

Giới thiệu Siêu Cấp Tuần Cảnh

Bạn đang đọc truyện Siêu Cấp Tuần Cảnh của tác giả Tình Dạ Kí Tư trên trang đọc truyện online. Hân nguyên bản là một ngón tay ngón chân, chất phác yếu đuối Hongkong tuần cảnh, làm gì sự tình cũng không hài lòng, ở cảnh thự lại nhận hết khi nhục. Đột nhiên trong lúc đó, hân biến thành thư kích trọng phạm tay súng thiện xạ, đồng thời bị bí hiểm năng lực, ở lạnh lùng quan sát đến thế giới này đồng thời, đối với gì ý đồ xâm phạm bên người thân nhân hoặc bằng hữu, hân trực tiếp oanh giết tới tra! Bởi vì hân đến từ tương lai, hân là tương lai thiên tài hình cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Dung Hợp Ký Ưc

"Mười giờ sáng ngày hôm nay ở Trường Sa có bảy tên tội phạm dùng súng tiến hành cướp một tiệm nữ trang, đồng thời bắt giữ một con tin, sau khi nhận được tin báo, tổ trọng án tây Cửu Long lập tức tới hiện trường, thế nhưng bọn cướp đang bắt giữ con tin, thêm vào đó quần chúng vây quanh gây rối loạn, tổ trọng án thành công liền rút khỏi hiện trường, một gã tuần cảnh đột nhiên nhân cơ hội nổ súng, thành công cứu con tin, nhân cơ hội đó phối hợp với thành viên đối với bọn cướp vẫn chỉ có thể là khoanh tay đứng nhìn, thấy bọn cướp sau khi gây án tổ trọng án thuận lợi chế phục bảy tên cướp hung hân... Theo tin tức cảnh sát tiết lộ, tuần cảnh này thuộc tiểu đội 1 ở cục cảnh sát Thâm Thủy trực thuộc Cửu Long "

Trung tâm truyền hình, chuyên mục đô thị tiến hành đưa tin vụ cướp có vũ trang mới xảy ra vào buổi trưa ở Thâm Thủy, điều khiển người ta kỳ quái chính là, lúc ký giả đài truyền hình phỏng vấn cảnh sát nổ súng thì biểu hiện của cảnh sát này rất bình thường, nhân viên cảnh sát thì trả lời quanh co cho xong việc.

"Tiểu cảnh sát nổ súng ngoài ý muốn lập đại công, bọn cướp thất bại trong việc bắt giữ con tin." Cùng một ngày, hai mươi một chữ này chính là tiêu đề của tất cả báo chí tạp chí ở mọi góc ngách của Hồng Kông, không tiếc lời ca ngợi tuần cảnh anh hùng này.

Mạng lưới thông tin cũng nhanh chóng truyền đi sự tích anh hùng của tuần cảnh này, thế nhưng, rất nhanh một thanh âm bất hoà cũng xuất hiện.

Một người tên là Ứng Phi có quan hệ bằng hữu đem danh tính, tuổi tác, tính cách, đời sống, các tư liệu mà người khác không biết của tuần cảnh này công bố ra, theo bài post của tên này, tuần cảnh nổ súng bắt giữ bảy tên cướp ở Cửu Long tên là Trương Sở Lăng, năm nay hai mươi tám tuổi, đã làm cảnh sát 5 năm ở cục cảnh sát Thâm Thủy, hân tính cách nhu nhược, nhát gan sợ phiền phức, ở cục cảnh sát chỉ là đối tượng sai vật, súng lục được cấp 5 năm trước cho tới bây giờ chưa sử dụng lần nào, nên tên này đặt nghi vấn, tuần cảnh nổ súng ở Cửu Long theo khả năng của mình thì không phải là tuần cảnh Trương Sở Lăng.

Bài post của Ứng Phi lập tức khiến cho mọi người phẫn nộ, mọi người đem hân mắng là cái vòi phun máu chó.

Thế nhưng, người chỉ ra bằng chứng này tự xưng là đồng sự của Trương Sở Lăng, nhiều người bắt đầu dao động, hân tiến hành điều tra tìm tòi, bằng cách thông qua các tài liệu mà Ứng Phi đưa ra để xác định sự thật.

Trong lúc đó, những người quen biết ủng hộ Trương Sở Lăng bị chia ra làm nhiều phái, vẫn ủng hộ Trương Sở Lăng như cũ, cảm thấy hân hành động vào thời khắc quyết định, không then được xưng danh anh hùng, hân là nhận được huân chương anh dũng; cũng có người nói Trương Sở Lăng đụng phải cầu thi vận (vận may như phân chó), chẳng qua là bởi vì quá căng thẳng mới có thể đột nhiên nổ súng, nếu như hân tỉnh táo nhận định tình huống, tuyệt đối sẽ không làm như vậy; cũng có người trong nghề nói lần này Trương Sở Lăng mỗi phát đều bắn trúng vị trí yếu hại của bọn cướp, cho rằng hân là cao thủ thân tàng bất lộ, bình thường chỉ là làm việc đúng phân sự...

"Ca, người đã tỉnh a." Trong lúc mơ mơ màng màng, Trương Sở Lăng nghe được một thanh âm ở bên tai kêu gọi.

"Lăng tử, người nhất định phải kiên trì, cha vẫn chờ người dậy để uống canh của ta." Thanh âm mệt mỏi của người già nua vang lên ở bên tai.

...

Xung quanh có phần âm ỉ, nghe thanh âm vây quanh ở bên cạnh mình chắc là không ít người, hơn nữa còn đối với mình rất mực quan tâm, chỉ là, bọn họ trong miệng gọi đích thực chính là mình sao, bản thân từ lúc nào có muội muội, còn có, cha mình không phải đã mất sớm sao? Không đúng, bản thân hình như cũng đã chết...

Trương Sở Lăng phát hiện đầu rất đau, tư duy một mảnh hỗn loạn, đây đối với hân mà nói là trước nay chưa xảy ra việc này bao giờ. Một thời điểm khác, hình ảnh cảnh sát ưu tú chiến đấu ở tuyến đầu, ý thức không rõ chính là kiên kỵ lớn nhất, chỉ có ý nghĩ luôn luôn duy trì vận chuyển, tài năng ở chiến trường tàn khốc giữa sự sống và cái chết mới bộc lộ.

"Loại tình huống này là tuyệt đối không cho phép tồn tại." Trương Sở Lăng cắn chặt răng, hai tay nắm chặt, nỗ lực sử dụng tư duy bản thân để đứng lên.

"Hình cảnh, được rồi, mình là một gã hình cảnh của nước cộng hoà liên bang ở thế kỷ 30, hơn nữa còn là thiếu tướng trẻ tuổi nhất của nước cộng hoà liên bang." Trương Sở Lăng nhớ tới thân phận của chính mình, thần sắc trên mặt hắn yên ổn một ít, rất nhanh lông mày hắn nhú lại, bởi vì mặt khác một đoạn ký ức bất đồng lại đang hiện lên trong đầu của hắn, "Tuần cảnh? một gã cảnh sát bình thường tại Hồng Kông ở thế kỷ 21, làm sao có thể, đây tuyệt đối là ảo giác!" hai tay Trương Sở Lăng nắm thật chặt, cắn chặt răng, trên mặt hiện ra thần sắc thông khổ.

"Lăng tử, ngươi nhất định phải kiên trì a, cha vẫn dạy ngươi làm một người kiên cường, dũng cảm, chính trực, ngày hôm nay ngươi đối mặt bảy tên tội phạm có vũ trang chẳng những không có chạy trốn, trái lại còn quả cảm nổ súng, thành công chế phục mấy tên cướp..."

Vẫn là thanh âm già nua kia, tuy rằng ngôn ngữ lộ ra sự mệt mỏi rồi, nhưng tràn đầy vui mừng, chỉ là, đây thực sự là cha của mình sao?

"Tội phạm vũ trang", "Nổ súng", "Bọn cướp" ba từ này đập vào tai Trương Sở Lăng, trong đầu đột nhiên nổ oanh một tiếng, một lượng tin tức khổng lồ truyền đến, Trương Sở Lăng cắn chặt răng, thủy chung kiên trì giữ nội tâm thư thái.

Vài phút đồng hồ qua đi, lại phảng phất qua hơn một thế kỷ, Trương Sở Lăng rốt cục hoàn toàn biết rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối.

Bản thân đích thật là một hình cảnh ưu tú ở thế kỷ 30, chỉ là một lần chấp hành nhiệm vụ SSS thời gian, đạo tặc chó cùng rút gậy, rồi dẫn phát "Dịch khoa la" bom, trong phạm vi cây số vuông tất cả mọi người trở thành bụi, bản thân cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Khi chính mình ý thức lần thứ hai, Trương Sở Lăng phát hiện bản thân mình ở một thế giới quen thuộc nhưng xa lạ, thân thể cũng không phải là thân thể của mình, hơn nữa vừa lúc gặp phải chuyện bọn cướp dùng súng không chế hai bên con tin cướp cửa hàng nữ trang, bản thân vô ý liền đã nổ súng với bọn cướp rồi tiến hành bắn tỉa, đáng tiếc chính là, tuy rằng thành công chế phục bọn cướp, nhưng thân thể xa lạ yếu đuối không phản ứng kịp với ý thức của bản thân, cũng bị đạn lạc làm cho trầy vai, do đó mới phải vào bệnh viện.

Do đó bản thân hôn mê bất tỉnh lâu như vậy, cũng không phải là do việc bắn nhau gây thụ thương nghiêm trọng lúc buổi trưa, chủ yếu là bởi vì ý thức của mình trong lúc đó tranh chấp quyền không chế với ý thức của cơ thể này, cũng cướp đoạt luôn ký ức của đối phương.

Việc tồn tại này được xem như là thần thoại của thế kỷ 30, Trương Sở Lăng sở dĩ có thể tham gia nhiệm vụ yêu cầu đứng giữa sự sống và cái chết rất cao này, bởi vì tính cách lạnh lùng của hắn cũng như năng lực phân tích rất mạnh.

Dùng gần 10 giây đồng hồ, Trương Sở Lăng đã tiếp thu hiện thực, mặc dù mình chính xác đã trở thành bụi, ý thức lại không tiêu vong, mà là không hiểu tại sao lại xuyên đến thế kỷ 21, trực tiếp gạt ý thức của một tiểu tuần cảnh cùng tên với mình, lấy thân phận của tiểu tuần cảnh này sống tiếp.

Uất ức! Quyết định cướp đoạt rồi dung hợp với ký ức hai mươi mấy năm của tuần cảnh Hồng Kông này, Trương Sở Lăng xem thường đánh giá hai chữ này

Ở thế kỷ 30 mình là vũ khí bí mật được nước cộng hoà liên bang bồi dưỡng, tuy rằng chỉ một số ít mấy người thượng cấp biết mình tồn tại, dẫn đến bản thân không có cách nào giao tiếp được với thượng cấp, nhưng bản thân cũng rất thích loại sinh hoạt cấp thấp này, cũng bởi vậy mà mình có đầy đủ thời gian học tập các loại kỹ năng cùng rèn đúc thân thể, sinh hoạt đương nhiên nhàn nhã, hắn tự tin vô luận là học thức hay công phu cũng sẽ không thua bất cứ người nào.

Mà chính mình nhập vào "Trương Sở Lăng" này không chỉ đầu óc mất linh quang, làm sự tình gì đều phải nỗ lực so với người khác thật tốt vài lần mới thành công; tính cách cũng là cực kỳ nhu nhược, luôn bị người khác khi dễ, cho tới bây giờ cũng không hiểu được việc cãi cọ cùng phản kháng, trong cục cảnh sát khi cần một chân chạy việc gì đó, khẳng định không thể thiếu hắn.

Bất quá "Trương Sở Lăng" đã có một gia đình hạnh phúc ấm áp, cha là một cảnh viên về hưu, đối với hắn tăng thêm hảo cảm; Đại muội Trương Nhược Nam làm ở khoa điều tra nội bộ, không chỉ chăm lo việc nhà chu đáo, ở cục cảnh sát cũng cực kỳ chiều cố hắn; tiểu muội Trương Nhược Nhân làm ở bộ giao thông, điềm đạm hiền dịu; còn lại là tiểu đệ Trương Lương Huy là học sinh của đại học Hồng Kông, thành tích ưu tú. Tuy rằng chen chúc trong một ngôi nhà chưa đến 80 mét vuông, cuộc sống cũng có chút ý nghĩa, phải biết rằng, ở Hồng Kông tác đất tác vàng, đại đa số người ngay cả một căn nhà cũng không có, chỉ có thể sống ở nhà cho thuê, dựa vào tiền trợ cấp để sống.

Rất nhanh, nội tâm của Trương Sở Lăng sinh ra một tia áy náy. Theo lời nói Trương phụ có thể nghe ra, hắn đối với mình, đưa con lớn nhất, kỳ thác hi vọng rất nhiều, mà bản thân lại đem con cả của Trương phụ "Giết" đi, đây không phải là một loại tội ác sao? Hơn nữa, "Trương Sở Lăng" tựa hồ cùng muội muội và đệ đệ có cảm tình rất tốt, hành vi của mình khẳng định sẽ khiến cho bọn họ thương tổn rất lớn.

"Trương Sở Lăng, bản thân mình không phải là Trương Sở Lăng sao, chỉ cần mình không nói ra, ai biết Trương Sở Lăng này đã không còn là Trương Sở Lăng kia nữa." Trương Sở Lăng tự tin có thể hoàn toàn diễn tốt vai "Trương Sở Lăng", hắn vừa nghĩ như thế, sự hồ thẹn với việc bóp chết "Trương Sở Lăng" giảm đi rất nhiều, "Mình nhất định làm một Trương Sở Lăng hoàn mỹ, bảo vệ tốt phụ thân cùng bọn muội muội đệ đệ, coi như là đang bồi thường cho hành vi phạm tội của mình!"

Nghĩ đến nơi đây, Trương Sở Lăng nỗ lực mở mắt, xuất hiện trước mặt Trương Sở Lăng là một khuôn mặt không tỳ vết, chỉ thấy trán nàng buông xuống, lông mày như lá liễu, mắt như minh châu, mái tóc vừa đen vừa dài tùy ý cột thành một búi lớn sau vai, làm cho nàng tăng thêm mấy phần dễ thương đáng yêu, Trương Sở Lăng biết nữ hài tử xinh xắn trước mắt là Đại muội Trương Nhược Nam của mình.

"Ca, ngươi đã tỉnh a, ta đi gọi bác sĩ." Nhìn thấy Trương Sở Lăng mở mắt, Trương Nhược Nam vui vẻ nói, đồng thời chạy ra khỏi phòng nghỉ, không biết là nàng quá mệt mỏi hay quá hưng phấn, mà lúc ra cửa thiếu chút nữa đụng phải tường.

Trông thấy cái bóng lưng sinh động mà hơi có vẻ ẻo lả này, Trương Sở Lăng biết đại muội này tuy rằng bình thường có điểm khinh thường mình, thế nhưng trong nội tâm đối với mình cực kỳ quan tâm, giả như không có nàng nói giúp, phòng chừng "Bản thân" ở trong cục cảnh sát càng ngày càng khó.

"Lăng tử hãy uống một ngụm canh gà bổ huyết, có thể bổ khí ích máu." Vừa dứt lời, một cây thìa liền đã xuất hiện tại bên miệng mình, Trương Sở Lăng ngẩng đầu nhìn, đầu tiên đập vào mắt chính là một đôi mắt hiền từ, sau đó là một khuôn mặt tràn ngập tang thương, chỉ thấy khuôn mặt này gầy yếu và tiêu tụy, mặt trên đầy nếp nhăn.

Lão nhân thương yêu nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy chờ đợi, Trương Sở Lăng rất muốn kêu một tiếng cha, miệng lại giật giật không phát ra âm thanh được. Ở thế kỷ 30 Trương Sở Lăng chính là một cô nhi, hẳn quen với việc cô độc, hơn nữa khi đó giao thông cùng thông tin đặc biệt phát đạt, người lấy chồng trong lúc đó rất ít khi tiếp xúc thân mật, do đó hẳn cũng không am hiểu cái việc lấy chồng ở chung đó.

Tuy rằng không biết là hương vị trong thìa nồng đậm như thế nào, cũng không đành lòng cự tuyệt ý tốt của lão nhân, Trương Sở Lăng không tự chủ được liền đã há mồm ngậm vào bên mép thìa.

Xốp mà ngon, ngọt mà không ngán, đã lâu không có nhắm nháp được món ăn như vậy.

"Lăng tử, nhẹ nhàng thôi, ngại dùng lực cắn như vậy sẽ đứt thìa mất." Lão nhân nghĩ thầm nhi tử hẳn là đói bụng lắm, ôn nhu nhắc nhở nói.

"Ca, ngại hôn mê sau, chúng ta đều rất lo lắng. Đặc biệt ba ba, đều một đêm không chợp mắt." Một thanh âm mềm mại mà mòng manh đột nhiên ở bên tai vang lên.

Nghe được thanh âm, Trương Sở Lăng chỉ biết nữ hài này hẳn là tiểu muội Trương Nhượng Nhân, chỉ thấy mặt nàng thanh tú như long trắng trứng, hai lông mi tinh tế như bao quanh trăng rằm, da thịt trơn nhẵn trắng hồng, nổi trội hơn là đôi môi anh đào đỏ tươi khi hé mở để lộ hàm răng nhỏ trắng nõn.

Ký ức vừa mới dung hợp, Trương Sở Lăng trong khoảng thời gian ngắn không quen với việc phụ thân cùng muội muội hỏi han ân cần, hẳn yên lặng hưởng thụ phần ôn nhu khó mà có được này, thấy Trương Sở Lăng không nói lời nào, Trương phụ cùng Trương Nhượng Nhân cũng yên tĩnh trở lại.

Trương Sở Lăng một bên hưởng thụ mỹ vị trong miệng, một bên lén lút đánh giá gian phòng.

Gian phòng bốn phía cùng nóc nhà màu trắng, trong phòng bài biện rất đơn giản, trừ cái giường mình nằm ra, còn có một cái bàn gỗ cũ nát cùng một áo khoác thật dài, trên bàn có một bình nước ấm, còn có vài bó hoa, màu sắc và hoa văn sống động, hình như vừa được mang đến.

"Lâm đồn đốc cùng đồng sự của ngài đều đến thăm ngài, bọn họ thấy ngài không tỉnh, đem đồ vật đặt đó rồi về. Lâm đồn đốc nhắn ngài tu dưỡng thân thể thật tốt, chuyện công việc không cần lo." Thấy con mắt nhi tử nhìn bó hoa lớn, Trương phụ vội vã nói rằng.

Trong trí nhớ vừa được hợp biết được, Lâm đồn đốc mà Trương phụ nói đến là người trực tiếp lãnh đạo mình, tên là Lâm Tịnh, 28 tuổi. Vóc người rất đẹp, bình thường cũng cực kỳ nghiêm túc, chỉ là đối với mình tựa hồ rất ít lưu ý, nàng thế nào lại tự mình đến đây?

Tiếng bước chân của bác sĩ cùng Trương Nhượng Nam vang lên ngay tại cửa.

Thân thể Trương Sở Lăng không có cái gì đáng ngại, chỉ là trên cánh tay bị vết thương nhẹ, đầu bị va chạm một chút. Bác sĩ nhìn cánh tay bị thương của Trương Sở Lăng, rồi hướng Trương Sở Lăng làm một kiểm tra não bộ, phát hiện không có gì vấn đề, nhưng không lay chuyển được sự kiên định của Trương phụ, vẫn còn làm kiểm tra thân thể cho Trương Sở Lăng, xác thực Trương Sở Lăng không còn vấn đề gì, cả nhà mới yên lòng, kính một cái với bác sĩ trưởng để biểu thị sự cảm tạ.

Thấy chính thân thể mình không có gì trở ngại, Trương Sở Lăng yêu cầu xuất viện về nhà tĩnh dưỡng, bác sĩ cũng đồng ý cho hắn viết đơn xuất viện để chứng minh.

"Yêu, đây không phải là đại anh hùng của chúng ta sao, nhanh như vậy liền đã xuất viện a, đáng ra phải giả bộ tổn thương để tranh thủ tình cảm của mọi người chứ?"

Mới vừa đi ra cửa bệnh viện, một thanh âm khác ở sau lưng vang lên, Trương Sở Lăng theo hướng thanh âm vang lên nhìn lại.

Xấu, thực sự quá xấu. Trên đầu có một nắm tóc ngắn, mắt nhỏ như một cái khe, mũi thì không nhìn thấy được lỗ mũi, miệng rộng chiếm hết nửa khuôn mặt, thân mập mạp so với thùng nước cũng không khác nhau lắm. Thấy cái hình tượng như vậy, Trương Sở Lăng nhìn không được cúi xuống nôn mửa, đem mắt con người nhìn nơi khác, ở thế kỷ 30, vô luận giàu nghèo, vô luận nam nữ, vóc người đều là cực kỳ hoàn mỹ, hơn nữa chỉ cần người nguyện ý, khuôn mặt cũng hoàn toàn có thể do chính người quyết định, thể trạng xấu xí như vậy tuyệt đối không thể tìm được.

"Béo tử, miệng ngài thật là thối a, lẽ nào không ai nói cho ngài biết sao?" Trương Nhượng Nam nghe được có người vũ nhục ca ca của mình, lập tức đáp trả lại. Có thể nguyên nhân là do trường kỳ làm việc ở phòng điều tra, mồm miệng Trương Nhượng Nam trở nên càng ngày càng lợi hại, hơn nữa lúc nói chuyện có khí thế áp người, cái tên mập mạp kia tự nhiên cũng không dám nhìn nàng lên tiếng.

Trương Sở Lăng chỉ là nhân nhạ liếc mắt nhìn quét qua, không nói một tiếng trực tiếp hướng về phía nhà mình đi thẳng.

Chủ nhân của thanh âm này gọi là Từ Trung, là hàng xóm Trương Sở Lăng, ý vào mấy người trong nhà có tiền, cũng không có việc gì làm ở trước mặt Trương Sở Lăng khoe khoang, lấy việc đã kích Trương Sở Lăng làm vui.

Nhóm người Trương phụ tròn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy tính tình của Trương Sở Lăng đột nhiên đại biến, nhưng không biết làm sao, đợi thấy thân ảnh của hắn đều biến mất ở trước mặt thì người nhà mới vội vàng đuổi theo.

Đang chuẩn bị tán thưởng sắc mặt khó coi của Trương Sở Lăng nhưng Từ Trung thấy khi Trương Sở Lăng nhìn hấn mà không có biểu hiện gì, sắc mặt trở nên một trắng một đen, sắc mặt đột nhiên biến sắc, miêng há hốc cả nửa ngày, cánh tay chỉ vào nhóm người Trương Sở Lăng đang ly khai, thấy Trương Nhượng Nam đang trợn mắt trừng trừng, rốt cục vô lực thả xuống.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Âm Áp

"Lăng tử, người thân thể vừa khỏe, đi chậm một chút." Thấy Trương Sở Lăng bước đến nhanh, Trương phụ ở phía sau quan tâm kêu lên.

"Rất khỏe, ba ba." Trương Sở Lăng thấy phụ thân cất lực đuổi kịp bản thân mình, vội vã thả chậm cước bộ, cùng phụ thân đi song song, một tay nâng phụ thân, đồng thời hấn kinh ngạc phát hiện, bản thân mình gọi cha tự nhiên rất trôi chảy, không có chút vướng mắc.

"Cơ thể của ta rất khỏe mạnh, bác sĩ đều nói ta không sao." Vì chứng minh lời của mình, Trương Sở Lăng ở tại chỗ vận động thân thể, sau đó nhảy nhót, sắc mặt vốn hơi có vẻ tái nhợt nhưng vì vận động mà trở nên hồng nhuận.

Trương phụ thấy nhi tử vui vẻ, trên mặt đã sớm cười nở hoa, bất chợt trong lúc này thấy nhi tử rất có tiền đồ, trở thành đại anh hùng người người đều biết, đây chính là điều mà bản thân mình kỳ vọng vào hấn từ trước tới nay.

"Ca, buổi sáng ngày hôm nay biểu hiện của người thực sự xuất sắc a, hoàn toàn có phong thái của ba ba lúc trẻ." Trương Nhượng Nam hài lòng cười nói, Trương phụ cả đời là cảnh sát, cũng đã được cảnh sát trường đích thân khen thưởng, vẫn là thần tượng của huynh muội Trương Sở Lăng. Đặc biệt là Trương Nhượng Nam, năng đối với sự tích anh hùng của cha năm đó nghe hoài không chán, hiện tại ca cũng trở thành anh hùng được người người ca tụng, năng tự nhiên hưng phấn không ngớt.

Trương Sở Lăng thấy bởi vì bản thân nằm viện mà làm phiền không ít đến muội muội, trong mắt hiện lên một mảnh nhu tình, "Ta sao có thể so sánh với ba ba, thuần túy là vận khí mà thôi."

Trương Nhượng Nam nghe được Trương Sở Lăng nói chợt ngăn người, ca ca không phải luôn luôn trầm mặc ít lời sao, ngày hôm nay thế nào đột nhiên nói nhiều như vậy, hơn nữa ánh mắt của hấn tựa hồ so với trước đây có sức sống hơn.

Nhìn thấy thần tình của muội muội, Trương Sở Lăng mới trở về chỗ cũ cảm thấy phản ứng của bản thân có chút vấn đề, căn cứ vào ký ức dung hợp, liên quan đến tính cách "Trương Sở Lăng", hấn rất ít nói chuyện với người nhà, tuy rằng thân là con cả, nhưng đại bộ phận sự tình trong nhà, lại do Trương Nhượng Nam gánh vác, mà Trương Nhượng Nam ở trong lòng tự cho mình là đại tỷ.

"Ba ba rất tuyệt, ca ca cũng không tệ a." Trương Nhượng Nhân cũng không có chú ý tới biểu tình của ca ca tỷ tỷ, mà là khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nói.

"Ba ba già rồi, về sau ca ca người chính là đệ nhất." Trương phụ thấy mình và một nữ nhi đều có biểu hiện hưng phấn không ngớt với đứa con cả anh hùng, đồng thời nội tâm của hấn rất tự hào, mơ hồ có chút mất mát

...

Nói cười một chút với nhau, đoàn người Trương Sở Lăng rất nhanh về đến nhà.

Tuy rằng trong lòng đã sớm chuẩn bị với sự nghèo khó của gia đình, thế nhưng khi thấy tận mắt, trong lòng Trương Sở Lăng vẫn bị một chấn động lớn, căn nhà này quả thật quá chật chội, phòng khách nhỏ nhỏ, tự nhiên chỉ có thể để được tủ đựng quần áo, tủ TV, bàn, sofa, nước uống, tủ lạnh cùng một ít đồ lung lung không biết nên gọi là gì, phòng khách có một cái đường thông nhỏ hẹp với phòng ngủ cùng nhà bếp

Phòng ốc đại khái có chút xuống cấp, vôi trên tường đã có dấu hiệu bóc ra, từng mảng nước đọng chói mắt đầy rẫy bốn phía trong phòng, thói quen hưởng thụ sinh hoạt làm cho trong lòng Trương Sở Lăng có điểm khó chịu, xem ra chính mình phải mau chóng nghĩ biện pháp cải biến loại tình huống này.

"Để ăn mừng a Lăng xuất viện, ta quyết định buổi tối làm vài món thức ăn." Trương phụ hăng hái tương đối cao, mới vừa vào phòng liền đã lớn tiếng tuyên bố nói.

"Cha, ta đến hỗ trợ."

Trương Nhượng Nam nói một tiếng, đi theo phụ thân- người đối với việc bếp núc hiểu biết rất ít, Trương Nhượng Nhân cũng theo sát tỷ tỷ vào nhà bếp.

Nhìn thấy người một nhà trong chớp mắt đều chạy vào nhà bếp, trong phòng khách chỉ còn lại có bản thân mình, Trương Sở Lăng cười khổ lắc đầu, đối với hần việc giúp đỡ làm thức ăn là không thể ,bởi vì thế kỷ 30 có rất ít người tự mình vào bếp, toàn bộ thức ăn đều được người máy căn cứ vào độ dinh dưỡng và khẩu vị mà trực tiếp bán ra.

Không có việc gì làm, Trương Sở Lăng nhón đầu ngón chân, ở trong phòng khách tìm kiếm tin tức, từng bước đi tới sô pha , đồng thời bấm điều khiển từ xa của TV .

"Di, thế nào lại bật không lên ?"

Làm lại lần nữa, vẫn không bật lên được .

Trương Sở Lăng do dự đi tới TV , trên dưới thử gõ một cái, khỏe mắt quét qua TV rồi nhìn thấy phía dưới có mấy công cụ bảo trì đơn giản , hần lấy ra cò lè cùng đồ mở ốc vít ra thì liền bắt đầu làm việc .

Vừa nhìn thấy máy móc bên trong tivi, hần mới biết được là nguồn điện bị cháy , hơn nữa nhìn bộ dạng của nguồn điện dường như đã bị cháy lâu rồi , thảo nào vừa rồi phát hiện điều khiển từ xa của TV có một lớp bụi mỏng . Phụ thân cũng thật là, TV bị hư mà cũng không mang đi sửa, hơn nữa này TV cũng quá cũ nát , hần là định mua cái mới.

Bất quá ngẫm lại tình trạng trong nhà , hần trầm mặc, thân thể phụ thân không được tốt lắm,cả hai muội muội lại mới vừa tham gia công tác,tiền lương còn phải chu cấp cho việc học của đệ đệ của mình, phòng chừng kinh tế trong gia đình đích thực chẳng dư dả gì.

Trong lòng có chút phiền muộn,việc trong tầm tay mà lại không làm được , hần cẩn thận tỉ mỉ dùng khăn lau bụi bên trong nguồn điện, đồng thời tìm trong thùng dụng cụ một sợi dây nhỏ nối lại nguồn điện, sau đó lại kiểm tra các bộ phận khác của TV, loay hoay một lúc,sau vài phút đồng hồ , TV rốt cục cũng hoạt động được.

Trương Sở Lăng lúc này cũng là không có tâm tình xem TV , hần lấy hết các thiết bị điện trong nhà kiểm tra từng cái một, lúc này mới phát hiện, các thiết bị điện trong nhà không mắc bệnh lớn cũng mắc bệnh nhỏ, tin tưởng rằng nếu mình không ở trong nhà này, hần cũng hoài nghi mình đi tới một nơi chứa toàn đồ bỏ đi .

Mười mấy phút đồng hồ sau, Trương Sở Lăng vỗ vỗ bụi trên tay, trên mặt tràn đầy dáng tươi cười thoả mãn.

Rất nhanh, Trương Sở Lăng liền cười không nổi, thân thể này cũng quá kém đi, mới lao động có chút xíu mà đã toát đầy mồ hôi? Trương Sở Lăng lau mồ hôi trên trán, trong lòng âm thầm quyết định phải mau chóng rèn đúc thân thể, không nói là đạt được thân thể cường tráng như kiếp trước,nhưng chỉ ít cũng phải làm thân thể này đạt được cực hạn , nếu không gặp phải cuộc bắn nhau như buổi sang nay lần thứ hai , không dám chắc còn có vận khí tốt để mà sống sót.

"Đang đang đang đang thức ăn được rồi." Trương Sở Lăng đang đứng sững sờ suy nghĩ, Trương Nhượng Nam đã bung đĩa thức ăn từ bên trong phòng bếp đi tới.

"Ca, hỗ trợ dọn cơm a." Thấy Trương Sở Lăng đứng ở phòng khách dờ ra, Trương Nhượng Nam không khách khí hô.

"Xứ nha đầu, anh của ngươi mới từ bệnh viện đi ra, cho hần nghỉ ngơi nhiều một chút." Trương phụ cũng bung một cái đĩa thức ăn từ phòng bếp bên trong đi ra, nghe vậy trách cứ nói.

Trương Nhượng Nam liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng, có thể là nghĩ đến biểu hiện anh dũng của ca ca ngày hôm nay , hơn nữa hần đích xác bị thương, cũng không nói gì, xoa người lại đi vào phòng bếp.

Chính hần vẫn có vài phần bản lĩnh vênh mặt hást hàm sai khiến một muội muội, thấy muội muội hướng mình trừng mắt , Trương Sở Lăng cười lắc đầu.

Theo đĩa thức ăn bung lên bàn, hương vị nồng đậm bắt đầu lan tràn ở trong phòng.

Nhìn trên bàn gồm thức ăn, đậu hũ thập cẩm, tôm rang muối, thịt cua thập cẩm, hành tây xào trứng, canh xương sổng heo với táo đỏ, bốn món ăn một món canh, cho dù ở thế kỷ 30, có thể đồng thời ăn nhiều thức ăn tươi sống như vậy, cũng là chuyện rất xa xỉ , Trương Sở Lăng ngón trở đại động, hung hăng nuốt nuốt nước miếng, nếu không phải cố kỵ, hần đã sớm vọt tới mép bàn nhanh chóng mà ngốn thức ăn.

"Món ăn đều được rồi, thế nào mà tiểu tử A Huy kia còn chưa về?" sự khẩn trương của Trương Sở Lăng đều đã lọt vào mắt của Trương phụ , Trương phụ tự nhủ nói rằng, kỳ thực cũng là nhắc nhở Trương Sở Lăng chờ đệ đệ trở về rồi cùng ăn.

Lời nói của hần âm còn chưa tan, ở cửa đã vang lên , đúng là Trương Lương Huy đầu đầy mồ hôi, chỉ thấy trong tay của hần còn có một túi hoa quả lớn, bên trong túi chặt cứng.

Trương Sở Lăng ánh mắt đảo qua nam hài này . Khỏe mạnh khá khinh , hình dạng có vẻ có điểm hiền hậu, da trắng nõn, mắt đeo kính nhưng đôi mắt toát lên vẻ lạnh lợi nhìn mình cười, đây là đệ đệ Trương Lương Huy của mình sao.

" Cửa hàng Hoàng thúc vừa khai trương , hần nhất thời bận bịu, ta định giúp một chút, mấy thứ này là Hoàng thúc đưa cho ta ." Trông thấy mọi người nhìn với ánh mắt nghi hoặc, Trương Lương Huy giải thích, nói xong câu đó hần mới nhìn đến Trương Sở Lăng đang nhìn mình, kính hô, "Ca, người xuất viện a, thật tốt quá. Người hiện giờ khác nổi danh,mọi góc ngách ở trường học của chúng ta đều lưu truyền sự tích anh hùng của ngươi."

Trương Sở Lăng nhìn đệ đệ cười cười, thuận tay tiếp nhận đồ trong tay hắn .

"Lão Hoàng quá khách khí, mỗi lần làm giúp hắn, đều đem đồ vật cho, nhanh chóng rửa tay rồi ăn cơm đi." Trương phụ kiều ngạo liếc mắt nhìn đứa con cả, quay đầu bảo mọi người ngồi vào vị trí.

Trương Sở Lăng đặt túi hoa quả xuống , mở đầu DVD lên, cầm điều khiển từ xa của TV lên, thói quen sinh hoạt của hắn là mỗi lần ăn cơm đều thích nghe một ít nhạc nhẹ.

"TV bị hư... Ách..." Lời nói Trương Nhược Nam chưa xong , liền đã thấy màn hình TV đã hiện lên rõ ràng, nàng nhất thời há to cái miệng nhỏ nhắn, "Tại sao có thể như vậy? Cha, người đem TV đi sửa sao?"

"Ta mời tiểu Vương đến xem qua, chính là hắn nói này TV nên về hưu, ta đang chuẩn bị thay cái mới, sở dĩ cũng không chú ý đến nó..." TV thế nào lại đột nhiên hoạt động được? Trương phụ trong lòng cũng là buồn bực không ngớt

Trương Nhược Nam dùng ánh mắt lại nhìn về phía Trương Nhược Nhân cùng Trương Lương huy hồi dò, hai người bọn họ cũng lắc đầu.

"TV là do ta sửa, các người nếu như không ăn, thức ăn sẽ nguội a." Lúc ánh mắt Trương Nhược Nam cuối cùng rơi vào trên người Trương Sở Lăng , lại phát hiện đại ca của mình đang nếm thử thức ăn trên bàn, nói chuyện này giờ chưa từng ăn một chút.

"Ca, người khi nào lại biết sửa TV , trước đây người ghét nhất là loay hoay với mấy việc cơ khí này mà." Trương Nhược Nam căn bản không tin Trương Sở Lăng nói, ý nàng muốn nói , ca ca của mình nếu như biết sửa TV, trừ khi mặt trời mọc từ hướng tây.

"Kỳ thực TV cũng không có bệnh gì, ta đập hai cái thì tốt rồi, các người bận rộn ở phòng bếp, ta rồi rảnh không có việc gì làm nên đã làm , đèn treo ta cũng thuận tiện chiếu cổ một chút." Trương Sở Lăng một bên nhét thức ăn vào miệng, một bên nói úp úp mở mở.

Những việc này thiết bị điện trong nhà này , ở trong mắt của hắn cũng không khác mấy món đồ chơi, không cần đến năng lực chuyên môn, chỉ cần cho hắn cũng đủ tài liệu cùng công cụ, hắn hoàn toàn có thể đem toàn bộ thiết bị điện trong nhà cải tạo, hơn nữa nếu so với cái ở cửa hàng bán ra hiện nay thì kỹ thuật này có đẳng cấp cao hơn hàng chục lần.

Trương Sở Lăng nói làm tắt cả mọi người chấn động, dù sao hiện tại màn hình TV sáng rất rõ ràng, cũng không khác gì với cái mới, vừa vặn nhìn thử , Trương phụ mở cái đèn treo đã lâu không dùng ra.

Vốn gian nhà một màu đen lờ mờ đột nhiên ngọn đèn năm màu chiếu rọi xuống làm rực rỡ hẳn lên , mà Trương phụ cũng nhất thời kinh hô một tiếng, "Được rồi, thực sự là rất tốt a, cái đèn treo này còn có thể lần thứ hai sáng lên!" Trương phụ thấy cái đèn treo trong phòng toả ánh sáng rực rỡ mê người , cả người hắn đều si ngốc .

Trương Nhược Nam mơ màng nhìn ngọn đèn, trong lòng nghi hoặc không ngớt. Cái đèn treo trong nhà đích thực đã hỏng nhiều năm, mỗi lần thấy phụ thân ngày người nhìn cái đèn treo không sáng, Trương Nhược Nam trong lòng cũng rất thống khổ, nàng đối với cái đèn treo rất có hảo cảm, chính vì đã có quan hệ rất lâu dài, loại đèn treo này đã ngừng sản xuất, có đem đi sửa cũng không có linh kiện mà thay thế, nhiều lần nỗ lực không có kết quả sau nàng cũng không quan tâm đến nữa.

Tại sao mình rất nỗ lực cũng không làm được chuyên này , ca ca thế nào vài phút đồng hồ liền đã sửa được? Trong trí nhớ, ca ca hình như không thích sửa chữa những thiết bị điện này a, hơn nữa cũng không có nghe hắn nói có kỹ thuật về phương diện này, lẽ nào hắn cùng mình giống nhau, vì để giảm nỗi khổ tâm trong lòng ba ba , đã đi thăm dò các tư liệu liên quan ?

"A huê, là người đã trở về sao?" Con nết Trương phụ đã ươn ướt, trong miệng thì thảo luận lắm bầm.

Tay nắm chiếc đĩa của Trương Sở Lăng run rẩy một chút. Hắn biết,cái đèn treo này , là mẫu thân tự tay chọn khi phụ mẫu kết hôn , đã có 30 năm lịch sử, phụ thân sở dĩ vẫn luyến tiếc cái đèn treo này , chủ yếu là nội tâm vẫn quên không được mẫu thân.

"Cha, ăn cơm đi, cơm nước đều đã nguội rồi." Hắn gấp cho phụ thân món đậu hũ thập cẩm mà phụ thân thích nhất, Trương Sở Lăng khuyên giải an ủi nói.

"Ừ, ăn... Ăn." Trương phụ thấy tiếng kêu to của nhi tử vội tỉnh lại, vội vã ăn hai miếng cơm, bắt chuyện với mọi người .

"Các người đều nhìn ta làm gì, lẽ nào ngày hôm nay cơm nước không thể ăn sao?" Thấy hai muội muội cùng đệ đệ đều mở to hai mắt chăm chú nhìn mình , Trương Sở Lăng trong lòng cân nhắc bản thân hôm nay không phải là làm điều gì quá đáng chứ, bất quá ngẫm lại những ngày sau này chỉ cần có thể chiếu cố cho người nhà của mình thật tốt, mình làm được như vậy cũng không ngại đối với bản thân.

"Ca, đèn treo này thật sự là do người sửa?" Trương Nhược Nam nỗ lực rất nhiều nhưng vẫn không thể sửa được mà chỉ trong vài phút đồng hồ ca ca đã sửa được , trong lòng nàng không thể nào tiếp thu được sự thật này.

Nghe được ngữ khí hoài nghi của muội muội, Trương Sở Lăng trong lòng có điểm khó chịu, đối với đĩa thức ăn thì làm việc nhanh hơn một chút, cũng là không nói gì.

"Tỷ, trong nhà không có người ngoài đến , chúng ta lại chưa từng chạm qua đèn treo, người nói đèn treo này có thể là do ai sửa?" Trương Nhược Nhân chú ý thấy trên mặt ca ca không được tự nhiên, dè dặt thay ca ca biện giải nói, xem ra nàng cũng rất sợ hãi đối với đại tỷ.

Trương Nhược Nam nghe xong lời của muội muội cũng ý thức được thái độ của mình có điểm không đúng, ca ca đem đèn treo sửa lại là chuyện tốt a, bản thân không sửa được cũng là do bản thân chưa có cố gắng thật tốt. Bất quá Trương Nhược Nam luôn luôn so với ca ca là mình mạnh hơn, lúc này đây sự tình mà bản thân nỗ lực chưa từng có thể làm được lại bị ca ca làm được, trong lòng nàng có điểm không phục mà thôi.

Mặc dù biết bản thân sai rồi, nhưng Trương Nhược Nam cũng không có tỏ thái độ xin lỗi, mà là cúi đầu ăn, chỉ là thần thái trên mặt đã có điểm không tự nhiên.

"Muội, người thích ăn nhất thịt cua." Trương Sở Lăng thấy thế, gấp một khối thịt cua đặt vào trong chén Trương Nhược Nam, vừa cười vừa nói, thần sắc của đại muội mất hẳn đều chú ý, tâm tư của nàng hẳn cũng cần nhắc được gần như 10 phần, "Đèn treo có một cái linh kiện bị hư, ta tìm một thanh sắt thay vào, tuy rằng không được như lúc đầu, nhưng vẫn có thể dùng được."

Trương Nhược Nam kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa lúc đón nhận ánh mắt chân thành của ca ca, "Xin lỗi, ca, ta không nên hoài nghi người."

"Được rồi được rồi, không có việc gì." Vốn đang lo lắng Trương phụ trông thấy nữ nhân tự mình giải quyết vấn đề, vui mừng cười to nói.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, "Ba tư ba tư" thanh âm trong phòng bắt đầu vang lên, tất cả mọi người bắt đầu hưởng thụ bữa cơm ấm áp này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Phát Tài Kỳ Thực Là Rất Dễ

"Lăng tử, người cảm thấy thân thể thế nào, có thể đi làm được không?" Ngày thứ hai, Trương Nhược Nam cùng Trương Nhược Nhân đều đi làm một lượt, Trương Lương Huy cũng đến trường học, trong nhà chỉ còn lại cha con Trương Sở Lăng, Trương phụ ôn nhu hỏi nhi tử.

Trương Sở Lăng ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới mình còn có một phần công tác tuần cảnh, kiếp trước ở học viện cảnh sát, ngoại trừ học tập và rèn luyện cảnh sát còn nhất định phải học các chuyên ngành khác như tâm lý học, động thực vật học, cơ giới học, pháp y học, khảo cổ học, kỹ thuật hacker, bản thân cũng cảm thấy rất hứng thú với lĩnh vực này, mình cũng chăm chú nghiên cứu. Lấy năng lực của mình, làm một tuần cảnh cái thể kỷ 21 đích thực là dễ dàng.

Theo ký ức dung hợp trong trí nhớ hẳn biết được, Trương phụ làm cảnh sát đã vài chục năm, lão nhân ghét nhất cái ác, liều mạng dũng mãnh, đã từng một lần đối đầu với bọn xã hội đen ở Hồng Kông, thế nhưng có một lần giao đầu cùng kẻ bắt cóc thì chân bị gãy ngoài ý muốn, do đó bị điều về phòng quản lý, cho đến lúc về hưu.

Trương phụ vẫn tiếc vì không thể đứng ở tuyến đầu mà chiến đấu, do đó khi mấy đứa con trưởng thành, hẳn đều đưa vào ngành cảnh sát, Trương phụ có nguyện vọng lớn nhất với Trương Sở Lăng chính là hẳn có thể được giống như bản thân mình, làm một cảnh sát ưu tú, cơ tình thần "Vô uổng vô túng", cùng với phân tử tội phạm chiến đấu.

Mà 5 năm nay Trương Sở Lăng tuy rằng không đạt được thành tựu gì, nhưng cũng có ý chí nỗ lực dựa theo sự cẩn thận tỉ mỉ của Trương phụ. Nếu phụ thân anh dũng như vậy thì hi vọng nhi tử làm một cảnh sát tốt, làm cho lão nhân gia hài lòng, bản thân liền làm một cảnh sát ưu tú, ở bên trong nội tâm Trương Sở Lăng đã tiếp nhận chức nghiệp tuần cảnh này rồi.

"Nếu như thân thể khó chịu, hãy nghỉ ngơi vài ngày đã." Thấy nhi tử trầm mặc, Trương phụ còn tưởng rằng thân thể nhi tử còn chưa khôi phục hoàn toàn.

Thấy phụ thân hiểu lầm mình, Trương Sở Lăng liền mừng rỡ, đêm qua cùng phụ thân và đệ đệ chen chúc trên một cái giường, hiện tại chân vẫn còn đau nhức không ngớt, hẳn đang muốn tìm thời gian để cải thiện chút ít tình trạng kinh tế trong nhà.

"Nếu như thời gian nghỉ ngơi dài quá, cục cảnh sát có vấn đề gì không?" Trương Sở Lăng không yên lòng mà hỏi thăm.

"Sẽ không có chuyện gì, người chỉ cần yên tâm nghỉ ngơi tốt là được, cả cục cảnh sát đều biết người vì việc công mà bị thương, nghỉ ngơi quá 2 ngày cũng không có gì quá đáng." Thấy nhi tử không muốn lập tức đi làm, Trương phụ cũng không nhắc lại chuyện này, tình cảnh của nhi tử ở cảnh cục hẳn cũng không phải không biết, chính là loại tình huống này cũng không phải người ngoài cuộc nào cũng có thể thay đổi, đối với biểu hiện anh hùng của nhi tử ngày hôm qua tuy rằng hẳn vui vẻ, thế nhưng nhi tử mà giống như lúc trước không thay đổi chút nào, trong lòng hẳn cũng không muốn.

"Nga." Trương Sở Lăng gật đầu biểu thị minh bạch, đồng thời nhu trút được gánh nặng.

Thấy nhi tử không yên lòng, Trương phụ căn dặn vài câu, rồi dắt chó đi dạo, trong lúc này, trong phòng cũng chỉ còn lại mỗi một mình Trương Sở Lăng.

Trương Sở Lăng tính toán một chút, trong khoảng thời gian ngắn để có một số tiền lớn thì phương pháp rất nhiều, trực tiếp nhất chính là thông qua hacker để xâm lấn ngân hàng chuyển tiền đến tài khoản của mình, chính là từ trước đến nay đối với chức vụ của hắn thì hành vi này chính là tự si nhục đối với lương tâm của mình.

Ngoại trừ hack ngân hàng, còn có đánh bạc, cá độ, chứng khoán, thậm chí làm một ít nhiệm vụ có tiền thưởng, nghĩ tới nghĩ lui, Trương Sở Lăng cảm thấy đánh bạc là đơn giản nhất, vừa có tiền lại vừa thoải mái yên ổn.

Ở Hồng Kông đua ngựa được hoan nghênh nhất trong phong trào thể dục thể thao, đã trở thành một phần cuộc sống của người Hồng Kông, bắt đầu từ cuối tháng chín, kết thúc vào tháng sáu năm sau, thi đấu thường được tiến hành vào buổi tối từ thứ tư cho đến chủ nhật.

Cá ngựa có rất nhiều phương thức, có độc doanh, liên doanh, vị trí, quá quan, tam bảo, tam trọng thái (DG: ý nói đoán trúng 3 lần cùng 1 con thì phải), lục hoàn thái (DG: cái này chắc là đoán 6 lần thắng giống đánh liên trong cá độ đá bóng), đa trọng thái vân vân, cần phải tiến hành tính toán rất phức tạp.

Đối với việc mua ngựa, Hồng Kông lưu truyền một câu tục ngữ: "Không mua xác định nghèo, mua rồi xác định thua." Mặc dù người người biết rõ tỉ lệ thắng rất thấp, nhưng mỗi lần đua ngựa, đều khẳng định sẽ tạo nên người may mắn trúng thưởng mấy trăm vạn hoặc mấy ngàn vạn, mỗi người đều hi vọng gặp được may mắn, hi vọng lấy tiền đánh đại, đánh cuộc với vận khí của bản thân, thua cũng cam tâm tình nguyện.

Trong lòng chủ ý đã quyết, Trương Sở Lăng lập tức đáp xe tới Sân đua ngựa Điền Sa. Sân đua ngựa Điền Sa là một trong hai trường đua ngựa lớn ở Hồng Kông, có thể đồng thời chứa 6 vạn người, trường đua gần như màn hình lớn với màu sắc rực rỡ, hơn nữa màn hình lớn được chọn dùng có độ phân giải chuyên môn cực cao, hình ảnh phi thường sáng sủa rõ ràng.

Theo đoàn người chen chúc, Trương Sở Lăng tìm được chỗ ngồi của mình, bắt đầu quan sát trong sân ngựa. Cá ngựa cần xem xét rất nhiều nhân tố, tỷ như tổ chất của ngựa, tính năng, trạng thái, huyết thống, tuổi tác, sở trường, tiền độ thao luyện cùng với mức độ tham gia thi đấu, sự phối hợp với kỵ sư, vị trí xuất phát, sự thích ứng với sân bãi.

Trương Sở Lăng hiển nhiên không có nhiều thời gian để đi nghiên cứu những việc có số liệu phức tạp này, hắn tới với mục đích đơn giản, bằng vào sự nhạy cảm của bản thân cùng với năng lực quan sát để tìm được một con ngựa để tham gia thi đấu, sau đó tiếp tục kế hoạch đại phát tài của bản thân.

"Đình" âm thanh của cái chuông vang lên, các con ngựa chen lấn chạy ra khỏi vị trí xuất phát, vạn mã lao nhanh làm cho khí thế toàn trường lập tức sôi trào lên, người người đều điên cuồng hô số thứ tự của con ngựa mà mình chọn. Kỵ sư mặc y phục rực rỡ, ra sức thúc tọa kỵ chạy lên phía trước, con ngựa không nhận ra sự reo hò vang lên như sấm, trong nháy mắt khán giả trong trường đua ngựa đều như nổi điên. Chỉ có Trương Sở Lăng thùy chung với khuôn mặt mỉm cười quan sát biểu hiện của các con ngựa, sự sai biệt về thực lực của các con ngựa cực kỳ bé nhỏ, nhưng chạy không khỏi nhãn quang của Trương Sở Lăng.

Mua ngựa luôn khiến người ta hồi hộp mãnh liệt làm cho nơi này thực sự điên cuồng, mà cái Trương Sở Lăng muốn làm chính là đem loại lo lắng này biến thành một cái định luật mà mình có thể nắm giữ, hai phút sau, Trương Sở Lăng đã chắc chắn thắng được, hắn đứng dậy đi tới nơi đăng ký cá cược.

Trương Sở Lăng lựa chọn tam trọng thái, cũng chính là trận đầu thi đấu trận thứ hai có giải thưởng rất lớn, toàn bộ giải thưởng lớn của trận thi đấu thứ hai đều được gộp lại trong 3 trận, hắn phải đoán đúng toàn bộ các con ngựa sẽ đứng đầu trong 3 trận, nếu không sẽ không được gì.

Tam trọng thái có độ phiêu lưu rất lớn, không sai biệt lắm với việc mua xổ số, tỉ lệ chỉ có mấy trăm phần vạn, người bình thường chắc là sẽ không mua tam trọng thái, trừ phi là muốn giải trí.

Trên thực tế Trương Sở Lăng cá cược cũng không khiến cho nhân viên công tác chú ý, bởi vì hắn chỉ là cá cược 10 đô la Hồng Kông, cá ngựa thông thường cũng đều cá cược trên 10 đô la Hồng Kông, thậm chí còn cá cược hơn vạn đô la Hồng Kông.

Trong thời gian tiếp theo, mỗi trận thi đấu Trương Sở Lăng đều tập trung tinh thần theo dõi các con ngựa thi đấu, hắn cũng không có la to như những người khác, mà là nhạy cảm quan sát đến mỗi con ngựa có dị thường hay không, kỵ sư có hay không có dấu hiệu buông tay. Nhạy cảm của Trương Sở Lăng đích thực là trải qua đặc thù đích huấn luyện mà có được, nhớ năm đó, cho dù tội phạm có giao hoạt lợi hại đến đâu, chỉ cần lộ ra một chút rất nhỏ không thích hợp, hắn đều có thể phát hiện, lúc này đem sức quan sát của mình lập tức mua, cảm giác giống như lấy đại pháo đánh muỗi.

Rất nhanh, đã có kết quả đua ngựa, Trương Sở Lăng toại nguyên lấy được chi phiếu 500 vạn như mong muốn, tiền thắng cược trong đua ngựa không có khấu trừ thuế, mà tiền thắng cược cũng không nhập chung với lợi tức của thuế, do đó có thể nói 500 vạn này chính là thu nhập thuần túy. Không có sợ phiền phức, Trương Sở Lăng hoàn toàn có thể mua cược một bát trọng thái để có được tiền thưởng nhiều hơn.

Bất quá Trương Sở Lăng hiển nhiên không có quyết định này, tiền đồ chơi này chỉ cần đủ là được, nhiều hơn sẽ phát sinh phiền toái.

"Cái gì, người trúng giải thưởng lớn 500 vạn?" Lúc Trương Sở Lăng gọi người cả nhà đến trước mặt mình, đem chi phiếu đặt lên trên bàn, người nhà đều ngây ngẩn cả người, không nói được tiếng nào, phảng phất giống như bị người khác điểm huyết, Trương Nhược Nam càng kinh ngạc kêu to lên.

Thấy người nhà của mình có hình dạng ngờ ngẩn này, Trương Sở Lăng lắc đầu, hắn hiện tại lo lắng về sau bản thân mình có hành động lớn nào chắc phải giấu người nhà, nếu như trong lòng của bọn họ không có khả năng tiếp nhận, bản thân có hối hận cũng không kịp.

Trương Nhược Nam trông thấy nhóm chữ số bất mắt, lại nhìn một chút về mặt bình tĩnh mỉm cười của ca ca, cái miệng nhỏ nhắn mở thật to, con mắt không kìm nén được đã ươn ướt.

Ca ca mặc dù lớn hơn nàng một tuổi, nhưng vẫn giống như không hiểu chuyện, nên ăn thì ăn, nên chơi đùa thì chơi đùa. Nàng lại sớm hiểu được là phải

chia sẻ gánh nặng gia đình với phụ thân, khi đi học cùng không ngừng kiếm việc làm thêm, ăn không dám ăn, mặc không dám mặc, khiến cho không ít đồng học chê cười nàng là con vịt nhỏ xấu xí; về sau nàng khi đi làm hiểu được cách ăn mặc, nhưng bạn trai dường như thay đổi liên tục, hơn nữa phẩm là bạn trai đưa nàng lễ vật, nàng chỉ cần cảm thấy có giá trị sẽ nhận lấy, kết quả khiến người ta nghĩ sai nàng là loại con gái háu giàu, tham lam các món lợi nhỏ, chỉ có chính cô ta mới biết được, bản thân sở dĩ nhận lấy những lễ vật này, chỉ là muốn phụ giúp gia đình mà thôi.

"Tỷ tỷ, người nhéo ta đi nào, ta cảm giác như đang mơ vậy." Nửa ngày sau, Trương Lương Huy mới phản ứng được, chỉ là vẫn còn không thể tin được hai mắt của mình, nhìn sững sờ vào tấm chi phiếu ở trên bàn, sợ rằng chỉ cần nháy mắt tấm chi phiếu liền bay mất, hần hướng con mắt giống như muốn nháy mà không dám nháy hướng Trương Nhượng Nhân nói.

Theo bản năng, Trương Nhượng Nhân vươn ngón tay ngọc, đặt lên phần thịt mềm bên hông Trương Lương Huy, nhéo một cái thật mạnh.

"Ồi." Trương Lương Huy đau đến mức nhảy lên ở trong phòng, "Tỷ, ta chọc giận người sao, như thế nào lại dùng lực lớn như vậy."

Trương Nhượng Nhân phát hiện trong lúc vô ý đã nhéo đệ đệ một cái, giống như học sinh tiểu học phạm lỗi, "Xin lỗi nha a Huy, ta vừa rồi nhìn chi phiếu quá nhập thần, không..." Nói đến đây, mặt nàng chợt đỏ lên không dám nói nữa, bởi vì nàng phát hiện tất cả mọi người đều nhìn nàng cười.

"Ta bây giờ mới phát hiện, nguyên lai tỷ tỷ đích thực rất tham tiền a." Trương Lương Huy nghe vậy cười to nói.

"Không... Không phải như thế." Trương Nhượng Nhân luôn điềm tĩnh cũng mặt đỏ tía tai cãi lại.

Người trong nhà đều phải bật cười trước bộ dạng hiện tại của Trương Nhượng Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chuyển Đến Nhà Mới

"Đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, xem ra điều của người xưa nói luôn chính xác a." Trương phụ rất nhanh đã tiếp thu việc Trương Sở Lăng thực sự đã trúng được 500 vạn tiền cá độ, cảm khái nói.

"Cha, người là chủ gia đình, số tiền này tùy vào sự an bài của người." Trương Nhượng Nam vẫn còn chìm đắm trong ký ức cay đắng của mình, một câu nói của Trương Sở Lăng làm cho nàng giật mình tỉnh giấc.

Trương phụ vui mừng liếc mắt nhìn đứa con cả, con cả từ sau khi xuất viện, tựa như trở nên hiểu chuyện hơn, "Nếu Lăng từ đem quyền xử trí số tiền này giao cho ta, ta sẽ không khách khí." Nhân thân Trương phụ đảo qua trên người cả bốn hài tử, "Các huynh muội người có nguyện vọng lớn nhất đó là có thể có một phòng khách lớn, còn có phòng ngủ của mình, làm phụ thân ta cũng không dẫn lòng được, qua nhiều năm như vậy các người vẫn phải khổ sở chen chúc ở căn phòng nhỏ này, ngày hôm nay, ta dựa vào Lăng tử, thỏa mãn các người nguyện vọng này."

Trương phụ vừa nói xong, trong phòng nhất thời trở nên im ắng, Trương Nhượng Nam ghen ngào một bụng ury khuất thậm chí nước nờ đứng lên.

Trương Sở Lăng thấy thế, liền xoa nhẹ đầu Trương Nhượng Nam, lên tiếng nói: "Muội muội ngốc, chuyện tốt như vậy người khóc cái gì a. Cha, người cũng thật là, làm một việc tốt không nên tạo ra thương cảm như vậy, Nhượng Nam, người nhiều năm chiếu cố chúng ta như vậy khi chiếu cố chúng ta người có ury khuất gì thì hãy kể ra đi?"

"Không có gì, ca, ta là do quá vui vẻ nên mới như vậy." Trương Nhượng Nam nhẹ nhàng lau lau nước mắt trên khoé mắt một chút, mỉm cười xung quanh, "Có số tiền kia, tâm nguyện của huynh muội chúng ta cũng có thể thực hiện được, cảm tạ người, ca ca!"

Dù chỉ là một câu nói đơn giản, Trương Sở Lăng nghe được trong đó rất nhiều chua xót, nhớ tới Đại muội vì gia đình này mà nỗ lực rất nhiều, lại bị rất nhiều ury khuất, hần nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Trương Nhượng Nam, "Thật là khờ, đều là người một nhà, còn nói cảm tạ, kỳ thực là ca ca phải xin lỗi người mới phải, nhiều năm qua mọi việc đều do người gánh vác, ta đều thấy được..."

Nghe được Trương Sở Lăng nói, thân thể mềm mại của Trương Nhượng Nam chấn động, không tin tưởng nhìn ca ca, nguyên lai nỗi khổ sở trong lòng của mình ca ca đều hiểu, nguyên lai tất cả ury khuất mà mình chịu ca ca đều rõ ràng. Hần mình bạch tất cả chuyện này nhưng vẫn không có năng lực đi thay đổi tất cả chuyện này, mãi đến ngày hôm nay, như vậy, trong tâm can của ca ca không phải càng khổ sao?

Nghĩ tới đây, Trương Nhượng Nam nhìn ca ca với ánh mắt hồ thẹn hơn, nàng vẫn xấu hổ vì việc mình hiểu lầm việc ca ca không hiểu chuyện, ca ca không phải không hiểu chuyện, mà là muốn dùng lại một loại phương pháp chứng minh sự nỗ lực của hần, chỉ là bản thân không hiểu mà thôi.

Huynh muội trong nhà "Hiểu lầm" nhiều năm tựa hồ thoát cái đã làm sáng tỏ.

Lúc sau ,mỗi ngày Trương phụ đều quan tâm đến tin tức về việc bán nhà,chiều nào Trương Nhược Nam cũng làm một việc đó là lôi kéo muội muội đi xem nhà, Trương Lương Huy có lúc cũng biết việc này cũng liền đi theo .

Đáng lẽ Trương Nhược Nam cũng muốn kéo Trương Sở Lăng cùng đi ,nhưng Trương Sở Lăng lấy lý do thân thể không khoẻ thờ ơ cự tuyệt . Hắn mỗi ngày đứng ở trong nhà chơi đùa với các dụng cụ tập thể hình . Hắn nhận thấy , dụng cụ tập thể hiện tại quá lạc hậu, căn bản là có tác dụng thực sự trong việc rèn đúc cơ thể, vì vậy hắn quyết định đến xưởng đúc để đặt mua một lượng lớn linh kiện bằng thép tinh chế, hắn bắt đầu ở trong nhà lắp ráp dụng cụ tập thể hình phù hợp với cảm nhận của bản thân.

Sau khi lắp ráp xong dụng cụ tập thể hình, Trương Sở Lăng cũng thuận tiện làm mấy công cụ máy móc điện tử hữu dụng để phòng bất trắc.Sự khác thường của nhi tử làm cho Trương phụ chú ý, hắn lo lắng nhìn nhi tử, nhiều lần muốn mở miệng để hỏi mình bạch,nhưng lại sợ lòng tự trọng của nhi tử mất hứng, do đó việc duy nhất hắn có thể làm chính là mỗi ngày làm các món ăn mà nhi tử thích , sau đó nói bóng nói gió muốn từ trong miệng hắn hỏi thăm được một ít .

ăn

Sự lo lắng của phụ thân bị Trương Sở Lăng phát hiện rất nhanh, đối với ý nghĩ phụ thân - yêu thương , là phát ra từ nội tâm mà Trương Sở Lăng cảm thụ được , vài ngày tới, hắn đã hoàn toàn dung nhập một gia đình mới này, trong nhà mỗi người đều chất phác, rất chân thành, phần thân tình phảng phất này đã trở thành một phần trong cuộc sống hàng ngày của hắn, mỗi khi nhớ tới người nhà của mình, nội tâm của hắn rất ấm áp, trên mặt khẽ cười, có thể nói mấy ngày nay việc hắn tươi cười so với ba mươi năm ở kiếp trước đích thực nhiều hơn.

"Cha, người cũng đã nói, ta đã trưởng thành, làm một người nam nhân, ta cuối cùng có được tiền đồ hay không?" Một tiếng gọi cha này phát ra rất tự nhiên, cũng là được gọi rất chân thành thân thiết, "Ta biết mình trước đây tính cách có phần mềm yếu, cũng có điểm tự ti, tuy rằng tư chất của ta bình thường không có cách nào để thay đổi được, thế nhưng ta vẫn còn là có thể nỗ lực thay đổi một ít bộ phận , không phải sao?"

Ánh mắt tự tin mà kiên quyết của nhi tử khiến cho Trương phụ sửng sốt, rất nhanh, hắn liền cười; rất nhiều việc mà nhi tử làm gần đây đều cho thấy hắn đã trưởng thành ,bản thân vẫn còn lo lắng vớ vẩn cái gì nhi, "Lăng tử, mấy người huynh muội các người, ta vẫn lo lắng nhất chính là người, hiện tại ta đối với người cũng yên tâm ."

Xem mũi của lão nhân co giật, Trương Sở Lăng cười cười, lão nhân vì mấy người hài tử đã khổ cực hơn nửa đời người, bây giờ chính là lúc nên được hưởng phúc,mình có thể vì hắn làm tất cả.

Có thể là lời nói của Trương Sở Lăng đã làm hắn hoàn toàn yên lòng, đối với cuộc sống sau này, Trương phụ sẽ không một chút xen vào cuộc sống của Trương Sở Lăng, nụ cười trên mặt cũng từ từ tăng nhanh.

Hai ngày sau, Trương phụ chọn được một ngôi nhà hai tầng trên phố , hoá ra chủ nhân ngôi nhà vì muốn đi Canada chiếu cố hài tử đang du học ở đó,chi đưa ra hai yêu cầu, một là khi mua nhà phải đồng thời mua luôn các đồ dùng trong nhà hiện tại , hai là thanh toán toàn bộ tiền một lần.

Huynh muội Trương Sở Lăng xem xét phòng ốc một chút , phòng ốc với các thiết bị được lắp đặt trong phòng đều hết sức thoả mãn, Vì vậy nhanh chóng thanh toán tiền với chủ nhà , cùng lúc hoàn thành thủ tục với công ty bất động sản.

Vợ chồng chủ nhà đối với việc Trương Sở Lăng rộng rãi thanh toán phi thường hài lòng , trước lúc dọn đi bọn họ kiên nhẫn dẫn dò Trương Sở Lăng rất nhiều chuyện , như chức nghiệp, tính cách của hàng xóm xung quanh , chợ bán thức ăn gần nhất ở đâu, đến lúc nào có thể mua được cá tươi

Đối với những chuyện vụn vặt này, Trương Sở Lăng cũng không có tâm tình để nghe, hắn gọi một công ty dọn nhà, mấy người đem chuyển các vật dụng ở nhà cũ đến nhà mới.

Đối với nhà mới,mọi người trong nhà đều hài lòng. Trương phụ bởi vì nguyên lai nhà mới cũng gần nhà cũ , chỉ cần mình nguyện ý, mọi lúc có thể trở về để nói chuyện phiếm với các lão hàng xóm, mà huynh muội Trương Sở Lăng vui vẻ vì có không gian riêng tư của mình, trong nhà có đầy đủ đồ làm bếp sử dụng điện cũng làm cho bọn họ cảm giác được từ trước đến nay chưa từng vui sướng như vậy .

Chuyện chuyển đến nhà mới, Trương Sở Lăng cũng kiên trì âm thầm xử lý, chỉ là thông tri một chút với những người bạn thân, mời mấy người láng giềng chúc mừng một chút, đồng sự ở cục cảnh sát cũng không có kinh động.

Một phen tiêu phí xa xỉ , số tiền Trương Sở Lăng trúng thưởng đã cạn sạch , bất quá thấy sắc mặt người nhà đều dào dạt thoả mãn, Trương Sở Lăng cảm thấy so với cái gì đều giá trị.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Trong Văn Phòng Nhiều Thị Phi

Thời gian quả thật trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã tới ngày Trương Sở Lăng đi làm.

"Ca, động tác của người nhanh lên một chút a, nếu không ta cũng không chờ người đâu." Trương Sở Lăng đang tạm biệt phụ thân, bên ngoài liền đã vang lên tiếng còi của chiếc mô-tô Halley cùng với tiếng gọi của Trương Nhượng Nam.

Ở thế kỷ 30 Trương Sở Lăng bởi vì có nghiên cứu khảo cổ học, với các đồ cổ thì cũng sản sinh sự say mê hứng thú, trong đó chiếc mô-tô Halley chính là vật mà hắn đau khổ sưu tầm mà chưa có được, do đó sau khi mua nhà Trương Sở Lăng liền mua một chiếc Halley với tính năng cũng không tệ, chỉ là hắn còn chưa kịp ngồi lên chiếc mô-tô, đã bị Trương Nhượng Nam bá đạo chiếm hữu.

"Ca, người đối với ta quả thực thật tốt quá." câu nói nhẹ nhàng của Trương Nhượng Nam đã cướp đi chiếc mô-tô mới mua của Trương Sở Lăng. Theo cái nhìn của Trương Nhượng Nam, ca ca làm người rất có quy tắc, chắc chắn sẽ không yêu thích xe máy có phong cách như thế này, mà bản thân lại từng nói qua việc yêu thích xe máy Halley hơn bất kỳ thứ gì, xe này nhất định là ca ca tặng cho mình.

Gặp phải muội muội như vậy, Trương Sở Lăng còn có thể nói gì nữa, bất quá hắn chỉ yêu cầu một điều kiện nho nhỏ, đó chính là Trương Nhượng Nam khi đi làm phải chở mình đi cùng. Đồng thời trong lòng hạ quyết tâm sau này sẽ mua chút linh kiện để bản thân lắp ráp một chiếc xe máy.

Trương Sở Lăng chậm rãi suy nghĩ, cái mông còn không có ngồi vững vàng, Halley mô-tô liền đã "Suru" lao về phía trước, "Ca, ngồi vững vàng a."

Thanh âm của Trương Nhượng Nam bay bổng trong không khí, xe máy giống như mũi tên rời khỏi dây cung, ở trong mắt người qua lại như thoi đưa.

"Uy, người chú ý một chút, coi chừng đụng vào người ta." Thấy vẻ mặt hưng phấn của Trương Nhượng Nam khi cầm tay lái, Trương Sở Lăng quan tâm nói.

"Ta đây kỹ thuật rất tốt a." Tựa hồ vì chứng minh điều mình nói, Trương Nhượng Nam đột nhiên thay đổi của một cái.

Không thể không nói, kỹ thuật lái xe của Trương Nhượng Nam vẫn còn khá tốt, nếu ở thế kỷ cũng miễn cưỡng có tư cách tham gia thi đấu giải đua xe nghiệp dư, trông thấy xe chạy vào các ngõ nhỏ trong khu phố lớn để đi tắt, hơn nữa tránh khỏi rất nhiều đèn xanh đèn đỏ, Trương Sở Lăng gật đầu.

"Tiểu muội thế nào lại không đi cùng?" Ba huynh muội Trương Sở Lăng tuy rằng không ở cùng một khu vực, nhưng vẫn cùng đi chung một đoạn đường.

"Nàng ta a, mới đi làm chưa tới nửa năm, đã nhiễm thói quen nghề nghiệp, không cho ta chạy quá nhanh, còn nói vì an toàn sinh mệnh của mình, kiên quyết không ngồi xe do ta chở..." Vừa nói đến Trương Nhượng Nhân, Trương Nhượng Nam liền tức giận không ngớt, muội muội đối với kỹ thuật lái xe của nàng không tin nhiệm hiển nhiên làm cho nàng rất tức giận.

Chưa đến 10 phút, xe đã đến cục cảnh sát, làm cho Trương Nhượng Nam tỏ thái độ vẫn còn chưa thoả mãn.

Cục cảnh sát Trương Sở Lăng làm việc là cục cảnh sát Thâm Thủy, khu vực quản lý tuy không lớn lắm, nhưng khu quản lý cũng là trung tâm giải trí của Hồng Kông, nên bên trong khu vực quản lý gồm trung tâm thương nghiệp cùng chỗ ăn chơi san sát, do đó các loại hoạt động trái pháp luật tương đối nhiều, có thể nói khu vực mà cục cảnh sát Thâm Thủy quản lý là khu vực có nhiệm vụ nặng nề nhất ở Tây Cửu Long.

"Ai, nếu như đồ rác rưởi ấy đi làm lại thì tốt rồi, hiện tại chuyện gì đều phải tự mình chạy tới chạy lui, chân như muốn rã ra." Trương Sở Lăng mới vừa đi tới cửa phòng làm việc, chợt nghe thấy một âm thanh oán giận.

Đáng lẽ chuẩn bị một cước nhảy vào phòng làm việc thì cước bộ của Trương Sở Lăng dừng lại giữa không trung.

Người nói chuyện gọi là Trương Bình, là nhân viên văn thư ở cục cảnh sát, chủ yếu phụ trách công tác hậu cần ở cục cảnh sát. Thân thể nàng có điểm mập mạp, mặt tròn mắt to, tuổi đời khoảng 40, từ trước tới bây giờ chưa từng nói chuyện qua.

Trương Sở Lăng biết đồ rác rưởi mà nàng ta nói chính là "Bản thân", lúc trước "Bản thân" đuổi bắt một cái nghi phạm, kết quả lại bị nghi phạm gạt chân, té vào đồng rác. Lúc bản thân trở lại phòng làm việc thì thối hoắc, cho nên mới có biệt danh như vậy. Đồng thời cái biệt danh này cũng có ý ám chỉ bản thân mình hoàn toàn không có tác dụng.

Trương Sở Lăng tuy rằng nhất gan nhu nhược, nhưng cũng vì chuyên cái biệt danh này mà hắn cãi nhau rất nhiều, người thành thật khi kích động chính là rất đáng sợ, hiện tại ở cục cảnh sát cũng chỉ có mỗi mình Trương Bình vẫn gọi hắn bằng cái biệt danh kia, ngoài hắn ra các đồng sự khác chỉ dám gọi trên đầu của hắn hoặc gọi hắn là A Lăng.

"Trương Bình, A Lăng không thích cái biệt danh này đâu, người không cần cố chấp gọi người ta như vậy ở cơ quan, nói cái gì hắn cũng là con trai, dù sao cũng phải chừa cho hắn chút mặt mũi đứng không." Đồng sự trong phòng làm việc tựa hồ nghe, lên tiếng nói.

Người vừa lên tiếng là Thường Tiêu, cao cao gầy gầy, người đã gần về hưu, là một người rất ôn hoà, mọi người trong cục cảnh sát đều gọi hắn là Tiêu thúc.

"Ta gọi như thế cũng không sai a, hắn tay chân vụng về, chuyện gì cũng làm không tốt, hoàn toàn không có tác dụng." Trương Bình không nghĩ tới người đứng đầu trong phòng làm việc là Tiêu thúc lại đứng về phía Trương Sở Lăng, tiếng của nàng to lên, hướng các đồng sự khác tỏ vẻ không phục nói rằng, "Các người nói một chút xem, Trương Sở Lăng kia có điểm nào giống nam nhân."

"Trương Bình, hãy tự hỏi lương tâm của mình đi, thời gian A Lăng ở đây giúp người không ít việc nặng a, hơn nữa mọi người gặp khó khăn gì, cũng đều gọi hần." Tựa hồ rất bất mãn với thái độ của Trương Bình, Lưu Tuấn Hi nói.

Lưu Tuấn Hi mới vào làm việc ở cục cảnh sát chưa được một năm, thân cao 180CM, thân hình cao to uy mãnh, ở cục cảnh sát được đồng đạo sư tỷ ưu ái. Hần là người cùng cộng tác tuần tra với Trương Sở Lăng, tuy rằng không thích nhìn sự nhu nhược của Trương Sở Lăng, nhưng cũng không quen nhìn người khác tùy tiện vũ nhục Trương Sở Lăng.

Lời nói của Lưu Tuấn Hi làm cho Trương Bình đỏ mặt cúi đầu, ai cũng có thể sai việc Trương Sở Lăng, chỉ duy nhất nàng không có tư cách, ở cục cảnh sát công việc của nàng thanh nhàn nhất, hơn nữa nàng rất sợ chết, ước nguyện ban đầu của nàng là vào cục cảnh sát, cũng là bởi vì làm cục cảnh sát có tiền lương cao cùng công tác yên ổn.

"Các người nói Trương Sở Lăng lúc này lập được công lớn như vậy, có khả năng thăng chức hay không?" Thấy phòng làm việc yên tĩnh trở lại, "Lý miệng rộng" lại khơi mào đề tài khác.

Lý miệng rộng khoảng 40 tuổi, tên thật gọi là Lý Đào, tướng mạo bình thường, thuộc về cái loại ném vào biển người tìm không được. Hần sở dĩ có biệt danh như vậy, là bởi vì hần yêu thích bàn chuyện thị phi, nơi nào có náo nhiệt liền có mặt của hần.

"Hần lập đại công, ta xem ra hoàn toàn là đụng phải cầu thị vận."

"Tính cách của hần rất sợ chết, làm sao có thể dám nổ súng, phải biết rằng hần đối với súng rất nhân từ, đoán chừng là trong lúc căng thẳng đã nổ súng..."

"Nếu như vậy hần đã có thể leo lên trên đầu chúng ta rồi, chúng ta vẫn còn hồ đồ được sao?"

...

Thấy lời của mình đã khơi mào sự ghen ghét của mọi người thành công, Lý miệng rộng hướng phía Trương Bình cười cười lấy lòng, Trương Bình cũng ném đến Lý miệng rộng một cái nhìn quỵn rũ phong tình vạn chủng, làm hần mừng rỡ cười toe toét.

Nhìn thấy Lý miệng rộng cùng Trương Bình liếc mắt đưa tình, làm cục cảnh sát một hồi náo loạn, Tiêu thúc cùng Lưu Tuấn Hi liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cùng lắc đầu. Bọn họ cũng biết, tuy rằng lần này Trương Sở Lăng lập công lớn, nhưng mọi người lại vẫn nhìn hần với cặp mắt như cũ, trái lại có một số người vì ghen ghét với hần lên tiếng, phòng chừng tình cảnh về sau của hần cũng không được tốt lắm.

"Đây là giờ làm việc, chăm chú làm việc!" Lâm Tịnh vừa đến phòng làm việc, liền phát hiện Trương Sở Lăng đang đứng trước cửa với vẻ mặt không chút thay đổi, đang chuẩn bị đến bắt chuyện với hần, lại nghe chuyện mọi người trong phòng đang nói, sắc mặt đột nhiên nặng nề.

"Yes, Madam!" Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của người lãnh đạo trực tiếp đang đứng ở cửa, đứng bên cạnh nàng còn có Trương Sở Lăng với vẻ mặt lạnh nhạt, mọi người lúc này mới ý thức mọi lời tán gẫu khi nãy đều lọt vào tai người khác, hơn nữa "Người khác" này còn là vai chính trong câu chuyện mà chính mình vừa rồi thoải luận.

Nhất thời, mọi người cảm như hần, cuống quýt trở về chỗ làm việc của mình.

Đồng sự coi thường mình, Trương Sở Lăng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, đối với cái nhìn của người khác, Trương Sở Lăng căn bản là không đặt ở trong lòng. Điều hần cảm thấy hứng thú chính là nữ thủ trưởng này, một mệnh lệnh đơn giản lại có thể làm cho mọi người đều trở về bàn làm việc của mình, hơn nữa theo ánh mắt của các đồng sự thì có thể thấy bọn họ đối với nữ thủ trưởng này chính là kính nể.

"Trương Sở Lăng, người tới phòng làm việc của ta một chút." Nhìn Trương Sở Lăng đứng bên cạnh, Lâm Tịnh nhẹ giọng nói.

Bộ đồ công sở màu trắng bao quanh thân thể mềm mại là lướt của nàng m i tóc dài xoã sau lưng, uốn lượn như một thác nước đen tuyền, mặt trái xoan tinh xảo, lông mày như lá liễu, trên môi được tô một màu tím nhân nhạt, phối hợp hoàn mỹ với cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng.

Vào phòng làm việc, vẻ mặt của Lâm Tịnh trên trở nên nhu hòa, đôi mắt mỹ lệ nhìn thoáng qua Trương Sở Lăng, "Thân thể người đã hoàn toàn bình phục chưa?"

Trương Sở Lăng gật đầu, thái độ của nữ thủ trưởng đối với mình đột nhiên thay đổi làm cho nàng có điểm khác lạ, nàng trước đây không phải rất ít nhìn đến mình sao? Kỳ thực Trương Sở Lăng vừa rồi mới cửa phòng làm việc cũng nhận thấy được Lâm Tịnh ở bên cạnh hần, chỉ là hần biết Lâm Tịnh luôn không nhìn mình, vì không muốn mất mặt, hần mới không có lên tiếng, hơn nữa giả bộ không phát hiện ra Lâm Tịnh.

"Đừng đứng như vậy, ngồi xuống nói chuyện." Thấy Trương Sở Lăng không nói tiếng nào đứng ở trước mặt mình, Lâm Tịnh cảm thấy bầu không khí có chút khẩn trương, mỉm cười với Trương Sở Lăng nói rằng.

Không thể không nói, Lâm Tịnh mỉm cười có một sức cuốn hút thần kỳ, Trương Sở Lăng cảm giác trong phòng nhất thời trở nên ấm áp như mùa xuân, mà vừa vặn có Lâm Tịnh xinh đẹp, chính là đoá hoa bách hợp tươi đẹp chói lọi.

Trương Sở Lăng ngồi xuống chăm chú nhìn Lâm Tịnh.

"Biểu hiện của người mấy ngày trước ở Trường Sa rất tuyệt, một lát nữa trưởng cục cảnh sát sẽ đến để tự mình trao thưởng cho người huân chương anh dũng cùng tiền thưởng, đồng thời cũng triệu tập một cuộc họp báo, hi vọng người chuẩn bị thật tốt." Lâm Tịnh vui vẻ nói, phảng phất giống như chính cô

ta được thưởng

Thấy Lâm Tịnh mặt mày hớn hờ, nghe lời nói quan tâm của nàng trong đầu Trương Sở Lăng cũng không tự chủ nhớ lời đồn của người khác về Lâm Tịnh : chỉ quan tâm đến thuộc hạ hữu dụng, chỉ vì sự thăng tiến bản thân mà làm việc. Thái độ của nàng đối với mình trước kia và bây giờ hoàn toàn đối lập, dường như chuyện đó hoàn toàn chính xác.

"Phải phát biểu à... Có thể miễn cho ta được không... Hoặc là Madam người thay ta lên tiếng sẽ tốt hơn." trong lòng nghĩ một chút "Trương Sở Lăng" nhất định sẽ biểu hiện như vậy, Trương Sở Lăng bời rỗi nói.

Trương Sở Lăng nói làm Lâm Tịnh sùng sột, bất quá suy nghĩ một chút tính cách của Trương Sở Lăng cũng ít giao thiệp , nàng gật đầu, "Vây như vậy đi, người trước hết quay về phòng làm việc, ta sẽ tuyên bố những sự việc quan trọng."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Virus Quấy Phá Phòng Làmviệc

Trở lại phòng làm việc , mọi người còn đang thi thắm nghị luận với nhau, chỉ là đến khi thấy Trương Sở Lăng đi ra , thanh âm của mọi người nhỏ đi rất nhiều.

Yên lặng ngồi vào chỗ của mình, Trương Sở Lăng rửa sạch cái ly một chút ,rồi tự pha cho mình một ly trà đầy, sau đó lấy hồ sơ của mấy ngày gần đây trong két hồ sơ rồi ngồi vào ghế lật xem

Một bên ung dung thưởng thức hương trà, xem lướt qua chữ đúc chì ở bên ngoài hồ sơ vụ án, Trương Sở Lăng thích thú rên lên một tiếng, hẳn càng ngày càng thích cuộc sống bây giờ liễu, thế kỷ 21 đích thật có rất nhiều thực phẩm tươi sống cùng văn hóa cổ, ở thế kỷ 30 chỉ có một số ít người giàu mới có được đặc quyền này, và lại nhân tình nồng đậm ở thế kỷ 21 so với thế kỷ 30 cũng không hoàn toàn sai biệt lắm

"A, mấy vi tính của ta làm sao vậy?" Trương Sở Lăng đang nhập tâm xem án, một thanh âm buồn bực cắt đứt việc xem án của hắn .

Theo hướng phát ra thanh âm nhìn lại, Trương Sở Lăng phát hiện người vừa lên tiếng là Trương Bình ,người vừa nói xấu mình, chỉ thấy nàng đang lom lom nhìn mấy vi tính của mình, trên khuôn mặt trắng trẻo hiện lên một mảng hồng hồng, khuôn mặt hình như đang thay đổi, tay phải bấm chuột nhanh hơn, ánh mắt hoảng loạn biểu hiện nội tâm nàng hoàn toàn bất lực.

"Làm sao vậy, làm sao vậy?" Phòng làm việc chỉ có ba cái máy tính, Trương Bình một cái, còn lại hai cái để dùng chung, là phương tiện để mọi người tìm đọc tài liệu và học tập, lúc này mọi người vừa nghe Trương Bình kinh hô, tự nhiên đồng thời chạy đến .

"Các người không nên nhìn." Nhìn thấy tất cả mọi người hướng về phía mình đi đến,khuôn mặt Trương Bình đột nhiên trắng bệch, cuống quýt đứng lên, muốn dùng thân thể ngăn trở mấy vi tính của mình, đáng tiếc chính là, cái giày cao gót của nàng cũng cuống quýt không hề thua kém, chỉ nghe "Ồi" một tiếng nàng đã té lăn quay ra mặt đất.

Mọi người đều không có tâm tư giúp nàng, con mắt cả đám đều trợn thật lớn, đều bị nội dung đang phát trên máy tính Trương Bình làm chấn động , chỉ thấy trên màn ảnh hiện lên một màn biểu diễn xác thịt đập vào mắt, pha lẫn tiếng thở dốc của nam nhân và tiếng rên rỉ của nữ nhân .

Rất nhanh, mọi người liền phản ứng trở lại là đã xảy ra chuyện gì, trước sau dùng ánh mắt khinh bỉ đảo qua người Trương Bình , có thậm chí còn phát ra tiếng thở dài, nước mắt oan uổng chảy xuống khuôn mặt Trương Bình, nhỏ từng giọt im lặng trên mặt đất.

Trương Sở Lăng mặc dù không có đứng dậy vào giúp vui, nhưng là từ trên mặt của mọi người, hắn đã hiểu được một ít nội dung. Đối với tính cách chanh chua của Trương Bình , nội tâm của hắn cũng không đồng tình.

"A, này máy tính thế nào cũng như vậy ..."

"Cái này cũng là..."

Mặt khác hai nhân viên trong phòng cũng hô to, nguyên lai là khi bọn họ đang ở sử dụng máy vi tính cũng xuất hiện triệu chứng giống máy vi tính của Trương Bình.

Tiếng kinh hô, tiếng thét chói tai liên tiếp, phòng làm việc trở nên hỗn loạn , Trương Sở Lăng tiến đến máy tính gần nhất trong đó nhìn một chút, phát hiện máy vi tính lý đang trình diễn bị kiểm soát ,hắn nhìn cái kỹ xảo thấp kém như vậy làm hắn ghê tởm đến độ muốn ói.

Trương Sở Lăng biết, khẳng định là phòng làm việc có một tên bại hoại truy cập trang web đòi truy bị trúng mã độc , mà toàn bộ phòng làm việc lại là cùng kết nối một mạng inte, do đó mà bị như vậy, đồng thời máy vi tính của mọi người cũng gặp họa.

Liếc mắt đảo một vòng, chỉ là có phản ứng của Triệu Vĩ có điểm lạ thường , hần thần sắc khẩn trương hết nhìn đông lại nhìn tây, gặp phải ánh mắt của Trương Sở Lăng Lăng , lập tức chột dạ cúi đầu.

Triệu vĩ, cùng với Trương Sở Lăng gia nhập cục cảnh sát một lần, năm nay hai mươi chín tuổi, mặt dài, tóc dài, tính cách nham hiểm khôn khéo, nói về đề tài nữ nhân thì đặc biệt cảm thấy hứng thú, mỗi khi có nữ cảnh sát mới gia nhập cục cảnh sát, hần thế nào cũng đến làm quen.

"Các người ai hiểu máy vi tính?" Lâm Tịnh trông thấy phòng làm việc trở nên hỗn loạn, nhủ mầy, lo lắng mà hỏi thăm, xem ra máy vi tính của nàng cũng không thể may mắn tránh khỏi bệnh độc lan đến.

"A vĩ, ta thấy người bình thường rất am hiểu mấy chuyện như thế này , nếu được người hãy hỗ trợ thử a ?" Tiêu thúc lên tiếng nói.

Nghe có người kêu tên của mình, Triệu vĩ thiếu chút nữa sợ đến vãi cả linh hồn (Nguyên văn : linh hồn xuất khiếu ^^), nửa ngày mới hồi phục tinh thần mới biết gọi mình để sửa máy vi tính, vội vã nói rằng, "Ta... Ta cũng không hiểu cái này."

Nhân viên cảnh sát bình thường thì cơ hội sử dụng đến Inte cũng không nhiều, mỗi người đều giống nhau là mượn máy tính vào mạng nội bộ của cảnh sát trên đất liền , kiểm tra an bài trách nhiệm của cấp dưới, hoặc là chỉ xem lướt qua tin tức, đóng dấu tư liệu, không hiểu kỹ thuật về máy vi tính cũng là rất bình thường

Nhất thời không khí trong phòng làm việc có điểm xấu hổ, tiếng thở dốc cùng tiếng rì rầm bừa bãi đầy rẫy trong phòng.

"Có thể cho phép ta xem xem." Trương Sở Lăng thấy tất cả mọi người hoảng hốt lúng túng mắt to trừng mắt nhỏ, có điểm không đành lòng nhìn xuống phía dưới , chính yếu chính là, hần không chịu được việc máy vi tính bị như vậy nữa.

Nghe được Trương Sở Lăng chủ động xin đi giết giặc, Lâm Tịnh nghi hoặc liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng , chính là hiện tại không ai dám đứng ra đồng ý, nàng do dự một chút gật đầu.

Ánh mắt mọi người đầy nghi hoặc, Trương Sở Lăng đi tới máy chủ bên cạnh. Hần đầu tiên là ngăn kết nối inte , thanh âm xấu hổ trong phong lập tức bị tiêu trừ, sau đó hần đem máy chủ khởi động lại , vào hệ thống DOS ,ngón tay nhẹ nhàng gõ vài dòng lệnh , lưu loát một hồi , kết nối lại inte.

"Được rồi." Thấy ánh mắt hoài nghi của mọi người, Trương Sở Lăng đứng thẳng người, trong miệng nhẹ nhàng mà phun ra hai chữ.

"Có thể thần kỳ như vậy sao, chưa tới 2 phút, không phải là khoắc lác chứ?" Triệu Vĩ tự nhủ đi tới một cái máy tính bên cạnh, tùy ý mở một trang Web, phát hiện tốc độ mở trang Web so với trước đây nhanh hơn nhiều, hần nghi hoặc nhìn về phía Trương Sở Lăng. Nhưng vừa lúc đó thấy ánh mắt phức tạp của Trương Sở Lăng trùng mắt với hần , Triệu Vĩ lập tức nuốt lại những lời định nói ra, rất sợ Trương Sở Lăng nói ra hần là đầu sỏ gây nên việc này, tiếp theo hần cũng không dám mở miệng nói gì .

"Thật sự đã sửa được sao ?" Trương bình căn bản là không tin Trương Sở Lăng trong vòng 2 phút giải quyết được vấn đề mà Triệu Vĩ bó tay , trước đây máy vi tính của nàng xảy ra vấn đề gì đều là gọi Triệu Vĩ tới giúp đỡ, ở nàng trong mắt, Triệu Vĩ không thẹn là cao thủ về máy vi tính.

Trương bình đem máy tính của mình thao tác làm một hồi, không phát hiện ra bất cứ bệnh tật gì, trong lòng cũng không nguyện ý thừa nhận bản lĩnh của Trương Sở Lăng , trong miệng thì thầm nói, "*** chó tốt thật , việc này cũng có thể làm được, Triệu Vĩ, người vừa rồi nếu như động thủ nói không chừng so với hần còn nhanh hơn."

Triệu Vĩ cũng không có hé răng, cũng không dám liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng , trong lòng lại ở buồn bực không ngớt, kỹ thuật của Trương Sở Lăng về máy vi tính từ lúc nào mà lợi hại như vậy.

Bởi vì vấn đề giải quyết được quá nhanh, mọi người cũng không đưa ra được nguyên nhân gì , cho rằng Trương Sở Lăng dụng phải vận may nên mới sửa được máy vi tính , dù sao từ trước đến giờ không có thấy Trương Sở Lăng chạm qua máy vi tính, cũng chưa nghe nói qua kỹ thuật của Trương Sở Lăng về máy vi tính lợi hại như vậy.

Phản ứng của mọi người đều trong dự liệu của Trương Sở Lăng, bằng dày ba thước, ấn tượng của mọi người đối với hần không thể nói thay đổi là thay đổi được, hơn nữa Trương Sở Lăng cũng không tâm trí nghĩ tới việc thay đổi việc này . Hần chỉ ao ước có cuộc sống bình thường, đối với cuộc sống âm áp hiện tại hần đã phi thường hài lòng.

"Không để người khác đề đầu cười cồ, bảo hộ người bên cạnh mình không bị uy hiếp và tổn thương ." Đây chính là mục tiêu sống mới của Trương Sở Lăng , cũng là điểm mấu chốt của hần. Về mọi việc khác, hần cũng không truy cầu, cũng không quan tâm

hiện tại truyện đã dịch đc khoảng 40c. Mai mình sẽ post nốt cho kịp bên kiếm giới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nữ Đồng Nghiệp Nóng Tính

"Cảm tạ." đến bên cạnh Trương Sở Lăng, Lâm Tịnh nhẹ nhàng nói một câu, khi mọi người còn đang bất động trước việc Trương Sở Lăng làm được, nhưng Lâm Tịnh đều nhìn thấy, Khi Trương Sở Lăng ở hệ thống DOS viết hai hàng lệnh, nàng chỉ biết là đúng, nhưng lại không biết nguyên nhân vì sao, bởi vì như vậy, mà trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy Trương Sở Lăng trở nên thần bí. Hẳn từ lúc nào có kỹ thuật về máy vi tính cao như vậy?

Cảm thấy mùi hương như hoa lan truyền vào chóp mũi, tâm tình của Trương Sở Lăng đột nhiên trở nên khoan khoái, hần cúi đầu hướng Lâm Tịnh cười cười, nhưng vừa lúc thấy cái cổ dài trắng ngần của Lâm Tịnh, còn có phần dưới cái cổ tinh xảo gần xương quai xanh, lưu luyến nhìn thoáng qua, ánh mắt Trương Sở Lăng tự nhiên thu lại, dừng lại tại cái lúm đồng tiền ngọt ngào trên má Lâm Tịnh, mỉm cười gật đầu.

Thấy ánh mắt mê ly của Trương Sở Lăng đảo qua bộ ngực phong mãn của bản thân, hai má của Lâm Tịnh chột hồng lên như say rượu, bắt quá ánh mắt Trương Sở Lăng không chút lưu luyến nào ly khai, sắc mặt của nàng lập tức khôi phục bình thường.

"Madam Lâm, WPC13955 có người báo danh." Đột nhiên một thanh âm lớn ở cửa phòng làm việc vang lên, thiếu chút nữa dọa Lâm Tịnh giật mình.

Đột nhiên tất cả mọi người trong phòng làm việc bị một thanh âm ngọt ngào hấp dẫn, bọn họ đồng loạt nhìn về cửa phòng làm việc, Trương Sở Lăng cũng không ngoại lệ.

Xuất hiện trước mắt mọi người là một không mặt không tỳ vết, lông mi thon dài, đôi mắt sáng như phi thủy, hơn nữa cái mũi nhỏ nhắn, đôi môi hồng nhuận nhưng không kém phần kêu gọi, hai má có màu hồng nhạt của nàng làm cho mọi người choáng váng mê mẩn. Trên người nàng mặc một cái áo khoác màu lam kín đáo, mũ cảnh sát, cà-vạt có màu than chì. Dây lưng bên hông hiện ra một cái bao để súng lục, làm cho tràn ngập quyền uy cùng với nghiêm khắc.

Trương Sở Lăng chỉ quan sát hết phần thân thể nữ cảnh sát này trong nháy mắt, nhưng cũng có chút thất thần. Mặc dù ở thế kỷ 30 nữ nhân có thể dựa theo ý nguyện của mình mà điều chỉnh tướng mạo, do đó ở thế kỷ 30 hầu như không có nữ nhân xấu, chính là tướng mạo có thể thay đổi, nhưng khí chất của một người từ nhỏ đến lớn khó có thể thay đổi được. Trương Sở Lăng chính là bị dung nhan tuyệt vời cùng khí chất tôn quý của nữ cảnh sát này hấp dẫn.

Nữ cảnh sát này hình như hoạt động thể thao rất nhiều, vóc người cực kỳ hoàn mỹ, tinh tế thon thả đầy sức sống đến nỗi tim không ra nửa điểm khuyết điểm. Cặp mông đầy đặn co dãn mời mắt, cảnh phục kín đáo, cần bản che lấp toàn bộ nhưng gần như miêu tả sinh động bộ ngực phong mãn cùng kiêu đồn đầy đặn. Mà quần hãm cùng huy hiệu cảnh sát trên vai, càng làm cho thâm tâm mọi người sinh ra sự run sợ cùng tâm thương.

"Ta giới thiệu với mọi người một chút, bắt đầu từ ngày hôm nay, mọi người đã có thêm một đồng nghiệp mới, nàng chính là cảnh sát Điền Ny, mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh nào!" Thấy ánh mắt mê ly của mọi người trong phòng chăm chú nhìn Điền Ny không chịu ly khai, Lâm Tịnh trong lòng mơ hồ có điểm khó chịu, trực giác nói cho nàng biết, dung mạo của Điền Ny vượt xa nàng.

Tiếng vỗ tay dừng lại Lâm Tịnh nghiêm túc nói rằng, "WPC13955, người có biết hay không bản thân ngày hôm nay đến muộn?"

"Sorry, Madam." Điền Ny không nghĩ tới ngày đầu tiên vào tiểu đội tuần tra đã bị thủ trưởng mới ra oai phủ đầu, không vui rầu rĩ nhận sai.

Phòng làm việc rất nhanh liền đã bàn luận về Điền Ny, làm cảnh sát thuộc Tây Cửu Long, không ai không biết Điền Ny trong tổ trọng án Tây Cửu Long nổi danh với tính tình nóng nảy, đi lính mới năm năm, nhưng liên tiếp phá được các vụ án có tác dụng hết sức quan trọng đối với tổ trọng án Tây Cửu Long. Thế nhưng, tính tình của nàng cũng là nổi danh nóng nảy, phạm là tên tội phạm nào gặp phải nàng, chắc chắn phải vào bệnh viện, do đó lần này nàng được điều xuống rèn luyện ở đội tuần tra, cũng là bởi vì khi bắt được kẻ phạm tội hiếp dâm, trực tiếp đá mạnh vào hạ thể của kẻ đó. (OMG =. =!)

Điền Ny trả lời làm cho trong lòng Lâm Tịnh ghen lại, nàng tưởng rằng Điền Ny sẽ vì bản thân mà tìm lý do đến muộn, như vậy bản thân sẽ có cơ hội giáo huấn Điền Ny một phen, lại không nghĩ rằng đối phương thẳng thắn nhận sai.

"Trương Sở Lăng, từ hôm nay trở đi Điền Ny chính là người đồng nghiệp mới của người, người mang nàng đi làm quen với hoàn cảnh mới một chút." Lâm Tịnh liếc mắt qua Điền Ny, nàng cũng biết bản thân không hề có lý do để tức giận, thấy giờ tuần tra cũng sắp đến, không thể làm gì khác hơn là điều chỉnh sắp xếp nhiệm vụ.

"Yes, Madam!" Trương Sở Lăng không nghĩ tới nữ cảnh sát mới sẽ cùng bản thân phân ở một tổ, hần lạng đi một chút rồi vội vã lên tiếng trả lời.

"Đừng là cầu thi vận, lập tức được đào hoa, xem ra a Lăng được ngôi sao may mắn chiếu a."

"Đúng vậy, ta thế nào lại không có vận khí tốt như vậy, đáng tiếc ..."

"Một đóa tiên hoa cắm ở trên bãi phân trâu, ..."

...

Nghe được nữ cảnh sát mới tới được phân cùng ở một tổ với Trương Sở Lăng, con mắt của các nam cảnh sát đang nhìn thân thể Điền Ny trọn lên đồng thời cũng bấu môi, thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại không tránh được lỗ tai của Trương Sở Lăng, nhưng Trương Sở Lăng cũng không tính toán, coi như là tiếng chó sủa. Điền Ny tự nhiên cũng nghe được thanh âm này, ánh mắt lạnh như băng đảo qua chủ nhân của thanh âm này, thậm chí tay phải trong lúc vô tình để lên trên khẩu súng lục, lúc này mọi thanh âm đều biến mất.

Cứ như vậy, trong ánh mắt ước ao hoặc đố kỵ hay sợ hãi của đồng sự, Trương Sở Lăng cùng Điền Ny đồng thời đi ra ngoài.

Ngày hôm nay hai người Trương Sở Lăng phụ trách tuần tra khu vực quan trọng nhất. Dọc theo đường đi, Trương Sở Lăng thỉnh thoảng giảng giải một ít điều cần chú ý khi tuần tra cho Điền Ny, hẳn nói cũng không nhiều, chỉ nào khi cần mới nói. Hắn thấy được cảm xúc của Điền Ny không cao lắm, hơn nữa đối phương là từ tổ trọng án xuống, khẳng định đã từng trải qua công tác tuần tra, nếu như chính mình nói nhiều quá, trái lại sẽ khiến đối phương hiểu lầm cùng phản cảm.

Dọc theo đường đi, Trương Sở Lăng xem như đã cảm nhận được lực hấp dẫn của mỹ nữ, hẳn nhiều lần thấy người qua đường đứng phải cột điện, có người thậm chí cố ý đi theo phía sau mình, nếu sức quan sát của hắn không đủ nhạy cảm, khẳng định sẽ có người gây bất lợi cho bản thân hắn.

Bất quá trên người Điền Ny toả ra một mùi thơm như có như không, thỉnh thoảng nhìn thoáng qua vẻ đẹp tuyệt thế dung nhan của nàng, Trương Sở Lăng cảm thấy việc tuần tra ngày hôm nay cũng là một loại hưởng thụ.

Tâm tình của Điền Ny ngày hôm nay rất phiền muộn, lúc đầu theo lệnh của tổ trọng án xuống rèn luyện ở tổ tuần tra đã chịu nhiều uỷ khuất rồi, ngày đầu tiên đến tuần tra đội báo danh nhưng gặp phải mấy phần tội phạm đang lừa gạt một bà lão, thành công bắt mấy tên tội phạm ấy đến cục cảnh sát, không nghĩ tới sẽ đến muộn, hơn nữa tân thủ trưởng cũng không lưu tình ra uy với mình,

Ngày đầu tiên làm việc, nàng đã tự nói với mình là cần nghiêm ngặt tuân thủ, cho nên cũng không muốn giải thích vì sao mình đến muộn, cho dù bị người ta hiểu lầm.

Đối với việc phân tổ của mình ngày hôm nay, nàng cũng không có cảm tình gì, thứ nhất, Trương Sở Lăng có chiều cao quá bình thường; thứ hai, thân thể Trương Sở Lăng thực sự quá kém, nàng cảm thấy Trương Sở Lăng có thân thể gầy yếu, chỉ sợ ngay cả một chiều của mình cũng đỡ không được; thứ ba, Trương Sở Lăng không có khí cốt của nam nhân, nàng mới vừa vào đội tuần tra cũng có thể cảm giác được đồng sự trong cục cảnh sát có vẻ xem thường đối với Trương Sở Lăng.

Nàng chậm rãi nhận ra người đồng nghiệp này có điểm khác biệt, dọc theo đường đi hắn không có mượn cơ hội bắt chuyện với mình, càng không say mê quan sát thân thể của mình, thỉnh thoảng ánh mắt mới nhìn trên người mình, cũng có vài phần yêu mến, nhìn không giống cái loại "sắc lang". Hơn nữa, hẳn tựa hồ không thích nói chuyện, thỉnh thoảng chỉ nói mấy câu, vừa lúc là các địa phương mình không nhớ rõ, dường như hắn có thể nhìn rõ nội tâm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân, Chơi Đùa Với Lưu Manh (Thượng)

"Chê phục bảy tên cướp có vũ trang ở Thâm Thủy, thật là nguoi?" Sự tích anh hùng của Trương Sở Lăng, không chỉ sôi sục trên các loại phương tiện truyền thông, trên Inte cũng xuất thần nhập hoá, Điền Ny không muốn biết cũng không được. Nhưng nàng lại hoài nghi, tin tức phát trên TV nói cảnh sát đó có kỹ thuật bắn súng nhập thần, anh dũng bất phàm, chính là nam nhân có tướng mạo xấu xí bên cạnh mình sao?

Dọc theo đường đi Trương Sở Lăng đã sớm cảm giác được Điền Ny đối với mình phòng bị cùng xem thường, lúc này thấy nàng chủ động khơi mào đề tài, Trương Sở Lăng mỉm cười gạt đầu.

"Nguoi thật là lần đầu tiên nổ súng?" Trương Sở Lăng bình tĩnh mỉm cười làm Điền Ny sửng sốt, nàng không nghĩ tới bộ dáng tươi cười của Trương Sở Lăng lại có sức hấp dẫn như vậy, sau khi thất thần nhất thời, nàng tiếp tục hỏi nghi vấn trong lòng.

Xem lại băng ghi hình ở cửa hàng nữ trang cùng băng ghi hình của ngân hàng bên cạnh, toàn bộ quá trình nổ súng của Trương Sở Lăng đều được ghi lại, mỗi phát súng mà Trương Sở Lăng bắn rất tự nhiên, trên mặt hắn không có một chút khẩn trương nào, giống như là đang làm một việc bé nhỏ không đáng kể, chính là mỗi khi hắn bắn ra một viên đạn, tất nhiên sẽ có một cái đạo tặc bị hạ, tới phát súng cuối cùng, đồng thời cả hai tên cướp còn lại đều ngã xuống. Hơn nữa sau khi kiểm tra vết thương của bọn cướp lại phát hiện, mỗi một phát súng cũng chỉ để cho bọn cướp tạm thời đánh mất năng lực hành động, cũng không đủ để trí mạng.

Trong cả quá trình, không có con tin nào bị thương, chỉ duy nhất đáng tiếc là, lúc bọn cướp nổ súng về phía hắn, hắn tuy rằng nhanh chóng tránh ra,

nhưng kết quả vẫn bị thương ngã xuống, nguyên nhân phỏng chừng bởi vì thân thể hần quá kém.

"Người nhìn ta giống kẻ lừa gạt sao?" Trương Sở Lăng nở nụ cười chất phát, hỏi ngược lại.

Trương Sở Lăng mặc dù có chiều cao 187CM, nhưng thân thể gầy yếu, hơn nữa sắc mặt có điểm thiếu sức sống, chòm râu trên mặt hần không thể nào thay đổi được, thoạt nhìn cả người hần làm người ta cảm giác được một loại nhu nhược thành thật.

"Sáu phát, bảy tên cướp, hơn nữa phát súng nào cũng đều chuẩn xác đúng chỗ, có quỷ mới tin người là lần đầu tiên nổ súng, chỉ có người thường mới có thể tin tưởng đó là gặp phải vận khí." Điền Ny trong lòng bất mãn việc giấu diếm của Trương Sở Lăng, nhưng cũng lười vạch trần, chỉ là không có hứng thú tiếp tục cùng Trương Sở Lăng nói chuyện.

Thấy sắc mặt Điền Ny vừa mới vui vẻ bây giờ lại trầm xuống, Trương Sở Lăng cũng biết kỹ năng bắn súng của mình không thể gạt người trong nghề như Điền Ny, thế nhưng chuyện hần sống lại là việc tuyệt đối không để ai biết.

Lộ trình tiếp theo, bởi vì hai người không có nói chuyện hăng hái như lúc này, nên có vẻ nặng nề.

Điền Ny đi phía sau Trương Sở Lăng, càng là trông thấy bóng lưng của Trương Sở Lăng, lại càng cảm thấy đáng ghét. Nhất gan sợ phiền phức, tay chân vụng về, gầy yếu bất kham, những từ ngữ chửi bới Trương Sở Lăng trên Inte hiện lên trong đầu Điền Ny, nàng thực sự chịu không nổi thân ảnh lão hoá đang lác lư trước mặt mình, dứt khoát đi lên trước Trương Sở Lăng.

Chỉ là một việc như thế này, lại làm cho Trương Sở Lăng mở rộng tầm mắt, tuy rằng màu da của Điền Ny không trắng nõn, nhưng da thịt của nàng nhẵn nhụi chỗ nào cũng có chứng minh sự khỏe mạnh dưới ánh mặt trời. Cảnh phục toàn thân vừa vặn làm cho vóc người đầy đặn của nàng càng thêm hoàn mỹ, nhất là bộ cảnh phục khiến bộ ngực căng đến cực hạn, hơn nữa khiến người ta có loại cảm giác cần gào thét. Cặp mông đầy đặn hiện lên bên dưới bộ cảnh phục, làm cho Trương Sở Lăng mơ màng không ngớt. Trương Sở Lăng xấu hổ phát hiện, biểu tượng nam tính của bản thân có phản ứng.

Ở thế kỷ 30, bởi vì thường được yêu cầu thi hành những nhiệm vụ nguy hiểm, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, do đó Trương Sở Lăng cũng không có tìm bạn gái, càng không có dự định lập gia đình, thế nhưng bởi vì tướng mạo anh tuấn của hần cùng kỹ thuật tán tỉnh thành thạo, với lại hần cũng là cao thủ phong lưu không hơn không kém, vô số thiên kim nhà giàu cùng ngôi sao điện ảnh đều trở thành tình nhân của hần.

Không phải tìm một cơ hội đem nàng dâng bốc, trông thấy thân ảnh mê hoặc của Điền Ny, trong lòng Trương Sở Lăng có chút suy nghĩ dâm dăng. Rất nhanh hần liền lác đầu, không nói tình hình thân thể hiện tại của chính mình chưa đạt được điều kiện trạng thái tốt nhất, chính là hần muốn theo đuổi Điền Ny, nhưng hần cũng không biết làm việc này như thế nào, phong lưu lãng tử cũng không đại biểu là cao thủ tình trường, nữ nhân ở kiếp trước, căn bản đều là đưa đến cửa không cự tuyệt được, hần cũng không phải là cao thủ tình trường.

Điền Ny đương nhiên không biết phía sau có một người đang có ý dâm với nàng, hơn nữa ngay từ đầu đã không chú ý đến Trương Sở Lăng. Ánh mắt của nàng, đã bị một chiếc xe có rèm che đậu không đúng quy tắc hấp dẫn.

Đó là một chiếc xe màu vàng đất tiền, Điền Ny nhanh chóng bước chân đến, tỉ mỉ nhìn thân xe một chút, xác nhận là đồ xe trái qui định, nàng móc từ túi áo ra phiếu phạt

"Madam, hạ thủ lưu tình!" phiếu phạt trong tay Điền Ny còn chưa kịp để lên chiếc xe, xa xa đã truyền đến một tiếng hô to.

Từ phía xa, Trương Sở Lăng thấy một đám người hướng phía Điền Ny đi đến, một người cầm đầu tức khắc dừng lại, bước đi lác lư, tràn đầy phẫn nộ, những người phía sau hần cười trần tóc nhuộm vàng, miệng ngậm thuốc lá, vừa nhìn là biết là loại người không làm việc đảng hoàng.

Theo trí nhớ đã dung hợp thì biết được, bọn người này là một tiểu bang phái ở Thâm Thủy, thanh niên tóc dài dẫn đầu là một tiểu đầu mục, biệt hiệu là Tế Liễu Đình, tính tình chanh chua, hơn nữa lại thích tò vò thông minh, dù gì trước đây Trương Sở Lăng cũng ăn nhờ hần không ít, hần bị khiêu nại hai lần, nếu không phải Đại muội Trương Nhược Nam ở khoa điều tra khiếu nại nội bộ, thì hần ở cục cảnh sát cũng đã bị lập biên bản vì có hành vi xấu.

Nhìn thấy những người này hướng Điền Ny đi đến, Trương Sở Lăng trong lòng thầm hô không ổn, vội vã đi mau vài bước, đi tới bên người Điền Ny, hần cũng không phải lo lắng những việc tiểu lưu manh này có thể khi dễ Điền Ny, mà là sợ những người này kích động lửa giận của Điền Ny, khiến cho Điền Ny động thủ, như vậy bọn họ sẽ khiếu nại Điền Ny. Mà tiêu chí của cục cảnh sát Hồng Kông là "Chất lượng tốt phục vụ", nếu như để người dân khiếu nại, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến nhân viên cảnh sát, lưng đeo một cái biên bản không tốt, có thể cả đời không được thăng chức.

Trương Sở Lăng đi tới bên người Điền Ny, cũng không có khiến cho nhóm người Tế Liễu Đình chú ý, lúc này ánh mắt của bọn họ, tất cả đều tập trung ở trên người Điền Ny, có huyết sáo, thậm chí còn chọc ghẹo.

"Xe này là của người sao?" Điền Ny cố nén tức giận trong lòng, lớn tiếng hỏi Tế Liễu Đình.

"Xe đương nhiên là của ta, thế nào, Madam nếu thích xe này, lúc rảnh rỗi ta có thể mang người đi hóng gió a..." Tế Liễu Đình cột nhà hồi đáp, miệng nhanh tiến đến khuôn mặt Điền Ny.

Nhìn thấy khuôn mặt trước mắt khiến cho nàng muốn nôn mửa, thấy được trong miệng đối phương toả ra mùi tanh tưởi, không chịu được những ngôn từ ô uế, sắc mặt Điền Ny trầm xuống, chuẩn bị động thủ.

Trương Sở Lăng bước một bước dài sấp tới đứng giữa Điền Ny và Tế Liễu Đình, đồng thời nháy mắt với Điền Ny, làm cho nàng bình tĩnh một chút.

"Yêu, từ lúc nào Trương Sir cũng học được anh hùng cứu mỹ nhân a, thế nào, giáo huấn trước đây còn chưa đủ?" Trông thấy Trương Sở Lăng từ hồi nào

đến giờ đứng trước mặt mình đều không dám lên tiếng , trong mắt Tế Liễu Đình tràn ngập vẻ xem thường.

"Xe người đỗ sai qui định mà không biết sao?" Trương Sở Lăng cũng không có phản ứng Tế Liễu Đình, mà là trầm tĩnh hỏi thăm.

"Ha ha..." Nghe được câu hỏi của Trương Sở Lăng, Tế Liễu Đình cười đến thiếu chút nữa đứng không nổi, ở Thâm Thủy, toàn bộ nhân viên cảnh sát đối với bọn họ đều nhượng bộ, chẳng ai tìm phiền phức với hắn vì việc nhỏ bé như đỗ xe sai qui định như vậy . "Trương Sir, ta lập tức sẽ lái xe đi cũng muốn phạt sao, ta chỉ mới dùng có một chút a."

Không chờ Trương Sở Lăng đáp lời, hắn xem thường nhìn Trương Sở Lăng một vòng, làm ra vẻ như đột nhiên hiểu ra , "Nga, ta đã biết, A Sir nhất định là cảm thấy chiếc xe xinh xắn, sợ dĩ nhiên không được nhìn muốn hai mắt lồi ra." Nói đến đây, vẻ mặt đồng tình nhìn Trương Sở Lăng, "Chính là A Sir, người chỉ là một tên mới lớn a, không có tiền, cũng không có ‘ hoa ’ (DG : ý nói không có gái đẹp), đừng nói là mua ô tô, năng lực kiếm tiền cũng không có, cho dù thích cũng mua không nổi a."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân , Chơi Đùa Với Lưu Manh (Hạ)

Bọn bang chúng đứng sau Tế Liễu Đình được một trận cười to , Điền Ny đứng ở phía sau Trương Sở Lăng cũng tức giận đến xanh mặt.

Nhưng bản thân của Trương Sở Lăng không có một điểm tức giận, giống như không có chuyện gì xảy ra , hướng về Tế Liễu Đình nói rằng, " Đèn xe này của người, hình như có màu sắc không đúng với giấy chứng nhận đăng ký xe , phiền người giải thích một chút."

"A Sir, thay đổi màu sắc là việc của ta, ta báo với công ty vận chuyển, hơn nữa đã trả tiền, chỉ là giấy chứng nhận đăng ký xe mới còn chưa đến kịp." Tế Liễu Đình không kiên nhẫn nói, vào thời khắc mấu chốt mình tán gái mà Trương Sở Lăng xuất hiện quấy rối làm hắn phi thường khó chịu, "Người còn đứng ở đây làm gì, không còn nhanh chóng báo cáo với trung tâm." Hắn vẫn nghĩ Trương Sở Lăng bây giờ chính là Trương Sở Lăng yếu đuối trước kia, lớn tiếng quát.

Trương Sở Lăng liếc mắt nhìn sơ qua màu sắc của đèn xe một lần nữa , lại không nghĩ rằng Tế Liễu Đình lại cam lòng dùng tiền đổi giấy chứng nhận xe mới , lúc này hắn cũng không có thời gian đi chứng thực sự thật giả trong lời nói của Tế Liễu Đình, đối với việc Tế Liễu Đình khiêu khích lần nữa, cho dù là hắn có tâm tình rất tốt, nhưng lúc này cũng phát cáu.

"A Sir làm như thế nào không cần tới người chỉ giáo, mời người trình giấy căn cước." Trương Sở Lăng không kiêng ngạo không siểm nịnh nói .

Tế Liễu Đình không nghĩ tới khuôn mặt Trương Sở Lăng ngày hôm nay thay đổi giống như trở thành một người khác, không chỉ lá gan lớn, đầu óc tựa hồ cũng linh hoạt rồi, nhất thời có điểm không kịp phản ứng, đây chính là tên cảnh sát mà trước kia chỉ cần mình quát một câu đã run lên sao?

"Tiểu tử, người đùa giỡn đúng không? Người dựa vào cái gì để kiểm tra giấy căn cước của Đình ca, hắn miệng thối? Hắn lớn lên xấu xí? Người có học điều lệ của cảnh sát không, rất thích bắt người , tố cáo người khác phải có chứng cứ, người căn cứ vào cái gì?" Một thanh niên ngạo mạn mặc y phục rách rưới đứng phía sau Tế Liễu Đình, cả lợ phát phờ mà hỏi thăm.

Lời nói của thanh niên ngạo mạn làm một trận cười vang lên , chỉ là tiếng cười của bọn hắn rất nhanh liền đã dừng lại, "Các người tự cho mình là hiểu biết a." Thanh âm nhẹ nhàng, đến từ phía sau Trương Sở Lăng , nguyên lai là Điền Ny nghe được lời nói của thanh niên ngạo mạn nhìn không được lắm bậm một câu.

Những lời này nếu như Trương Sở Lăng ra nói, khẳng định Tế Liễu Đình lập tức đã la hét đòi kiện, mà lời nói lại từ trong miệng mỹ nữ ra, thế nhưng hắn lại xấu hổ tính toán, hung hăng trừng mắt với thanh niên ngạo mạn, hắn đi tới bên cạnh Trương Sở Lăng gần giọng nói, "Dù cho ta miệng thối, ta lớn lên xấu xí, cũng không đại biểu là ta phạm pháp a, người như vậy lạm dụng chức quyền, cần thận ta kiện người a."

Trương Sở Lăng lui ra phía sau vài bước, tránh được cái miệng thối của Tế Liễu Đình , bình tĩnh nói rằng: "Tiên sinh, căn cứ vào điều lệ hình sự hiện hành, công an điều lệ cùng nhập cảnh điều lệ, ta đều có quyền yêu cầu người đưa ra giấy căn cước bằng văn bản rõ ràng, mặt khác ở tình huống hoài nghi hợp lý , ta có thể có quyền tiến hành lục soát người."

Đổi lại là Trương Sở Lăng trước đây, chưa từng thuộc hết điều lệ cảnh sát, chớ nói chi đến nhiều điều lệ như vậy, mà Trương Sở Lăng hiện tại, vì đáp ứng nguyện vọng của phụ thân, chuyện thứ nhất chính là hiểu rõ toàn bộ điều lệ cảnh sát ở cục cảnh sát, như vậy cam đoan tài năng bản thân sẽ không bị thượng cấp lưu lại bản kiểm điểm về hành vi không tốt , hơn nữa khi phá án sẽ không bị động.

Vừa nghe nói Trương Sở Lăng có khả năng còn muốn soát người, toàn thân Tế Liễu Đình đổ mồ hôi lạnh, trên người hắn chính là có vài bao vật phẩm vi phạm lệnh cấm, nếu như bị khám xét ra, chắc chắn bị mang đến cục cảnh sát, hắn vội vã thay đổi một bộ mặt, cười với Trương Sở Lăng nói: "A Sir, xem bộ dạng chúng ta cần phải hiểu bọn ta là các công dân tốt, nhất định sẽ cùng cảnh sát hợp tác. Nếu người muốn xem giấy căn cước của ta, ta cho người xem là được."

Tế Liễu Đình vừa nói chuyện, vừa móc trong túi quần ra giấy căn cước đưa cho Trương Sở Lăng, chỉ là trong mắt của hắn chợt hiện lên một tia thâm hiểm.

Trương Sở Lăng đang chuẩn bị đưa ta nhận giấy căn cước, nhưng Tế Liễu Đình cố ý đem giấy căn cước làm rơi trên mặt đất.

Kỳ thực với nhân lực của Trương Sở Lăng, làm sao lại không thể phát hiện ánh mắt dị thường của Tế Liễu Đình, sở dĩ tro mắt nhìn giấy căn cước rơi xuống trước mặt, cho dù không tốn chút sức lực nào cũng có thể cầm được, hắn cũng lười động thủ, hắn chỉ là muốn tự thể nghiệm một lần, những kẻ du thủ du thực ở thế kỷ 21 có chút bản lĩnh gì.

"A Sir, xin lỗi, giấy căn cước rơi mất rồi, đem qua ta cùng bạn gái vui chơi cự điểm, bây giờ thắt lưng rất đau, không có cách nào khom người để nhặt giấy căn cước lên, phiền người hợp tác, đem giấy căn cước nhặt lên trả lại cho ta." Tế Liễu Đình mắt liếc nhìn Trương Sở Lăng, lười biếng nói.

"Gà quá." Trương Sở Lăng trong lòng xem thường nói. Hắn hiện tại hầu như có thể đoán trước sự việc phát sinh tiếp theo, giả như bản thân xoay người lại thay hắn nhặt giấy căn cước lên, đối phương khẳng định sẽ nhân cơ hội hung hăng đập vào tay của mình một chút, sau đó "Thành khẩn" áy náy xin lỗi; nếu như bản thân kiên trì để Tế Liễu Đình tự mình nhặt giấy căn cước, hắn sẽ giả bộ khom người xuống dùng đầu húc vào bụng của mình, một khi bản thân đẩy ra hắn, hắn sẽ đến cục cảnh sát kiện về việc đánh người.

Không thể không nói, cảnh sát Hồng Kông bị trói buộc rất nhiều, tất cả đều phải bảo vệ dân chúng đứng về phía dân chúng đó chính là một vấn đề lớn phải lo lắng, do đó việc phá án của cục cảnh sát từ lâu đã trở nên rất bị động.

Đáng tiếc chính là, Trương Sở Lăng ngày hôm nay đã không còn là Trương Sở Lăng của ngày xưa, hắn làm bộ xoay người lại kiểm giấy căn cước, nhưng lão đảo một cái, chân không cẩn thận đạp phải giấy căn cước của Tế Liễu Đình, mà căn bản chính là giấy căn cước rớt bên chân Trương Sở Lăng cũng không có quá xa, nói rớt ngay cạnh chân cũng không sai biệt lắm, "Tiên sinh, xấu hổ a, ta đem qua ngủ trên giường bằng ván cứng, hiện tại thắt lưng vẫn còn đau nhức đây này, thân phận của người phải làm phiền bằng hữu của người kiểm tra hộ rồi".

Hành động này của Trương Sở Lăng, không chỉ làm bọn chúng giương mắt trông ra nhìn, mà phía sau hắn Điền Ny cũng là kinh ngạc cười toe toét, hắn thực sự là thắt lưng đau nhức, vẫn còn cố ý trêu chọc, những tư liệu online kia không phải đều nói đầu của hắn kém phát triển, con người hắn thành thật lắm sao, lẽ nào thân thể của hắn thực sự khó chịu? Nghĩ tới đây, Điền Ny trong lòng một trận cảm động, thân thể Trương Sở Lăng như vậy, vẫn còn trở lại thay bản thân chịu nạn.

"Tiểu tử, người đùa bọn ta đúng không, ta cần báo cảnh sát." Tế Liễu Đình thấy Trương Sở Lăng không chỉ không mặt mình, trái lại còn làm một việc khiến cho mình mặt mặt mũi, hắn hét lớn một tiếng liền móc ra điện thoại đi động.

"Tiên sinh, báo án rất phiền phức, người xem đã đến thời gian ăn bữa trưa, ta nhân dịp này đến quán Cây Vải ném thử thức ăn ở nơi ấy." Trương Sở Lăng nhìn một chút trên cổ tay, nhẹ nhàng mà nói.

Nghe được Trương Sở Lăng nói, tay cầm điện thoại của Tế Liễu Đình tựa như không có lực buông thõng xuống phía dưới, Hoảng hãi đại của hắn lúc này đang ở quán Cây Vải đánh bạc, nếu như thật sự làm cho cảnh sát tìm tới cửa, sau đó đám tiểu đệ còn nói là bản thân báo cảnh sát, về sau bản thân cũng đừng nghĩ ở Cửu Long lăn lộn.

"Chúng ta đi." Nhặt chỉ liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng, trong lòng nghi hoặc không ngớt làm thế nào Trương Sở Lăng biết lúc này đại ca của mình đang đánh bạc, cũng là không dám tin vận xui sẽ tìm Trương Sở Lăng, đáng vẻ kiêu ngạo bề ngoài trước đã tiêu tan hết, ừ ừ mà dẫn đám tiểu đệ đi ra.

Như vậy cũng có thể sao? Vốn đang lo lắng Trương Sở Lăng gặp phải khiếu nại của bọn chúng, Điền Ny trong lòng đang hổ thẹn, lại không nghĩ rằng cái bọn vênh vào hung hăng ấy chỉ vì câu nói chẳng ra sao của Trương Sở Lăng mà lập tức xám xịt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hương Thơm Ngào Ngạt

"Cảm tạ!" Bất tri bất giác, Điền Ny lại nhớ tới Trương Sở Lăng, trầm mặc một hồi, hai chữ này theo miệng của nàng phát ra, nàng rất rõ ràng vừa rồi nếu như không phải Trương Sở Lăng thay nàng đứng ra, lấy tính tình bản thân đối với mấy người lưu manh dần dòn đó khẳng định không có kết cục tốt, bất quá như vậy thử nhất bản thân sẽ không bao giờ được trở lại tở trọng án.

"Chúng ta là công sự, đây là việc ta phải làm." Trương Sở Lăng còn đang tiếc nể vì chưa kịp nhìn cho đã con mắt thì Điền Ny đi tới phía sau mình, không nghĩ tới Điền Ny chủ động cùng bản thân bắt chuyện, vội vã đáp lại nói.

Đôi mắt đẹp của Điền Ny liếc mắt quét qua Trương Sở Lăng, tuy rằng vẫn còn khuôn mặt vẫn như lúc trước, nhưng cũng không đáng ghét, trái lại có vẻ có điểm khả ái, "Người mới vừa nói thức ăn ở quán Cây Vải thật sự rất ngon là thật sao?"

Lúc nói những lời này, trong mắt Điền Ny hiện lên một tia giảo hoạt. Nàng tuy rằng không biết vì sao tất cả cảnh viên trong cục cảnh sát ở Thâm Thủy đều coi thường Trương Sở Lăng, thậm chí cả nàng ngay lúc mới đến có thể cảm giác được mọi người khinh thường Trương Sở Lăng, trực giác nói cho nàng biết, bề ngoài Trương Sở Lăng xem ra cũng không đơn giản như vậy.

"Khái... Khái..." Trương Sở Lăng không nghĩ tới Điền Ny sẽ đột nhiên nhắc tới vấn đề này, hần xấu hổ ho khan hai tiếng, quán Cây Vải nào có thức ăn gì, nhưng thật ra có một sòng bạc tư nhân, hần cũng là ngẫu nhiên trong một lần giải quyết tranh cãi của một gia đình, trong quá trình giải quyết biết có một sòng bạc tại nhà như thế, hơn nữa nghe hàng xóm của sòng bạc nói Hoàng lão đại bình thường ở bên trong đánh bạc, hần thấy Tế Liễu Đình hình như là đi từ hướng đó tới, do đó liền lớn mật đánh cược một lần, không nghĩ bị hần áp chế được. "Người nếu như thực sự đói bụng, ta có thể cho người gọi một phần thức ăn nhanh, mùi vị cam đoan sẽ thỏa mãn người."

Từ lúc gặp mặt Trương Sở Lăng đến bây giờ, Trương Sở Lăng ở trước mặt Điền Ny vẫn không có biểu hiện kiêu ngạo siểm nịnh, tựa như chuyện gì đối với hần cũng không có quan hệ. Quan trọng hơn là, cùng Trương Sở Lăng tuần tra nửa ngày, con mắt Trương Sở Lăng chưa từng nhìn mình một chút, ngay cả nửa câu ca ngợi cũng không có, đồng thời Điền Ny có chút tức giận hoài nghi, Trương Sở Lăng này rốt cuộc có phải là nam nhân hay không.

Hiện tại thấy bộ dạng Trương Sở Lăng bị câu nói của mình khiến cho xấu hổ không ngớt, trong lòng Điền Ny lại mơ hồ có điểm hưng phấn, tựa như bản thân vừa đánh thắng một trận. Lại không có nghe rõ trong miệng Trương Sở Lăng nói nói cái gì, ngay cả Trương Sở Lăng bắt tri bất giác đối đãi tài mà nàng cũng không phát hiện.

Trương Sở Lăng hỏi nửa ngày, lại không nghe được hồi âm, hần nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Điền Ny, lại phát hiện khuôn mặt đang cười của nàng như toả ra hào quang làm mê man lòng người. Tựa như màu sắc của trí tuệ trong con người tán ra, khuôn mặt mỹ lệ tinh xảo khiến cho người ta như muốn ngừng thở. Mà thân thể mềm mại không ngớt uyển chuyển nhấp nhô làm cho con mắt của Trương Sở Lăng không dám nhảy, rất sợ bỏ qua mỹ cảnh trước mắt.

Ánh mắt nóng bỏng của Trương Sở Lăng làm cho khuôn mặt Điền Ny nóng rần lên, trong lòng cũng không có tức giận, mà là cúi đầu hỏi, "Người mới vừa nói cái gì, ta không có nghe rõ, có thể lặp lại lần nữa sao?"

Thanh âm như tiếng muỗi kêu, Trương Sở Lăng cũng là nghe được rõ ràng, hần rất nhanh liền đã ý thức được bản thân thất thố, phục hồi tinh thần lại Trương Sở Lăng lặp lại một lần lời của mình.

"Thức ăn nhanh người nói thực sự ăn ngon như vậy sao?" Điền Ny trong lòng có một tia nghi hoặc, ở nơi nàng sống, thức ăn nhanh so với tiện lợi không sai biệt lắm, khó ăn muốn chết, sao có thể cùng so sánh với thức ăn của nhà hàng.

"Nếu như người không hài lòng, ta mời người vào một tiệm ăn là được." Trương Sở Lăng tràn đầy tự tin hồi đáp.

Nói xong những lời này, hần liền đã móc ra điện thoại di động của mình, bấm một số điện thoại.

"Trương đại ca, là người sao, đã lâu chưa gặp người, người quả thật vẫn khỏe chứ, nghe nói người phải nhập viện, lúc ta vào thăm người thì người đã xuất viện, đến nhà người tìm người thì người lại dọn nhà..." Thanh âm điện thoại ở đầu kia rất kích động, có điểm nói năng lộn xộn, thế nhưng vài lời đơn giản như vậy nhưng toát ra vẻ quan tâm nồng nhiệt.

Cùng Trương Sở Lăng nói chuyện điện thoại chính là Lý Vũ Hàm. Trương Sở Lăng ở cục cảnh sát đi lính năm năm, nhận làm hết các việc tạp nham trong phòng làm việc, trong đó thì có việc đi mua thức ăn nhanh hạng nhất này. Lý Vũ Hàm năm nay hai mươi hai tuổi, ở một quán cơm tư nhân hỗ trợ đưa thức ăn nhanh, đồng thời ở nhà tự học được đến chương trình học nâng cao, con người xinh xắn mà thanh thuần, Trương Sở Lăng một lần sau khi ăn xong thức ăn nhanh mà Lý Vũ Hàm mang đến, cảm thấy thức ăn rất ngon, đồng thời đối với cố gắng của Lý Vũ Hàm hần rất bội phục. Vì vậy hai người trở thành hảo bằng hữu, mà Lý Vũ Hàm cũng sẽ thành người chuyên đưa thức ăn nhanh cho cục cảnh sát Thâm Thủy.

Nghe đầu kia điện thoại nói huyền thoại hoài niệm, Trương Sở Lăng trong lòng ảm áp, hần phát hiện, bản thân hiện tại đã hoàn toàn dung hợp với thân thể kỷ ức cùng tâm tình của chủ nhân trước, tuy rằng chưa từng có gặp qua Lý Vũ Hàm, thế nhưng nội tâm hần đối với Lý Vũ Hàm đã có một loại cảm giác thân thiết.

"Vũ hàm, ta nghĩ người oán giận ta thì có thể tìm lúc khác được không, ta hiện tại đói bụng đến mức bụng dán vào lưng rồi nè." Nghe được đầu kia điện thoại so với cảm giác không sai biệt lắm, Trương Sở Lăng mới mở miệng nói.

Điền Ny kinh ngạc phát hiện, Trương Sở Lăng ở mở điện thoại nói chuyện được một lúc nhưng trên mặt chỉ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hơn nữa nghe thanh âm đầu kia điện thoại giống như là một nữ nhân, "Trên mặt hần lại có thể biểu hiện tình cảm dịu dàng như vậy?" Điền Ny với Trương Sở Lăng càng ngày càng hiếu kỳ.

Trương Sở Lăng đang chìm đắm trong trí nhớ đối với Lý Vũ Hàm, cũng không có phát hiện sự dị thường của Điền Ny, hai người cứ như vậy chậm rãi đi tới, chậm rãi đi về phía trước, thỉnh thoảng lại cười khúc khích hai tiếng, nghe tiếng đò đò ở phía sau, con mắt thiếu chút nữa có thể phun ra lửa.

"Tới rồi." Đi tới một cái sân rộng có tác phẩm điêu khắc phía trước, Trương Sở Lăng nói một tiếng, sau đó định chỉ cước bộ, chỉ vào phía trước nói.

"Phanh" một tiếng, không đề phòng dưới, Trương Sở Lăng bị đụng làm cho lao đảo, Điền Ny càng không chịu nổi, nàng cảm giác mình đập vào bức tường, lực rất lớn làm cho thân thể nàng bắn ngược lại cấp tốc ngửa ra sau, mắt thấy sẽ chuẩn bị ngã xuống đất, không tự chủ được liền đảo người xoay một cái để ổn định thân thể.

Lại là "Phanh" địa một tiếng, Điền Ny đau đến nước mắt đều nhanh chảy ra, nàng mở mắt vừa nhìn, lại phát hiện lúc này bản thân cùng Trương Sở Lăng miệng kề miệng, mũi với mũi, hai mắt nhìn nhau, hai khuôn mặt đúng là hợp thành một khối hoàn mỹ.

Nguyên lai cũng là Trương Sở Lăng mắt thấy Điền Ny sắp ngã xuống đất, trong lúc nhất thời quên mất nàng là cao thủ tổ trọng án, dưới tình thế cấp bách liền đã lấy tay đỡ lại, kết quả Điền Ny cũng không ngờ tới Trương Sở Lăng trong lúc này lại bất chợt xuất hiện trước mặt mình, một cái đảo người xoay nhưng vừa lúc trở mình thì đụng phải Trương Sở Lăng, Vì vậy, hai người chỉ trong vài giây đồng hồ đã xảy ra hai lần thân mật tiếp xúc.

Cảm giác được cái mông của mình bị một đôi tay trần ngập nhiệt lượng ôm lấy, thân thể mềm mại của Điền Ny vô ý thức run lên một cái, khuôn mặt thanh tú chợt đỏ như máu, con mắt trong suốt liếc nhìn Trương Sở Lăng, chỉ thấy Trương Sở Lăng tròn mắt há hốc mồm mà nhìn mình. Một cô nam nhân khí tức đập vào mặt mà đến, làm cho nàng tạm thời địa mất đi khí lực.

Tay cảm giác được lực đàn hồi đến kinh người, trong hơi thở hình như tỏa ra mùi hương của xử nữ, tâm trạng Trương Sở Lăng chợt bay bổng.

Một lúc lâu, Điền Ny mới ý thức tới đây là trên đường cái, môi anh đào ướt át của nàng cắn chặt lại, cường lực giãy dụa đứng lên, đồng thời trong miệng nhẹ nhàng quát lên, "Còn không buông?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tranh Giành Tình Nhân

Nhận được điện thoại của Trương Sở Lăng, Lý Vũ Hàm vui vẻ nhảy dựng lên. Tuy rằng nàng cùng Trương Sở Lăng cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, chỉ có thời gian đưa thức ăn nhanh thì hai người mới nói chuyện với nhau vài câu, chính là, có một ngày buổi tối nàng bị hai gã lưu manh bám lấy phi lễ, thời khắc mấu chốt cũng là Trương Sở Lăng từ trên trời rơi xuống, giúp nàng không bị làm nhục, cũng là trong khoảnh khắc ấy, trong lòng của nàng liền đã ngầm chôn xuống một mầm móng, chỉ cần mỗi ngày thấy mặt Trương Sở Lăng nàng sẽ vui vẻ rất lâu.

Mấy ngày trước Trương Sở Lăng đột nhiên mất tích, làm Lý Vũ Hàm trong lòng vắng vẻ, nhiều lần điện thoại cho Trương Sở Lăng đều là tắt máy, làm cho lòng nàng có chút mất mát đồng thời cũng có chút lo lắng cho Trương Sở Lăng, tin tức về việc Trương Sở Lăng chế phục bọn tội phạm có vũ trang tại khu thương mại thì nàng cũng có nghe nói, chạy tới bệnh viện thì lại được cho biết Trương Sở Lăng đã xuất viện. Vài ngày không có tin tức Trương Sở Lăng, người nàng cũng tiêu tụy rất nhiều.

Trong lúc bất chợt nhận được điện thoại của Trương Sở Lăng, trên mặt Lý Vũ Hàm một lần nữa tỏa ra hào quang chói mắt, nàng tự mình xuống bếp sai mấy người làm những món ăn mà Trương Sở Lăng thích ăn nhất, sau đó cực kỳ hưng phấn mang thức ăn đến nơi đã giao hẹn.

Chỉ là dáng vẻ tươi cười của nàng rất nhanh đã ngưng lại, xa xa nhìn lại, nàng liền đã thấy Trương Sở Lăng cùng một nữ cảnh sát có động tác vô cùng mập mờ, nhìn giống như là đang hôn môi.

Không hiểu sao tim có chút quặn đau, nước mắt không kiềm được chảy dài xuống, nhẹ nhàng mà thở dài, nàng lau khô nước mắt, ổn định lại hô hấp, cước bộ nặng nề đi đến gần Trương Sở Lăng, ánh mắt vẫn sững sờ tỏ vẻ không hài lòng về việc Trương Sở Lăng ôm nữ cảnh sát kia, yên lặng mà đem nàng ra so sánh với mình.

Kết quả nàng sa sút tinh thần phát hiện, bản thân ngoại trừ bộ ngực cùng màu da là có thể thắng đối phương một bậc, cái khác thì không có phương pháp so sánh, càng then chốt chính là, bản thân chỉ là một người đưa thức ăn nhanh, còn đối phương là nhân viên chính phủ, đây cũng chính là khoảng cách, trong lòng nàng tuy rằng rất yêu thích Trương Sở Lăng, nhưng không dám nói ra khỏi miệng.

Mặt của Trương Sở Lăng hướng về Lý Vũ Hàm, khi thấy Lý Vũ Hàm đang mang theo thức ăn nhanh đi đến, hần đầu óc lập tức tỉnh táo lại, trong lòng thầm hô một tiếng hồng бет, hai tay cấp tốc ly khai khỏi thân thể Điền Ny.

Bị Trương Sở Lăng ôm một lúc, Điền Ny xấu hổ không chịu nổi, hận Trương Sở Lăng không lập tức buông mình ra, nhưng hiện tại thấy bản thân Trương Sở Lăng cấp tốc rời xa thân thể mình, Điền Ny trong lòng đã có điểm khó chịu.

Rất nhanh, Điền Ny theo ánh mắt của Trương Sở Lăng liền đã phát hiện ra vấn đề, bởi vì Trương Sở Lăng căn bản sẽ không có chú ý mình, mà là nhìn về phía sau của mình. Nàng hiểu kỳ xoay người lại, muốn biết phía sau mình rốt cuộc có cái gì mà hấp dẫn ánh mắt của Trương Sở Lăng.

Xuất hiện trước mắt nàng chính là một khuôn mặt thanh thuần động lòng người. Mái tóc mềm mại như mây như đang choàng lên bờ vai trắng nõn của nữ hài tử này, chân mày lá liễu cong cong, một đôi mắt to như sao Mai đang chiếu sáng, nổi trội hơn cả là cái mũi ngọc, cùng hai mảnh môi anh đào kiều diễm; thân thể của nàng ta cao khoảng một thước sáu lăm, một bộ đồ màu trắng rêu tiền cùng đôi xăng-đan via hè ở trên người nàng không chỉ không hiện vẻ thô ráp, trái lại còn toát ra vẻ trau chuốt; chỉ là bộ ngực phong mãn được bao vây bởi cái áo tựa hồ như tạo nên một loại câu dẫn, cố gắng kiềm chế. Điền Ny không tự giác liền đã thấp đầu nhìn thoáng qua bộ ngực của bản thân tuy rằng coi như phong mãn nhưng căn bản không thể nào so với đôi phương là cùng đẹp như nhau.

"Vũ Hàm, người đã đến rồi a, giới thiệu với người một chút, đây là đồng nghiệp của ta, Điền Ny; Điền Ny, đây chính là người bán thức ăn nhanh mà ta đã nói qua." Trương Sở Lăng thấy hai nàng chăm chú quan sát nhau, hần lúc này mới kịp phản ứng đem các nàng giới thiệu với nhau.

Không thể không nói, việc giới thiệu này của Trương Sở Lăng đã phi thường thất bại. Đầu tiên, hắn đem Lý Vũ Hàm ra giới thiệu với Điền Ny, thân thiết xưng hô Lý Vũ Hàm là Vũ Hàm, mà gọi Điền Ny bằng tên đầy đủ, sắc mặt Điền Ny có điểm không thoải mái. Tiếp theo đem Điền Ny giới thiệu với Lý Vũ Hàm, lại nói Lý Vũ Hàm là một người đưa thức ăn nhanh, đây cũng là tâm bệnh của Lý Vũ Hàm, tâm tình của Lý Vũ Hàm tự nhiên cũng tốt.

"Điền Ny tỷ tỷ xin chào, ta là Vũ Hàm, rất hân hạnh được biết người." Lý Vũ Hàm hướng Điền Ny thân thiết nói.

"Vũ hàm muội muội khách khí, ta cũng rất hân hạnh được biết người, thức ăn của người tựa hồ rất thơm a, chắc đều là thức ăn ngon đây?" Điền Ny không nghĩ tới vị nữ tử thanh thuần này sẽ đối với mình thân thiết như vậy, nàng lặng đi một chút, lập tức phản ứng liễu trở lại là chuyện gì xảy ra, lấy thái độ càng nhiệt tình đáp lại.

"Tỷ tỷ, đây là tuyệt cấp cao, có tác dụng bảo trì nhan sắc, ta cố ý làm cho người, còn có cái này, tảo đồ ninh với khoai tây, tôm hấp tôi..." Lý Vũ Hàm vừa nói chuyện, một bên đem thức ăn thơm ngào ngạt từ trong túi bày ra ngoài, hương vị mê người của các món ăn lập tức bao phủ, ngay cả người đi đường cũng không nhịn được mà hướng đến bên này mà nhìn lại.

Trương Sở Lăng càng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai nữ nhân, Lý Vũ Hàm không phải tính cách rất hướng nội sao? Nhớ kỹ lần đầu tiên bản thân gọi điện thoại gọi thức ăn nhanh, khi trả tiền tuy tiện hỏi vài câu làm cho nàng đỏ mặt đến nửa ngày, ngày hôm nay thế nào lại cùng Điền Ny trò chuyện thân mật như vậy?

"Hai người các người trước đây đã gặp nhau?" Tuy rằng thoát nhìn hai người không giống như đã quen biết nhau, Trương Sở Lăng lại hoài nghi với năng lực quan sát của bản thân.

"Ai cần người lo!" cả hai đồng thanh nói, Điền Ny cùng Lý Vũ Hàm hai người cùng đáp lại.

Trương Sở Lăng bị làm cho mất mặt, nhất thời im lặng không biết làm như thế nào cho phải. Có lẽ trong thâm tâm hắn lại khắc sau ký ức về Lý Vũ Hàm như vậy cũng vì chính là nàng nấu các món ăn rất ngon, so với phụ thân chỉ có hơn chứ không kém. Khi đi làm thì ăn thức ăn Lý Vũ Hàm nấu, sau khi tan sở có thể ăn thức ăn phụ thân nấu, đây chính là thói quen sinh hoạt mà Trương Sở Lăng đã tính toán để hưởng thụ.

Chính là lúc này hương vị đã bay vào mũi, vào miệng nhưng một điểm đều ăn không được, trong lòng cũng có phần phiền muộn.

"Cái kia... Những thức ăn nhanh này có phải hay không ta cũng có một phần a." Trông thấy nữ bảo hộ thức ăn quá chặt chẽ, Trương Sở Lăng do dự nửa ngày, nhịn không được hương vị mê người kia.

Vài phút đồng hồ nói chuyện như vậy, bức bối trong lòng Lý vũ hàm cũng đã dịu xuống, tuy rằng một mực cùng Điền Ny nói chuyện phiếm, nhưng lòng của nàng vẫn nghĩ đến Trương Sở Lăng, thấy bộ dạng nóng lòng của Trương Sở Lăng nhìn các thức ăn nhanh mà thòm thèm đi tới đi lui, trong lòng nàng cũng mơ hồ cũng có điểm vui vẻ đồng thời cũng có điểm yêu thương.

"Cái này là canh cá nấu sẫm cùng táo đỏ, không thích hợp nữ hài tử uống, người uống đi." Lý Vũ Hàm giả bộ bản thân không hoan hỉ, đem canh cá nấu sẫm cùng táo đỏ đưa cho Trương Sở Lăng. Kỳ thực, canh cá nấu sẫm cùng táo đỏ này là nàng tỉ mỉ làm cho Trương Sở Lăng, tâm tư của nàng cũng vui vẻ rất nhiều, ăn canh này có thể ích khí bổ thận, là loại canh Trương Sở Lăng trước đây thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ba Bảo Vật Của Nữ Cảnh Sát

Thủ đoạn che giấu nhỏ bé ấy của Lý Vũ Hàm làm sao có thể giấu diếm được Điền Ny, chỉ bất quá nàng cũng không nghĩ tới việc không cho Trương Sở Lăng ăn, quan trọng hơn chính là, bản thân cùng Lý Vũ Hàm có quan hệ bạn bè rất tốt, tạm thời có thể làm cho Trương Sở Lăng kinh ngạc là nàng đã thỏa mãn rồi.

Trương Sở Lăng tiếp nhận canh cá nấu sẫm cùng tảo đỏ như đã ao ước, liền nhắm mắt lại hít một hơi hương vị thật sâu, sau đó mới từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn canh.

Trông thấy hình dạng hường thụ của Trương Sở Lăng, trong lòng Lý Vũ Hàm càng ngọt ngào hơn, nhưng ngoài miệng khản trương hô: "Uống chậm một chút, cẩn thận xương cá."

"Xương cá? Người không phải mỗi lần nấu canh cá này đều đem xương cá lọc hết ra hay sao?" Trương Sở Lăng tìm tòi hộp canh đang uống trong mồm, nghi hoặc mà hỏi thăm.

Hai gò má Lý Vũ Hàm nhất thời đỏ ửng, đáng lẽ là nàng lo lắng Trương Sở Lăng uống quá mau mà thôi, thấy bộ dạng mờ mịt của Trương Sở Lăng, trong lòng âm thầm tức giận hẳn không hiểu được tình cảm của mình.

"Nói không chừng vũ hàm muội lần này cố ý không lấy xương cá, chính là muốn cho người nào đó bị hóc xương cá đó mà." Tuy rằng chỉ là cùng Lý Vũ Hàm mới gặp nhau trong vài phút đồng hồ, Điền Ny phỏng đoán Lý Vũ Hàm đối với Trương Sở Lăng rất thành tâm, nàng thấy tình cảm của Trương Sở Lăng như một đũa ngọc, cũng có điểm tức giận.

Kỳ thực thấy bộ dạng xấu hổ của Lý Vũ Hàm, Trương Sở Lăng liền đã ý thức được mình đã nói sai, hiện tại nghe được Điền Ny nói, lý trí của hắn đành chọn việc im lặng.

Trong mắt Điền Ny thì bộ dạng của hắn quả thực chính là một tên ngọc đầu gỗ. Nàng hiện tại cũng bắt đầu hoài nghi, Thần Thương Thủ bán chết bảy tên tội phạm có vũ trang kia rốt cuộc có phải là người trước mặt này hay không, hoặc giả Trương Sở Lăng đứng phải cầu thủ vận, bỗng nhiên lập được công lớn.

Tiếp đó, ba người cũng không có nói chuyện. Trương Sở Lăng là bởi vì không biết nói cái gì, Lý Vũ Hàm có nhiều điều muốn nói, nhưng lại không nói ra được, Điền Ny thì cảm giác thân phận mình có điểm xấu hổ, không có tiện đề nói chuyện.

Rất nhanh, một bữa cơm trong bầu không khí trầm mặc kết thúc.

Sau thi thu thập toàn bộ bát đĩa, Lý Vũ Hàm rốt cục cũng có lấy dũng khí nói, "Trương đại ca, nếu như buổi tối người có thời gian, ta mời người ăn khuya được không? Điền Ny tỷ tỷ cũng có thể cùng đi."

"Cô gái nhỏ này, muốn cùng Trương Sở Lăng hẹn hò thì cứ nói thẳng ra, sao lại lôi kéo cả mình vào." Tuy cảm thấy Lý Vũ Hàm không cam lòng chuyện này nhưng vẫn mời mình, trong lòng quả muốn cười, nhưng trên mặt Điền Ny vẫn nghiêm túc trả lời, "Không được, buổi tối ta cần lịch tập thể hình rồi, các người đi với nhau vui vẻ là tốt rồi."

Trương Sở Lăng tuy rằng nghi hoặc Lý Vũ Hàm vì sao phải mời mình ăn bữa ăn khuya, bất quá nhìn thấy khuôn mặt của nàng đỏ hồng, cũng không có truy vấn chuyện gì, hắn biết, cho dù bản thân hỏi cũng hỏi không được cái gì, vậy để đợi đến buổi tối tìm ra manh mối cũng không muộn, liền sáng khoái đáp ứng cuộc hẹn với Lý Vũ Hàm.

Có được câu trả lời thuyết phục của Trương Sở Lăng, trên mặt Lý Vũ Hàm lộ ra nụ cười ngọt ngào, cước bộ lúc rời đi cũng vui lên rất nhiều.

Ăn xong bữa trưa, hai người lại bắt đầu tuần tra buổi chiều.

Dọc theo đường đi Điền Ny không nói gì xem như là đang lĩnh giáo Trương Sở Lăng. Lúc buổi sáng cùng đi với Trương Sở Lăng chỉ nghe hắn nói vài câu, buổi chiều so với sáng cũng không sai khác là mấy, với lại không có sự tình gì xảy ra, hắn tự nhiên không nói lời nào, Điền Ny có điểm hoài nghi có phải hay không trong mắt Trương Sở Lăng mình không là gì cả.

"Có thể trong mắt của hắn chỉ có một mình Lý Vũ Hàm." Thấy được vẻ xinh xắn của Lý Vũ Hàm, lại nhìn thấu được tình cảm của Lý Vũ Hàm dành cho Trương Sở Lăng, trong lòng Điền Ny tự nói như vậy. Người khoan hãy nói, trong lòng nàng vừa nghĩ như thế lập tức cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa nhìn Trương Sở Lăng cũng thuận mắt hơn.

Bất quá sự quan tâm của Điền Ny đối với Trương Sở Lăng cũng càng ngày càng nặng, nàng cảm thấy Trương Sở Lăng giống như bị một lớp sương mù dày đặc bao quanh, khiến người ta nhìn không thấu.

Nói hắn bình thường, hắn chế phục bọn cướp lại còn hết lần này đến lần khác biểu diễn thuật bắn súng xuất thần nhập hoá; nói hắn nhát gan, đối mặt với một bang hội lớn, thân thể yếu của hắn cùng dám đứng ra; nói hắn đầu óc có vấn đề, nói ba xạo mà làm cho mấy người có thân thể khoẻ mạnh phải chật vật mà chạy đi; nói hắn thông minh, ở trước mặt Lý Vũ Hàm cũng là trở nên ngu ngốc mà thôi, nhưng lại lần nữa làm cho bản thân tức giận.

Không thể không nói, công tác tuần tra này đúng là phi thường khó khăn cực khổ. Trời nắng nóng, mặt trời chói chang ngay trên đầu, trên lưng phải khoác cây súng mười cân, bao súng, công tay cùng các đồ vật khác, phải đi bộ mấy giờ liền, thỉnh thoảng gặp phải trộm vặt hoặc nghi phạm vân vân, còn phải liều mạng đuổi theo.

Ở tổ trọng án tuy cũng phải ra ngoài phá án, nhưng việc phải đi ngoài nắng chang chang thế này dù sao cũng rất ít, phần lớn thời gian là ngồi điều hoà trong phòng làm việc, hiện tại trong giây lát bị say nắng, nàng phát hiện mình có cảm giác chống đỡ không được. Chỉ là trông thấy tư thế của Trương Sở Lăng ở phía trước làm tiêu chuẩn, nàng thực sự không phục bản thân không sánh bằng Trương Sở Lăng, một tiểu tuần cảnh bị mọi người coi thường. Vì vậy nín một hơi nghiêm mặt nỗ lực theo sát ở phía sau.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này Trương Sở Lăng đã nỗ lực tập luyện để cải biến thể chất rất nhiều, thế nhưng việc kiên trì tập luyện của hắn nếu so

sánh với Điền Ny thì cũng chỉ chênh lệch một chút mà thôi, hẳn sở dĩ ở trước mặt Điền Ny có thể chiếm có ưu thế, chủ yếu là do vấn đề thích ứng hoàn cảnh, ngoài ra còn có nghị lực kiên cường của hắn.

Hiện tại Điền Ny đã không còn khí lực để theo gót Trương Sở Lăng rồi cuộc không biết hắn là cái dạng gì, cũng không có tâm tình cùng đòi bàn chân của Trương Sở Lăng dấu sứt, trong lòng nàng thầm oán hận Trương Sở Lăng không có phong độ nam nhân.

Giữa lúc Điền Ny chuẩn bị gọi Trương Sở Lăng tạm nghỉ một lát, nàng lại thấy thân thể Trương Sở Lăng thoáng một cái đã trực tiếp bước vào khu chợ.

"Cái tên này, đang là lúc làm nhiệm vụ tự nhiên dám vào chợ để đi dạo, quay lại ta nhất định phải nhắc nhở hắn mới được." Điền Ny dừng lại thấy Trương Sở Lăng không nói tiếng nào đã chạy vào chợ thì phi thường tức giận.

"Cầm lấy, tặng cho người." môi Điền Ny đang giãn sồi lên, đang do dự muốn hay không muốn vào tìm kiếm Trương Sở Lăng, Trương Sở Lăng đã đi ra, hơn nữa trên tay của hắn có mấy thứ đồ vật.

"Mấy thứ này nữ cảnh đều dùng được, được gọi là nữ cảnh tam bảo (3 bảo vật của nữ cảnh sát). Cái này là siêu cấp phơi nắng phòng sương, có thể hữu hiệu phòng ngừa chóng mặt do phơi nắng." Thấy Điền Ny nghi hoặc nhìn mình, Trương Sở Lăng giải thích, "Đây là cao sồi xanh, nếu xương sống thất lưng đau nhức hay chân nhũn ra không đi được, bôi một chút lên có thể đi như bay, còn có cái này, là miếng lót giày, đặt ở phía trong giày, bước đi sẽ dễ dàng rất nhiều, hơn nữa không làm hôi chân."

Trương Sở Lăng mang các đồ vật ra, giới thiệu cho Điền Ny một phen, giới thiệu toàn bộ xong không nói thêm gì liền mà đem đồ vật nhét vào trong tay Điền Ny, "Tuy rằng này ba vật này không phải đáng giá, bất quá thực sự rất dùng được."

"Cảm tạ." Trông thấy thần sắc chân thành của Trương Sở Lăng, nghe lời nói quan tâm của hắn, oán khí trong lòng Điền Ny bất chợt tiêu tan thành mây khói.

Không thể không nói, Điền Ny bị cảm động vì việc làm này của Trương Sở Lăng. Trong lòng hắn, nam nhân xấu không thể nói là có điểm ngu ngốc, thế nhưng nhất định phải hiểu được sự đau đớn của nữ nhân, nếu để cho nàng biết Trương Sở Lăng sở dĩ có thể giúp nàng nhanh chóng mua ba cái vật này về là bởi vì hắn trước đây bình thường ở cảnh thực hay giúp các nữ cảnh viên mua ba cái vật này nên rất quen thuộc, không biết trong lòng nàng sẽ nghĩ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mỹ Nữ Muốn Đi Vệ Sinh mỹ Nữ Muốn Đi Vệ Sinh

Đại khái khoảng chín giờ, Trương Sở Lăng đến cửa công viên, quán cơm nơi Lý Vũ Hàm làm việc đối mặt với công viên, quán cơm với công viên chỉ cách nhau cái ngã tư.

Theo sự tính toán của Trương Sở Lăng, nhà hàng Ngô Ký đóng cửa vào khoảng 8h30, Lý Vũ Hàm còn muốn ở trong tiệm cơm dọn dẹp mọi thứ khoảng chừng 20 phút, tối đa chín giờ là có thể đi ra.

Khiến kinh ngạc Trương Sở Lăng chính là, đã mười mấy phút đồng hồ, Lý Vũ Hàm vẫn còn không có xuất hiện. Nhìn lại, cửa chính nhà hàng Ngô Ký đã đóng cửa, bảng quảng cáo cũng đã tắt.

Lý Vũ Hàm là người quan niệm đúng giờ phi thường, nàng tuyệt không sẽ vô duyên vô cớ đến muộn, trực giác nói cho Trương Sở Lăng, Lý Vũ Hàm khẳng định đã xảy ra chuyện, nhớ tới buổi trưa Lý Vũ Hàm cùng bản thân có bộ dạng muốn nói lại thôi, Trương Sở Lăng bắt đầu lo lắng thay cho nàng.

Tâm lý có cái ý nghĩ này, Trương Sở Lăng cũng không phải là ngu ngốc. Hắn cảm giác mình chờ đợi ở đây không phải là biện pháp, Vì vậy hướng cửa sau nhà hàng Ngô Ký đi đến, bởi vì khi quán ăn đóng cửa, Lý Vũ Hàm thường ra về bằng cửa sau.

Đi xuyên qua ngã tư, vòng qua quán ăn, Trương Sở Lăng như bóng ma lặng yên ẩn thân nhẹ nhàng đi về phía quán ăn, hắn quyết định xem trước tình huống một chút rồi mới quyết định phải làm gì tiếp theo.

Căn phong phía sau quán ăn vẫn còn sáng đèn, nhìn qua rèm cửa sổ, mơ hồ có thể thấy bóng người bên trong đang dao động, tựa hồ như đang tranh chấp cái gì, đáng tiếc chính là cự ly quá xa, Trương Sở Lăng thực sự nghe không rõ nội dung của việc tranh chấp.

Hai phút sau, cửa sau quán ăn mở ra, từ trong nhà đi ra một bóng người, đúng là Lý Vũ Hàm, chỉ thấy nàng tâm tình âm trầm đóng kỹ cửa sau, sau đó vô tình hướng phía ngã tư công viên mà đi đến.

Thấy Lý Vũ Hàm không có việc gì, Trương Sở Lăng thở dài một hơi, hần đang chuẩn bị theo sau, lại phát hiện cửa sau lại mở, từ bên trong một cái đầu trọc lút thò ra, Trương Sở Lăng kiểm chế không đuổi theo Lý Vũ Hàm mà dừng lại, một lần nữa ẩn nấp.

Trương Sở Lăng biết cái "Đầu trọc" này, hần là lão bản của quán ăn Ngô Bằng Huy, tuổi hơn bốn mươi, thái độ làm người keo kiệt, miệng lưỡi giáo hoạt, nhiều lần Lý Vũ Hàm vì phạm một chuyện nhỏ đã bị hần bầm dập không tha, trách phạt cắt xén tiền lương của nàng.

Thấy thân ảnh Lý Vũ Hàm đã biến mất ở góc đường, Ngô Bằng Huy quay đầu lại bắt chuyện một tiếng, sau đó từ trong phòng đi ra, sau đó một chút, trong phòng lại đi tới một người.

Người này ăn mặc áo ngủ, thân thể mập mạp, cả khuôn mặt đều giấu dưới tóc, nếu không quen thuộc vóc người của lão bản nướng Ngô ký, Trương Sở Lăng sẽ hoài nghi mình hiện tại có phải là gặp quý hay không.

Trương Sở Lăng lúc này cũng không rảnh đi trông nom Lý Vũ Hàm, hành vi dị thường của vợ chồng lão bản Ngô ký nói cho hần biết, hai người kia tuyệt đối có chuyện, bọn họ đang ở tiến hành một âm mưu nào đó, hơn nữa vô cùng có khả năng là nhắm vào Lý Vũ Hàm.

Trương Sở Lăng móc ra điện thoại di động của mình, khởi động chế độ camera, nhất của nhất động của vợ chồng Ngô Bằng Huy hoàn toàn hiện lên màn hình điện thoại di động.

Cái điện thoại này trong tay Trương Sở Lăng đã dùng được 7 năm, là điện thoại di động một màu đời thứ nhất, chỉ có tính năng nói chuyện cùng nhắn tin, thế nhưng Trương Sở Lăng gần đây đã tốn không ít công phu với nó, ngoại trừ bề ngoài có chút biến hoá nhỏ, toàn bộ bên trong điện thoại di động cũng thay đổi rất nhiều, nó không chỉ có đầy đủ toàn bộ các tính năng, mà cũng thành một vũ khí công kích đơn giản của Trương Sở Lăng, chỉ là toàn bộ những tính năng này đều cần phải khởi động theo một tài tình bí mật mới có thể hiện ra, dưới tình huống bình thường, điện thoại di động của hần không khác cục gạch là mấy. (Anh ấy thật pro có thể biến cục gạch thành iphone @@)

Không thể không nói, tính năng camera của điện thoại di động rất tuyệt. Bởi vì theo trên màn ảnh trên tay, Trương Sở Lăng tình tường thấy vợ chồng Ngô Bằng Huy lăm lét hết nhìn đồng lại nhìn tây canh chừng, lấy thanh sắt đập vào cửa, khoảng mười phút, cửa sau đã bị hư hại, sau đó hai vợ chồng lại rón ra rón rén đi vào trong phòng. Từ lúc bắt đầu cho đến lúc này, hai vợ chồng không có bật đèn, do đó camera trên điện thoại của Trương Sở Lăng mới có thể tình tường quay lại hết tất cả chuyện này, tính năng của điện thoại di động sử dụng trông bóng tối thật là hoàn hảo, nếu không tại cái nơi đèn đường chiếu mờ mờ thế này, căn bản cái gì cũng không nhìn rõ được.

Trương Sở Lăng trong lòng có điểm nghi hoặc đối với việc làm của hai vợ chồng, rốt cuộc mục đích của họ là gì? Bất quá lúc này hần cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, thấy vợ chồng Ngô Bằng Huy làm trò xong, hần hướng phía ngã tư công viên bước nhanh đến, hần nghĩ Lý Vũ Hàm khẳng định đang sốt ruột chờ đợi.

Sự thực cũng đúng như thế, do cùng với vợ chồng lão bản cãi nhau vài câu, làm lỡ thời gian hẹn, Lý Vũ Hàm rời khỏi quán ăn bằng cửa sau, liền vội vã chạy tới công viên.

Đáng tiếc chính là, lúc nàng tới cổng công viên, cũng không có thấy bóng dáng của Trương Sở Lăng. Công viên khoảng 8h đã đóng cửa, lúc này bên trong một màu đen kịt, bên trong thi thoảng có vài tiếng chim hót, ban đêm ở đây rất tĩnh mịch, làm cho sự sốt hãi cũng tăng lên.

Lý Vũ Hàm nhìn vào đồng hồ trên tay mình, kim đồng hồ chỉ hướng chín giờ rưỡi.

"Trương đại ca là không đến, hay là không kiên nhẫn chờ ở đây?" Lý Vũ Hàm trong lòng phỏng đoán nói, "Trương đại ca nhất định là chờ mình lâu mà không thấy đến, cho là mình đã để hần leo cây, do đó tức giận rời đi."

Nghĩ vậy, Lý Vũ Hàm trong lòng có chút mất mát, trong đầu nàng có chút phiền não, cúi đầu ngồi xổm trên mặt đất.

Đột nhiên, có một cỗ hương thơm mê người truyền vào chóp mũi, hình như là món cá viên mà mình thích nhất. Hương thơm này rất nhanh liền đã làm cho bụng nàng sôi ùng ục, chỉ là nàng rất buồn bực, xung quanh đây không có chỗ nào bán cá viên cả, chẳng lẽ là mình đói quá mà bị ảo giác, xuất hiện ảo giác?

Nghi hoặc ngẩng đầu lên, lại phát hiện Trương Sở Lăng đang trước mặt mình cười, trong tay cầm một chuỗi cá viên đang quơ quơ trước mũi mình.

"Trương đại ca." Đột nhiên trong lúc này thấy người mà mình yêu thương ngay trước mặt, Lý Vũ Hàm cũng bất chấp sự rẹt rẹt của bản thân, liền ôm lấy Trương Sở Lăng.

"Uy, cá viên, cái viên Sài Gòn a, bị người làm rơi rồi ..." Trương Sở Lăng bất ngờ không kịp đề phòng bị Lý Vũ Hàm ôm chặt lấy, cá viên cũng bị đụng rơi trên mặt đất, hần tiếc rề hô lớn.

Đáng tiếc chính là, cái miệng của hần rất nhanh đã bị chặn lại, chỉ có trọn mắt há hốc mồm mà hưởng thụ sự ngọt ngào bất thành linh.

Ôm thiếu nữ thanh xuân mỹ lệ trong lòng, cảm thụ được bộ ngực đàn hồi kinh người của đối phương, đặc biệt mùi thơm nhẹ trên cơ thể thiếu nữ như trêu chọc thần kinh mình, mái tóc bị gió thổi hướng khuôn mặt mình mà phe phẩy qua. Không kiềm chế được, Trương Sở Lăng phát hiện máu trong mình sôi trào, hai tay theo thói quen du ngoạn trên cơ thể đối phương, khẽ nhếch miệng, để cái lưỡi dính hương như con rắn nhỏ tiến vào...

Lý Vũ Hàm bình thường cũng thấy cảnh hôn môi trên tiểu thuyết hay TV, nàng sở dĩ đột nhiên trở nên chủ động như thế, hoàn toàn là do thầm mến Trương Sở Lăng đã lâu, trong lòng lại cất giấu rất nhiều chua xót. Lúc đang hôn, nàng thật sự là cảm nhận được một cảm giác khác lạ, có thể nói ở thế kỷ 30 Trương Sở Lăng cũng là một cao thủ tình trường.

Sau vài giây đồng hồ, Trương Sở Lăng giờ trò tấn công liên miên không dứt, không chỉ hàm răng của nàng thắt thủ, còn tùy ý để Trương Sở Lăng thi triển năng lực hôn môi, thân thể tê dại bỗng bình, mọi cử động bị đình trệ.

"Trương đại ca, người mau dừng lại, ta muốn đi tiểu." trong khi Trương Sở Lăng đang chìm đắm trong lạc thú mà hắn chưa từng có ở đây, nhưng Lý Vũ Hàm bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thoát khỏi nụ hôn của Trương Sở Lăng, dùng thanh âm nhỏ đến nỗi không thể nghe được để nói. (dễ liệt dương thật =.=)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Quan Niệm Sai Trái

Nghe được Lý Vũ Hàm nói, Trương Sở Lăng đầu tiên là sững sốt, tiếp theo phục hồi tinh thần lại, có điểm dở khóc dở cười. Hắn tự nhiên biết sinh lý của Lý Vũ Hàm phản ứng như thế nào.

Nghe Lý Vũ Hàm vừa nói như thế, Trương Sở Lăng cũng không dám tiếp tục trêu chọc Lý Vũ Hàm, nếu như cố gắng thoả mãn khoái cảm bản thân, phỏng chừng đã không có cuộc hẹn như ngày hôm nay, hắn bây giờ còn không biết rõ ràng rốt cuộc Lý Vũ Hàm tìm mình vì chuyện gì.

Trương Sở Lăng không nghĩ tới bản thân dễ dàng bị phản ứng đến như vậy, bất quá nói đi cũng phải nói lại, bản thân cũng có thể cường bạo nàng, nếu đối mặt với một nữ hài tử xinh đẹp chủ động kêu gọi ôm ấp thương yêu như vậy mà nói không có chút phản ứng, vậy hắn sẽ hoài nghi bản thân mình có vấn đề gì hay không?

Đi tới thế giới này một thời gian dài như vậy, Trương Sở Lăng cũng mơ hồ hiểu được một chuyện. Thế kỷ hai mươi mốt không giống như thế kỷ ba mươi, lúc này đại đa số địa phương đều theo chế độ một vợ một chồng, bản thân sinh sống tại Hồng Kông cũng là tương tự như vậy, tuy rằng không ngoại trừ có người nuôi vợ hai thậm chí vợ ba, nhưng này dù sao cũng không được pháp luật thừa nhận. Mà ở thế kỷ ba mươi, khái niệm hôn nhân cũng không có rõ ràng, tất cả mọi người yêu thích hưởng thụ cuộc sống độc thân, chuyên tình một đêm là rất phổ biến, nhưng lại hợp pháp, về phần sinh con đẻ cái, chỉ có số rất ít quý tộc vì bảo trì cái gọi là nòi giống mới làm như vậy, đại đa số mọi người là lựa chọn lúc tuổi còn trẻ đem tính trùng hoặc trứng của mình đến bệnh viện quốc gia, quốc gia có trách nhiệm thụ tinh trẻ con trong ống nghiệm.

Lúc này thân thể Lý Vũ Hàm vẫn còn mềm nhũn, không có một nửa điểm khí lực để đứng vững. đành phải dựa vào ngực Trương Sở Lăng, nghe một mùi mồ hôi trên người hắn toả ra, trong lòng trở nên đặc biệt yên tĩnh. Tâm ý nhiều năm đã được biểu lộ, Lý Vũ Hàm như trút được gánh nặng.

"Trương đại ca, người có thích ta không?" Trên mặt lộ vẻ do dự nhàn nhạt, Lý Vũ Hàm ngẩng khuôn mặt thanh tú lên hỏi, ánh mắt trông suốt mà ôn nhu ấy thấy sự hoảng hốt của Trương Sở Lăng.

Trương Sở Lăng nhìn liếc mắt về mặt chờ mong của Lý Vũ Hàm, trong lòng kịch liệt chấn động. "Yêu thích, cái từ này đối với mình tựa hồ rất xa xôi, bản thân sẽ thích một người sao?"

Trông thấy nhàn thần Trương Sở Lăng tự nhiên bay bổng, không dám nhìn thẳng vào mình, nhưng lại im lặng. Thâm tâm Lý Vũ Hàm chìm xuống, hình ảnh buổi sáng Trương Sở Lăng cùng Điền ny "Hôn môi" lại hiện lên trong đầu nàng, về mặt chờ mong của nàng biến thành mất mát, tuyệt vọng, hai trong mắt trong suốt cũng trở nên mờ lung, nước mắt nóng hổi không kiềm nén được mà tràn mi.

Ôm thân thể mềm mại xinh đẹp tuyệt luân trong lòng, tuy rằng cách một tầng quần áo, nhưng cũng cảm nhận được sự đàn hồi tuyệt vời, thân thể trắng mịn, đặc biệt hai núm phong trước ngực, càng làm cho Trương Sở Lăng chấn động trong lòng. Hơn nữa mỹ đồn phía dưới vênh lên, thật sự là rất mê hoặc lòng người.

Trông thấy bộ dạng hoa nhường nguyệt thẹn của Lý Vũ Hàm, tình tình Trương Sở Lăng chợt trở nên kiên nghị, thâm tâm hắn cũng không đành lòng, móc trong túi ra một chiếc khăn giấy, nhẹ nhàng mà lau nước mắt trên khoé mắt của Lý Vũ Hàm, "Người khóc như vậy ta sẽ không thích người nữa."

Một câu nói nhẹ nhàng, nhưng tràn ngập ma lực thần kỳ, vừa nãy sắc mặt Lý Vũ Hàm còn tái nhợt, nhưng lập tức trở nên hồng hào, trong mắt toả ra một loại ánh sáng ôn nhu, chỉ thấy nàng cuống quýt đoạt lấy chiếc khăn giấy trong tay Trương Sở Lăng, vội vàng lau lung tung trên mặt mình, giống như rất sợ Trương Sở Lăng thấy nước mắt trên mặt mình sẽ không còn yêu thương mình nữa.

"Có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?" Rất sợ vì chuyện tình cảm của Lý Vũ Hàm tiếp tục quấy rầy, Trương Sở Lăng khoai mào đề tài để chuyển sự chú ý của Lý Vũ Hàm.

Quan niệm đến từ thế kỷ 30 đã dung nhập vào trong con người hắn rất sâu, Trương Sở Lăng cũng không cảm giác mình có thể đơn giản tiếp thu một ít quan niệm của thế kỷ 21, ví dụ như hôn nhân, tình cảm. Thế nhưng cũng không đại biểu hắn sẽ không tôn trọng mấy thứ này. Hiện tại hắn mặc dù đối

với Lý Vũ Hàm có hảo cảm, cũng không có nghĩa là hắn yêu thích Lý Vũ Hàm, cùng nàng phát sinh việc hôn nhân, đó cũng là nguyên nhân Trương Sở Lăng có thể kiềm chế được, nếu không hắn đã sớm đem Lý Vũ Hàm lên giường.

Quả nhiên, Trương Sở Lăng đã thành công khi thay đổi sự chú ý của Lý Vũ Hàm bằng việc chuyển đề tài, có thể là do tâm tình thoải mái, do đó tâm tình của Lý Vũ Hàm cũng không u buồn như lúc đầu.

"Quán ăn buôn bán ế ẩm, đầu bếp mấy ngày trước đã bỏ việc. Lão bản mời ta làm đầu bếp mới, nhưng tiền lương không thay đổi, đáng lẽ ta cũng cảm thấy không có gì, dù sao cũng đã làm việc một thời gian cũng không có thay đổi gì. Chính là, ngày hôm qua lão bản lại có một chủ ý..." Lý Vũ Hàm nhẹ nhàng nói, đem chuyện đã xảy ra mấy ngày nay nói ra làm cho Trương Sở Lăng tức run lên.

"Cái gì? Bảo người đi ăn trộm đồ của quán ăn?" Cũng là Trương Sở Lăng phản ứng thái quá, hẳn nhất thời cũng không hiểu chuyện gì, Ngô Bằng Huy xui khiến Lý Vũ Hàm trộm đồ ở quán ăn của mình, điều này đối với hắn thì có lợi gì?

"Quán ăn chúng ta có mua bảo hiểm, trong đó bao gồm cả việc mất trộm." Thấy Trương Sở Lăng nghi hoặc nhìn mình, Lý Vũ Hàm giải thích.

Một câu nói của Lý Vũ Hàm làm Trương Sở Lăng tỉnh ngộ, quán ăn nếu mua bảo hiểm, như vậy có thể giải thích tất cả việc làm của Ngô Bằng Huy, bọn họ đơn giản là muốn lừa công ty bảo hiểm một số tiền mà thôi.

Thật ra, Trương Sở Lăng không chỉ có điểm thương cảm cho vợ chồng Ngô Bằng Huy, hiện tại đích xác kinh tế có chút đình trệ, sinh ý không tốt lắm, nếu không bọn họ cũng sẽ không xuất hạ sách này. Thế nhưng thương cảm thì thương cảm nhưng cũng tức giận với bọn họ, nhớ tới bọn họ bình thường không đối tốt với Lý Vũ Hàm, về điểm này thì nội tâm đồng tình với vợ chồng Ngô Bằng Huy khi này của Trương Sở Lăng đã lập tức biến mất.

"Quán cơm sinh ý không tốt, bọn họ không cần nhắc cải thiện đường lối kinh doanh, trái lại lại nghĩ đến việc lừa đảo tiền tài bằng những việc làm không đứng đắn, việc của quán ăn này không cần quan tâm nữa, ta nghĩ người hãy sớm bỏ công việc đó, đi tìm một công việc khác." Trương Sở Lăng nhớ tới đoạn phim trong tay mình, nhân phẩm của vợ chồng Ngô Bằng Huy thực sự quá kém, một người thanh thuần như Lý Vũ Hàm mà tiếp tục làm việc ở quán ăn này thực sự là không thích hợp.

Nghe được Trương Sở Lăng quan tâm chuyện của mình, nội tâm Lý Vũ Hàm ngọt ngào, nhưng trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, "Hiện tại kinh tế suy thoái, nghe nói các chỗ làm đều giảm biên chế, xa thải nhân viên, tìm một công việc khác cũng không phải dễ dàng."

Trương Sở Lăng biết Lý Vũ Hàm nói rất đúng sự thực, đối với trường hợp của Lý Vũ Hàm, hẳn đúng là có điểm lực bất tòng tâm, hẳn không phải không nghĩ đến việc chiều cổ Lý Vũ Hàm, cũng không phải không cái năng lực trợ giúp việc kia của Lý Vũ Hàm, mấu chốt là hỗ trợ một lần, nếu làm cho đối phương hiểu lầm là mình yêu thích nàng thì thật là không tốt chút nào.

"Thật là khó tin những lời này lại được nói ra từ miệng của người, người không phải luôn luôn tự tin sao, hơn nữa còn tự học trở thành kế toán viên cao cấp sao, lẽ nào ngay cả một cửa ải khó khăn nhỏ bé như thế này lại không vượt qua được?" Trương Sở Lăng nhìn Lý Vũ Hàm, chậm rãi nói.

Lý Vũ Hàm ngẩn ra, nhân thân lập tức trở nên kiên định đứng lên, nàng vốn là nữ hài tử tự thân vận động, bỗng bối rối, là bởi vì do nhiều chuyện bất chợt xảy ra, nàng nhất thời không thể nào xử lý được, lúc này một phép khích tướng nho nhỏ của Trương Sở Lăng, làm cho nàng lập tức sinh ra phản ứng.

"Thôi, nói lâu như vậy, cũng đã đói bụng, đi ăn cá viên nào. Ta biết người thích ăn nhất cái này, sau khi tan việc cố ý chạy đến quán ăn Sài Gòn mua cho người." Nhìn thấy nhân thân Lý Vũ Hàm thay đổi, Trương Sở Lăng biết lời mình nói với Lý Vũ Hàm đã có tác dụng, vội vã mang cá viên đã mua trước đó ra lấy lòng.

Hương vị trong bóng đêm truyền đến thật mê hoặc, Lý Vũ Hàm lúc này mới phát hiện mình thực sự đói bụng, liền nhận lấy cá viên trong tay Trương Sở Lăng đút vào miệng.

"Thơm quá, cay quá, thật là ngon..." Lý Vũ Hàm hài lòng kêu to lên, đây chính là mùi vị mà nàng thích nhất.

"Ta thêm không ít bột đậu cùng bột cà ri, nếu ngon thì người ăn nhiều một chút." Trông thấy Lý Vũ Hàm không để ý hình tượng của mình miệng đầy bột cà ri, Trương Sở Lăng một bên đưa xiên cá viên cho Lý Vũ Hàm, một bên khẽ cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Không Cho Người Làm Nam Nhân

"Uy, đêm qua cùng giai nhân hẹn hò có phải rất vui vẻ phải không." Trải qua một ngày đêm, Điền Ny đã tiếp nhận việc bản thân bị điều xuống đội

tuần cảnh làm việc, lại cảm thấy Trương Sở Lăng cũng không có đáng ghét như trong tưởng tượng, nàng bắt đầu ở trước mặt Trương Sở Lăng lộ ra tính cách chân thực của mình.

Ngày hôm qua vẫn còn là một người trầm mặc, ngày hôm nay đột nhiên lại trở nên thân thiện như vậy, Trương Sở Lăng không khỏi ngẩn ra, bất quá hắn rất nhanh liền đã phản ứng trở lại. Bị tổ trọng án điều phái đến đội tuần cảnh, tính tình không nóng nảy mới là lạ, như vậy, tính cách nóng nảy được thay thế bởi sự thân thiện cởi mở.

Vừa nghĩ như thế, hắn cảm thấy ngày hôm nay Điền Ny mới càng chân thực.

"Nhìn cái gì vậy, hỏi người đó." Thấy Trương Sở Lăng không trả lời câu hỏi của mình mà ngược lại vẫn tròn mắt nhìn mình, đôi mắt đẹp của Điền Ny trừng lên, thanh âm to hơn.

"Ta với người quen nhau sao?" Trông thấy một tư thế oai hùng hiên ngang pha lẫn chút quyền rũ cùng kêu gọi của Điền Ny, Trương Sở Lăng tâm lý thầm than tạo hoá thật thần kỳ, nhưng ngoài miệng cũng không có trả lời.

"Người..." Điền Ny một tay nắm vạt áo Trương Sở Lăng, tay kia nắm thành quyền đầu, chuẩn bị giáo huấn cái tên tiểu tuần cảnh không biết tốt xấu trước mặt này. Điền Ny ngày hôm nay sở dĩ chủ động cùng Trương Sở Lăng bắt chuyện, là bởi vì nàng ở đội tuần cảnh bên này cũng không có bằng hữu, mà biểu hiện ngày hôm qua của Trương Sở Lăng lại để cho nàng cảm thấy hài lòng, trong nội tâm nàng đã xem Trương Sở Lăng là bằng hữu của mình, lại không nghĩ rằng đối phương lại không cho mình mặt mũi như vậy.

Nhẹ nhàng nắm lấy quyền đầu của Điền Ny giữa không trung, sau đó lấy tay gỡ tay của Điền Ny đang nắm vạt áo của mình, nghiêm chỉnh đứng lên nói, "Bây giờ là thời gian tuần tra, nơi này là trên đường cái, chúng ta cần giữ gìn hình tượng của cảnh đội."

"Trương Sở Lăng, người hỗn đản." Điền Ny thật đúng là cũng không dám ở trên đường cái động thủ động cước với Trương Sở Lăng, dù sao trên người nàng vẫn còn mặc cảnh phục, nếu như nàng thực sự động thủ, cho dù Trương Sở Lăng không trách cứ nàng, trên đường đích người đi đường cũng khả năng trách cứ nàng, thân là một người cảnh sát, vinh dự làm cảnh sát rất lớn.

Nếu không phải có kỳ điểm này, quyền đầu của nàng đã sớm đánh vào mặt Trương Sở Lăng. Từ nhỏ đến lớn, chưa có người nào làm mình kinh ngạc đến như vậy, hơn nữa các phương diện điều kiện của Trương Sở Lăng quá kém, trong đám người theo đuổi mình tùy tiện lấy ra một người so với hắn cũng mạnh mẽ hơn.

Trông thấy Điền Ny tức giận đến hai gò má ửng đỏ, bộ ngực càng kịch liệt phập phồng, Trương Sở Lăng trong lòng mơ hồ có điểm cảm giác mình hơi quá đáng, thế nhưng hắn cũng lười giải thích. Ngày hôm qua từ khi phát sinh sự việc bị Lý Vũ Hàm cường hôn, trong lòng của hắn có một kết luận, đó chính là nghiêm chỉnh giữ một khoảng cách với nữ hài tử.

Tuy rằng Điền Ny cùng Lý Vũ Hàm là hai người có tính cách trái ngược nhau, thế nhưng hai người có cùng một điểm giống nhau, đó chính là rất thiện lương, hơn nữa lại còn trinh (ý của tác giả chắc là như vậy @@).

Điền Ny dậm chân bước đi, bước nhanh bỏ Trương Sở Lăng ở phía sau. Trong lòng nàng hạ quyết tâm, tuyệt đối không được để ý đến tên hèn mọn không biết tốt xấu này, hơn nữa nhất định phải kiềm chế tính tình bản thân, tranh thủ biểu hiện một chút ưu tú ở đội tuần tra, để sớm ngày được trở về tổ trọng án.

Trương Sở Lăng tự nhiên cũng sẽ không để ý tới việc này, chỉ là lắc đầu liền đã chăm chú theo sát ở phía sau, để còn chiếu cố cho nhau nếu như có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, có mấy người tuổi tác không lớn lắm lén lút làm hấp dẫn sự chú ý của Điền Ny. Mấy người này đều mang trang phục bình thường, trên vai khoác một cái túi vải bươm, bên trong căng phồng giống như chứa không ít vật cứng, từ bên ngoài nhìn lại giống như các loại cờ lê..., bọn họ bước đi hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn không giống người đi đường bình thường.

"Mấy người phía trước dừng lại, kiểm tra giấy căn cước." Điền Ny một tiếng quát lớn, thân ảnh ưu nhã nhanh phóng đi, hướng đám người trẻ tuổi trang phục bình thường mà chạy đến.

Đáng lẽ mấy người kia vốn đã nâng cao can đảm, nhưng lúc này lại nghe cảnh sát gọi, không dám dừng bước, lập tức hướng phía đường bên kia bỏ chạy.

Trương Sở Lăng thấy loại tình huống này thậm chí hô hồngбет, "WPC13955, mau dừng lại, bên kia không phải khu vực chúng ta phụ trách."

Trương Sở Lăng là thuộc cục cảnh sát Cửu Long, mà mấy người trẻ tuổi kia hiện tại đã chạy trốn tới rồi Hoàng Giác, là khu vực của cục cảnh sát Hoàng Giác, Điền Ny lúc này vẫn còn đuổi theo để làm sáng tỏ việc này. Lúc này việc Điền Ny chính xác phải làm là một mặt yên lặng bám theo những nghi phạm, một mặt lúc thích hợp phải liên lạc với cục cảnh sát Hoàng Giác, báo cáo tung tích nghi phạm cho bọn họ, mà không được tùy tiện xuất kích.

Điền Ny thấy trước mặt phải bắt một người trong đó, đột nhiên có người nghe được tiếng cảnh sát gọi mình, động tác vô thức dừng lại một chút, bị bắt mà người kia cũng phản ứng linh hoạt, có cơ hội liền bỏ chạy.

"Người rút cuộc có phải là cảnh sát không, thấy nghi phạm mà không chủ động gắng hỏi, còn không mau đuổi theo nghi phạm đào tẩu?" Điền Ny khinh thường liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng, chỉ là không mắng Trương Sở Lăng là đồ phế vật, nói xong câu này Điền Ny liền đuổi theo.

Trương Sở Lăng thờ dãi một hồi, cũng đi theo.

Không thể không nói, thân thủ Điền Ny đích xác rất tốt , chớp mắt nàng đã khống chế một nghi phạm. Chỉ là nàng còn chưa kịp vui vẻ, đột nhiên bốn phía xuất hiện mười mấy cảnh viên, trong nháy mắt đã đem mấy nghi phạm kia chế phục.

Trong đó một người bắt mắt liếc nhìn Điền Ny, trong miệng tức giận mắng, "Đầu cần phải chạy như kẻ trốn nợ như vậy, không biết đây không phải là khu vực của mình à."

Cũng khó trách hắn lại tức giận như vậy, vì bắt được mấy người kẻ trộm xe này, bọn họ phải vạch một kế hoạch rất chín chu, theo dõi hành tung của mấy tên trộm xe này, chờ lúc này đem lưới bắt gọn một mẻ, nhưng thiếu chút bị tiếng hô của Điền Ny phá hỏng hết đại sự.

Điền Ny còn tưởng rằng đối phương sẽ cảm kích mình vì đã thay bọn họ bắt được một gã tội phạm, lại không nghĩ rằng lại được một câu nhục mạ, nộ khí trong lòng liền nổi lên.

"Người mắng ai là kẻ trốn nợ, có dũng khí thì nói thêm câu nữa với lão nương, ngày hôm nay lão nương liền cho người không làm được nam nhân (thiên nó đi) ". Điền Ny đem nghi phạm vứt sang một bên, liền nói chuyện với tên cảnh viên trước mặt , hùng hổ đi tới.

"Bọn ta mai phục cả nửa ngày, nhưng người lại suýt nữa làm hỏng, người không phải là kẻ trốn nợ thì ai là kẻ trốn nợ , lẽ nào cấp trên của người không dạy người cách phá án sao?" Tên kia cảnh viên cũng không phải đơn giản, cũng không có bị Điền Ny làm cho sợ hãi , hắn muốn nhìn xem, một nữ cảnh viên có thể lợi hại được đến đâu, sở dĩ cũng không có đem Điền Ny để vào trong mắt .

Kỳ thực lúc này Điền Ny cũng biết bản thân sai rồi, thế nhưng làm một nữ nhân, nàng lại không dễ dàng tha thứ cho người khác nói nàng là kẻ trốn nợ, vừa rồi đi theo Trương Sở Lăng thì trong bụng đã đầy oán khí nhưng chưa có chỗ nào để phát tiết, nàng không nói lời nào liền xuất một cước hướng đến bộ hạ của cảnh viên kia .

"A..."

"Người vì sao chặn ta!"

Hai thanh âm đồng thời vang lên, thanh âm thứ nhất là của cảnh viên kia, chỉ thấy hắn lúc này đang thống khổ ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, sắc mặt rất khó coi, chắc là thụ thương không nhẹ. Mà thanh âm thứ hai chính là Điền Ny , nàng đang trừng mắt tức giận với Trương Sở Lăng.

"Ta nếu như không ngăn cản thì ta và người coi như xong." Trương Sở Lăng trong lòng tức giận thầm nghĩ, ngoài miệng cũng là không có nói gì. Điền Ny kích động đã làm cho hắn phải nhận lấy phiền phức, bị thủ trưởng răn dạy thì không nói ,nói không chừng lại bị phòng điều tra khiêu nại nội bộ gọi lên kiểm điểm thì mệt.

Tên kia cảnh viên gốc kia cho rằng Điền Ny không đối phó được với hắn hoặc không dám động thủ với hắn , cũng không có biết được suy nghĩ này của Trương Sở Lăng.

Tình tình cùng thực lực của Điền Ny, toàn bộ khu vực tây Cửu Long đều phải công nhận. Sở dĩ lúc Điền Ny xuất một cước trong nháy mắt kia , Trương Sở Lăng vội vã chạy tới, hắn không kịp dành dụm khí lực, vội vàng dùng chân đá vào mắt cá chân của Điền Ny, làm cho một cước của Điền Ny đá vào bụng chứ không phải vào bộ hạ của cảnh viên kia.(mém chết nghe con)

Kỳ thực với thực lực lúc này của Trương Sở Lăng , hắn hoàn toàn có thể giúp tên cảnh viên Hoàng Giác kia khỏi tai bay vạ gió, thế nhưng trong lòng hắn thấy tên này miệng nói những lời không có tốt đẹp gì, do đó mới không có tận lực giúp hắn.

Hơn mười cảnh viên của cục cảnh sát Hoàng Giác thấy người của mình chịu thiệt,cũng có thiện chí xông tới giúp đỡ. Trương Sở Lăng vừa nhìn tình huống không ổn, vội vã nói rằng: "Các vị sư huynh, vị này chính là Điền Ny sư tỷ, mới từ tổ trọng án xuống, có rất nhiều việc còn chưa kịp quen thuộc, xin mọi người thứ lỗi."

Trương Sở Lăng cũng không phải là sợ hơn mười người tuần cảnh này , đối với mười mấy người này vô luận là hắn hay Điền Ny, đều có thể xử lý được, thế nhưng không cần như vậy, sự này làm to ra thì khó mà xử lý được, một khi phòng điều tra khiêu nại nội bộ tham gia, hành vi của mình sẽ lưu lại vết nhơ trong hồ sơ của cấp trên, mặc dù mình không quan tâm, thế nhưng phụ thân tuyệt đối tức giận không ít.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ác Danh Bên Ngoài

"Điền Ny, người là nữ bạo long Điền Ny của tổ trọng án?" Nghe được Trương Sở Lăng nói , cảnh viên này uể oải dừng lại việc làm của bản thân, bắt

đầu chăm chú quan sát Điền Ny, liền hướng đến cảnh viên có cái bụng bia trong đó hỏi thăm với vẻ hoài nghi. Nếu như nữ tuấn cảnh trước mắt đích thị là Điền Ny, bọn họ cũng lên cũng chưa chắc giành phần thắng, hơn nữa bên cạnh vẫn còn một đồng bạn có thể nhẹ nhàng khống chế một cước của Điền Ny.

Nghe được câu hỏi của cái bụng bia kia, Trương Sở Lăng cũng không có trả lời, người dám hỏi như vậy sao, nếu kẻ người hỏi không phải là Điền Ny thì không sao, nếu như đây thực sự là Điền Ny, người không phải làm đối phương tức giận sao?

Cũng may lúc này sự bức bối của Điền Ny cũng đã tiêu thất đi rất nhiều (chắc là do đập dc 1 cái ^^), nàng cũng không có đối xử với cái bụng bia này như tên cảnh viên kia, mà là đem thẻ cảnh sát của mình quơ trước mặt hắn, "Mở mắt chó của người mà nhìn đi, lão nương chính là Điền Ny, còn không cút đi cho ta."

Tiếng gào to của Điền Ny làm các cảnh viên đều lui vài bước, dù sao với ác danh bên ngoài của Điền Ny, nam nhân thua trong tay nàng cũng vô số kẻ. Tuy rằng bọn họ cũng được huấn luyện qua một ít võ thuật, nhưng khi cùng cao thủ tổ trọng án so sánh thì chỉ làm mất thể diện mà thôi.

Nhìn các cảnh viên của cục cảnh sát Hoàng Giác tranh nhau áp giải mấy nghi phạm rút lui khỏi hiện trường, có lẽ sợ bản thân bị Điền Ny hỏi thăm, mà lúc này Điền Ny mặt đờ đờ sát khí trùng mắt nhìn về hướng mà những người đó rời đi, đối với Điền Ny thì Trương Sở Lăng chỉ đánh giá hai chữ: bá đạo!

"Ai, sớm biết Điền Ny có danh hiệu tốt như vậy, lúc gặp người của cục cảnh sát Hoàng Giác mang tên và danh hiệu của nàng nói ra là được rồi." Nhìn thái độ tức giận của Điền Ny, không nghĩ tới cư nhiên hiệu quả lại cao như vậy, đồng thời Trương Sở Lăng cũng kinh ngạc, cũng có chút hối hận vì sao bản thân mình lại không nói tên của Điền Ny ra sớm hơn một chút.

Lúc này vẻ mặt của Điền Ny đầy sát khí, nghiêm nghị bất khả xâm phạm, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao nhìn về phía trước. Chỉ là vóc người thướt tha cùng làn da co dãn mười phần của nàng, có thể làm giảm bớt vài phần sát khí của nàng.

Liếc nhìn vẻ đẹp thập phần của Điền Ny, Trương Sở Lăng lắc đầu vượt qua khu phố, đi về khu vực trực thuộc Thẩm Thuy.

Tuy rằng ngày hôm nay cũng không có phát sinh xung đột gì lớn, nhưng dù sao Điền Ny cũng phạm phải hai sai lầm, thứ nhất chính là chưa báo cáo với trung tâm tình huống đã truy bắt tội phạm, thứ hai chính là ấu dâm cùng các đồng nghiệp cùng làm việc, với hai sai lầm này đủ cho nàng bị nghiêm phạt.

Cùng Điền Ny làm việc, cho dù Trương Sở Lăng không có phạm sai lầm, hắn cũng không trốn tránh được việc trách phạt, với lại cảnh sát Hồng Kông nhấn mạnh sự hợp tác đoàn kết, hắn cũng không có khả năng vì mình mà vứt bỏ lại Điền Ny.

Thấy Trương Sở Lăng không nói tiếng nào đã đi, Điền Ny cũng không có cách nào khác đành phải tiếp tục giữ nguyên bộ dạng bản thân, lúc này nàng cũng biết bản thân đã phạm phải hai sai lầm, hơn nữa có khả năng Trương Sở Lăng vì vậy mà bị liên lụy, trong lúc này nội tâm có điểm hồ thẹn đối với Trương Sở Lăng, dù sao Trương Sở Lăng cũng không có làm sai cái gì, ngược lại, lúc đầu hắn còn ngăn hành động của mình. Trong lòng có nhiều ý kiến như vậy, Điền Ny cũng khó mà tức giận với Trương Sở Lăng.

"Trương Sở Lăng, một cước người đá ta vừa rồi có bí quyết gì không, vì sao ta không cảm giác được lực đánh tới, thế nhưng điểm dừng chân lại bị trật?" Nhất thời Điền Ny không nghĩ ra cái gì tốt để nói chuyện, đột nhiên trong đầu hiện ra lúc bản thân xuất một cước vào bộ hạ của tên cảnh viên Hoàng Giác kia thì bị Trương Sở Lăng nhanh chóng ngăn cản được, trong lòng cảm tạ Trương Sở Lăng nhưng đồng thời nghi hoặc không ngớt.

"Ta khí lực không bằng người, cước bộ lại chậm hơn người, hơn nữa người phát lực từ phía sau, có thể miễn cưỡng đá chân của người xê dịch một chút." Thấy Điền Ny nghi hoặc đối với một cước mà mình vô ý xuất ra lúc nãy, tự nhiên là Trương Sở Lăng không chịu thừa nhận.

"Thật là không dùng có dùng khí lực sao, ta thế nào cảm giác có điểm cổ quái, lúc đó chân của ta giống như mất đi khí lực trong nháy mắt, tuy rằng rất ngắn, nhưng rất chân thực..." Điền Ny hiển nhiên nghi hoặc lý do thoái thác của Trương Sở Lăng.

"Sư tỷ, người đừng suy diễn nhiều như vậy được không, nếu như ta thần kỳ như vậy, còn phải lẫn lộn nhiều năm trong cục cảnh sát này sao?" Trương Sở Lăng không muốn Điền Ny tiếp tục dây dưa vấn đề này, liền kết thúc vấn đề này với nàng.

Nghe Trương Sở Lăng nói, lại quan sát thân thể gầy yếu của hắn một chút, Điền Ny cũng thấy được trực giác của mình có vấn đề, "Cảm ơn người chuyện vừa rồi, nếu liên lụy người thì quả thật rất áy náy."

Điều bộ nhận sai của Điền Ny so với hung thần Điền Ny lúc nãy quả thực là hai người khác nhau. Theo lý mà nói nếu mặc bộ cảnh phục của nữ thì rất khó mà nhìn ra được vẻ xinh đẹp, nhưng Điền Ny mặc bộ cảnh phục này lại phảng phất vẻ đẹp vốn có của nàng, chính là vì tôn lên vẻ xinh đẹp mà được làm ra. Nàng mặc trên người bộ cảnh phục này, làm tôn lên vóc dáng ma quỷ của nàng một cách sâu sắc. Lúc này cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch, mơ hồ lộ ra hàm răng sáng trắng tinh tề, đôi môi đỏ mọng nửa hé nửa mở, làm tăng thêm vài phần mỹ lực mê người. Thấy bộ dạng ưu nhã hấp dẫn kia, Trương Sở Lăng cảm thấy nao nao.

"Quên đi, nếu không buổi sáng ta chọc người, người cũng không tức giận đến như vậy, sau này những chuyện như vậy nên tránh đi thì hơn." Thấy Điền Ny sáng khoái nhận sai như vậy, Trương Sở Lăng cũng tiến hành tự đánh giá kiểm điểm hành vi của mình.

Lời của Trương Sở Lăng vừa nói ra, Điền Ny lập tức vui vẻ nhảy nhót, hình tượng thuần chất lúc nãy của nữ nhân này hoàn toàn biến mất, "Thật tốt quá, nói như vậy là người tha thứ cho ta, cho nên khi về cấp trên trách cứ người, người cũng không giận ta."

Trông thấy bộ dạng nhảy nhót sôi động của Điền Ny, Trương Sở Lăng trong lòng có một loại ảo giác, đây chính là hung thần nữ bạo long lúc nãy sao, đây rõ ràng là một đứa trẻ con. Hắn không biết là, Điền Ny rất ít lộ tính cách chân thực của nàng trước mặt người khác, dưới tình huống bình thường,

nàng đều biểu hiện là một nữ cảnh sát nóng nảy .

Đúng như dự liệu của hai người, sau khi giao ban hai người liền bị gọi vào phòng làm việc của Lâm Tịnh, quở mắng về việc hai người tham gia phá án ở khu vực khác .

Lâm Tịnh có điểm phát diện chính là, Trương Sở Lăng cùng Điền Ny đối với sự trách mắng của nàng đều im lặng, chỉ là thỉnh thoảng nói một tiếng "Sorry, Madam!" Làm nàng có cảm giác tức giận.

Bất quá Lâm Tịnh cũng bắt đầu dẽ, tính cách Trương Sở Lăng vốn chất phác , muốn hấn nói nhiều hơn hai chữ làm việc gì đó còn khó hơn, mà Điền Ny là từ tổ trọng án xuống, với tính cách nóng nảy của Điền Ny không vô bàn cùng nàng tranh cãi đã là tốt rồi , nàng còn dám cầu gì khác.

Phòng điều tra khiếu nại nội bộ cũng không có mời Trương Sở Lăng cùng Điền Ny lên. Có khả năng là tên cảnh viên của cục cảnh sát Hoàng Giác kia bị thương không nặng lắm, với lại tiếng tăm của Điền Ny còn đó, phòng chừng hấn cũng không muốn gây chuyện.

Tuy rằng hồ sơ của Điền Ny đã ghi lại rất nhiều hành vi không tốt của nàng, do đó đá một cảnh viên bị thương cũng không tính là gì, thế nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, Điền Ny cũng là thờ dài một hơi, Trương Sở Lăng cũng vui mừng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Điền Ny Mời Ăn Tối

Ra khỏi cục cảnh sát, Điền Ny vỗ vỗ bộ ngực phong mãn của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên lộ ra một vẻ hưng phấn, "Trương Sở Lăng, nhân dịp chúng ta vừa tránh được một kiếp nạn, ta mời người đi ăn được không?"

"Không cần như vậy , ta cảm thấy đó là việc mình nên làm , ta còn phải về nhà tắm rửa nữa." Trương Sở Lăng thấy hồ sơ không bị ghi lại hành vi không tốt này, hấn không nhịn được trêu chọc một chút .

Thấy bộ dạng đùa giỡn của Trương Sở Lăng , Điền Ny cũng không có bị kích động giống như buổi sáng "Trương Sở Lăng, người cũng thật là không biết điều, người muốn bản cô nương mời cơm xếp hàng đến sáng cũng không hết , đừng tưởng là dễ có được."

Lúc nói chuyện , trán Điền Ny ngẩng cao, hai mắt nhìn trời, bộ dáng tỏ vẻ khinh thường Trương Sở Lăng. Lúc này nàng mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt , làm cho nội tâm phàn phất một trận gió mát trước cái không khí màu hè nóng bức lúc này. Đường cong trên cái chân thanh tú như xen lẫn hổ trợ nhau, làn váy chập chòn lướt qua, duyên dáng thon dài, cặp đùi cân đối khiến cho con mắt của người ta không thể ly khai. Bộ đồ áo liền váy này làm cho bộ ngực căng phong mãn khiến mọi người càng bị mê hoặc.

Sau khi thay trang phục cảnh sát Điền Ny giống như một cô gái hiện đại , sự uy mãnh lúc trước đã biến mất, nếu chưa từng thấy bộ mặt nóng nảy của Điền Ny, Trương Sở Lăng khẳng định sẽ bị diện mạo lúc này của nàng đánh lừa .

"Người cho là người là cái gì, có vài phân tư sắc mà dám đứng trước cửa cục cảnh sát lẳng lơ à, ta xem thử..." Trương Sở Lăng còn chưa kịp nói chuyện, phía sau hấn liền đã vang lên một cái thanh âm quen thuộc, thanh âm ấy chính là của muội muội Trương Nhượng Nam, hấn lập tức biết sự tình hồng bét.

Trước đây khi nào Trương Sở Lăng bị một nữ cảnh viên mắng nhiếc thì Trương Nhượng Nam đều ra mặt , Trương Nhượng Nam liền đem nữ cảnh viên kia trách cứ ba phút liền tiếp, kết quả làm cho nữ cảnh viên kia sừng sốt ngây ngốc ba phút , sau đó che mặt mà chạy. Từ đó về sau, cái nữ cảnh viên kia thấy Trương Sở Lăng đều tránh sang một bên, mà Trương Nhượng Nam ở cục cảnh sát cũng là một người có tiếng khéo mồm khéo miệng , cũng bởi vì như vậy, cho dù bình thường mọi người đều sai khiến Trương Sở Lăng, nhưng cũng không dám quá phận khi dễ hấn, rất sợ hấn tố cáo với Trương Nhượng Nam.

"Muội muội, ta giới thiệu cho người một chút, đây là đồng nghiệp mới của ta Điền Ny, từ tổ trọng án xuống. Điền Ny, đây là muội muội của ta Trương Nhượng Nam." Trương Sở Lăng trước đây thường không có hay cất lời của muội muội, tuy rằng hấn không biết muội muội sẽ gây bất lợi cho Điền Ny như thế nào, nhưng tài ăn nói mắng chửi người sắc bén như vậy , hấn dám khẳng định là Điền Ny sẽ tuyệt đối chịu không nổi.

Điền Ny đang cùng Trương Sở Lăng nói giỡn , lại không nghĩ rằng đột nhiên một mỹ nữ xuất hiện chạy lại bên người Trương Sở Lăng bày tỏ sự thân thiết, nhưng lại mắng vào mặt mình, phiền muộn trong lòng cũng không có nói ra, đang chuẩn bị phát hỏa , lại nghe Trương Sở Lăng giới thiệu, mới biết được đối phương là hiểu lầm bản mình.

"Là từ tổ trọng án xuống cũng không thể tùy tiện cho mình là đúng a, ca ca của ta rất tốt, không phải giống như lời người nói, ta đây trước mặt người khác ăn nói cũng không cần nhỏ nhẹ ." Đối với việc ca ca bị quấy rầy, Trương Nhượng Nam rất bất mãn , trước đây cũng như vậy, khi nàng giúp Trương

Sở Lãng mắng chửi người khác, Trương Sở Lãng còn đứng bên cạnh giúp người đó giải thích.

"Ta cùng nàng là bằng hữu, không phải như người tưởng tượng đâu." Đối với sự quan tâm của muội muội, Trương Sở Lãng tuy rằng rất cảm động, nhưng đồng thời cũng có chút dờ khóc dờ cười. Dù sao hắn đã sớm không phải không phải là Trương Sở Lãng trước kia, tuy rằng hắn vẫn lựa chọn âm thầm như trước, nhưng cũng sẽ không ăn nói khép nép với người khác.

"Bằng hữu?" Thấy bộ dạng nghiêm túc của ca ca, lại nhìn khoeo mắt Điền Ny đang cố nén một chút tiểu ý, nàng mới biết được đang thân đang làm một việc không nên làm, thiếu chút nữa đắc tội với "Bằng hữu" của ca ca, "Xin lỗi Điền Ny tỷ tỷ, vừa rồi ta hiểu lầm, xin hãy tha thứ cho sự thất lễ của ta, các người tiếp tục. Ca, người cùng Điền Ny tỷ tỷ hẹn hò đi, về phía cha ta sẽ giúp người đối phó, không quấy rầy các người nữa, ta đi trước a."

Lời nói của Trương Nhược Nam giống như súng máy, cái miệng nhỏ không chịu dừng lại một chút, Trương Sở Lãng vừa nghe chỉ biết muội muội đã hiểu lầm mình, bởi vì liên quan tới tuổi tác của bản thân, trong nhà thu xếp rất nhiều lần đến mình tìm được bạn gái, thế nhưng đối với tính cách của Trương Sở Lãng trước đây, không có nữ hài nào nguyện ý cùng hắn.

Trương Nhược Nam vừa nói xong liền bước lên chiếc Halley của mình, ngồi trên xe còn không quên liếc mắt quan sát Điền Ny, sau đó lại mập mờ liếc mắt nhìn Trương Sở Lãng, rồi mới nhẹ nhàng rút lui.

"Xin lỗi, muội muội của ta luôn luôn mau mồm mau miệng." Trương Sở Lãng biết muội muội toàn tâm toàn ý muốn vun đắp chuyện của mình và Điền Ny, rất sợ Điền Ny sẽ vì vậy mà tức giận, vội vàng áy náy nói.

Nào ngờ trên mặt Điền Ny lại không có chút biểu tình tức giận nào, trái lại còn tươi cười, "Không có gì, muội muội của người thật khá ái." Dừng một chút lại hỏi, "Thế nào, nghĩ được chưa, có đi ăn hay không, đi hay không đi cũng phải nói một tiếng chứ, cũng không thể đứng mãi ở chỗ này được."

Hiện tại là lúc giao ban, nhân viên của cục cảnh sát ra vào rất nhiều, không ít người thấy một tuyệt sắc mỹ nữ như Điền Ny đứng trước cửa, mà đứng bên cạnh nàng là người mà mọi người đều biết Trương Sở Lãng, trên mặt bọn họ ít nhiều cũng lộ vẻ tiếc nuối hoặc nghi ngờ, có người còn chỉ vào bọn họ mà bàn tán.

"Ta thấy cạnh chợ trung tâm có một quán rượu bán vịt quay Thâm Tinh rất ngon?" Trương Sở Lãng thấy đứng trước cục cảnh sát thật là không nên, mà thôi với tính cách của muội muội, nàng vừa về tới nhà khẳng định sẽ đem chuyện mình và Điền Ny hẹn hò nói cho cả nhà biết, cho nên lúc này không thể về nhà được, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng lời mời của Điền Ny.

"Vịt quay Thâm Tinh? Người nhìn ta giống một người giàu có sao." Điền Ny nghe xong ý kiến của Trương Sở Lãng, kinh ngạc hô to lên.

"Bầu không khí xung quanh nhà hàng Hy Lạp cũng không tệ, người la nhỏ thôi." Trương Sở Lãng nhìn bộ dạng của Điền Ny, song quyền khoanh trước ngực, mỉm cười nói.

"Được rồi, coi như ta sợ người, lên xe đi." Có nghe mấy lần về nhà hàng Hy Lạp, Điền Ny không chủ động hít một hơi, tiêu phí cho việc ăn uống ở đó, ví tiền của mình không biết có thể ứng phó nổi không nữa.

Trương Sở Lãng cùng Điền Ny đồng thời không phát hiện, trong lúc bọn họ đi từ cục cảnh sát ra, thì có một cái nữ hài trốn ở một góc của cục cảnh sát nhìn chăm chú vào bọn họ, cho đến khi bọn họ lên xe, thân ảnh kia mới chán nản dời đi, "Trương đại ca, có thể Điền Ny tỷ tỷ mới thích hợp với người." Nữ hài thở dài một tiếng yếu ớt, dòng nước mắt bất lực tuôn chảy trên khuôn mặt nàng.

"Trương Sở Lãng, coi như ta thua trong tay người, nhìn bộ dạng thành thật cùng cách ăn mặc của người như vậy, nhưng lại có khẩu vị cao như vậy." Sau khi lên xe, trong lòng Điền Ny vẫn có chút tức giận, nhà hàng Hy Lạp nàng thỉnh thoảng cũng vào vài lần, nhưng là do bằng hữu mời, về phần vịt quay Thâm Tinh, nàng quanh năm suốt tháng cũng chỉ ăn có vài lần.

"Ta rất có khẩu vị sao, chỉ là đêm qua trong lúc xem tv ta vô tình nghe được tên hai địa phương này, nên đã nhớ kỹ." Trương Sở Lãng nghiêm trang hỏi đáp, sự thực cũng là như thế, Trương Sở Lãng trước đây căn bản cũng không biết gì về nhà hàng Hy Lạp hay quán rượu, cũng không bao giờ đến hai nơi này phung phí, bởi vì tính cách hắn quái gở, hơn nữa không thích xem tv, ngoại trừ đi làm còn lại chỉ ngủ.

Trương Sở Lãng nói chưa dứt lời, lời của hắn vừa nói xong, đầu óc Điền Ny thiếu chút nữa nổ tung. Chỉ thấy nàng phanh gấp một cái, chiếc Audi màu hồng lưu lại trên đường một vết ma sát thật dài.

"Trương Sở Lãng, người thật không đứng đắn, nếu như gây ra tai nạn thì ai sẽ chịu trách nhiệm?" Điền Ny bây giờ cũng không biết câu nói nào của Trương Sở Lãng là thật câu nào là giả, thế nhưng mỗi khi Trương Sở Lãng nói, luôn luôn làm cho nàng có điểm kích động.

"Ta nghĩ người cho ta là đang nói đùa đúng không, ta nói chính là sự thực." Trương Sở Lãng không nghĩ tới Điền Ny phản ứng kịch liệt như vậy, liền có cảm giác bị hãm dọa, bất quá hắn rất nhanh đã nghĩ rõ ràng vì sao Điền Ny lại có loại phản ứng này.

Lúc này Điền Ny hoàn toàn không nói lời nào với Trương Sở Lãng, ngồi ở vị trí lái xe tức giận trừng mắt nhìn Trương Sở Lãng bên cạnh, "Muốn giữ mạng sống thì ngậm cái miệng chó của người lại, lão nương còn có cuộc sống tươi đẹp hạnh phúc đang chờ để hưởng thụ."

Mặc dù Trương Sở Lãng có vài lần làm Điền Ny tức giận, thế nhưng hắn lại không phải cố ý, lúc này thấy Điền Ny tâm tình không phải tốt lắm, hắn tự nhiên sẽ không nghịch ý của nàng. Chỉ thấy thân thể hắn dựa vào chiếc ghế, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Chương 18: Lão Bản Nương Phong Tình Vạn Chủng (Thượng)

Điền Ny lái xe rất bình ổn, từ sau khi rời khỏi cục cảnh sát Thẩm Thủy, Trương Sở Lăng cũng không có mở mắt.

Vì muốn nhanh chóng khôi phục thể chất của bản thân, từ sau khi đến thế giới này, mỗi ngày Trương Sở Lăng đều rèn luyện từ buổi chiều cho tới đêm khuya, trong lúc tuần tra vào buổi sáng, hắn mang trên người thêm 50 kg phụ trọng, do đó vô luận là tinh thần hay thể lực, hắn đều cảm giác có điểm tiêu hao, hiện tại có thời gian nghỉ ngơi, Trương Sở Lăng tự nhiên là giành giật từng giây để khôi phục tinh thần bản thân.

Thân thể hiện tại của bản thân thực sự quá kém, mới mang thêm trên người 50 kg phụ trọng mà đã có điểm uể oải không chịu được, mà với thân thể trước kia của mình, cho dù 100 kg phụ trọng cũng là rất bình thường. Điều này cũng làm cho ý thức về việc rèn luyện thân thể của Trương Sở Lăng trở nên cấp bách, tuy rằng rất nhiều dụng cụ và thực vật phụ trợ cho việc rèn luyện có ở thế kỷ 30 mà không tìm được ở thế kỷ 21, nhưng là mình vẫn có thể dựa vào các kiến thức cao nhất trong đầu để có thể làm ra các dụng cụ tập thể hình có công năng gần giống với thế kỷ 30.

Trương Sở Lăng có tuyệt đối nắm chắc, chỉ cần cho mình thời gian là nửa năm, hắn tuyệt đối có thể làm cho thân thể của mình đạt trạng thái tốt nhất, tuy rằng không có cách nào giống thân thể trước kia của mình, nhưng cũng là một thân thể cường tráng nhanh nhẹn ở thế kỷ 21, nghĩ tới đây khoe miệng Trương Sở Lăng mỉm cười, thân thể cường tráng chính là tiền vốn cơ bản a, nếu không cuộc sống có tốt như thế nào đi nữa cũng không có cách nào mà hưởng thụ.

Trương Sở Lăng đang nhắm mắt thoải mái suy nghĩ, một tiếng "Phanh" thật lớn làm hắn giật mình tỉnh giấc.

"Chuyện gì thế?" Trương Sở Lăng nghi hoặc nhìn Điền Ny, Điền Ny đang xoa bàn tay sưng đỏ của nàng, hiển nhiên tiếng nổ vừa rồi chính là kiệt tác của nàng.

"Xe bị lủng lốp mà người vẫn ngủ như con lợn chết, cẩn thận không dậy nổi a." Điền Ny thấy mình là một nữ nhân phải cực khổ lái xe, mà Trương Sở Lăng là một đại nam nhân lại ngủ say sưa, trong lòng nàng rất không dễ chịu, mà chiếc xe này giống như muốn chống đối nàng hết lần này đến lần khác, vừa mới đi đến đoạn đường hẻo lánh liền bị lủng lốp.

Đang chuẩn bị xin sự giúp đỡ của Trương Sở Lăng, lại phát hiện khoe miệng hắn tự nhiên mỉm cười, còn tưởng rằng Trương Sở Lăng đang mộng đẹp, mơ tới chuyện gì vui vẻ, dưới con nóng giận liền đập vào tay lái một tiếng. Vì vậy mới có tiếng nổ như vậy.

"Nóng tính như vậy làm gì, tức giận có thể giải quyết vấn đề sao? Nếu như người cảm thấy xem ta không vừa mắt, ta có thể xuống xe." tâm tình Điền Ny nóng nảy Trương Sở Lăng tự nhiên nhìn ra được, nhưng vô duyên vô cớ bị người ta chửi bới làm Trương Sở Lăng trong lòng bốc hỏa.

Trương Sở Lăng nói không nhanh không chậm làm Điền Ny ngẩn ra, không biết vì sao, tuy rằng Trương Sở Lăng cũng không có hướng đến nàng rộng to hoặc nói cái gì không phải, chính là lời nói bình thân cùng nhân thân của Trương Sở Lăng làm cho nàng có cảm giác sợ hãi. Chính là rất nhanh nàng đã biết đem loại sợ hãi nàng đè ép xuống, tại sao mình lại có khả năng sợ hãi người này, người mà mọi người đều có thể sai bảo?

"Người muốn xuống xe thì xuống đi, không ai cản người." Câu nói của Điền Ny chính là thể hiện sự giận dữ, nơi nàng đang dừng xe, phía trước không có thôn làng khách điểm nào, Trương Sở Lăng chắc chắn sẽ không xuống xe, hơn nữa nghe đồn tính tình Trương Sở Lăng rất tốt, không có khả năng cùng bản thân mình cãi nhau.

Nghe thế, Trương Sở Lăng cũng không liếc mắt nhìn Điền Ny, liền mở cửa xe trực tiếp xuống xe. Trương Sở Lăng tuy rằng tự nhận là có nóng nảy, nhưng nội tâm cực kỳ kiêu ngạo, câu nói có tính chất đui khách này của Điền Ny làm cho hắn không chịu được, lý khai lúc này là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Trông thấy bóng lưng quyết định rời đi của Trương Sở Lăng, Điền Ny tức giận mà trút giận vào cái xe. Xa xa, Trương Sở Lăng cũng có thể nghe được âm thanh từ bên trong chiếc xe,

Trương Sở Lăng đi tới vị trí mà Điền Ny không nhìn thấy mình, liền móc ra điện thoại của mình.

"Uy, trung tâm sửa xe phải không, hướng Thẩm Thủy, đường hầm Quỷ Dừng có một chiếc xe đang bị lủng lốp, cần phải sửa chữa một chút."

"A ă, tiểu tử người đã lâu như vậy không có ghé chỗ chúng ta a, nhanh lên đến gặp tỷ tỷ thỉnh an nào, nếu không đừng mơ tưởng đến việc ta sửa xe cho." Điện thoại đầu kia đầu tiên là dừng một chút, tiếp theo kinh hi hô lên, thanh âm quyền rũ êm dịu mười phần.

"Na tỷ, người có thể nghe ra được a. Ta vừa rồi là bị mũi nói chuyện a." Nghe thanh âm quen thuộc ở đâu kia điện thoại, Trương Sở Lăng trên mặt cũng mỉm cười.

Cùng hẳn nói chuyện chình là Lữ Na ,lão bản của trung tâm sửa xe, trung tâm sửa xe này chính là nơi sửa xe cho cục cảnh sát Thâm Thủy, xe cảnh sát có trục trục gì , đều đến trung tâm này sửa chữa. Mà đối tượng để cục cảnh sát sai bảo , không ai khác chính là Trương Sở Lăng, thường xuyên qua lại , hai người liên quen thuộc.

Điều Trương Sở Lăng cảm thấy may mắn chính là, Lữ Na không có dùng ánh mắt khác thường đối đãi hẳn, ngược lại luôn chiều cố hẳn, cẩn thận quan tâm hẳn, giống như là một đại tỷ . Duy nhất để Trương Sở Lăng bất mãn chính là, Lữ Na rất thích đùa giỡn hẳn, hơn nữa rất thích thấy bộ dạng Trương Sở Lăng đỏ mặt tới mang tai.

"A lăng, người với ai đang ở cùng một chỗ a, ta phải xác minh trước mới được, nếu như cùng nữ nhân ở một chỗ ta sẽ mặc kệ a, nếu không ở cùng nữ nhân ta sẽ lập tức cho người đến chỗ người sửa xe." Lữ Na biết Trương Sở Lăng không có xe, vì vậy vừa hỏi thử.

"Na tỷ, người không cần phá làm như vậy a, người không đến lẽ nào muốn ta đi bộ từ Lệ Giác về đến Thâm Thủy sao ?" Đối với Trương Sở Lăng , Na tỷ tuy không phải người thân nhưng cũng là người ngoài thân thiết nhất, vì vậy hai người nói chuyện cũng không khách sáo.

"Đừng giả bộ thương cảm trước mặt ta, người theo đường hầm Quỷ Dừng quay ngược lại 1 km, lên phía bên kia đường có thể đón được xe ô tô, cái này là hình phạt nho nhỏ dành cho người vì tội đi câu dẫn nữ nhân bên ngoài." Lữ Na nghe câu trả lời của Trương Sở Lăng liền biết hẳn thật là cùng nữ nhân ở một chỗ, nói xong câu đó liền đem cúp điện thoại.

Trương Sở Lăng nghe đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh tíu tít , lắc đầu làm theo lời nói của Lữ Na. Lữ Na tuy rằng nhìn rất ôn nhu, nhưng bên trong lại là một nữ nhân mạnh mẽ, bất kể là lời nói hay việc làm đều rất quyết đoán.

Nửa giờ sau, Trương Sở Lăng rút cục cũng đến được trung tâm sửa xe.

Trương Sở Lăng xuống xe chạy vào bên trong, Lữ Na giống như canh đúng thời gian mà thướt tha từ bên trong xưởng đi ra.

Một khuôn mặt có ngũ quan tinh xảo, lông mi dài, hơi cong về phía lông mày, trông như mắt phượng, cái mũi thẳng , cặp môi khêu gợi, mọi thứ đều hoàn mỹ nhất. Bất quá Trương Sở Lăng còn thấy được khoé mắt nàng ẩn hiện có vài nếp nhăn.

Lữ Na mặc một bộ sườn xám màu hồng, thân thể phong mẫn mềm mại được bộ sườn xám bó chặt , làm da thịt căng lên , bộ sườn xám như phụ trợ làm tôn lên những đường con mềm mại tinh tế của nàng, nút buộc cổ áo sườn xám mở rộng để lộ ra hai quả đào tiên như ẩn hiện làm cho nhãn cầu của Trương Sở Lăng kích động.

Tư thế bước đi của Lữ Na làm Trương Sở Lăng có một loại ảo giác, bước đi của nàng giống như con mèo bước đi trên võ đài, mỗi bước đi của nàng giống như muốn biểu diễn vóc dáng mê người của nàng , chính là mỗi cước bộ của nàng lại giống như hoàn toàn tự nhiên , khiến người ta nhìn không ra một chút kệnh cớm nào.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lão Bản Nương Phong Tình Vạn Chủng (Hạ)

Lữ Na đi tới trước mặt Trương Sở Lăng , tay ấn ấn vào ngực Trương Sở Lăng , lại néo cánh tay Trương Sở Lăng , tay sờ, nhưng chân vẫn hướng đến phía phòng khách mà đi đến.

"A Lăng, người giống như bất lão a, từ xa nhìn lại, ta còn tưởng rằng thân thể người rắn chắc, nguyên lai người cũng chỉ như vậy." Lữ Na trông thấy vẻ mặt đỏ bừng của Trương Sở Lăng do bị mình sờ soạng, miệng cười khanh khách không ngừng, "Thế nào, A Lăng hiện tại đã là đại anh hùng, cần phải có bề ngoài là một thân thể cường tráng sao ?"

Lữ Na thân hình rất cao, dù cho bỏ giày cao gót, nàng chỉ ít cũng trên một thước bảy, Nàng tự đánh giá chính mình, mái tóc xoắn phi thường duyên dáng . Toàn thân, không chỗ nào không làm cho nam nhân mê muội, không chỗ nào không biểu hiện mị lực của nữ nhân, giống như một vụ vật toả ra ánh sang , thực nữ điển hình a, trong lòng Trương Sở Lăng rên rỉ. Thế nhưng hẳn cũng biết , Lữ Na biểu hiện thoát nhìn phong tao, nhưng bên trong lại rất thuần khiết, từ khi lão công qua đời 7 năm trước, nàng liền đã thủ thân như ngọc, một người làm ở hãng xe , có chủ ý muốn làm cho nàng phá sản , nhưng nàng lại xử lý những chuyện đó một cách điều luyện , làm tăng thêm khí thế của xưởng sửa xe.

"Na tỷ, ta có bao nhiêu cân lượng không phải người rõ ràng nhất sao, dám trước mặt người giả bộ sao?" Trương Sở Lăng sờ dĩ mặt đỏ tía tai, không phải bởi vì xấu hổ, mà là Lữ Na không xem hẳn là nam nhân làm hẳn tức giận . Lữ Na với nam nhân khác hẳn không cần biết, tuy rằng tát vào mồm có điểm khó chịu, thế nhưng muốn động thủ động cước , không có cửa.

"Yêu, vài ngày không gặp miệng mồm của người nói năng lưu loát hơn nha, có phải thành đại anh hùng thì có rất nhiều mỹ nữ vây quanh người, nên phải

luyện miệng a?" Lữ Na liếc mắt quan sát Trương Sở Lăng, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo đánh nhẹ lên mũi Trương Sở Lăng, trên mặt tiểu ý dạt dào.

Trương Sở Lăng biết nếu như đầu vô mồm, mười người như mình cũng không phải là đối thủ của Lữ Na, hơn nữa nói nhiều cũng dễ bị lộ, khiến cho Lữ Na hoài nghi. Dù sao Lữ Na với Trương Sở Lăng thực sự hiểu nhau rất rõ, cho dù bản thân ở trước mặt nàng thay đổi, cũng phải có một quá trình. Nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng ngẩng đầu nói: "Na tỷ, người xem ta cũng đã toi, cũng phải gọi một thợ sửa xe ra a?"

Lữ Na nguyền dài một cái, lắc cái eo nhỏ rồi đi, lưu lại cho Trương Sở Lăng một cái bóng lưng duyên dáng, đôi giày cao gót màu đen theo từng bước đi của nàng phát ra thanh âm "đốc đốc".

Trương Sở Lăng có việc cầu người, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn đi theo phía sau, nhìn cái mông làm điên đảo nam nhân của Lữ Na, hẳn muốn đi tới sờ một cái.

Đối với kỹ thuật của Trương Sở Lăng, hẳn cũng có thể dư sức sửa một chiếc Audi, chớ nói chi là là giải quyết vấn đề lủng lốp đơn giản như thế này, vấn đề là trong tình huống đó, Trương Sở Lăng căn bản không muốn ở cùng Điền Ny cho dù là một phút đồng hồ, do đó làm sao có thể tiếp tục sửa xe.

Phong thái duyên dáng của Lữ Na đi trước, Trương Sở Lăng theo sát phía sau mà tâm không yên, với bản lĩnh thông minh, Lữ Na xinh xắn xoay người một cái, Trương Sở Lăng liền đụng phải Lữ Na.

"Ồi, người muốn mưu sát a, làm ta đau muốn chết." Bình thường Lữ Na đều đùa trò này, mỗi lần đều làm cho Trương Sở Lăng luống cuống tay chân, nàng không nghĩ tới Trương Sở Lăng ngày hôm nay đã sớm không giống như mười ngày trước. Trương Sở Lăng, tuy rằng trạng thái thân thể của Trương Sở Lăng còn chưa đạt được trạng thái lý tưởng, thể nhưng ngày đêm khổ luyện cũng không phải để đùa giỡn, thân thể mềm mại của Lữ Na làm sao có thể va chạm mạnh được.

Thấy Lữ Na bị mình đụng phải làm bay ra, Trương Sở Lăng cực kỳ sợ hãi bước một bước dài hướng phía trước ôm lấy Lữ Na, nếu mặc kệ để Lữ Na bị té xuống như vậy, hậu quả nghiêm trọng như thế nào Trương Sở Lăng cũng không dám nghĩ.

Chạm phải chỗ mềm mại thập phần co dãn, đúng là nơi hồi nãy muốn sờ mà không sờ được, không tự chủ được, Trương Sở Lăng liền bóp hai cái, dù cách lớp sườn xám, nhưng Trương Sở Lăng cảm thấy co dãn mười phần.

Lữ Na qua nhiều năm như vậy chưa từng có nam nhân đụng chạm vào thân thể mình, mà cái mông là nơi miễn cưỡng nhất của nàng, bị Trương Sở Lăng vuốt ve, làm cho mặt nàng đỏ đến độ muốn nhỏ ra nước, trong lỗ mũi phát ra tiếng rên rỉ mê người.

"Na tỷ, người đừng lo, ta vừa rồi bước đi theo sau, không nghĩ người đột nhiên dừng lại." Trương Sở Lăng cố nén dục hỏa trong nội tâm, quan tâm dò hỏi.

Lữ Na đang buồn bực Trương Sở Lăng từ lúc nào lá gan trở nên lớn như vậy, nghe được lời xin lỗi của Trương Sở Lăng nàng cũng bỏ đi do dự trong lòng, nghĩ thầm có thể việc vừa rồi chỉ là trong lúc vô ý, chỉ là đối với thân thể cường tráng của Trương Sở Lăng nàng lại cảm thấy hiếu kỳ, "A Lăng, trước đây thân thể của người không khỏe mạnh như vậy a, như thế nào lại đột nhiên mạnh mẽ như vậy, ăn thuốc gì sao?" Vừa nói chuyện, nàng vừa luồn một tay vào bên trong quần áo của Trương Sở Lăng.

"Na tỷ, hiện tại không phải lúc người nghiên cứu thân thể ta." Nhìn thời gian đã hơn nửa canh giờ, tuy rằng bất mãn với thái độ của Điền Ny đối với mình, thể nhưng đem một nữ hài tử ném ở nơi này, Trương Sở Lăng vẫn có chút không đành lòng.

"Xem người gấp gáp kia, người mới vừa mới đụng ta, sợ rằng trong lòng đang nghĩ đến cô bé kia, cô bé kia ở cực cảnh sát các người hẳn là có mị lực rất lớn, làm cho A Lăng của chúng ta bị mê hoặc?" Lữ Na thấy bộ dạng sốt ruột của Trương Sở Lăng, thân thể mềm mại của Lữ Na cười không ngừng, hai khối cầu bằng thịt trên người nàng theo đó cũng phập phồng không ngừng. "Người cứ yên tâm đi, số điện thoại của người vừa gọi đến để sửa xe liền có người đi, hiện tại phòng chừng đã sửa xong chiếc xe của mỹ nữ kia."

Nghe được Lữ Na nói đã phái thợ sửa xe đi từ sớm, Trương Sở Lăng trong lòng thoải mái, "Na tỷ, cảm tạ người."

"Thế nào, người không trách tỷ tỷ phá hư của cuộc hẹn hò của người?" Thấy Trương Sở Lăng có biểu tình như trút được gánh nặng, Lữ Na trong lòng nghi hoặc không ngớt.

"Hẹn hò cái gì a, Na tỷ người cũng đừng chế giễu ra, với bộ dạng của ta như thế này có thể khiến cô bé kia coi trọng sao?" Lúc Trương Sở Lăng nói những lời này thì cúi đầu ủ rũ, tự ti khiến người ta thương cảm.

Nhân thân cùng ngữ khí của Trương Sở Lăng đều thành công giấu diếm được Lữ Na, nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của Trương Sở Lăng, Lữ Na thương tiếc sờ sờ đầu Trương Sở Lăng, tựa hồ như muốn xoa tan phiền não trong lòng Trương Sở Lăng. "A Lăng, không nên có bộ dạng này, kỳ thực điều kiện của người rất tốt. Căn thân thể cao có thân thể cao, cần thu nhập có thu nhập, nữ hài tử nông cạn như vậy, không cần yêu thích, tỷ tỷ cũng rất yêu thích người." Nói xong câu đó, tựa hồ vì chứng minh lời của mình, nàng chuẩn chuẩn lướt nước, kiễng đầu ngón chân hôn lên trán Trương Sở Lăng.

Hương thơm quen thuộc truyền vào chóp mũi, trong đầu có cảm giác nóng lên, trước ngực bị bộ ngực đầy đặn của đối phương dòn ép, Trương Sở Lăng hầu như có một loại ảo giác, vị mỹ nhân trước mắt này và bản thân mình có điểm giống nhau, chẳng em Trương Sở Lăng khó mà chịu được liền đứng dậy phản ứng (cả ta còn không chịu được hưởng chỉ là vậy).

"Na tỷ, tình nhân thường hôn lên trán sao?"

Nữ nhân với nam nhân, vốn vị trí bất đồng, đại biểu cho ý nghĩa bất đồng, chỉ là những lễ nghi này ở thế kỷ hai mươi mốt, Trương Sở Lăng cũng không phải rõ ràng, mà Trương Sở Lăng trước kia, càng không có khả năng đi quan tâm mấy thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mỹ Nhân Tuổi Xế Chiều

"Tiểu tử thôi, lâu không gặp, ngươi học được nhiều thứ xấu xa a, ngay cả vấn đề vị trí nào mà tình nhân hôn lên cũng biết a, thành thật khai báo, có phải ngươi trộm tình sau lưng tỷ tỷ hay không?" Trương Sở Lăng từ khi ôm lấy Lữ Na đã không buông tay, từ khi trọng phụ qua đời, Lữ Na cũng không có cùng nam nhân khác thân thiết, lúc này bị Trương Sở Lăng ôm chặt, cảm thụ được nhiệt độ truyền đến do da thịt đụng vào nhau, Lữ Na hơi có điểm động tình.

Trong nội tâm của Trương Sở Lăng lúc bấy giờ, cũng nghĩ buông Lữ Na ra, lại phát hiện toàn bộ trọng lượng thân thể của nàng đều dựa vào người mình, bản thân buông tay ra khẳng định đối phương sẽ ngã sấp xuống; không buông tay, hai tay trắng mềm của đối phương hết lần này đến lần khác xấu xa sờ loạn trên thân thể mình, có ý trêu chọc bản thân mình một chút.

Có thể nói Trương Sở Lăng bây giờ tinh thần mê mẩn, hơi thờ như hoa lan mang khí tức của thực nữ càng làm hắn say lòng, bất tri bất giác, hắn cố gắng kìm nén lại, hai mắt không khỏi sưng đỏ nói, "Na tỷ, ta đây không phải không biết mới hỏi ngươi sao, nếu như biết liền đã trực tiếp nói cho ngươi vị trí chính xác rồi."

Cảm thấy được sức nóng, Lữ Na quyền rũ cười, xảo diệu thoát khỏi cái ôm của Trương Sở Lăng.

"A Lăng, ngươi thực sự không trách Na tỷ phá hư cuộc hẹn với mỹ nữ của ngươi sao?" Lúc nói, Lữ Na hai mắt chăm chú nhìn hai con mắt của Trương Sở Lăng. Trước đây Trương Sở Lăng cũng nói qua có mấy nữ bằng hữu, Trương Sở Lăng mỗi lần nói chuyện với bạn gái, đều cao hứng cùng ngăn xếp chia vui sướng, nàng sẽ phân tích nữ hài đó có hay không thực sự yêu thích Trương Sở Lăng, lấy cuộc sống đã trải vài thập niên, mấy trò bịp bợm của tiểu cô nương làm sao có thể qua được hỏa nhãn kim tinh của nàng, do đó mỗi lần nàng khảo nghiệm, Trương Sở Lăng lại một lần thất tình.

"Na tỷ, ngươi không phải là ghen tị chứ?" Trương Sở Lăng phát hiện Lữ Na có phản ứng rất không bình thường, bản thân nếu là có bạn gái, nàng hẳn trưng cái gì, "Trương Sở Lăng" trước đây không phát hiện được là do hắn đầu óc phản ứng chậm chạp, hiện tại bản thân không còn là "Trương Sở Lăng" kia.

Trương Sở Lăng nói làm Lữ Na ngẩn ra, phản ứng của A Lăng ngày hôm nay thế nào lại nhanh như vậy, lập tức sắc mặt của nàng trở nên âm trầm, "Tỷ tỷ là hoa tàn ít bướm, nào có tư cách ghen a. Tỷ tỷ chỉ là muốn cho ngươi tìm được cô nương tốt, có một hôn nhân hạnh phúc mà thôi." Lúc Lữ Na nói những lời này thần tình đoan trang không gì sánh được, hình ảnh gợi cảnh quyền rũ lúc trước giống như ảo giác, hết thấy đều biến mất.

Nghe được những lời này của Lữ Na, Trương Sở Lăng trong lòng cảm động, lại thấy được khoé mắt Lữ Na có một nếp nhăn, hắn có điểm đau thương, hiện tại Na tỷ thực sự là một mỹ nhân tuổi xế chiều, thật là tội lỗi a.

Đột nhiên, Trương Sở Lăng trong đầu linh quang chợt lóe, hắn nhớ ở thế kỷ ba mươi có một loại thực vật có thể xoa đi nếp nhăn nơi khoé mắt, chỉ là thực vật này phải kết hợp với liệu pháp xoa bóp, mà bộ thủ pháp xoa bóp này hắn cũng có thể nghiên cứu ra, chỉ là chưa có thử nghiệm thực tế, không biết hiệu quả thế nào.

Trương Sở Lăng thành khẩn nói: "Na tỷ, cảm tạ ngươi đã chiếu cố quan tâm ta nhiều năm như vậy, trong lòng ta, Na tỷ vĩnh viễn là nữ nhân xinh đẹp nhất." Nói xong câu đó, Trương Sở Lăng lại nói nhỏ bên tai Lữ Na, "Na tỷ, ta gần nhất học xong một bộ thủ pháp xoa bóp, với loại trừ nếp nhăn nơi khoé mắt rất có hiệu quả, không biết ngươi có hứng thú hay không a?"

Lữ Na trêu mếu vuốt ve gương mặt Trương Sở Lăng một chút, trên mặt như tản mát ra ánh sáng ôn hòa, "A Lăng, tỷ tỷ còn phải cảm tạ ngươi đã trò chuyện với ta nhiều năm như vậy, làm ta cảm giác được sự ấm áp của gia đình."

"Loại bỏ nếp nhăn nơi khoé mắt, ngươi nói thực sự có thể sao?" Lúc đầu Lữ Na cũng không có phản ứng với nửa câu nói sau của Trương Sở Lăng, lúc sau nàng mới kịp phản ứng đến điều Trương Sở Lăng nói, không khỏi kinh hô đứng lên.

Không có nữ nhân không thích xinh đẹp, nàng mỗi ngày soi gương phát hiện nếp nhăn nơi khoé mắt đều cảm thán năm tháng không buông tha ai cả, bao giờ cũng nghĩ biện pháp che đi nếp nhăn nơi khoé mắt, mà nàng cũng không thích trang điểm đậm, lại càng không thích đi thẩm mỹ viện, nàng tôn trọng vẻ đẹp tự nhiên, nếu nói nàng đi thẩm mỹ viện, nàng tình nguyện giữ lại nếp nhăn nơi khoé mắt.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Lữ Na, Trương Sở Lăng mỉm cười gật đầu.

"A Lãng, người không phải là muốn ăn đậu hũ của tỷ tỷ chứ ? Trước đây chưa nghe nói qua người biết xoa bóp a?" Trương Sở Lãng từ trước tới giờ chưa bao giờ nói xạo trước mặt Lữ Na, cho nên trong lòng lúc này đã tin hơn phân nửa, nhưng ngoài miệng vẫn còn thói quen trêu chọc Trương Sở Lãng một chút .

Trương Sở Lãng nghe vậy không khỏi trở mình kiêu ngạo, Lữ Na này liền có thể đoán đúng bản thân ."Na tỷ ta ăn đậu hũ nhiều năm như vậy, thỉnh thoảng mời ta ăn đậu hũ của Na tỷ cũng không có bị thiệt chứ ?"

"Tiểu tử thôi, đừng có ba hoa, nếu ở trước mặt nữ hài tử khác miệng của người cũng trơn tru như vậy . Nhanh lên đến đây đi, tỷ tỷ cũng không chịu thua ."

Lữ Na hướng ghế sa lon nằm xuống , vội vã nói với Trương Sở Lãng , giữa hai cái đùi trắng nõn mịn màng dưới bộ sườn xám để lộ ra một khe hở .

Trương Sở Lãng liếc cặp đùi cùng mắt cá chân kêu gọi của Lữ Na một cái , rồi cũng đến ngồi lên ghế sa lon, nhẹ nhàng nâng đầu Lữ Na đặt lên đùi mình, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp các huyệt vị trên đầu của nàng .

Lữ Na bảo dưỡng da phi thường tốt , ngón tay Trương Sở Lãng xoa trên mặt nàng , cảm giác trơn trượt mà nhẵn nhụi, sờ lên cảm thấy co dãn mướt phần.

Trương Sở Lãng khi thì lấy tay làm chưởng xoa nhẹ trên mặt Lữ Na , khi thì đổi ngón tay thành chỉ điểm lên các huyệt vị then chốt trên mặt Lữ Na, Lữ Na chỉ cảm thấy mỗi lần Trương Sở Lãng bấm vào một bộ vị, nàng cảm giác được bộ vị kia làm cho một mối, đồng thời lại có cảm giác rất thoải mái.

Lúc đầu Lữ Na còn mở mắt nói chuyện với Trương Sở Lãng , nhưng sau đó lại nhắm mắt lại để thoải mái hưởng thụ . Giữa lúc nàng cảm thấy buồn ngủ, nàng cảm giác được Trương Sở Lãng đình chỉ làm việc, không khỏi kinh ngạc mở mắt, lẽ nào việc này đã xong sao, phải biết rằng chưa tới mười phút a.

"Na tỷ, nhắm mắt lại, thả lỏng tâm tình." Trương Sở Lãng mỉm cười một tiếng, hai tay lại bao trùm khuôn mặt Lữ Na.

Lữ Na theo lời nhắm mắt lại, trong nháy mắt , Lữ Na cảm thấy một cỗ nhiệt lưu truyền vào trên mặt, làm cho thoải mái cực kỳ , không khỏi "Ân" dài ra một tiếng.

Nguyên lai Trương Sở Lãng vừa đình chỉ làm việc, cũng là hai tay chà xát ra nhiệt, lúc này chỉ thấy hần lấy hai tay lòng bàn tay lướt nhẹ qua cái bộ vị mắt , mũi, miệng của Lữ Na , làm cho sự tuần hoàn máu trên mặt của Lữ Na nhanh hơn.

Lữ Na chỉ cảm thấy song chưởng của Trương Sở Lãng càng ngày càng nóng, giống như một khối sắt nóng chạy qua chạy lại trên mặt mình , Lữ Na đỏ mồ hôi như tắm , cả người nóng lên, đồng thời, nội tâm của nàng cũng rục rịch , mũi phát ra tiếng rên rỉ mê người .

Đột nhiên, lòng bàn tay Trương Sở Lãng dừng việc xoa bóp , vài ngón tay giống như đánh đàn đánh lên mặt Lữ Na .

Lữ Na cảm thấy mắt giống như bị muối chích . Vừa nhẹ vừa nhanh, lại có chút nhột nhột. Ngay sau đó xung quanh con mắt cảm giác nhột càng ngày càng mãnh liệt. Ngay khi nàng nhột đến nhìn không được muốn rên lên một tiếng . Đột nhiên luồng nhiệt lưu ôn hoà lúc này xuất hiện , mà cảm giác nhột nhột vẫn chưa tiêu trừ, xen lẫn vào nhau, làm cho xung quanh vành mắt run rẩy kịch liệt .

Trận run rẩy kịch liệt này giằng co đến 5-6 phút mới tan đi. Mà cỗ nhiệt lưu giống như cũ chảy xuôi theo vành mắt.

Lúc hai tay Trương Sở Lãng tạo thành bốn chỉ , ngón tay cái đặt tại huyệt bách hội của Lữ Na mà vân vân, sau đó chậm rãi vòng ra sau, rồi lại quay về huyệt bách hội, làm như vậy nhiều lần, Lữ Na cảm giác từng lỗ chân lông trên người giống như nở ra, bỗng nhiên tinh thần buông lỏng, chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thể Hiện Tài Năng Sửa Chữa Xe Chevrolet

Thấy Lữ Na trầm lặng chìm vào giấc ngủ trên ghế salon, Trương Sở Lãng nhủ thầm, dù sao sô pha cũng không thoải mái, xoay người một cái sẽ rơi xuống đất, mà bản thân lại không thể ở đây coi chừng mãi được. Trầm tư một hồi, Trương Sở Lãng cúi mình xuống, khéo léo nâng cái mông tròn trịa của Lữ Na lên, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mềm mại nhỏ nhắn của Lữ Na, từng bước hướng phía phòng ngủ đi đến.

Chậm rãi đem Lữ Na đặt lên giường của nàng, trên người Trương Sở Lãng cũng toát ra một tầng mồ hôi hột. Không phải Lữ Na quá nặng, mà là nội tâm của hắn chịu đựng nhiều tầng khảo nghiệm, khi ôm Lữ Na, chạm vào những chỗ mềm mại co dãn, thân thể nữ nhân thành thực chỉ cách một lớp y phục mỏng, dường như mùi thơm trên cơ thể nàng xộc vào trong mũi, nhất là đôi tất chân khéo léo che đậy cái đầu gối cùng cái chân nhỏ dài thon thả, làm cho con mắt của hắn như muốn nở ra, mê hoặc vô cùng, không có một chỗ nào không làm hắn kích động đến cực điểm.

Thấy trời đã tối, Trương Sở Lăng biết mình phải về nhà, hần hít một hơi thật sâu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bài xuất mê hoặc đang quấy rầy ra ngoài, sau khi đem Lữ Na đặt lên giường, lại dựa vào trí nhớ của bản thân đem bài thuốc thực vật bí truyền để loại trừ nếp nhăn nơi khoé mắt viết ra, đồng thời cần đặn nàng không nên thức đêm, nhất định phải nghiêm ngặt dựa theo phương thuốc bí truyền mà làm.

Sau khi làm tốt tất cả chuyện này, Trương Sở Lăng mới thở dài một hơi, lưu luyến nhìn Lữ Na, lẳng lặng hưởng xướng xe bên ngoài đi ra.

Khi Trương Sở Lăng đi tới ngoài cửa, phát hiện một người làm ở xưởng xe đang tranh cãi với khách hàng, chỉ là ý vị sâu xa, xem tình hình như vậy, chính là khách hàng liều mạng cầu người làm thuê sửa xe giúp mình, mà về mặt người làm thuê thì càng bắt đắc dĩ, càng không ngừng nói "NO, NO, NO." Bên cạnh bọn họ, có đậu một chiếc Chevrolet thể thao.

Trương Sở Lăng biết người làm thuê kia, là Tiểu Đình, năm nay mười chín tuổi, là người giúp việc ở trung tâm bảo hành sửa chữa xe, thỉnh thoảng cũng nhận lấy vài việc, là một người trẻ tuổi biết cố gắng và thành thật.

"Phát sinh chuyện gì sao?" Trương Sở Lăng bước nhanh đi tới giữa người làm thuê và khách hàng, quan tâm dò hỏi.

"Trương đại ca, hai cái người ngoại quốc này cần sửa xe, chính là ta nghe không hiểu bọn họ nói chuyện, ta kiểm tra một chút, cũng không phát hiện xe có cái gì vấn đề, ta cũng hoài nghi bọn họ là đến đùa giỡn chúng ta." Tiểu Đình tranh cãi cùng hai người nước ngoài nửa ngày trời, cũng không có nghe mình bạch đối phương nói cái gì, hần cho rằng đối phương là cần sửa xe, liền kiểm tra nhưng lại không phát hiện được gì, nhưng hai người nước ngoài này cứ bám lấy hần, làm hần phiền muộn đến độ muốn trực tiếp đuổi người.

"Bằng hữu, xin hỏi người là chủ của trung tâm bảo hành sửa chữa xe này sao, xe của chúng ta có vấn đề về phanh, khi chạy nhanh nó liền không nhảy, còn có, còi xe của chúng ta cũng không có kêu, điều này làm cho chúng ta đi lại trên đường không được thuận tiện cho lắm." Hai người nước ngoài thấy Trương Sở Lăng đi ra, lại thấy người làm thuê kia đối với Trương Sở Lăng rất tôn kính, còn tưởng rằng Trương Sở Lăng là ông chủ, lập tức xông tới.

Nghe được này hai người nước ngoài này nói, Trương Sở Lăng rốt cục cũng hiểu được tại sao Tiểu Đình lại phát sinh tranh cãi với hai người nước ngoài này. Nguyên lai Tiểu Đình chỉ biết tiếng phổ thông, tiếng Việt cùng tiếng Anh, chính là hai người nước ngoài này nói hết lần này đến lần khác toàn bằng tiếng Đức, hai bên không cách nào hiểu được nhau, tự nhiên sẽ trở nên khắc khẩu.

"Các người chờ, ta sẽ nói vấn đề của chiếc xe này cho thợ sửa xe." Trương Sở Lăng lấy tiếng Đức tiêu chuẩn hồi đáp, sau đó hần quay lại nói chỗ cần sửa cho Tiểu Đình biết.

Thấy Trương Sở Lăng có thể nghe hiểu tiếng Đức, hai người Đức hưng phấn hô lên, liền phân công nhau chạy đến bên người Trương Sở Lăng cho hần một cái ôm nồng nàn, sau đó tự giới thiệu một phen.

Có thể là do hai người Đức bị kiềm nén cả nửa ngày trời, lời nói đặc biệt nhiều.

Nghe xong bọn họ lại nhai oán giận, Trương Sở Lăng mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, chính là bọn họ lái xe đi hóng gió, không nghĩ tới trên đường đi xe đã xảy ra một ít vấn đề, chính là khi đến xưởng sửa xe vì ngôn ngữ bất đồng, rất nhiều xưởng sửa xe không biết xe của bọn họ xảy ra vấn đề gì, cũng kiểm tra ra được vấn đề gì, đem bọn họ là khách hàng cố tình đến gây sự nên đuổi thẳng ra cửa.

Hai người Đức này một người tên là Zoe, một người tên là Bá Đế, Zoe có khuôn mặt xinh xắn, bộ dạng đại khái khoảng hai mươi tuổi, người có điểm ngại ngùng; Bá Đế là một người hói đầu, cao gầy, bất quá là người rất hài hước hay nói. Hai người bọn họ đều là người làm ăn, chuyến này bọn họ đến Hongkong nhằm mục đích khảo sát thị trường, bên cạnh đó chuẩn bị tìm người cùng hợp tác.

Trương Sở Lăng cũng lãnh đạm đem danh tính của mình ra nói cho bọn họ, thế nhưng không có để lộ ra bản thân mình là cảnh sát.

"Người thế nào còn chưa chịu làm?" Cùng Zoe và Bá Đế hàn huyên một hồi, Trương Sở Lăng phát hiện Tiểu Đình vẫn còn đứng đó không chịu nhúc nhích, hần có điểm kỳ quái.

"Trương đại ca, xe Chevrolet ta chưa từng có chạm qua, cơ cấu trong xe cũng không có quen thuộc, không biết mở mui xe." Lúc này những lời này, về mặt Tiểu Đình dò chừng.

Trương Sở Lăng nghe vậy sững sờ, Tiểu Đình quen thuộc kết cấu của xe Chevrolet cùng là rất bình thường, Tiểu Đình chỉ là một học trò giúp việc mà thôi, cho nên cũng rất ít khi sửa loại xe này, xem ra ngày hôm nay không thể trông cậy gì vào Tiểu Đình rồi, hần nếu chưa quen thuộc kết cấu của xe, cho dù đem cái xe mở ra, hần cũng không biết bắt tay làm từ đâu.

"Làm sao vậy, có trục trặc sao, bằng hữu?" Hai gã người Đức cũng thấy vẻ mặt bối rối của Tiểu Đình, tâm tình bọn họ vừa mới được thả lỏng lại bắt đầu khẩn trương lên.

"Không có gì, người có sách hướng dẫn của xe này không?" Trương Sở Lăng thoải mái vỗ vỗ vai Zoe cùng Bá Đế, đồng thời hỏi.

"Đây là sách hướng dẫn." Zoe tựa hồ như đã sớm đem sách hướng dẫn chuẩn bị, Trương Sở Lăng vừa nói, hần liền lập tức đưa tới một quyển sách hướng dẫn dày, thấy ánh mắt nghi hoặc của Trương Sở Lăng, hần mặt đỏ nói, "Thấy các xưởng sửa xe đều hỏi bọn ta về cái này, nhưng bọn họ lại không biết tiếng Đức, mà chúng ta cũng không có bản thuyết minh tiếng Trung..."

Sở dĩ Trương Sở Lăng cần sách hướng dẫn xe Chevrolet của Zoe, cũng không phải là hần cần học tập kỹ thuật sửa xe, mà là hần nghĩ nên che giấu một chút kỹ thuật sửa xe trước mặt Tiểu Đình, nếu như hần không nói lời nào mà thuận thực sửa chữa chiếc xe, Tiểu Đình sẽ nói lại với Lữ Na, sẽ có phiền phức rất nhiều. Hiện tại nếu là xe Chevrolet ở thế kỷ 30, liền không có khác gì với xe đạp, Trương Sở Lăng loay hoay một chút tự nhiên sẽ không có vấn

đề gì.

Nhận sách hướng dẫn Zoe đưa tới, Trương Sở Lăng một bên xem sách hướng dẫn, một bên mở mui xe, Zoe cùng Bá Đế mới biết Trương Sở Lăng là muốn tự mình sửa xe, mà nhìn bộ dạng cẩn thận của hắn, hình như là giống người bình thường, bọn họ không khỏi chờ đợi lo lắng, mà Tiểu Đình đứng bên cạnh cũng lo lắng không ngớt, nếu như loại xe này bị phá hư, chính là cần phải bồi thường a, bất quá hắn nghĩ đến Trương Sở Lăng cùng Lữ Na là người quen, cũng không xấu hổ ngăn cản Trương Sở Lăng sửa xe.

"MR Trương, có thể nhìn ra vấn đề sao, người có thể sửa được xe này?" Bá Đế thấy Trương Sở Lăng nhìn sách hướng dẫn, lại nhìn cái xe, một người yêu xe như hắn sợ Trương Sở Lăng sẽ phá hư xe của hắn.

"Trương đại ca, hay là ta gọi Hoàng sư phụ đến đi, người chỉ cần đứng một bên phiên dịch tốt là được rồi." Lòng bàn tay Tiểu Đình đầy mồ hôi, ở một bên sốt ruột nói.

Hoàng sư phụ là kỹ sư cao cấp của trung tâm bảo hành sửa chữa xe, kỹ thuật sửa xe cùng kinh nghiệm sửa xe đều rất phong phú, có thể nói là trụ cột của xưởng xe.

"Thời gian ít, trong nhà hoàng sư phụ sự tình lại nhiều, cũng không cần quấy rối người ta, xe này vấn đề đơn giản, ta có thể đối phó." Trương Sở Lăng một bên lưu loát khỏi động xe, một bên trả lời Tiểu Đình.

Trương Sở Lăng khom lưng ở trong xe chơi đùa một hồi, tiếp nhận cái tua vít của Tiểu Đình đưa, liền thành thạo tháo đinh ốc để mở tấm thép màu bạc ra.

Trông thấy Trương Sở Lăng tháo đinh ốc một cách thành thạo, Bá Đế cùng Zoe đích trong lòng thoải mái rất nhiều, Tiểu Đình thì nhìn Trương Sở Lăng không rời mắt, tâm cũng giống như mắt, trên trán trán đầy mồ hôi.

Vài giây đồng hồ sau, Trương Sở Lăng nhanh chóng lắp lại tấm thép màu bạc, đem công cụ đưa trả lại cho Tiểu Đình, phui phui tay nói, "Xe hiện tại không còn vấn đề gì, các người thử xem."

Zoe thấy Trương Sở Lăng chưa đầy một tiếng đồng hồ đã giải quyết xong vấn đề, cảm thấy có điểm khó tin, hắn nhảy lên xe một chút, đầu tiên là bấm còi, tiếng còi chói tai vang lên làm mọi người ở đây đều vui vẻ hơn, sau đó hắn thử chậm rãi nhấn ga, rồi nhanh chóng đạp phanh.

"Quá tuyệt vời, Trương tiên sinh, người đã cho ta thấy được năng lực làm việc phi thường của người." Zoe thử qua xe thấy không có vấn đề gì, nhảy xuống xe liền ôm Trương Sở Lăng một cái.

Tiểu Đình thấy xe thực sự được sửa tốt, đồng thời thở dài một hơi, mắt nhìn về phía Trương Sở Lăng với ánh mắt sùng bái, bản thân học sửa xe được một năm, nhưng kiểm tra cả nửa ngày cũng không tìm ra được bệnh của chiếc xe, người ta chỉ là người bình thường chưa đến một phút đồng hồ đã giải quyết được vấn đề, mặc dù là do có sách hướng dẫn, thế nhưng người ta cũng phải hiểu a, ở Hồng Kông liệu có mấy người có thể nói tiếng Đức một cách lưu loát như Trương Sở Lăng đây?

Bá Đế thấy vấn đề của chiếc xe đã được giải quyết, hắn vui vẻ móc ví tiền của mình ra, lấy ra một ngàn đô la Hồng Kông đưa cho Trương Sở Lăng, Trương Sở Lăng cười cười, chỉ rút ra một trăm đô la Hồng Kông trong đó đưa cho Tiểu Đình, cũng nói với Tiểu Đình: "Người khổ cực, chút tiền này người cầm đi ăn khuya đi." Tiểu Đình tiếp nhận tiền, cảm kích nhìn Trương Sở Lăng, nhưng không nói gì.

Thấy Trương Sở Lăng thế nào cũng không chịu lấy nhiều tiền của mình, Bá Đế cùng Zoe tán thưởng Trương Sở Lăng hơn nữa, liền đem danh thiếp của mình nhét vào trong tay Trương Sở Lăng, bảo Trương Sở Lăng lúc rảnh rồi nhất định phải liên hệ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nói Chuyện Khuê Phòng Với Nhau

Cùng lúc đó, tại khu nhà cán bộ cao cấp ở Trường Sa, một ngọn đèn nhu hòa hiện ra sau tấm rèm cửa màu phấn hồng, nếu đi lại gần, có thể nghe được tiếng bàn phím "bùm, bùm" cùng tiếng va đập "phanh, phanh" của đôi vát.

"Ny ny, ngày hôm nay ăn hỏa được sao?" Ngừng việc gõ bàn phím, vẻ mặt mệt mỏi đã rồi. Chỉ thấy thân thể bạch ngọc của nàng giống như một pho tượng mỹ lệ trầm tĩnh, vóc người cao hơi gầy, cái áo ngủ tơ tằm làm tôn lên thân thể mềm mại hình chữ S của nàng một cách tinh tế, tạo ra một phong phạm mê người. Mái tóc đen vấn cao, làm lộ ra cái cổ trắng thon dài, làm tăng thêm vẻ cao quý cùng lãnh đạm.

Nếu như Trương Sở Lăng ở chỗ này, hắn khẳng định sẽ hô to "Sát thần mặt lạnh" Madam Viên lại có thể kêu gọi đến như vậy. Nữ nhân này chính là

người giám sát phòng điều tra khiếu nại cục bộ Viên Cảnh Lam, cũng là người trực tiếp lãnh đạo Trương Sở Lăng Nam, bất cứ cảnh viên nào trong cục cảnh sát mắc lỗi, cho dù người quan to chức lớn, đều cũng thua trong tay của nàng, nàng từ trước tới giờ ở cục cảnh sát đều mang bộ dạng lạnh như băng, được xưng là "Gặp thần sát thần, gặp quỷ giết quỷ".

"Cái tên Trương Sở Lăng ở cục cảnh sát Thâm Thủy kia." Nhớ tới việc Trương Sở Lăng bỏ lại một nữ hài tử một mình bơ vơ trên đường, trong lòng Điền Ny cảm thấy buồn bực, nàng hung hăng đá một cước vào bao cát, "Vóc người hèn mọn cũng được đi, tính tình cũng như vậy."

Có thể là do ở nhà, trên người Điền Ny chỉ mặc một cái áo ngực màu trắng, bộ ngực cao ngất như muốn tung ra, hai quả nhỏ nhỏ màu màu phấn hồng hiện rõ lên, đường cong lá lốt lộ ra hoàn toàn. Tay nàng chuyển thành quyền, tung ra một quyền, hai mắt chăm chú nhìn cái bao cát, trên khuôn mặt hồng nhuận lấm tấm mồ hôi hột.

"Trương Sở Lăng? Tính tình hắn cũng không tệ a." Viên Cảnh Lam nghe được Điền Ny đột nhiên nhắc tới Trương Sở Lăng, trong đầu câu nàng liền hiện lên hình ảnh một đại nam hài đang cúi đầu đỏ mặt không nói gì.

Trương Sở Lăng bởi vì đầu óc phản ứng không nhạy bén, lúc chấp hành nhiệm vụ thường xảy ra nhiều vấn đề, làm đồng nghiệp khiển trách, bởi vậy Viên cảnh làm không ít lần tìm Trương Sở Lăng nói chuyện, mà mỗi lần như vậy khuôn mặt Trương Sở Lăng đầu đỏ lên, cúi đầu không ngừng nói "SORRY." Không tự mình giải bày một câu nào.

Điền Ny lại hung hăng tung một cước vào bao cát, chỉ thấy bao cát nhanh chóng bị bay lên tận nóc nhà, nàng mở to con mắt nhìn Viên Cảnh Lam, "Lam tỷ, ta không nghe lầm chứ, người nói hần tính tình không tệ, ta mới đến cục cảnh sát Thâm Thủy giống như một con phượng hoàng bị nhốt trại lỏng. (DG: chỗ này tùm lùm chả hiểu tg tác giả nói gì vãi thật)

"Hắn lại phạm sai lầm sao?" Thấy được oán khí đầy mình của Điền Ny, phản ứng đầu tiên của Viên Cảnh Lam chính là cho rằng trong lúc tuần tra Trương Sở Lăng lại phạm sai lầm, liên lụy Điền Ny bị thủ trưởng trách phạt. "Ny ny, hắn cũng rất đáng thương, hiện tại ở cục cảnh sát bất cứ nhiệm vụ gì tất cả mọi người đều không muốn đi cùng hắn, người hãy chịu đựng đi."

"Hắn đáng thương?" Nghe được Viên Cảnh Lam nói, Điền Ny thiếu chút nữa phát điên, bản thân lúc cùng Trương Sở Lăng ở một chỗ hình như đều là hần khi dễ mình a, hơn nữa, từ đầu đến cuối hần cũng không phạm sai lầm, thật ra là bản thân mình phạm sai lầm. Vì sao trong mắt người khác Trương Sở Lăng đều có bộ dạng thành thật đáng thương, mà Trương Sở Lăng trong mắt mình lại là một người đáng ghét như vậy, không phải là ông trời có ý phải tên Trương Sở Lăng này đến để làm khổ mình chứ? "Lam tỷ, nếu như Trương Sở Lăng đáng thương, vậy bị hần khi dễ ta càng không phải đáng thương hơn sao?"

"Ny ny, đừng làm rộn, ta còn muốn xử lý án kiện này." Viên Cảnh Lam sẽ không tin tưởng lời nói của biểu muội, bất quá tính tình của biểu muội nàng cũng hiểu được, nàng không khi dễ người khác là tốt lắm rồi, người khác khi dễ nàng căn bản là không bao giờ xảy ra a, về phần Trương Sở Lăng kia khi dễ nàng, càng là hoang đường.

Xem ra nét mặt của biểu tỷ chắc hẳn không tin những gì mình nói, Điền Ny phiền muộn nắm mạnh một quyền vào bao cát, một bên đá vào bao cát, một bên miệng vẫn gào thét lớn, trong lúc nhất thời, trong phòng giống như có một trận bão đi qua.

Qua mười mấy phút đồng hồ, khí lực toàn thân của Điền Ny đã dùng hết, nàng mới mềm nhũn ôm bao cát thở hổn hển. Chỉ thấy cả người nàng đầy mồ hôi, cái áo ngực ôm chặt lấy bộ ngực, bộ ngực run rẩy, trên cái bụng bằng phẳng của nàng đầy mồ hôi hột, loại hình ảnh này làm cho người ta hồi tưởng, vì bị mồ hôi làm ướt nhẹp nên các đường cong hiện ra hoàn toàn.

Điền Ny ở trong phòng gào thét, hiển nhiên Viên Cảnh Lam cũng không có cách nào yên tĩnh mà làm việc được, thấy Điền Ny rốt cục cũng dừng việc vận động, nàng mới lên tiếng hỏi, "Người đem những chuyện xảy ra trong hai ngày qua nói cho ta một lần xem nào."

Hiển nhiên, Viên Cảnh Lam cũng tin lời nói của Điền Ny vài phần, tuy rằng biểu muội tính tình táo bạo, nhưng đồng thời nàng ta tính tình ngay thẳng, nếu không làm sao bản thân nàng ta lại phản ứng kịch liệt như vậy, do đó rất có khả năng nàng ấy thật sự bị khi dễ, chỉ là nàng vô cùng kinh ngạc, một tuần cảnh yếu đuối như vậy làm sao có thể khi dễ được bản thân biểu muội.

Nghe được câu hỏi của biểu tỷ, thân thể Điền Ny giống như nhẹ nhàng hơn, đem phiền muộn của hai ngày hôm nay kể cho Viên Cảnh Lam nghe. Nói xong đôi mắt đẹp vẫn còn trừng lớn, về mặt chờ mong nhìn biểu tỷ, hi vọng nàng có thể cho mình một lời công bằng.

"Ny ny, người có nhầm lẫn không, công sự mới của người thực sự gọi là Trương Sở Lăng?" Theo những gì Điền Ny kể lại, người công sự này của Điền ny xử lý sự cố xung đột có thể nói là rất lão luyện, hơn nữa khi ứng phó với Điền Ny, càng chiếm hết đạo lý, thảo nào làm cho biểu muội kinh ngạc. Chính là, bản thân nhớ kỹ ở cục cảnh sát Thâm Thủy chỉ có một Trương Sở Lăng a.

Điền Ny nghe được biểu tỷ nói thiếu chút nữa té xỉu, lúc này ánh mắt của nàng chợt sáng lên, tay đột lấy máy vi tính của Viên Cảnh Lam, mở ra bài post về Trương Sở Lăng "Người xem, chính là hần." ngón tay Điền Ny hung hăng chỉ vào hình ảnh của Trương Sở Lăng được post lên, "Theo ta thấy a, tên Trương Sở Lăng này tuyệt đối là một đại phôi đản, hần đã lừa gạt mọi người."

"Lừa gạt được mọi người, nhưng không lừa gạt được nhãn kim tinh của người, hay là hần lừa gạt mọi người, chính là vì dễ khi dễ người?" Nghe được lời nói trẻ con của Điền Ny, Viên Cảnh Lam cười khúc khích, "Ny ny, người nên lập gia đình."

Điền Ny đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền hiểu được ý tứ trong lời nói của biểu tỷ, bởi vì nàng từng phát thệ rằng nếu ai có thể khi dễ nàng, nàng liền gả cho đối phương. "Hừ, nam nhân ta nhìn nhận được còn chưa có sinh ra, đỡ không được quyền cước của lão nương, đừng nghĩ mang lão nương về nhà." Điền Ny vừa nói chuyện, một bên quơ quyền, hung ác độc địa nói.

"Lẽ nào người cũng muốn giống tỳ tỳ cô đơn cả đời sao?" Trông thấy tâm địa thiện lương thuần khiết của biểu muội, nhưng hết lần này tới lần khác lại giả bộ dạng hung ác, Viên Cảnh Lam trêu mếu lắc đầu.

"Vậy tốt hơn, đến lúc đó tỳ muội chúng ta đăng ký kết hôn đi, làm cho bọn xú nam nhân khi nhìn mà thèm." Điền Ny nghe xong mừng rỡ, ôm cánh tay Viên Cảnh Lam nhảy nhót qua lại, đáng vẻ hoàn toàn là của một tiểu cô nương, nếu để cảnh viên tổ trọng án thấy được bộ dạng nữ đồng nghiệp bạo long trong lúc này, phỏng chừng con mắt sẽ rơi xuống đất. "Tỳ tỳ, nếu như người có thể nói chuyện thân thiết hiền hoà ở bên ngoài như lúc ở nhà như thế này, phỏng chừng nam nhân theo đuổi người xếp hàng đến tận Cửu Long."

"Dùng gọi điện nhiều lần kêu người về kia." Cùng Điền Ny vui vẻ âm ỉ một hồi, lời nói của Viên Cảnh Lam trở nên nghiêm túc.

Nghe được Viên Cảnh Lam nói, tâm tình của Điền Ny đột nhiên trở nên trùng xuống, do dự một hồi mới mở miệng nói, "Nếu như con hồ ly kia còn chưa cắt khỏi nhà ta, nói cái gì ta cũng không về."

"Ny ny, người hãy đặt mình vào hoàn cảnh của ba ba người mà nghĩ đi."

"Ta không nghe ta không nghe a..." Viên Cảnh Lam chưa nói xong, đã bị tiếng thét chói tai của Điền Ny cắt đứt, nàng ôm lỗ tai nức nở chạy vào trong phòng.

Nhìn bóng lưng nhu nhược kia, Viên Cảnh Lam thở dài, ai mà biết được nữ cảnh sát ngày thường tùy tiện kiên cường như vậy lại có bộ mặt yếu đuối như thế này.

Ánh mắt của Viên Cảnh Lam rất nhanh liền chuyển xuống bàn học của mình, trên mặt bàn có một tấm hình, trong hình có bản thân, còn có một nam hải anh tuấn mang quân trang, đáng vẻ tươi cười của nam hải ngập tràn ánh dương. Tay hắn ôm lấy thắt lưng mình, nhu tình chăm chú nhìn mình.

sorry, hôm qua có việc nên quên ko post nốt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cường Hoá Huấn Luyện

Khi Trương Sở Lăng về đến nhà cũng đã gần 11 giờ, hắn cho rằng người nhà đều đã ngủ, mở cửa rón rén đi vào, ai mà biết hắn mới vừa mở cửa phòng lại phát hiện ánh sáng của ngọn đèn dầu ở phòng khách, đồng thời ánh mắt của phụ thân và hai muội muội đều nhìn về phía mình, TV trong phòng khách giống như chỉ để trưng bày, tuy rằng mở ra, lại không có người xem.

"A Lăng, người đã về a, ta đã chuẩn bị cho người canh thịt gà viên, người chờ a, ta liền bung đến cho người." Trương phụ từ ghế salon đứng lên, chậm rãi đi vào nhà bếp bưng chén canh đi ra.

"Cha, người bắt công, lúc ta về cái gì cũng không được ăn, vì sao ca ca về người đã bảo hắn uống canh?" nghe giọng điệu của Trương Nhược Nam chính là làm nũng trên người Trương phụ.

"Nha đầu, ta nấu một nồi lớn như vậy, có thể thiếu phần người với Nhược Nhân sao, các người đều hảo hảo mà ngồi xuống cho ta, ta đi cho lấy cho các người." Trương phụ hiền lành nhéo mũi Trương Nhược Nam, lại cao hứng chạy vào nhà bếp.

"Cha, ta tới giúp người." Trương Nhược Nhân nhu thuận từ ghế salon đứng lên, theo phụ thân chạy vào nhà bếp, Trương Nhược Nam hướng Trương Sở Lăng thề lười, cũng theo vào nhà bếp lun.

Trương Sở Lăng cảm nhận được hương vị nồng đậm trong chén, lúc này mới nhớ tới bản thân còn chưa có ăn cơm, liền bưng chén canh húp vào bụng, sau đó lại cầm chén không vào phòng bếp.

"Ca, người không sao chứ, nhanh như vậy liền đã uống xong một chén, người không phải cùng đại tẩu ra ngoài hẹn hò sao, lẽ nào người không mời nàng ăn, nếu người đã ăn cơm chiều vậy người làm gì mà tiêu hao hết năng lượng vậy?" Người thứ nhất phát hiện Trương Sở Lăng tiến vào nhà bếp chính là Trương Nhược Nam, thấy Trương Sở Lăng chỉ trong vài giây đồng hồ đã giải quyết xong chén canh, nàng kinh ngạc kêu to lên.

"A Lăng, nghe Như Nam nói ngày hôm nay người đi hẹn hò với một cô bé rất đẹp, hơn nữa còn là đơn đốc thực tập, người nên nỗ lực a, cha muốn ôm cháu nội rất lâu rồi." Trương phụ mỉm cười tiếp nhận cái chén không trong tay Trương Sở Lăng, lại đưa cho hắn một chén đựng canh gà.

Nguyên lai lúc đó Trương Nhược Nam không kịp phản ứng Điền Ny là ai, nhưng trên đường về nhà liền nhớ đến lai lịch của Điền Ny, sau đó khi về nhà nàng lại thêm mắm thêm muối đem chuyện này kể với người nhà, làm cho Trương phụ hưng phấn không ngủ yên được, chờ Trương Sở Lăng trở về báo

cáo lại tình huống , tỷ muội Trương Nhược Nam tự nhiên cũng ghé vào xem nào nhiệt.

"Ca ca, lúc nào dẫn đại tẩu đến đây nha , ta cùng ba ba đều muốn thấy đại tẩu." Trương Nhược Nhân ở một bên chen miệng nói.

Nghe xong phụ thân cùng tiểu muội nói, Trương Sở Lăng rốt cuộc biết chuyện gì xảy ra, hấn ngừng đầu đi tìm đầu sỏ gây nên chuyện này, lại phát hiện Trương Nhược Nam đã sớm biến mất khỏi nhà bếp.

Chẳng lẽ mình rất già sao, thế nào mà người trong nhà lại ngóng trông mình nhanh chóng kết hôn vậy Trương Sở Lăng trông thấy vẻ mặt chờ mong của phụ thân cùng muội muội, trong lòng có điểm bất đắc dĩ, trong đầu mình căn bản không có khái niệm hôn nhân a, lẽ nào vì đáp ứng Trương phụ mà phải chịu thiệt phải nhập gia tùy tục sao ?

"Cha, canh này là làm như thế nào a, thế nào thơm như vậy, ngay cả xương có mùi vị ." Trương Sở Lăng biết phụ thân từ khi về hưu vẫn lấy kỹ thuật nấu canh của mình làm tự hào, chỉ cần một người khen ngợi canh của người, người sẽ vui vẻ nửa ngày, vì đề dòi sự chú ý của Trương phụ , hấn cố ý nhắc tới cái đề tài này.

"Này canh a, cần phải dùng đến bắc kỳ, thịt quả nhãn, trần bì, táo đỏ, gà mái. Trước đem gà mẹ mổ bụng rửa sạch, cao lỏng, lấy nội tạng ra ; bắc kỳ, thịt quả nhãn rửa sạch; táo đỏ rửa sạch, bỏ hạt ; trần bì ngâm nước , rửa sạch. Đem toàn bộ bỏ chung vào đồ nước đun sôi, tiếp tục lửa vừa phải đun trong khoảng 3 giờ đồng hồ, nêm một chút muối ..." Nhắc tới việc nấu canh, Trương phụ lập tức nhập thần , người híp mắt rung đùi đắc ý nói.

Thấy đại muội Trương Nhược Nam đứng sau lưng phụ thân vung quyền trừng mắt với mình cùng tiểu muội Trương Nhược Nhân đứng bên cạnh khanh khách cười trộm, Trương Sở Lăng khoái trá lại giải quyết thêm một chén canh, sau đó chạy vào phòng ngủ của mình.

Phòng ngủ của Trương Sở Lăng là phòng ngủ lớn nhất ở trong nhà, rộng hơn 40 mét vuông, phòng ngủ của hấn bày biện rất đơn giản, ngoại trừ một cái giường đơn, còn lại là một ít dụng cụ tập thể hình. Những linh kiện của các dụng cụ tập thể hình này đều là do Trương Sở Lăng yêu cầu nhà xưởng đặc chế , Trương Sở Lăng tự mình lắp ghép , hình dáng có chút quái dị, so với những dụng cụ tập thể hình ở trung tâm thì hoàn toàn khác biệt , nhưng hiệu quả lại hơn gấp trăm lần. Khi không tập luyện , những dụng cụ tập thể hình này có thể gấp lại giống như bàn hoặc ghế , do đó bình thường cũng không làm cho người nhà nghi ngờ.

Dựa theo kế hoạch huấn luyện lập ra , Trương Sở Lăng chú trọng đến chân của mình, rồi mới tiến hành cường hoá bụng cùng cánh tay của mình , sau đó mới tiến hành tập luyện các bộ phận khác. Trương Sở Lăng đối với việc huấn luyện hết sức nghiêm ngặt, mỗi ngày đều cố gắng tập luyện đúng thời gian đã định, mà hấn thấy hiện trạng thân thể lúc này, nếu muốn mỗi ngày đều đạt được yêu cầu của bản thân đề ra , với hấn mà nói cũng chính là một loại khiêu chiến , thế nhưng hấn vẫn còn can đảm kiên trì , một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, làm cho đến khi động tác đạt tiêu chuẩn mới thôi.

Ngoại trừ việc sức chịu đựng của cơ thể còn tiến hành tập luyện sức mạnh bản thân , Trương Sở Lăng cũng tiến hành tập luyện kỹ xảo đánh nhau, tuy rằng trong đấu có rất nhiều kỹ xảo đánh nhau của thể kỷ 30, thế nhưng phần lớn kỹ xảo đó bản thân hiện tại chưa từng thi triển lần nào , mà những kỹ xảo đánh nhau này khi thi triển cũng mang đến nhiều kinh động , sử dụng ở thể kỷ 21 có điểm vô nhân đạo .

Do đó Trương Sở Lăng không thể làm gì khác hơn là kết hợp một ít kỹ xảo đánh nhau của thể kỷ 30, cùng một ít võ thuật của thể kỷ 21 tiến hành đồng tây kết hợp cải tiến, hình thành một bộ võ thuật mới cho bản thân , bộ võ thuật tổng cộng gồm 16 chiêu thức , bất luận một chiêu thức nào bên trong đó cũng đủ để lấy mạng . Khi sáng lập chiêu thức Trương Sở Lăng tuân theo một nguyên tắc : thực dụng. Như lúc hấn ngăn cản cú đá của Điền Ny đến đồng nghiệp ở cục cảnh sát Hoàng Giác , đó cũng là một chiêu trong 16 chiêu thức của hấn, dùng lực ít nhất nhưng đạt hiệu quả cao nhất.

Trải qua nửa tháng , Trương Sở Lăng dần phát hiện được hiệu quả của bộ dụng cụ thể hình, đầu tiên là thân thể của chính mình đã mạnh mẽ hơn trước đây gấp mấy chục lần, trước đây chỉ cần người khác đẩy nhẹ là ngã rồi , hiện tại chỉ cần mình đứng bất động, hơn chục người đồng thời đẩy mình, mình cũng không một chút nhúc nhích (DG : lại tự sướng vãi hà , mày tưởng mày là su pờ men à), thứ hai là độ nhạy cảm của bản thân được đề cao rất nhiều , hấn tin tưởng vững chắc, trình độ đua xe của hấn có thể so sánh với một tay đua chuyên nghiệp ở thể kỷ 21.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Phần Thường Bất Ngờ

"Trương Sở Lăng, người viết báo cáo rồi phải không ?" Bên trong phòng làm việc của cục cảnh sát, Lâm Tịnh hỏi dò Trương Sở Lăng .

Tuy rằng cảnh sát tuần tra Hồng Kông đều có súng lục, nhưng có rất ít người nổ súng, đối với phần lớn cảnh sát tuần tra mà nói , súng mang tính chất hù dọa hơn thực dụng, có tuần cảnh cả đời đeo súng trên người nhưng chưa bao giờ dùng đến. Mà một khi tuần cảnh dùng súng , phải viết báo cáo kể lại một phần , vì sao mình nổ súng, nổ súng trong hoàn cảnh nào, nói rõ quá trình nổ súng, còn phải kết hợp với phong điều tra lấy một phần khẩu cung, cuối cùng còn phải tiếp nhận phụ đạo tâm lý.

Ba ngày trước, Lâm Tịnh phân cho hán nhiệm vụ như thế. Vì viết phần báo cáo này, Trương Sở Lăng tốn không ít tế bào não, nổ súng còn muốn hỏi vì sao, bản thân lúc đó vừa mới xuyên thời gian còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thấy có người bị cướp thì tự nhiên nổ súng, bất quá ở trong báo cáo hán không có dám viết vậy, thông thường một tuần cảnh khi thấy bọn cướp có vũ trang phòng chừng đã sớm trốn sang một bên, hơn nữa lúc đó còn có người của tổ trọng án đang ở đó, Trương Sở Lăng trước đây càng không có khả năng dám nổ súng vào thời điểm đó, đều là rước lấy tai họa, Trương Sở Lăng trong lòng nghĩ.

Tuy rằng báo cáo khó viết, nhưng Trương Sở Lăng vẫn vất óc viết được một đoạn. "Vì bảo hộ sinh mệnh cùng tài sản của nhân dân, vì làm một cảnh sát tốt..." Cuối cùng Trương Sở Lăng cũng viết phần đó vào đoạn đầu báo cáo, về phần quá trình nổ súng, hán nói mình lúc đó trong đầu trống không, trong mắt chỉ có mấy tên cướp cùng con tin, thấy có khả năng bắn bị thương bọn cướp để giải thoát con tin, hoàn toàn ngoài dự đoán của bản thân.

"Madam, viết xong rồi." Trương Sở Lăng nộp bản báo cáo của mình lên.

Lâm Tịnh tiếp nhận báo cáo nhìn một chút, thần sắc có điểm quái dị, bất quá nàng cũng không nói gì, mà là đi vào phòng họp, nơi các cảnh sát cao cấp đang chờ nàng vào.

Báo cáo của Trương Sở Lăng rất nhanh được tất cả mọi người ở đây xem qua, thần sắc trên mặt mọi người đều có điểm mất tự nhiên. Nội tình việc Trương Sở Lăng không phải bọn họ không biết, làm một tuần cảnh lão luyện ở đội tuần cảnh 5 năm, Trương Sở Lăng cũng được coi là lão bản, trong 5 năm, hán không có công trạng gì, phiền phức thì liên tiếp, nhiều lần bởi vì không làm tròn nhiệm vụ mà thiếu chút nữa bị khai trừ khỏi cục cảnh sát, nếu Lâm Tịnh không nói hết lời cam đoan Trương Sở Lăng sẽ có tiến bộ, Trương Sở Lăng đã sớm không còn là cảnh sát.

"Lâm cảnh trưởng, Trương Sở Lăng là một nam nhân thẳng thắn không tư lợi, tướng mạo khôi ngô anh tuấn nhưng rất ít khi nói chuyện phải không?"

"Dựa vào biểu hiện thường ngày của hán, phần báo cáo này hán là thật." Kỳ thực phần báo cáo này của Trương Sở Lăng cũng không có viết đề cao bản thân mình nhiều lắm, ngược lại, trong báo cáo hán cố tình hạ thấp bản thân, đem mình miêu tả thành một người không có lý tưởng, một cảnh sát có thực lực thấp, hơn nữa lúc đó nổ súng vì muốn lập công, do đó bị vận may làm cho hồi hộp.

Sở dĩ Lâm Tịnh cảm thấy bản báo cáo kỳ quái, là bởi vì nàng đã gặp Trương Sở Lăng trước đây viết lung tung, chỉ có nói mấy câu khô khan, hành văn không có gì đáng nói, nhưng phần báo cáo này lại văn hoa đẹp đẽ, làm cho nàng cũng mặc cảm.

"Lương đồn đốc, người cũng nghĩ việc lập công của cảnh sát Trương Sở Lăng là xuất phát từ ngẫu nhiên hay sao?" Ánh mắt Quách Thiên nhìn đồn đốc cao cấp Lương Siêu nói.

"Biểu hiện ngày thường của cảnh viên Trương Sở Lăng trong hồ sơ hoàn toàn khó thấy được, tuy rằng hán khi chấp hành nhiệm vụ thỉnh thoảng vẫn phạm sai lầm, đó là bởi vì đầu óc hán phản ứng chậm chậm có vấn đề. Nhưng thật ra bản chất của Trương Sở Lăng rất tốt, hơn nữa hán cũng là một cảnh sát có chí tiến thủ, sở dĩ lúc ấy hán lập công cũng có thể là trong lòng hán đang tràn đầy nhiệt huyết, cũng không phải là ngẫu nhiên, về phần kỹ thuật bắn súng mà hán biểu hiện, cũng có thể chính là bản lĩnh thực của hán, chúng ta không thể bởi vì khuyết điểm của hán mà bỏ đi ưu điểm..." Lúc Lương Siêu nói những lời này giống như đọc một bài văn xuôi, chỉ là ánh mắt của hán cũng không ngừng nhìn về phía Lâm Tịnh, tựa hồ như muốn tìm ra điểm gì đó từ nét mặt của nàng.

Rất nhanh, bài đọc diễn cảm của Lương Siêu phải dừng lại, bởi vì Lâm Tịnh nhíu mày.

Sở dĩ Lâm Tịnh nhíu mày, là bởi vì nàng cảm thấy phản ứng ngày hôm nay của Lương Siêu có điểm không bình thường. Trước đây khi nàng cầu tình nói tốt cho Trương Sở Lăng, Lương Siêu ở một bên không ngừng cường điệu khuyết điểm của Trương Sở Lăng, thế nhưng ngày hôm nay hán thay đổi thái độ nói tốt cho Trương Sở Lăng, lẽ nào hán lại có âm mưu gì nhắm vào Trương Sở Lăng?

Nếu đề cho Lương Siêu biết được ý nghĩ này trong nội tâm của Lâm Tịnh, phỏng chừng hán bị tức đến thổ huyết. Lương Siêu cùng Lâm Tịnh đều tốt nghiệp cùng một nơi, bắt đầu chính là Lâm Tịnh sau khi tốt nghiệp cao đẳng liền thi đậu vào cảnh sát, mà Lương Siêu học xong nghiên cứu sinh mới thi vào cảnh sát, do đó chức vụ và quân hàm của hán đều cao hơn Lâm Tịnh, thế nhưng hán đã thích Lâm Tịnh từ rất lâu rồi.

Trước đây Lương Siêu sở dĩ phê phán Trương Sở Lăng, là bởi vì hán cảm thấy Lâm Tịnh quan tâm quá mức đến Trương Sở Lăng, mà Lâm Tịnh lại cự tuyệt tâm ý của mình, điều này làm cho hán sinh đố kỵ với Trương Sở Lăng. Mà nay hán đột nhiên thông suốt một đạo lý, Trương Sở Lăng căn bản không có khả năng tạo thành uy hiếp đối với mình, mà nếu bản thân vẫn đối nghịch với Lâm Tịnh thì sẽ làm cho nàng mất cảm tình với mình, vì vậy thái độ của hán ngày hôm nay hoàn toàn khác ngày thường.

"Là cấp trên cùng thủ trưởng của Trương Sở Lăng, ta hi vọng các người có cùng nhận biết về cấp dưới của mình, mà không có tồn tại bất đồng. Lâm cảnh trưởng, người với lương đồn đốc thấy sao?" Quách Thiên đương nhiên thấy được bộ dạng nhíu mày của Lâm Tịnh, đồng thời Lâm Tịnh cũng thừa nhận báo cáo của Trương Sở Lăng, cho rằng Lâm Tịnh cùng Lương Siêu không có cùng một cái nhìn chung.

Lâm Tịnh do dự một hồi, trong lòng khó xử, lại nói về Lương Siêu, lại sợ hán có quý kẻ gì đó, định phản đối lời của hán, thế nhưng hán hết lần này tới lần khác nói tốt cho Trương Sở Lăng. Tận tâm làm hết phận sự của một cảnh trưởng, tuy rằng nàng bình thường ở cục cảnh sát biểu hiện nịnh bợ, biểu hiện cho thấy chỉ là một cảnh viên quan tâm đến thành tích, nhưng thật ra trong lòng nàng lại hi vọng từng cảnh viên đều có tiền đồ.

"No, Sir. Ta với Lương đồn đốc đều đồng ý. Chỉ là cá nhân ta cảm thấy năng lực của cảnh sát Trương Sở Lăng rất cao, cần phải tiếp tục bồi dưỡng." Lâm Tịnh lớn tiếng hồi đáp, con mắt xem cũng không có nhìn qua Lương Siêu.

"Tốt lắm, các người đều coi trọng Trương Sở Lăng như vậy, ta quyết định đợt huấn luyện PTU này sẽ thêm tên hán vào danh sách." Quách Thiên thấy hai người thống nhất ý kiến, vui vẻ tuyên bố quyết định của chính mình. Đồng thời, ta sẽ trao thưởng cho hán một huân chương anh dũng, tuyên dương

biểu hiện xuất sắc của hắn trong vụ án cướp của ở Thâm Thủy lần này."

PTU chính là bộ đội cơ động, ở Hồng Kông, bắt luận sau một năm làm tuần cảnh, chỉ cần biểu hiện ưu tú, đồng thời có được đề cử của cấp trên, là có thể tham gia PTU để tiến hành huấn luyện thân thể cùng phương pháp chiến đấu trong 3 tháng, sau khi đạt yêu cầu kiểm tra thì trở lại cục cảnh sát đó, thế nhưng có thể bị điều tạm đến bộ phận khác để xử lý một ít vụ án, một khi lập công lần thứ hai mà không có sai phạm nào trong hồ sơ liền có thể thăng cấp.

Nghe được lời tuyên bố của Quách Thiên, Lương Siêu cùng Lâm Tịnh đều kinh ngạc cười toe toét. Phần thưởng này thật là quá lớn a, cảnh sát ở đây được cấp trên tự mình trao thưởng đã vinh dự lắm rồi, mà có cơ hội huấn luyện PTU thì càng ước mơ tha thiết của mọi tuần cảnh, bởi vì một khi tiến nhập huấn luyện PTU, liền có nghĩa là sẽ có cơ hội thăng chức cùng tăng lương. Mà hiện tại, Trương Sở Lăng lại có được hai cơ hội này, thực sự khiến người ta nhất thời khó mà chấp nhận được.

Lần đầu tiên, Lương Siêu cảm thấy không an toàn với Trương Sở Lăng, cũng thấy hối hận vì hành vi vừa rồi của mình.

Tuy rằng đầu óc Trương Sở Lăng phản ứng chậm chạp, thế nhưng người khác cũng không lười biếng, làm cảnh sát 5 năm bởi vì ngày thường đều bị mọi người khi dễ nên không có bằng hữu, hắn bình thường cúi đầu học tập, không nghĩ rằng hắn đã học xong chương trình nghiên cứu sinh, cũng đã lấy được bằng tốt nghiệp nghiên cứu sinh. Hiện tại Trương Sở Lăng kỳ ngộ tốt như vậy, đương nhiên làm Lương Siêu có điểm sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nghi Hoặc Lớn

"Ca ca, chúc mừng người nhận được huân chương anh dũng nha, lão ba mà thấy, người phỏng chừng cao hứng không ngủ được cho xem." Sau khi gấp bản khẩu cung của Trương Sở Lăng lại, Trương Nhược Nam buông về mặt nghiêm trang xuống, ghé vào bên tai ca ca cười hi hi nói.

"Không có sự tình gì ta đi đây." Trương Sở Lăng cười cười, nhưng lại không có cảm giác vui sướng một chút nào, vô luận là cục trưởng cục cảnh sát muốn tự mình trao huân chương này, hay là cơ hội huấn luyện PTU cũng là điều hắn không mong muốn. Điều hắn muốn chính là một cuộc sống bình lặng, mà bây giờ rất hiển nhiên cái khát vọng có cuộc sống bình lặng này của hắn đã bị phá vỡ rồi.

"Mất hứng" nhìn ca ca một điểm cũng không cấp cho mình tý mặt mũi, Trương Nhược Nam hướng phía bóng lưng ca ca rồi đi làm bầm một câu.

Trương Sở Lăng được cục trưởng cục cảnh sát trao huân chương anh dũng và có cơ hội đi huấn luyện ở PTU như là một giọt nước rơi vào cái chảo dầu đang sôi vậy, toàn bộ cảnh sát ở Thâm Thủy đang rung động và bàn tán.

Ở trong mắt họ, Trương Sở Lăng chỉ là một người nhát gan, bình thường cực kỳ sợ phiền phức, chỉ là một tiểu tuần cảnh mà thôi, như thế nào lại có thể đạt được vinh dự cao đây. Cho dù Trương Sở Lăng chế phục được bảy tên cướp cầm vũ khí, ở trong mắt bọn họ cũng chỉ xem là vận khí mà thôi, cũng không có đủ để bọn họ coi trọng, bọn họ nguyên lai cũng không có bao giờ xem trọng Trương Sở Lăng, từ trước đến giờ vẫn thế.

Nhưng mà Trương Sở Lăng được cục trưởng cục cảnh sát tự mình ban thưởng và hắn được tiến cử tham gia huấn luyện PTU làm cho mọi người cảm thấy bất an trong lòng, đồng thời cũng khiến cho bọn họ tự hỏi, Trương Sở Lăng được nâng đỡ từ phía sau, hay lại là do vận khí? Bất quá vô luận là loại tình huống gì, bọn họ cũng phải thay đổi cách nhìn đối với Trương Sở Lăng, bởi vì một khi đã tiến vào huấn luyện ở PTU thì việc tăng chức cùng với tăng lương đương nhiên sẽ đến.

Khi Trương Sở Lăng trở lại cục cảnh sát, đồng sự đang bàn luận chuyện của hắn, vừa thấy hắn vào thanh âm lập tức nhỏ hẳn đi.

"A Lăng, người bây giờ nổi tiếng rồi, cảnh sát chúng ta còn chưa có người nào được cục trưởng tự mình ban thưởng đâu." Tiêu thúc hiền lành vỗ vỗ bả vai Trương Sở Lăng, "hào hào nắm chắc lấy cơ hội!".

"Àn, cảm ơn Tiêu thúc." Nghe được lời nói thăm hỏi của Tiêu thúc, Trương Sở Lăng có điểm cảm động, cả cục cảnh sát, chỉ có mỗi Tiêu thúc thủy chung là không có tư tâm, mà đối với chính mình trước đây luôn luôn chiếu cố một ít.

"A Lăng, sau này người về làm ở tổ đơn độc rồi, nhất định phải chiếu cố ta nha." Lưu Tuấn Hi cũng tới bên người Trương Sở Lăng, thân thiết mà hô, chỉ là trong lời nói có mùi chua xót. Trước kia hắn vẫn tưởng rằng bản thân mình so với Trương Sở Lăng ưu tú hơn, ở trước mặt Trương Sở Lăng có một cảm giác ưu việt cao cao tại thượng, mà bây giờ Trương Sở Lăng đột nhiên vượt lên phía trước hắn, làm cho hắn có cảm giác không được tự nhiên cho lắm.

Trương Sở Lăng dạo qua phòng làm việc thấy mọi người hướng ánh mắt phức tạp mà nhìn mình, biết bản thân nếu không có biểu hiện khiêm tốn phỏng chừng sau này tất cả mọi người khi gặp mặt sẽ ghen ghét mắt, mà kết quả như vậy hắn nguyên không muốn thấy, nghĩ tới đây, hắn cười khổ một tiếng.

Các người cũng quá xem trọng ta rồi, vào tổ đồn đốc , ta có muốn cũng không thể vào được, có lẽ các người vào tổ đồn đốc hết rồi thì ta vẫn là một tiểu tuần cảnh đấy."

Thần tình Trương Sở Lăng đã thành công khi lừa gạt được hết mọi người trong văn phòng, vốn bọn họ xem Trương Sở Lăng đột nhiên đạt được vinh dự cao cùng cơ hội như vậy, tâm lý có điểm bất bình, hơn nữa có điểm không cách nào thích ứng được, thử nghĩ trước kia bản thân có thể tùy ý nhào nặn tiểu hài tử này, đột nhiên có ngày hần nhảy lên đầu mình tâm lý người nào có thể mà thoải mái đây.

Cả phòng làm việc chỉ có mỗi Điền Ny là không có bị thần tình của Trương Sở Lăng lừa gạt, chỉ thấy nàng giữ nghiêm mặt đứng một bên, trong miệng nói nhẹ một câu "dối trá". Ánh mắt nhìn về phía Trương Sở Lăng cũng băng lãnh, đương nhiên Trương Sở Lăng cũng cảm thấy sáng sớm hôm nay Điền Ny có địch ý đối với mình, nhưng cũng chẳng muốn đi trêu chọc nàng.

Trương Sở Lăng vẫn bộ dáng ăn nói khép nép như cũ, làm cho mọi người trong phòng làm việc đột nhiên cảm thấy được hy vọng, ai nói tham gia huấn luyện PTU thì sẽ nhất định có thể lên chức, chỉ cần không phải tuyệt đối thăng chức như lời nói, như vậy Trương Sở Lăng ngoại trừ là một người có huân chương vinh dự hư ảo, nguyên lai cho dù có cũng chẳng khác nhau là mấy.

Ở trong mắt bọn họ, Trương Sở Lăng mỗi lần làm nhiệm vụ khi động tay động chân, nghĩ muốn không phạm sai lầm cũng khó khăn, mà một khi đã mắc sai lầm nhất định sẽ bị ghi lại trong hồ sơ, cơ hội thăng chức chắc chắn sẽ không thuận lợi rồi.

Rất nhiều người khi đã thông suốt điểm ấy, vì vậy đã khôi phục về mặt bình thường, chỉ là bọn họ vẫn không dám lấy thái độ trước đây ra đối đãi với Trương Sở Lăng, vạn nhất người ta lại là người ngu có phúc của người ngu thì sao, vừa vặn có câu thi vận lên chức thì sao, loại chuyện này dù sao cũng không phải ai có thể đoán chính xác được.

"Ai, ta nói A Lăng nha, cái huân chương anh dừng kia của người có thể cho ta mượn sờ một chút không, ta cho tới bây giờ còn chưa được sờ qua cái huân chương nào đấy." Trương Bình trong lòng nhìn cái huân chương trên cổ Trương Sở Lăng, đỏ mặt cầu xin nói.

Trương Sở Lăng hồn nhiên tháo cái huân chương anh dừng xuống rồi ném cho Trương Bình, "người tùy tiện xem đi, nghe nói cầm cái này sẽ gặp may mắn đấy."

"Oh, phải không, ta đây nhiều lắm chỉ cầm một hồi, gần đây ta đánh bài toàn thua, vừa lúc người cho mượn cái huân chương này chắc ta sẽ được chút may mắn." Trương Bình nghe vậy trên mặt tươi cười nở hoa, đem huân chương lật qua lật lại xem không ngừng.

Mọi người thấy Trương Sở Lăng đối với người luôn khi dễ mình trước đây có thái độ bình thản như vậy, rào chắn tâm lý đối đầu với Trương Sở Lăng cũng bị bỏ đi, một đám người đi đến vây quanh Trương Sở Lăng mà vui đùa.

"A Lăng, người nói vận khí của người như thế nào lại tốt như vậy, có thể hạ gục tới bảy tên cướp, đối với người như vậy là lập công lớn rồi, nếu ta ở chỗ đây cũng có thể lập công a." Lý miệng rộng không phải là không hâm mộ mà nói, hình như theo lời nói nếu hần ở đây khẳng định có thể chế phục được bảy tên cướp nọ giống y như thế.

"A Lăng, nếu ta có được vận khí tốt như người thì hay quá, cứ nhiên dưới trạng thái khả trương có thể bắn bách phát bách trúng như vậy, ta nhớ kỹ năm đó khi tốt nghiệp trường cảnh sát thành tích bắn của người mới miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, nhưng mà ta so với người còn hơn mười phát đấy." Triệu Vĩ đối với kỳ ngộ ngẫu nhiên của Trương Sở Lăng phi thường hâm mộ, đồng thời hần có chút buồn bã với tiền đồ của chính mình.

"A Lăng, cục trưởng cảnh sát có phải là người nhà thân thích của người không...."

.....

Mọi người cũng tin lời Trương Sở Lăng nói, cho rằng là hần khả trương mới nở súng, sở dĩ bắn trúng bọn cướp hoàn toàn là do vận khí cho phép, mà cục trưởng cục cảnh sát khen thưởng cùng với cơ hội huấn luyện ở PTU, mọi người lại càng cho rằng hần được hồng vận chiếu vào. Đối với một người xa xa không bằng đường mình nay đột nhiên biểu hiện so với bản thân mình còn có thực lực cường đại hơn, không ai có thể tiếp nhận được sự thực này, mà đổ lỗi tất cả do vận khí.

Thanh âm đồng sự không ngừng bên tai Trương Sở Lăng mà oanh tạc, nhưng một câu hần nghe cũng không vào. Buổi sáng tiếp nhận huân chương anh dừng do tự tay cục trưởng khen tặng cùng với thông báo hần được một suất trong PTU, bản thân trong đầu hiện lên một ý niệm, mơ hồ cảm thấy được ý niệm kia trong đầu mình vô cùng quan trọng, chỉ là cái cái ý niệm trong đầu kia chỉ thoáng cái rồi biến mất, sau lại nghĩ như thế nào cũng không ra được. Mà mới vừa rồi đồng sự kia trong lúc vô tình nói ra một câu hỏi khiến cho hần nghĩ ra được ý niệm trong đầu kia.

Cục trưởng cục cảnh sát tại sao phải tự mình trao tặng huân chương anh dừng? Bản thân mình sao lại dễ dàng có tên trong danh sách huấn luyện ở PTU?

Phải biết rằng vô luận là sở trưởng cảnh sát ban tặng huân chương anh dừng hay là cơ hội huấn luyện ở PTU, bất cứ một người nào là cảnh sát đều mơ tưởng cầu mà không được. Mà bản thân mình chỉ là trùng hợp chế phục bảy tên cướp mà thôi, mặc dù bảy tên cướp nọ ở bên đại lục được treo giải thưởng như kẻ sát nhân, nhưng mà bản thân mình chỉ là một tiểu tuần cảnh không được coi trọng mấy, hồ sơ của mình cũng ở chỗ đó không tốt, lấy chính năng lực cùng biểu hiện của mình tuyệt đối không có khả năng đồng thời hưởng thụ hai cái loại đãi ngộ này.

Là sở cảnh sát chuẩn bị lấy bản thân mình ra làm gương, chuẩn bị khích lệ một số thành viên cảnh sát còn trẻ tuổi phấn đấu, cố gắng tiến lên? Hay là có người nào đang bày một hồi âm mưu nhằm vào mình, mà cái âm mưu kia bản thân cũng nhìn không thấu? Hoặc là, cục trưởng cục cảnh sát có họ hàng thân thích với mình?

Trong lòng cân nhắc các khả năng có thể xảy ra, Trương Sở Lăng trước tiên đem một cái khả năng ra bài trừ, nếu cục trưởng cục cảnh sát thật sự là họ

hàng thân thích, bản thân mình cũng không ở cục cảnh sát này mà bị xem thường, làm một tiểu tuần cảnh ở đây được 5 năm mà chưa được cất nhắc lên chức một chút nào; với khả năng một mà nói, chỉ có thể nói mình được hồng vận chiếu đầu, giống như lời mấy vị đồng nghiệp nói vậy, bản thân vớ phải cầu thi vận rồi; nếu xét khả năng hai mà nói, thì cuộc sống bản thân mình sau này chắc chắn sẽ không dễ chịu gì cho lắm, nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng không khỏi nhủ mảy.

Rất nhanh Trương Sở Lăng liền cười bỏ qua, hiện tại căn bản là không thể xác định rốt cuộc cái nào là khả thi, mình ngồi ở đây buồn lo vô cớ có được lợi ích gì đâu? Hơn nữa, cho dù thật sự có người thật sự bày ra âm mưu đối phó với mình, chẳng lẽ lấy thực lực của mình còn phải sợ hãi sao?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lửa Giận Ngút Trời

"A Lăng, người có nghe nói không, cái tiểu cô nương thường xuyên mang thức ăn nhanh cho chúng ta bị bắt rồi, ta ngày hôm qua ở phòng giam thấy bộ dạng đang khóc lóc của nàng thật đáng thương a." Trương Bình nghịch huân chương anh dũng một hồi, có thể là tâm lý cao hứng không chút để ý nói ra lời này.

"Cái gì, người nói người nào bị bắt?" đang lâm vào trạng thái trầm tư, Trương Sở Lăng đột nhiên hồi phục tinh thần, một tay túm lấy cổ áo Trương Bình.

Trương Bình thấy bộ dáng hung thần ác sát của Trương Sở Lăng, sắc mặt sợ đến trắng bệch, thậm chí bình thường cũng không nhìn ra Trương Sở Lăng có thể hung ác như vậy. Một hồi lâu đến khi Trương Bình hòa hoãn lại, khinh thường mà nói: "Chính là tiểu cô nương bán thức ăn nhanh đó, nghe nói là ăn trộm đồ trong cửa hàng, người nói làm một cô nương hảo hảo ở nhà không làm, lại đi làm chuyện trộm gà trộm chó này chứ."

Trương Sở Lăng hung hăng trừng mắt nhìn Trương Bình một cái, nhanh chóng cất bước về phía phòng giam. Hắn cũng biết Lý Vũ Hàm có tình trạng thân thể không tốt, hơn nữa tính cách lại hướng nội, khẳng định không chịu được thẩm vấn sắc bén từ cảnh sát.

Lý Vũ Hàm ở HongKong cũng không có thân nhân cùng bằng hữu, cho nên khẳng định không có ai bảo lãnh hộ nàng, thấy thời gian đã trôi qua một ngày, cũng không biết Lý Vũ Hàm có thể chịu đựng được hay không.

"Ăn trộm đồ của cửa hàng?" Trương Sở Lăng nhớ tới lời Trương Bình nói thế, đột nhiên, hắn nhớ tới một đoạn ghi hình trong điện thoại di động của mình, trong lòng đột nhiên một cỗ lửa giận trào lên.

Trương Sở Lăng nhanh chóng tính toán trong đầu, cước bộ cũng không chậm lại. Mất ít thời gian, hắn đã tới phòng giam Lý Vũ Hàm. Bởi vì đội tuần cảnh thường xuyên qua lại với khoa hình sự, cho nên nhân viên trông coi cũng không làm khó Trương Sở Lăng, cho hắn tiến vào.

Hai ngày không gặp, tinh thần Lý Vũ Hàm kém đi rất nhiều, tóc rối loạn lên, trên mặt cũng một mảnh tiều tụy, rất khó tưởng tượng hai ngày nay nàng rốt cuộc phải chịu bao nhiêu ủy khuất, nhìn ánh mắt mệt mỏi của Lý Vũ Hàm, Trương Sở Lăng đoán nàng chủ yếu ở phương diện tinh thần không chịu được hành hạ lớn như vậy.

"Vũ Hàm!" Trương Sở Lăng vào phòng hồi lâu, Lý Vũ Hàm vẫn không nhúc nhích mà ngồi trên tấm ván gỗ ngăn người, xem chừng chưa liếc mắt nhìn mình một cái, tâm lý Trương Sở Lăng không khỏi một trận đau đớn, vợ chồng Ngô Bằng Huy như thế nào lại nhẫn tâm vu oan cho một tiểu cô nương có tâm địa thiện lương như vậy?

Nghe thấy một thanh âm quen thuộc vang lên, thân hình Lý Vũ Hàm run rẩy một chút, nàng tưởng rằng mình vừa rồi đang nằm mơ, bởi vì nhiều lần nàng nghe thấy Trương Sở Lăng ở cửa kêu mình, chờ nàng quay đầu lại mới phát hiện cửa trống không, mặc dù như thế, nàng vẫn chậm rãi quay thân thể mình lại.

Khi chứng kiến đứng trước mắt mình đúng là Trương Sở Lăng, nàng đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo là nhào vào lòng Trương Sở Lăng mà khóc lớn lên, hai ngày qua phải chịu nhiều ủy khuất hiện tại lúc này giống như được phát tiết.

Trương Sở Lăng tùy ý để Lý Vũ Hàm khóc, chỉ là gắt gao ôm chặt lấy thân thể của nàng, một câu cũng không nói. Hắn biết, chỉ có khóc lớn lên, thì ủy khuất trong trái tim phát tiết hết ra mới sẽ không nghẹn mà sinh bệnh.

"Trương đại ca, ta không trộm, ta thật sự không trộm, bọn họ đổ oan ta, cảnh sát cũng đổ oan ta." Một lúc lâu, Lý Vũ Hàm cũng ngừng khóc, nhưng người cũng trở nên kích động, lớn tiếng mà hô.

Lý Vũ Hàm khi khóc, tâm tình đặc biệt trở nên kích động, móng tay nàng cũng bấm chặt lên cánh tay Trương Sở Lăng, Trương Sở Lăng cũng không kêu một tiếng, chỉ là tùy ý để nàng nói ra, nhìn ánh mắt Lý Vũ Hàm bàng hoàng bất lực cùng với khuôn mặt tái nhợt, thậm chí hắn đột nhiên xúc động ôn nhu.

Trương Sở Lăng cẩn thận nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Lý Vũ Hàm, ôn nhu mà nói : " ta biết người không trộm, ta buổi tối ngày hôm đó vẫn cùng người ở một chỗ, như thế nào lại là người là kẻ trộm đây."

Nghe được lời Trương Sở Lăng nói, nhân tình Lý Vũ Hàm sáng lên, nghẹn giọng đứt quãng đem sự tình nói ra: " Buổi sáng ngày hôm qua ta viết đơn xin nghỉ làmgiao cho lão bản, lão bản thấy đơn xin nghỉ làm của ta lập tức nói ta trộm cắp đồ gì đó của cửa hàng rồi muốn chạy trốn, chẳng những cự tuyệt đơn xin nghỉ làm của ta mà còn muốn bắt ta giao cho cục cảnh sát, ta sợ hãi liền chạy trốn khỏi bọn họ, ta ở gần cục cảnh sát đợi người rất lâu , nhưng mà sau đó bị cảnh sát bắt lại."

" Người tới cục cảnh sát tìm ta?" Trương Sở Lăng kinh ngạc mà hỏi, như thế nào Lý Vũ Hàm đến tìm mình mà mình lại không biết đây, bất quá thấy tâm tình sa sút của Lý Vũ Hàm, tâm lý hần mớ hồ biết chuyện gì đã xảy ra, ngày hôm qua lúc mình tan sở khẳng định nàng thấy mình cùng Điền Ny ở một chỗ, nàng cũng không dám đi ra đây. " Người ở chỗ này chờ một lúc, ta đi ra ngoài làm một chút thủ tục bảo lãnh giúp người."

Bởi vì không có chứng cứ xác thực chứng minh Lý Vũ Hàm chính là thủ phạm ăn trộm ở cửa hàng, chỉ cần cam đoan Lý Vũ Hàm không rời khỏi Hồng Kông , khi cảnh sát tùy lúc gọi đến phải đến, Lý Vũ Hàm có thể được bảo lãnh ra ngoài.

Hơn mười phút sau, Trương Sở Lăng mang theo Lý Vũ Hàm rời khỏi cục cảnh sát.

Lý Vũ Hàm bởi vì có tâm sự nên tâm tình cũng không cao lên, cúi đầu bước đi. Mà Trương Sở Lăng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được lời an ủi nào, không thể làm gì khác hơn là yên lặng theo sát người nàng, trong lòng lại tính kế như thế nào giúp Lý Vũ Hàm thoát khỏi lời tố cáo, làm cho vợ chồng Ngô Bằng Huy ăn quả đắng của chính họ. Bất quá, Trương Sở Lăng cũng không có ý định làm cho Lý Vũ Hàm biết mình đang tính kế vợ chồng Ngô Bằng Huy, dù sao nàng rất đơn thuần, không thích hợp cho việc nàng tiếp xúc nhiều với âm mưu đen tối. Kỳ thật Trương Sở Lăng làm như vậy ngoài ra còn có một ý nghĩa ích kỷ, chính là không muốn phá hư hình tượng tốt đẹp của mình trong lòng Lý Vũ Hàm.

" Vũ Hàm, hai ngày này người ở nhà nhân hảo hảo mà nghỉ ngơi, có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho ta, ta mấy ngày nay buổi sáng đều được nghỉ làm." Thấy vẻ mặt Lý Vũ Hàm vẫn ưu sầu như cũ, Trương Sở Lăng lại nói : " Yên tâm đi, vụ án đột nhập ăn trộm ở cửa hàng rất nhanh sẽ bị phá, người phải tin tưởng hiệu suất làm việc của cảnh sát chứ."

" Thật sự sao?" Lý Vũ Hàm nghe thấy Trương Sở Lăng nói cuối cùng cũng mở được lời, thần sắc trên mặt rốt cục cũng có biến hóa, ánh mắt hiện vẻ chờ mong.

" Như thế nào người lại hoài nghi lời nói của ta sao, nói như thế nào thì ta cũng là một cảnh sát ưu tú vĩ đại mà." Trương Sở Lăng đem cái huân chương anh dũng quơ quơ trước mặt Lý Vũ Hàm, " yên tâm ở nhà nghỉ ngơi đi, nhiều nhất là ba ngày người đợi tin tốt đi."

Thấy cái huân chương vàng óng ánh kia, ánh mắt Lý Vũ Hàm tỏa sáng, mở to mắt nhìn Trương Sở Lăng tràn đầy vẻ sùng bái, nàng nặng nề mà gật đầu : " Cái kia ta tin người, gọi điện thoại cho người người nhất định phải nghe đó nha."

Cổ lấy dũng khí nói xong câu đó, Lý Vũ Hàm hai gò má lại giống như bôi son, trở nên ửng đỏ.

" Ân, ta cam đoan." đón nhận ánh mắt khao khát của Lý Vũ Hàm, Trương Sở Lăng trịnh trọng mà gật đầu, trong lòng hần cảm thấy nàng giống tiểu muội muội đáng yêu trong nhà vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Uy Hiếp

" Thừa sếp, người nhất định phải thay ta làm chủ a, chúng ta kinh doanh khổ cực nhiều năm như vậy rồi, thật vất vả buôn bán kiếm tiền dưỡng già, nhưng lại bị tên đạo tặc kia trộm mất" Lúc Trương Sở Lăng đi đến quán ăn Ngô Ký, vợ chồng Ngô Bằng Huy đang phối hợp với cảnh sát trả lời câu hỏi, chỉ thấy lão bà của Ngô Bằng Huy nước mắt ngấn nước mắt dài mà khóc , một mực chắc chắn rằng Lý Vũ Hàm là kẻ ăn trộm , viên cảnh sát trước mặt bà ta nghe xong chỉ nhún mày.

" Hồng Kông vốn là xã hội có pháp luật , trước khi không có chứng cứ xác thực mong người không nên nói lung tung, nếu không đối phương có thể tố cáo người tội vu khống." Thanh lịch , tên cảnh sát đặt câu hỏi hơi thiên về phía Lý Vũ Hàm.

Nghe được viên cảnh sát nói, vợ Ngô Bằng Huy lặng đi một chút rồi lập tức la lớn mà khóc lên : " Ta không muốn sống nữa, đây là đạo lý gì thế hả, tiền mất ngược lại lại còn bị kiện"

Không khác gì với việc hét to lên , cũng có thể là bà lão mập mạp của Ngô Bằng Huy thật sự làm cho người ta không thể nào mà tiếp tục được nữa , hai cảnh sát trong quán ăn đành phải nháy mắt cho nhau rồi xoay người rời đi.

Đội cho hai viên cảnh sát kia đi xa, Trương Sở Lãng mới chậm rãi đi vào quán ăn .

" Lão bà, chúng ta không nên vu oan cho Lý Vũ Hàm, đó cũng là một hài tử có số khổ, người ta còn có tiền đồ tốt đẹp."

" Người cái lão già kia, người không phải là xem nha đầu kia có bộ dáng xinh đẹp mà coi trọng đó chứ, chỉ biết suy nghĩ thay nàng ta, người như thế nào lại nghĩ là chúng ta không nên làm như vậy, cha ta sắp phải mổ phải cần một đồng tiền lớn kia kìa"

" Ai, ta như thế nào lại thích một tiểu cô nương đây, người đừng có nói càn. Cha mổ thì tiền chúng ta có thể vay mượn hàng xóm, cùng lắm là đem bán cửa hàng đi." Ngô Bằng Huy thở dài nói.

" Bán cửa hàng, bán cửa hàng chúng ta ăn cái gì, học phí của con thì làm thế nào bây giờ, ta đánh chết người cái lão bất tử này"

Trong lúc vô ý nghe được lời vợ chồng Ngô Bằng Huy nói, Trương Sở Lãng không khỏi bản thân mình may mắn khi tới quán ăn Ngô Ký lần này. Vốn Trương Sở Lãng ý định trực tiếp lấy một cái tên nặc danh, đem cái đoạn video lần trước quay trộm vợ chồng Ngô Bằng Huy cấp cho bên cảnh sát, như vậy việc hiềm nghi Lý Vũ Hàm phạm tội tự nhiên sẽ được rửa sạch, mà vợ chồng Ngô Bằng Huy cũng sẽ bị báo ứng trừng phạt, nếu mà như vậy chẳng những vợ chồng Ngô Bằng Huy phải chịu tổn thất kinh tế lớn mà còn có thể bị bắt giam, như vậy nhạc phụ của Ngô Bằng Huy cùng con hắt phải bị thâm rồi.

Cho dù vợ chồng Ngô Bằng Huy thật sự đáng thương, Trương Sở Lãng vẫn quyết định cho bọn họ một cái giáo huấn, làm người phải phúc hậu, người đáng thương cũng không nên đi hãm hại người khác.

" Người ... người tới làm gì hả." Thấy Trương Sở Lãng đột nhiên xuất hiện ở cửa quán ăn, Ngô Bằng Huy sững sốt, thần sắc đề phòng mà hỏi thăm. Trương Sở Lãng không ít lần đến quán ăn của bọn họ ăn cơm, Lý Vũ Hàm cùng Trương Sở Lãng đi lại với nhau hẳn cũng biết, lúc này Trương Sở Lãng đột nhiên xuất hiện trong quán ăn, vợ chồng Ngô Bằng Huy tự nhiên đối với hắn tràn đầy địch ý rồi.

Trương Sở Lãng không có đề ý vợ chồng Ngô Bằng Huy mà lại ngênh ngang vào phòng đi dạo một vòng, tay sờ sờ chạm chạm vào đồ vật, nhìn thấy vậy vợ chồng Ngô Bằng Huy kinh hãi.

Trương Sở Lãng càng trầm mặc, tâm lý Ngô Bằng Huy càng sợ hãi, bản thân bọn họ tâm sự đang yếu đuối, lại không biết Trương Sở Lãng có ý đồ gì mà đến, cái loại áp lực vô hình này làm cho ánh mắt bọn họ vẫn phải di chuyển theo thân ảnh Trương Sở Lãng.

" Người đừng làm xằng làm bậy nha, ta sẽ báo cảnh sát đó." Khi Trương Sở Lãng dùng ánh mắt cười cợt trên sổ bảo hiểm kia, lão bà Ngô Bằng Huy sắc mặt biến đổi lớn, rốt cục không nhịn được mà hô lên.

Trương Sở Lãng hừ lạnh một tiếng, nghiêng mặt liếc người phụ nữ nợ một cái: " Ta là cảnh sát, người nghĩ muốn báo sát cứ việc gọi điện thoại, tốt lắm."

Nghe được Trương Sở Lãng nói, sắc mặt vợ chồng Ngô Bằng Huy thoáng cái đã trở nên rất khó xem, Trương Sở Lãng ở cục cảnh sát biểu hiện bình thường cả hẳn không cần biết, chỉ biết việc Trương Sở Lãng chế phục bảy tên tội phạm cảm sung được TV cùng báo chí tuyên truyền xôn xao, Trương Sở Lãng vừa hừ lạnh một tiếng bọn họ đã đánh trống trong lòng rồi.

" Người là cảnh sát thì rất giỏi hả, cảnh sát có thể làm xằng làm bậy sao, cẩn thận ta tố cáo người." Hồi lâu trôi qua, lão bà Ngô Bằng Huy tựa hồ định thần lại, mạnh mẽ mà hô.

" Ta nói lão bản nương, người nói như vậy thì không được rồi, cảnh sát chúng ta luôn luôn phải bảo vệ tính mạng cho người dân và tài sản an toàn vì nhiệm vụ của mình, vì thúc đẩy và tăng cường ủng hộ của người dân đối với cảnh sát, công việc của chúng ta có thể nói là hết sức tận lực a, người đối đãi với chúng ta như vậy còn là công dân đô thị sao?" Trương Sở Lãng miệng không chút đề ý mà cứ nói, tay ở dưới cũng không nhàn, hẳn mở TV cùng đầu DVD trong quán ăn ra, sau đó đem đoạn băng ghi hình để vào đầu DVD chiếu ra.

Thấy Trương Sở Lãng ngữ khí tựa hồ mềm dẻo, lão bà mặt mày của Ngô Bằng Huy còn tưởng rằng mình đã nói làm cho Trương Sở Lãng sợ hãi rồi, tâm lý lo lắng cũng hạ xuống, tham âm cũng lớn lên: " Nếu nhiệm vụ của người vốn là bảo vệ chúng ta cùng tài sản an toàn, bây giờ quán ăn chúng ta bị trộm cướp, người sao không đi phá án đi"

Lão bà Ngô Bằng Huy nói xong cũng thấy dừng cảm lên, nhưng lại cảm thấy góc áo mình đang bị giật giật, nàng tức giận quay người lại chỗ đó, đã thấy chồng mình sắc mặt tái nhợt, mồ hôi như hạt đậu lăn dài trên mặt, hẳn ở một bên hướng mình mà nháy mắt, lấy tay chỉ chỉ vào cái TV ở giữa phòng quán ăn, nàng nghi hoặc nhìn về phía TV, thanh âm lập tức dừng lại, miệng há to như thế nào cũng không thể ngậm lại.

Nguyên lai trong TV đang phát ra đoạn video của mình và chồng mình buổi tối ngày hôm trước tại cửa sau quán ăn, hai vợ chồng Ngô Bằng Huy cứ trừng mắt lên mà nhìn TV, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, thậm chí thân thể họ cũng lạnh run.

Vì để có được khoản bồi thường thật lớn, bọn họ đem tất cả tiền mặt cùng vật gì đáng giá đều bán hết đi, dựa theo hợp đồng của công ty bảo hiểm đã ước định cùng bọn họ, công ty bảo hiểm chẳng những phải trực tiếp bồi thường toàn bộ những tổn thất kinh tế còn phải bồi thường thêm 50 vạn phí tổn thất khác cho bọn họ.

Nếu quán ăn thật sự bị trộm, bọn họ tự nhiên không bị tổn thất gì, hết thảy đều có công ty bảo hiểm gánh chịu, nhưng vấn đề vốn là công ty bảo hiểm chẳng phải là kẻ ngu, không phải người nói bồi thường thì người ta phải bồi thường cho người, vì để tránh những tổn thất không tất yếu, bọn họ tự nhiên sẽ dùng hết những phương pháp điều tra để tìm ra chân tướng của sự việc. Vì thế hai vợ chồng bọn họ còn mua không ít sách tâm lý tội phạm học về nghiên cứu, đem toàn bộ hiện trường nguy trang thật khéo, cho đến khi xác nhận không bị cảnh sát phát hiện ra sơ hở mới áp dụng phương án " mất trộm

" này.

Vợ chồng Ngô Bằng Huy tính ngàn vạn lần nhưng lại không tính đến hết thầy sơ hở này rơi vào trong mắt Trương Sở Lăng, còn bị hắn quay video , có thể nói Trương Sở Lăng đem đoạn video này giao cho bên cảnh sát, nửa đời người còn lại của bọn họ coi như xong rồi. Phải biết rằng ở HongKong tội danh lừa gạt kinh tế so với tội trộm cắp bình thường nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Nhớ tới sau khi bọn họ bị bắt trong nhà còn lão nhân cùng tiểu hài tử không ai chăm nom quan tâm đến, tự nhiên trên mặt bọn họ huyết sắc không còn lấy một mảnh, nội tâm bối rối không thôi.

" Nếu hắn đem đoạn băng đến quán ăn mà không trực tiếp giao cho cảnh sát, như vậy còn có cơ hội." Rốt cục cũng là người buôn bán, đầu óc Ngô Bằng Huy phản ứng rất nhanh liền đảo qua, hắn lôi kéo lão bà đang sợ sệt mặt không còn chút máu, hướng nàng nháy mắt một cái rồi mới nhanh chóng đi tới bên người Trương Sở Lăng, xuất ra một điều thuốc lá đưa cho Trương Sở Lăng lấy lòng mà nói: " Sếp Trương, mời hút thuốc, có chuyện gì hảo hảo nói."

Nhìn thấy Ngô Bằng Huy lấy lòng mà tươi cười, Trương Sở Lăng tâm lý mềm đi nhưng mà bộ dáng Lý Vũ Hàm với vẻ mặt lệ ngân rất nhanh xuất hiện trước mặt hắn, hắn nặng nề đẩy tay Ngô Bằng Huy sang một bên: " Ta là cảnh sát, không thể làm xằng làm bậy".

Ngô Bằng Huy sắc mặt cứng đờ, không nghĩ rằng tâm địa Trương Sở Lăng lại tốt như vậy, nhìn lão bà đang ngơ ngác ngác nhìn mình không biết làm sao, hắn nắm hai tay thật chặt tựa hồ đã quyết tâm một chuyện gì thật lớn: " Sếp Trương, mời vừa rồi ta nói chuyện nhanh quá, xin hãy yên tâm đi, có điều kiện gì người cứ nói ra, chỉ cần chúng ta đáp ứng được chúng ta nhất định sẽ làm theo."

Lão bà của Ngô Bằng Huy lúc này mới phản ứng, liền cấp cho Trương Sở Lăng một lời xin lỗi đồng thời cam đoan chỉ cần Trương Sở Lăng không đem đoạn băng truyền ra bên ngoài, bất cứ điều kiện gì bọn họ đều đáp ứng.

Thấy hai vợ chồng Ngô Bằng Huy đầu đã phớt bạc, vẻ mặt đã có nếp nhăn, bọn họ cũng lớn tuổi rồi còn phải khếp nép trước mình mà ăn nói, hơn nữa bọn họ làm vậy cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng. Ngô Bằng Huy trong lòng còn có chút hối hận, Trương Sở Lăng thầm nghĩ rằng mình có phải là đe dọa họ quá phận rồi hay không?

" Như vậy đi, xem ra các người có thành ý như vậy, ta cho các người một cơ hội, lập tức đi xin lỗi Lý Vũ Hàm, nội trong một ngày phải làm cho Lý Vũ Hàm thoát khỏi tội hiềm nghi, nếu các người có biểu hiện tốt, lần sau ta tiếp tục bàn điều kiện lại với người." Trương Sở Lăng lạnh lùng mà nói những lời này ra, để lại vợ chồng Ngô Bằng Huy đang mở to đôi mắt nhìn hắn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tâm Bệnh Của Trương Phụ

Sau khi rời khỏi quán ăn Ngô Ký, Trương Sở Lăng cảm thấy tâm tình mình có điểm áp lực, đến thế giới này một thời gian dài rồi, vẫn đều đều duy trì một tâm cảnh bình tĩnh, vô luận là làm người hay làm việc gì, hắn cũng có thể không chế được tâm tình của mình, nhưng mà vừa rồi lúc ở quán ăn Ngô Ký, hắn phát hiện tâm trạng mình mơ hồ bị một cảm giác nào đó khống chế.

" Một mặt ghê tởm khác của tính cách con người, có lẽ đến lúc nào đó cũng hiện ra." Trương Sở Lăng thở dài một hơi, trong lòng lại nghĩ đến Lý Vũ Hàm nọ có khuôn mặt thanh thuần đáng yêu, chỉ cần nàng có thể vui sướng một chút, bản thân mình đã ngẫu nhiên đã vi phạm một điều lệ của cảnh sát rồi.

" Điều lệ cảnh sát?" trong đầu Trương Sở Lăng nháy mắt hiện lên vài chữ này, hắn mới phát hiện, chính mình sơ dĩ vừa rồi trong lòng bị đè nén hóa ra nguyên nhân là do vi phạm điều lệ cảnh sát, nghĩ tới đây Trương Sở Lăng không khỏi cười rộ lên, bản thân mình cư nhiên nhanh như vậy đã hoàn toàn dung nhập vào xã hội này rồi.

Không biết tại sao, Trương Sở Lăng đột nhiên nhớ tới phụ thân hiền lành, còn có bọn đệ đệ muội muội đáng yêu hiểu chuyện, giờ khắc này, Trương Sở Lăng phát hiện trong lòng mình đột nhiên cấp bách muốn về nhà sớm, tâm lý có cái ý niệm này trong đầu, bước chân bên dưới không tự chủ được mà bước nhanh hơn.

" Cha!" Khi về đến nhà, Trương Sở Lăng đầu tiên đập vào mắt là thấy phụ thân đang vui đùa cùng con chó, trong miệng thân thiết mà gọi một tiếng.

" A Lăng, về rồi à, khát nước không, bên trong tủ lạnh còn nước đậu nành để ta lấy cho người uống." Nhìn thấy con mình đã về nhà rồi, Trương phụ vội vàng đứng lên đi vào phòng bếp. Trương Sở Lăng nhanh chóng chặn phụ thân lại: " Cha , ta không khát, bây giờ trời cũng không phải đặt biệt nóng đâu, ta có một tin tức tốt muốn nói cho người." Trương Sở Lăng vừa nói chuyện, một bên lấy ra huân chương anh dũng trên người, " cha, người xem, đây là cục trưởng cục cảnh sát tự mình ban tặng tấm huân chương này đây, người thích không?"

Trương phụ tiếp nhận tấm huân chương con mình đưa qua, vội vàng chạy vào phòng ngủ lấy tấm mắt kính đeo lên, sau đó mới đem tấm huân chương để sát vào hai mắt của mình, "Hào, hào, hào!" liên tiếp nói ba chữ hào, nhưng mà trong lòng lão nhân lại nghẹn ngào. Thấy mình chỉ cảm về một tấm huân chương mà phụ thân vui vẻ như vậy, tâm lý Trương Sở Lăng cũng cao hứng không thôi. Phụ thân phản ứng như vậy càng làm hắn quyết tâm kiên định làm một gã cảnh sát ưu tú.

"Cha, người đừng khóc nha, người mà khóc thì có tin tốt ta cũng không dám nói cho người đâu." Trương Sở Lăng lẳng lặng mà đi tới phía sau phụ thân, nhẹ nhàng mà vỗ lên vai phụ thân, lão nhân từ khi ngón chân bị thương, đã được đưa tới phòng quản lý, sau đó mỗi ngày trong lòng phải chịu nhiều áp lực cho đến khi về hưu, cho dù sau khi đã nghỉ hưu rồi, cũng thường nghe người cảm thán lại uy phong năm đó, nhưng mà thân thể lão nhân chực năm qua trải qua bao tang thương vẫn không thể tin được sự thật này.

"A Lăng hả, cha đây là cao hứng nên rơi lệ thôi, người không biết, ta từ khi năm đó được cục trưởng cục cảnh sát tự mình ban tặng một cái còi dây đỏ này, ta vẫn mong được đạt vinh dự tối cao như vậy lần nữa, không nghĩ là hôm nay A Lăng người thay ta đạt được tâm nguyện này rồi." Lão nhân vừa nói chuyện, một bên lại từ cổ mình tháo xuống một cái còi tuyết được xuyên bằng dây đỏ, cái còi tuyết này là lúc trước ở Hồng Kông được cảnh sát hoàng gia Hồng Kông trưng thưởng khi đạt vinh dự cao nhất. Sau này Hồng Kông đã hủy bỏ cái này, có thể nói Trương phụ được cái còi này đến bây giờ không chỉ là một loại vinh dự, càng là một kỷ niệm đáng nhớ.

"Cha, sau này ta sẽ đi huấn luyện ở bộ đội cơ động rồi, đến lúc đó không thể chiếu cố cho người nữa." Do dự một hồi, Trương Sở Lăng vẫn đem tin tốt kia nói ra.

"Hà ... bộ đội cơ động tốt a, A Lăng nhà ta rốt cuộc có hy vọng vào tổ đôn đốc rồi." Trương phụ đột nhiên nghe được Trương Sở Lăng báo một tin hi lớn như vậy liền không phản ứng kịp. Hơn nửa ngày hắn mới kinh ngạc mở miệng lớn tiếng nói cười ha hả: "A Lăng, vì chúc mừng người, ta quyết định buổi tối hôm nay làm thêm vài món khao người mới được, bây giờ cha phải đi chợ mua thức ăn đã, chậm chạp thức ăn sẽ bị người ta chọn hết."

Nói xong những lời này, Trương phụ liền vội vã hướng ra ngoài phòng đi, đi theo sau hắn là một con cảnh khuyển "tướng quân" đã cộng tác nhiều năm. Thấy bóng lưng cô độc của phụ thân, Trương Sở Lăng tự hỏi mình có thể hay không giúp phụ thân làm việc gì.

Chân phải phụ thân sau khi mất đi ngón chân cái, năng lực giữ thăng bằng không được tốt lắm, bước đi thong thả một chút thì không có gì, hơi nhanh một chút là lao đảo dễ ngã, điều này làm cho hắn nhiều lúc cảm thấy mình là một phế nhân.

Mà sau khi Trương phụ nghỉ hưu, bằng hữu chơi thân cũng không nhiều lắm, duy chỉ có "tướng quân" lúc trước cùng hắn nghỉ là cả ngày theo sau, nhưng tính tình ghét ác như ghét thù là chưa một điểm thay đổi, mỗi lần khi đi ra ngoài chỉ cần đụng phải cướp bóc hoặc ăn trộm vặt, khẳng định là sẽ truy đuổi đến cùng. Bất quá lúc truy đuổi kẻ trộm, đại đa số là "tướng quân" lập công, mà phụ thân ở một bên ha hả cười to, cứ như là chính mình lập công vậy, lúc trở về không tránh được thời điểm cả nhà vui sướng. Nhưng mà ngẫu nhiên một hai lần không bắt được kẻ trộm, hắn cả ngày rầu rĩ không vui, hỏi hắn nói hắn cũng im miệng không nói.

Nếu có thể đem ngón chân cả của phụ thân chữa cho khỏi thì tốt rồi, như vậy có lẽ sẽ làm cho hắn cao hứng. Nhưng mà, ngón chân cái của phụ thân căn bản là mất chứ không phải là gãy xương, lấy kỹ thuật y học bây giờ, căn bản là không cách nào chữa khỏi hắn.

Trương Sở Lăng trong đầu tìm tòi một ít kỹ thuật y học ở thế kỷ ba mươi, xem có hay không phương pháp trị liệu, rất nhanh Trương Sở Lăng cao hứng nhảy dựng lên, ở thế kỷ ba mươi mất ngón chân cái là sự tình nhỏ thôi, bởi vì khoa học thần kinh đã phi thường đến mức ngăn người, cho dù đầu ngón chân người bị mất, chỉ cần tiến hành kích thích một ít bộ phận thần kinh, đồng thời ở chân lắp một đầu ngón chân giả cho có điểm tựa, như vậy là hoàn toàn khỏe mạnh giống người thường rồi.

"Khoa học thần kinh?" Trương Sở Lăng có điểm phải khó khăn, mặc dù hắn đối với lĩnh vực này có nghiên cứu qua, cũng biết không chế thắng bằng của ngón chân cái nằm ở não bộ thần kinh, nhưng căn bản là ở thế kỷ hai mươi không có dụng cụ kích thích não bộ thần kinh, hơn nữa muốn chữa khỏi cho ngón chân cái của phụ thân phải chính mình động thủ, hắn cảm thấy được ở thế kỷ hai mươi lắp tay chân giả không giống người thường, bên trong căn bản là không có dây thần kinh cùng kinh mạch.

Trong lòng tính toán, Trương Sở Lăng quyết định ra tay sưu tầm tài liệu cùng nguyên liệu liên quan, phụ thân cực khổ chiếu cố huynh muội mình nhiều năm như vậy, thái độ là một người con cũng phải giúp đỡ phụ thân ở điểm gì chứ. Trương Sở Lăng quyết định trước khi tuyệt đối không có nắm chắc, bản thân kiên quyết không phẫu thuật cho phụ thân, hơn nữa cũng không đem chuyện này tiết lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bổng Nhiên Gây Thù Hằn

"Bây giờ vợ chồng Ngô Bằng Huy hẳn là đã đi xin lỗi Lý Vũ Hàm rồi?" tưởng tượng một chút lúc Lý Vũ Hàm tròn mắt há miệng khi vợ chồng Ngô

Bằng Huy đi xin lỗi nàng, Trương Sở Lăng không nhìn được mà cười, thầm nghĩ có phải hay không mình làm hơi ác một chút, Lý Vũ Hàm có thể hay không vì vợ chồng Ngô Bằng Huy xin lỗi mà có tâm lý sợ hãi suy nghĩ miên man đây ?

Khi Trương Sở Lăng đang cười khúc khích thì điện thoại hắt lại vang lên, xem tên trên danh bạ hóa ra là Lữ Na gọi điện tới.

"A Lăng, xe cảnh sát các người đã được sửa xong rồi, người có qua đây lấy hay không?" bên đầu dây điện thoại nọ âm thanh Lữ Na có điểm hưng phấn.

Trương Sở Lăng vừa nghe đã biết bản thân mình trong quá khứ cũng không đơn giản chỉ là lấy xe, bản thân mình dù nhiều ngày không đi làm nhưng xe ở cảnh sát cơ hồ mỗi ngày đều được bảo trì, nếu mình bảo không thì cảnh sát vẫn tiếp tục mang xuống như thường lệ.

"Na tỳ, nhớ tới ta cứ nói thẳng, ta dù sao cũng rảnh để lấy xe." Trương Sở Lăng tâm lý cao hứng, không nhìn được mà mở miệng nói đùa.

Lữ Na không nghĩ tới Trương Sở Lăng sẽ cùng nàng nói đùa mập mờ kiểu này, khuôn mặt trắng nõn trở nên ửng đỏ, trong lòng tự nhiên mơ hồ thấy vui vẻ. "A Lăng, người không đến như lời nói, sau này ta có xe tốt cũng không cho người đựng nha." Lữ Na ở bên đầu dây kia hấp dẫn nói.

Nguyên lai Trương Sở Lăng tính cách mặc dù chất phác, nhưng cũng là người mê xe, đụng tới xe gì cũng muốn thử một chút, nhưng kinh tế trong nhà cũng không dư dả gì, cho nên không thể làm gì khác hơn là đánh chú ý sang xưởng sửa chữa xe, mà Lữ Na chỉ cần trong gara xe có xe gì tốt, cũng đều phóng túng cho hắn chơi đùa thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hắn.

Nghe đến xe, Trương Sở Lăng đột nhiên giật mình, bản thân mình hiện tại không có phương tiện gì thay cho đi bộ, mặc dù bây giờ hầu như xe gì mình cũng không để vào mắt, nhưng mà thể giới này làm sao mà có xe mình thích được. Dòng xe moto Halley không phải bình thường có thể chế tạo được sao, hơn nữa nếu cung cấp đủ linh kiện tốt, nương theo quy mô của xưởng sửa chữa xe này, Lữ Na hẳn có thể làm ra được dòng xe Halley này ?

"Người chờ nha, ta lập tức tới đây." Trương Sở Lăng nghĩ mình lập tức có thể giả vờ xem bộ linh kiện xe Halley mà chế tạo cho mình một chiếc xe khác, tâm lý hẳn hưng phấn lên.

Vội vã mà tắt điện thoại, lấy ra một tờ giấy để lại vài dòng chữ, hắn lập tức đi đến xưởng sửa chữa xe.

"Tiểu tử thú, ta không tin là người còn trì hoãn được nữa." Nghe được bộ dáng không thể chờ đợi được của Trương Sở Lăng ở đầu dây bên kia, Lữ Na vui vẻ mà nở nụ cười, một lát sau, nàng không nhìn được mà ngồi trước bàn trang điểm mà cẩn thận đánh giá lại chính mình, "nếp nhăn nơi khóe mắt thật sự phai nhạt đi rất nhiều, chỉ cần hơi tô son điểm phấn một chút căn bản là nhìn không ra, tên A Lăng chết tiệt này có bản lĩnh như vậy sao không sớm thể hiện ra."

Đối với việc Trương Sở Lăng đột nhiên biểu hiện kỹ thuật xoa bóp vô cùng kỳ diệu, Lữ Na thật sự ngây dại, hắn ở trong mắt nàng, Trương Sở Lăng tựa như là một tiểu đệ đệ vậy, thành thật, chứng kiến hắn vẫn bị người trong sở cảnh sát sai làm các việc nặng, trong lòng nàng cũng đau lòng, đồng thời đối với Trương Sở Lăng càng chiều cô tý mi hơn. Nhưng mà Trương Sở Lăng bình thường có khi làm cho nàng không nhìn được mà lắc đầu, nàng từng khuyên qua Trương Sở Lăng không nên làm nghề cảnh sát nữa mà chuyển qua nghề khác, kết quả là Trương Sở Lăng phi thường kiên định nói bản thân mình muốn làm nghề cảnh sát, từ đó đến nay, nàng lại cấp cho Trương Sở Lăng là người có chấp. Lúc ở TV thấy Trương Sở Lăng anh dũng chế phục bảy tên cướp cầm vũ khí, nàng kích động đến độ nước mắt cũng rơi, đồng thời trong lòng càng thêm bội phục Trương Sở Lăng có chấp cùng với quyết đoán.

Nhưng mà nàng cho tới bây giờ không ngờ rằng Trương Sở Lăng có thể mất xa, hơn nữa hiệu quả lại tốt như vậy.

Nàng mơ hồ nhớ lời Trương Sở Lăng nói đây là lần đầu tiên hắn mất xa, như vậy, hẳn có phải hay không thấy mình có nếp nhăn ở khóe mắt mà cố ý học kỹ thuật mất xa đây? Lữ Na nhìn bộ dáng mình trong gương như trẻ lại mười tuổi, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, mặt tự dưng ửng lên một đóa hồng.

Ước chừng Trương Sở Lăng không khác lắm là sẽ tới, Lữ Na nhanh chóng hướng phía cửa xưởng xe mà đi, nàng hy vọng Trương Sở Lăng khi đến là có thể thấy mình đầu tiên.

"Ai, quản lý Lữ có phải hay không biết ta tới mà cố ý tới đón ta." Lữ Na vừa mới ra cửa, thì đã nghe được một thanh âm làm cho nàng rất không thoải mái.

Chỉ thấy chủ nhân thanh âm này bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, thân thể cao lớn, nhìn sơ một cái đã thấy chói mắt, mặc tây phục gầy da, trong tay còn vương một điều thuốc, vừa nhìn đã biết là không phải công nhân. Người này họ Vương tên Lập Hoa, vốn là tổng giám đốc một công ty mậu dịch xuất nhập khẩu, đối với Lữ Na trong lòng vẫn mang ý xấu, cứ hai ba ngày lại đến căng thành xe.

Lữ Na không thèm liếc mắt nhìn Vương Lập Hoa một cái, mũi hừ lạnh một cái rồi dời sự chú ý sang tuyến xe buýt, nàng biết Trương Sở Lăng đi đến đây bằng xe buýt, như vậy sẽ rẻ hơn.

Vương Lập Hoa mũi giật nảy một cái, trong lòng thầm giận, cái mục nữ kỹ nữ này đối với người khác đều là khuôn mặt tươi cười đón chào, tại sao thấy mình lại hiện bộ dáng không nhẫn nhịn vậy, bất quá hắn cũng hoàn hảo đem cái cảm xúc này ản dấu đi, rồi lại cười khan hai tiếng, tiếp tục nói: "Vài ngày không gặp, quản lý Lữ ngày càng trở nên xinh đẹp, càng ngày càng trẻ tuổi ra nha."

Lữ Na nghe vậy không tự chủ được mà sờ lên khuôn mặt trắng mịn của mình một cái, ngoài miệng nhưng lại không khách khí mà nói: "Có thể gần đây không ai quấy rầy, giấc ngủ ngon lên một ít."

Đối với người mà ngưỡng mộ mình, Lữ Na một mực như nhau đều rất khách khí, dù sao là người làm ăn chú ý một chút hòa khí sinh tài, nàng vốn tận lực

không đặc tôi với người, nhưng mà nàng tuyệt đối không phải là người vì sinh ý mà mất đi nguyên tắc làm người, nguyên tắc của nàng rất trong sáng : với bằng hữu thì có thể, nhưng muốn ăn bớt thì không có cửa đâu.

Bởi nguyên tắc này của Lữ Na làm cho nàng đặc tội không ít người, đồng thời cũng được rất nhiều người tôn trọng cùng hữu nghị, cho nên sinh ý của nàng càng ngày càng tốt. Đối với Vương Lập Hoa kỳ thật ngay từ đầu Lữ Na cũng rất khách khí đối với hắn, nhưng mà hắn lại cố ám chỉ có ý xấu với Lữ Na, một mặt nể là tổng giám đốc một công ty nên không nói thẳng, dần dần làm cho Lữ Na mất đi tính kiên nhẫn.

Vương Lập Hoa không phải là không hiểu lời ám chỉ của Lữ Na, hắn chỉ cảm thấy một quả phụ xinh đẹp như vậy thủ tiết thời gian dài như vậy dần dần sẽ có ham muốn nam nhân, mà lại tự nhân mình có điều kiện tốt, cho nên mới dày mặt mà trường kỳ chiến lược tấn công.

"Đúng vậy, phụ nữ ngon giấc mới có nhiều điểm hấp dẫn." Vương Lập Hoa vẫn giả bộ hồ đồ như cũ, tựa hồ không nghe ra ám chỉ trong lời nói của Lữ Na.

Hắn vừa nói xong thì thấy vẻ mặt của Lữ Na đột nhiên giãn ra, ý cười ngọt ngào hiện lên trên mặt hắn, nàng trong mắt hắn bây giờ sáng rực lên, nàng cứ như vậy mà cười, cả người giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ, vẻ phụ nữ thành thực quyến rũ cùng gợi cảm phát tán ra trên người nàng.

"A Lãng !" trong miệng Lữ Na nhẹ nhàng tuôn ra hai chữ, cả người như một trận xuân phong, thân thể bắt đầu di động.

Vương Lập Hoa lúc này như mê như say, hắn chưa từng gặp qua Lữ Na đối với mình cười như thế, hắn càng không nghĩ Lữ Na có hình tượng phong tình như thế, trong đầu hắn căn bản là không có nghe thấy hai từ mà Lữ Na hô. Thấy Lữ Na mỉm cười hướng về phía mình chạy tới, hắn không tự chủ được mà mở rộng hai tay, chuẩn bị ôm ấp nữ nhân như ngọc vào trong lòng.

"Na tỷ, ta không phải là tiểu hài tử rồi, đừng có động tý lại nhéo lỗ tai của ta có được hay không." Phía sau truyền đến một thanh âm của một nam tử trẻ tuổi, nghe giống như đang có bộ dáng xấu hổ, chỉ là Lữ Na như thể nào lại không chạy vào trong lòng mình đây, chẳng lẽ vừa rồi mình đứng sai vị trí sao ? Vương Lập Hoa đầu óc nhất thời ngưng trệ không suy nghĩ được.

"Tiểu tử ngươi có tiền đồ rồi hả, cư nhiên có dũng khí đùa giỡn tỷ, xem ta hôm nay hảo hảo thu thập ngươi thế nào." Lữ Na gắt gao nhéo lấy lỗ tai Trương Sở Lãng, vòng tay một cái Trương Sở Lãng cũng không phát hiện được, tư thế cực kỳ mập mờ mà kéo hắn đi vào trong gara xe

.

Nghe được âm thanh Lữ Na ở sau lưng vang lên, Vương Lập Hoa ngạc nhiên mà quay đầu lại, nhưng lại thấy một màn thân thiết của Lữ Na cùng Trương Sở Lãng, tâm lý đồ kị bùng cháy thiếu chút nữa là bùng ra.

Vương Lập Hoa cùng Trương Sở Lãng cũng gặp qua mấy lần, hai người mặc dù không quen thân nhưng vẫn biết nghề nghiệp cùng tính danh của đối phương. Thấy đối phương một người vừa nghèo nàn lại là một tiểu cảnh sát nhỏ nhoi có thể được Lữ Na hậu đãi như thế, mà mình tốn hao bao tâm huyết lại được kết quả như vậy, trái tim hắn bắt đầu vận vẹo, nhìn về phía Trương Sở Lãng ánh mắt cũng dần trở nên độc ác, bất quá hắn cũng không có lập tức xông lên tìm Trương Sở Lãng mà tìm khổ, mà là ẩn nhẫn con tức giận của mình, xoay người tiến vào chiếc xe Mercedes Benz bên cạnh rồi đi.

Trương Sở Lãng vừa mới đến nơi chỉ nhìn thấy bóng lưng Vương Lập Hoa, hơn nữa bản thân vừa mới xuống xe đã bị Lữ Na hấp dẫn toàn bộ chú ý, căn bản là không kịp cân nhắc xem bóng lưng này là ai. Hắn tự nhiên không biết bản thân mình trong lúc vô tình phải tội một bình dấm chua, hơn nữa cái bình dấm chua này còn là một tiểu nhân, hắn ta sau này còn mang đến cho cuộc sống của mình chút phiền toái nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Kỹ Thuật Xoa Bóp Thần Kỳ

Ánh mắt Lữ Na sau khi thấy xe Vương Lập Hoa rời đi, nàng lập tức đình chỉ tư thế mập mờ cùng Trương Sở Lãng, dù sao trong gara xe có nhiều sự phụ sửa xe nhìn vào.

"A Lãng, đi, tí ti hôm nay mang ngươi đi xem qua nhà ta một chút." Lữ Na vừa mới nói xong cùng lúc Trương Sở Lãng đi sát bên người, lúc này Lữ Na phát hiện tim mình đập nhanh hơn, trên mặt cũng có cảm giác nóng rần, cái này trước kia vốn là chuyện không có khả năng, nhìn Trương Sở Lãng như cái đầu gối vậy, nàng lo lắng thở dài một hơi.

Ở chỗ sửa xe Lữ Na trên tầng cũng có một phòng, nhưng mà nàng ở bờ biển cũng mua một tòa biệt thự, đại đa số nàng như mọi người nghỉ ngơi ở đây, ngẫu nhiên mới quay về biệt thự một chuyến.

Lúc này trong đầu Trương Sở Lãng tất cả đều hiện lên bóng dáng xe Halley, trong đầu hắn đang tưởng tượng hai mươi mấy hình dáng xe Halley, từ đó

tìm trong đó một hình dáng bá đạo thích hợp với mình nhất, sau đó lại vừa kết hợp với tri thức lực lượng học cùng cấu tạo học, tiến hành gia công một chút linh kiện, không ngừng hoàn thiện xe Halley trong tim mình.

Bình tĩnh trong hoảng hốt, trước hần bị Lữ Na kéo lên một chiếc xe sau đó mơ mơ màng màng, giờ hần lại xuống xe.

"Này, người xảy ra chuyện gì đấy hả, như thế nào lại không yên lòng vậy?" Đọc theo đường đi, Lữ Na phát hiện trên mặt Trương Sở Lăng vẫn như cười như không, nói với hần cũng không thấy trả lời lại câu nào, chỉ là vô thức gật đầu hoặc là đơn giản ừ một tiếng, sau khi vào biệt thự Lữ Na rốt cục nhìn không được mà nhéo tai Trương Sở Lăng thêm lần nữa.

"Ồi chào, nhẹ tay, nhẹ tay, đến cái tai cũng rách mất." Trương Sở Lăng rốt cục cũng bị Lữ Na dùng thủ đoạn bạo lực mà thức tỉnh, nhếch miệng hét lớn.

Về mặt thông khổ của Trương Sở Lăng cũng không lừa gạt được Lữ Na, tay Lữ Na nhẹ nhàng mà nhéo tai hần một vòng, nhưng mà trong miệng thanh âm cực kỳ quyến rũ tới gần sát tai Trương Sở Lăng mà hỏi: "Thành thật khai báo nhanh, mới vừa rồi có phải là nghĩ đến nữ nữ đến mất hồn rồi phải không?"

Cái tai bị cái tay nhỏ bé lạnh lẽo của Lữ Na nhéo, trong mũi như ngửi được mùi hương trên người Lữ Na toả ra, Trương Sở Lăng một điểm cũng không cảm thấy thông khổ, mà trái ngược lại, hần cảm thấy được cảm giác này rất thoải mái, khi mà Lữ Na ghé vào tai hần nói chuyện, cái loại cảm giác ngứa ngáy này rốt cục làm cho hần khó chịu.

Xảo diệu xoay người một cái, Trương Sở Lăng thoát khỏi tay của Lữ Na: "Na tỷ, ta mới vừa rồi ở trên xe buýt thấy một vị nữ tử, thật sự rất đẹp, quả thực là muốn qua trở về chỗ cũ mà nhìn ha."

"Xe buýt? Mỹ nữ?" Lữ Na nghi hoặc mà nhìn Trương Sở Lăng, rất nhanh nàng liền phát hiện trong ánh mắt Trương Sở Lăng ẩn dấu một tia mỉm cười: "So với tí ti lại còn xinh đẹp hơn sao?" Lữ Na vừa nói chuyện, một bên nhúc nhích móng vuốt.

Có thể là do ở nhà, Lữ Na đã thay một bộ quần áo bình thường khi đi làm bằng tùy ý mặc một chiếc váy tơ tằm, bộ nội y tơ tằm màu hồng cùng mảnh tam giác cùng màu hồng nốt, mơ hồ như ẩn như hiện dưới chiếc váy, ngay lúc đó bộ kiều đồn tròn trịa được thu hết vào mắt. Càng làm cho Trương Sở Lăng miệng khô lưỡi khô chính là dưới mảnh tam giác nọ cư nhiên hiện lộ ra một đoàn đen nhánh, lại còn có một vài sợi không bị bó buộc trong mảnh tam giác mà chui được ra bên ngoài.

Thấy Trương Sở Lăng vẫn không nhúc nhích mà nhìn vào chỗ xấu hổ của mình, Lữ Na theo tiềm thức kẹp chặt hai chân lại, đồng thời người cũng hơi cong lên. Chính là như vậy không những không ngăn cản ánh mắt tham lam của Trương Sở Lăng, ngược lại còn đem đôi hào nhũ no đủ đưa đến trước mặt Trương Sở Lăng.

Lữ Na thấy mình liên tiếp ngay trước mặt Trương Sở Lăng mà thất thố, nhất thời tâm hồn phụ nữ đại loạn, trong lòng thầm mắng mình không biết thẹn, nhưng lại có một khát vọng cùng khoái cảm, nàng cũng cảm thấy đầu óc mình loạn hết cả lên, tiếng tim đập mơ hồ có thể nghe thấy.

Trương Sở Lăng mặc dù trước kia cũng bị Lữ Na đùa giỡn qua, nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng hương diễm như thế này, hần chỉ cảm thấy bản thân mình dục hỏa dâng dâng chỉ chờ bạo phát, hần liếm liếm đầu lưỡi khô khốc, khó khăn mà hỏi han: "Na tỷ, người không phải là bảo ta qua đây lấy xe sao?"

Lời Trương Sở Lăng nói như tiếng chuông ngân đem Lữ Na từ trong mộng ảo mà thức tỉnh, nàng bình ổn một chút tâm trạng đang kích động, đoan trang mà nói: "A Lăng, hôm nay mời người tới đây vốn là đặc biệt cảm tạ người buổi tối ngày hôm qua mát xa cho ta, người làm cho ta tìm được về tự tin cùng thanh xuân."

Về mặt của Lữ Na biến hóa cực nhanh làm cho Trương Sở Lăng thầm gật đầu, hơn nữa bộ dáng nàng lúc này đoan trang cùng thần thánh làm cho người ta không thể hiện lên ý niệm khinh nhờn trong đầu, khó trách nàng có thể thành thạo trong ngành hầu như chỉ có nam nhân này, cũng chỉ có một phân bản lĩnh này mới có thể làm cho nam nhân thần hồn điên đảo mà không phạm phạm được.

"Na tỷ, lời nói chỉ là ngoài da mà thôi, nhiều năm như vậy người chiếu cố cho từng li từng tí ta luôn ghi nhớ trong lòng, ta mát xa giúp người cũng chỉ là thử xem mà thôi, trong lòng cũng không có tuyệt đối nắm chắc." Trương Sở Lăng rất nhanh điều chỉnh tâm trạng mình, bình tĩnh mà nói.

Nhìn thấy Trương Sở Lăng biểu hiện xuất sắc như thế, trong lòng Lữ Na cũng yên tâm đi rất nhiều. Nàng vừa rồi mới lo lắng nhất chính là Trương Sở Lăng không nhìn được mà không buông tha muốn cùng mình hoan hảo, như vậy mặc dù nàng cũng sẽ thuận theo Trương Sở Lăng, nhưng mà trong lòng sẽ xem thấp Trương Sở Lăng đi rất nhiều, không một người phụ nữ nào lại không hy vọng nam nhân mình nhìn trúng có tiền đồ, cho dù nàng biết bình thường Trương Sở Lăng ở sở cảnh sát biểu hiện ra sao, nhưng trong lòng nàng vẫn tồn tại một tia ảo tưởng.

Lữ Na ngọt ngào cười cười nói: "Nếu như vậy ta đây liền không khách khí rồi, A Lăng, hàng xe vừa rồi có chiếc mã toa lap để, ta nghĩ người khẳng định sẽ thích nó, đợi tý nữa đi thử chứ hả?" Nhớ tới bản thân đem cái xe này làm mời như Trương Sở Lăng đến, Lữ Na tự nhiên đem tin tức tốt này nói cho Trương Sở Lăng rồi.

"Na tỷ, ta hôm nay đến không phải chỉ là lấy xe, mà là muốn nhờ người một việc" Trương Sở Lăng đem ý định chuyện lắp ráp một chiếc xe moto kể chi tiết cho Lữ Na nghe.

Lữ Na lại không nghĩ rằng Trương Sở Lăng đối với moto cũng có chút nghiên cứu, trong lòng mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng cũng đáp ứng lời Trương Sở Lăng, hơn nữa hứa sẽ nhanh chóng sắp xếp.

Ngoài ra, hôm nay Lữ Na cảm thấy hứng thú nhất là muốn biết mình có thể tiêu trừ hết nếp nhăn nơi khóe mắt hay không, mà nàng hôm nay sở dĩ cấp

bách gọi Trương Sở Lăng đến chính là hy vọng hẳn có thể mát xa cho mình một lần nữa, nhanh chóng tiêu trừ hết nếp nhăn nơi khóe mắt.

Trương Sở Lăng chăm chú kiểm tra nếp nhăn nơi khóe mắt của Lữ Na một chút, đối với hiệu quả mát xa của mình rất hài lòng. Nhìn ánh mắt cùng vẻ mặt chờ mong của Lữ Na, làm sao có thể giống như người sắp bốn mươi tuổi được, trông giống như là một tiểu cô nương vậy, xem ra thích đẹp vốn là bản tính của phụ nữ.

"Na tỷ, không phải là bây giờ ta không muốn mát xa giúp ngươi, mà là việc mát xa này mỗi tuần chỉ một lần, ngoài ra lấy thực vật trị liệu làm phụ, hôm qua ta mới ấn qua cho ngươi một lần, hôm nay tiếp tục ấn cũng không hiệu quả lắm đâu, ngươi trái lại hãy dựa theo đơn thuốc kia mà dùng đi, lần sau ta sẽ mát xa giúp ngươi, nếp nhăn của ngươi hẳn là sau này sẽ hết." Trương Sở Lăng nhún vai, không thể tránh được mà nói.

"Thật sự sao, chỉ cần một lần nữa nếp nhăn nơi khóe mắt của ta sẽ hoàn toàn biến mất?" nghe được Trương Sở Lăng nói hôm nay không thể mát xa giúp nàng, trong lòng nàng có một trận mất mát, nhưng khi nghe đến lần sau nếp nhăn nơi khóe mắt của mình có thể biến mất hoàn toàn, nàng thiếu chút nữa cao hứng nhảy dựng lên, "A Lăng, dù sao hôm nay buổi tối ngươi mới đi làm, nếu không nhân tiện bồi tiếp tỷ tỷ một lúc có được không, tỷ tỷ làm cho ngươi một vài món ăn hảo hảo mà khao ngươi nhé."

"Na tỷ, trù nghệ của ngươi xem ra lần sau ta mới có thể thưởng thức rồi, lão ba ta đã mua thức ăn rồi, phòng chừng buổi tối hôm nay nhà của chúng ta có bữa đại liên hoan."

Trương Sở Lăng mỉm cười đem chuyện mình được huân chương anh dũng cùng việc đi huấn luyện ở PTU nói ra cho Lữ Na.

Lữ Na nghe Trương Sở Lăng nói xong, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nàng không thể tin được mà liếc mắt đánh giá Trương Sở Lăng một cái, từ sắc mặt thủy chung trầm ổn của Trương Sở Lăng nàng phán đoán lời Trương Sở Lăng nói là thật, chỉ là Trương Sở Lăng như thế nào có thể bởi một lần ngẫu nhiên lập công mà đạt được tương thưởng cao như vậy?

Bất quá cái này dù sao đối với Trương Sở Lăng cũng là chuyện tốt, nàng giả trừ nghi hoặc mà gạt đầu: "Nếu như vậy để lần sau đi, chúc mừng ngươi được huân chương anh dũng và cơ hội tiến vào huấn luyện ở PTU."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Món Quà Hào Phóng

Lúc Trương Sở Lăng về đến nhà, thấy phụ thân đang ở trong nhà bếp bận rộn, nhưng điều làm hắn cảm thấy kỳ quái chính là, trong nhà bếp lại có tiếng nói của một nữ hài tử.

"Đại muội cùng Nhị muội không phải chưa đi làm về sao, vậy trong nhà bếp là ai?" Mang theo cái này nghi vấn, Trương Sở Lăng nhìn không được hướng về phía nhà bếp mà đi đến, sờ dĩ ngày hôm nay hắn vội vội vàng vàng trở về mà không bồi tiếp Lữ Na, chính là sợ phụ thân ở nhà một mình cô quạnh, do đó hắn nghĩ nên trở về tâm sự một chút, lại không nghĩ rằng đã có người đang bồi tiếp phụ thân, hơn nữa nghe được tiếng cười khoái trá của phụ thân trong nhà bếp, có thể khẳng định phụ thân hiện tại rất là vui vẻ.

Trương Sở Lăng muốn biết rốt cuộc vì sao phụ thân lại cười vui vẻ đến như vậy nên liền đi đến cửa nhà bếp, nguyên lai là con gái nuôi của phụ thân, Hường Phi, đến thăm.

Hường Phi là hàng xóm trước kia của Trương Sở Lăng. Nàng là một cô nhi, khả năng sống độc lập mạnh mẽ, mở một quầy hàng trên vỉa hè ở chợ đêm để tự nuôi sống bản thân, dùng tiền rất tiết kiệm, cho tới bây giờ vẫn không nỡ sắm sửa quần áo cho mình, có khi cơm ăn đều là cơm nguội. Trương phụ thấy nàng chịu khó, mồm miệng cũng thông minh, hơn nữa tâm địa thiện lương, tâm tư yêu thích nàng, liền nhận nàng làm con gái nuôi.

Hường Phi có một cặp đùi thon dài thập phần co dãn, vóc người yếu đuối, khuôn mặt thanh tú, lông mi cong cong thật dài, đôi mắt trong suốt như thủy tinh, khuôn mặt trắng nõn tinh tế. Nàng mặc một chiếc áo T-shirt màu vàng, chiếc áo T-shirt căn bản hơi mỏng bó lấy bộ ngực của nàng một cách nham liệt, hạ thân mặc một chiếc quần jean bó sát, cái mông tròn lẳn được chiếc quần jean phụ trợ làm hấp dẫn ánh mắt mọi người, đôi chân mang một đôi xăng-đan bình thường, năm ngón chân trắng mềm nõn nà nghịch ngợm lộ ra bên ngoài.

Trương Sở Lăng nhìn sơ qua, y phục cùng đôi xăng-đan trên người Hường Phi tổng cộng cũng sẽ không vượt quá 100 đô la Hồng Kông. Lúc này hai người trong nhà bếp không có phát hiện việc Trương Sở Lăng trở về, Trương phụ đang cười hi hi moi nội tạng của một con gà, còn Hường Phi thì đang rửa nấm phiến. Trông thấy các loại thực vật ấy, Trương Sở Lăng khẳng định bọn họ đang chuẩn bị món gà nhồi nấm cách thủy.

"Cha, ta đã trở về, em gái, ngươi cũng tới a." Trương Sở Lăng thân thiết bắt chuyện một tiếng, người cũng tiến vào nhà bếp, "Cha, có cần ta hỗ trợ hay không?"

Nghe được thanh âm của Trương Sở Lăng, Hường Phi dừng việc đang làm, nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, "Ca, người đã trở về a."

Trương phụ vừa nhìn thấy Trương Sở Lăng hết nhìn đông lại nhìn tây, nhớ tới việc Trương Sở Lăng trước đây gây hoạ hoạn trong nhà bếp, sợ đến sắc mặt trắng bệch, cuống quýt nói rằng, "Ồ đây không có chuyện gì, người nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Hường Phi nghe vậy thì cười hì hì không ngừng.

Trương Sở Lăng sờ cái mũi của mình, bản thân cũng không phải phần tử khủng bố, lại đáng sợ như vậy sao, bất quá trông thấy ánh mắt phụ thân gắt gao nhìn mình, hắn cũng chỉ có thể hậm hực mà lui ra.

"Con gái, trong nhà bếp cũng không còn việc gì, người ra ngoài cùng ca ca người nói chuyện phiếm đi, vài ngày nữa người muốn gặp hắn cũng rất khó." Hiện nhiên, Trương phụ đem chuyện Trương Sở Lăng chuẩn bị tham gia huấn luyện bộ đội cơ động cho Hường Phi biết.

Hường Phi nhu thuận đáp ứng, liền đi theo phía sau Trương Sở Lăng ra ngoài.

Vào phòng khách, Hường Phi im lặng chứ không có sôi nổi như lúc ở trong nhà bếp, nàng chỉ lẳng lặng đánh giá Trương Sở Lăng, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Trương Sở Lăng bị nhãn thần của Hường Phi quan sát làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, "Làm sao vậy, trên mặt ta dính gì sao, y phục có vấn đề gì sao?"

Ngày hôm nay Trương Sở Lăng mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay, hạ thân mặc một chiếc quần có màu sắc đơn giản, chân mang giày màu trắng. Thế nhưng bởi vì tính cách nhu nhược vốn có lại biến thành tự tin, người có vẻ hào hiệp hơn, hơn nữa bởi vì hoạt động thân thể nhiều hơn, người cũng trở nên sáng lạn hơn rất nhiều, tạo thêm lực hấp dẫn trí mạng trong mắt nữ hài tử này.

Thanh âm của Trương Sở Lăng làm cho Hường Phi đang trầm tư chợt tỉnh giấc, trên mặt của nàng đột ngột đỏ bừng, hai tay nắm góc áo không được tự nhiên.

"Em gái, mọi người ở quê có khoẻ không." Theo trí nhớ được dung hợp, Trương Sở Lăng biết Hường Phi có một đoạn thời gian về quê hương tổ tổ, vì vậy hỏi thăm.

"Àn, bọn họ đều rất tốt, bọn họ thấy ta về đều rất vui vẻ, liền giữ ra lại chơi vài ngày, ta khi trở về, bọn họ đưa cho ta rất nhiều đặc sản." Khi nhắc tới quê nhà, trên mặt Hường Phi tràn ngập niềm vui sướng, xem ra nàng thực sự rất vui vẻ về chuyến về quê lần này, một lát sau, giống như nàng chợt nhớ ra cái gì đó, bước nhanh đi tới phòng khách, Trương Sở Lăng tình tường phát hiện, nơi đó đang để một cái tay nải (chiếc túi đeo để chứa laptop) màu đen.

"Ca, tặng cho người đi, chúc mừng người nhận được huân chương anh dũng do chính cục trưởng cảnh sát tự mình khen tặng cùng cơ hội tham gia huấn luyện bộ đội cơ động." Về mặt Hường Phi đầy xúc động đưa cái tay nải màu đen trong tay cho Trương Sở Lăng.

Trương Sở Lăng nghi hoặc tiếp nhận cái tay nải màu đen bằng da này, mở vừa ra nhìn, là một chiếc laptop màu bạc, hắn kinh ngạc nhìn Hường Phi, phát hiện hai mắt trong suốt của nàng đang nhìn mình, giống như đang chờ mong cái gì đó.

"Cái này không phải là mô hình chứ?" Cũng khó trách Trương Sở Lăng sẽ hỏi như vậy, trong ấn tượng của hắn, Hường Phi bình thường đều sử dụng tiền rất tiết kiệm, quần áo cùng giày mặc trên người đều là hàng vỉa hè, thậm chí có lúc thấy người khác dùng tiền một cách hào phóng nàng cũng cảm thấy tiếc, thử hỏi một người như thế lại có thể mua một thứ quý giá như vậy mà tặng hắn.

"Người... Người không nên nói như vậy." Hường Phi tưởng rằng Trương Sở Lăng sẽ hưng phấn nhảy dựng lên khi mình đưa chiếc laptop cho hắn, hoặc sẽ cảm kích nằm không ngớt, lại không nghĩ rằng đối phương lại nói một câu như vậy, nàng tự nhiên tức giận đến không ít.

Hường Phi biết Trương Sở Lăng đã khát vọng có một cái laptop lâu rồi, mà nàng từ khi biết được ý niệm đó trong đầu Trương Sở Lăng, nàng đã bắt đầu dồn toàn bộ tiền, nàng ăn uống tiết kiệm tự đó đến bây giờ mới có đủ tiền mua chiếc laptop này, nàng liền hưng phấn đi mua ngay.

Về mặt tươi cười lúc này bật chợt biến mất mắt nàng cũng sưng đỏ lên, sắc mặt càng âm trầm đáng sợ, nhất thời Trương Sở Lăng không biết làm sao.

Nghe được thanh âm tranh cãi âm ỉ trong phòng khách Trương phụ đang bận bịu trong nhà bếp cũng chạy ra, thấy trong tay Trương Sở Lăng đang cầm chiếc máy vi tính với bộ dạng lúng túng, lại nhìn thấy con gái nuôi mắt sưng đỏ miệng cong lên lệch sang một bên, lão nhân thành tinh mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra.

"Hài tử này, em gái người tích cóp từng chút tiền để mua máy vi tính cho người, người không biết cảm tạ lại còn làm người ta tức giận, người làm ca ca mà như vậy sao?" Ở trước mặt Trương Sở Lăng, Trương Hường Quang lộ ra uy phong của phụ thân.

Nghe được lời trách cứ của phụ thân, Trương Sở Lăng cũng không biết bản thân nên làm thế nào, tay chân hắn loạn lên vội vàng bỏ chiếc máy vi tính xuống, kéo cánh tay Hường Phi nói, "Em gái tốt, là ta sai rồi, người tha thứ cho ta được không, chỉ cần người không tức giận, ta làm cái gì cũng được."

"Người chắc chắn chứ?" Hường Phi một bên nức nở một bên hỏi.

"Người tặng cho ta chiếc máy vi tính ta hằng mơ ước, ta làm sao dám lừa người." Trương Sở Lăng không có phát hiện khoé miệng Hường Phi đang mỉm cười, thành thật hồi đáp, hắn cũng xác định là cần một chiếc máy tính, chỉ là thời gian trước bận rộn rèn luyện thân thể không kịp mua mà thôi.

"Tốt lắm, người ngày mai theo ta đi dạo phố." nước mắt của Hường Phi nói dừng là dừng, không cho Trương Sở Lăng có cơ hội đòi ý.

Nghe được yêu cầu của Hường Phi, Trương Sở Lăng cảm thấy gặp phải trở ngại, cùng nữ hài tử đi dạo phố, quả thực so với tự sát còn khó chịu hơn.

Trong lòng nặng trĩu vì việc sẽ phải thành người phải vác đồ, trong bữa ăn tối, Trương Sở Lăng cũng không có hứng để ăn.

Hai tỷ đệ Trương Nhược Nhân cùng Trương Lương Huy tranh giành nhau chiếc huân chương anh dũng của Trương Sở Lăng, nhìn về phía Trương Sở Lăng với ánh mắt tràn đầy sùng bái, thấy trong ánh mắt ca ca không có nửa điểm kiêu ngạo, bọn họ bội phục ca ca tận đáy lòng.

Chỉ có Trương Nhược Nam có điểm nghi hoặc, bộ dạng của ca ca trong bữa ăn ngày hôm nay sao lại nhã nhặn đến như vậy?

Hường Phi cùng Trương Hường Quang cũng là thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt đảo qua Trương Sở Lăng, nháy mắt nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cường Hôn Trên Đường

Vội vã ăn xong bữa cơm, Trương Sở Lăng chạy như bay tới cục cảnh sát. Ánh mắt của Hường Phi cùng phụ thân làm cho hắn cảm thấy như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, Đại muội mặc dù không có nói chuyện, thế nhưng cũng thể cam đoan bản thân nàng sẽ không lên tiếng để nói thêm vào, ánh mắt sùng bái của tiểu muội cùng tiểu đệ càng làm cho mặt hắn nóng ran lên, Trương Sở Lăng không có quen với việc trở thành tiêu điểm, do đó hắn lựa chọn lẩn tránh.

Đến cục cảnh sát, sau khi làm việc tiếp nhận nhiệm vụ, lần đầu tiên từ khi đến thế kỷ 21 Trương Sở Lăng nhận nhiệm vụ tuần tra ban đêm.

Hồng Kông về đêm đích thực rất đẹp, một dải đèn sáng trưng thể hiện sự sầm uất của các khu chợ, khu thương mại. Nơi có đèn ne-on nhấp nháy, phẳng phất giống như ma trời, đi dạo trong thành phố, một căn nhà cao tầng trong suốt, như là một người đang khiêu vũ, thể hiện sự phong tình của bản thân. Building cao thấp chằng chịt, ngọn đèn như những ngôi sao nhỏ bé, màn đêm đen như nhung trở nên lộng lẫy.

Cảm thụ được trong không khí ấm áp, có sự ẩm ướt của làn gió biển, thấy lão niên đi dạo trên đường với bộ dáng đầy sinh lực, tâm tình của Trương Sở Lăng cũng thoải mái đi rất nhiều.

Điền Nỵ từ khi cùng Trương Sở Lăng trở mặt, nàng không nói chuyện cùng Trương Sở Lăng nữa. Kỳ thực nội tâm của nàng đối với Trương Sở Lăng cực kỳ mâu thuẫn, muốn nói xin lỗi Trương Sở Lăng, lại sợ mất mặt mũi, hơn nữa lời nói của biểu tỷ Viên Cảnh Lam lại hiện lên, làm cho lòng nàng có chút vướng mắc.

Nhớ tới lời nói của biểu tỷ, mấy Điền Nỵ đỏ ửng nhìn một chút bóng lưng hơi có vẻ gầy yếu của Trương Sở Lăng, nghĩ thầm bản thân dù cho phải lập gia đình, cũng tuyệt đối sẽ không gả cho hắn.

Trương Sở Lăng không có mặt ở sau lưng, nên rõ ràng hắn không biết được nội tâm của đồng nghiệp xinh xắn đang nghĩ cái gì. Hiện tại hắn đang bận rộn hưởng thụ sự phồn vinh của thành phố này, cùng tiếp xúc với người đi trên đường. Có thể tiếp xúc với người đi trên đường như thế, ở thế kỷ 30 là việc rất khó, mà trong lúc vô ý sự giúp đỡ lẫn nhau được biểu hiện ra ngoài, ở thế kỷ 30 càng không có thấy được.

Đột nhiên, con mắt của Trương Sở Lăng bị hấp dẫn bởi một nữ hài tử.

Bộ dạng cô bé kia khoảng 17-18 tuổi, trên cổ quấn một chiếc khăn lụa mỏng như cánh ve, trên thân mặc một bộ đồ lưới màu vàng nhạt nóng bỏng, hạ thân mặc một cái quần soóc rộng. Cái áo lưới mỏng vàng nhạt có điểm trong suốt, có thể thấy được cái ngực màu trắng bên trong, nịt vú rất lớn, hai ngọn núi kia nghịch ngợm như muốn thò đầu ra, giống như thông khí cho nhau. Cặp đùi thon dài trắng nõn kết hợp với việc di chuyển tạo nên vẻ hấp dẫn, thu hút ánh mắt của người đi đường.

"Sắc quý." Dọc đường đi Điền Nỵ vẫn quan tâm đến nhất cử nhất động của Trương Sở Lăng lúc này thấy ánh mắt của Trương Sở Lăng chăm chú nhìn lên thân hình thiếu vài kheu gọi của nữ hài tử kia, nàng không chịu được mở miệng mắng.

Điền Nỵ cũng là đồ oan cho Trương Sở Lăng, sự chú ý của Trương Sở Lăng thực sự không phải trên người cô bé kia, lại không hề bị sự hấp dẫn của bộ ngực cùng cặp mông. Trương Sở Lăng chỉ là chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi tay của nữ hài tử kia, hai tay của nữ hài tử kia thon dài trắng nõn, chiếc khăn lụa tinh xảo tung bay theo gió, con mắt của nữ hài tử như độc xà, quét mắt nhìn trong đám người, hai tay nàng tinh xảo rục rịch, ánh mắt như thế, cánh tay như vậy, Trương Sở Lăng liếc mắt liền đã nhìn ra cô gái này là một tên trộm chuyên nghiệp.

Trương Sở Lăng làm như không nghe thấy lời nói của Điền Ny, hần hướng phía nữ hài tử kêu gọi mà bước nhanh đến.

"Hắn không phải là đùa giỡn hạ lưu trên đường chứ?" Trông thấy việc làm của Trương Sở Lăng, Điền Ny kinh ngạc há to miệng ra, trong mắt nhìn không được xuất hiện chút thần sắc khinh bỉ. Nàng do dự một chút, liền lập tức đuổi theo, làm một cảnh sát ưu tú, nàng có trách nhiệm ngăn cản tất cả các hành vi lưu manh.

"Tiểu thư, mời người đưa ra thẻ căn cước." tiến đến phía sau nữ hài tử, Trương Sở Lăng nghiêm túc mà hỏi thăm, bởi vì hắn vừa rồi tình huống thấy, nữ hài tử lợi dụng chiếc khăn lụa yếm hộ mà lấy trộm ví của người đi đường.

Trong mắt nữ hài hiện lên một tia hoảng loạn, bất quá nàng rất nhanh liền đã trấn tĩnh lại, nàng đóng cửa con mắt đen láy qua lại, tựa hồ có chủ ý, chỉ thấy nàng nhướn bàn thân trắng mịn màng của mình lên đưa cái lưỡi dính hương ra liếm liếm lên cặp môi mỏng đầy kêu gọi, mị nhãn như tơ nói, "A Sir, người cần gì cứ nói thẳng a, đừng có dùng chiêu thức như vậy để tiếp cận ta?"

"Nga..." Nghe được nữ hài nói, người đi trên đường nhất thời thờ dãi một tiếng, bọn họ đều tin nữ hài nói, Trương Sở Lăng tuyệt đối là không có việc gì để làm, lại thấy một nữ hài tử khá ái như thế, làm sao có thể có chuyện. Đi theo sau Trương Sở Lăng Điền Ny cũng hừ lạnh một tiếng, với hành vi của Trương Sở Lăng không cho là đúng.

"Giấy căn cước, cảm tạ!" Trương Sở Lăng vẫn như cũ đưa tay phải của mình ra, vẻ mặt nghiêm túc.

Sắc mặt của nữ hài tựa như có điểm khó coi, nàng chột dạ liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng, lại nhìn liếc mắt nhìn mọi người xung quanh, cắn răng, thân thể phải dựa vào người Trương Sở Lăng, "A Sir, muốn biết tên của ta người trực tiếp hỏi là được, ta khẳng định nói cho người biết, nếu như người muốn hẹn hò thì ta cũng đáp ứng a." Những lời này, là nữ hài nhẹ giọng nói bên tai Trương Sở Lăng, chỉ có Trương Sở Lăng mới có thể nghe được.

Bộ ngực phong mãn của nữ hài nhẹ nhàng mà sát lên cánh tay của Trương Sở Lăng, đôi môi anh đào kiều diễm vẫn hướng tới tai Trương Sở Lăng, mùi thơm xù nừ như xạ hương truyền vào chóp mũi Trương Sở Lăng, mềm mại, láng mịn cùng co dãn là cảm giác được truyền đến khi cánh tay cảm nhận được trong nháy mắt, Trương Sở Lăng cảm giác nhiệt độ của bàn thân đang tăng dần lên.

Đồng thời mọi người ước ao có được sự đào hoa của Trương Sở Lăng, nhiều ánh mắt nhìn về phía hắn thể hiện sự khinh bỉ, âm thanh chê trách cũng càng lúc càng lớn, có người thậm chí bắt đầu lớn tiếng chỉ trích Trương Sở Lăng.

Thấy là nữ hài chủ động tiếp cận Trương Sở Lăng, Điền Ny cũng không có nói cái gì, chỉ là sắc mặt nhưng trở nên rất khó coi, bởi vì nàng thấy thần sắc lúc này của Trương Sở Lăng, hắn cũng không có lập tức đem nữ hài đẩy ra.

Trương Sở Lăng làm ngơ với âm thanh chê trách của mọi người, càng không có đem Điền Ny đag ở phía sau hắn vào trong mắt. Chỉ thấy trong mắt hắn lộ ra dáng vẻ tươi cười tà dị, nhưng trong mắt mọi người lại là dâm đãng, chậm rãi, hắn cúi xuống đầu của mình, miệng để sát vào cái lỗ tai tinh xảo của nữ hài tử.

"Lẽ nào người nghĩ ta vu oan sao?" Trương Sở Lăng nhẹ nhàng nói những lời này bên tai nữ hài tử, hắn bắt được tay của nữ hài tử đang cấp tốc thò vào túi quần hắn.

Nữ hài giống như một con nai con, trên mặt hoảng loạn, đồng thời trên mặt hiện lên một tầng hơi nước.

Thấy tay của nữ hài đặt vào trong quần Trương Sở Lăng, nhưng Trương Sở Lăng lại nắm chặt tay nữ hài, trong ánh mắt nữ hài tràn ngập vẻ cầu xin, người đi đường không khỏi có ý nghĩ kỳ quái, tuần cảnh này đang khi dễ cô bé này trên đường cái sao?

Trương Sở Lăng còn không biết hành vi của mình đã khiến cho mọi người phẫn nộ, mọi người chỉ chờ nữ hài kêu phi lễ hoặc cứu mạng, bọn họ sẽ lập tức động thủ đem Trương Sở Lăng trói lại mang đến cục cảnh sát, Điền Ny ở phía sau Trương Sở Lăng càng nóng ruột muốn làm như vậy hơn.

Chỉ là mọi người rất nhanh liền đã thất vọng. Cái cô bé kia cũng không có la to, mà là tiếp tục đem thân thể mềm mại của mình áp chặt vào thân thể của Trương Sở Lăng, nàng kiễng đầu ngón chân lên hôn nhẹ lên miêng của Trương Sở Lăng một chút, sau đó hôn dài một đường đến tai hắn. Nữ hài rất nhập tâm, cũng rất có tình cảm mãnh liệt.

Mọi người trên đường nhất thời choáng váng, sự việc lập tức thay đổi a, có phải tuần cảnh này cố ý gọi bạn gái đến để biểu diễn hay không. Ngay cả Điền Ny đứng sau Trương Sở Lăng chuẩn bị động thủ cũng xấu hổ không ngớt, trong lòng thầm mắng Trương Sở Lăng vô sỉ cùng hạ lưu, giữ đường xá thế này lại ôm hôn nhau, lẽ nào hắn không biết bây giờ là lúc đang làm việc sao?

Mọi người không có thấy chính là, lúc cô bé kia áp sát Trương Sở Lăng, cố ý đùa giỡn một chút để hấp dẫn sự chú ý của mọi người, cái tay phải linh hoạt đang cái vờ mới trộm được cho vào túi quần của Trương Sở Lăng, lại không nghĩ rằng hành vi đó lại bị phát hiện. Lần đầu tiên thất thủ làm nàng nhất thời hoảng hốt, đột nhiên toàn thân vô lực, trong đầu một mảnh trống không, trong ánh mắt càng tràn ngập tuyệt vọng bất lực cùng thần sắc cầu xin.

Trương Sở Lăng lúc này cũng có cảm giác bất lực, kỳ thực lúc này nữ hài hoàn toàn có thể kêu to phi lễ, bởi vì lúc này dù sao chiếc ví cũng đã di chuyển thành công, chỉ cần nàng kêu to, bản thân nhất định là chịu không nổi, nhưng chính là nàng cũng không có la to, mà là có biểu hiện này. Cái này đã nói rõ ràng đây chính là lần đầu vi phạm của nữ hài này, hơn nữa bản tính cũng không xấu, nghĩ thông suốt điểm ấy, Trương Sở Lăng chuẩn bị cho nàng một cơ hội sửa đổi.

Vì vậy hắn nhẹ nhàng nói một câu bên tai nữ hài, "Đồ vật này ta sẽ giúp giao cho cục cảnh sát thông báo mất cắp, người đi đi."

Nữ hài mừng rỡ , kìm lòng không được liền hôn Trương Sở Lăng, vốn dĩ do một nhọc, hiện tại đùa bỡn hoá thành thật .

"Cảnh sát đại thúc, kỹ thuật hôn của người rất tuyệt, cảm tạ nụ hôn của người nha ." Lúc gần đi, cái cô bé kia còn không quên hô to một tiếng, đồng thời quơ quơ hai tay tràn đầy sức sống.

Mắt trông thấy nữ hài tử nghịch ngợm hướng bản thân mình quơ quơ nắm nắm, Trương Sở Lăng cười khổ lắc đầu..

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bị Người Ta Khiếu Nại

"Ca ca, người thực sự hôn nữ hài tử khi tuần tra sao ?" Trương Nhượng Nam trông thấy Trương Sở Lăng ừ ừ đi đến phòng điều tra khiếu nại nội bộ, thế nào cũng không tin tưởng chuyện này là thực, lấy tính cách thật thà chất phác của ca ca , ngay cả tay của nữ hài cũng không dám nắm, làm sao có thể cùng nữ hài hôn môi trước mặt mọi người được .

"Trương Nhượng Nam, lúc làm việc ít nói chuyện riêng đi . Trương Sở Lăng, người tới phòng làm việc của ta một chút." Trương Nhượng Nam thật tốt khi quan tâm đến ca ca , chợt nghe lời nói lạnh như băng của thủ trưởng , nàng không khỏi có chút lo lắng nhìn ca ca của mình .

Trương Sở Lăng không nói tiếng nào theo sát Viên Cảnh Lam đi vào phòng làm việc của nàng.

Viên Cảnh Lam vẫn âm thầm quan sát Trương Sở Lăng, từ khi biểu muội trao quyền cho cấp dưới đến tuần cảnh đội, tên của Trương Sở Lăng không ngừng vang lên bên tai mình, hơn nữa ngày càng trở nên hư hỏng, chỉ kém là chưa trở thành đại ma đầu, đêm qua Điền Ný đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ đem chuyện Trương Sở Lăng hôn nữ hài tử khi đang đi tuần tra nói hết ra , nàng yêu cầu cần nghiêm túc điều tra Trương Sở Lăng .

Trong lúc Viên Cảnh Lam quan sát Trương Sở Lăng , Trương Sở Lăng làm sao không quan sát đến Viên Cảnh Lam.

Mặc một bộ trang phục màu lam bó sát làm thân thể nàng đầy đặn . Mang cái kính trắng, tóc được búi cao lên , trên trán rủ xuống vài sợi tóc , thoạt nhìn vừa dịu dàng lại quyến rũ, sau mắt kính là một đôi mắt hung hăng , chỉ thấy lúc này khoẻ mẽ nàng trẻ xuống , sát khí bức người.

Hai tròng mắt mỹ lệ lạnh lùng của Viên Cảnh Lam mỹ lệ liếc nhìn Trương Sở Lăng một chút , "Trương Sở Lăng, vào khoảng thời gian từ 8h đến 8h30 ngày 23 tháng 6 người đang ở đâu làm gì ?"

"Báo cáo Madam, vào thời gian ta đang tuần tra với đồng nghiệp , hẳn là đang ở khu chợ ." Trương Sở Lăng không chú ý gì liền đáp lại, vào lúc bị Viên Cảnh Lam gọi đến , hẳn chỉ biết mình bị người khác khiếu nại , đồng thời trong lòng cũng chuẩn bị tiếp thụ trách cứ .

"Có người khiếu nại người hôn một nữ hài tử trên đường khi đang tuần tra , có chuyện này sao?" Viên Cảnh Lam thấy bộ dạng Trương Sở Lăng không có chút sợ hãi , trong lòng kinh ngạc đồng thời cũng có chút nổi nóng, toàn bộ mọi người trong cục cảnh sát có mấy người thấy mình không chút sợ hãi , bó tay bó chân , thế mà người này bình thường nhất gan như chuột lại không sợ mình ? Nghĩ tới đây, nàng quyết định mạnh tay hơn .

"Madam, chính xác phải nói là cô bé kia hôn ta." Nghe khẩu khí hăm dọa của Viên Cảnh Lam , Trương Sở Lăng nhất thời cảm thấy có điểm tốt , nhìn không được đùa một câu "Sát thần bồi nam sắc a?"

Nghe được Trương Sở Lăng nói, Viên Cảnh Lam nhú mày một chút , nàng hiện tại có điểm tin tưởng những gì biểu muội nói , có khả năng là bị Trương Sở Lăng khi dễ , từ lúc hắn vào đến bây giờ, việc điều tra của mình có vẻ rất bị động , mà loại sự tình như thế này trước nay chưa hề xảy ra .

Nàng nghi hoặc nhìn về Trương Sở Lăng, phát hiện bộ dạng của hắn không có khúm núm chút nào , ngược lại, hiện tại Trương Sở Lăng hình như trở nên tự tin phi thường , hẳn không né tránh chút nào có thể thấy được sự tự tin trong mắt hắn , tuy rằng không biết tự tin của hắn từ đâu mà đến.

Viên Cảnh Lam là một người đứng đắn nghiêm túc , hẳn cũng không muốn quấy rầy chuyện Trương Sở Lăng hôn người khác , hơn nữa vấn đề này của Trương Sở Lăng cũng làm cho nội tâm của nàng có một chút chán ghét với Trương Sở Lăng .

"Người có quan hệ gì với cô bé kia ?" Viên Cảnh Lam bắt ngờ hỏi thăm .

"Madam, ta nghĩ cái này thuộc về cá nhân a, không có trong phạm vi điều tra ." Trương Sở Lăng phản ứng rất nhanh, cũng không có rút lui, hơn nữa câu trả lời của hắn cũng không chậm trễ.

Thấy đánh lén thất bại, Viên Cảnh Lam cảm thấy có điểm tức giận, ngược lại lạnh lùng nói: "Trương Sở Lăng, làm một tuần cảnh, hẳn là tuân thủ quy

định của cảnh sát , khi người tuần tra lại cùng một nữ hài hôn nhau là chuyện có thật , người không thừa nhận sao?"

Trương Sở Lăng ở trong đầu so sánh một chút được mất, sáng khoái địa điểm liễu gật đầu, "Madam, ta thừa nhận chuyện này là thật , đồng thời cam đoan về sau sẽ tuân thủ nghiêm ngặt quy định cảnh sát , làm một cách sát chuẩn mực ."

Viên Cảnh Lam không nghĩ tới Trương Sở Lăng lại nhanh chóng thừa nhận như vậy , trong lòng nàng thoáng có chút rối bời , làm cho nàng nhất thời có điểm khó chịu, nếu Trương Sở Lăng thú nhận như vậy , chuyện này chẳng phải kết thúc sao .

Viên Cảnh Lam hiểu kỳ liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng, lại nhìn đồng hồ đeo tay một chút, chưa tới 2 phút . Có thể nói đây là lần điều tra nhẹ nhàng nhất của bản thân từ trước đến nay, nhanh chóng chấm dứt được một án kiện khiếu nại . Nếu là trước đây , cảnh viên nào cũng liều mạng biện hộ , hơn nữa tìm đủ các loại lý do để từ chối trách nhiệm của mình ?

"Người xem biên bản điều tra này đi , xác nhận không thành vấn đề gì thì ký đi ." Viên Cảnh Lam có chút hứng thú .

Trương Sở Lăng tiếp nhận biên bản điều tra của Viên Cảnh Lam đưa đến , nhìn sơ qua một cái , tìm được nơi ký tên liền ký tên mình vào , thấy chữ viết khó coi như vậy Viên Cảnh Lam liền lắc đầu.

"Madam, ta thấy viên mắt người biến thành màu đen, người bình thường chần chẫn thực khuya , hơn nữa đôi môi của người trắng bệch, người có dấu hiệu thiếu máu , ta đề nghị người nên vừa làm việc kết hợp với nghỉ ngơi, nghỉ ngơi nhiều một chút, ăn uống chú trọng dinh dưỡng hơn ." Sau khi ký xong , Trương Sở Lăng cũng không có lập tức rời đi, mà là nghiêm túc nhìn Viên Cảnh Lam một hồi , sau đó nói ra như thế .

Mỗi Viên Cảnh Lam giật giật, lại không có nói gì , nhưng trong mắt tràn đầy kinh ngạc, đồng thời xuất hiện một tia âm áp.

Từng hình ảnh xuất hiện trong đầu Viên Cảnh Lam , phụ mẫu qua đời lúc còn nhỏ , được cô dưỡng đem về nuôi , sau khi cô mất , một mình dưỡng phải gách vác việc buôn bán , cũng không có thời gian chiều cổ bản thân ; tuy rằng sau đó lại có được sự quan tâm của bạn trai , nhưng trong lúc chấp hành nhiệm vụ bạn trai lại hy sinh anh dũng . Có thể nói từ nhỏ đến lớn không có mấy người quan tâm đến nàng , đột nhiên ngày hôm nay trong lúc vô ý nghe được có người quan tâm đến mình , hơn nữa là một tiểu tuần cảnh mà mình rất coi thường , làm trong lòng nàng xuất hiện nhiều điểm ngoài ý muốn.

Trương Sở Lăng tự nhiên không biết việc mình nói ra vài câu tùy ý như vậy lại gọi lại Viên Cảnh Lam nhiều hồi ức đến thế , càng không nghĩ tới qua nàng sẽ vì vậy mà cảm động, trong lòng hần đang lo lắng bởi vì hồ sơ không tốt mà ảnh hưởng tới việc tham gia huấn luyện PTU , mặc dù mình cũng không quan tâm tới việc huấn luyện này , nhưng phụ thân lại chú ý rất nhiều .

"Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu bay ngàn dặm." Khi Trương Sở Lăng trở lại phòng làm việc , việc hần đùa giỡn trong lúc tuần tra là đề tài sôi nổi trong phòng làm việc , thái độ của mọi người không quá hai ngày liền khôi phục giống như ban đầu , nếu bị cấp trên ghi vào hồ sơ không tốt , hơn nữa còn là tác phong có vấn đề, mọi người cảm thấy hần trong khoảng thời gian ngắn không thể nào thăng cấp được .

"Theo ta thấy a, lần trước máy tính trong phòng làm việc xuất hiện các hình ảnh đồi trụy , chính là Trương Sở Lăng dùng máy vi tính truy cập vào các trang web đen làm cho máy tính dính virus , nếu không hần làm sao có thể giải quyết vấn đề nhanh như vậy được ?" Lúc Trương Sở Lăng trở lại phòng làm việc , thành âm của Trương Bình liền truyền vào tai hần .

"Đúng vậy, hần nhất định là ở nhà hay làm việc đó , giải quyết rất nhiều lần nên rất quen tay , liền xử lý một cách nhong chóng ." Lý miệng rộng tiếp miệng nói.

"Thảo nào lúc đó hần xung phong tiếp nhận giải quyết vấn đề , nhất định là trong lòng có quỷ..."

"Ta nói a, bình thường hần lại luôn giấu giếm trong lúc ấy kỹ thuật vi tính lại trở nên lợi hại như vậy , nguyên lai là như vậy a."

...

Mọi người càng nói càng hưng phấn, tựa hồ muốn đem việc Trương Sở Lăng truy cập trang web đồi trụy làm cho máy tính có kết nối inte trong phòng làm việc bị nhiễm virus thành sự thật , bọn họ mới bằng lòng bỏ qua, chỉ có Tiểu thúc cùng Lưu Tuấn Hi cảm thông nhìn Trương Sở Lăng , bộ dạng lực bất tòng tâm .

Bỏ qua ánh mắt khinh bỉ của mọi người , trong miệng Trương Sở Lăng nhẹ nhàng nói hai chữ , "Vô tri."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Xâm Phạm Hệ Thống Của Cục Cảnh Sát

Bị cấp trên ghi lại hành vi không tốt vào hồ sơ trong lòng Trương Sở Lăng cũng không có nhiều gánh nặng, sự hiểu lầm cùng tin đồn của đồng nghiệp cũng không gây ảnh hưởng đến cảm xúc của Trương Sở Lăng.

Trong đầu hần lại một lần nữa hiện lên nữ hài có tên gọi là Giang Tuyền kia, cũng chính là nữ hài tử hại hần có hành vi không tốt trong hồ sơ. Mặc dù là lần đầu tiên tiếp xúc Giang Tuyền, thế nhưng hần lại cảm thấy được sự tín nhiệm cùng thân thiết không thể hiểu đối với Giang Tuyền, theo nhân thân tràn đầy sự ngang ngược của nàng mà có thể thấy được, Giang Tuyền tuyệt đối là một thiếu nữ nghịch ngợm, đã tha cho nàng một lần, cũng không thể đảm bảo nàng lần sau lại không tái phạm.

Thế nhưng, Trương Sở Lăng lại lựa chọn tha cho nàng, mà không phải đem nàng công bố trước mặt mọi người. Giang Tuyền có một đôi mắt linh động phi thường, tựa hồ giống như cặp mắt kia, Trương Sở Lăng nhìn thoáng qua, thấy bên trong có rất nhiều đồ vật. Hần dám khẳng định, chỉ cần mình đem nàng ra trước mọi người chứng minh nàng là một tên trộm, khẳng định nàng sẽ bị mọi người phi nhổ cùng chửi bới, nói vậy, hần không dám cam đoan cặp mắt linh động kia vẫn có thể bảo trì sự linh động như cũ.

Đương nhiên, Trương Sở Lăng cũng tuyệt đối sẽ không để cô bé kia tiếp tục ăn trộm đồ của người khác, "Nhân có thất thủ, mã có thất đề", khó mà đảm bảo nàng sẽ không người ta bắt được, do đó, trong lòng Trương Sở Lăng đã liệt Giang Tuyền vào mục tiêu cần cứu vớt.

Về đến nhà, đáng lẽ chuẩn bị rèn luyện cơ thể nhưng hần lại thấy chiếc laptop mới tinh trên bàn, hần ngăn người, liền quên mất việc định rèn luyện thân thể, tới thế kỷ 21 quá lâu, mà bản thân vẫn còn cảm thấy lạ lẫm, nghĩ tới đây, hần bắt đầu sử dụng inte, sau đó chiếc máy vi tính mà Hường Phi đã tặng cho mình ra.

Trông thấy tốc độ của chương trình phần mềm giống như con ốc sên bò trên đất, Trương Sở Lăng có cảm giác chán nản. Bất quá không tồi, phần cứng máy tính không tệ lắm, xem ra khi Hường Phi mua máy tính cũng không keo kiệt lắm.

Trương Sở Lăng kiểm tra sự phân bố của phần cứng một chút, trong đầu tìm tòi lại một chút ký ức đã dung hợp, thử biên soạn vài chương trình đơn giản có thể ứng dụng, tốc độ phản ứng của máy tính đã tăng lên, hơn nữa thoạt nhìn chiếc máy vi tính trên bàn cũng dễ coi hơn rất nhiều.

Trương Sở Lăng theo thói quen truy cập địa chỉ trang web mà hần hay vào, lại phát hiện đều là tìm không được trang Web, Trương Sở Lăng trong lòng thầm mắng một tiếng hồ đồ, cũng là do mình nôn nóng lên mạng, nên ngay cả loại sai lầm nhỏ bé này cũng phạm phải, nếu như ở thế kỷ 20 mà có thể truy cập được trang web ở thế kỷ 30, vậy thật là gặp quý a.

"Ca, người không phải nói là không biết lên mạng sao?" Hường Phi không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng Trương Sở Lăng, hần thấy Trương Sở Lăng nhìn về máy tính mà dờ ra, nhin không được mở miệng hỏi.

"Em gái, sao người lại tới đây?" Trương Sở Lăng kinh ngạc khi nhìn thấy Hường Phi, "Ta sao lại không biết lên mạng?" ngón tay Trương Sở Lăng linh hoạt như bay lượn trên bàn phím, một hồi liền đem hồ sơ tư liệu điều tra của Hường Phi ra.

Phải biết rằng Trương Sở Lăng có hai phần ký ức, bản thân chưa quen với inte của thế kỷ 20, nhưng lại dung hợp với phần ký ức đã tiếp xúc với inte, hơn nữa cũng hiểu được ngôn ngữ các loại máy tính.

Nửa câu nói đầu của Trương Sở Lăng làm cho Hường Phi tức giận, phải biết rằng vì chờ cuộc hẹn ngày hôm nay, nàng đã chuẩn bị rất lâu, mà hiện tại Trương Sở Lăng lại hỏi vì sao nàng lại tới, xem ra Trương Sở Lăng đã quên mất việc hẹn hò với mình. Giữa lúc nàng chuẩn bị quở trách Trương Sở Lăng lại bị thanh âm bùm bùm của việc đánh bàn phím của Trương Sở Lăng hấp dẫn.

Đó thế nào là đôi tay được, làm sao có thể có tốc độ nhanh như vậy, bản thân thấy tầng tầng lớp lớp huyền ảnh. Bình thường cũng không có thấy ca ca tiếp xúc với máy vi tính a, lẽ nào đánh lung tung trên bàn phím, được rồi, nhất định là như vậy, nghĩ tới đây Hường Phi liền ngẩng đầu lên để nhìn vào màn hình máy tính, chuẩn bị trêu chọc Trương Sở Lăng.

Chính là nội dung trên màn hình máy tính làm cho nàng càng chán động hơn với tốc độ đánh bàn phím của Trương Sở Lăng, nàng phát hiện trong trí nhớ của mình.

"Ca, người xâm phạm hệ thống của cục cảnh sát?" Hường Phi biết Trương Sở Lăng chỉ là một tuấn cảnh mà thôi, hơn nữa là tuấn cảnh cấp bậc thấp nhất -- bộ tuần, căn bản sẽ không có kiểm tra hồ sơ tư liệu cá nhân, nhưng chính là chiếc máy tính trên bàn hết lần này đến lần khác hiện hồ sơ cá nhân của mình ở cục cảnh sát, từ lúc sinh ra đến nay, một điểm cũng không sai.

"Cái gì xâm phạm?" Trương Sở Lăng một mặt làm ra vẻ hỏi thăm, một mặt đem tất cả nội dung mờ lúc nãy phục chế rồi đem chuyển đến diễn đàn trên trang web.

Hần chỉ là giản đơn viếng thăm hệ thống một chút, sau đó hiểu kỳ hệ thống inte của cục cảnh sát, lại không nghĩ rằng có thể dễ dàng chiếm được quyền quản lý cao nhất, do đó có thể dễ dàng tra ra tư liệu của Hường Phi. Có thể nói hệ thống inte ở thế kỷ 20 đối với mình thật đúng là không đáng là gì, Trương Sở Lăng sờ sờ mũi, nghĩ thầm về sau có người ngoài ở đây thì nên cẩn thận một chút, nếu không phiền phức rất lớn.

"Người vẫn còn giả bộ, không phải xâm phạm hệ thống của cục cảnh sát sao, người thế nào lại tìm được tư liệu của ta." Mặc dù có điểm hoài nghi kỹ thuật inte của Trương Sở Lăng, thế nhưng hiển nhiên Hường Phi tin tưởng con mắt của mình.

"Giày của người thế nào lại bị đứt vậy?" Trương Sở Lăng đột nhiên chỉ vào chân Hường Phi nói.

Hường Phi vừa nghe giày của mình bị đứt, trong lòng cả kinh, vì cuộc hẹn ngày hôm nay, nàng tỉ mỉ chuẩn bị trang phục cả nửa ngày, chính là vì muốn

khoe vẻ đẹp của mình trước mặt Trương Sở Lăng, nếu như bởi vì gãy đứt mà thất bại trong gang tấc, nàng phiền muộn chết đi được, nàng cúi đầu xuống kiểm tra tỉ mỉ đôi giày nhưng không phát hiện được gì, "Giày của ta không có đứt a, có phải người nhìn lầm không?"

"Nga, chắc là do ta nhìn nhầm rồi." Trương Sở Lăng tránh né ánh mắt của Hường Phi, chột dạ hồi đáp, lúc Hường Phi cúi xuống kiểm tra giày hần liền nhanh chóng đóng trang web của cục cảnh sát, đồng thời đem tư liệu kia chuyển lên diễn đàn một trang web.

Hường Phi nghi hoặc nhìn Trương Sở Lăng, nghĩ thầm hần không phải là muốn chuyển sự chú ý của mình chứ, con mắt lập nhìn về phía mặt bàn, phát hiện tư liệu kia vẫn còn trên trang web, nàng mới yên lòng, "Ca, có thể cho ta nhìn máy tính một chút không?" Vừa nói chuyện, nàng vừa giữ tay phải của Trương Sở Lăng, rất sợ hần thuận lợi tắt trang web thủ tiêu "Hành vi phạm tội".

Nhà đầu kia thật đúng là không chịu buông tha a, Trương Sở Lăng bắt đầu đi đứng lên. Nghĩ thầm kỹ thuật của mình cũng thật cao siêu, nếu không khẳng định lời. (DG : nĩa tự sướng ít thôi mầy)

"Di, thế nào chỉ là một diễn đàn, trên diễn đàn sao lại có tư liệu của ta?" Hường Phi sau khi ngồi xuống ghế, hứng thú quay trở về trang web lúc đầu, lại phát hiện đó chỉ là một trang web diễn đàn, nàng đột nhiên im lặng. Tưởng mình có thể bắt được tội phạm, nhưng sự thật lại không giống như nàng tưởng tượng, nàng nhất thời bối rối.

"Có phải bạn học hay bằng hữu của người muốn đùa giỡn không?" Trương Sở Lăng thấy vẻ mặt nghi hoặc của Hường Phi, bắt đầu thay nàng "Phòng đoán".

"Cũng có thể." Hường Phi suy nghĩ một hồi, thực sự nghĩ không ra lý do tại sao tư liệu của mình lại xuất hiện trên diễn đàn này, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận lý do của Trương Sở Lăng, hơn nữa nàng lập tức nhớ tới mục đích tới tìm Trương Sở Lăng ngày hôm nay.

"Ca, người đã làm xong việc rồi, còn không đưa ta đi dạo phố." Hường Phi phục hồi tinh thần nói.

"A, ta còn tưởng rằng người đã quên, thay đổi điều kiện được không?" Nếu Hường Phi không nhắc đến cuộc hẹn, Trương Sở Lăng thật đúng là đã quên mất, lúc này thấy Hường Phi trông mong nhìn mình, vẻ mặt hần biểu hiện bộ dạng đau khổ.

"Không có cửa đâu, nếu người dám khi dễ ta, ta sẽ tố cáo với cha." Hường Phi ngửa cao đầu, căn bản không có bỏ qua cho Trương Sở Lăng lần này.

Thấy Hường Phi nhấn mạnh việc này là do cha mình sắp xếp, Trương Sở Lăng chỉ có thể bắt đầu đi dạo hàng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Hành Hạ Thống Khổ

Tuy rằng theo ký ức dung hợp đã sớm biết việc đi dạo rất kinh khủng, chính là dừng lại sau khi đi dạo 4 giờ không ngừng nghỉ. Trương Sở Lăng mới chính thức cảm nhận được đi dạo phố cùng nữ nhân kinh khủng đến mức nào.

Trong 4 giờ đó, Trương Sở Lăng cùng Hường Phi hầu như đã đi hết toàn bộ chợ cùng cửa hàng ở Cửu Long, Hường Phi cũng không có mua cái gì. Chính là vẻ mặt của Hường Phi từ đầu đến cuối đều rất hưng phấn, trên mặt nhìn không ra một tia mệt mỏi rã rời, hơn nữa nhìn không ra nàng có dự định nghỉ ngơi.

Trương Sở Lăng cảm thấy buồn bực, người không mua gì sao lại muốn đi dạo trong chợ a, đây không phải là lãng phí thời gian sao, rất muốn tìm một cơ hội để chuồn đi, nhưng ánh mắt của Hường Phi cứ chăm chú nhìn vào hần chòng chọc.

"Nhanh lên một chút, người mỗi ngày đều đi bộ mấy giờ, lẽ nào lộ trình như thế này lại có thể làm khó được người sao?" Trông thấy bộ dạng yếu ớt của Trương Sở Lăng, Hường Phi ở phía trước bắt mắt nói.

Thấy Hường Phi lại chui vào một tiệm giày tinh phẩm, Trương Sở Lăng thở dài một hơi, cũng cúi đầu chui đi vào.

Hường Phi thấy các đôi giày xinh xắn, đông sò sò, tây xem xem, chỉ là không muốn đi thử, để Trương Sở Lăng tức giận đến nổi, "Em gái, van cầu người thử một đôi đi, làm ta thấy có điểm hi vọng a! Người nếu như không thử làm sao biết có xinh đẹp hay không, thích hợp hay không thích hợp đây?"

Theo Trương Sở Lăng thấy, chỉ cần Hường Phi thử, mới có khả năng khỏi phải đi lung tung nữa, bản thân tình nguyện giúp nàng trả toàn bộ tiền, cũng không muốn lại tiếp tục bồi Hường Phi đi tiếp nữa.

"Không để vào mắt còn muốn thử, đây không phải là càng lãng phí thời gian sao?" Hường Phi liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng, nó một câu.

Trương Sở Lăng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa té xỉu. Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, đi dạo phố với nữ nhân quá kinh khủng, không thể theo lẽ thường mà so sánh được.

Có thể là không muốn đi dạo nữa, cũng có thể là phát hiện sự nhần nại của Trương Sở Lăng đã đến cực hạn, Hường Phi ôn nhu kéo tay Trương Sở Lăng nói, "Được rồi, ca, chúng ta không đi dạo trong chợ nữa, hiện tại ra ngoài ăn, cơm nước xong đến công viên ngồi một chút nha?"

Trương Sở Lăng vô lực gật đầu.

"Ca, nét mặt thật không phù hợp a, ngày hôm nay ta rất hài lòng khi được đi dạo, cảm ơn người đã đi cùng." Hường Phi phe phẩy cánh tay Trương Sở Lăng làm nũng.

Trương Sở Lăng không nói gì, chỉ là cánh tay cảm giác được sự mềm mại cùng trắng mịn, mùi hương từ thân thể nàng truyền đến từng đợt vào lỗ mũi Trương Sở Lăng.

"Em gái, ngày hôm nay vào nhiều cửa hàng như vậy, người thực sự không chọn được cái gì sao?" Trương Sở Lăng thấy Hường Phi mềm giọng muốn nhờ, hắn cũng không xấu hổ chau mày hỏi. Chỉ là hắn rất buồn bực, tiểu nha đầu mặc hàng vỉa hè, làm sao có ánh mắt cao như vậy, hơn nữa ngày hôm nay mắt nàng nhìn muốn phát sáng, phải là nhìn trúng ít nhất một món mới đúng a, nhưng khi bản thân hỏi nàng có muốn hay không, nàng hết lần này tới lần khác nói đủ loại lý do để từ chối.

"Ca, người tuy rằng trúng giải thưởng lớn, nhưng cha nuôi nói tiền này không khác gì do lừa gạt mà có, ta nghĩ chúng ta nên dùng tiền một cách tiết kiệm a." Lúc Hường Phi nói những lời này, thanh âm rất nhẹ nhàng.

Nghe vậy nội tâm của Trương Sở Lăng vô tình run lên, trông thấy Hường Phi quan tâm hiểu chuyện, trong lòng hắn thầm mừng mình không phải người, Hường Phi không phải chán ghét mấy thứ kia, mà là nhìn trúng nhưng không dám yêu cầu, nàng sợ đi làm như vậy, tất cả đều là vì tiết kiệm thay cho mình, mà bản thân bồi tiếp nàng đi dạo phố để thỏa mãn ham muốn của nàng nhưng trong lòng mình lại không kiên nhẫn.

"Em gái xin lỗi." Nhìn Hường Phi một hồi lâu, Trương Sở Lăng mới lên tiếng nói, hắn hiện tại rốt cục thấy được phân lượng của việc Hường Phi tặng hắn máy tính xách tay rõ ràng như thế nào..

"Ca, không có gì, ta nghĩ có một ngày người có nhiều tiền, khẳng định sẽ tặng cho ta mọi thứ mà ta thích a, đúng không nào?" Hường Phi cũng không có buồn vì tâm tình u ám của Trương Sở Lăng, mà là ngọt ngào cười nói.

"Nhất định như vậy." Trương Sở Lăng gật đầu nói, ngữ khí đầy kiên định, trước đây bản thân chưa từng vì tiền mà lo lắng, xem ra chính mình phải nghĩ một kế hoạch để kiếm tiền mới được, chờ khi thiếu tiền mới nghĩ cách thì thực sự quá bị động, "Em gái, người thích ăn cái gì, ca đầu tiên sẽ thỏa mãn cái bụng của người."

"Àn, để ta nghĩ a." Hường Phi nhìn cái mũi nhỏ khả ái, đôi mắt to chớp chớp linh động, "Cháo tôm lột vỏ cùng vịt quay ở Khang Ký cũng không tệ a, chúng ta đến nơi này ăn cơm trưa thế nào?"

Nghe được Hường Phi nói, Trương Sở Lăng trong lòng ảm áp. Bởi vì quán cơm Khang Ký mà Hường Phi nói là một tiệm ăn bình dân, giá cả của cháo tôm lột vỏ cùng vịt quay rất thực tế, hoàn toàn nằm trong phạm vi kinh tế của bản thân. Trương Sở Lăng cũng không có nói, chỉ là gật đầu, sau đó cùng Hường Phi đi đến Khang Ký.

Hai người ngồi sát cửa trên lầu hai của Khang Ký, vị trí sát cửa sổ vừa có thể hưởng thụ thức ăn trên bàn, lại có thể thưởng thức phong cảnh bên ngoài cửa sổ, do đó là một nơi tương đối tốt, khi hai người Trương Sở Lăng đến, chỉ còn lại một cái bàn cuối cùng.

Lúc ăn cơm, vì bù đắp biểu hiện không làm tròn nhiệm vụ trong lúc đi dạo buổi sáng, Trương Sở Lăng vẫn chủ động khơi mào đề tài, làm cho không khí lúc ăn cơm phi thường vui vẻ, chọc cho Hường Phi cười khanh khách không ngừng.

"Ca, ta thích đại cầu hùng kia, người mua cho ta đi." Nửa giờ sau, hai người sắp ăn xong, Hường Phi một bên ăn canh, một bên chỉ vào cái quầy hàng bên ngoài cửa sổ nói.

Theo hướng tay của Hường Phi chỉ lại, Trương Sở Lăng phát hiện cái quầy hàng kia bày đủ thứ các loại đồ chơi lớn nhỏ, trong quầy hàng còn có một loạt bia bằng bong bóng, trên treo đầy cái bong bóng đủ màu sắc làm bia, cái bục để bắn cách mục tiêu khoảng 6 thước, trên bục bắn chỉ có hai khẩu súng hơi, đang có hai người bắn bong bóng, người vậy xem cũng rất nhiều.

Trương Sở Lăng nhìn sơ qua, cái quầy hàng kia tuyệt đối không phải bày đồ chơi để bán, mà là bán đạn mà kiếm tiền.(DG : ý nói bán đạn nhựa để khách hàng bắn bong bóng, giống trò ném banh trong phim "Kính Vạn Hoa" ^^)

"Háo, ca liền đi giúp người đem con đại cầu hùng kia về." Đối với xạ kích, Trương Sở Lăng cho tới bây giờ không có sợ, vậy cơ hồ như một loại năng lực của hắn, nhớ năm đó nước cộng hòa liên bang vì huấn luyện thương pháp cho hắn, cho hắn quan sát vị trí của một ngàn cái bóng đèn, sau đó bịt kín con mắt mới cho bắn, phải bắn trúng toàn bộ bóng đèn cùng không lãng phí đạn thì hắn mới đạt tiêu chuẩn.

Sau khi trả tiền Trương Sở Lăng mang theo Hường Phi đi về phía quầy hàng kia, Hường Phi mới phát hiện quầy hàng này không bán đồ chơi, mà là phải dựa vào thuật bắn súng để thắng, thấy những người phía trước tay không ừ ừ đi về, Hường Phi có điểm sợ, bắn trúng hai mươi quả bóng mới có thể được con đại cầu hùng kia, chính là người phía trước ngay cả một bong bóng cũng không có trúng

Hướng Phi bắt đầu ở trong lòng tính ra giá trị thực tế của đại cầu hùng kia, cũng khoảng 130 đô la Hồng Kông, mà mỗi phát là một đô la Hồng Kông, nếu như bách phát bách trúng, tự nhiên là buôn bán lời, nếu như thuật bắn súng tệ hại, phỏng chừng bắn 1000 phát cũng không thể bắn dễ được 20 cái bong bóng kia, bởi vì nàng hiện tại liền đã thấy một tên mập đứng bên cạnh đang đỏ mặt tía tai, nghe những người xung quanh nói hắn đã bỏ ra hơn 500 đô la để mua đạn.

"Ca, ta hiện tại không cần cái món đồ chơi kia nữa, chúng ta đi thôi." Hướng Phi rất sợ Trương Sở Lăng vì muốn chiến thắng để lấy món đồ chơi kia mà lãng phí tiền, nàng liền kéo ống tay áo Trương Sở Lăng nói.

Trương Sở Lăng vỗ vỗ cánh tay Hướng Phi, "Yên tâm đi, hãy tin tưởng thuật bắn súng của ca ca." Nói xong câu đó Trương Sở Lăng liền đến quầy hàng mua của ông chủ 20 viên đạn.

"Ba" một tiếng giòn tan, Trương Sở Lăng bắn nổ một cái bong bóng, người chung quanh hoan hô một tiếng, tên mập mập bên cạnh hình như bắn nhiều quá nên mặt mày, lúc này cũng ngồi xuống nghỉ ngơi quan sát Trương Sở Lăng, Hướng Phi thì nhỏ một bãi nước miếng.

"Ba" lại là một tiếng giòn tan, Trương Sở Lăng tiếp tục bắn nổ cái bong bóng thứ 2, chu vi tiếng hoan hô càng lớn, tâm tình khẩn trương của Hướng Phi cũng thả lỏng xuống, khuôn mặt tươi cười hưng phấn đỏ bừng, sắc mặt của ông chủ quầy hàng bắt đầu thay đổi.

"Ba"

"Ba"

...

"Ba"

Hợp với hai mươi phát, không có viên đạn nào thất bại, hai mươi tiếng nổ của bong bóng vang lên.

Phía sau Trương Sở Lăng vang lên một trận hoan hô, Hướng Phi nhìn về phía Trương Sở Lăng, hưng phấn đoạt lấy món đồ chơi đại cầu hùng trong tay ông chủ mặc dù ông chủ không tình nguyện.

"Vị tiểu ca này, ngươi có phải là đã luyện qua a?"

"Tiên sinh, xin hỏi có phải ngươi ở trong đội bắn súng không?"

"..."

Âm thanh hâm mộ cùng bội phục bao quanh Trương Sở Lăng, Trương Sở Lăng chỉ là thần nhiên cười, cũng không lên tiếng. Hướng Phi thì ôm món đồ chơi đại cầu hùng, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn anh nuôi của mình, đôi mắt xinh đẹp của nàng nhộn nhạo một chút tình cảm.

"Anh của ta chính là anh hùng đã bắt giữ 7 tên cướp có vũ trang ở Thâm Thủy." Nghe chung quanh bắt đầu suy đoán lung tung, Hướng Phi có điểm không kiên nhẫn, lớn tiếng tuyên bố đáp án.

"Đi, đúng là tuần cảnh kia." Lúc này có người đã nhận ra Trương Sở Lăng cùng với Trương Sở Lăng trên TV là một người.

"Sao lại có người nói hắn gặp phải cầu thi vận nên mới may mắn, những người đó chắc chắn là đồ kị với tài bắn súng của người ta?"

"Đám người kia trên quả thực ăn nói lung tung trên diễn đàn, ta thấy A Sir đẹp trai tuần tú, hơn nữa cũng là người phong lưu..."

"A Sir, cùng chúng ta chụp một bức ảnh được không?" Không biết từ lúc nào, một đám học sinh vây quanh Trương Sở Lăng, vẻ mặt bọn họ tràn đầy sùng bái nhìn Trương Sở Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Diễn Đàn Bị Hack

Mắt Trương Sở Lăng đảo qua diễn đàn, phương pháp ghi hình là trước 2 giây, bắt đầu từ giây thứ 3, nói thời gian ghi hình cũng không quá dài, chỉ có ba người xem qua đoạn ghi hình này. Trương Sở Lăng thoải mái xâm nhập hệ thống của diễn đàn, lợi dụng quyền hạn quản lý đem đoạn video kia xóa đi.

Sau khi xoá đoạn video trong bài post xong , Trương Sở Lăng lại nhìn một chút vào bảng thành viên cùng bản ghi chép vào bài post . Có Tiểu Bạch, Ứng Phi, Tròi Nước Một Màu, Lòng Ta Lo Lắng cùng mười mấy thành viên . Bởi vì bài post chỉ có thể đọc bởi các thành viên có đăng ký , do đó 3 người xem đoạn video nhất định nằm trong mười mấy người này .

Trương Sở Lăng một mặt nhớ kỹ nick name của bọn họ trên diễn đàn, một mặt nhanh chóng phân tích địa chỉ Ip thực của bọn họ, Ip của Tiểu Bạch thì Trương Sở Lăng càng chiếu cố nhiều hơn .

Điều làm Trương Sở Lăng vui vẻ chính là, mười mấy người này cùng một mạng, Trương Sở Lăng nhanh chóng tìm được địa chỉ Ip rất thuận lợi . Rất nhanh, Trương Sở Lăng liền tấn công tường lửa (fire wall) trong máy vi tính của mười mấy người kia , nhanh chóng xem lướt qua một chút nội dung trong máy vi tính của bọn họ, nhanh chóng đoạt lấy quyền sử dụng máy vi tính về bản thân.

Làm hắn vui vẻ chính là, chỉ có trong máy Tiểu Bạch mới có đoạn video về việc bản thân bản bong bóng , trong máy vi tính của những người khác thì không có , hơn nữa máy vi tính của Tiểu Bạch đang nối với một thiết bị ngoại vi . "Cái thiết bị ngoại vi này có lẽ chính là chiếc máy ảnh đã chụp , nếu như thực sự là vậy..." Nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng có điểm kích động.

Lúc này Trương Sở Lăng cũng bất chấp Tiểu Bạch rốt cuộc có ở bên cạnh máy vi tính hay không , hắn trực tiếp khống chế từ xa máy tính của Tiểu Bạch , nhanh chóng thử mở thiết bị ngoại vi kia , khi thấy bên trong thật sự có video về việc bản thân bản bong bóng, Trương Sở Lăng cảm giác được bản thân thật là gặp phải cầu thủ vận .

"Tiểu Bạch, chớ có trách ta quá ác!" Trương Sở Lăng trong lòng mặc niệm một câu, đem đoạn video trong thiết bị ngoại vi xoá đi , đồng thời cũng xoá đi đoạn video đó trong máy vi tính của Tiểu Bạch.

Trương Sở Lăng vì đề chắc chắn ..., trực tiếp làm cho máy vi tính của Tiểu Bạch ngừng hoạt động, làm như vậy hắn cũng không bức bách được mình , dù sao hắn không biết kỹ thuật về máy vi tính của Tiểu Bạch như thế nào , nếu như Tiểu Bạch là cao thủ máy tính , cho dù đã xoá đi cái video về bản thân , Tiểu Bạch cũng khả năng tìm được cái video này trở về . Mà sau một loạt các thao tác của Trương Sở Lăng , khả năng kia hoàn toàn bị ngăn chặn .

Giải quyết xong vấn đề về cái video , Trương Sở Lăng quay lại vào diễn đàn để kiểm tra lại mọi việc .

Sau khi hoàn thành xong chuyện này , Trương Sở Lăng bắt đầu thành thói ngồi xuống ghế nghe nhạc uống trà , đồng thời thưởng thức nội dung từ mười mấy máy tính kia .

Bởi vì diễn đàn tên là nhà cảnh sát , đại bộ phận hội viên đăng ký là cảnh sát, chỉ là mọi người không biết thân phận thực sự của hai bên mà thôi . Qua việc phân tích ảnh chụp cùng hồ sơ lý lịch và thân phận , Trương Sở Lăng phát hiện mình có quen biết 3 người này .

Trong đó Ứng Phi chính là đồng nghiệp Triệu Vĩ , máy tính của hắn chứa không ít thư không lành mạnh , không chỉ có những bức ảnh về nữ nhân , còn có một chút tư liệu về nữ nhân , nếu không thấy phần lý lịch sơ lược của Triệu Vĩ trong máy tính , Trương Sở Lăng quả thực không thể tin được bản thân có một đồng nghiệp có đời sống sinh hoạt " phong phú " như vậy .

Làm Trương Sở Lăng kinh ngạc chính là, lãnh đạo Lâm Tịnh của hắn đang ở trên mạng , hơn nữa nick name chính là LJ, trên diễn đàn nàng tương đối nhiệt tình , vui vẻ giúp đỡ mọi người , tất cả mọi người đều gọi nàng là lão tỷ . Khi hắn chậm rãi lật lý lịch của Lâm Tịnh , sắc mặt của hắn chậm rãi ngưng trệ .

Lâm Tịnh lớn lên trong một gia đình mồ côi , cùng phụ thân nát rượu sống nương tựa lẫn nhau , nàng đối với phụ thân phi thường hiếu thuận, có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng, đem phụ thân chiều cõ từng chút một , nhưng mà phụ thân lại đối với nàng không tốt, cho rằng nữ hài tử không tiền đồ, bình thường nhục mạ nàng. Nàng vì thế cảm thấy phi thường phức tạp, đồng phát thệ nhất định phải dựa vào nỗ lực chính mình để làm ra thành tích chứng minh bản thân không hề thua kém nam tử, làm Trương Sở Lăng kinh ngạc chính là , trong nhật ký của Lâm Tịnh có đề cập đến bản thân hắn .

Đang xem đến chỗ bản thân thiếu chút nữa bị khai trừ khỏi cục cảnh sát , Lâm Tịnh nhiều lần vì mình cầu tình , Trương Sở Lăng tắt đi tập văn kiện kia của Lâm Tịnh , xem nhật ký của Lâm Tịnh , Trương Sở Lăng cảm giác mình đang phạm tội, tuyệt đối là xâm nhập sự riêng tư của người khác ,hắn dám khẳng định, những sự việc mà Lâm Tịnh tâm sự , trừ mình ra không có người thứ hai . (DG : có ta đọc nè ^^!)

Về phần Trương Sở Lăng quen biết với người thứ 3 , nick name là Cho Ta Tâm Yếu Ốt, theo tư liệu có thể phân tích thì nàng ta chính là Viên Cảnh Lam của phòng điều tra khiếu nại nội bộ.

Xem qua rất nhanh tư liệu của mười mấy người kia , Trương Sở Lăng lại không có phương pháp nào để đoán được là 3 người xem cái video về bản thân là ai , nghĩ đi nghĩ lại , nhìn đi nhìn lại ,chỉ cần không download là tốt rồi , như vậy cuộc sống của mình sẽ không bị phá vỡ

Trương Sở Lăng ở chậm rãi xem tư liệu của mười mấy người kia , hắn không biết là bởi vì hắn mà diễn đàn bị một phen chấn động cực mạnh.

Một người có niên kỷ khá trẻ từ nhà vệ sinh đi ra với khuôn mặt hưng phấn , hắn ngồi vào máy vi tính để nhìn xem rốt cuộc tần số truy cập tăng lên bao nhiêu , nhưng kinh ngạc phát hiện máy vi tính của mình đã bị tắt , nhìn vào trạng thái nguồn điện , vẫn sáng a , kiểm tra mười mấy phút đồng hồ hắn liền kêu lên một tiếng , "Ta đi ngoài sao lại có liên quan đến máy vi tính a?"

Lúc Triệu Vĩ ở mục video thì hắn đã thấy được , Ứng Phi là chủ của bài post , chỉ cần bài post này có hồi âm , hắn sẽ nhận được danh hiệu mới , khi thấy video Trương Sở Lăng bắn vỡ 20 bong bóng , phản ứng đầu tiên của hắn chính là nghĩ đoạn video này là do photoshop làm ra , hắn không phải là ngu ngốc , rất nhanh liền đã đoán được đoạn video nào là thật , sau đó cái miệng của hắn há thật to, dù sao Trương Sở Lăng không phải bắn vỡ một bong bóng , cũng không phải bắn vỡ hai bong bóng , mà là liên tục hai mươi phát bắn vỡ hai mươi cái bong bóng , nếu như vẫn kiên trì nói là do vận may , cũng chỉ là lấy tay bịt chuông mà thôi.

Chỉ là, thương pháp của hắn từ lúc nào tốt như vậy? Triệu Vĩ trầm tư khó giải, ngay cả diễn đàn đột nhiên bị sập hắn cũng không có phát hiện ra.

"Luu manh, sắc lang..." Lúc Điền Ny cùng Viên Cảnh Lam xem đoạn video này, Viên Cảnh Lam thì ở trở về chỗ cũ trong mắt cường liệt tự tin mãnh liệt vào tài bắn súng của Trương Sở Lăng, Điền Ny chỉ nhớ rõ cảnh Hướng phi hôn môi Trương Sở Lăng.

"Ny ny, thành tích bắn bong bóng trên đường lần trước của người thế nào?" Viên Cảnh Lam hỏi.

"Mười phát trúng bảy... Di, lẽ nào kỹ thuật bắn súng của Trương Sở Lăng thực sự rất lợi hại?" Nghe được biểu tỷ nói, Điền Ny lại nghĩ tới video Trương Sở Lăng bắt 7 tên cướp có vũ trang, "Chúng ta xem lại video vừa rồi một lần đi."

Viên Cảnh Lam đang chuẩn bị động thủ, lại phát hiện màn hình của mình nhoáng lên, sau đó máy vi tính trên bàn không có cách nào vào được trang web.

Tải lại lần nữa (reload), vẫn tìm không được trang Web; mở trang Web khác, tất cả bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vô Cùng Nhục Nhã

Nhà cảnh sát bị đánh sập, tin tức này như một trận cuồng phong, cấp tốc lan đến tất cả các cục cảnh sát ở Hồng Kông, gây ra một chấn động lớn. Nói như thế nào nhà cảnh sát cũng được coi như là một trang web cảnh sát nửa chính phủ, nhân viên bảo vệ trang web cũng được công nhận là cao thủ chuyên môn, diễn đàn làm sao có thể dễ dàng bị đánh sập như vậy được.

Là ai đánh sập nhà cảnh sát đây? Hắn lại có động cơ gì? Hai vấn đề này quanh quẩn trong đầu toàn bộ các hội viên đăng ký, cũng làm cho cuộc sống hằng ngày của mấy người nhân viên chuyên môn phụ trách bảo vệ diễn đàn khó ổn định.

"Ta nhất định phải bắt được người!" Một người trẻ tuổi nắm chặt quyền đầu, mặt đỏ bừng nói, chỉ là khuôn mặt hắn khá trẻ làm cho người ta không dám tăng bốc.

Thanh niên này gọi là Điền Văn Tùng, là nhân viên bảo vệ máy tính ở tổng khu trung tâm kỹ thuật tây Cửu Long, hai mươi bốn tuổi, cao gầy, say mê công việc về máy vi tính, không có việc gì thường đi dạo trên diễn đàn, thích nhất chính là dạo chơi trên diễn đàn nhà cảnh sát và thiên khách hải, luôn lấy kỹ thuật hacker của bản thân mà kiêu ngạo, không chỉ ở thiên khách hải có vị trí cao, nhà cảnh sát cũng lấy hắn là chủ lực.

Điền Văn Tùng trên diễn đàn có nhiều account, Tiểu Bạch chính là một trong các account của hắn.

Buổi chiều hôm trước khi đi ra ngoài xem phim thì thấy rất nhiều người vây quanh một quầy hàng bắn bong bóng, hắn cũng đã chơi trò bắn bong bóng này không ít lần, súng hơi này đã bị ông chủ cải tạo qua, cho dù là cảnh sát, cũng không có tuyện đối nắm chắc có thể bách phát bách trúng, hắn đã từng thử qua ở chỗ này vài lần.

Nghe người xung quanh nói trong đó có một người đang bắn đã thua 500 đồng, điều này làm cho hắn có điểm hiếu kỳ, đồng thời trong đầu có ý muốn đưa người bắn bong bóng này lên diễn đàn, Vì vậy liền chen vào đám người.

Sau đó hắn kinh ngạc phát hiện, Trương Sở Lăng có ở bên trong, hơn nữa đang chuẩn bị bắn bong bóng. Với đoạn băng Trương Sở Lăng bắt được 7 tên tội phạm có vũ trang, hắn xem không dưới 10 lần nên rất quen thuộc khuôn mặt Trương Sở Lăng, tuy rằng Trương Sở Lăng không nhận ra hắn.

Rất tự nhiên, hắn sẽ đem màn hình camera nhắm vào Trương Sở Lăng, sau đó Trương Sở Lăng bắn 20 phát súng kinh diễm tuyệt luân, sau khi về đến nhà, hắn cố nén việc đi nhà vệ sinh hưng phấn mang đoạn ghi hình trong camera post lên diễn đàn, hắn tin tưởng vững chắc, chỉ cần có cái này trên diễn đàn, tên Ung Phi đối địch với mình sẽ á khẩu không nói được gì.

Sau khi thấy đoạn băng được tải lên (upload) diễn đàn thành công, Điền Văn Tùng quên cả việc lấy camera ra, liền chạy thẳng vào nhà vệ sinh, sau từ nhà vệ sinh ra, hắn liền phát hiện máy tính bị tắt.

Phần cứng của máy vi tính bị cướp sạch, camera trống rỗng, diễn đàn bị đánh sập, có thể nói, Điền Văn Tùng giống như bị người khác tát một bạt tai, đồng thời điều này cũng làm cho hắn cảm thấy phần nộ, cũng cảm giác bị sỉ nhục rất lớn.

Bỏ ra công sức suốt hai ngày, Điền Văn Tùng cùng với các đồng nghiệp của hắn mới dựng lại được diễn đàn, chỉ là giống các lần phá hoại trước, lần gần nhất là một tháng trước.

Hung thủ tấn công diễn đàn rất giao hoạt, toàn bộ dấu vết phạm tội đều bị xoá , không lưu lại bất cứ dấu vết nào , điều này làm cho Điền Văn Tùng cảm thấy việc báo thù quá khó khăn .

Dựa vào việc phân tích nguyên nhân diễn đàn bị đánh sập , Điền Văn Tùng cảm thấy Ứng Phi là đối tượng nghi ngờ lớn nhất . Trong khoảng thời gian này Ứng Phi cùng bản thân thường xuyên đối địch nhau , hơn nữa nghe nói trình độ máy vi tính của hắn cũng không tệ , càng chủ yếu chính là, Ứng Phi bắt nạt với Trương Sở Lãng , mà bản thân vừa mới đem đoạn băng Trương Sở Lãng bắn bong bóng kinh điển kia lên diễn đàn , diễn đàn liền lập tức bị đánh sập, máy tính cùng camera của bản thân cũng bị hư.

Điền Văn Tùng cũng từng hoài nghi Trương Sở Lãng, dù sao trên diễn đàn cũng không ít người nói hắn là cao thủ giả bộ không biết gì, không muốn phô trương trước mặt mọi người . Chính là căn cứ theo những gì hắn điều tra được , Trương Sở Lãng không thạo máy vi tính , rất ít lên mạng, trong nhà ngay cả máy vi tính cũng không có một cái , làm sao có thể có bản lĩnh tấn công diễn đàn ? Hơn nữa việc làm của mình cũng có phần nào giúp hắn tuyên truyền hình tượng của hắn , làm tăng sự nổi tiếng của hắn , thối đời là vậy , mọi người vì cơ hội muốn nổi tiếng mà tranh nhau đầu rơi máu chảy , hắn lại làm sao có thể lấy oán trả ơn đây?

Thấy toàn bộ lực chú ý đều chuyển dời đến hacker thần bí kia , không còn có người nào quan tâm đến bản thân mình , Trương Sở Lãng nở nụ cười, sau khi diễn đàn được dựng lại , hắn lại lấy trộm account của một thành viên trên diễn đàn nhà cảnh sát để truy cập , phát hiện trên diễn đàn không còn đoạn băng cùng thảo luận về bản thân , hắn mới hoàn toàn yên lòng, về phần mọi người thì đầy căm phẫn lên tiếng phê phán hacker kia , hắn cũng không có xem .

Hacker thần bí trở thành câu chuyện nóng hổi trong cục cảnh sát , nhưng Trương Sở Lãng không có quan tâm , hắn vẫn bình thản như ngày thường . Mỗi ngày tuần tra, về nhà, lại tuần tra, thỉnh thoảng cũng làm vài việc linh tinh , như là đem xe cảnh sát đến xưởng xe để sửa chữa bảo trì , hoặc gọi thức ăn nhanh cho đồng nghiệp và vân vân, hắn tính là lựa chọn làm việc vặt , mà không phải giống như "Trương Sở Lãng" trước kia toàn bị lãng nhục . Hắn làm những việc này không phải là tự hạ thấp thân phận mình , mà là một loại cảm giác hưởng thụ , đồng thời có thể thông qua những việc này mà có thể lấy việc công làm việc tư đi làm những việc mình thích , như là đến trung tâm sửa xe cùng Lữ Na tâm sự một chút, hoặc như khi gọi thức ăn nhanh có thể thuận tiện chiều cổ đồ ăn thức uống cho Lâm Tịnh , làm những việc vặt vãnh này , cũng không sẽ làm đồng sự chú ý đến sự thay đổi đột ngột của hắn , mình cũng quá thật thoải mái, có sao mà không làm đây?

Từ khi xem qua cuốn nhật ký của Lâm Tịnh viết ở trong máy vi tính , qua cái "lợi thế " này Trương Sở Lãng đối với nữ thủ trưởng hoàn toàn thay đổi , tuy rằng Lâm Tịnh trước sau vẫn còn không có vui vẻ với hắn , thế nhưng những lời nói lạnh nhạt cùng chỉ trích của nàng khi Trương Sở Lãng nghe vào trong tai , lại tự động chuyển hóa thành giáo huấn. Có lúc Trương Sở Lãng nhìn không được cố ý làm phải phải một ít sai lầm nhỏ , chính là muốn cảm thụ một chút giáo huấn của Lâm Tịnh. (DG: tg này đúng là hợp với câu "mắng là thương , đánh là yêu "@@)

Đối với thân thể đáng thương của Lâm Tịnh , Trương Sở Lãng tuy rằng đồng tình, nhưng cũng không thể tránh được, hắn chỉ có thể ở làm việc tận lực để ủng hộ Lâm Tịnh, chiều cổ nàng một chút về phương diện ăn uống .

"A vãi, kỹ thuật máy vi tính của người lợi hại đến như vậy , người nói là ai có thể đánh sập nhà cảnh sát?" Trương bình trước sau như một luôn khơi mào đề tài nói chuyện trong phòng.

"Bình tỷ chê cười, ta nào có kỹ thuật gì a , chỉ là một con sâu già , chỉ là so với các người thì hiểu biết hơn một chút thôi ." Triệu vĩ nói những lời này là thành thật, hơn nữa ánh mắt của hắn nhìn lướt qua Trương Sở Lãng có chút mất tự nhiên .

Sau khi xem đoạn băng về việc Trương Sở Lãng bắn bong bóng trên diễn đàn , trong lòng hắn khó chịu giống như ăn phải con ruồi , cùng với mình bắt đầu công việc , thậm chí có thể bị bản thân cùng các cảnh sát đồng học sai khiến , chẳng bao lâu sau lại có kỹ thuật bắn súng xuất thần nhập hoá như vậy ?

Triệu vĩ không phải là một người biết vươn lên , do đó ở cục cảnh sát cũng không có thành tích xuất sắc nào , khi hắn thấy Trương Sở Lãng nỗ lực rất nhiều mà cũng giống như mình không có thành tích gì , trái lại còn bị mọi người khinh bỉ , trong lòng hắn có điểm biến thái vui vẻ, nhưng phát sinh việc Trương Sở Lãng bắt được 7 tên tội phạm có vũ trang , hắn bắt đầu cảm thấy không công bằng , thế nhưng hắn cũng tự an ủi bản thân chẳng qua là Trương Sở Lãng đập phải phản chố, hơn nữa Trương Sở Lãng cũng thoải mái thừa nhận là do may mắn , điều này làm cho hắn dễ chịu đi một ít.

Nhưng chính đoạn băng về việc Trương Sở Lãng bắn bong bóng đã làm cho hắn kích động rất lớn, trong mắt hắn Trương Sở Lãng trở nên thần bí khó lường , thậm chí làm hắn cảm thấy có điểm sợ hãi.

Khi tiếp xúc với ánh mắt khác thường của Triệu Vĩ, Trương Sở Lãng giật mình, lẽ nào hắn chính là một trong những người đã xem đoạn băng về việc mình bắn bong bóng ? Hồi tưởng lại mấy ngày nay Triệu Vĩ cũng không có hướng tới mình khoa chân múa tay , hơn nữa mỗi lần thấy mình cũng tận lực tránh né , Trương Sở Lãng hầu như đã chắc chắn suy đoán này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Bắt Bọn Cướp Một Cách Đầy Mưu Trí (Thượng)

Ba ngày bình thần trôi qua , trong ba ngày này , Trương Sở Lăng bớt chút thời gian gọi cho Lý Vũ Hàm một cuộc điện thoại, biết nàng đã tốt lên rất nhiều , hẳn sẽ không liên hệ với Lý Vũ Hàm nữa , đã biết Lý Vũ Hàm cũng có tình cảm với hắn , hắn cùng Lý Vũ Hàm sẽ rất khó mà giống được như trước kia .

Quan hệ với Điền Ny vẫn ôn hoà , đối với tính tình của thiên kim tiểu thư Điền Ny, Trương Sở Lăng thật đúng là không muốn phục vụ , "Người muốn thế nào thì cứ thế ấy đi, dù sao sớm muộn gì người cũng được triệu tập về tổ trọng án." trong lòng có cái ý nghĩ này, hắn tự nhiên sẽ không chủ động cùng Điền Ny thân thiết , chỉ là khi công tác , hắn cũng sẽ không quá lạnh nhạt với Điền Ny .

Nhưng thật ra Điền Ny, từ khi xem đoạn băng về việc Trương Sở Lăng bắn bong bóng , nàng đã bị thuật bắn súng của Trương Sở Lăng thuyết phục triệt để , nếu như nói lúc trước nàng vẫn còn hoài nghi việc Trương Sở Lăng bắt được 7 tên tội phạm có vũ trang là do may mắn , hiện tại nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng một người dựa vào may mắn có thể bách phát bách trúng bắn nổ liên tiếp 20 quả bong bóng , hơn nữa súng hơi cũng đã bị ông chủ động tay động chân qua .

Trong lòng nhận định Trương Sở Lăng là một cao thủ thâm tàng bất lộ , thái độ của Điền Ny đối với Trương Sở Lăng cũng có chút thay đổi , cao thủ điều có nhiều hoặc ít sự nóng tính, đây là cái nhìn của Điền Ny.

"Các đơn vị tuần tra chú ý , có hai nghi phạm sát nhân mang theo súng đang hướng phía Thâm Hoàng , trong đó một cái nghi phạm tóc dài, một mắt, thân cao 1m8 , một người hơi gầy, mắt đeo kính , mặc áo phục , đề nghị các cảnh sát phụ cận đề cao cảnh giác ." Bộ đàm bên hông của Trương Sở Lăng cùng Điền Ny đồng thời vang lên , đánh vỡ sự trầm mặc của 2 người .

"Thâm Hoàng ? Đây không phải là cách chúng ta rất gần sao?" Điền Ny nghe được thanh âm của cục cảnh sát , nàng lẩm bẩm, ánh mắt lại nhìn Trương Sở Lăng, hi vọng hắn có thể quyết định. Đồng thời lấy bộ đàm gọi , "Gọi trung tâm, PC13955 cùng PC31465 ở vị trí ngã tư đường 45 , chúng ta sẽ mật thiết lưu ý hành tung của nghi phạm."

"Trung tâm đã nhận được, đề nghị lưu ý hành tung của nghi phạm , có chuyện gì phải gọi hỗ trợ ngay lập tức !"

Hai người Trương Sở Lăng chính là đang tuần tra ở ngã tư đường , cũng có thể nói cách Thâm Hoàng không có xa , nếu chạy nhanh , cũng chỉ mất vài phút đồng hồ , "Người nói nghi phạm có khả năng lái xe chạy qua đây không ?" trong đầu Trương Sở Lăng bắt đầu phân tích các loại khả năng .

"Hắn là không thể nào vì hãng xe không chở bọn trộm cướp cùng gái điếm ! Huống chi là tội phạm giết người"

Điền Ny không đồng ý với ý kiến của Trương Sở Lăng , nếu hung thủ có súng, bọn họ muốn cướp một chiếc xe thực sự là quá dễ dàng , thế nhưng đã cướp thì tại sao không cướp hết tất cả , hiện tại Điền Ny cũng có điểm buồn chán về vấn đề này.

"Phiền người ít phút phút đồng hồ , ta đi vệ sinh một chút ." Trương Sở Lăng nhìn qua nhà vệ sinh công cộng ngay trước cái biển báo giao thông , nói với Điền Ny , không đợi Điền Ny trả lời, hắn liền chạy đi .

"Hèn mọn." Điền Ny trong lòng thầm mắng một tiếng, sau khi xác nhận Trương Sở Lăng là một cao thủ bắn súng , nàng muốn khảo nghiệm Trương Sở Lăng một lần nữa , muốn thấy được một chút phong phạm của cao thủ trên người hắn , chính là biểu hiện của Trương Sở Lăng làm cho nàng thực sự thất vọng . Sống cuộc sống buồn chán nhọc nhằn , cho dù bị đồng sự khi nhọc vẫn chịu đựng , một người như vậy làm sao có thể là cao thủ đây?

Điền Ny mấy ngày nay tận lực tiếp cận Trương Sở Lăng kỳ thực Trương Sở Lăng cũng đã phát hiện ra , chỉ là hắn lười vạch trần, kỳ thực có thể ở chung một chỗ với Điền Ny , nội tâm của Trương Sở Lăng cũng là rất cao hứng , mặc dù hắn không rõ ràng nguyên nhân vì sao mà thái độ của Điền Ny lại đột ngột thay đổi.

Tuy rằng hắn từng hoài nghi Điền Ny đã xem đoạn băng về việc bắn bong bóng của hắn , bởi vì thái độ của Điền Ny đối với hắn thay đổi cũng là từ đêm hôm đó , chính là hắn nhớ rất rõ ràng , bản thân phân tích tư liệu của mười mấy người nhưng trong đó không có Điền Ny, trăm tư khó giải , Trương Sở Lăng tự nhiên đem vấn đề này ném sang một bên .

Sau khi Trương Sở Lăng rời đi , Điền Ny tập trung tinh thần quan sát xung quanh , dù sao mới vừa nhận được thông báo của trung tâm , bây giờ là thời kì đặc biệt, vạn nhất bản thân không cẩn thận mất cái mạng nhỏ thì xong , phải biết rằng trong tay của đối phương có súng a .

Ánh mắt của nàng rất nhanh đã bị một chiếc có màu đỏ đột ngột xuất hiện làm hấp dẫn , chiếc xe này có một ít vết bẩn , hình như đã được rửa sơ qua , thế nhưng không sạch hoàn toàn , thử hỏi dưới tình huống bình thường ao lại mang một chiếc xe mới rửa chưa sạch đi lại trên đường chứ?

Tốc độ của chiếc xe màu đỏ rất nhanh , mắt thấy chiếc xe sẽ chạy ngang qua mình , Điền Ny nhanh chóng móc súng của mình ra nhắm vào vị trí của người tài xế , đồng thời ra hiệu cho đối phương dừng lại , chỉ cần đối phương có dấu hiệu không dừng xe , nàng sẽ không chút do dự nổ súng.

"Hất xì" một tiếng, chiếc xe dừng ngay trước mặt Điền Ny .

"Dừng xe ,tắt máy , xuống xe , lấy giấy căn cước cùng hộ chiếu ra " Điền Ny chĩa khẩu súng vào tài xế , nghiêm khắc nói.

"Madam, vợ của ta vừa từ trên lầu ngã xuống, ta cần đến bệnh viện gấp , hộ chiếu cùng thẻ căn cước của ta đây , không cần tắt máy xuống xe đâu ."

Giọng nói của tài xế đầy lo lắng, đồng thời nhanh chóng móc giấy tờ của bản thân đưa cho Điền Ny kiểm tra.

Điền Ny quan sát tài xế, thấy hắn ăn mặc một bộ trang phục bình thường, hơn nữa người cũng hơi mập, so với tướng mạo của hai tên nghi phạm mà trung tâm thông báo không có điểm nào giống, nhìn thấy biểu hiện lo lắng của hắn, Điền Ny không khởi động lòng trắc ẩn, nhanh chóng nhận lấy giấy tờ để kiểm tra.

"Ném súng đi, giơ tay lên." Lúc Điền Ny đang kiểm tra giấy tờ của tài xế, một âm thanh trầm vang lên bên tai nàng, nhìn lại theo hương thanh âm, trong lòng nàng bỗng nhiên trầm xuống, chỉ thấy một to lớn một mắt cầm súng chỉ vào bản thân, về mặt hung ác nham hiểm. Bên cạnh hắn, còn có một thanh niên đeo kính mặc âu phục, ánh mắt nhìn mình đầy trào phúng cùng xem thường.

Giờ khắc này, Điền Ny hận không thể đạp đầu vào một khối đầu hũ để chết, Trương Sở Lăng từng nói qua hung thủ có thể dùng xe chạy trốn, hơn nữa mình cũng cảm thấy này chiếc xe khá nghi, nhưng lại bị hung thủ lừa gạt.

Bản thân vừa rồi phải làm chính xác là chặn xe lại kiểm tra, ra lệnh cho xe dừng lại, tấp vào lề kiểm tra, sau khi dừng xe, rút súng ra, ra lệnh cho toàn bộ người bên trong xuống xe, đoạt quyền kiểm soát xe, phòng ngừa lái xe chạy trốn, sau đó ra lệnh giơ hai tay lên để mình có thể thấy được. Mà không được động lòng trắc ẩn không cúi đầu xuống kiểm tra giấy tờ của lái xe, làm cho đối phương có cơ hội.

"Làm sao bây giờ, bản thân nếu cứ vứt khẩu súng đi thì chắc chắn sẽ bị bắt làm con tin?" trong đầu Điền Ny vừa mới xuất hiện ý niệm này, đột nhiên lại một ý niệm khác trong đầu vang lên, "Không được, ta là người của tổ trọng án, ta không thể có bộ dạng như vậy."

Sắc mặt của Điền Ny trở nên kiên nghị, trong đầu suy nghĩ làm thế nào có thể thoát khỏi tình huống này.

"Ta là người bỏ súng xuống, có nghe hay không!" Hung thủ tựa hồ có điểm không kiên nhẫn, hướng Điền Ny rống lớn một tiếng.

Điền Ny đảo mắt, tay phải nhanh chóng kéo khoá thắt lưng, đem bộ đàm gọi trung tâm, đồng thời la lớn, "Các người chỉ là nghi phạm giết người mà thôi, chỉ cần không có định tội, cục cảnh sát không thể nào bắt các người được, ta khuyên các người hãy buông vũ khí, nếu không một khi tấn công cảnh sát thì tội càng nặng." Điền Ny lớn tiếng chính là muốn gây sự chú ý với trung tâm, đồng thời che dấu âm thanh của bộ đàm.

"Madam, người không nên đùa giỡn, nếu không tên tài xế này sẽ thay người đi tham quan hoàng tuyền a." thanh niên đeo mắt kính thấy Điền Ny có điểm ngang bướng, mà ở chỗ này một khi tên đồng phạm nổ súng, sẽ lập tức thu hút nhiều cảnh sát đến, do đó hắn lập tức mang tên tài xế ra để đe dọa.

Đối mặt với họng súng, Điền Ny cũng không nghe thấy không để ý, nhưng thấy súng của tên đeo kính chĩa vào tài xế, sắc mặt của nàng lập tức trở nên trắng bệch, nàng biết, đối với tên hung thủ đeo kính trước mặt, bản thân đã thất bại.

Hai tay vô lực dựa rũ xuống, súng lục cũng bị ném trên mặt đất, nàng bắt đầu đợi số phận của mình, đồng thời trong lòng cũng chuẩn bị nhận sự cười nhạo của đồng sự trong tổ trọng án, hiện tại chỉ hy vọng trung tâm sẽ nhanh chóng của lực lượng đến trợ giúp.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Bắt Bọn Cướp Một Cách Đầy Mưu Trí (Trung)

Sau khi Trương Sở Lăng từ WC đi ra, nhìn từ phía xa, hắn phát hiện có mấy người đi đường bình thường, lại đột nhiên giống như thấy được chuyện gì kinh khủng vậy, lập tức xoay người đi về hướng khác.

"Phương hướng bọn họ định đi lúc đầu chính là chỗ mình cùng Điền Ny tuần tra mà, lẽ nào Điền Ny gặp phải hai tên hung thủ giết người sao?" Trương Sở Lăng suy đoán, đồng thời hắn đi chậm lại, chậm rãi hướng chỗ Điền Ny mà kín đáo đi đến.

Dựa vào sự che chắn của các toà nhà, Trương Sở Lăng rất nhanh phải tiến được đến gần đến vị trí của Điền Ny, sau đó mắt hắn liền thấy cảnh Điền Ny bị khống chế.

Trên mặt Điền Ny đã không còn nét hồng nhuận, mà là khuôn mặt tái nhợt cùng với đôi mắt tuyệt vọng, thân thể nàng có vẻ gầy yếu không gì sánh được khi đứng trước họng súng của hung thủ, hai cánh tay thon dài vô lực buông thõng xuống đất, hoàn toàn mất đi sức sống. Trương Sở Lăng chưa từng có nghĩ qua, một Điền Ny có ác danh nổi tiếng như vậy bây giờ lại giống như một con chuột yếu đuối như vậy.

Lúc ánh mắt Trương Sở Lăng nhìn qua vị trí của viên tài xế, hắn rốt cuộc biết vì sao Điền Ny lại bỏ tay chịu trói, trong điều lệ của cảnh sát, sự an toàn của con tin là trên hết, việc bắt nghi phạm về quy án chỉ là thứ yếu.

"Làm thế nào để giải quyết chuyện này đây ? Nhìn hai tên tội phạm có súng cùng con tin , Trương Sở Lăng có điểm khó khăn, bắn trúng hung thủ rất dễ, chính là cần phải bắn hai phát , vạn nhất mà tên cướp lợi dụng thời gian giữa hai phát súng mà làm bị thương con tin thì thật là phiền phức .

Ánh mắt lần thứ hai nhìn thấy người đi trên đường , Trương Sở Lăng đột nhiên có chủ ý.

Đột ngột tiếng còi của xe cảnh sát vang lên bên tai mọi người , hung thủ một mắt cùng thanh niên đeo kính kia cả kinh , bọn họ không nghĩ tới cảnh sát lại làm việc nhanh như vậy .

Nghe âm thanh của xe cảnh sát càng lúc càng gần , hơn nữa số lượng xe cảnh sát lại lớn chưa từng có , sắc mặt hai người liên tục thay đổi , trong lòng Điền Ny càng vui mừng , nàng vừa rồi sợ hãi chính là sợ con tin không được cứu , trái lại đối với bản thân, nếu lúc này người của tổ trọng án đến , bản thân tự nhiên được cứu rồi, chỉ là lập tức nghĩ đến việc đồng sự sẽ thấy bộ dạng lúc này của nàng , ánh mắt của nàng có điểm chán nản.

"Mẹ , sao lại phản ứng nhanh đến như vậy ?" đối với việc xuất hiện của xe cảnh sát , thanh niên đeo kính vẫn biểu hiện bình thường , thế nhưng lúc này hắn cũng có điểm sợ hãi .

"Đại ca, lần này chúng ta có bị bắt không ?" Tiếng xe cảnh sát liên miên không dứt làm cho tên chốt mắt sợ hãi , hắn nhìn thanh niên đeo kính hỏi.

"Người cầm miệng cho ta, đã sớm bảo người không được có vội vàng rồi , kết quả vẫn gặp phải chuyện lớn như vậy , ta xem người ăn nói thế nào khi quay về ." Tên đeo kính trừng mắt nhìn tên chốt mắt , trong đầu đang tính toán thế nào để thoát khỏi tình cảnh khó khăn này .

"Bất xú nữ nhân kia lên xe , nếu không phải nàng xuất hiện, chúng ta đã chạy thoát " Ánh mắt của thanh niên đeo kính nhìn về phía Điền Ny như mắt của độc xà , làm cho nàng lạnh cả người .

Tên chốt mắt nghe vậy liền lập tức mở cửa xe , một tay kéo Điền Ny vào trong xe , theo cái nhìn của hắn , một nữ tuấn cảnh nhu nhược như vậy thì có bao nhiêu khí lực , nhưng làm hắn phiền muộn chính là, dưới chân Điền Ny giống như bị đóng đinh xuống vậy , kéo thế nào cũng không nhúc nhích .

"Người có thể nhanh lên một chút không , kéo một nữ nhân mà cũng không được , xú nữ nhân, không nên cố gắng vô ích , nếu không ta nhất định sẽ mạnh tay với người ..." Tên thanh niên đeo kính lúc trước còn nhã nhặn , nhưng lúc hắn thấy tên chốt mắt kéo không được nữ tuấn cảnh lên xe , hắn liền khẳng định nữ tuấn cảnh này có chút võ thuật , liền đem nòng súng đang chìa vào đầu tên tài xế chuyên sang chỗ tròn tròn đầy đặn của Điền Ny, khoe miệng nở nụ cười đậm đàng nói.(DG : mỉa sao tg này thú tính vậy , toàn sở thích quái dị)

Chỉ là lời của hắn còn chưa kịp nói xong , liền đã hét lên một tiếng "A" , hắn cảm giác tay cầm súng của mình giống như bị kim đâm , hoàn toàn mất đi cảm giác cũng rơi xuống đất.

"Người có bản lĩnh để nổ súng sao ?" Một thanh âm lạnh nhạt vang lên bên tai của hắn , xoay mặt nhìn lại, không biết từ lúc nào bên cạnh xe đã xuất hiện một nam tuấn cảnh , cao cao gầy gầy , dung mạo bình thường , hắn một tay nhanh chóng khóa tên chốt mắt , tay kia nhặt lấy khẩu súng rơi trên đất của mình rồi chìa vào bản thân .

Điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị chính là , tiếng xe cảnh sát đột nhiên biến mất , xung quanh cũng không xuất hiện một cảnh sát nào .

Điền Ny nhìn bốn phía một chút , lại nhìn Trương Sở Lăng một chút vì sự xuất hiện thần kỳ của hắn , trong lòng rất là kỳ quái, không phải đồng nghiệp của mình ở tổ trọng án đã đến sao , thế nào lại chỉ có một mình Trương Sở Lăng chạy đến, hắn làm như thế nào lại có thể khống chế 3 người cùng một lúc ?

"Vẫn còn đứng ngây ra đó làm gì , tên chốt mắt này giao cho người ." Thấy Điền Ny giống như bị choáng váng , Trương Sở Lăng nhẹ nhàng đoạt lấy súng của tên chốt mắt , đồng thời đem tên chốt mắt đẩy về hướng Điền Ny.

Lảo đảo một cái , tên chốt mắt ngã ngay dưới chân Điền Ny , tên chốt mắt tưởng là có nhân cơ hội chạy trốn , Điền Ny rút cục cũng phản ứng trở lại , nhắc cái chân nhỏ lên , chiếc giày da nặng nề đập lên mặt tên chốt mắt vẫn còn chưa kịp ngước lên khỏi mặt đất .

"Ngao ô" một tiếng hét thảm từ trong miệng của tên chốt mắt phát ra , trên mặt Điền Ny một lần nữa lại toả ra ánh sáng mê người , "Trương Sở Lăng sao lại chỉ có mình người , những người trong tổ trọng án đâu ?" Loại chuyện phát sinh này hầu như là do tổ trọng án trực tiếp đảm nhận , cũng khó trách Điền Ny lại hỏi như thế.

Điền Ny đến bây giờ vẫn chưa minh bạch, bản thân vừa rồi rõ ràng nghe thấy rất nhiều tiếng xe cảnh sát mà , hiện tại sao lại không thấy một chiếc nào hết?

Lúc này Trương Sở Lăng kéo tên đeo kính từ trong xe ra , hắn cũng không có trả lời Điền Ny, mà là lấy khẩu súng nhắm vào tên tài xế , "Dừng xe , tắt máy , đưa giấy tờ tùy thân ra ."

Tài xế chậm chạp xuống xe , khiến người ta cảm thấy quỷ dị chính là, lúc này thần sắc trên mặt hắn rất bình tĩnh .

"Trương Sở Lăng đứng không, người thấy ta có vấn đề gì sao ?" Tài xế trông thấy Trương Sở Lăng, rất là buồn bực, bản thân rõ ràng che giấu rất khá a, thế nào lại vẫn bị phát hiện . Đáng lẽ ngày hôm nay bọn họ hẹn nhau tập trung ở ngã tư , tên đeo kính cùng tên chốt mắt xuống xe đi làm việc , hắn nhân rồi không có việc gì liền đi rửa xe, ai biết được khi xe đang được rửa một nửa thì nhận được điện thoại của tên chốt mắt nói đã giết người , vì để giúp trên đeo kính cùng một mắt thoát hiểm , hắn phải lập tức lái chiếc xe mới rửa được một nửa đi hỗ trợ bọn họ.

"Có người cảm thấy người hắn là con tin a , biểu hiện của người bị dí súng vào đầu thực sự quá không chuyên nghiệp " Trương Sở Lăng bất mãn liếc nhìn

Điền Ny, giống như là đang giải thích cho nàng .

"Ha ha, không nghĩ tới Trương Sở không chỉ có tài bắt chước âm thanh , sức quan sát cũng rất kinh người a, nếu như cộng sự của ta có một nửa tài quan sát của ngươi , ngày hôm nay ba chúng ta chắc chắn đã chạy thoát ." Khi tên tài xế nói những lời này , bộ dạng nhu nhược sợ phiền phức lúc này đã hoàn toàn biến mất , đánh về bây giờ của hắn chính là rất thoải mái .

Nghe được lời nói của Trương Sở Lăng cùng tài xế , Điền Ny cảm thấy nóng rần lên từng đợt , một cảm giác thất bại từ trước đến nay chưa từng có bỗng xuất hiện trong lòng , Trương Sở Lăng liếc mắt là có thể nhận ra con tin là thật hay giả , bản thân lại bị bọn cướp lợi dụng cả nửa ngày . Sau khi nhận được thông báo của trung tâm , bản thân hình như liền hình thành chỉ duy nhất một ý nghĩ , cho rằng hung thủ chỉ có hai người , lại không có ngờ tới sẽ có sự xuất hiện của hung thủ thứ ba , mà này hung thủ thứ ba này lại làm cho bản thân mình hiểu lầm hẳn là con tin , làm cho mình bó tay bó chân .

"Tất cả xảy ra thật hoàn hảo ." Nhớ tới việc bản thân bị không chế trong tuyệt vọng và bất lực , nội tâm của nàng tràn ngập cảm kích với Trương Sở Lăng , Trương Sở Lăng không chỉ nghịch lật ngược tình thế , mà gần như đã cứu mình một mạng .

Mà tài bắt chước âm thanh của Trương Sở Lăng càng làm cho nàng cảm thấy bội phục từ tận đáy lòng , dưới tình huống ác liệt như vậy , hắn có thể không tổn một cọng tóc nào mà có thể cứu được bản thân mình và đồng thời bắt giữ ba tên cướp mang theo súng , nếu không có đủ trí tuệ cùng thân thủ khéo mạnh thì làm sao có thể làm được như vậy .

Trương Sở Lăng cũng không có chú ý tới sự thay đổi trên mặt của Điền Ny , phản ứng khác lạ của tên tài xế làm cho Trương Sở Lăng khẩn trương , đối phương bị bản thân chia súng vào mà vẫn có thể bình tĩnh đến như vậy , chính mình cũng không thể khẳng định hắn có hậu chiêu gì hay không , mà không biết cái hậu chiêu này là gì , vô cùng có khả năng gây nguy hiểm cho mình cùng Điền Ny.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bắt Bọn Cướp Một Cách Đầy Mưu Trí (Hạ)

"Ba ba ba..." Vài tiếng vỗ tay đột ngột vang lên ở phía sau Trương Sở Lăng , hắn quay đầu lại nhìn lại , đã thấy từ các toà nhà phía sau đi ra mười mấy người, bọn họ rải rác đi từ các toà nhà ra , nhưng nhanh chóng chiếm lấy các vị trí có lợi , mở hồ mà đem mình và Trương Sở Lăng vây lại.

Đột nhiên trông thấy mười mấy tên cầm vác súng trên vai , đạn đã lên nòng, Điền Ny còn chưa kịp vui vẻ thì tâm tư lại trùng xuống lần thứ 2 . Lúc này đây đối phương không chỉ có ba người, mà là mười mấy người. Hơn nữa vũ khí của đối phương không chỉ có 3 khẩu súng lục , mà còn có AK, MP5 là những loại vũ khí có hỏa lực mạnh .

"Trương Sở, khả năng bắt chước âm thanh của ngươi rất lợi hại a , làm chúng ta sợ thiếu chút nữa là phải bỏ chạy a , chính là, ngươi cho rằng hai người các ngươi có thể chống lại mười mấy người chúng ta sao ?" Lạc Tài Hồ xuất hiện với vẻ mặt tươi cười kiêu ngạo , đồng thời hắn không để ý gì đi tới trước mặt tên tài xế

"Ba" một tiếng , tên tài xế kia trúng một cái tát thật mạnh , liền tiếp hai cái tát nữa , làm cho tên chột mắt cùng thanh niên đeo kính ngã xuống đất .

Trên khoé miệng của tên tài xế cùng thanh niên đeo kính và tên chột mắt đều là vết máu , trên mặt còn lưu lại dấu tay đỏ tươi , chính là dấu bạo họ cũng không dám nâng lên, mà là run rẩy quỳ trên mặt đất , giống như 3 con chó .

"Các ngươi chính là một đám phế vật, có một chút chuyện nhỏ mà lại gây ra động tĩnh lớn như vậy , nếu như kế hoạch của ta vì vậy mà phải dừng lại , các ngươi có chết 100 lần cũng không đủ ." Lạc Tài Hồ rất là phiền muộn, đáng lẽ triệu tập một nhóm lớn nhân thủ chuẩn bị để hành động lớn vào buổi tối, không nghĩ tới đã đợi gần 1 giờ mà 3 người này chưa đến , dưới lầu lại đột nhiên vang lên tiếng xe cảnh sát , còn tưởng rằng hành tung của mình bại lộ , làm hắn sợ thiếu chút nữa nhảy cửa sổ mà chạy .

Trông thấy Lạc Tài Hồ giáo huấn thủ hạ, Trương Sở Lăng cũng không nhúc nhích , chỉ là con mắt vẫn chậm rãi đánh giá xung quanh , thấy hơn mười bóng đèn đem hoàng sáng nhắm vào mình và Điền Ny , hắn biết mình lúc này chỉ cần hơi xúc động một chút , khẳng định thân thể sẽ bị đối phương bắn thành tổ ong vỡ vụn .

"Xú bà nương, vẫn còn mở bộ đàm sao , ba tên gốc các ngươi , người ta mở bộ đàm gọi mà vẫn còn ở đây dây dưa , chờ cảnh sát đến bắt các ngươi sao ?" Con mắt Lạc Tài Hồ nhìn chăm chú vào cái bộ đàm bên hông Điền Ny rồi lấy ra , hung hăng gỡ xuống rồi đập bẻ (đoạn này chém đại vậy , chả hiểu gì)

"Trương Sở Lăng, trương Sở." Giáo huấn xong ba tên thủ hạ, Lạc Tài Hồ lại đi tới trước mặt Trương Sở Lăng , hắn kỳ quái hướng Trương Sở Lăng hô hai tiếng, vừa cẩn thận đi quanh Trương Sở Lăng 2 vòng .

"Phanh", không hề báo trước, tay phải Lạc Tai Hồ hướng đến mắt cá chân của Trương Sở Lăng nổ một phát súng. Tiếp theo hần liền không kiêng nể gì mà cười to lên.

Điền Ny không bị khổng chế hét lên một tiếng, đồng thời hai mắt thống khổ nhắm lại. "Là ta, là ta hại Trương Sở Lăng." Tưởng tượng bộ dạng Trương Sở Lăng đau đớn nằm trong vũng máu, nội tâm Điền Ny lại đau đớn.

"Người cười được rồi sao?" Trương Sở Lăng vẫn đứng tại chỗ không tổn hại gì, trên mặt như hiện lên một tầng sương lạnh, hần lạnh lùng mà hỏi thăm, Trương Sở Lăng thực sự nổi giận, ngày hôm nay nếu không phải do vận khí tốt, một chân có lẽ đã bị đóng xuống chỗ này.

"Ách..." thanh âm của Lạc Tai Hồ dừng lại, tựa như yết hầu bị tắt, hần không tin nhìn Trương Sở Lăng, bản thân rõ ràng đã bắn trúng chân của hần mà, thế nào hần còn có thể đứng yên ở đó? Không riêng gì hần, tất cả mọi người ở đây đều ngán người ra, Điền Ny bỗng nhiên nghe được Trương Sở Lăng nói, lại nhìn thấy chân của hần không có việc gì, thiếu chút nữa vui vẻ nhảy dựng lên.

Địch xác chân Trương Sở Lăng không có việc gì, máu chưa từng đổ một giọt. Là cái tăng trọng lượng luôn đeo trên người hần đã chặn đạn, cứu hần một mạng.

Việc phát sinh trên người Trương Sở Lăng làm mọi người nhất thời chưa kịp phản ứng, Lạc Tai Hồ vì việc này mà cũng ngán ra, Trương Sở Lăng cũng không có lợi dụng cơ hội này để mà bắt lấy Lạc Tai Hồ, mà là đột nhiên hỏi, "Bây tên tội phạm có vũ trang mà ta bắt được ở Thâm Thủy chính là đồng bọn của người?"

Trương Sở Lăng nói ở làm trong lòng Lạc Tai Hồ dâng lên một trận kinh ngạc, hần vừa rồi bất ngờ bắn về Trương Sở Lăng một phát súng, một mặt là hần rất sợ thuật bắn súng xuất quỷ nhập thần lần trước, liền nghĩ trước tiên là nên phé Trương Sở Lăng đi; về phương diện khác cũng là trong lòng muốn trả thù, lần trước Trương Sở Lăng bắt bảy tên cướp, đều là huynh đệ đồng sinh cộng tử của hần nhiều năm, đám người trước mặt kia cũng chỉ là để mượn sức, mục đích là mượn sức những người này để cướp ngục cứu người.

Vốn là kẻ một đá ném hai chim, lại không nghĩ rằng một súng bắn vào Trương Sở Lăng lại giống như không bắn trúng, Trương Sở Lăng vẫn như cũ đứng thẳng ở đó, ngay cả vẻ mặt thống khổ cũng không có. Mà Trương Sở Lăng đột nhiên hỏi càng làm cho hần kinh hoàng hơn, tuần cảnh này làm sao có thể biết được thân phận của mình, vậy hành động mà bản thân mình bày ra trong một tháng chẳng phải sẽ thất bại sao?

Đáng lẽ Trương Sở Lăng cũng không khả năng nhìn ra thân phận của Lạc Tai Hồ, dù sao lần này gặp phải đám người Lạc Tai Hồ hoàn toàn là ngẫu nhiên, chính là ánh mắt của Lạc Tai Hồ nhìn mình đầy hận ý làm cho hần kì quái, hần biết mình tuyệt đối không có khả năng đắc tội với người nào, mà "Trương Sở Lăng" trước kia càng không thể có, như vậy, thù hận của Lạc Tai Hồ đối với mình đến từ đâu, hình ảnh hần bắt 7 tên tội phạm có vũ trang chột hiện lên, hần nhìn không được liền hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Sự thay đổi trên khuôn mặt của Lạc Tai Hồ không thoát khỏi con mắt của Trương Sở Lăng, hần lúc này đã có thể khẳng định thân phận của Lạc Tai Hồ hoàn toàn giống với sự suy đoán của bản thân, không khỏi mở miệng hỏi, "Toàn bộ người của các người ở chỗ này sao?"

Thấy vẻ mặt trầm tư suy nghĩ của Trương Sở Lăng làm cho mọi người cảm thấy kì quái, câu hỏi của hần hiển nhiên làm cho Lạc Tai Hồ không rõ ràng.

"Những lời này của người có ý gì, lẽ nào người cảm thấy người hai người các người có thể đối phó với mười mấy người của bọn ta sao, chỉ bằng vào hai khẩu súng của các người sao, có thể so sánh được với tay bắn tỉa của chúng ta sao?" Lạc Tai Hồ lúc này đã bình tĩnh thoát khỏi chấn động do câu hỏi của Trương Sở Lăng gây ra, hần cảm thấy trên người Trương Sở Lăng khẳng định là có áo chống đạn, tuy rằng kì quái là một tuần cảnh bình thường tuần tra như thế nào lại mang thứ đồ chơi này trên người, nhưng lúc này ỡ ràng không phải là lúc để làm rõ việc này, "Tất cả người của chúng ta đứng ta ở hết chỗ này, có bản lĩnh người bắt tất cả chúng ta về đi."

Điền Ny lúc này cũng phát hiện ra Trương Sở Lăng không có thụ thương, mặc dù có điểm hiếu kỳ tại sao hần có thể đỡ được viên đạn, nhưng những lời của Trương Sở Lăng lại càng thấy hiếu kỳ hơn. Vào lúc này, hần dựa vào cái gì mà vẫn bình tĩnh như vậy, lẽ nào hần thực sự còn có bản lĩnh xoay ngược tình thế sao?

Tự nhận là giữ thực lực tuyệt đối Lạc tai hồ cười phá lên, hần kết luận Trương Sở Lăng không dám lộn xộn, chỉ cần Trương Sở Lăng động một chút, hần sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ, cho dù Trương Sở Lăng trên người có mặc chống đạn, thì vẫn có một số nơi mà áo chống đạn không có khả năng che chắn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Rốt Cuộc Người Nào Nổ Súng?

"Như người mong muốn." Nghe xong Lạc Tai Hồ nói, Trương Sở Lăng xác nhận toàn bộ người trong đội của hần đều ở đây, miệng hần hừ nhẹ một

tiếng, đồng thời nhét khẩu súng của Điền Ny trên mặt đất lên.

"Bang bang..." Sáu tiếng súng thanh thủy vang lên, Lạc Tai Hồ cùng 5 tên cướp đang cầm súng Mp5 trong tay lập tức ngã xuống, cùng lúc đó, thân thể Trương Sở Lăng khẽ động, giống như bướm bướm bay lượn, nhanh chóng phóng đến giữa đám người kia, mấy tên cướp vẫn còn ngây dại chưa kịp phản ứng gì, đều bị Trương Sở Lăng khống chế, cả đám mềm nhũn ra ngã xuống đất.

Lúc này, súng của Trương Sở Lăng một viên cũng chưa bắn ra. Trương Sở Lăng đi tới bên cạnh Điền Ny nét mặt của nàng vẫn ngây dại như cũ, đem súng lục của Điền Ny nhét vào trong tay Điền Ny.

"Trung tâm 999, WPC13955 cùng PC31465 ở vị trí ngã tư đường 45 khống chế được bọn tội phạm có mang súng, thỉnh cầu trợ giúp." Trương Sở Lăng cầm lấy bộ đàm bên hông hô to.

Khi Điền Ny khôi phục ý thức, thấy được bọn cướp nằm trên đất rên rỉ, còn có Trương Sở Lăng đứng bên cạnh mình không xa.

"Phát sinh chuyện gì, mình tại sao lại mất đi ý thức, làm sao có thể phát sinh chuyện hoang đường như thế này, chẳng lẽ mình thực sự đang nằm mơ?" Nghĩ tới đây, nàng len lén nhéo lên da mình một cái.

"Ồi." Một trận đau nhức truyền đến, Điền Ny nhìn không được duyên dáng hô to một tiếng.

"Người làm sao vậy?" Trương Sở Lăng nghi hoặc nhìn về phía Điền Ny, vừa rồi không có ai nổ súng về phía nàng a, như thế nào lại có vẻ mặt đau đớn như vậy?

"Không... Không có gì." Điền Ny thấy Trương Sở Lăng nghi hoặc nhìn mình, mặt cười cười ửng đỏ lên, chỉ vào mấy tên cướp nằm trên đất hỏi, "Những người này thế nào lại ngã xuống hết vậy, là ai nổ súng?"

"Đạn của ta vẫn còn đầy đủ, vừa rồi là đạn của người bắn ra, súng của người không phải đã lấy ra sao, súng của ta còn chưa lấy ra mà?" Trương Sở Lăng trông thấy vẻ mặt nghi hoặc của Điền Ny, khẽ cười nói.

Trương Sở Lăng sờ đi làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, việc hắn biểu diễn kỹ thuật bắn súng một lần có thể nói là do vận khí, nếu như mỗi lần đều bắn súng đến xuất thần nhập hóa như vậy, khẳng định mọi người xung quanh sẽ hoài nghi, dù sao biểu hiện trước đây cùng với hiện tại thực sự là quá kém. Đồng thời khoảng thời gian này hắn phát hiện Điền Ny không muốn tiếp tục ở lại đội tuần tra, nếu là hắn chuyển công lao này cho Điền Ny, không chỉ có thể tránh được sự hoài nghi của mọi người, cũng có thể giúp Điền Ny quay lại tổ trọng án nhanh hơn.

"Chính là... Chính là ta nhưng ta thế nào lại không nhớ rõ vậy?" Điền Ny cảm thấy rất kỳ quái, mình nổ súng hay không nổ súng cũng không rõ ràng, kiểm tra súng lục một chút, đích xác đạn không có.

Thấy nhân thần sợ hãi của mười mấy người nằm trên đất khi nhìn mình, Điền Ny cũng không biết giải thích thế nào, lẽ nào thật sự là mình nổ súng? Nàng không biết là, mười mấy người sợ hãi khi trông thấy nàng, hoàn toàn là bị Trương Sở Lăng làm cho hiểu lầm. Lúc này chỉ có Trương Sở Lăng cùng Điền Ny là hai cảnh sát, nếu súng của Trương Sở Lăng chưa từng bắn viên nào, khẳng định là do Điền Ny nổ súng.

Trông thấy sắc mặt bình thường của Trương Sở Lăng, Điền Ny vẫn có cảm giác không đúng, nàng như mất hồn lúc chuyện này xảy ra, nàng vẫn phi thường nhớ rõ là súng của mình đã rơi xuống đất, thế nào súng lục lại đột nhiên trở về trên tay mình, hơn nữa bản thân lại nổ súng, phải biết rằng trong tình huống bị hơn mười khẩu súng chĩa vào, mười người như mình cũng không dám nổ súng a, chính là sự thực phát sinh ở trước mắt, không phải do nàng không tin.

Điền Ny nhớ mang máng trong đầu là trước khi xảy ra việc vừa rồi Trương Sở Lăng có nói một câu "Như người mong muốn." Chờ khi mình hồi phục lại tinh thần, chính là đúng với tình hình trước mắt. Nghĩ tới đây, nàng hoài nghi nhìn về phía Trương Sở Lăng, muốn từ trên mặt hắn tìm ra một tia không đúng.

"Người nhìn ta làm gì, mau nghĩ nhanh về việc sẽ viết báo cáo như thế nào đi." Nghe được xung quanh hình như có tiếng xe cảnh sát, Trương Sở Lăng thấy Điền Ny đang chăm chú nhìn mình thì lên tiếng nhắc nhở.

"Người vừa rồi là làm như thế nào a?" Một thanh âm vang lên bên tai của hai người, Trương Sở Lăng theo thanh âm nhìn lại, nhưng thấy Lạc Tai Hồ với vẻ mặt khó tin nhìn mình, "Ta vừa rồi đều thấy được, là người nổ súng, người làm sao lại làm được như vậy?"

Lạc Tai Hồ nói làm cho Trương Sở Lăng cùng Điền Ny đồng thời ngẩn ra.

"Người không phải vừa rồi rất kiêu ngạo sao, là người muốn ta bắt người về mà, hiện tại không phải thỏa mãn nguyện vọng của người sao?" Trương Sở Lăng chỉ là lạnh đi một chút liền đã phản ứng trở lại, hắn kinh thường nhìn Lạc Tai Hồ nói.

Trương Sở Lăng thấy phản ứng của Lạc Tai Hồ cũng không cảm thấy là ngoài ý muốn, mỗi người thích ứng với mỗi tần số siêu âm khác nhau, có thể Lạc tai hồ này thích ứng với tần số siêu âm khác với người kia, do đó hắn không mất đi ý thức cũng là bình thường. Mục đích của Trương Sở Lăng chính là muốn đa số bọn họ mất đi năng lực hành động, không thể cam đoan là toàn bộ được.

Lạc Tai Hồ nhớ tới lời nói của mình 2 phút trước, mặt đỏ lên, trong mắt có sự mất mát, "Ta chỉ muốn biết rốt cuộc vừa rồi người đã làm cái gì, vì sao bọn thuộc hạ của ta đột nhiên trong lúc đó lại đỡ đỡ như vậy, để cho người tùy ý động thủ thu thập bọn họ."

Không chỉ Lạc Tai Hồ muốn biết Trương Sở Lăng là thế nào để chiến thắng, mà Điền Ny càng muốn biết hơn. Đáng lẽ nàng đã mơ hồ thiếu chút nữa tin

tướng là mình đã nổ súng, nghe được Lạc Tai Hồ nói nàng lại là cả kinh, khi thấy Trương Sở Lăng cũng không có phủ nhận thì nàng mới biết được, nguyên lai là Trương Sở Lăng lại một lần nữa phá vỡ tuyệt lộ, cứu tính mạng của mình.

Chỉ là, vì sao Trương Sở Lăng lại chuyển công lao này lên người của mình, phải biết rằng chế phục nhiều trên tội phạm có vũ trang như vậy sẽ có công rất lớn, hắn vừa rồi không phải bị ghi lại hành vi không tốt trong hồ sơ sao, nếu là có cái đại công này, đối với việc hắn thăng chức thì phi thường có lợi. Nhớ tới hồ sơ về hành vi không tốt mới đây của Trương Sở Lăng, Điền Ny liền chột dạ, rốt cuộc có phải biểu tỳ những chuyện mà mình đã kể nên đã bắt đầu điều tra Trương Sở Lăng không, nếu như biểu tỳ vì những chuyện mà mình lái nhai mà đi điều tra Trương Sở Lăng, như vậy không phải là mình đã hại Trương Sở phải đeo trên lưng cái hồ sơ về hành vi không tốt này sao.

Trông thấy vẻ mặt chờ đợi của Lạc Tai Hồ cùng Điền Ny, Trương Sở Lăng thờ dài một hơi, nhẹ nhàng mà hỏi, "Các người có biết sóng âm không?"

"Người là nói người là dùng sóng âm làm chúng ta tạm thời mất đi ý thức sao?" Lạc Tai Hồ sau khi nghe được Trương Sở Lăng nói về mặt vẫn còn hoang mang, Điền Ny phản ứng trở lại trước tiên, kinh ngạc mà hỏi thăm, chỉ là nàng cảm thấy rất kỳ quái, sóng âm từ lúc nào lại có chức năng này, nàng chỉ biết sóng âm có thể dùng để trị liệu viêm yết hầu, viêm khí quản, trị sỏi thận, nhưng không có nghe nói đến có thể khống chế não a.

Trương Sở Lăng gật đầu, đồng thời có điểm bội phục sự thông thái của Điền Ny, "Người nói không sai, ta chính là lợi dụng sóng âm để công kích vào não của các người."

"Chính là, tại sao ta lại không bị ảnh hưởng gì." Lạc Tai Hồ tiếp tục hỏi, Điền Ny nói mơ hồ làm hắn hiểu một ít đạo lý, nhưng hắn vẫn không rõ ràng vì sao Trương Sở Lăng lại có thể phóng ra sóng siêu âm, vừa rồi hắn thật ra vẫn quan sát Trương Sở Lăng, khi hắn thấy Trương Sở Lăng nhặt sung từ trên mặt đất lên, cái miệng của hắn thậm chí còn xuất hiện một tia khinh thường, cho rằng dù bản thân mình không bắn thì bọn thuộc hạ cũng bắn Trương Sở Lăng thành tổ ong vỡ vỡ, đúng là bởi vì hắn đích khinh địch, khiến cho hắn là người đầu tiên bị Trương Sở Lăng bắn trúng.

Thấy xe cảnh sát đã chạy đến hiện trường, Trương Sở Lăng không muốn cùng Lạc Tai Hồ nói chuyện nhiều, trong miệng khinh xuy một tiếng, "Lẽ nào người không hiểu việc phải không chế mồm miệng sao?"

Đi tới bên người Lạc Tai Hồ, Trương Sở Lăng đánh mạnh một quyền vào bên tai hắn, Lạc Tai Hồ liền ngã xuống. Trương Sở Lăng nắm chắc, Lạc Tai Hồ tuyệt đối sẽ không nhớ mọi sự việc phát sinh vừa rồi.

Trương Sở Lăng đi tới bên người Điền Ny, "Nếu như người muốn sớm quay về tổ trọng án, nhất định phải nắm lấy cơ hội này, nhớ kỹ, là người nổ súng."

Trương Sở Lăng nói lại làm cho tim Điền Ny đập thình thịch, tổ trọng án, mình không phải là luôn muốn quay về tổ trọng án sao? Tổ trọng án mới là nơi có thể để mình thi thố tài năng a. Nhớ tới bản thân khi bị điều xuống đội tuần tra làm việc thì các đồng nghiệp nhìn nàng với bộ dạng hả hê, trong bụng của nàng thờ một hơi, chỉ là, rốt cuộc mình có nên lợi dụng cơ hội này hay không, trông thấy hành vi lỗi lạc của Trương Sở Lăng, Điền Ny liền do dự.

"Trương Sở Lăng, người quá coi thường người." Nội tâm từ chối một hồi, Điền Ny rốt cục quyết định, muốn dùng bản lĩnh của mình để trở về tổ trọng án, kiên quyết không chấp nhận hành vi bỏ thí công lao của Trương Sở Lăng, nghĩ tới đây, nàng lớn tiếng hướng Trương Sở Lăng hô, "Chính người nổ súng chính người viết báo cáo đi, muốn ta giúp người viết báo cáo sao không có cửa đâu, ta quay về nặng án tổ cũng không cần người hỗ trợ."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Luận Công Ban Thưởng

Điền Ny bị Trương Sở Lăng làm cho tức giận không ít, khi nàng hai mắt tròn tròn đang chuẩn bị cùng Trương Sở Lăng tranh luận, thì nhân viên tổ trọng án cũng đã đi tới bên cạnh Điền Ny cùng Trương Sở Lăng, bọn họ chỉ là nhìn thoáng qua Trương Sở Lăng cùng Điền Ny, lập tức đem Trương Sở Lăng vớt qua một bên, nhất tề vây quanh Điền Ny.

"Chúc mừng người, Điền sư tỷ, không nghĩ tới ở đội tuần tra mà có thể lập được một công lớn như vậy a." Một nam cảnh sát của tổ trọng án đến bên cạnh Điền Ny, cảm thán từ đáy lòng, trên mặt đất có một đồng người ngã, bọn họ cho rằng một thân thể gầy yếu như Trương Sở Lăng làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, do đó rất tự nhiên, bọn họ sẽ đem công lao của những việc này chuyển lên người Điền Ny.

"Ny tỷ, người lần này biểu hiện quả thực quá tuyệt vời, toàn bộ nhóm chúng ta tiến hành truy tìm hai tên kia, nhưng một mình người lại có thể hạ gục cả một đội như vậy, cái này sẽ giúp cho những người khinh thường cấp dưới còn có thể nói được lời gì nữa a." Cùng Điền Ny nói chuyện là một nữ cảnh sát vui vẻ, thoát nhìn khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, gương mặt như em bé, lúc nàng nói chuyện, cái mũi khéo léo sinh ra một tiếng hừ nhẹ, đồng thời con mắt liếc một cái hướng đến một chỗ không xa, rất hiển nhiên, hướng của nàng nhìn đến chính là các đồng sự có mâu thuẫn với Điền Ny.

Điền Ny không nghĩ tới bản thân còn chưa kịp mở miệng, đồng sự đã đem toàn bộ công lao đổ lên đầu của mình, nàng cuống quýt Trương Sở Lăng ở

bên cạnh qua nói rằng, "Ta giới thiệu một chút, đây là người cùng ta tuần tra, Trương Sở Lăng, các người còn nhớ rõ chuyện bắt được bảy tên cướp có vũ trang ở Thâm Thủy không, chính là hắn làm, ngày hôm nay không chế toàn bộ bọn cướp cũng là công lao của hắn."

Trương Sở Lăng gật đầu có điểm vụng về, xem như là cùng mọi người chào hỏi, nhưng cũng không có giải thích lời nào. Đối với việc Điền Ny nói, hắn không cho là đúng. Đồng sự của nàng nếu tin vào lời nói của nàng về việc bản thân mình đã khống chế toàn bộ bọn cướp, thì đó mới chính là kì quặc quái gở a.

Quả nhiên, mấy người đồng sự của Điền Ny liếc nhìn thấy dung mạo xấu xí của Trương Sở Lăng, có người trong mũi còn hừ nhẹ, có người còn thẳng thắn nói, "Ny tỳ, người chừng nào thì mới học được việc xem trọng tinh thần đồng đội, lẽ nào lúc này đây người cũng chưa rút ra được bài học kinh nghiệm sao?"

"Nhưng những người này là do hắn thực sở nỗ súng đánh bại mà, còn có, những người trên mặt đất đều là do hắn đối phó, các người thế nào lại không tin tưởng ta." Thấy Trương Sở Lăng thỉnh thoảng hướng phía mình làm một cái mặt quỷ, Điền Ny quả thực phát cuồng lên, chẳng lẽ mình nói như vậy là không thể tin sao?

"Ny tỳ, không phải là người thích tuần cảnh này chứ?" Có người thấy Điền Ny lôi kéo Trương Sở Lăng đích không chịu buông ra, hứng thú mà hỏi thăm.

"..." Toàn bộ thành viên tổ trọng án bắt đầu trêu chọc Điền Ny, đồng thời bày tỏ chúc mừng nàng, không có người nào tin tưởng vào lời nói của nàng.

Cũng khó trách bọn họ sẽ có như vậy phản ứng, các bài post về Trương Sở Lăng trên diễn đàn nhà cảnh sát mọi người hầu như đều đã xem qua, mà những bài post của Trương Sở Lăng đều là do Ứng Phi làm ra, đại bộ phận nhân văn tin tưởng quan điểm của Ứng Phi. Từ lúc này mà nói, Trương Sở Lăng còn phải cảm tạ Triệu Vĩ, tuy rằng Triệu Vĩ làm cho Trương Sở Lăng "nổi danh", nhưng có lợi cho việc che dấu năng lực của Trương Sở Lăng.

Tên cướp vũ trang Lạc Tai hồ, tổ trọng án tây Cửu Long đặc biệt coi trọng, đặc biệt khi nghe Trương Sở Lăng báo cáo với bọn họ việc 7 tên cướp có vũ trang bị bắt tại cửa hàng đá quý với hắn là đồng bọn, cục cảnh sát càng chiều có thêm cho bọn cướp này.

Cục cảnh sát dùng phương pháp thẩm vấn riêng lẻ, các biện pháp tra hỏi, toàn bộ mọi chuyện sẽ từ trong miệng đám ô hợp này phun ra rất nhanh. Theo bọn họ nói, bọn họ vốn là dự định tập trung đủ người, bắt đầu cướp ngục vào buổi tối này mai, chỉ là bọn hắn không nghĩ tới sự việc của tên chốt mắt sẽ lớn như vậy, cho rằng việc tập trung trên đường có thể sẽ giải quyết được mọi việc, nhưng lại làm bọn họ thất bại trong gang tấc.

Trong lúc vô tình đã phá ra một vụ án lớn như vậy, toàn bộ cục cảnh sát tây Cửu Long đều tràn ngập trong không khí vui mừng, nếu như thực sự để những người này tiến hành việc cướp ngục, không chỉ chịu ảnh hưởng của xã hội mà cục cảnh sát cũng tổn thất rất lớn, có thể đem tai họa này diệt đi khi nó còn chưa xảy ra, tự nhiên là không có chuyện nào tốt hơn.

Khống chế bọn cướp có vũ trang làm Điền Ny cùng Trương Sở Lăng trở thành tiêu điểm quan tâm của giới truyền thông, Trương Sở Lăng vẫn không quan nên lên tiếng từ chối không tham gia họp báo với phòng quan hệ xã hội, mà phòng quan hệ xã hội lại đặt trọng điểm lên người Điền Ny, cho nên đối với Trương Sở Lăng cũng không miễn cưỡng.

Điền Ny mặc dù trước cục trưởng nhấn mạnh một lần nữa việc bắt được bọn cướp có vũ trang này là công lao của Trương Sở Lăng, nhưng sau khi phòng giám định vũ khí giám định đạn cùng dấu vân tay trên súng, thì kết luận công lao thực sự là của nàng, nên rất nghiêm khắc phê bình nàng, làm cho nàng gập phi viết báo cáo kể lại một phần quá trình nỗ súng. Cứ như vậy, dưới sự giám sát của cục trưởng cục cảnh sát, nàng nói giống như không có chủ định, gian nan viết lại một phần quá trình nỗ súng, trong lòng oán giận Trương Sở Lăng không ngọt.

Lần họp báo này, Điền Ny với tư thế hiên ngang oai hùng có thể nói là xuất hết danh tiếng, cục cảnh sát lợi dụng đại công này của nàng, đem hình tượng cảnh sát nâng lên, để lại trong lòng người dân Hồng Kông một ấn tượng tốt đẹp.

Thấy vẻ mặt tự tin của Điền Ny trên TV, Trương Sở Lăng vừa ăn chuối vừa lắc đầu, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh Điền Ny bị tên chốt mắt chìa súng vào đầu, không tự chủ được, hắn đem so sánh cái thần thái sáng lạn của nữ cảnh sát trong TV cùng với vẻ mặt trắng bệch của nàng khi con tin bị bắt, ký giả trong TV khoác lác có thể chưa từng nghĩ đến, anh hùng trước mặt họ hai ngày trước không hề có năng lực phản kháng khi bọn cướp khống chế con tin?

"A ằng, đây không phải là nữ cảnh sát ở tổ trọng án mà người thích sao? Ân, vóc người không tệ, tài ăn nói cũng tốt, máu chó là có tinh thần trọng nghĩa." Trương phụ tuy rằng về hưu, nhưng với các tin tức liên qua đến cảnh sát dù là một tin cũng không tha, hắn lúc này hắn chăm chú theo dõi chuyên mục đô thị không rời mắt, trong miệng cũng không dừng việc đánh giá Điền Ny, giống như Điền Ny trong TV chính là con dâu của hắn.

"Ách..." Nghe được phụ thân nói, Trương Sở Lăng đang ăn chuối quên cả việc nuốt vào, yết hầu như nghẹn lại, nước mắt hắn chảy cả ra, "Cha, ta nói ta thích cô ta từ lúc nào vậy?"

Trương phụ liếc mắt nhìn nhi tử không cho là đúng, "A ằng, ta biết da mặt người mỏng nên không dám thừa nhận, bất quá nữ hài tốt như vậy thì người nên có điểm chủ động, đừng để người ta bỏ đi thì người mới hối hận. Người nghĩ a, nếu như người ta không thích người, đối mặt với mười mấy tên cướp cầm súng, năng thế nào liền cảm động đem thân ra bảo hộ người?"

"Ta..." Trương Sở Lăng cảm giác mình nói thế nào đi nữa thì phụ thân cũng không bỏ qua, nữ hài tốt? Tính tình của Điền Ny xấu như vậy mà là nữ hài tốt sao? Nàng bảo hộ ta, con của người cần nàng bảo hộ sao? "Cha, chuyện của ta cũng không cần người quan tâm." Thấy phụ thân không chịu bỏ qua, Trương Sở Lăng nhụt chí nói.

"Ân, không cần nói ra, sớm mang cô bé ấy về nhà một chút a." Rất hiển nhiên, Trương phụ lại lý giải sai ý tứ của nhi tử.

Trương Sở Lăng vô lực đảo cặp mắt trắng dã, tiếp tục vùi đầu tiêu diệt đồ ăn trên bàn.

"A lã, người lần này được thưởng cái còi bạc, người cũng nên cảm tạ nha đầu Diên Ny kia a, cha đã hằm canh thịt dê với hoàng kỳ đương quy, buổi tối khi tuần tra người hãy mang cho nàng ta." Trương phụ cũng không vì việc nhi tử đã đầu hàng mà buông tha cho hắn, tiếp tục nói.

Lần lập công này, tuy rằng Diên Ny có công đầu, thế nhưng dưới sự kiên trì của Diên Ny, Trương Sở Lăng được thưởng rất nhiều, không chỉ cấp trên ghi lại nhiều hơn một hành vi tốt trong hồ sơ, đồng thời còn được thưởng một cái còi bạc, điều này làm cho Trương phụ cực kỳ vui mừng, nội tâm cũng vô cùng cảm kích Diên Ny, Trương phụ nhìn thấy, đầu óc nhi tử không tốt, thân thủ cũng không nhanh nhẹn, không có khả năng làm được gì dưới sự bao vây của bọn cướp, nhất định là nữ bạo long Diên Ny của tổ trọng án đối phó tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Diên Ny Nhu Tình

Diên Ny cùng Trương Sở Lăng đồng sinh công tử, trong lúc vô ý bắt được hơn mười tên cướp sử dụng súng, làm cho kế hoạch cướp ngục của bọn cướp bị bóp vỡ từ trong trứng giống như thành một truyền kỳ, lưu truyền mọi nơi trong cục cảnh sát, phiên bản cũng càng ngày càng nhiều, chỉ là vô luận phiên bản nào, Diên Ny đều là vai chính, mà Trương Sở Lăng chỉ là một vai diễn nhỏ không đáng kể, sự xuất hiện của hắn, hình như dường như là giúp Diên Ny càng thêm nổi tiếng hơn.

Không ai ao ước công lao của Diên Ny, dù sao người ta phá cạ án lớn này, cũng là dùng mạng để đổi, nếu đổi là bất cứ người nào trong bọn họ đổi mặt với nhiều tên cướp dùng súng như vậy, đặc biệt là còn có MP5 hỏa lực rất mạnh nữa, cũng không có khả năng tìm ra đường sống, chính là bởi vì như vậy, Diên Ny ở trong mắt mọi người có vẻ càng thêm thần bí cùng vô song, quả thực chỉ có thể dùng từ trí tuệ cùng dũng cảm để diễn tả.

Mà Trương Sở Lăng trong mắt mọi người luôn biểu hiện sự vô năng hèn mọn nay lại tiếp tục trở thành đối tượng mà mọi người khinh bỉ, vô duyên vô cớ dựa vào nữ nhân mà lập được công lớn như vậy, làm mọi người thêm muốn cùng đổ kỵ.

"Trương Sở Lăng kia thật đúng là quá may mắn a, mọi chuyện tốt đều tìm đến hắn, hắn phát tài rồi." Khi Trương Sở Lăng đến phòng làm việc, thanh âm của Trương Bình truyền vào tai của hắn, bên cạnh nàng cũng không ít người vây quanh, xem ra vẻ mặt bọn họ rất hưng phấn, tựa hồ như đã nói chuyện một lúc lâu rồi.

Thời gian ngồi tám chuyên (DG: còn gọi là buôn dưa lê) như thế này không bằng ở nhà cho khỏe, con mắt Trương Sở Lăng đảo qua nhóm đồng nghiệp đang nói chuyện phiếm trong phòng làm việc mỗi ngày khi không có việc gì làm, cũng không lên tiếng mà liền đi đến bàn làm việc của mình.

Trông thấy Trương Sở Lăng vào phòng làm việc, thanh âm của mọi người nhỏ đi một chút, nhưng vẫn là châu đầu ghé tai bàn luận, rất hiển nhiên, bọn họ vẫn còn chưa nói hết, không muốn gián đoạn khi có một vấn đề hứng thú như vậy.

"Ta nói các người cũng nên ít trò chuyện vô vị như vậy a, người ta có hành vi không tốt trong hồ sơ, các người liền có chút hả hê, người ta lập công, các người liền đổ kỵ, các người như vậy mà là người sao?" Một âm thanh chấn động mạnh mẽ từ cửa phòng làm việc vang lên, thanh thúy mà khô khan, thanh âm mười phần bức bối, làm cho thanh âm của mọi người trong phòng làm việc im bặt.

Thanh âm này như nói ra tiếng lòng của Trương Sở Lăng, làm hắn cực kỳ thoải mái. Ngẩng đầu nhìn về phía cửa, là Diên Ny đang mặc thường phục.

Mọi người trong phòng làm việc đã quen với khí thế hiên ngang bá đạo của Diên Ny trong bộ cảnh phục, trong giây lát thấy Diên Ny mặc thường phục làm toát lên vẻ khuê gôi, khiến cho người ta dễ dàng mà phạm tội.

Nếu như có thể nói một từ duy nhất thì đó chính là hoàn mỹ, lúc này khuôn mặt tinh xảo của Diên Ny có chút vẻ lạnh lùng, nhưng đôi mắt sáng như bắn ra một chút sát ý, đôi môi khuê gôi hồng nhuận, kết hợp với khuôn mặt tạo nên sát khí bức người.

Sau tiếng quở trách của Diên Ny, phòng làm việc nhất thời yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy âm thanh của cây kim khi rút xuống đất. Cũng không biết mọi người là bị lời nói của Diên Ny làm cho như vậy, hay là bị tướng mạo xinh đẹp của nàng mê hoặc.

Sau khi nói những lời này xong, Diên Ny cũng không để đến biểu tình của mọi người, mà là trực tiếp đi tới bên cạnh Trương Sở Lăng, lặng lẽ đứng ở bên cạnh hắn, hai mắt yên lặng chăm chú nhìn Trương Sở Lăng.

Tâm tình Diên Ny rất phức tạp, Trương Sở Lăng ở trước mặt nàng càng không biết phải chống đỡ như thế nào. Nếu như là nửa tháng trước, Trương Sở Lăng căn bản chính là người nàng xem thường nhất, nếu như đổi lại là một tuần trước, nàng khẳng định sẽ trực tiếp trách cứ Trương Sở Lăng là vô năng cùng nhu nhược, chính là hiện tại, Trương Sở Lăng ở trước mặt nàng như một ngọn núi thần bí, nàng nỗ lực như thế nào đi nữa cũng không thấy được đỉnh núi, nàng phát hiện mình căn bản sẽ không có tư cách gì để đánh giá về Trương Sở Lăng. Hơn nữa lần lập công này của Trương Sở Lăng, làm cho nàng trực tiếp có thể thăng cấp, nhưng lại tách nàng ra khỏi đội tuần tra.

"Ân, ngày hôm nay thế nào lại mặc thường phục vậy, phải về tổ trọng án sao?" Trông thấy Điền Ny đứng ở bên cạnh mình, Trương Sở Lăng có điểm không được tự nhiên, đành phải gọi chuyên để phá vỡ sự trầm mặc .

"Đúng vậy, tổ trọng án bên kia thiếu người, do đó yêu cầu ta trở về, hôm nay là ta có ý đến tạm biệt người ." Thấy Trương Sở Lăng liếc mắt liền đã nhìn thấu chuyện bản thân mình bị triệu hồi về tổ trọng án, làm Điền Ny giảm được một chút lời nói, nàng mặc cỡ đồ mặc nói rằng, "Buổi tối sau khi tan sở người rảnh rồi không, ta mời người ăn khuya."

Điền Ny ở trước mặt Trương Sở Lăng có bộ dạng khép nép như con chim nhỏ làm trông mắt của mọi người như muốn rót ra, từ lúc nào nữ bạo long lại có thể ôn nhu như vậy ? Nếu không phải Điền Ny vừa vào phòng làm việc đã hét lên một tiếng, mọi người khẳng định sẽ cho là mình hoa mắt.

"Ăn vịt quay Thâm Tinh, hay là đi nhà hàng Hy Lạp?" Trương Sở Lăng cũng không nhìn Điền Ny khuôn mặt mỉm cười nói, so sánh với Điền Ny trong bộ dạng hung ác, hẳn vui hơn khi thấy được bộ dạng ôn nhu của Điền Ny lúc này .

"Người... Nếu như người đã nói vậy, ta cũng không ngại mời người ." Nghe được Trương Sở Lăng nói, nét mặt Điền Ny nhất thời lúng túng, nàng lại nghĩ tới việc bản thân mình mời cơm Trương Sở Lăng lúc trước bởi vì cảm kích Trương Sở Lăng thay nàng đối phó với mấy tên tiểu lưu manh, kết quả nửa đường cả hai người không vui nên chia tay, khiến cho nàng tức giận. Tuy rằng lúc đó rất tức giận, thế nhưng hiện tại ngắm bản thân mình lúc đó đúng là đã cố ý gây sự, cũng khó trách Trương Sở Lăng phẩy tay áo bỏ đi, hơn nữa người ta còn gọi thợ sửa xe đến giúp mình, cũng không tính là thực sự bỏ lại mặc kệ bản thân mình .

Thấy hai gò má của Điền Ny ửng đỏ, giống như bôi son trông rất đẹp, con mắt Trương Sở Lăng không khỏi dừng lại trên khuôn mặt nàng trong chốc lát, "Người thật hay nói giỡn, không nên tưởng thiết." Trương Sở Lăng vừa nói chuyện một bên đem canh của Trương phụ ra, "Đây là của ba ba ta cảm kích việc người đã chiếu cố ta, cố ý bảo làm để cho ta mang đến cho người uống."

Cái nắp bình thủy chứa canh thịt dê hầm cùng hoàng kỳ đương quy mở ra, một hương thơm đậm đà tràn ngập trong phòng làm việc, Điền Ny cảm giác hai gò má của mình đỏ hơn, một đôi đẹp nhìn Trương Sở Lăng như muốn tuôn ra nước, làm cho mọi người trong phòng làm việc tro mắt mà nhìn, nhớ tới bộ dạng hung dữ của Điền Ny đối với bọn họ, hiện tại lại hết sức ôn nhu với Trương Sở Lăng, trong lòng cảm thấy thật quái lạ là chênh lệch.

"Thế nào, không thích sao?" Thấy Điền Ny ngậy ngốc nhìn mình, mà mọi người trong phòng làm việc lại cũng sờ nhìn Điền Ny cùng Trương Sở Lăng, Trương Sở Lăng trong lòng có điểm không thích, nặng nề mà khải một tiếng, làm mọi người đang ngẩn ra chợt tỉnh lại .

"Không, ta rất thích, người thay ta cảm tạ bá phụ, nếu như không có chuyện gì ta đi trước, về sau khi nào rảnh rồi ta lại mời người ăn ." Nghe được Trương Sở Lăng cự tuyệt việc hẹn hò với mình, trong lòng Điền Ny cảm thấy có chút mất mát, khi nghe tới câu nói kế tiếp của Trương Sở Lăng, nàng thậm chí cho rằng Trương Sở Lăng đang châm chọc việc nàng cướp công lao của hắn, chính là ánh mắt của nàng lại thấy khuôn mặt tươi cười chân thành của Trương Sở Lăng, nàng mới biết được Trương Sở Lăng căn bản là không có ý này .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Lửa Giận Ngút Trời

"A lăng, thật có năng lực, có cá tính a chỉ cần nửa tháng người đã cảm dỗ được một nữ cảnh sát xinh đẹp như vậy ." Thấy Điền Ny vỗ vãi rồi đi, kẻ được xưng là cao thủ tình trường như Lưu Tuấn Hi liền thấy được một ít manh mối, hắn đi tới bên cạnh Trương Sở Lăng, nặng nề mà vỗ lên vai hắn một chưởng, có chút bội phục nói .

"A hi, người nói 3 câu cũng không thoát khỏi sở trường của mình a ." Trương Sở Lăng nhẹ nhàng gỡ bàn tay của Lưu Tuấn Hi đang đặt trên vai mình qua một bên, không có lo lắng nói, "Điền Ny có điều kiện tốt như vậy, người cho rằng ta xứng đôi với nàng sao ?"

"Lấy con mắt đã ngang dọc tình trường của ta mà đánh giá, Điền Ny tuyệt đối là coi trọng người, người có bao giờ thấy nàng dịu dàng như vậy chưa, ngày hôm nay đều là hưởng phúc của người a." Lưu Tuấn Hi rung đùi đắc ý nói .

"Đúng vậy a Lăng, a Hi nói không sai, Điền Ny khẳng định có tình ý với người, người xem nàng với chúng ta hung dữ như vậy, nhưng lại đối với người tốt như vậy, trước khi đi ngay cả bình thủy của người cũng cầm theo." Trương Bình cũng nhìn không được nữa chen miệng nói.

"A lăng, ngay lúc Điền Ny xuất hiện trong phòng làm việc, ta sẽ biết người có số đào hoa rồi, hiện tại quả nhiên không ngoài sở liệu a..." Lý miệng rộng càng vui tươi hơn hờ .

"..."

Phòng làm việc đột nhiên nhiều hơn một người khuấy động đề tài nói chuyện, đồng thời mọi người vây quanh Trương Sở Lăng, người một lời ta nhất ngữ mà nói. Chỉ là mọi người mặc dù đang thảo luận về chuyện Trương Sở Lăng, lại không có tôn trọng với Trương Sở Lăng, trong giọng nói thỉnh thoảng lại lộ ra bất mãn cùng đố kỵ, làm Trương Sở Lăng nghe xong trong lòng cảm thấy vô vị.

Thời gian tuần tra qua đi rất nhanh, Lâm Tịnh hừ lạnh một tiếng, làm mọi người trong phòng làm việc lập tức trở về vị trí của mình, ánh mắt của nàng lướt nhanh qua mọi người, sau đó dừng lại trên người Trương Sở Lăng, "A lăng, người đến phòng làm việc của ta một chút."

Thanh âm rất nhẹ, nhưng mang theo cảm giác không cho từ chối.

Trương Sở Lăng nhìn bóng lưng duyên dáng của Lâm Tịnh, trong lòng nghi hoặc, hiện tại nàng tìm ta có thể có chuyện gì chứ?

"Người chuẩn bị tốt cho việc đi huấn luyện PTU chưa?" Đội Trương Sở Lăng ngồi xong, Lâm Tịnh mới mở miệng hỏi, quan sát Trương Sở Lăng thời gian gần đây, Lâm Tịnh cảm thấy trên người Trương Sở Lăng có một chút thay đổi, chính là không cảm giác được là thay đổi nào.

"Chuẩn bị?" Trương Sở Lăng ngạc nhiên. Hắn thật đúng là không biết chuẩn bị cái gì khi đi huấn luyện PTU, chỉ là thỉnh thoảng nghe đồng sự nói, cảnh sát không có trải qua huấn luyện PTU thì không phải là cảnh sát thực sự, còn nói PTU chính là loại huấn luyện rất khổ cực, đối với lời đồn về những việc này, Trương Sở Lăng không để ở trong lòng. Có phải là cảnh sát hay không cũng không phải do người khác quyết định, mà là phải xem biểu hiện của bản thân, về phần cực khổ cùng mệt mỏi, như vậy càng trái ngược, Trương Sở Lăng cũng không nhận ra huấn luyện PTU so với qui định về kế hoạch tập thể hình của hắn vẫn còn cực khổ mệt mỏi hơn.

"Phải chuẩn bị thân thể cùng tâm lý. Thân thể của người quá kém, mà cường độ huấn luyện PTU tương đối lớn, người chuẩn bị tốt để chịu cực khổ đi, đừng có bỏ dở giữa chừng, không được lãng phí cơ hội này, còn có, học viên trong PTU đến từ các cục cảnh sát khác, về sau người chính là địa biểu cho cục cảnh sát Thâm Thủy, nhất cử nhất động của người đều ảnh hưởng đến vinh dự của cục cảnh sát..." Trông thấy bộ dạng ngần ngại của Trương Sở Lăng, Lâm Tịnh kiên nhẫn giải thích, trong mắt có chút ít lo lắng.

Nghe được Lâm Tịnh nói, Trương Sở Lăng trong lòng rất là cảm động. Nhìn ra được, trong tâm Lâm Tịnh có điểm bao dung, nếu không nàng sống trong một gia đình khác thường như vậy mà vẫn bảo trì được tính lạc quan, phụ thân trọng nam khinh nữ luôn say xỉn của Lâm Tịnh, Trương Sở Lăng cảm thấy thương xót thay cho Lâm Tịnh, vì sao người tốt luôn không được báo đáp?

Bộ dạng ngần ngại của Trương Sở Lăng đập vào mắt Lâm Tịnh, hắn giống như bị lời nói của mình lừa dối vậy, nàng không khỏi mỉm cười, tận lực tạo ra một bầu không khí dễ chịu, "Kỳ thực cũng không có kinh khủng như ta nói, nghị lực cùng năng lực chịu cực khổ của người ở cục cảnh sát rất mạnh mẽ, ta tin tưởng người."

"Madam xin yên tâm, ta sẽ không làm mất mặt cục cảnh sát của chúng ta." Trương Sở Lăng nghiêm túc nói, chỉ là trong trường hợp này về mặt của hắn, cùng lời của hắn, có điểm gây buồn cười.

"Cười khúc khích" một tiếng, Lâm Tịnh nhìn không được cười ra tiếng, "Được rồi, đừng đùa nữa. Buổi tối hôm nay người không cần phải đi tuần tra đâu, cái gì chưa chuẩn bị tốt thì hãy chuẩn bị tốt đi, để còn nhanh chóng chuẩn bị lên đường, sáng sớm ngày mai còn đi PTU báo danh."

Thấy Trương Sở Lăng lúc này còn có điểm hài hước, Lâm Tịnh cũng yên lòng.

"Cảm tạ Madam!" Nghe mình được nghỉ một ngày đêm, Trương Sở Lăng liếc mắt nhìn Lâm Tịnh một cái ngoài ý muốn, tựa hồ như càng ngày càng có tình cảm đối với Lâm Tịnh.

Rời cục cảnh sát, Trương Sở Lăng bắt đầu hồi tưởng lại những việc gì mà mình cần phải xử lý, dù sao huấn luyện PTU cũng mất ba tháng, căn bản là không có thời gian tự do. Nếu như bởi vì bản thân sơ ý mà gây ra sự việc gì thì cũng không tốt.

Được rồi, bản thân hình như đã đáp ứng vợ chồng Ngô Bằng Huy chỉ cần bọn họ biểu hiện tốt, bản thân một tuần sau sẽ tìm bọn họ, thời gian dài như vậy không gặp bọn họ, cũng không biết biểu hiện hiện tại của bọn họ thế nào nữa, còn có Lý Vũ Hàm, nàng hàm hồ nói trong điện thoại thoải là bản thân mình rất tốt, làm cho mình không cần lo lắng, lại không có nói cụ thể hiện tại nàng đang làm gì, điều này tựa như không giống với tính cách của nàng.

Trong lòng có nhận định này, Trương Sở Lăng tự nhiên ghé qua gặp mặt vợ chồng Ngô Bằng Huy một chút, đồng thời cũng muốn tìm tòi đến tột cùng, xem Lý Vũ Hàm hiện tại đang ở làm gì.

Chỗ của quán ăn Ngô Ký cũng cách không xa cục cảnh sát, đi bộ khoảng mười mấy phút

Lúc Trương Sở Lăng đi tới trước cửa quán ăn Ngô Ký, cảnh tượng trong tiệm cơm làm cho Trương Sở Lăng tưởng mình nhìn nhầm, đồng thời sự tức giận chậm rãi tích tụ trong mắt hắn.

Quán ăn được sửa sang lại, so với trước đây thì có vẻ rộng rãi sáng sủa hơn, thoạt nhìn thấy hơn gấp mấy lần, sinh ý phi thường tốt hơn. Lý Vũ Hàm không ngừng xoay tròn giống như con quay, bị khách hàng trong đại sảnh hồ hởi chạy đi chạy lại, khuôn mặt ửng đỏ đầy mồ hôi, mồ hôi chảy thành dòng trên trán, bộ dạng trông thật mệt mỏi. Vợ chồng Ngô Bằng Huy thì đang ngồi trước quầy thu ngân, hai người tựa hồ đối với biểu hiện của Lý Vũ Hàm rất thỏa mãn, gật đầu một cái.

Đây là có chuyện gì, Lý Vũ Hàm thế nào lại tiếp tục làm việc ở quán ăn này, mình không phải kêu nàng nghỉ việc đi sao? Vợ chồng Ngô Bằng Huy kia lại dám làm ngược lại cảnh cáo của mình, tiếp tục đối đãi như vậy với Lý Vũ Hàm, lẽ nào bọn họ có cái gì để dựa vào, bản thân bị nắm giữ nhược điểm nên không dám đối phó được bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Giương Mắt Mà Nhìn

"Tiên sinh, xin hỏi người có yêu cầu gì?" Trương Sở Lăng vừa đi vào quán ăn, Lý Vũ Hàm liền đã ra đón, khuôn mặt trắng hồng hiện lên hái cái lúm đồng tiền nhọt nhọt, trong mắt tiêu ý dạt dào, Trương Sở Lăng còn tưởng rằng nàng đã thấy mình đến rồi nên đến bắt chuyện cùng mình, khi mỉm cười chuẩn bị nói với nàng, lại nghe âm thanh thăm hỏi ân cần thân thiết mà ngọt ngào của Lý Vũ Hàm.

Trương Sở Lăng khẽ nhếch miệng ngạc nhiên, biểu tình trên mặt có điểm xấu hổ, nhất thời sửng sốt.

"Trương... Trương đại ca..." Nhìn thấy "người khách" đứng ở trước mặt mình vẫn không nhúc nhích, Lý Vũ Hàm không khỏi ngẩn đầu quan sát người khách, lúc này mới phát hiện người mình bắt chuyện lại là Trương Sở Lăng, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống, lời nói cũng trở nên lắp bắp, giống như một hải tử bị bắt khi phạm lỗi, cúi đầu nhìn đầu ngón chân của mình, mặt đỏ tới tận cổ.

Biểu hiện của Lý Vũ Hàm đập vào mắt Trương Sở Lăng, hắn cảm thấy rất là kỳ quái. Bộ dạng của Lý Vũ Hàm không giống như là bị uy khuất, nhưng giống như đang muốn xin lỗi mình chuyện gì đó.

"Vũ hàm, đây là có chuyện gì?" Trương Sở Lăng nghi vấn nói.

"Trương... Trương Sir, ngài đã tới a." Lý Vũ Hàm còn chưa kịp trả lời, vợ chồng Ngô Bằng Huy đã phát hiện Trương Sở Lăng đến, hai người bọn họ kinh sợ đi tới trước mặt Trương Sở Lăng, cứng họng hồ.

"Àn, vài ngày không thấy, nơi này sinh ý thật tốt a." Trương Sở Lăng thấy bộ dạng sợ hãi của vợ chồng Ngô Bằng Huy, nghi hoặc trong lòng hắn càng sâu, vì đề Lý Vũ Hàm không biết mình đang nắm chứng cứ của vợ chồng Ngô Bằng Huy trong tay, hắn cũng không có chất vấn vợ chồng Ngô Bằng Huy là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một câu nói của Trương Sở Lăng làm cho cổ họng của vợ chồng Ngô Bằng Huy như nghẹn lại, dù sao vợ chồng Ngô Bằng Huy cũng rất sợ Lý Vũ Hàm biết được là do Trương Sở Lăng nên bọn họ mới đối tốt với nàng như vậy. "Trương Sir, sinh ý tốt như vậy đều là nhờ phúc của ngài a." Lão bà mập mạp của Ngô Bằng Huy khép nép nói, trên mặt biểu tình bộ dạng muốn lấy lòng.

"Ta xem chính các người mới đúng là hưởng phúc a." Nhãn thần của Trương Sở Lăng lướt qua vợ chồng Ngô Bằng Huy, làm bọn họ hoảng sợ rùng mình một cái.

Vợ chồng Ngô Bằng Huy vốn đã sợ Trương Sở Lăng, lúc này thấy biểu tình của hắn, trong lúc nhất thời càng không biết mở miệng thế nào cho tốt, đành đứng im một chỗ, hai khuôn mặt già nua sợ hãi trắng bệch ra. Bọn họ đến bây giờ còn không kịp phản ứng, mình rốt cuộc làm sai cái gì.

Bởi vì khi Trương Sở Lăng trùng mắt với vợ chồng Ngô Bằng Huy thì lưng lại xoay về phía Lý Vũ Hàm, Lý Vũ Hàm cũng không có thấy vẻ mặt của hắn. Thấy bầu không khí có điểm quái dị, Lý Vũ Hàm nhìn Trương Sở Lăng một chút, lại nhìn vợ chồng Ngô Bằng Huy một chút, trên mặt nghi hoặc không ngớt. Trương đại ca luôn là một người hoà ái a, thoát nhìn lại thấy vợ chồng ông chủ lại sợ Trương đại ca như vậy?

"Trương đại ca, các người đây là làm sao vậy a, người cảm thấy quán ăn ngày được trang trí thế nào?" Lý Vũ Hàm không biết Trương Sở Lăng cùng vợ chồng ông chủ đã xảy ra chuyện gì, nàng nhẹ nhàng lôi ống tay áo của Trương Sở Lăng một chút, ôn nhu hỏi.

Trương Sở Lăng tỉ mỉ nhìn quán ăn một lần nữa, không tự chủ gật đầu một cái, "Không tệ, rất có phong cách." Nói xong câu đó, hắn thấy trên mặt Lý Vũ Hàm nở nụ cười thoả mãn, giật mình. Cách trang trí của quán ăn không phải là do muội thiết kế đó chứ?"

"Trương đại ca thật thông minh, liếc mắt liền đã nhìn thấy là phong cách của ta, thế nào, ít nhất ba ngày cố gắng mới thiết kế ra đó, lại tốn thêm ngày ngày nữa mới hoàn tất trang trí, ngày hôm qua quán ăn lại khai trương một lần nữa." Lý Vũ Hàm nghe được Trương Sở Lăng khen ngợi, trong lòng âm ỉ dễ chịu, trong miệng bất tri bất giác nói liền một hồi.

Lý Vũ Hàm lời nói cùng biểu tình làm cho Trương Sở Lăng sửng sốt, nàng như thế nào lại có biểu hiện như vậy với quán ăn này, nhìn bộ dáng của nàng, cũng không giống như là bị ép buộc a.

"Trương Sir, ạt tình là như thế này. Việc quán ăn bị trộm chúng ta đã giải trình rõ với cảnh sát rồi, hoàn toàn không liên quan gì đến Vũ Hàm. Đồng thời chúng ta cũng đã thành tâm xin lỗi nàng, nàng cũng tha thứ chúng ta..." Lúc này Ngô Bằng Huy đã minh bạch, nếu muốn để Trương Sở Lăng thoả mãn, bản thân vợ chồng mình phải tốt với Lý Vũ Hàm, mà vừa rồi Trương Sở Lăng trùng mắt với vợ chồng mình, phỏng chừng chính là nguyên nhân thấy Lý Vũ Hàm bận rộn.

"Trương đại ca, ta còn nhận vợ chồng ông chủ là cha mẹ nuôi a , bọn họ hiện tại đối với ta rất tốt ?" Thấy vợ chồng Ngô Bằng Huy lấp bắp không biết phải nói làm sao về việc nhận Lý Vũ Hàm làm con gái nuôi , Lý Vũ Hàm liền mở miệng , làm cho hắn bất giác lúng túng .

"Àn?" Lý Vũ Hàm nói làm hắn thực sự có điểm không tương tượng nổi , trong lòng Trương Sở Lăng đủ các loại suy đoán , lại không đoán ra được khả năng nào, ánh mắt của hắn hồ nghi lướt qua vợ chồng Ngô Bằng Huy , có phải do hai kẻ nào phá rồi không?

"Trương Sir, chúng ta là thành tâm nhận Vũ Hàm làm nữ nhi mà , nàng là người chịu khó, lại thiện lương, ở Hồng Kông lại không có ai nương tựa , lúc trước chúng ta đối đãi với nàng như vậy thật là có mắt như mù , làm việc thiện với lương tâm . . ." Một kẻ thành tình như Ngô Bằng Huy tự nhiên đã nhìn thấu được cái liếc mắt đầy nghi hoặc của Trương Sở Lăng .

Lý Vũ Hàm trong lòng có điểm kỳ quái, mọi việc nhìn thấy hôm nay tựa hồ như không thích hợp a ?Hai vợ chồng ông chủ bình thường xảo quyết không tốt, ngày hôm nay thế nào lại ăn nói khép nép trước mặt Trương đại ca, xem ra hình như là rất sợ Trương đại ca ?

Thấy bộ dạng tội nghiệp của bố mẹ nuôi , Lý Vũ Hàm nhìn không được mở miệng nói, "Trương đại ca, bố mẹ nuôi thực sự rất tốt với ta , bọn họ còn đăng ký cho ta đi học kế toán trưởng ở trường học , nhưng thời gian rảnh rỗi ta lại phụ giúp bọn họ chạy bàn."

"Như vậy có phải bọn họ không cần phải thuê người phải không ?" Trương Sở Lăng đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời nói của Lý Vũ Hàm , đồng thời nhìn một cái không có hảo ý đến vợ chồng Ngô Bằng Huy .

"Không . . Tuyệt đối không có chuyện này, trương Sir, chúng ta là thật tâm chân thành nhận Vũ Hàm làm con gái nuôi , làm sao có thể đem nàng làm người làm thuê được ." Khi gặp phải ánh mắt của Trương Sở Lăng , chân lão bà của Ngô Bằng Huy run lên , thiếu chút nữa đã ngã xuống đất , nàng đổ mồ hôi giải thích .

Ngô Bằng Huy cũng là ở một bên cầu xin khi trông thấy của Trương Sở Lăng, trong miệng nói liên tục .

Lý Vũ Hàm hoàn toàn mơ hồ, trước đây Trương đại ca đến quán ăn , cũng không thấy vợ chồng ông chủ khách khí với Trương đại ca a , chớ nói chi đến biểu tình sợ hãi như thế này , hiện tại thế nào mà bọn họ lại sợ Trương đại ca đến như vậy . Thấy vợ chồng ông chủ tuổi đã lớn , nhưng lại ăn nói khép nép giải thích cho Trương Sở Lăng như thế , trong lòng Lý Vũ Hàm không khỏi cảm thấy đồng tình với hai người , vội vã ở một bên thay bọn họ giải thích.

Thấy Lý Vũ Hàm cùng vợ chồng Ngô Bằng Huy cùng đứng một trận doanh, đồng thời cảm thán sự thiện lương thuần khiết của nàng , hắn không khỏi âm thầm cảm thấy lo lắng thay cho Lý Vũ Hàm, vợ chồng Ngô Bằng Huy có phải thực sự muốn nhận Lý Vũ Hàm làm con nuôi không , hay bọn họ vì sợ nhọc nhằn mà mình đang nắm trong tay nên bắt buộc dĩ mới làm như vậy ?

Bất quá lúc này Trương Sở Lăng hiển nhiên sẽ không làm rõ ra , mà là cùng Lý Vũ Hàm nói chuyện mình sẽ đi huấn luyện , dặn nàng học tập thật tốt , có cái gì thắc mắc thì gọi điện thoại cho hắn , sau đó liền rời đi .

Lúc Trương Sở Lăng rời đi, vợ chồng Ngô Bằng Huy vẫn còn tội nghiệp đi theo sau Trương Sở Lăng , nhẩn thần cầu xin sự thương xót của Trương Sở Lăng .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Giết Gà Doạ Khỉ

Sáng ngày thứ hai, trong ánh mắt lưu luyến không rời của Trương phụ , Trương Sở Lăng bước lên chiếc ô tô chở học viên đến trường huấn luyện cảnh sát Phần Lĩnh.

Học viện huấn luyện cảnh sát Phần lĩnh được thành lập năm 1948 , do một vị tổng tư lệnh cảnh sát làm hiệu trưởng , chủ yếu phụ trách đồn đốc cùng huấn luyện cơ bản cho các cảnh viên vừa mới vào ngành , do đó đại bộ phận tham gia huấn luyện là nhân viên ở cục cảnh sát . Kinh phí dành cho việc huấn luyện của trường toàn bộ là do chánh phủ Hồng Kông phụ trách, không học viên nào phải nộp bất cứ phí huấn luyện nào hết , trường học có thể tiếp nhận tiến hành huấn luyện cho 1200 học viên .

Khi đến trường học, Trương Sở Lăng hơi sững sờ, bởi vì hắn thấy được hai khuôn mặt quen thuộc , trong đó một là đồng nghiệp Lưu Tuấn Hi của hắn , một người là cảnh sát tuần tra của cục cảnh sát Hoàng Giác hắn đã gặp một lần , chính là tên có cái bụng bia kia .

Trương Sở Lăng nhìn cái bụng bia cười cười, xem như là đã từng gặp mặt , cái kia bụng bia hiển nhiên cũng nhận ra Trương Sở Lăng, hắn nở nụ cười chất phác , sau đó bắt đầu chỉnh lý đồ đạc của mình.

"A lằng, nghĩ không ra a , chúng ta lại gặp mặt ." Luru Tuấn Hi nhìn thấy Trương Sở Lăng tới, nhiệt tình ôm hân một cái , đồng thời tiếp nhận rương hành lý trong tay hân, "Di, thế nào nhẹ như vậy, người không mang theo đồ ăn gì sao ?"

Vừa nói, Luru Tuấn Hi hiếu kỳ mở rương hành lý của Trương Sở Lăng ra , khi thấy bên trong rương hành lý chỉ có 2 bộ đồ lót để tắm rửa cùng hơn 10 quyển sách , mắt hân choáng váng."A lằng, người xong rồi , nghe nói cơm ở đây khó nuốt lắm , lẽ nào người không nghe được tin đồn nào sao ?"

"Ý của người là người mang theo rất nhiều đồ ăn sao ?"

"Đúng vậy, ta mang theo một rương đầy đồ ăn, chút nữa ta chia cho người một ít ... Ách..." Luru Tuấn Hi mới vừa nói xong câu đó thì đột nhiên phát hiện có điểm gì là lạ, hình như câu hỏi vừa rồi không phải do Trương Sở Lăng nói, quay lại nhìn, sắc mặt của hân trở nên trắng bệch. Nguyên lai không biết từ lúc nào phía sau hân đã có hai huấn luyện viên, về mặt của bọn họ nghiêm túc trừng mắt nhìn mình.

"PC32580, người biết hành vi của mình đã vi phạm qui định gì không?" Một huấn luyện viên trắng trẻo trong đó hỏi.

"Biết..." Luru Tuấn Hi nói lấp dèm qui định mà mình đã vi phạm nói ra.

"Vậy người biết mình hiện tại phải nên làm như thế nào rồi chứ ?" Huấn luyện viên trắng trẻo tiếp tục nói.

Về mặt Luru Tuấn Hi buồn bã khi phải mang hết đồ ăn của mình nộp ra, đương nhiên, đồ ăn phong phú đủ loại của các cảnh viên khác cũng không thể may mắn thoát khỏi. Hai gã huấn luyện viên này đánh một chuyến bắt ngờ liền thu hoạch quá đậm, đồ ăn mà họ thu được, chất đầy trong góc phòng.

"A lằng, người vừa rồi sao lại không nói chứ, vì sao huấn luyện viên tới cũng không nhắc nhở ta một chút?" Đợi sau khi huấn luyện viên mang đồ ăn ra khỏi doanh trại, Luru Tuấn Hi kích động bóp cổ Trương Sở Lăng, lớn tiếng hỏi.

Trương Sở Lăng đẩy hai tay của Luru Tuấn Hi ra, nhún vai, "Bản thân ta là muốn nói a, đáng tiếc người không để cho ta có cơ hội mở miệng."

"Xong, cái này cái bụng phải chịu khổ, tròn ba tháng a, trời ơi là trời..." Luru Tuấn Hi biết Trương Sở Lăng nói rất đúng sự thực, hân cũng không tính toán, mà là kêu rên, cùng lúc đó, doanh trại gần đó cũng liên tiếp phát ra thanh âm oán giận, rất thê lương.

Tuy rằng Trương Sở Lăng rất xem trọng âm thực, nhưng đồng thời hân cũng là một tuấn cảnh ưu tú, biết lúc nào nên hưởng thụ, biết lúc nào không nên hưởng thụ hân phân chia rất rạch ròi, đến huấn luyện PTU là để nâng cao thể lực bản thân, thế nào còn có thể ham muốn an nhàn.

"A hi, đừng làm rộn, thu thập nhanh đi, vừa rồi huấn luyện viên nói, hai phút sau tập trung ở sân huấn luyện." Trương Sở Lăng gần thu thập đơn giản giường chiếu của mình một chút, đem y phục cùng sách vở để vào bên trong tủ sắt cá nhân, sau đó nhắc nhở Luru Tuấn Hi còn đang cầu nhàu.

Không thể không nói, những lời này của Trương Sở Lăng uy lực vô cùng. Lời của hân nói ra, trong doanh trại lập tức nổi loạn. Đồ ăn bị thu thì không có là gì, tới trường học cảnh sát không phải để ăn, nếu như bởi vì chính lý nội vụ (DG: nghĩa là sắp xếp chần mẫn, dọn dẹp phòng ốc, ai đi bộ đội là hiểu) muộn mà bị huấn luyện viên quở mắng thì thật mất mặt. Dù sao có thể có cơ hội tới tham gia huấn luyện PTU, đều là các phần tử tinh anh trong cục cảnh sát, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tâm lý muốn vượt qua mọi người.

Khi đoàn người Trương Sở Lăng chạy gấp đến sân huấn luyện, một cảnh tượng làm mắt hân muốn phá kính mà rớt ra, trên sân huấn luyện có hơn mấy huấn luyện viên, bất quá trong đó có một thân ảnh Trương Sở Lăng rất quen thuộc, bởi vì nàng chính là người mới hôm qua cùng Trương Sở Lăng gặp mặt, Điền Ny.

Nàng thế nào tới, ngày hôm qua không phải nàng nói tỏ trọng án thiếu người sao, tỏ trọng án triệu hồi hỗ trợ sao? Bất quá ngẫm lại Điền Ny là người thành thật chất phác ghét bọn tội phạm như vậy lại đi nói dối mình làm gì?

Ở trong đám người tìm thấy được thân ảnh của Trương Sở Lăng, trên mặt Điền Ny nở một nụ cười ngọt ngào, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa hơn, các cảnh viên đang cuồng quýt chạy đến sân huấn luyện thấy vậy thiếu chút nữa không đứng vững.

Cảnh phục cứng nhắc không thể che giấu được vóc dáng hoàn mỹ mà kêu gọi của Điền Ny, bình thường nàng bao giờ cũng mang bộ dạng hung dữ, rất dễ làm mọi người sợ, nhưng bộ dạng nhu tình lúc này, dễ khiến cho người ta có ý nghĩ kỳ quái. Nụ cười xinh đẹp của nàng, làm cho các cảnh viên choáng váng.

"A lằng, người thật có phúc, Điền Ny là huấn luyện viên, về sau nên nói tốt về ta vài tiếng trước mặt nàng a, làm cho nàng chiếu cố ta một chút." Luru Tuấn Hi tuy rằng cũng sợ hãi khuôn mặt xinh đẹp của Điền Ny, lại biết Trương Sở Lăng có quan hệ với Điền Ny, do đó rất nhanh đã nhanh tinh lại khỏi sự si dại.

"PC32580!" Luru Tuấn Hi còn chưa kịp nói xong, chợt nghe thấy một tiếng điểm danh nghiêm khắc, hân ngẩng đầu nhìn lại, người lên tiếng chính là một huấn luyện viên nam đứng bên cạnh Điền Ny, lúc này hân đang nhìn về phía mình, về mặt lạnh lẽo.

Khuôn mặt Luru Tuấn Hi lập tức dài ra, chầm chậm đi ra khỏi đội ngũ, đến phía trước huấn luyện viên nam kia, "GoodMorning Sir, PC32580 Luru Tuấn Hi, thuộc đội một cục cảnh sát Thâm Thủy."

"PC32580, người đã tốt nghiệp trường học cảnh sát mấy năm rồi?" Tên kia huấn luyện viên đội Luru Tuấn Hi hành lễ xong, hân lạnh lùng nhìn hai giây, mới lên tiếng hỏi

Tuy rằng chỉ trong 2 giây ngắn ngủi , Luru Tuấn Hi đứng ở trước mặt mọi người giống như 2 năm , trên mặt nóng bừng khó chịu , lần đầu tiên tập huấn đã bị huấn luyện viên phê bình trước mặt mọi người , có thể nói là mặt mũi không còn gì nữa.

"Năm năm, Sir..."

"Năm năm? Năm năm có thể quên mất kỷ luật của cảnh sát sao ."

"Sorry Sir!"

"Người phải nhớ kỹ, PTU là bộ đội tinh anh , mà không phải quân không chính quy ." Tên kia huấn luyện viên hướng về phía Luru Tuấn Hi rống lớn nói, "Còn đứng ở chỗ này làm gì, bản thân qua bên kia bước tại chỗ mười phút."

Nghe được bản thân phải bước tại chỗ trước mặt rất nhiều học viên, Luru Tuấn Hi cảm giác mặt mũi đã mất hết , thực sự là lo lắng mọi thứ , thế nhưng tại nơi này giáo quan lại chăm chú vào lễ giáo , hẳn phải làm theo. Cảm thụ được ánh mắt cực nóng của mọi người , Luru Tuấn Hi chỉ cảm thấy cước bộ của mình đặc biệt nặng nề , đầu óc trống rỗng, niềm hưng phấn vui sướng khi được tham gia huấn luyện PTU trong lúc này đột nhiên biến mất .

Đứng ở phía dưới trong đội ngũ, Trương Sở Lăng thấy rõ ràng tất cả mọi chuyện , thân ảnh tên huấn luyện viên nam kia , thủy chung không rời Điền Ny quá 3 bước , ánh mắt của hắn, cũng không chỉ lướt qua thân thể Điền Ny , sau đó tham lam dừng lại ở trên người nàng.

Mắt Trương Sở Lăng thấy tất cả chuyện này không khỏi cười nhạt . Luru Tuấn Hi sợ đi bị kêu lên , tất nhiên Luru Tuấn Hi có sai, thế nhưng thì thầm với nhau ở dưới này đâu chỉ có một người, muốn trách thì trách ánh mắt của Điền Ny luôn quan sát mình , mà Luru Tuấn Hi lại đứng cùng mình một chỗ, vẫn còn ngây ngốc hướng về phía Điền Ny cười, huấn luyện viên nam kia theo ánh mắt của Điền Ny thấy được Luru Tuấn Hi , về phần thân thể gầy yếu của Trương Sở Lăng, tất nhiên là không bị hắn chú ý .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Best Pc (Best Police)

Sáng ngày thứ hai, trong ánh mắt lưu luyến không rời của Trương phụ , Trương Sở Lăng bước lên chiếc ô tô chở học viên đến trường huấn luyện cảnh sát Phần Lĩnh.

Học viện huấn luyện cảnh sát Phần lĩnh được thành lập năm 1948 , do một vị tổng tư lệnh cảnh sát làm hiệu trưởng , chủ yếu phụ trách đồn đốc cùng huấn luyện cơ bản cho các cảnh viên vừa mới vào ngành , do đó đại bộ phận tham gia huấn luyện là nhân viên ở cục cảnh sát . Kinh phí dành cho việc huấn luyện của trường toàn bộ là do chánh phủ Hồng Kông phụ trách, không học viên nào phải nộp bất cứ phí huấn luyện nào hết , trường học có thể tiếp nhận tiến hành huấn luyện cho 1200 học viên .

Khi đến trường học, Trương Sở Lăng hơi sững sờ, bởi vì hắn thấy được hai khuôn mặt quen thuộc , trong đó một là đồng nghiệp Luru Tuấn Hi của hắn , một người là cảnh sát tuần tra của cục cảnh sát Hoàng Giác hắn đã gặp một lần , chính là tên có cái bụng bia kia .

Trương Sở Lăng nhìn cái bụng bia cười cười, xem như là đã từng gặp mặt , cái kia bụng bia hiển nhiên cũng nhận ra Trương Sở Lăng, hắn nở nụ cười chất phác , sau đó bắt đầu chỉnh lý đồ đạc của mình.

"A lằng, nghĩ không ra a , chúng ta lại gặp mặt ." Luru Tuấn Hi nhìn thấy Trương Sở Lăng tới, nhiệt tình ôm hắn một cái , đồng thời tiếp nhận rương hành lý trong tay hắn, "Di, thế nào nhẹ như vậy, người không mang theo đồ ăn gì sao ?"

Vừa nói, Luru Tuấn Hi hiếu kỳ mở rương hành lý của Trương Sở Lăng ra , khi thấy bên trong rương hành lý chỉ có 2 bộ đồ lót để tắm rửa cùng hơn 10 quyển sách , mặt hắn choáng váng."A lằng, người xong rồi , nghe nói cơm ở đây khó nuốt lắm , lẽ nào người không nghe được tin đồn nào sao ?"

"Ý của người là người mang theo rất nhiều đồ ăn sao ?"

"Đúng vậy, ta mang theo một rương đầy đồ ăn , chút nữa ta chia cho người một ít ... Ách..." Luru Tuấn Hi mới vừa nói xong câu đó thì đột nhiên phát hiện có điểm gì là lạ, hình như câu hỏi vừa rồi không phải do Trương Sở Lăng nói , quay lại nhìn , sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch. Nguyên lai không biết từ lúc nào phía sau hắn đã có hai huấn luyện viên , về mặt của bọn họ nghiêm túc trừng mắt nhìn mình .

"PC32580, người biết hành vi của mình đã vi phạm qui định gì không ?" Một huấn luyện viên trắng trẻo trong đó hỏi.

"Biết..." Luru Tuấn Hi nói lắp đem qui định mà mình đã vi phạm nói ra .

"Vậy người biết mình hiện tại phải nên làm như thế nào rồi chứ ?" Huấn luyện viên trắng treo tiếp tục nói .

Về mặt Lưu Tuấn Hi buồn bã khi phải mang hết đồ ăn của mình nộp ra , đương nhiên, đồ ăn phong phú đủ loại của các cảnh viên khác cũng không thể may mắn thoát khỏi . Hai gã huấn luyện viên này đánh một chuyến bất ngờ liền thu hoạch quá đậm , đồ ăn mà họ thu được , chất đầy trong góc phòng.

"A lằng, người vừa rồi sao lại không nói chứ , vì sao huấn luyện viên tới cũng không nhắc nhở ta một chút?" Đợi sau khi huấn luyện viên mang đồ ăn ra khỏi doanh trại , Lưu Tuấn Hi kích động bóp cổ Trương Sở Lăng , lớn tiếng hỏi.

Trương Sở Lăng đẩy hai tay của Lưu Tuấn Hi ra , nhún vai, "Bản thân ta là muốn nói a, đáng tiếc người không để cho ta có cơ hội mở miệng ."

"Xong, cái này cái bụng phải chịu khổ, tròn ba tháng a, trời ơi là trời ..." Lưu Tuấn Hi biết Trương Sở Lăng nói rất đúng sự thực, hắn cũng không tính toán, mà là kêu rên , cùng lúc đó, doanh trại gần đó cũng liên tiếp phát ra thanh âm oán giận , rất thê lương.

Tuy rằng Trương Sở Lăng rất xem trọng ẩm thực , nhưng đồng thời hắn cũng là một tuấn cảnh ưu tú , biết lúc nào nên hưởng thụ, biết lúc nào không nên hưởng thụ, hắn phân chia rất rạch ròi , đến huấn luyện PTU là để nâng cao thể lực bản thân , thế nào còn có thể ham muốn an nhàn .

"A hi, đừng làm rộn, thu thập nhanh đi, vừa rồi huấn luyện viên nói , hai phút sau tập trung ở sân huấn luyện ." Trương Sở Lăng giăn thu thập đơn giản giường chiếu của mình một chút , đem y phục cùng sách vở để vào bên trong tủ sắt cá nhân, sau đó nhắc nhở Lưu Tuấn Hi còn đang càu nhàu .

Không thể không nói, những lời này của Trương Sở Lăng uy lực vô cùng. Lời của hắn nói ra , trong doanh trại lập tức nổi loạn . Đồ ăn bị thu thì không có là gì, tới trường học cảnh sát không phải để ăn , nếu như bởi vì chính lý nội vụ (DG: nghĩa là sắp xếp chần mán , dọn dẹp phòng ốc , ai đi bộ đội là hiểu) muộn mà bị huấn luyện viên quở mắng thì thật mất mặt. Dù sao có thể có cơ hội tới tham gia huấn luyện PTU , đều là các phân tử tinh anh trong cục cảnh sát, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tâm lý muốn vượt qua mọi người .

Khi đoàn người Trương Sở Lăng chạy gấp đến sân huấn luyện , một cảnh tượng làm mất hân muốn phá kính mà rớt ra , trên sân huấn luyện có hơn mấy huấn luyện viên , bất quá trong đó có một thân ảnh Trương Sở Lăng rất quen thuộc , bởi vì nàng chính là người mới hôm qua cùng Trương Sở Lăng gặp mặt , Điền Ny .

Nàng thế nào tới, ngày hôm qua không phải nàng nói tổ trọng án thiếu người sao , tổ trọng án triệu hồi hỗ trợ sao ? Bất quá ngẫm lại Điền Ny là người thành thật chất phác ghét bọn tội phạm như vậy lại đi nói dối mình làm gì ?

Ở trong đám người tìm thấy được thân ảnh của Trương Sở Lăng , trên mặt Điền Ny nở một nụ cười ngọt ngào , ánh mắt cũng trở nên nhu hòa hơn , các cảnh viên đang cuống quýt chạy đến sân huấn luyện thấy vậy thiếu chút nữa không đứng vững.

Cảnh phục cứng nhắc không thể che giấu được vóc dáng hoàn mỹ mà kêu gọi của Điền Ny , bình thường nàng bao giờ cũng mang bộ dạng hung dữ , rất dễ làm mọi người sợ, nhưng bộ dạng nhu tình lúc này , dễ khiến cho người ta có ý nghĩ kỳ quái. Nụ cười xinh đẹp của nàng , làm cho các cảnh viên choáng váng .

"A lằng, người thật có phúc, Điền Ny là huấn luyện viên, về sau nên nói tốt về ta vài tiếng trước mặt nàng a , làm cho nàng chiếu cố ta một chút." Lưu Tuấn Hi tuy rằng cũng sợ hãi khuôn mặt xinh đẹp của Điền Ny , lại biết Trương Sở Lăng có quan hệ với Điền Ny , do đó rất nhanh đã nhanh tinh lại khỏi sự si dại .

"PC32580!" Lưu Tuấn Hi còn chưa kịp nói xong , chợt nghe thấy một tiếng điểm danh nghiêm khắc , hắn ngẩng đầu nhìn lại, người lên tiếng chính là một huấn luyện viên nam đứng bên cạnh Điền Ny , lúc này hắn đang nhìn về phía mình , về mặt lạnh lẽo.

Khuôn mặt Lưu Tuấn Hi lập tức dài ra , chầm chậm đi ra khỏi đội ngũ, đến phía trước huấn luyện viên nam kia , "GoodMorning Sir, PC32580 Lưu Tuấn Hi, thuộc đội một cục cảnh sát Thâm Thủy."

"PC32580, người đã tốt nghiệp trường học cảnh sát mấy năm rồi ?" Tên kia huấn luyện viên đội Lưu Tuấn Hi hành lễ xong, hắn lạnh lùng nhìn hai giây , mới lên tiếng hỏi

Tuy rằng chỉ trong 2 giây ngắn ngủi , Lưu Tuấn Hi đứng ở trước mặt mọi người giống như 2 năm, trên mặt nóng bừng khó chịu , lần đầu tiên tập huấn đã bị huấn luyện viên phê bình trước mặt mọi người , có thể nói là mặt mũi không còn gì nữa.

"Năm năm, Sir..."

"Năm năm? Năm năm có thể quên mất kỷ luật của cảnh sát sao ."

"Sorry Sir!"

"Người phải nhớ kỹ, PTU là bộ đội tinh anh , mà không phải quân không chính quy ." Tên kia huấn luyện viên hướng về phía Lưu Tuấn Hi rống lớn nói, "Còn đứng ở chỗ này làm gì, bản thân qua bên kia bước tại chỗ mười phút."

Nghe được bản thân phải bước tại chỗ trước mặt rất nhiều học viên, Lưu Tuấn Hi cảm giác mặt mũi đã mất hết , thực sự là lo lắng mọi thứ , thế nhưng tại nơi này giáo quan lại chăm chú vào lễ giáo , hắn phải làm theo. Cảm thụ được ánh mắt cực nóng của mọi người, Lưu Tuấn Hi chỉ cảm thấy cước bộ của mình đặc biệt nặng nề , đầu óc trống rỗng, niềm hưng phấn vui sướng khi được tham gia huấn luyện PTU trong lúc này đột nhiên biến mất .

Đứng ở phía dưới trong đội ngũ, Trương Sở Lăng thấy rõ ràng tất cả mọi chuyện , thân ảnh tên huấn luyện viên nam kia , thủy chung không rời Điền Ny

quá 3 bước , ánh mắt của hắn, cũng không chỉ lướt qua thân thể Điền Ny , sau đó tham lam dừng lại ở trên người nàng.

Mắt Trương Sở Lăng thấy tất cả chuyện này không khỏi cười nhạt . Luru Tuấn Hi sờ dĩ bị kêu lên , tất nhiên Luru Tuấn Hi có sai, thế nhưng thì thầm với nhau ở dưới này đâu chỉ có một người, muốn trách thì trách ánh mắt của Điền Ny luôn quan sát mình , mà Luru Tuấn Hi lại đứng cùng mình một chỗ, vẫn còn ngây ngốc hướng về phía Điền Ny cười , huấn luyện viên nam kia theo ánh mắt của Điền Ny thấy được Luru Tuấn Hi , về phần thân thể gầy yếu của Trương Sở Lăng, tất nhiên là không bị hắn chú ý .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ăn Thử

Bộ đội cơ động được danh hiệu là " cái nôi của tinh anh ", ngoài thân thể của bộ đội cơ động ra , các hạng mục tổ chất khác cũng phải vượt qua kiểm tra . Chính là bởi vì như vậy, việc huấn luyện bộ động cơ động nổi danh là nghiêm khắc , theo tình hình huấn luyện của ngày đầu tiên , mấy người chỉ huy đã đại khái hiểu rõ được năng lực thân thể của mỗi cảnh viên , nguyên do bởi vì Luru Tuấn Hi bị phạt trong ngày huấn luyện thân thể đầu tiên , biểu hiện của mọi người cũng có điểm quá mức , do đó những ngày sau sẽ không còn tốt với bọn họ như vậy nữa .

Ngày huấn luyện thứ hai , mọi người cảm giác được cường độ huấn luyện đã tăng thêm một ít, mọi người thấy mặt trời mọc lên rồi hạ xuống , cả đám đều là cắn chặt răng chống đỡ. Tới lúc ăn cơm chiều , mọi người đói bụng đến nỗi bụng dán cả vào lưng , trông thấy trên bàn cơm có vài món ăn đơn giản cùng cơm tẻ , bọn họ giống như bị bỏ đói vài chục năm vậy , cái gì ăn được liền ăn không quan tâm đến mùi vị .

"Mau nhìn, nữ thần xuất hiện" lúc mọi người đang ăn cơm , cũng không biết ai đột nhiên hú lên một tiếng quái dị , không tự chủ được , đôi đũa trong tay mọi người đồng thời ngừng lại , con mắt hướng phía cổng căn-tin mà nhìn lại .

Rất nhanh, mọi người liền đã phát hiện ra thân ảnh của Điền Ny , chỉ là bọn hắn thấy được thân ảnh của Điền Ny , thì người dờ dãn cả ra , toàn bộ mọi người trong căn-tin đều ngây ngốc nhìn về một hướng , có người trong miệng vẫn còn chứa cơm và nước canh , có người chiếc đũa vẫn còn lơ lửng trên không trung , có người thậm chí gấp rau nhét vào mũi của mình

Trong tay Điền Ny cầm một cái bình thủy , trên mặt nàng nở một nụ cười rực rỡ , giống như là đang nhớ đến chuyện gì thú vị vậy . Khuôn mặt tươi cười của nàng thu hút tất cả mọi cặp mắt , mà chính nàng hồn nhiên cũng không ý thức được bởi vì mình đến mà khiến cho nơi này hỗn loạn .

Hai ngày nay Điền Ny là đề tài thảo luận của toàn bộ cảnh viên , mặc dù cảnh viên quen biết nàng đã nói ra rất nhiều khuyết điểm của nàng , như là tính tình nóng nảy, cầu thả khinh suất, thế nhưng những thanh âm của cảnh viên này lại nhanh chóng bị thanh âm của những người ủng hộ Điền Ny lấn áp . Dù sao việc huấn luyện quá nhàn chán , mọi người cần phải tìm kiếm cho mình một trụ cột tinh thần , mà dung mạo Điền Ny lại xinh xắn cùng kêu gọi, không thể nghi ngờ khi nàng trở thành nữ thần trong lòng của bọn họ , làm động lực để bọn họ phấn đấu .

Lúc này chỉ thấy dưới đôi lông mày thật dài của Điền Ny , một đôi mắt đen láy toả ra vẻ ngọt ngào giống như đang mỉm cười , hai chân thon dài mà eo dãn của nàng lắc lư theo từng nhịp , toàn bộ trong phòng ăn, chỉ còn lại tiếng " tí tách tí tách " của bước chân , theo việc di chuyển của đôi chân , cái móng tròn đầy đặn của nàng để lại trên không trung những đường cong mê người . (DG : lại rất ít máu @@)

Ánh mắt của mọi người chăm chú nhìn theo sự di chuyển của Điền Ny , đồng thời trong lòng đều ở cầu khẩn, nếu như Điền Ny có thể cùng mình hợp lại làm một , như vậy thật là rất tốt a , một số người đã chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể nhường chỗ cho nàng .

Chu Minh Cường thấy được Điền Ny ở phía xa , mỉm cười đứng thẳng người , càng không ngừng hướng về phía Điền Ny vẫy tay, nghĩ rằng Điền Ny sẽ cũng ngồi nói chuyện với hắn . Hắn suy nghĩ, Điền Ny thân là huấn luyện viên, khẳng định có thể ngồi cùng chỗ với huấn luyện viên mà thôi , mà trong các huấn luyện viên , chỉ có bản thân hắn trẻ tuổi lại đẹp trai , thân thể cũng không tệ , hoàn toàn xứng đôi với Điền Ny, hai huấn luyện viên khác đã có vợ , một người thì căn bản không có khả năng tán gái , do đó không phải là đối thủ cạnh tranh của hắn .

Chu Minh Cường vẫn luôn ở trường huấn luyện cảnh sát Phần Lĩnh , đối với Điền Ny cũng không hiểu rõ lắm , hắn duy nhất hiểu rõ một điều , chính là Điền Ny là một đốn đốc thực tập , lập được nhiều đại công, hơn nữa thân thủ không tệ , càng chủ yếu chính là, dung mạo của nàng thực sự quá đẹp. Khi lần đầu tiên nhìn thấy Điền Ny , hắn đã cảm thấy cuộc sống của mình trước đây thật là uổng phí , đồng thời trong lòng muốn đem Điền Ny là của riêng mình , đó cũng nguyên do vì sao Điền Ny vừa mới cười với Luru Tuấn Hi một chút , liền lập tức bị hắn tìm ra cớ để trách phạt .

"Thực sự là một cái hiền thê lương mẫu a!" Trông thấy trong tay Điền Ny mang theo một cái bình thủy, Chu Minh Cường trong lòng tán thán nói, trên mặt của hắn vẫn duy trì nụ cười cùng phong độ thân sĩ , đợi Điền Ny đi tới bên cạnh hắn.

Rất nhanh, nụ cười của Chu Minh Cường ngưng trệ trên mặt hắn , đồng thời thân thể cũng trở nên cứng ngắt , biểu tình trên mặt thì càng dọa người hơn , tay nắm lại vang lên tiếng khanh khách .

Bởi vì thân thể Điền Ny đã ngồi xuống một cái bàn , lại thân thiết bắt chuyện với một cảnh viên ở bàn đó , sau đó ôn nhu đưa cho cảnh viên kia một cái bát , lại thay hẳn đồ canh ra , bộ dạng nghiêm túc như vậy , thoát nhìn có lẽ cảm thấy được Điền Ny giống một người vợ hơn .

Không riêng gì Chu Minh Cường ngây dại , mà là toàn bộ cảnh viên trong căn-tin đều ngây dại , bộ dạng của Điền Ny lúc này , giống như là một thê tử lo lắng cho trưởng phu của mình , chăm chút như vậy tự nhiên như vậy .

Trong lúc nhất thời, cảnh viên bên cạnh Điền Ny trở thành tâm điểm của toàn bộ mọi người . Bình thường , đây là ý nghĩ đầu tiên khi mọi người thấy Trương Sở Lăng , thực sự là quá bình thường , đây là kết luận sau khi mọi người đã quan sát tỉ mỉ Trương Sở Lăng . Vì sao một nữ đơn đốc có dung mạo xinh đẹp như tiên tử , hết lần này tới lần khác ngồi bên cạnh một tên xấu xí như vậy , vì sao ta lại không có vận khí như vậy ? (DG: tại vì bọn mày không phải nhân vật chính=)))

Trong phòng ăn, suy nghĩ của mọi người đủ loại , cũng không để ý đến chuyện ăn uống nữa.

Thần tình của mọi người , Trương Sở Lăng tự nhiên đều nhìn thấy , ánh mắt của hắn nhìn một chút về Lưu Tuấn Hi, trên mặt cười khổ.

"A lăng, chuyện này không phải là do ta , người bảo ta đừng nói chuyện của người với huấn luyện viên Điền Ny , ta chính là một nửa chữ cũng không nói ." Trông thấy bộ dạng không được tự nhiên của Trương Sở Lăng , Lưu Tuấn Hi vội vã nói . Đáng lẽ đêm qua trong lúc mọi người nói chuyện phiếm , Lưu Tuấn Hi nói không ít , lại muốn đem chuyện của Trương Sở Lăng và Điền Ny nói ra , lại bị Trương Sở Lăng nhanh chóng nháy mắt ngăn lại , đồng thời căn dặn hắn không nên đem chuyện này nói ra .

"Thế nào, không chào đón ta sao ?" Điền Ny thấy mình ngồi vào bên cạnh Trương Sở Lăng , Trương Sở Lăng cũng không có biểu hiện vui vẻ như dự liệu , mà là giống như muốn né tránh mình , trên mặt hắn một chút vui vẻ cũng không có , mà là mang chút thất vọng nên nàng liền hỏi .

"Madam Điền, mời ngồi, chúng ta làm sao có thể không chào đón người , người chỉ cần nhìn thấy bao nhiêu con mắt xung quanh ước ao muốn được như thên ày mà trở nên đồ kị , liền có thể thấy được sự hoan nghênh của chúng ta nhiều đến chừng nào ." Thấy Trương Sở Lăng ngồi đó mà không có ý mở miệng , Lưu Tuấn Hi sợ Điền Ny tức giận liền vội vã nói .

Điền Ny nghe vậy hướng bốn phía nhìn một chút , rốt cục minh bạch trong lòng Trương Sở Lăng đang cảm nhận cái gì , nhớ tới những hành vi cố ý làm thấp kém bản thân mình của hắn lúc bình thường , nàng không khỏi trách cứ bản thân mình quá lỗ mãng .

"Đừng có mang khuôn mặt như vậy , ta tới đây cũng không có ý gì khác , chỉ là đưa trả lại người cái bình thủy này ." tâm tư Điền Ny cũng không có trách cứ Trương Sở Lăng , tuy rằng không rõ vì sao Trương Sở Lăng không muốn cho mọi người biết thân thủ cùng kỹ thuật bắn súng của mình , vì sao hắn hết lần này đến lần khác nghĩ biện pháp che dấu bản thân mình , thế nhưng Trương Sở Lăng không muốn nói , nàng cũng không có hỏi , tính tình của Trương Sở Lăng thì nàng đã sớm hiểu rồi , lúc vui vẻ thì mang vẻ mặt ôn hoà với người , lúc không vui vẻ , một câu nói cũng có thể làm người tức giận của buổi sáng .

Bất quá ở Trương Sở Lăng cũng không phải một lần mà đã ba lần giải quyết phiền phức cho nàng , Điền Ny cảm giác thấy mình giống như là đang thiếu nợ Trương Sở Lăng vậy , phát hiện mình đã không còn có tư cách tức giận với Trương Sở Lăng . Trong lòng có loại ý kiến này , do đó biểu hiện của Điền Ny trước mặt Trương Sở Lăng giống như một cô bé ngoan ngoãn .

Nói xong câu nói kia, Điền Ny liền đã rời đi , mọi người trong phòng ăn thấy thân ảnh của Điền Ny rời đi , trong lòng có điểm mất cân bằng , ánh mắt nhìn về phía Trương Sở Lăng cũng thu về , chỉ là bọn họ bắt đầu ồn ào suy đoán về quan hệ của Trương Sở Lăng và Điền Ny , kẻ quen biết hắn , thậm chí trực tiếp đi tới gặp vui vài câu .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Kẻ Thế Mạng

Trong trường học cảnh sát có đầy đủ tất cả các công trình hoàn chỉnh , có phòng luyện tập ngôn ngữ , thư viện , toà án mô phỏng, phòng báo án mô phỏng , sân huấn luyện chạy việt dã , phòng tập thể hình , bể bơi nước nóng , trường bắn ngoài trời cùng trong nhà , trường bắn có đèn huỳnh quang mô phỏng cảnh vật xung quanh , sân huấn luyện chiến thuật , phòng xem TV , sân tennis , sân thể thao .

Các công trình trong trường học đều đầy đủ hết , là cho cuộc sống của cảnh viên được nâng lên rất phong phú , thuận tiện dành cho đông đảo cảnh viên , lúc này, trong phòng tập thể hình có hai thân ảnh , bọn họ đang ở chạy bộ để rèn luyện thân thể .

"A lăng, người thế nào lại có thể nhẫn nại như vậy a , nếu là ta , đã sớm khiêu nại Chu Sir kia rồi ." Trong phòng thể hình của trường học cảnh sát , Lưu Tuấn Hi bắt nắn oán trách Trương Sở Lăng.

Từ sau khi phát sinh ra chuyện ở căn-tin kia , Chu Minh Cường kia mới biết rõ ai là đối thủ cạnh tranh chân chính của mình , vì vậy đem Trương Sở Lăng thành mục tiêu , mỗi lần lúc học lý thuyết , hẳn đều tập kích Trương Sở Lăng , đưa ra một ít vấn đề mà hẳn tự nhận là khó hiểu , hẳn nhận thấy , trình độ văn hoá của tuần cảnh không cao , hơn nữa cơ hội tiếp xúc kiến thức lý thuyết lại ít , khẳng định rất khó có thể trả lời được vấn đề mà bản thân đưa ra , điều làm hẳn bất đắc dĩ chính là , mỗi lần như vậy thì Trương Sở Lăng lại trả lời chính xác không có nói sai đáp án nào , khiến cho hẳn hoài nghi một tiểu tuần cảnh ở cục cảnh sát kia có phải là một giáo sư đại học có học thức uyên bác hay không .

Số lần đưa ra câu hỏi nhiều như vậy , cho dù là người mù , cũng có thể nhìn ra được Chu Minh Cường là có ý nhắm vào Trương Sở Lăng , do đó Lưu Tuấn Hi mới thấy bất bình thay cho Trương Sở Lăng .

Trương Sở Lăng hít thở đều đặn bước đi , trên mặt mỉm cười không cho là đúng , "A hi, người thế nào lại có ý nghĩ này , chu Sir cũng không có cái gì không đúng a, chúng ta lấy cái gì khiêu nại hẳn?"

Lưu Tuấn Hi nghe vậy sửng sốt, đúng vậy, Chu Minh Cường ở lớp học đặt câu hỏi là hoàn toàn bình thường , tuy rằng người sáng suốt đều có thể đủ nhìn ra hẳn là cố tình để Trương Sở Lăng bối rối , trên thực tế lại không hề tạo thành thương tổn gì cho Trương Sở Lăng , ngược lại , sau khi Trương Sở Lăng trả lời vấn đề xong , bộ dạng của Chu Minh Cường kia có điểm tức giận.

"Người không nói bản thân ta đã quên, a lăng, kiến thức của người thế nào lại rộng lớn như vậy , Chu Minh Cường hỏi người hết vấn đề này đến vấn đề khác , mười câu ta trả lời được một cũng đã là không tệ rồi ." Lưu Tuấn Hi nhìn về phía Trương Sở Lăng với ánh mắt tràn đầy bội phục , hình như là có một chút thay đổi phát sinh trên người bằng hữu của mình .

"Nếu như người giống như ta , đem thời gian tán gái đi đọc sách , người cũng có thể làm được a." Nhận thấy ánh mắt ao ước của lưu tuấn hu , Trương Sở Lăng hỏi đáp, hẳn biết Lưu Tuấn Hi tuy rằng là người nhiệt tình , nhưng vô cùng chán ghét học tập , không có kiên trì.

"Ta nào có tán gái a, từ sau khi cùng Tiểu Tiểu chia tay , tâm lý của ta cũng chỉ có muội muội Trương Nhượng Nam của người thôi ." Nghe được Trương Sở Lăng nói hẳn tán gái, vì đang nỗ lực theo đuổi Trương Nhượng Nam nên Lưu Tuấn Hi vội vàng la lên . Lưu Tuấn Hi biết trọng lượng của Trương Sở Lăng trong lòng Trương Nhượng Nam khẳng định là không nhẹ .

"Thật không, Phương Phương kia là ai?" Trương Sở Lăng cười hỏi.

"A... Bằng hữu bình thường, bằng hữu bình thường mà thôi." Lưu Tuấn Hi trong lòng nghi hoặc không ngớt, hẳn thế nào lại biết Phương Phương kia .

"Nga, vậy Giai Giai là ai đây?" Trương Sở Lăng tiếp tục hỏi.

"Nàng, trước đây đích bạn học cũ, mới vừa liên lạc được " Trên trán của Lưu Tuấn Hi bắt đầu đỏ mò hỏi

"Linh Linh a , ta đem qua chính tai nghe được có người gọi nàng là bảo bối ." Trương Sở Lăng cũng không chịu buông tha .

"Linh Linh là bạn gái đầu tiên của ta , gần nhất có một nam nhân quần lấy nàng , do đó ta tạm thời giả mạo bạn trai của nàng để đối phó một chút ." Lưu Tuấn Hi cảm giác được bản thân đang kinh hãi , tai tiếng của mình Trương Sở Lăng thế nào lại biết được hết a.

"A hi, ta cũng không phải nói người gặp gỡ nhiều nữ hài như vậy là không đúng , chỉ là Nhượng Nam là muội muội của ta , bất quá cá tính của nàng ta lại rất rõ ràng , người không thích hợp đâu , người mình bạch ý của ta chứ ?" Trương Sở Lăng nghiêm túc nói , trông thấy sắc mặt không tin của Lưu Tuấn Hi , hẳn tiếp tục nói, "Ta nghĩ người nhất định là nghe được rất nhiều lời đồn về muội muội của ta , nói nàng thích thay đổi bạn trai, đúng không?"

Lưu Tuấn Hi gật đầu, hẳn đích thực là nghe được chuyện Trương Nhượng Nam gặp gỡ rất nhiều rất nhiều nam hài nên mới nghĩ tới chuyện gặp gỡ Trương Nhượng Nam , cảm thấy cho dù không thành công cũng không sao cả .

"Quên việc này đi , có một số việc phải thấy tận mắt mới có thể tin tưởng được . Người cũng không nghĩ các đồng nghiệp trong cục cảnh sát biết Phương Phương , Linh Linh , Giai Giai của người không ? Trong nháy mắt nhân thân của Trương Sở Lăng thoáng hiện về bị thương , sau đó cười hỏi Lưu Tuấn Hi .

Nhân thân của Trương Sở Lăng làm cho Lưu Tuấn Hi nghi hoặc , trong lúc này hẳn bất chợt cảm thấy bằng hữu của mình có điểm xa lạ , đây là chính là Trương Sở Lăng khúm núm không dám mở miệng trước đây sao , lời của hẳn thế nào lại sắc bén như vậy?

Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng trong lòng Lưu Tuấn Hi cũng nhanh chóng quyết định , chuyện hẳn theo đuổi Trương Nhượng Nam cũng đã hai tháng, lúc đầu Trương Nhượng Nam còn đáp ứng hẳn một chút , thế nhưng nửa tháng trước đối với hẳn như xa lạ, căn bản là không tìm được cảm giác này trong lúc hai người yêu nhau , mà Lưu Tuấn Hi là người theo đuổi tình yêu tự do lãng mạn , điểm này, Trương Nhượng Nam hiển nhiên không thích hợp với hẳn.

"A lăng, ta biết nên làm như thế nào , ta đang suy nghĩ nếu như ta còn tiếp tục dây dưa với muội muội của người , chúng ta có phải ngay cả bằng hữu cũng chưa từng làm phải không ." Lưu Tuấn Hi cười khổ nói, Trương Sở Lăng tuy rằng tính cách nhu nhược, nhưng tính chấp nhất của hẳn lại làm Lưu Tuấn Hi bội phục, trực giác nói cho Lưu Tuấn Hi, bản thân của bằng hữu này không biểu hiện ra như vẻ bên ngoài nhu nhược .

Nghe được Lưu Tuấn Hi nói như vậy, Trương Sở Lăng cũng yên lòng, trong khoảng thời gian này, hẳn vẫn lo tìm không được cơ hội thích hợp cùng Lưu Tuấn Hi nói chuyện về muội muội của mình , hiện tại rốt cục cũng giải quyết hoàn mỹ ."Ta biết tính cách của người, phong lưu mà không hạ lưu , người bình thường quảng cáo bản thân rùm beng như vậy , ha ha..."

"Các người nếu như không rèn luyện thân thể , đem dụng cụ nhường lại đi !" Trương Sở Lăng cùng Lưu Tuấn Hi đang nói chuyện vui vẻ , cạnh máy chạy

bộ của bọn họ xuất hiện 5 người, dáng dấp rất xa lạ, thế nhưng nếu như xuất hiện ở trường học cảnh sát, khẳng định không phải là học viên mà là thành viên PTU.

Người dẫn đầu vẻ mặt dữ tợn, dáng vẻ trên mặt bệ vệ kiêu ngạo, hẳn chính là người vừa mới nói, vài người phía sau của hắn cũng có thân thể rắn chắc, chính là cái loại này vừa nhìn thấy liền muốn đánh, toàn bộ bọn họ dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Trương Sở Lăng cùng Lưu Tuấn Hi.

Tiếng cười của Trương Sở Lăng dừng lại, nhưng trong lòng cực kỳ không thoải mái, đối lại bất cứ người nào đang cười mà bị cắt đứt thì tâm tình khó mà vui vẻ lên được, hắn kéo Lưu Tuấn Hi đi về phía mấy huấn luyện viên kia, con mắt lần lượt lướt qua năm người kia, hơn mười giây sau, thấy năm người kia thực sự nhìn không được, Trương Sở Lăng mới lên tiếng nói, "Thế nào hắn không có tự mình đến, mà là phải mấy người các người đến làm kẻ chết thay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Không Hiểu Tại Sao Lại Bỏ Đi

"Cũng không xem thử bản thân mình có bao nhiêu cân lượng, sẽ dạy dỗ hai tên căn bản các người, lấy lại thể diện của Chu ca?" Nam tử có vẻ mặt dữ tợn bị Trương sở lăng cho một kích, một câu nói như nói thốt ra, những người phía sau hắn muốn nhắc nhở cũng không kịp.

Sau khi Lưu Tuấn Hi nghe được lời nói của nam tử có vẻ mặt dữ tợn kia, đầu óc liền có điểm tinh táo, sắc mặt quái dị liếc nhìn Trương sở lăng, cảm thấy có điểm may mắn khi không xông lên đánh nhau cùng bọn người kia.

"Ha ha, Chu ca đúng không, ta đã biết. Phiền phức người giúp ta nói lại với hắn, trước mặt chúng ta thì nên ít sai các thủ đoạn của tiểu nhân như thế này đi." Trương Sở lăng vừa nói chuyện, một bên chăm chú đi xuống khỏi máy chạy bộ, hắn nhẹ nhàng vỗ lên vai của nam tử có vẻ mặt dữ tợn một chút, sau đó một lần nữa lại đi tới máy chạy bộ.

Sau khi nam tử có vẻ mặt dữ tợn nói xong, chỉ biết bản thân đã gây họa, thế nhưng hắn lại không có tự trách, mà lại sinh hận ý với Trương sở lăng, nếu không phải hắn, mình làm sao có khả năng nói lộ ra, do đó hắn chủ ý quyết định, ngày hôm nay cho dù phải nhận sự xử phạt của trường học, cũng muốn hảo hảo mà giáo huấn Trương sở lăng một chút. Lúc Trương Sở lăng chậm rãi đi về phía hắn, trong mắt của hắn hiện lên một tia sát ý, đồng thời hạ quyết tâm chủ căn Trương sở lăng vừa tiếp cận, liền lập tức cho Trương sở lăng ăn đấm.

Chính là, một cảnh tượng làm hắn hoảng sợ, trong nháy mắt lúc hắn còn chưa kịp xuất thủ, Trương Sở lăng đã ra tay trước, chỉ vỗ nhẹ lên vai của hắn hai cái, hắn chỉ cảm giác được hai vai tê rần, hai cánh tay của hắn liền mềm nhũn không động đậy được.

Trông thấy Trương Sở lăng thảnh thơi đứng trên máy chạy bộ, mặt cũng không thêm liếc nhìn mình, mặt của nam tử có vẻ mặt dữ tợn tối sầm lại, nhưng không biết nên làm như thế nào cho tốt. Bốn người phía sau đều đi theo hắn, thấy hắn bất động, bốn người kia trong lòng cũng là nghi hoặc không ngớt, lại không có hành động với hai người Trương sở lăng.

"Còn không đi, lẽ nào muốn cho chúng ta đưa người đi sao?" Trương Sở lăng hừ lạnh một chút, ánh mắt sắc bén quét nhìn nam tử có vẻ mặt dữ tợn, xem thường nói.

Nam tử có vẻ mặt dữ tợn trừng mắt với Trương Sở lăng vài lần, thần sắc trong mắt có chút lưỡng lự, một lúc lâu hắn mới cắn giận xoay người đi nói, "Chúng ta đi thôi!"

"Buru ca, nhiệm vụ của chúng ta..." Một người trong bốn người kia lên tiếng.

"Gọi người đi thì đi, nhiều lời như thế làm gì." Nam tử có vẻ mặt dữ tợn cắt đứt lời nói của người nọ, dẫn đầu đi ra khỏi phòng tập thể hình, bốn người kia nhìn Trương Sở lăng, lại nhìn bóng lưng của nam tử có vẻ mặt dữ tợn, do dự một hồi, cũng đi khỏi phòng tập thể hình.

Không chỉ trong đầu bốn người kia mù mịt, chính là Lưu Tuấn Hi lúc này cũng nghi hoặc đầy mình, đáng lẽ hắn đã chuẩn bị để nghênh chiến, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau với mấy người kia, đồng thời còn lo lắng Trương sở lăng sẽ bị thiệt thòi khi đánh nhau, lại không nghĩ rằng Trương Sở lăng nói vài câu với mấy người thực lực có vẻ rất mạnh kia rồi đi.

"A lăng, vừa rồi Chu ca mà người kia nói có phải là Chu Sir không?" Lưu Tuấn Hi hỏi.

Trương Sở lăng gật đầu, "Không thể nghĩ ra, hắn lại sử dụng chiêu này, người này cũng thật âm hiểm."

Thấy Trương Sở lăng gật đầu, trên mặt Lưu Tuấn Hi có vẻ ngượng ngịu, "Minh thương dịch đoá, ám tiễn khó phòng, xem ra sau này cuộc sống chúng ta ở trường học cảnh sát sẽ không dễ chịu gì."

"A hi, việc này không liên quan đến người, một mình ta gách vác là được rồi, người còn có tiền đồ tốt ." Trương Sở lắng tự nhiên nghe được sự lo lắng trong lời nói của Lưu Tuấn Hi , hần thân nhiên cười nói .

"Nếu như người nói cho ta biết vì sao năm người kia lại hùng hổ như vậy , lại đột nhiên không hiểu vì sao lại bỏ đi , ta không ngại cùng với người chống lại cái này." Lưu Tuấn Hi hướng Trương Sở lắng mở trừng hai mắt, cười nói.

"Người thực sự nguyên ý cùng ta chống lại sao ? Người cần phải biết, Chu Minh Cường là huấn luyện viên của trường học , lời nói của hắn thực sự có ảnh hưởng đến thành tích huấn luyện PTU của chúng ta , hơn nữa mạng lưới của hắn trong trường học rất rộng , tùy tiện gọi vài người đến khiêu khích chúng ta, một khi khiêu khích thành công, hắn có thể mượn cơ hội xử phạt chúng ta..." Trương Sở lắng thấy Lưu Tuấn Hi lúc này không nguyên ý phân chia giới hạn với bản thân mình , trong lòng hắn có điểm cảm động, không khỏi đem nói ra hậu quả không tốt của việc đắc tội với Chu Minh Cường , giúp cho Lưu Tuấn Hi không phải nhất thời xúc động mà phạm sai lầm.

"Người nói thêm nữa chính là khinh thường ta ." Sắc mặt Lưu Tuấn Hi không vui cắt đứt lời nói của Trương sở lắng , "Theo nhận thức của người vào ngày đầu tiên , ta từ lúc nào mà mặc kệ người , từ sau lần ta sinh bệnh người cần thận chiếu cố ta một tháng , ta đã xem người chính là huynh đệ ruột thịt , tuy rằng ta không biết thời gian gần đây chuyện gì đã làm người thay đổi , thế nhưng vô luận như thế nào, ta cũng vẫn xem người là huynh đệ ruột thịt của mình ."

Lúc Lưu Tuấn Hi nói những lời này thì sắc mặt rất nghiêm túc , Trương Sở lắng biết Lưu Tuấn Hi tuy rằng bình thường thoát nhìn rất phóng khoáng , nhưng kỳ thực tình cảm nội tâm của hắn lại cực kỳ tinh tế , bị phụ mẫu vứt bỏ hắn cảm thấy cuộc sống tràn ngập phản bội , hắn lưu lạc mọi nơi , đối diện với cuộc sống đầy mê hoặc cùng chống chọi .

Trương Sở lắng biết, nếu như bản thân tiếp tục nói từ chối, Lưu Tuấn Hi khẳng định sẽ tức giận, hắn không nghĩ tới việc "Bản thân" chiếu cố Lưu Tuấn Hi một tháng , đã đổi được một huynh đệ cùng vào sinh ra tử , nội tâm đồng thời vừa cảm động , cũng có chút tự hào.

"Kỳ thực rất đơn giản, lúc ta vỗ lên vai người kia , đã thậm thời cắt đứt sự lưu thông của máu trong kinh mạch hắn , khiến cho hai tay của hắn trong lúc đó bất lực không làm gì được , căn bản là không có cách nào động thủ, thử nghĩ trong lòng hắn lúc đó sẽ sợ hãi như thế nào , làm sao dám tùy tiện đồng thủ với ta chứ ?" Trương Sở lắng giải đáp nghi hoặc của Lưu Tuấn Hi .

"Tiết mạch" (chặn sự lưu thông của máu) là một loại dựa theo quy luật " từ ngo lưu trụ " (đại khái là dựa theo quy tắc lưu thông của máu) , ở một ngày đêm có mười hai thời thần thì từng canh giờ giống như kinh mạch của con người không bàn mà hợp ý nhau , nếu như vào lúc này nhắm vào một mạch mà phát lực , thì làm người ta đau tận xương cốt hoặc cười điên cuồng không ngớt hoặc tê dại ngứa ngáy không chịu được , thậm chí khả năng khiến người ta mất năng lực hành động , tiến nhập trạng thái hôn mê, trong thời gian dài có khả năng sẽ tử vong .

"Tiết mạch?" Lưu Tuấn Hi lặp lại , "Loại thủ pháp này thực sự tồn tại sao, ta chưa từng có nghe nói qua , người thế nào lại học được ?"

"Ta cũng là do tìm thấy trên Inte , vốn tưởng rằng là do mạng lưới bằng hữu (online friend) sưu tập lung tung , lại không nghĩ rằng thực sự dùng được." Trương Sở lắng tự nhiên sẽ không nói cho Lưu Tuấn Hi, sở dĩ bản thân học được thủ pháp tiết mạch này , là do chính bản thân mang từ thế kỷ 30 đến . Kỹ thuật chiến đấu cơ thế kỷ 30 , không giống như thế kỷ 21 cậy mạnh để chiến thắng , đại đa số thời gian, đều là xem kỹ xảo của ai cao hơn , ai phản ứng càng linh mẫn, người đó mới có thể là kẻ chiến thắng cuối cùng .

"Như vậy cũng được a?" Lưu Tuấn Hi nghi hoặc nhìn Trương Sở lắng, rất nhanh, hắn liền lựa chọn tin tưởng Trương Sở lắng, "Không được, có chiêu thức phong cách như thế , người nhất định phải truyền thụ cho ta , thực sự rất có thủ đoạn , về sau lúc anh hùng cứu mỹ nhân thì có thể sử dụng, có thể gây ra lực chấn nhiếp rất lớn a ..."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cầu Thủ Vận Có Thể Giữ Được Bao Lâu

Khi nam tử có vẻ mặt dữ tợn đi vào phòng Chu Minh Cường , Chu Minh Cường đang đứng ở bên cửa sổ quan sát cái hồ cá của hắn .

"Sự tình thế nào rồi?" Theo tiếng bước chân, Chu Minh Cường liền biết là nam tử có vẻ mặt dữ tợn kia , cũng không ngần ngại đầu lên mà hỏi thăm.

"Chu ca, xin lỗi, nhiệm vụ ngài giao cho ta không có thể hoàn thành." Nam tử có vẻ mặt dữ tợn cúi đầu xuống , thanh âm phát ra thấp đến mức không thể nào thấp hơn được nữa .

"Hồ Bưu, ta không phải đã nói với người nên mang theo nhiều người một chút sao , thế nào ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong ?" Chu Minh Cường vẫn chơi đùa với con cá của mình như cũ , nhưng ngữ khí trở nên sắc bén hơn .

"Ta cũng đã mang vài người, chính là Trương Sở Lăng kia thực sự thật lợi hại, khi đối mặt liền khiến cho ta mất đi năng lực hành động." Lúc Hồ Bưu nói những lời này, trong đầu lại hiện lên cái vỏ vai quý dị của Trương Sở Lăng, trong lòng không kiềm được rung mình một cái.

"Người nói cái gì? Người không thể đánh hẳn được một cái sao?" Câu nói cuối cùng của Hồ Bưu làm Chu Minh Cường không có tâm tư nào chơi đùa với con cá nữa, "Người hãy kể lại quá trình xảy ra cho ta nghe, sót một chữ cũng không được!"

Cũng khó trách Chu Minh Cường có phản ứng này. Hồ Bưu là học cảnh có thực lực cực mạnh về phương diện đánh nhau trong học kỳ một này, trước khi thi vào trường học cảnh sát, hẳn đã có một thời gian học quyền đạo, tại đây trong huấn luyện thân thể tại học kỳ một này, thực lực của hắn càng dọa mọi người, mà thân thể của Trương Sở Lăng thoát nhìn có vẻ yếu nhược, lấy thực lực như Hồ Bưu, hẳn sẽ rất dễ dàng đánh ngã được Trương Sở Lăng, tuy rằng bên cạnh hắn có một Lưu Tuấn Hi, thế nhưng lại có mấy người cùng đi theo, hẳn là cũng đủ ứng phó bất cứ cái gì xảy ra ngoài ý muốn a.

Đối với ánh mắt sắc bén của Chu Minh Cường, Hồ Bưu không dám giấu diếm bất cứ cái gì, bắt đầu thuật lại chuyện đã xảy ra khi bản thân tiến vào phòng thể hình.

Lúc Chu Minh Cường nghe được Hồ Bưu bị Trương Sở Lăng gài để nói ra mình chính là người đã sai khiến, hẳn đã không có tâm tình để tiếp tục nghe nữa, chỉ vào Hồ Bưu lớn tiếng mắng, "Phế vật, thực sự là phế vật, chuyện nhỏ như vậy mà làm không xong, còn có mặt mũi trở về gặp ta sao."

Chu Minh Cường thực sự tức giận, nước bọt của hắn văng đầu mặt Hồ Bưu, thế nhưng Hồ Bưu lại không có lấy tay lau đi chút nào, trên mặt càng không dám có chút bất mãn nào, mà là lộ ra một bộ dạng tươi cười nhỉnh bộ, "Chu ca, vậy người có đáp ứng thưởng cho ta ngân tiêu từ (cái còi bạc) không?"

"Thưởng ngân tiêu từ? Người hiện tại còn muốn hỏi chuyện thưởng ngân tiêu từ à, người hay đi cầu khẩn để mình có thể thuận lợi mà tốt nghiệp trường học cảnh sát đi." Chu Minh Cường xem thường liếc mắt nhìn Hồ Bưu nói. Hồ Bưu cùng hắn căn bản là người ở hai thế giới, nếu không phải đột nhiên nhớ tới Hồ Bưu có giá trị để lợi dụng, Chu Minh Cường căn bản là sẽ không xuất hiện cùng Hồ Bưu, về phần thưởng ngân tiêu từ, chỉ là con mồi dùng để câu mà thôi, cũng chỉ có loại tử chí phát triển như Hồ Bưu mới có loại ý nghĩ đơn giản như vậy.

Lúc Hồ Bưu phẫn nộ rời khỏi phòng Chu Minh Cường, trong lòng cũng là vắng vẻ, cảm giác có điểm gì là lạ, rồi lại nghĩ ra được rốt cuộc là không đúng chỗ nào.

"Trương Sở Lăng kia lợi hại như vậy sao? Không phải là tên Hồ Bưu kia bị hắn mua chuộc chứ?" Xem qua danh sách huấn luyện PTU, Chu Minh Cường biết được Trương Sở Lăng là đến từ cục cảnh sát Thâm Thủy, "Được rồi, bản thân mình không phải là có bạn học Lương Siêu làm đồn đốc ở đó sao?" Nghĩ tới đây, hắn liền điện thoại cho Lương Siêu.

Chu Minh Cường nhận thấy, có thể tiến nhập huấn luyện PTU tại trường học cảnh sát, khẳng định lập không ít công lao, hơn nữa từng có người ở đó, chính là sau khi nói chuyện điện thoại với Lương Siêu, mặt hắn như mèo đi, bởi vì khi nhắc đến Trương Sở Lăng thì ngữ khí của Lương Siêu hoàn toàn xem thường, chỉ nói đó chỉ là một tên có cầu thi vận, hẳn sẽ đi có thể tham gia huấn luyện PTU, hoàn toàn là nhờ vào Điền Ny.

Chu Minh Cường tự nhiên không biết được Lương Siêu có quan hệ với Trương Sở Lăng, Lương Siêu nhanh chóng nghe thấy trong câu hỏi cùng giọng nói của Chu Minh Cường có ít manh mối, hắn tự cho là thông minh liền theo phỏng đoán của bản thân, cho rằng Chu Minh Cường hỏi bản thân là để hiểu rõ về Trương Sở Lăng, để tiến hành khảo nghiệm toàn diện về Trương Sở Lăng. Lương Siêu tận lực chửi bới Trương Sở Lăng, chính là vì để Chu Minh Cường có ấn tượng xấu với Trương Sở Lăng,

"Ha ha, cầu thi vận sao, bản thân ta muốn xem cầu thi vận của người có thể được bao lâu." Khi nghe thấy Hồ Bưu không phải là đối thủ của Trương Sở Lăng, Chu Minh Cường trong lòng còn có chút khiếp sợ, khi biết được sự tình thực sự của Trương Sở Lăng, hắn thậm chí còn sinh ra một tia sợ hãi với Trương Sở Lăng, nếu như Trương Sở Lăng trí dũng song toàn, như vậy việc làm của hắn thật đúng là phải có kỳ nhiều điều.

Thấy thân ảnh của Hồ Bưu rời đi ở lầu dưới, trong mắt Chu Minh Cường toả ra hàn ý nồng đậm, "Dám thông đồng gạt ta, người hãy chờ mà nhận hậu quả đi."

Tội nghiệp cho Hồ Bưu không biết gì, bởi vì bản thân nhất thời tham lam, ngược lại không hiểu vì sao lại chọc đến phiền toái lớn.

Trông thấy khí trời lạnh dần, Trương Sở Lăng mới phát hiện thời gian gia nhập huấn luyện tại trường học cảnh sát đã được 2 tháng, chương trình huấn luyện về súng ống cũng gần kết thúc. Trong hai tháng này, những ngày sau đó gió yên biển lặng, Chu Minh Cường cũng không có tìm hắn gây phiền phức gì, Trương Sở Lăng tận lực ấn dấu thực lực, toàn bộ thành tích huấn luyện đều là miễn cưỡng mà vượt qua được, cũng không có khiến cho người khác quan tâm.

Trương Sở Lăng biết, sự tình tuyệt đối không có đơn giản như biểu hiện bên ngoài, trừ phi Điền Ny bị Chu Minh Cường nắm trong tay, hoặc Điền Ny cùng bản thân bất hoà, Chu Minh Cường mới có thể thu tay lại. Chính là không biết Điền Ny ăn phải thuốc gì, mặc dù không có tận lực tiếp cận bản thân, nhưng ánh mắt khi nhìn về phía mình bao giờ cũng hết sức ôn nhu, hoàn toàn không có điểm hung dữ khi nhìn người khác giống như là hai người khác nhau. Mà Điền Ny hết lần này tới lần khác lại là tiêu điểm quan tâm của mọi người, chỉ cần không phải là người mù, là có thể nhìn ra được quan hệ của Trương Sở Lăng và Điền Ny tuyệt đối không đơn giản.

"A lăng, cái tên Chu Minh Cường kia có phải uống lộn thuốc không, hai tháng nay chưa có xảy ra chuyện gì, giờ học lý thuyết trước đây bình thường hắn luôn làm khó để người, hiện tại cũng không chiếu cố đặc biệt đến người." Lưu Tuấn Hi chờ đợi lo lắng hơn 2 tháng qua, lúc này cũng phát hiện thấy dị thường, thiếu kiên nhẫn mà hỏi thăm.

"Không có chuyện gì phát sinh không phải tốt lắm sao, lẽ nào người hi vọng phát sinh ra chuyện không tốt sao ?" Trông thấy bạn tốt quan tâm , Trương Sở Lăng cười nói. Kỹ xảo đánh nhau của bạn tốt tuy rằng có thể rất tốt , thái độ làm người cũng trượng nghĩa, chính là có lúc cũng có chút kích động, đó cũng là nguyên nhân khiến Trương Sở Lăng không dám đem lo lắng trong lòng nói ra .

Chu Minh Cường càng im lặng , lại càng cho thấy sự đáng sợ của hắn . Hắn không động thủ thì thôi, nếu động thủ , khẳng định sẽ làm bản thân không có cách nào chông đỡ được.

"A lắng, khi nào thân thể của người lại tốt như vậy, trước đây cũng không phát hiện ra a." Khi Trương Sở Lăng đang suy nghĩ Chu Minh Cường có thể dùng thủ đoạn nào để đối phó với mình , Lưu Tuấn Hi lại cắt đứt suy nghĩ của hắn , "Trong hai tháng này , toàn bộ cường độ huấn luyện người đều theo kịp , ta lúc đầu cũng còn lo lắng Chu Minh Cường sẽ gây khó khăn cho người ở phương diện này ."

"Nếu như người bình thường làm nhiều việc nặng một chút , thân thể của người cũng tự rèn luyện được a." Trương Sở Lăng hồi đáp, tuy rằng hắn trải qua khoảng thời gian huấn luyện để thân thể nhanh chóng cường tráng , chính là thoát nhìn bên ngoài, thân thể của hắn so với lúc trước cũng không sai biệt lắm , mà chỉ tăng lực lượng cùng sự dẻo dai mà thôi , cũng khó trách Lưu Tuấn Hi sẽ sinh ra nghĩ vẩn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Kết Quả Của Việc Gây Khó Khăn

"Các người sau này có khả năng dùng đến những loại súng ống này ." Chu Minh Cường chỉ vào một đồng súng ống xung quanh hắn, cầm lấy một khẩu trong đó nói , "Đây là một khẩu Pháp Đức Lỗ (chả biết nó tên là gì) đường kính nửa thốn , súng bắn ra đạn hơi cay ,súng sử dụng đạn Shotgun." Nói xong hắn lại cầm lấy một khẩu súng khác trên mặt đất nói , "Đây là một khẩu AR15 Lai Phúc..."

(khẩu này tui bít giống M16 trong Đột Kích nhưng hình như chỉ có băng 15 viên hoặc 25 viên ; khi Mỹ xâm lược Việt Nam thì sai toàn hàng này)

Trong trường bắn ngoài trời , học viên PTU đều đã quen thuộc tính năng của các loại súng ống , ở cục cảnh sát , mọi người bình thường chỉ tiếp xúc với súng lục Chương Tâm Lôi (hình như là K54) , nào có cơ hội tiếp xúc với nhiều súng ống có hỏa lực mạnh như thế này , do đó biểu hiện của mọi người đặc biệt hưng phấn , do số lượng súng có hạn nên tranh nhau cướp đoạt để quan sát học tập.

Trương Sở Lăng tiện tay tiếp nhận một khẩu súng trường do Lưu Tuấn Hi đưa tới , nhìn lướt qua một lần , hắn không khỏi lắc đầu, súng này cũng quá lạ hại , vô luận là về ngoài hay tính năng, cũng làm cho hắn cau mày .

Chu Minh Cường nhạy cảm thấy được bộ dạng lắc đầu của Trương Sở Lăng , trong một tháng này hắn vẫn muốn tìm biện pháp để làm Trương Sở Lăng mất mặt trước mọi người, đặc biệt trong chương trình huấn luyện thân thể , làm hắn phiền muộn chính là, tuy rằng biểu hiện của Trương Sở Lăng không quá xuất chúng , nhưng bất cứ cái gì trong chương trình học , Trương Sở Lăng đều có thể miễn cưỡng vượt qua , làm hắn không có cách nào lạm dụng được.

Lúc này nhìn thấy Trương Sở Lăng nhử mày , Chu Minh Cường tự nhiên không chịu buông tha cơ hội này, hắn lớn tiếng hỏi thăm, "Trương Sở Lăng, đặc tính của khẩu súng này không ?"

Nghe được câu hỏi của Chu Minh Cường , tay của tất cả mọi người đều ngừng việc đang làm ,tất cả cùng hướng mắt nhìn về khẩu súng đang nằm trong tay của Trương Sở Lăng , mọi người lúc này mới phát hiện, vừa rồi Chu Minh Cường hình như không có giới thiệu đặc tính của khẩu súng này , trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người hướng về phía Trương Sở Lăng có điểm thông cảm .

Trong hai tháng này , mọi người đều thấy rõ ràng mối quan hệ của ba người Trương Sở Lăng, Chu Minh Cường cùng Điền Ny , Chu Minh Cường yêu thích Điền Ny, mà Điền Ny lại không để ý đến Chu Minh Cường , nhưng Điền Ny lại có ý với Trương Sở Lăng , Trương Sở Lăng lại giống như gặp phải phiền hức , cho tới bây giờ chưa về mặt vui vẻ với Điền Ny . Mà Chu Minh Cường rất hiển nhiên hướng mũi dùi về Trương Sở Lăng, điều này làm cho không biết bao nhiêu người ước ao được đào hoa như Trương Sở Lăng , cần phải thông cảm với cảnh ngộ của hắn.

Hoàn hảo, cho tới bây giờ Trương Sở Lăng vẫn còn rất cố gắng kiên cường , để Chu Minh Cường căn bản không làm gì được hắn , chỉ là ngày hôm nay mọi người đã có điểm lo lắng thay cho Trương Sở Lăng , hôm nay rõ ràng Chu Minh Cường đã bố trí tỉ mỉ để có thể gây khó khăn cho Trương Sở Lăng .

Lưu Tuấn Hi hiện tại muốn đập đầu tự sát , hắn vừa rồi quá hưng phấn , ma xui quỷ khiến liền tiếp nhận khẩu súng cho Chu Minh Cường đưa , xem xong lại đưa cho Trương Sở Lăng. Lúc đó cũng không chú ý là ai đã đưa súng cho mình , hiện tại hắn thấy vẻ mặt đắc ý của Chu Minh Cường , mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Trước ánh mắt lo lắng của mọi người , Trương Sở Lăng giơ khẩu súng trong tay lên , "Nếu như ta như không làm, đây là súng Pháp Đức Lỗ dùng để

phòng chống bạo động , tầm bắn của súng này là từ 50 đến 75 thước , phóng ra một lúc 5 viên đạn..." (giống súng thật thì phải @@)

Thấy Trương Sở Lăng nói ra đặc tính của súng không chút khó khăn , mọi người phía sau ào ào tán thưởng .

"Không nghĩ tới Trương Sở Lăng lại hiểu rõ khẩu súng ấy như vậy a."

"Đúng vậy, ta trước đây chưa từng nghe qua súng này, để cho ta trả lời, khẳng định sẽ không trả lời được."

"..."

Nghe được thanh âm biểu dương của tất cả mọi người , vẻ mặt lo lắng của Lưu Tuấn Hi cũng được giãn ra , đồng thời nhìn Trương Sở Lăng đầy bội phục , trong đầu không khỏi hiện ra chuyện hắn nỏ súng bắt 7 tên tội phạm có vũ trang , hắn đối với súng ống thông thường hiểu rõ như vậy , lẽ nào thương pháp của hắn thực sự rất lợi hại? Bất quá Lưu Tuấn Hi rất nhanh liền lắc đầu, tuy rằng ở cục cảnh sát cũng có bài huấn luyện tập bắn , chính là Trương Sở Lăng chiêu nào cũng đều tập chạy sau khi học tập , căn bản không luyện bắn súng , hơn nữa hắn không phải cần phải nhận thuật bắn súng của bản thân sao .

Trong lòng Chu Minh Cường lúc này rất hối hận , vốn là nghĩ có thể gây khó khăn cho Trương Sở Lăng một chút , lại không nghĩ rằng lại thành toàn cho Trương Sở Lăng, trên mặt hắn không lộ ra vẻ gì chỉ tiếp nhận súng từ tay Trương Sở Lăng , tán dương, "Không sai, người đối với súng ống rất hiểu rõ , trước đây đã tiếp xúc qua loại súng này sao ?"

Lúc này Chu Minh Cường cũng muốn nói đến chuyện Trương Sở Lăng bắt 7 tên cướp có vũ trang , dù sao này ở tây Cửu Long cũng được coi là một vụ án lớn , tuy rằng bởi vì Trương Sở Lăng nhiều lần phải nhận khả năng của mình , nhưng cục cảnh sát vẫn chuẩn bị án .

Trương Sở Lăng có thể nói ra tính năng của khẩu súng này cũng hoàn toàn nằm trong vận may của hắn , dù sao súng ống của thế kỷ 21 cũng sớm bị đào thải ở thế kỷ 30 , mà "Trương Sở Lăng " trước kia không có khả năng tiếp xúc với súng ống đến như vậy , hắn chỉ là trùng hợp thấy được thông tin của khẩu súng này lúc online , dựa vào trí nhớ kinh người mà "Phục chế" lại thôi .

Do đó Trương Sở Lăng không có cảm giác lảng lảng trước sự tán dương của mọi người , mà là bình tĩnh lắc đầu nói : "Không, ta chỉ là cảm thấy hứng thú đối với kiến thức về súng ống , bình thường tương đối lưu tâm mà thôi."

Chu Minh Cường gật đầu, nhưng trong lòng khó chịu như ăn phải con ruồi vậy (mà ruồi thường hay bu quanh phân ^^) . Phản ứng của Trương Sở Lăng làm hắn cảm giác thấy mình giống như một tên ngang ngược trong vở hài kịch vậy , vô luận mình nỗ lực thế nào , đều không thể làm Trương Sở Lăng tức giận , làm hắn mất mặt xấu hổ thì càng không thể . Hiện tại Chu Minh Cường đang hoài nghi những tin tức mà Lương Siêu đã cung cấp cho hắn , theo sự quan sát của hắn , Trương Sở Lăng có kiến thức cơ bản rất vững chắc a, tại sao lại có thể dựa vào câu thi vận mà tham gia huấn luyện PTU được ?

"Ta cũng không tin người thật là toàn năng." Chu Minh Cường cũng không tin tưởng gì vào sở trường của Trương Sở Lăng , hơn nữa biểu hiện của Trương Sở Lăng trước đây tuy rằng đều vượt qua cửa , nhưng thành tích cũng tạm được. Nghĩ tới đây, hắn hướng phía đám người liếc mắt một cái .

"A lăg, mọi người luôn luôn nói thuật bắn súng của người rất lợi hại , chúng ta đi tỷ thí thuật bắn súng một chút được không ?" Trong đám người có một người đi ra , "Thuật bắn súng lúc người bắt 7 tên tội phạm có vũ trang ở Thâm Thủy bây giờ có thể biểu diễn lại để ta mở rộng tầm mắt a."

Người nói chuyện gọi là Đường Dũng, đến từ cục cảnh sát Du Ma, bình thường ở doanh trại rất thích khoe khoang thuật bắn súng của mình , chỉ là mọi người nghe nhiều , nên cũng có điểm phản cảm với hắn , chỉ cần hắn nói khoác về tài bắn súng của hắn , sẽ có người đem chuyện Trương Sở Lăng bắt bảy tên tội phạm có vũ trang lấp cái miệng của hắn lại . Dần dà , Đường Dũng cũng sinh bất mãn với Trương Sở Lăng , nếu không phải Trương Sở Lăng gặp may trong lần giải thích vừa rồi , trong lòng Đường Dũng cũng thoải mái rất nhiều , hắn đã sớm muốn tỷ thí cùng Trương Sở Lăng .

Nghe được Đường Dũng thỉnh cầu, Trương Sở Lăng trong lòng nghi hoặc không ngớt, theo lý mà nói mình cũng đã giải thích rõ , hơn nữa cũng không phát sinh xung đột gì với hắn , hắn không nên tìm bản thân tỷ thí mới đúng a, rốt cuộc là hắn muốn thực sự đánh bại mình , hay là hắn bị người khác khiêu khích sao?

"Thế nào, khinh thường ta sao, vẫn còn cảm thấy kỹ thuật bắn súng của ta không bằng người sao , như vậy đi, chúng ta đặt thêm tiền cược , nếu như người thắng , ta lập tức rời khỏi huấn luyện PTU ; nếu như ta thắng, người chỉ cần cho ta hai vạn đô la Hồng Kông "

Đường Dũng nhắc đến tiền đặt cược , mọi người phía dưới đều âm ỉ lên , hắn nói như vậy rõ ràng cho thấy đã nắm chắc phần thắng , hai vạn đô la Hồng Kông với Trương Sở Lăng mà nói cũng chỉ là một tháng tiền lương , chính là huấn luyện PTU là cơ hội thăng chức cùng tăng lương , là có thể nhìn ra được vụ cá cược này đối với Trương Sở Lăng phi thường có lợi.

Mặc dù có điểm lo lắng Trương Sở Lăng sẽ thua hai vạn đô la Hồng Kông, thế nhưng tính ôn ào bẩm sinh lại bắt đầu khiến cho mọi người ồn ào , ào ào kêu la Trương Sở Lăng đáp ứng thỉnh cầu tỷ thí của Đường Dũng.

Mấy hôm kiểm giới sửa 4r hay sao í, giờ mới vào dc!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thị Uy

Thấy Đường Dững nhanh chóng đưa ra tiền đánh cược cực kỳ có lợi cho mình, Trương Sở Lăng đã nhận thấy việc Đường Dững muốn tỷ thí thuật bắn súng với mình không phải là ý định của hắn, chỉ ít không hoàn toàn là ý định của bản thân hắn, bên trong chắc hẳn còn chứa chuyện gì khác.

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Trương Sở Lăng mỉm cười lắc đầu, "Xin lỗi, ta không thể đáp ứng cùng người tỷ thí, dùng súng dành cho việc huấn luyện trong trường học để lên lút thi đấu sẽ vi phạm qui định của trường học, nếu muốn bị xử phạt, ta nghĩ người hẳn là mình bạch điểm này?"

Nghe được Trương Sở Lăng nói, Đường Dững biến sắc, ánh mắt của hắn không tự chủ được liếc nhìn về phía Chu Minh Cường. Hắn cũng không biết, dùng súng dành cho việc huấn luyện trong trường học để lên lút thi đấu sẽ vi phạm qui định của trường học.

Thấy ánh mắt nghi vấn của Đường Dững nhìn về phía mình, Chu Minh Cường trong lòng thầm mắng một tiếng "Ngu ngốc", hắn vốn đang muốn tìm một cơ hội để chuẩn bị, khiến cho mọi người soi mói cũng không được.

Vốn là hắn biết thuật bắn súng của Đường Dững rất lợi hại lại thêm tính cách hiếu thắng của hắn, hắn tìm Đường Dững nói chuyện, bảo hắn vào lúc huấn luyện súng ông thì tìm Trương Sở Lăng đề tỷ thí thuật bắn súng, nếu đồng ý sẽ cho hắn một chỗ tốt. Một khi Đường Dững thực sự tìm Trương Sở Lăng đề tỷ thí thuật bắn súng, hắn liền đã chuẩn bị, chờ bọn họ tỷ thí xong mới đột nhiên xuất hiện, sau đó sẽ tiến hành xử phạt Trương Sở Lăng, về phần sinh tử của Đường Dững hắn cũng không quan tâm đến.

"Chu Sir, a Lăng nói là sự thật sao?" Đường Dững kích động mà hỏi thăm, hắn nhìn về phía Chu Minh Cường đích với ánh mắt không còn cung kính như trước nữa, mà là trên mặt tràn ngập phần nộ. Đường Dững mặc dù háo thắng, cũng không đại biểu cho hắn chính là kẻ ngu si, Chu Minh Cường xui khiến hắn tỷ thí thuật bắn súng với Trương Sở Lăng, nhưng cố ý che giấu chuyện phải chịu xử phạt của trường học, thế vậy không khiến hắn tức giận sao được. Những qui định của trường học không phải học viên nào cũng đều ghi nhớ cả, mà hiển nhiên Đường Dững ngay cả một điều cũng không nhớ.

Biểu tình cùng phản ứng của Đường Dững khiến cho mọi người xung quanh đang náo nhiệt chợt cảm thấy kỳ quái, lẽ nào việc hắn muốn tỷ thí thuật bắn súng với Trương Sở Lăng có liên quan đến Chu Sir, Chu Sir chính là huấn luyện viên của trường học, đối với các qui định của trường học sẽ hiểu rất rõ a, hắn làm sao có thể bảo Đường Dững đi tỷ thí thuật bắn súng với Trương Sở Lăng đây, lẽ nào?

Người tinh ý liền có thể nhìn thấy được lòng dạ độc ác của Chu Minh Cường, không khỏi dùng ánh mắt thương cảm nhìn Đường Dững, nếu không phải do Trương Sở Lăng nhắc nhở, phỏng chừng hắn bị người ta mang đi bán cũng không biết. Nghĩ tới đây, bọn họ nhìn về phía Trương Sở Lăng với ánh mắt khác, có thể nói đến, Trương Sở Lăng mới chính là đối tượng bị đối phó, chính là thế nhưng hắn lại có thể phản ứng nhanh chóng trong thời gian ngắn ngủi như vậy, nếu thành công sẽ khơi mào mâu thuẫn giữa Đường Dững và Chu Minh Cường, hơn nữa Chu Minh Cường sẽ rơi vào tình cảnh bất lợi.

Thấy ánh mắt của tất cả mọi người nhìn mình chằm chằm, trên mặt Chu Minh Cường cười cười có vẻ hơi mất tự nhiên, trả lời Đường Dững: "Trương Sở Lăng là nói đùa với người đó, các người sao có thể coi là lên lút thi đấu, phải biết rằng mọi người đều có thể trông thấy các người a, ta đã ở đây, nếu như các người như vậy mà bị xử phạt, ta làm sao có thể tránh khỏi được chứ?"

Nghe được Chu Minh Cường giải thích, mọi người trong lòng đều "Nga" một tiếng, cảm giác mình trách lầm Chu Minh Cường. Đường Dững càng xấu hổ hướng Chu Minh Cường cười cười, sau đó đem khuôn mặt chuyển hướng Trương Sở Lăng, "A Lăng, ta van người người lần sau biệt đừng có đùa như vậy a, ta thiếu chút bị người hù chết. Thế nào, hiện tại có Chu Sir cùng các đồng sự ở đây, hẳn là không trái với qui định của trường học, người không thể từ chối tỷ thí thuật bắn súng a?"

Nghe được lời nói như trút được gánh nặng của Đường Dững, Trương Sở Lăng thần nhiên cười, Đường Dững này thật chấp nhất a. Bất quá thấy Chu Minh Cường bị bản thân mình ép buộc không thể rời khỏi sân huấn luyện, Trương Sở Lăng cảm giác mình đã đạt được mục đích, về phần tỷ thí thuật bắn súng với Đường Dững, hắn căn bản là không thể từ chối.

"A dừng, tỷ thí thuật bắn súng thôi mà, không cần phải lấy rồi việc rời khỏi huấn luyện PTU làm tiền cược, người nói đúng hay không?" Trương Sở Lăng trừng mắt nói với Đường Dững. Hắn cảm thấy Đường Dững này quá tự phụ, do đó hắn đưa ra một đề nghị, hắn đã tự tưởng tượng ra hắn nắm chắc phần thắng, nếu như hắn không có mười phần nắm chắc, hắn tuyệt đối sẽ đem tiền đồ của bản thân ra chọi đùa. Dựa trên bản tính của Đường Dững, Trương Sở Lăng quyết định cho hắn một cơ hội để thay đổi ý định.

"Này..." Đường Dững do dự, xem thần sắc của Trương Sở Lăng, căn bản là không có chút sợ hãi đối với mình, lẽ nào thuật bắn súng của hắn thực sự rất lợi hại, nếu như vậy, bản thân thật đúng là phải suy nghĩ một chút.

"Trương Sở Lăng, không phải là người sợ chứ, nếu như vậy thì trực tiếp nhận thua đi." Trong những người vây quanh vang lên một thanh âm, Trương Sở Lăng theo thanh âm nhìn lại, đã thấy người nọ lên lút núp vào.

Biết người này là bị người khác dứt dây, giả bộ không có nghe đến người nọ nói, Trương Sở Lăng nói, "Nếu như người vẫn lấy việc rời khỏi huấn luyện PTU làm tiền cược, ta cự tuyệt cuộc tỷ thí này, người có thể xem là ta nhận thua."

"Như vậy được rồi, chúng ta tỷ thí ai thua, buổi tối sẽ mời toàn bộ đồng sự ăn cơm, người xem thế nào?" Nghe được Trương Sở Lăng nói không thương lượng, Đường Dũng sốt ruột, vội vã đưa ra tiền đặt cược mới.

Thấy đây cũng không phải là "Tiền đặt cược", Trương Sở Lăng nở nụ cười, xem ra Đường Dũng thật đúng là một kẻ mê súng a, nếu như lúc này mình lại cự tuyệt hẳn, thì sẽ có điểm không hợp tình hợp lý, hơn nữa những đồng sự vây xung quanh để chuẩn bị xem náo nhiệt chắc chắn cũng sẽ không tha cho mình.

"Không thành vấn đề." Trương Sở Lăng gật đầu, đồng thời cầm khẩu Chương Tâm Lôi ở trước mặt lên.

Thấy tất cả không có tiến hành theo đúng kế hoạch của mình, Chu Minh Cường đã sớm muốn rời đi, nhưng trong lòng Đường Dũng vẫn rất sợ những lời Trương Sở Lăng nói lúc này, con mắt thỉnh thoảng lại nhìn về vị trí của hắn, hắn cũng cảm thấy bản thân rất hứng thú với trận tỷ thí này.

Với Chu Minh Cường mà nói, vô luận là thuật bắn súng của Đường Dũng tốt, hay thuật bắn súng Trương Sở Lăng tốt, đều không liên quan đến hắn.

Đường Dũng thấy Trương Sở Lăng đáp ứng tỷ thí thuật bắn súng với mình, hắn vội vã nhặt một khẩu Chương Tâm Lôi lên, tỉ mỉ địa vuốt ve một lần, mới lên tiếng, "Ta bắt đầu trước a, bắn 6 phát nha."

Mục tiêu 100 thước, 6 phát, thành tích của Đường Dũng là 58 điểm, hắn vui vẻ xoa bàn tay, về mặt hưng phấn nhìn về phía Trương Sở Lăng. Đường Dũng cảm giác mình ngày hôm nay đã phát huy ra được trình độ của bản thân, hắn không tin thuật bắn súng của Trương Sở Lăng có thể vượt qua hắn, dù sao tuần cảnh rất ít nổ súng, thuật bắn súng rất khó có thể tốt được.

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Trương Sở Lăng nổ súng, lúc bắn phát thứ nhất hắn có ngấm một chút, sau đó mỉm cười nhìn chằm chằm vào Chu Minh Cường, chỉ là mọi người khẩn trương tập trung vào mục tiêu, nhưng chỉ có một số ít người thấy được khuôn mặt của hắn nhìn về một bên.

"Ta thắng." Trương Sở Lăng bắn xong 6 phát, Đường Dũng mới thở dài một hơi, lớn tiếng hô, bởi vì thành tích của Trương Sở Lăng chỉ có 54 điểm.

"Àn, buổi tối ta mời mọi người ăn cơm." Trương Sở Lăng buông súng lục, thần nhiên nói.

Nghe được có người mời ăn cơm, mọi người trong lòng đều thật cao hứng, trong miệng ca ngợi thuật bắn súng của Đường Dũng mà không phát hiện ra, mà Đường Dũng trên mặt cũng là vui sướng. Mọi người hưng phấn không có chú ý chuyện gì khác, đối với bọn họ mà nói, có người mời ăn cơm như vậy là đủ rồi.

Chu Minh Cường trong lòng rất uất ức. Trong quá trình Trương Sở Lăng nổ súng, vẫn trừng mắt nhìn hắn, con mắt chưa từng rời một chút, theo ánh mắt của hắn, hắn cứ nhiên nhìn thấy được sự xem thường cùng trào phúng, kỳ quái chính là, hắn rõ ràng là mỉm cười, làm sao có thể có loại vẻ mặt này, hơn nữa, hắn có tư cách gì dùng loại này nhãn thần này nhìn bản thân mình? Cuối cùng khi hắn nhìn một cái về phía bia ngắm, thấy Trương Sở Lăng chỉ có thành tích là 54 điểm, hắn đang chuẩn bị châm chọc, nhưng lại thấy tay trái của Trương Sở Lăng vươn lên không trung vẽ một vòng tròn, Chu Minh Cường nghi hoặc nhìn về phía bia ngắm lần thứ hai, nhưng lần này hắn không nói được lời nào. Trong nội tâm ngoại trừ khiếp sợ cũng chỉ là khiếp sợ.

Sáu phát, mỗi phát đều là 9 điểm, đều là 9 điểm ở phía trên (DG: cái này nghĩa là sát mép vòng mười, có thể nói là quá pro), đây tuyệt đối không phải là do vận may mà có được, ngấm lại khi nhãn thần Trương Sở Lăng khinh thường nhìn mình, lại nghĩ tới hình cảnh cái vòng trên không trung kia, Chu Minh Cường bắt đầu có điểm sợ hãi, mỗi thương đều đều đạt được 9 điểm ở phía trên, so với bắn vào hồng tâm còn khó hơn, thuật bắn súng của Trương Sở Lăng này xuất thần nhập hoá như vậy, hắn vì sao không trực tiếp thắng luôn?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Tuyệt Vọng

Từ khi Trương Sở Lăng trong lúc vô ý lộ sự tài giỏi của mình, Chu Minh Cường cũng thu liễm đi rất nhiều, Chu Minh Cường là một người thông minh, nếu Trương Sở Lăng biết hắn phá rối trong đó, hơn nữa lại đã "Cảnh cáo", hắn cảm giác nếu mình vẫn tiếp tục giả thần giả quỷ sẽ không phải là ý hay, dù sao cũng là người phụ trách chỉ đội, phân đội nếu như bởi vì không đoàn kết mà xảy ra chuyện gì, hắn cũng không yên ổn khi báo cáo kết quả công tác.

Thời gian huấn luyện 3 tháng qua rất nhanh, toàn bộ chương trình huấn luyện đều đã hoàn thành, chỉ còn một đợt diễn tập cuối cùng đang đợi bọn họ.

"Lần diễn tập này, là đợt diễn tập cuối cùng và lớn nhất trong lần huấn luyện PTU này của các người, sau khi rời khỏi doanh trại huấn luyện, mỗi một trận chiến đều có thể là trận chiến ác liệt, hi vọng mọi người tranh thủ cơ hội đem các chiến thuật đã được học vận dụng thật tốt..." Trong phòng học lớn, thanh âm của Quách Quân Vĩ vang lên truyền vào tai mọi người "Mặt khác, tuần sau, chúng ta sẽ cử hành nghi thức tháo dây súng"

Lúc nói những lời này, thanh âm của Quách Quân Vĩ có điểm trầm xuống, một bầu không khí khác trong phòng bắt đầu xuất hiện, nhiều học viên phải dưới bắt đầu bị lây nhiễm, mọi người hoàn toàn hưng có hưng phấn như trước kia.

"Sir, cái gì là tháo dây súng?" Dưới một cái học viên hỏi.

"Tháo dây súng là một truyền thống của bộ đội cơ động chúng ta, trước đây mỗi một cảnh sát đều có một cái dây súng, sau khi trải qua một thời gian huấn luyện bộ đội cơ động, đại biểu cho trình độ của mọi người, về sau không cần cấp trên phải giám sát mọi nơi, phải biết tùy cơ ứng biến, đây cũng là điều cuối cùng chúng ta dặn dò các người, ta hi vọng các người không phải khiến cho ta quan tâm nữa." Ánh mắt Quách Quân Vĩ đảo qua các cảnh viên.

Trong thời gian 3 tháng ngắn ngủi, mặc dù mọi người đổ mồ hôi và máu rất nhiều ở trường học, cũng là lúc sắp chia tay, trong lòng mọi người cũng không có khúc mắc vướng bận gì, có chỉ là không còn cùng nhau gắn bó. Trong 3 tháng, chúng cảnh viên không chỉ đề cao được kỹ năng, tư tưởng cùng hành vi cũng trở nên thành thực vững vàng hơn so với trước đây.

"Được rồi, tất cả mọi người là cảnh sát ưu tú, không nên quá xúc động." thanh âm của Quách Quân Vĩ đột nhiên vang lên, đem tất cả sự chú ý của cảnh viên tập trung lên người hắn lần thứ hai, chỉ thấy hắn chỉ vào địa đồ phân tích trên hình chiếu nói, "Hiện tại chúng ta nhìn địa đồ một chút, vị trí của trường học của chúng ta là vị trí này, mặt đông chân núi kéo xuống tận thôn xã... tiếp nối là cát, phía nam bao gồm toàn là đá... cùng với khu vực xung quanh... 'hung thủ' khả năng tiếp cận từ mấy hướng này, nhiệm vụ của mọi người là phân công nhau hành động, bắt được bọn phản động trước khi mặt trời lặn."

Thấy trên địa danh trên bản đồ chỉ chút, Trương Sở Lăng nhíu mày, một chi đội chỉ có hơn 40 người tìm kiếm trên một địa phương lớn như vậy chỉ trong 6 giờ ngắn ngủi, hơn nữa "Hung thủ" còn có thể mang trên người vũ khí, muốn chế phục "Hung thủ" cũng có chút khó khăn.

Rất hiển nhiên, mọi người đều ý thức được độ khó của cuộc diễn tập lần này, cả đám mặt mày sầu khổ suy nghĩ, đều suy nghĩ làm thế nào hoàn thành nhiệm vụ đúng thời gian qui định.

"Trương Sở Lăng, Đường Dũng, Lưu Tuấn Hi... Các người thuộc tổ 1, Chu Minh Cường dẫn đầu..." Quách Quân Vĩ đem chi đội bốn mươi người phân thành bốn tổ mỗi tổ mười người, theo bốn hướng trong núi Đại Lĩnh để đánh bọc sườn.

Sau Quách Quân Vĩ hoàn thành việc phân tổ, Đường Dũng, Chu Minh Cường, Phí Á Lâm, Quách Quân Vĩ bốn người lập tức lựa chọn phạm vi mà bản thân phụ trách tìm kiếm, khiến người ta kỳ quái chính là, Chu Minh Cường lựa chọn vị trí phía Bắc, phía Bắc núi Đại Lĩnh có đầm lầy cá sấu, núi Đầu Ngựa, rừng thông, núi lớn vắt ngang, các dãy núi liên tiếp nhau.

Theo lý mà nói, địa hình phía bắc là phức tạp nhất, hơn nữa địa thế hiểm trở, việc tìm kiếm đạo tặc mất rất nhiều công sức lại vô cùng nguy hiểm. Bất quá Chu Minh Cường làm như vậy cũng có chỗ tốt, bởi vì địa thế hiểm ác đáng sợ, đạo tặc cũng sẽ không có khả năng sẽ xuất hiện ở đó, có thể nói có lợi cũng có hại.

Sau khi tới chân núi Đầu Ngựa, Chu Minh Cường ngừng cước bộ, hắn kêu mọi người tập trung lại, lấy ngữ khí trao đổi nói với mọi người: "Vì để tăng tốc độ tìm kiếm, ta quyết định chia tổ của chúng ta thành hai tổ..."

"Như vậy không tốt đi, chúng ta chỉ có mười người, nếu như chia làm hai tổ, nhân số lại càng thiếu..."

"Đúng vậy, tổng cộng có bốn 'hung thủ', hơn nữa bọn họ đều có vũ khí, chúng ta vạn nhất gặp phải bọn chúng thì phải chịu thiệt thòi a."

"..."

Chu Minh Cường còn chưa nói xong, mười người trong tổ đã ồn ào, thế nhưng rất hiển nhiên, trong lòng Chu Minh Cường đã quyết tâm làm như vậy, "Các người cũng biết, địa thế chỗ này hiểm trở đáng sợ, khả năng đạo tặc xuất hiện ở đây rất thấp, do đó chỉ cần mọi người khi tìm kiếm chú ý chiếu cố lẫn nhau, chú ý địa thế dưới chân, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm gì..."

Nghe được Chu Minh Cường phân tích, tất cả mọi người ào ào gật đầu, rất hiển nhiên, quan điểm của hắn được mọi người thừa nhận, ngay cả Trương Sở Lăng cũng có điểm bội phục khả năng diễn thuyết của Chu Minh Cường, thao tác đã thông tư tưởng cho mọi người thật dễ dàng.

Lúc phân chia thành hai tổ, Trương Sở Lăng rốt cuộc cũng biết được tâm địa của Chu Minh Cường, bởi vì Chu Minh Cường để Trương Sở Lăng làm người phụ trách một tiểu đội, nói cách khác, một khi thành viên trong tiểu đội của Trương Sở Lăng gặp phải sự cố gì, hoặc giả bọn họ để bọn họ đạo tặc chạy trốn, Trương Sở Lăng phải gánh chịu trách nhiệm nhất định.

"Làm hay không làm?" Trương Sở Lăng do dự một hồi, Lưu Tuấn Hi cũng gật đầu, hắn cũng không cho rằng "Hung thủ" sẽ xuất hiện ở nơi này, hắn liền gật đầu.

Thấy Trương Sở Lăng đáp ứng yêu cầu của mình, lòng mi Chu Minh Cường nhún cao, khóe miệng mỉm cười, hắn nhanh chóng đem mười người chia làm hai tổ, trong đó Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dũng đều thuộc tổ của Trương Sở Lăng, trong tổ của Trương Sở Lăng còn hai thành viên khác là một người đến từ cục cảnh sát Du Ma và một người đến từ cục cảnh sát Hoàng Giác, bất quá một người là nữ hải, một người là bụng bia, bộ dạng thoạt nhìn cũng có vẻ yếu đuối.

Nhìn thành viên trong tổ của mình, Trương Sở Lăng không khỏi cười khổ, chỉ có Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dũng là hai tên con, nếu không bề ngoài tổ đội của mình thật sự đúng là yếu đuối a.

"A lằng, không nghĩ tới người cũng làm quan a, nói mau nên làm như thế nào, tất cả chúng ta sẽ theo người ." Sau khi Chu Minh Cường dẫn 5 người kia đi, Lưu Tuấn Hi vỗ vào vai Trương Sở Lăng hỏi.

Trương Sở Lăng chỉ chỉ hướng ngược lại với hướng của Chu Minh Cường rồi đi, "Nếu Chu Sir qua bên kia tìm kiếm, chúng ta hãy hành động theo hướng này đi, a Hi, Đường Dững, các người chiếu cố Ông hiểu kinh cho tốt. Lý Bản, người theo sát ta, son thể hiểm yếu, tất cả mọi người chú ý dưới chân."

Ông Hiểu Linh chính là nữ cảnh sát ở cục cảnh sát Du Ma, mà Lý Bản chính là cái bụng bia ở cục cảnh sát Hoàng Giác kia.

Thấy Trương Sở Lăng chỉ huy thoả đáng, bốn người đồng thời yên lòng vốn lúc này có chút lo lắng về năng lực của Trương Sở Lăng, ánh mắt của Lưu Tuấn Hi hướng về Trương Sở Lăng tán thưởng. Nhóm năm người Trương sở lăng đi chuyển, hướng núi Đầu Ngựa mà đi.

Hình dáng của núi Đầu Ngựa cũng liên quan đến tên gọi của nó, cả ngọn núi chót vót, nhìn lại, so với cái đầu ngựa cũng không khác biệt mấy, trên mặt đất đầy đá vụn, khe suối, cỏ dại sinh sôi.

Đi được mười mấy phút đồng hồ, mọi người cũng cảm giác thể lực có điểm không chịu đựng nổi, thở hồng hộc muốn ngồi xuống nghỉ ngơi, mà lúc này đi chưa được một phần ba sườn núi.

"Mọi người kiên trì một chút, rất nhanh sẽ đi ra khỏi đỉnh núi thôi." Thấy ánh mắt mong chờ của mọi người nhìn mình, Trương Sở Lăng biết thái độ lúc này của mình rất quan trọng, hần chỉ cần há miệng, khẳng định mọi người sẽ lập tức ngồi xuống nghỉ ngơi, như vậy thứ nhất, việc di chuyển lên sườn núi sẽ bị cản trở.

Trương Sở Lăng nói xong câu đó, hần lại đi trước vài bước, thấy hần không có chút nào có thể thương lượng được, những người phía sau cũng không có mở miệng, dù sao mọi người đều biết nhiệm vụ này rất gấp gáp, hơn nữa thoát nhìn thì thấy thân hình của Trương Sở Lăng có vẻ gầy yếu, Ông Hiểu Linh lại được hai người Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dững chiếu cố, do đó trong lòng có cảm giác không thua kém gì Trương Sở Lăng.

Lý Bản trong lòng thầm kêu khổ, tuy rằng thân thể hần thoát nhìn cũng có thể chịu được, chính là hai tháng trước hần vẫn là một nhân viên văn phòng a, suốt ngày không luyện tập thể lực, bụng lại chống đỡ với rượu bia, trông thấy từng vết chân phai trước của Trương Sở Lăng, hần vẫn có gắng đi sau, mồ hôi trên mặt giống như mưa, ánh mặt trời chiếu xuống, hần cảm thấy hoa mắt nhức đầu.

"Ồi..." Lý Bản không để ý giẫm lên một hòn đá nhỏ trên mặt đất, bị trượt chân nên thân thể té hướng ngược lại.

"Cẩn thận!" Hai người Đường Dững cùng Lưu Tuấn Hi một tả một hữu mang theo Ông Hiểu Linh theo sau Lý Bản, đột nhiên thấy Lý Bản bị trượt chân ngã về phía ba người, trong lòng kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Liều Minh Cứ Người

Thân thể mập mạp của Lý Bản ngã ra sau, hai tay của hần trên quơ loạn xạ trên không trung, như muốn bắt lấy vật gì đó để làm điểm tựa giữ cho thân thể của mình ổn định, nhưng mà không bắt được cái gì, nhãn thần của hần lúc đó trống trơn, đầu óc trống rỗng. Lúc này, hần căn bản đã quên mất việc lên tiếng kêu cứu.

Sau khi nghe được tiếng "Ồi" của Lý Bản, Trương Sở Lăng liền thầm hô một tiếng không ổn, sau khi bộ dạng hoảng hốt lúng túng của bốn người, hần biết lúc này nếu như mình không ra tay thì sẽ có 4 cái mạng người chờ mình.

Con mắt nhanh chóng quan sát địa hình một chút, trên đầu Trương Sở Lăng toát ra một trận mồ hôi lạnh. Bọn họ hiện tại đang ở dưới đáy của một sơn cốc, sơn cốc này quá hẹp, tối đa chỉ có thể chứa đồng thời 3 người..., mà bao quanh sơn cốc là quái thạch san sát, ngay cả một địa phương có thể dùng làm điểm tựa cũng không có.

"A Hi, các người ba người hãy đứng thành một đường cong để tránh." Tình hình khẩn cấp khiến cho Trương Sở Lăng không có thời gian suy nghĩ nhiều, hần hô to một tiếng, đồng thời vươn tay trái nắm lấy áo của Lý Bản, còn tay phải nắm lấy một quái thạch sắc nhọn.

Quái thạch sắc nhọn mặc dù có điểm nổi lên, thể nhưng muốn dựa vào quái thạch này để nâng thân thể không bị trượt rất khó mà thực hiện được, không phải quái thạch không đủ cứng rắn, mà là chỗ nổi lên của hòn đá thực sự quá nhỏ, cánh tay của Trương Sở Lăng căn bản là không có cách nào để gắng sức.

Đau nhức, rất đau, phi thường đau nhức, đau nhức vô cùng .

Bàn tay lưu lại trên hòn đá một vết máu đỏ tươi , Trương Sở Lăng cắn răng kiên trì, gắt gao nắm lấy áo của Lý Bản .

Tuy rằng thân thể Lý Bản vẫn bị trượt xuống , nhưng tốc độ cũng giảm lại , hơn nữa thân thể được Trương Sở Lăng làm cho ổn định , muốn giữ lại cũng không dễ dàng gì , thế nhưng toàn bộ tốc độ thân trên của hắn lại chuyển xuống hạ thân , do đó cước bộ của hắn lại bắt đầu trượt xuống .

Việc làm của Trương Sở Lăng làm cho 3 người Lưu Tuấn Hi sợ ngây người , bọn họ không nghĩ tới Trương Sở Lăng sẽ dùng một chiêu này để cứu Lý Bản, thế nhưng không thể phủ nhận, một chiêu này cũng là chiêu duy nhất hữu dụng , bởi vì lúc này căn bản là không có ngoại vật nào để dựa vào .

Lưu Tuấn Hi nhanh chóng thanh tỉnh lại sau tiếng gầm giận dữ của Trương Sở Lăng , nhanh chóng đem Ông tiểu linh kéo về phía mình , Đường Dũng lúc này cũng tỉnh táo lại , nghiêng thân thể để tránh Trương Sở Lăng cùng Lý Bản đang trượt xuống , thế nhưng nếu như không phải Trương Sở Lăng mà là bọn họ nắm lấy Lý Bản mà nói , bọn họ cũng không có cái dũng khí kia .

Sau khi thấy được ba người nghiêng người để tránh ra , thân thể Trương Sở Lăng thoải mái hơn , hắn giữ một người đã mệt rã rời , nếu như nhiều hơn nữa mà nói , hắn cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm .

Nếu như là nơi có địa hình bằng phẳng , Trương Sở Lăng nhắc Lý Bản lên cũng không thành vấn đề , chính là trọng loại địa thế dốc đứng thế này , hắn vừa giữ cân bằng của thân thể , lại muốn ổn định thân thể của Lý Bản , độ khó không biết tăng đến bao nhiêu lần .

Lý Bản cũng biết tình hình lúc này hết sức nghiêm trọng , hai tay của hắn cũng nắm loạn xạ nữa , tâm tình cũng bình tĩnh , chỉ là đầu của hắn vẫn còn ngửa ra sau, nhân thân căn bản không có cách nào thấy được Trương Sở Lăng , càng không biết Trương Sở Lăng để giữ cho thân thể của mình không bị trượt xuống phía dưới , bất quá hắn cảm thấy được mức độ khó của việc Trương Sở Lăng ổn định và làm thân thể hắn rơi chậm lại .

"Sàn sạt..."

Trong sơn cốc chật hẹp , chỉ nghe thấy tiếng thờ hồn hèn cùng tiếng đá vụn dưới lòng bàn chân vang lên , tâm trí mọi người rất khẩn trương , ba người Lưu Tuấn Hi gắt gao trừng mắt nhìn lên hòn đá khi thấy được vết máu trên đó mà giật mình , Lý Bản tựa hồ cũng yên tâm , đem sự sinh tử của mình giao phó cho Trương Sở Lăng .

Trương Sở Lăng cảm giác ngón tay của mình tê đi , hai tay mất đi cảm giác . Lúc này, hắn đã không có cảm giác đau đớn, thế nhưng, thân thể của hắn cùng Lý Bản vẫn đang trượt , hắn thậm chí sinh ra một loại thôi thúc muốn buông tay , chính là trong nội tâm sinh ra một âm thanh nói cho hắn biết , không thể buông tay, trong tay của mình đang nắm giữ một sinh mệnh.

Máu, chảy đầy trên cánh tay của Trương Sở Lăng , để lại trên thạch bích một mùi nồng đậm , con mắt của ba người Lưu Tuấn Hi đều đỏ lên , nước mắt kiềm nén được lưu đầy hai gò má , thế nhưng bọn họ lại không phát ra thanh âm nào , chỉ là yên lặng trong tâm cô vũ Trương Sở Lăng nỗ lực lên , đồng thời nội tâm cũng bắt đầu bội phục "tổ trường " có thân thể gầy gò này .

Thân thể, nhanh chóng trượt xuống, tay phải của Trương Sở Lăng tuy rằng đã tê dại , thế nhưng đầu óc của hắn vẫn tỉnh táo không có gì sánh được , hai mắt của hắn, nhạy cảm đánh giá địa thế xung quanh , hi vọng có thể tìm được địa phương nào đó để dùng sức .

Đột nhiên, mặt đất xuất hiện một tảng đá lớn bằng cái đầu gây cho hắn sự chú ý , tảng đá kia đại khái cao 4-5 thốn, chỉ là hòn đá này không chỉ hơi nghiêng so với hướng trượt của Trương Sở Lăng cùng Lý Bản , mà là hơi nghiêng ra ngoài , trong nháy mắt lúc này , Trương Sở Lăng cắn răng một cái , đưa ra một quyết định gian nan .

Trong nháy mắt lúc thân thể lướt qua hòn đá , Trương Sở Lăng dùng chân ôm lấy tảng đá kia , tuy rằng hòn đá chỉ cao 4-5 thốn , nhưng đối với hắn như vậy là đủ rồi .

"Phù phù" một tiếng, Trương Sở Lăng té lộn trên đất, vì tránh cho mặt thụ thương, cánh tay phải của Trương Sở Lăng ở trên mặt đất đã không còn hình dạng do đã sớm bị thương bởi thạch bích , trên mặt Trương Sở Lăng co giật biểu tình cho sự đau đớn kịch liệt của hắn , rất nhanh Trương Sở Lăng bắt chập đau đớn của bản thân . Bởi vì hắn thấy Lý Bản đang hướng về phía bản thân mà lao đến , Trương Sở Lăng nhanh chóng hoạt động thân thể , đồng thời tay trái bắt lấy thân thể Lý Bản , giảm bớt tốc độ ngã xuống đất của hắn một chút .

Kỳ thực từ lúc bản thân Lý Bản giẫm lên hòn đá nhỏ mà trượt chân cho đến khi hắn ngã xuống đất , thời gian vẫn chưa đến một phút , chính là năm người ở đây cảm giác giống như một thế kỷ , mỗi một giây đều là kinh tâm động phách . Thấy trên thạch bích có một vết máu dài hơn 10 thước , mọi người liền biết trong khoảng thời gian đó sự tan khóc mà Trương Sở Lăng chịu đựng đến mức nào .

"A lằng, nguoi không sao chứ." Thấy hai người Trương Sở Lăng cùng Lý Bản ngã xuống , tất cả mọi người không có phản ứng với vẻ mặt trắng bệch của Lý Bản khi ngã xuống , mà là nhất tề đỡ Trương Sở Lăng dậy , dù sao Lý Bản tuy rằng bị kinh hãi , nhưng từ đầu đến cuối hắn không có bị thương , mà Trương Sở Lăng lại không như vậy , tay phải của hắn đầy máu thịt , căn bản là không tìm ra được một mảnh da nào hoàn chỉnh .

Bởi vì do máu chảy quá nhiều , Trương Sở Lăng cảm giác được đầu có điểm bị choáng váng , hắn khoát tay áo , ra hiệu bản thân không có việc gì, đồng thời ngọ ngoáy ngồi dậy .

Ông Hiếu Linh vội vã mở hộp nữ trang mang trên người ra, dùng thuốc nước ti mi thoa lên cánh tay Trương Sở Lăng một lần , trông thấy vết thương vô cùng thâm trên tay của Trương Sở Lăng , ngược lại ba người Lưu Tuấn Hi , Lý Bản cùng Đường Dũng đứng phía sau bọn họ hít một ngụm khí lạnh , tay của Ông Hiếu Linh cũng hơi run rẩy .

Mấy phút đồng hồ sau, tay của Trương Sở Lăng băng bó hoàn hảo , mọi người cùng thở dài một tiếng .

"A lăg, mạng của Lý ban ta ngày hôm nay là do ngươi mang về , về sau mặc dù có chuyện gì chỉ cần ngươi mở miệng ta đều đáp ứng ." Hồi tưởng vài phút đồng hồ tuyệt vọng trước, nhìn vào " tổ trưởng " gầy yếu trước mặt, Lý Bản trang nghiêm nói .

Lý Bản sống trong một gia đình giàu có , sở dĩ làm cảnh sát , hoàn toàn là do ý nguyện của hắn , phụ mẫu của hắn vẫn kiên trì phản đối . Nếu như ngày hôm nay đột nhiên mất mạng ở nơi này hắn không dám tưởng tượng khi phụ mẫu biết tin thì sẽ phản ứng ra cái dạng gì nữa , do đó sự cảm kích của hắn đối với Trương Sở Lăng là không có cách nào diễn tả được .

Lúc Trương Sở Lăng chuẩn bị lên tiếng , bên hông mọi người vang lên tiếng hô hoán.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Mạnh Mối

Căn cứ vào tin tức mà Điền Ny truyền đến trong bộ đàm có thể đoán được , "Hung thủ" có bốn người, hơn nữa trong tay còn có súng bọn họ lợi dụng con tin khiến cho toàn bộ thành viên trong tổ của Điền Ny phải hạ súng , sau đó tàn nhẫn sát hại tổ viên của Điền Ny, bắt Điền Ny làm con tin mới .

Hai tổ của Phí Á Lâm cùng Quách Quân Vĩ biết "Hung thủ" trốn ở phía sau núi Đầu Ngựa nên cũng hướng về phía đó đi đến , khi nghe hai tổ của bọn họ nghe được tổ của Chu Minh Cường chia làm hai tổ , trong lòng cũng lo lắng , Quách Quân Vĩ thông qua bộ đàm ra lệnh cho Chu Minh Cường cùng Trương Sở Lăng tập hợp.

"Mọi người hiện tại giữ vững tinh thần, chúng ta lập tức hội hợp cùng Chu Sir ." Sau khi nghe mệnh lệnh của Quách Quân Vĩ , Trương Sở Lăng đứng lên khỏi mặt đất , lớn tiếng nói.

Nếu như là lúc trước khi lên núi , hắn dùng loại ngữ khí này nói chuyện , trong lòng mọi người nhất định sẽ phản cảm , hơn nữa không chừng sẽ không phối hợp với hắn . Chính là sau hành động xả thân cứu người vừa rồi của Trương Sở Lăng , trong lòng mọi người bất tri bất giác đã tiếp nhận hắn rồi .

Trương Sở Lăng vừa nói xong , mọi người không có chút nào do dự, kiểm kê trang bị một chút rồi bắt đầu đi xuống dưới chân núi. Xuống núi có vẻ tốt hơn nhiều so với việc lên núi , do đó mọi người cũng có vẻ rất nhẹ nhàng.

Lần diễn tập này , cũng không phải Quách Quân Vĩ chỉ huy một mình phân đội 3 hành động , mà là toàn bộ bộ đội cơ động tổng cộng bốn chi tiểu đội gồm 120 người đồng thời chấp hành một nhiệm vụ , thành tích sau khi thi đấu , không chỉ quyết định danh hiệu của các phân đội , hơn nữa cũng quyết định thành tích cuối cùng của các cảnh viên tham gia huấn luyện PTU .

Do đó trong lần diễn tập này, có thể là huấn luyện viên đảm nhiệm chỉ huy, cũng có thể là huấn luyện viên bổ nhiệm quyền chỉ huy cho cảnh viên , Chu Minh Cường bổ nhiệm quyền chỉ huy cho Trương Sở Lăng cũng giống như vậy , trong các tiểu đội khác cũng có tình huống như vậy .

Mặc dù là là phân đội 3 phát hiện dấu vết của hung thủ đầu tiên , thế nhưng "Hung thủ" có khả năng lẩn trốn đi làm cho trong quá trình tìm kiếm đụng phải phân đội khác , dẫn đến tranh cướp công lao , cũng khó trách Quách Quân Vĩ lo lắng như vậy .

Không chỉ nhóm người Quách Quân Vĩ sốt ruột, Điền Ny trong tay "Hung thủ" càng sốt ruột, nàng dẫn một nhóm nhỏ thành viên đi các thôn phụ cận xung quanh , liên gặp phải mấy tên "Hung thủ" , bởi vì đoàn người bọn họ đội mũ cối , mang giày quân đội , tên mũ cối còn dính cảnh huy , do đó "Hung thủ" nhanh chóng nhận ra đoàn người của Điền Ny chính là đối thủ của bọn họ trong lần diễn tập lần này , bọn họ lấy " con tin " ra uy hiếp , yêu cầu bọn họ buông súng xuống .

Sau khi cân nhắc thiệt hơn nhiều lần , Điền Ny tự nguyện làm con tin cho phía bên kia , mà 10 khẩu AR15 mà tiểu đội bọn họ dùng để huấn luyện cũng bị tịch thu ."Hung thủ" rất kinh ngạc khuôn mặt xinh đẹp cùng thẳng thắn của Điền Ny , bọn họ dùng súng đuổi các tổ viên của Điền Ny đi , sau đó mới đem Điền Ny trở lại , đồng thời thả con tin ra .

Bởi vì ... này thứ nhiệm vụ giả thế này nếu muốn hoàn thành hoàn mỹ , không chỉ thuận lợi chế phục "Hung thủ" , mà còn không khiến người người ta tổn thương chút nào , mà người của tổ Điền Ny vừa mới xuất hiện đã bị "Hung thủ" phát hiện , căn bản không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ hoàn mỹ , Điền Ny nhận thấy , chỉ cần mình làm con tin, có thể biết được hành tung của "Hung thủ" , cho dù "Hung thủ" đụng phải tiểu đội khác , mình cũng có nắm chắc đem bản thân cũng có thể chế phục được "Hung thủ" , có thể đạt được một ít công lao . Cứ như vậy, Điền Ny ép "Hung thủ" hướng phía núi Đầu Ngựa mà thông thả đi đến

Điền Ny ở dọc đường đi có thể nói là hết sức ôn nhu , đem mấy người "Hung thủ" nhê hoặc đến thất điên bát đảo , do đó nàng cũng thuận lợi lưu lại ký hiệu trên dọc đường đi , nếu không phải tên "Hung thủ" cầm đầu đủ lý trí , phỏng chừng Điền Ny đơn thương độc mã cũng có thể chế phục được 4 tên "

Hung thủ " này .

Dưới sự "An bài" tận tình của Điền Ny , đoàn người bọn họ thuận lợi tránh được mấy tiểu đội cảnh viên khác , rất nhanh, bọn họ đã đến chân núi Đầu Ngựa . Bởi vì ... thứ diễn tập này , nếu như "Hung thủ" có thể ở trước 6h mà không bị thành viên PTU phát hiện , nhiệm vụ diễn tập liền thất bại , ngược lại nhiệm vụ diễn tập cũng thành công , mà núi Đầu Ngựa chính là một nơi dễ ẩn nấp rất tốt .

Hiện tại trong thâm tâm của Điền Ny đang cầu khẩn mình đừng phải đâm người Chu Minh Cường , bởi vì nàng biết tổ Chu Minh Cường ở xung quanh núi Đầu Ngựa , hơn nữa khi mình gọi bộ đàm , bộ đàm đang ở trong tay Quách Quân Vĩ , hần hần là nhanh chóng nhắc nhở nhóm người Chu Minh Cường sớm chuẩn bị tốt để tác chiến , chỉ là lúc này Điền Ny còn không biết tổ của Chu Minh Cường đã phân làm hai.

Khi Trương Sở Lăng chuẩn bị cùng Chu Minh Cường hội hợp , Chu Minh Cường cũng muốn nhanh chóng hội hợp cùng năm người Trương Sở Lăng , nếu để cho Quách quân cường biết là bởi vì hần chỉ huy mà dẫn đến sự nhiệm vụ lần này bị thất bại , hần cũng phải gánh chịu trách nhiệm.

Không biết là Chu Minh Cường quá không may, hay "Hung thủ" may mắn, lúc "Hung thủ" đi tới chân núi Đầu Ngựa , bọn họ cảm thấy có chút mệt mỏi, quyết định ngay nghỉ ngơi một chút , Vì vậy một người trông Điền Ny, mặt khác ba người chia nhau quan sát 3 hướng khác nhau , dấu vết di chuyển của đoàn người Chu Minh Cường vừa vịn bị " Hung thủ " phát hiện .

" Hung thủ " phát hiện Chu Minh Cường chỉ có năm người , hần nở một nụ cười hung ác , sau đó nhẹ nhàng dùng tay ra hiệu , cùng thảo luận với 3 tên đồng bọn , mà lúc này tai và mắt của Điền Ny đều bị bịt kín , miệng cũng bị bịt lại , căn bản là không phát hiện sự di thường của "Hung thủ" .

Lúc Chu Minh Cường đột nhiên phát hiện mình dụi mình hơi nghiêng hơn nữa lại có vết sưng, hần mới biết được bản thân bị thương , dựa theo quy tắc trò chơi , hần đã là thương binh , đã không có tư cách tiếp tục nỗ lực , chỉ có thể té trên mặt đất, nhìn thấy bốn người khác trong tiểu đội đồng thời ngã xuống đất .

Diễn tập đến lúc này , Chu Minh Cường biết mình xem như là có thể bị nốc-ao , khi hần Điền Ny bị trói chặt lại , hần biết một nửa số người của phân đội 3 đã hao tổn bởi " Hung thủ " , hiện tại hần chỉ có hi vọng Trương Sở Lăng có thể ngăn được con sóng dữ này , bất quá suy nghĩ một chút người trong nhóm Trương Sở Lăng ít như vậy , hần thật đúng là không có kỳ vọng quá lớn .

"Chậm đã!" Xuống núi dễ hơn lên núi , đoàn người Trương Sở Lăng nhanh chóng đã xuống dưới chân núi , quan sát hàng cỏ dại hai bên đường hần liền cảm thấy có điểm khác biệt , bởi vì ... cứ cách thước , sẽ có vài cây cỏ dại bị bẻ gãy , hơn nữa sẽ lưu lại một vết chân rất nhẹ , nếu như một người đi trong đám cỏ dại , mỗi bước đi cũng không có sự chênh lệch lớn đến như vậy , như vậy cũng chỉ có một cái khả năng liễu, đây là ký hiệu do người khác cố ý lưu lại .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Trương Phụ Làm Mai Mối

"Cha, đừng có như vậy , nhiều người đang nhìn kia , đến, cười một cái đi , ta cùng người chụp ảnh ." Trương Sở Lăng vỗ vỗ lên cái lưng còng xuống của phụ thân , nhẹ nhàng nói bên tai phụ thân .

Trương phụ nghe được lời của con, vội vã ngẩng đầu lên, cuống quýt xoa đi nước mắt trên mặt , trên mặt liền tươi cười vui mừng , "A lăng, người có tiền đồ , ba ba là vui vẻ thay cho ngươi ." Trương phụ vừa nói chuyện, một bên nghiêm túc đánh giá nhi tử, thỉnh thoảng lại thay Trương Sở Lăng sửa sang lại quần áo , thỉnh thoảng lại xoa bóp khuôn mặt Trương Sở Lăng , trong miệng cảm khái không ngớt.

Thấy sự xúc động của phụ thân, Trương Sở Lăng cũng không có lên tiếng , chỉ có yên lặng cúi đầu, hưởng thụ tình cảm nồng nhiệt này của cha .

"Ca, chúc mừng ngươi , ta sẽ biết ngươi sẽ là Best PC mà , trong khoảng thời gian này ba ba vẫn mong chờ chuyện này ." Trương Nhược Nam nhẹ nhàng ôm ca một chút , vẻ mặt hưng phấn mà nói rằng, ca ca được khen thưởng là cảnh viên tốt nhất , nội tâm của nàng cũng rất tự hào .

Trương Nhược Nhân cùng Trương Lương Huy thấy nhiều người, bọn họ im lặng chen chúc một bên với vẻ mặt hâm mộ nhìn thấy ca ca cười. Trương Sở Lăng yêu thương đem tiểu đệ cùng tiểu muội kéo vào cạnh mình , sờ sờ trên đầu bọn họ , sau đó gọi đồng sự chụp cho mình một bức ảnh gia đình .

Đột nhiên, một đám người hướng về phía Trương Sở Lăng đi đến ,Trương Sở Lăng ngẩng đầu nhìn lên , phát hiện là hiệu trưởng cùng huấn luyện viên của trường học , trong đó có cả Quách Quân Vĩ , chỉ là phía trước hần còn có hai cảnh ti . Cảnh ti đi trước biểu dương Trương Sở Lăng hai câu , khi ánh mắt của hần rơi vào trên người Trương phụ , thần sắc trên mặt hần trở nên chăm chú , bộ dạng giống như đang suy nghĩ gì đó ,

"Hoàng cảnh ti, đây là phụ thân của ta ; ba ba, đây chính là Hoàng cảnh ti ở trường học ." Trương Sở Lăng thấy Trương phụ cùng Hoàng cảnh ti mắt to mắt nhỏ nhìn nhau , vội vã giới thiệu.

"Hoàng mập mập?"

"Trương đại ca?"

Hai người đồng thời nghi hoặc hô to lên, nghe được tên gọi quen thuộc của mình từ miệng đối phương, hai người cùng cười ha hả, sau đó ôm lấy đối phương. Rất nhanh, bọn họ chỉ qua mấy câu ngắn ngủi liền hiểu rõ tình hình của đối phương gần đây, bởi vì do thời gian, nên bọn họ hẹn thời gian gặp mặt lần sau.

Trông thấy hai người đã cao tuổi mà vẫn thân mật thiết như vậy, Trương Sở Lăng cười cười, phụ thân bình thường không có việc gì thì luôn ở trong nhà, phòng chừng đều là do lòng tự trọng của hắn, kỳ thực bằng hữu của hắn trước đây căn bản cũng không có khinh thị hắn, mình thật có lỗi khi không nghĩ ra biện pháp để phụ thân gặp gỡ những đồng nghiệp trước đây của người, làm hắn không có đáp án cho khúc mắc này?

"Ca, chị dâu tới!" khi Trương Sở Lăng run sợ đứng đó, Trương Nhược Nam đẩy cánh tay của hắn, nét mặt vui cười như hoa chi về một hướng.

"Chị dâu?" Trương Sở Lăng nhất thời không kịp phản ứng, hắn nghi hoặc nhìn về phía Trương Nhược Nam chỉ tay đến, mới nhìn dáng vẻ tươi cười cùng oai hùng của Điền Ny đang hướng phía này đi đến, "Tiểu nha đầu nói lung tung, nàng là huấn luyện viên của trường học đó." Trương Sở Lăng tức giận mắng.

"Trương bá phụ, người khỏe, rất hân hạnh được biết ngài." Ngoài dự liệu của Trương Sở Lăng chính là, Điền Ny cũng không có hỏi thăm hắn, mà là ân cần hỏi thăm cha của mình một cách phi thường thân thiết.

Trương Sở Lăng cũng không muốn nghĩ đến thái độ của Điền Ny trong 3 tháng vừa qua, hầu như mỗi lần Điền Ny muốn gần gũi cùng hắn, hắn đều có thái độ giống như người xa lạ, điều này làm cho Điền Ny rất khó tâm, ý nghĩ cũng tinh táo đi rất nhiều, xem xét lại tình cảm của mình với Trương Sở Lăng.

"Xin chào, ta cũng rất hân hạnh được biết ngài." Trương phụ thấy Điền Ny đột nhiên xuất hiện, nhưng lại không biết đối phương là ai, chỉ là thấy người ta thân thiết hỏi thăm bản thân mình như vậy, hắn cũng chỉ ứng phó thân thiết lại như vậy, nghĩ thầm mình không phải là càng ngày càng già chứ, ngay cả người quen cũng không nhận ra.

Trông thấy hai người ân cần hỏi han nói chuyện với nhau, Trương Sở Lăng nghi hoặc không ngớt, từ lúc nào Điền Ny lại hiểu rõ phụ thân mình như vậy? Giữa lúc hắn chuẩn bị nói bóng nói gió hỏ muội muội Trương Nhược Nam bên cạnh để rõ ràng, Trương phụ đột nhiên hỏi một câu làm hắn thiếu nữa không nhin được mà cười lên.

"Người là bằng hữu của Nhược Nam?" Lúc hỏi những lời này Trương phụ đã suy nghĩ rất nhiều, con lớn nhất mặc dù là cảnh sát, thế nhưng hắn lại không thiên về ăn nói, không có khả năng quen biết một nữ hài xinh đẹp như vậy, đứa con gái út tuy rằng cũng là cảnh sát, nhưng tính cách nội tâm, không có khả năng có bằng hữu là một người vừa thấy mặt đã có thể hoà nhã như nữ cảnh sát này, do đó thân phận của nữ cảnh sát này chỉ có thể là bằng hữu của Trương Nhược Nam mà thôi.

Điền Ny không nghĩ tới việc mình cố ý đến nói chuyện cùng Trương phụ, nhưng quên mất Trương phụ căn bản lại không biết mình là ai, lúc này nghe được câu hỏi của Trương phụ, nhất thời mặt đỏ lên, thấy Trương Sở Lăng bên cạnh một mực cười trộm, nàng càng ngượng ngùng không ngớt, nếu không phải Trương Sở Lăng đứng bên cạnh, nàng cũng không khả năng vì một sai lầm nhỏ như vậy mà loạn tâm.

"Ba ba, nàng chính là đơn đốc Điền Ny mà ta đã nói qua với người." Trương Nhược Nam thấy Điền Ny xấu hổ, còn ca ca một bên cười trộm, nàng cũng không nhin được nở nụ cười, vội vã giới thiệu thân phận của Điền Ny cho phụ thân.

Thấy Trương Nhược Nam thay bản thân giải vây, Điền Ny cảm kích liếc mắt nhìn Trương Nhược Nam, đồng thời hung hăng trừng mắt với Trương Sở Lăng, nghĩ thầm lẽ nào Trương Sở Lăng chính là khắc tinh của mình sao, thế nào mỗi lần ở trước mặt hắn, bản thân bao giờ cũng chịu thiệt, hơn nữa đầu óc cũng trở nên ngây ngốc.

"Nga, nguyên lai người chính là Điền Ny a." Trương phụ chợt hiểu ra, đồng thời quan sát Điền Ny một cách tinh tế, càng nghiêm túc quan sát quân hàm của nàng một lần, "Điền Ny, người đừng trách đầu óc của lão đầu tử ta phản ứng chậm chạp, a lăng bình thường ở trước mặt ta luôn nhắc tới người, không chỉ khen người rất xinh đẹp, còn nói người có khả năng..."

Ánh mắt của Trương phụ nhìn Điền Ny giống như là quan sát con dâu vậy, hắn là càng nhìn càng thoả mãn, đối với Trương Sở Lăng đã gần 30 tuổi mà vẫn chưa có bạn gái nên hắn rất sốt ruột. Vì vậy, bất tri bất giác, trong miệng Trương phụ tuôn ra một câu khen ngợi.

Nghe được lời khen ngợi của Trương phụ, dù là tính cách Điền Ny hướng ngoại, mặt của nàng lúc này cũng đỏ lên, lúc này nàng căn bản là không nghĩ ngờ những lời này rốt cuộc có phải do Trương Sở Lăng nói hay không, dù sao Trương phụ thoát nhìn cùng là phi thường thành thật, hắn là một người có tuổi cũng không có khả năng bịa đặt chuyện này.

Cứ như vậy, dưới sự ca ngợi của Trương phụ, lúc này nội tâm của Điền Ny xấu hổ không ngớt cảm thấy lúng túng, ngoài miệng vẫn ứng phó với Trương phụ, nhưng trong lòng ngọt ngào giống ăn mật vậy, nguyên bản vốn đã hết hi vọng với Trương Sở Lăng nhưng lúc này nàng lại có niềm tin trở lại.

Nghe miệng lưỡi phụ thân lưu loát khích lệ Điền Ny đủ điều, Trương Sở Lăng há miệng kinh ngạc đến độ không thể đóng lại được, đây là phụ thân bình thường ít nói sao? Thịnh thoảng bất giác thấy ánh mắt xấu hổ làm nũng của Điền Ny, Trương Sở Lăng trở nên xấu hổ không ngớt, "Cha a cha, người lại đem đại phiền toái đến cho ta rồi!" Trương Sở Lăng ở trong lòng oán giận phụ thân nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Tiến Vào Tổng Khu Tây Cửu Long

Cảnh viên sau khi hoàn thành huấn luyện PTU, cũng không phải lập tức trở về, mà là bị điều phái đến các tổng khu cảnh sát khác nhau, để hoàn thành một ít nhiệm vụ PTU, như là tiến hành công tác phòng chống bạo loạn cũng như đàn áp khi có bạo loạn, bình thường trong tổng khu chỉ điều tra về bọn tội phạm phản động, khi có hành động thì trợ giúp, quản lý hoạt động chấp hành của phần lớn công chúng, một ít tai nạn lớn hoặc tình tiết phát sinh của vụ án, khả năng có thể điều động ít nhất mười mấy nhân viên trợ giúp. Mặt khác khi có hoạt động bảo vệ lớn, phụ trách bảo vệ xung quanh hội trường.

Trong lúc chấp hành những nhiệm vụ này, trách nhiệm của PTU đi theo cũng không có gì khác, như thường lệ vào lúc tan ca, bình thường PTU sẽ chỉ huy đại đội tuần tra trên đường, giống nhau là 4 người một tổ (trên cơ bản PTU cũng không quá không lo lắng vì đã bố trí tuần cảnh, bọn họ chỉ là lực lượng cảnh sát thêm vào). Bởi giống nhau một tổ tuần cảnh từ 1 đến 2 người, lấy 4 người PTU cùng hành động thì lực chấn nhiếp sẽ rất lớn. Nếu có đại sự kiện, như bắn nhau, hoặc lục soát nơi bán dâm, phòng hình sự có thể điều động PTU đến hiện trường giúp tìm chứng cứ cũng như giữ gìn trật tự. Đơn giản mà nói, PTU không có khả năng gây ảnh hưởng đến trình hình của khu vực, cũng như phòng cung cấp lực lượng cảnh sát.

"Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ chính thức đi đến tổng khu tây Cửu Long, sau khi đến tổng khu tây Cửu Long, hi vọng mọi người thể hiện sự cơ trí, về sau cái các ngươi phải đối mặt chính là chiến trường thực sự, mà không phải là diễn tập như trong trường học..." Quách Quân Vĩ nói với cảnh viên của bốn mấy phân đội của mình.

Một thanh âm lớn cùng vang lên "Yes, Sir!" Đồng thời mọi người vào các xe cảnh sát đang đậu ven đường.

Bị nhốt trong trường học ba tháng, lúc này được thả ra, giống như con chim nhỏ thoát ra khỏi lồng, tâm tình của mọi người đều rất sung sướng, hơn nữa hoàn thành huấn luyện thuận lợi, có nghĩa là tiền đồ về sau của bọn họ sẽ vô cùng tốt đẹp, sự hưng phấn lớn như vậy cũng làm cho cảnh viên PTU đang lái xe cũng cảm thấy hưng phấn theo.

Chỉ là loại cảm giác hưng phấn này sau khi đến tổng khu tây Cửu Long, rất nhanh liền đã biến mất. Bởi vì bọn họ thấy những khuôn mặt xa lạ đột nhiên xuất hiện, lão cảnh viên đón tiếp bọn họ cũng không có nhiệt tình như tưởng tượng, ngược lại, trong mắt bọn họ phảng phất một tia địch ý, hơn nữa lúc bọn họ xoay người, thỉnh thoảng còn có thể nghe được một câu lầm nhục "Quần trang cảnh sát".

Nếu không là do mấy người huấn luyện viên ngăn cản, các cảnh viên nóng tính trong PTU thiếu chút nữa đã nhảy ra kiểm chuyện. Tuy rằng cuối cùng cũng không có ồn ào, thế nhưng những việc này làm cho tâm tình của các cảnh viên PTU thay đổi vì điều.

Sự thay đổi hoàn cảnh này cũng không có ảnh hưởng nhiều đến Trương Sở Lăng, hẳn trước sau vẫn lãnh đạm như người lính bảo vệ trật tự địa phương không quan tâm đến các công việc đối ngoại, có thể nói, trừ bằng hữu cùng thân nhân của hắn ra, rất ít việc có thể làm cho hắn kích động.

Mang theo tâm trạng khác nhau, các thành viên PTU bắt đầu cuộc sống mới của mình. Bởi tổng khu tây Cửu Long tạm thời không có phát sinh sự tình trọng địa gì, cũng không cần lực lượng cảnh sát trợ giúp, do đó bọn họ chỉ tuần tra trên đường, bất quá chính là một tổ tuần cảnh 2 người nay lại biến thành 4 người, trang phục so với ban đầu cũng uy phong凛冽 hơn, đi ở trên đường hấp dẫn ánh mắt của người đi đường.

"A Lăng, ngươi có cảm thấy rằng ta mang giày quân đội, đội mũ cối, người liền trở nên đẹp trai hơn phải không?" Lưu Tuấn Hi thấy Trương Sở Lăng lên kế hoạch tuần tra, khó chịu giống như cây củ cải, hẳn nhiên không được khơi mào đề tài.

Trương Sở Lăng nhìn hắn một cái, cũng không có nói gì, nhưng thật ra Lý Bân cùng một tổ với bọn họ nhìn không được, "Không phải là một kẻ cơ bắp sao, có cái gì đẹp, ngươi xem A Lăng mới là đẹp trai nè, y phục mặc vào rất vừa vặn với thân thể, giống như là được may theo yêu cầu của hắn vậy."

Sau khi được Trương Sở Lăng cứu một mạng, Lý Bân luôn bám theo nịnh bợ Trương Sở Lăng, vô luận làm chuyện gì đều nhất mực đi theo sau Trương Sở Lăng, giao tình của hắn cùng Trương Sở Lăng, cũng nhanh chóng vượt quá giao tình của Lưu Tuấn Hi cùng Trương Sở Lăng.

Lưu Tuấn Hi nghe vậy liền nghiêm túc quan sát Trương Sở Lăng, gật đầu nói, "A Lăng, Lý Bân không nói ta cũng không có chú ý a, thế nào sau khi vừa huấn luyện PTU xong, mọi người hình như đẹp trai hơn a."

"Khanh khách, A Hi ngươi nói cái gì vậy, làm như PTU trở thành nơi làm đẹp vậy, A Lăng người ta luôn đẹp trai như vậy a." Ông Hiệu Linh sau khi nghe Lưu Tuấn Hi nói xong thì cười khanh khách không ngừng.

Kỳ thực đánh đập của Trương Sở Lăng cũng không có thay đổi gì lớn, mà chính là khí chất của hắn. Trương Sở Lăng căn bản chính là một con mọt sách, suốt ngày chỉ biết học tập, bởi bên ngoài hoạt động ít, do đó thân thể suy nhược, hơn nữa sắc mặt tái nhợt, bản thân lại tự ti, suốt ngày cúi đầu, người khác muốn nhìn mặt của hắn cũng khó, tự nhiên, trong lòng mọi người có ấn tượng xấu về hắn. Thế Trương Sở Lăng mới hoàn toàn không giống với trước đây, hắn mỗi ngày đều tiến hành rèn luyện thân thể cực hạn một cách khoa học, đem thân thể vốn suy yếu nhanh chóng rèn luyện khiến cho

người khác cũng phải kinh ngạc , càng chủ yếu chính là, hấn đối với năng lực của mình phi thường tự tin , hơn nữa thái độ muốn tránh xa người khác ,do đó trên mặt rất ít khi lộ ra vẻ tươi cười , cả người thoát nhìn có điểm khác biệt .

"A Lăng, ngươi đừng giống như một cái bình , nói đi nào , ngươi trước đây thực sự đẹp trai như thế sao ?" Luru Tuấn Hi đẩy vai Trương Sở Lăng nói.

"Ngươi ở cùng chỗ với ta nhiều năm như vậy , ta là đẹp trai hay xấu trai ngươi cũng không biết sao , thật là đau lòng mà ." Trương Sở Lăng thờ dài một hơi nói.

Luru Tuấn Hi hiển nhiên không nghĩ tới Trương Sở Lăng sẽ nói ra một câu chuẩn như thế , hấn nhất thời không khỏi sững sờ , không biết chống đỡ như thế nào , chọc cho Lý Bân cùng Ông Hiểu Linh đứng bên cạnh cười không ngừng .

"A Lăng, ta biết ngươi là thay đổi chỗ nào rồi , kỳ thực của dáng dấp của ngươi không có thay đổi , thay đổi chính là tâm của ngươi ." Luru Tuấn Hi chăm chú nhìn Trương Sở Lăng mấy phút đồng hồ , đột nhiên lên tiếng nói.

"Tâm của hấn?" Lý Bân cùng Ông Hiểu Linh đồng thời lên tiếng hỏi, bọn họ bị Luru Tuấn Hi làm cho ngây ngốc không hiểu gì .

"Ân, A Lăng trước kia là một người tự ti , vô luận làm gì sự tình cũng không có lòng tin, suốt ngày cúi đầu, thích than thở , thử hỏi như vậy là người sao , cho dù hấn đẹp trai, ngươi sẽ cảm thấy hấn đẹp trai sao ?" Luru Tuấn Hi mặt hướng Lý Bân cùng Ông Hiểu Linh hỏi.

Không tự chủ được , Lý Bân cùng ông Tiểu Linh cùng lắc đầu. Trương Sở Lăng trên mặt mỉm cười, không hổ là bằng hữu tốt nhất của mình , rất nhanh đã phát hiện ra nơi mà mình thật sự thay đổi .

"Đó chính là , các ngươi nhìn A Lăng hiện tại , các ngươi có thể tìm trên mặt hấn một điểm tự ti nào không ?" Luru Tuấn Hi nhìn thấy Trương Sở Lăng gật đầu, mà Tiểu Linh cùng Lý Bân cũng bị lời của mình hấp dẫn , hấn cũng rất hăng hái, dẫn dắt từng bước mà hỏi thăm .

Kế tiếp , hai người Lý Bân cùng ông Tiểu Linh hiển nhiên rất hứng thú với sự tình trước kia của Trương Sở Lăng , bọn họ liền quán quít lấy Luru Tuấn Hi để hấn kể cho bọn họ nghe những sự việc trước kia của Trương Sở Lăng , mà Luru Tuấn Hi cũng xáo trá lấy việc này để đổi lấy cơm tối . Thấy bạn tốt thực hiện được gian kế , Trương Sở Lăng mỉm cười lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phiên Muộn Của Trương Nhược Nam

Đối với việc rèn luyện thân thể , Trương Sở Lăng cho tới bây giờ chưa từng buông lỏng , cho dù ở trường học huấn luyện cảnh sát , mỗi ngày hấn đều tập chạy trong phòng tập thể hình , tuy rằng dụng cụ tập thể hình nơi này không thể thoả mãn yêu cầu của hấn , thế nhưng dưới tình huống phải sử dụng dụng cụ tập thể hình này , với hấn mà nói cũng có thể chấp nhận dùng được .

Sau khi vào tổng khu tây Cửu Long, Trương Sở Lăng sau khi tan sở chính là về phòng ngủ của mình chơi đùa với dụng cụ tập thể hình DIY , một lần nữa cầm lấy cái dụng cụ đã xa cách 3 tháng , Trương Sở Lăng phát hiện lực lượng toàn thân mình trở nên phần chấn hơn .

Rèn luyện khoảng nửa giờ, bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa , Trương Sở Lăng tưởng người nhà gọi mình ăn cơm, vội vã thu thập dụng cụ tập thể hình rồi rời khỏi phòng . Làm Trương Sở Lăng cảm thấy nghi hoặc chính là , hấn thấy muội muội đứng ở trước cửa phòng mình, áp a áp ứng hình như có lời gì muốn nói, thế nhưng lại không dám nói ra.

"Nhược Nam, ngươi làm sao vậy?" Biểu hiện khác thường của muội muội làm cho Trương Sở Lăng lo lắng , đây không phải là tác phong thường ngày của nàng a.

"Ca... Buổi tối ngươi có thể đi cùng ta tham gia một bữa dạ tiệc được không ." Trương Nhược Nam chăm chú nhìn ca ca , cúi đầu xuống , nắm góc áo nói .

"Dạ tiệc sao ? Buổi tối không ăn ở nhà sao ?" Trương Sở Lăng hỏi, trực giác nói cho hấn biết, muội muội khẳng định gặp phải chuyện khó khăn gì đó , nếu không sẽ không có thẹn thùng như vậy .

"Có người mời ta đi tham gia một buổi tiệc rượu của gia tộc hấn , ta muốn ngươi đi cùng ta ." Trương Nhược Nam giải thích, "Ta đã nói với ba ba là buổi tối chúng ta sẽ ra ngoài ."

Nói xong câu đó , vẻ mặt của Trương Nhược Nam tràn đầy sự chờ mong nhìn Trương Sở Lăng, hi vọng hấn có thể đáp ứng thỉnh cầu của bản thân .

"Người nói với ba ba , rồi mới hỏi ta đi hay không đi, người đây không phải là điển hình việc tiền trạm hậu tẩu sao , được rồi, ta đáp ứng người , cần phải chuẩn bị cái gì đây ?"

Là ai mời muội muội của mình tham gia yến hội , người kia cùng muội muội có quan hệ gì , muội muội vì sao nhất định mang mình đi theo ? Trong nháy mắt , trong đầu Trương Sở Lăng hiện lên vô số ý niệm , thế nhưng hắn thấy khuôn mặt ngây thơ của muội muội , hắn đành lại rất nhiều nghi vấn trong lòng , mà sáng khoái đáp ứng thỉnh cầu của muội muội .

"Ca, người thật tốt quá." Trương Nhược Nam đáng lẽ cho là mình phải tốn rất nhiều lời mới có thể khuyên bảo lung lay được ca ca , không ngờ chưa tốn chút công sức nào đã thành công .

Trương Nhược Nam vui vẻ nắm tay Trương Sở Lăng kéo ra ngoài , khiến cho Trương Sở Lăng phải chào phụ thân một cách vội vàng .

Sau khi Trương Sở Lăng thắng cả ngựa , kinh tế của nhà bọn họ đột nhiên dư dả lên , kỳ thực hoàn toàn có thể tưởng tượng được , một gia đình có 3 cảnh sát , hơn nữa còn có một cảnh sát đã về hưu , cho dù tiền lương có thấp đi nữa cũng dư dả , số đi kinh tế của bọn họ từng quần , hoàn toàn là vì giá thuê nhà ở Hồng Kông quá mắc , mà Trương phụ lại muốn bằng tất cả phương pháp mua được một căn nhà mới , do đó tự nhiên sẽ càng túng thiếu hơn .

Trương Nhược Nam cũng không cùng Trương Sở Lăng đi mua đồ ở Thâm Thủy , mà là trực tiếp dùng xe máy Halley chở Trương Sở Lăng đến Tiêm Sa Khẩu . Tiêm Sa Khẩu chính là nơi chuyên kinh doanh về trang phục ... Cửa hàng nào nàng cũng quen thuộc , mỗi khi đi vào cửa hàng nào , đều đi thẳng đến chỗ bày trang phục nam , không ngại phiền phức thay Trương Sở Lăng mặc thử y phục .

Sau khi đi được 5 cửa hàng , Trương Sở Lăng rốt cục không kiên trì , "Nhược Nam, không cần phải phiền phức như vậy , ta hiện tại muốn trực tiếp đi, người xem hiện tại là mấy giờ rồi."

Trương Nhược Nam giống như nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi , hơn nữa sắc lo lắng của ca ca nàng cũng mặc kệ , cắn răng , trực tiếp dẫn hắn vào một cửa hàng quần áo cao cấp , lựa một bộ âu phục màu vàng nhạt cho Trương Sở Lăng , sau đó lại lấy thêm cho hắn một cái cà-vạt cùng một đôi giày da .

Lúc Trương Sở Lăng mặc thử quần áo đi ra , thần tình của Trương Nhược Nam không khỏi sáng lên , ông chủ của tiệm trang phục khen Trương Sở Lăng không ngớt , nói bộ y phục này cho tới bây giờ chưa có ai mặc qua , nhất định là sẽ giảm giá cho Trương Sở Lăng .

Kỳ thực lấy thân hình cao 187cm của Trương Sở Lăng , vóc người hắn cân xứng, vô luận mặc y phục gì đều hợp cả , phối hợp với khuôn mặt tự tin sáng lạn của hắn , không muốn anh tuấn cũng khó . Chỉ là trước đây hắn ngoại trừ mặc cảnh phục ra thì chỉ mặc y phục bình thường , cho tới bây giờ không mặc qua trang phục như thế này mà thôi .

Y phục là đẹp, nhưng giá cả cũng không thấp , tuy rằng lão bản đã giảm giá , nhưng Trương Nhược Nam vẫn tốn 5 vạn đô la Hồng Kông , tương đương với 3 tháng tiền lương của nàng . Bất quá thấy sắc mặt hưng phấn của nàng , liền thấy được nàng không có chút gì là không muốn , trái lại cảm thấy vật vượt qua cả giá trị của nó .

"Ca, người mặc bộ y phục này mà đi dự yến hội , khẳng định sẽ mê hoặc rất nhiều tiểu thư nhà giàu a ." Trông thấy ca ca thay bộ y phục vào khiến cho cả người hắn như rực rỡ thêm , Trương Nhược Nam có điểm hối hận khi làm cho hắn đẹp trai như thế .

"Àn, thật không, ta phải thử vận khí vào tối hôm nay mới được ." Giọng điệu Trương Sở Lăng hòa theo Trương Nhược Nam .

"Người dám!" Trương Nhược Nam giờ giờ quả đấm nhỏ trước mặt Trương Sở Lăng , "Nếu như người dám trêu hoa ghẹo nguyệt, cẩn thận ta mách chị dâu ."

"Van xin người đó , người đừng có nhắc lại chuyện không có thật này được hay không , ta với Điền Ny căn bản là không có tình ý gì ." Trương Sở Lăng nghe Trương Nhược Nam lại nhắc tới Điền Ny, không khỏi có điểm đau đầu. Từ khi Trương phụ gặp mặt Điền Ny , khi không có việc gì liền nhắc nhở bên tai hắn vài câu , khiến cho hắn phiền muộn không thôi .

"Được rồi, ta không đề cập tới là được. Ca, người biết vì sao buổi tối hôm nay ta lại muốn mang người theo cùng không ?" Trương Nhược Nam thấy ca ca nhắc tay đầu hàng, nàng cười đắc ý , sau đó hỏi.

Thấy ca ca lắc đầu, nàng tiếp tục nói, "Kỳ thực, người mời ta tham gia yến hội ngày hôm nay chính là một bạn trai cũ của ta , ta trước đây không hiểu chuyện, nhận của hắn không ít đồ vật , sau đó lại muốn chia tay với hắn , hắn liền đã coi đây là điểm yếu , luôn đưa ra các loại yêu cầu vô lý đối với ta , còn nói ta nếu như không nghe theo hắn , hắn sẽ đến cục cảnh sát khiếu nại ta ... Do đó ngày hôm nay ta đáp ứng tham gia yến hội của hắn , chính là muốn cùng hắn làm rõ triệt để chuyện giữa hai chúng ta , mà ta lại sợ hắn bày ra trò gì đó ..."

Nghe muội muội tự thuật, Trương Sở Lăng rốt cuộc cũng biết vì sao muội muội lại bối rối như vậy , đối với chuyện muội muội đã từng làm , bất quá hắn hiểu rất rõ , nguyên nhân bởi vì kinh tế trong nhà từng quần , có một đoạn thời gian, muội muội thay đổi bạn trai như cưỡi ngựa xem hoa , hơn nữa phạm là lễ vật do bạn trai tặng , nàng chỉ cần cảm thấy có giá trị sẽ nhận lấy, kết quả khiến người ta ngỡ rằng nàng là một nữ nhân ham của , yêu thích vật chất , Trương Sở Lăng lại biết, muội muội sở dĩ nhận lấy lễ vật, chỉ là muốn phụ vào chi phí của gia đình mà thôi .

"Yên tâm đi, hắn sẽ không dám làm gì đâu ." Nghĩ đến muội muội vì gia đình mà hi sinh nhiều như vậy , lúc này nàng gặp phiền phức, bản thân tự nhiên có nghĩa vụ giải quyết thay cho nàng , Trương Sở Lăng vỗ vỗ vai muội muội nói .

Chương 63: Vu Oan

Theo lời giới thiệu của Trương Nhược Nam, bạn trai trước đây của nàng gọi là Lý Hồng Khánh, nhà bọn họ ở Hồng Kông mở nhiều thương nghiệp, hơn nữa ở vịnh Thiên Thủy còn có một biệt thự xa xỉ, Trương Sở Lăng hiện tại chính là cùng muội muội Trương Nhược Nam đi xe máy đến vịnh Thiên Thủy.

Vịnh Thiên Thủy nằm ở phía nam của Hồng Kông, là vịnh đại biểu cho sự mỹ lệ của Hồng Kông, cảnh sắc vịnh Thiên Thủy rất đẹp, điều đó làm cho nó trở thành một trong các khu dân cư cao cấp nổi tiếng ở Hồng Kông, nhà ở phân bố bên trong rất trắng lẹ, trong đó bao gồm tư trạch xa hoa của các thương nhân giàu có ở Hồng Kông như Lý Gia Thành, Bao Ngọc Cương. Những kiến trúc này nằm sát bên biển, tạo thành một khu vực đặc biệt của vịnh Thiên Thủy, làm người khác khi đến rồi lưu luyến không muốn trở về.

"Nhược Nam, bạn trai của ngươi không có quan hệ gì với Lý Gia Thành chứ?" Ngồi phía sau trên xe máy, cảm thụ được kỹ thuật lái xe tuyệt vời của muội muội, Trương Sở Lăng đột nhiên trêu đùa nói, Lý Gia Thành là người nổi tiếng ở Hồng Kông, hẳn tự nhiên cũng biết một ít.

"Nhà bọn họ sao? Ngay cả xách giày cho Lý Gia Thành cũng không xứng." Trương Nhược Nam hừ lạnh một tiếng, xem thường nói, "Ca, ta nhớ kỹ là ngươi vẫn chưa từng tham gia yến hội cao cấp lần nào a, ngươi đừng có làm cho ta phải mất mặt a, nên nói ít thôi."

Trương Nhược Nam đột nhiên nhớ tới ca ca của mình hình như chưa thấy tình cảnh như thế này, không khỏi có chút lo lắng. Bất quá suy nghĩ một chút ngoại trừ ca ca, thật đúng là sẽ không có người nào khác thích hợp cho tình huống ngày hôm nay, nàng không có cách nào khác hơn là dặn dò Trương Sở Lăng, nói cho hắn biết một ít chuyện cần chú ý.

Trong lòng Trương Sở Lăng ghi nhớ từng chi tiết mà muội muội kêu hắn cần phải chú ý, hắn phát hiện những lễ nghi quý tộc này, qua mấy trăm năm cũng không có thay đổi nhiều, muội muội nói mấy thứ này, phần lớn hắn đều quen thuộc cả, chỉ có một ít bộ phận không giống mà thôi.

Hai huynh muội dọc đường cười nói một chút, khi đến biệt thự của Lý gia ở vịnh Thiên Thủy, yến hội đã chính thức đã bắt đầu. Đưa cho đứa bé giữ cửa một tấm mời thiệp, Trương Nhược Nam dẫn ca ca đi vào phòng khách của biệt thự Lý gia.

Sau khi vào phòng khách của biệt thự, dựa theo giao ước lúc trước. Huynh muội Trương Sở Lăng tách ra, Trương Sở Lăng chỉ là phụ trách trông chừng muội muội ở đằng xa, không có tình huống phát sinh nào, hẳn có thể tự do hoạt động.

Bởi vì yến hội đã bắt đầu, do đó phòng khách có vẻ rất náo nhiệt, không gian gần 100 mét vuông, dĩ nhiên lúc này có điểm chen chúc, trông thấy trong đám người toàn khuôn mặt tươi cười dôi trá, Trương Sở Lăng tìm một góc để ngồi, rồi lấy một ít đồ ăn từ người phục vụ mà thưởng thức.

Vừa ăn, Trương Sở Lăng vừa đánh giá cái biệt thự này, sân nhà đều được lát bằng gỗ lim quý hiếm, trang trọng mà không mất đi vẻ trắng lẹ, mà một cái phòng khách lớn như vậy, chung quanh chỉ bày ra hai cái bàn, hơn nữa cũng là dùng gỗ lim chế tạo, nhìn qua có vẻ cổ kính. Một chiếc đèn thủy tinh lớn được treo trên trần nhà, ánh sáng ngọn đèn tỏa ra lơ mơ, mà cửa sổ bên trái sát đất đã chiếm hầu như cả mặt tường. Bên cạnh cửa sổ sát mặt đất, còn có một cái tủ rượu tinh xảo, bên trong bày một ít rượu tây màu đỏ, khoảng chừng ba mươi bình. Còn lại bên kia là một loạt sofa sang trọng.

Sau khi quan sát xong bố cục của căn phòng, Trương Sở Lăng không khỏi âm thầm gật đầu, phòng ốc ày bố trí mộc mạc mà trang nhã, thoạt nhìn không có một điểm tầm thường a, phòng ở phải phù hợp với trình độ cùng phẩm chất của chủ nhân chứ, một người như vậy, làm sao có thể đi uy hiếp muội muội đây?

Trong lòng Trương Sở Lăng có điểm nghi hoặc, rốt cuộc là bản thân phán đoán sai, hay là muội muội đang nói xạo với mình?

Trong lúc quan sát căn phòng, Trương Sở Lăng cũng không có quên sự tồn tại của muội muội, phải biết rằng nhiệm vụ chủ yếu của hắn ngày hôm nay chính là bảo hộ muội muội, nếu như bởi vì bản thân sơ sẩy mà khiến cho muội muội bị uy hiếp hoặc tổn thương, tội của hắn sẽ rất lớn, do đó tầm mắt của hắn thủy chung không có ly khai khỏi Trương Nhược Nam, đương nhiên, độ lớn cùng phương, cũng sẽ không khiến cho người khác có điểm hoài nghi.

Hắn thấy muội muội tựa hồ có vẻ bất an, nhãn thần của nàng hoảng loạn nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm người quan biết với mình, lại giống như là sợ gặp phải người mình quen biết. Bởi vì vẻ đẹp của nàng, rất nhanh đã có người đi tới bên cạnh nàng, đều bị nàng nói đám ba câu rồi đuổi đi.

Thấy bộ dáng nhu nhược của muội muội lúc này với bộ dáng bình thường khi ở cục cảnh sát giống như là hai người khác nhau, Trương Sở Lăng thiếu chút nữa nhìn không được muốn đi tới bảo hộ trước mặt muội muội, bất quá nhớ tới lời nói của nàng lúc đi trên đường, hắn lại nhìn xuống. Hắn biết tuy rằng biểu hiện bên ngoài của muội muội nhu nhược, nhưng bên trong nàng lại rất kiên cường, nếu nàng quyết định thân mình giải quyết vấn đề này, bản thân nếu như tùy tiện nhúng tay vào thì nàng nhất định sẽ không vui, bản thân chỉ cần làm một việc duy nhất chính là ở bên cạnh tiếp sức cho nàng, khi cần thiết thì xuất hiện một chút.

Rất nhanh, có một thanh niên mặc âu phục đến bên cạnh muội muội, chỉ thấy hắn đại khái cao khoảng 180 cm, vóc người hoàn mỹ cùng vẻ bề ngoài

anh tuần , hơn nữa trên mặt mỉm cười tràn đầy tự tin , trên môi vẫn còn mang một cái gợn kính .

Thấy hần đến, thân thể muội muội rõ ràng có một chút run rẩy , trong ánh mắt hiện lên một tia hoảng loạn, sau khi thanh niên đeo kính mất đến bên cạnh muội muội , cũng không có khách khí đến gần, mà là thân thiết kéo tay muội muội , môi nhúc nhích, mỉm cười cùng muội muội nói chuyện, nhưng muội muội không khách khí rút lại cánh tay bị người thanh niên kia nắm lấy , trên mặt lạnh lùng nói một câu .

Sau khi gắng gượng như vậy , càng ngày càng nhiều người vây quanh quan sát bọn họ , làm cho tầm nhìn của Trương Sở Lăng bị ngăn trở , hần phải bước về phía của muội muội vài bước , cho đến khi thấy được muội muội thì mới dừng lại .

Có thể bởi vì không nói lại được mối quan hệ , thanh niên đeo kính mở miệng nói nhỏ một câu bên tai muội muội , sau đó liền rời đi với vẻ mặt thâm độc, mà khi muội muội nghe được câu nói kia thì sắc mặt của nàng trắng bệch , thần tình cũng có chút hoảng hốt.

Thấy bộ dạng này của muội muội , Trương Sở Lăng cũng nhìn không được nữa, đôi chân nhanh chóng hướng về phía muội muội mà tiến đến . Chính là cước bộ của hần rất nhanh phải dừng lại , bởi vì hần thấy một nữ nhân xinh xắn mang giày cao gót lao đảo đi theo sau đụng phải muội muội , làm cho túi xách của muội muội rớt xuống , nàng lại nhanh chóng khom lưng nhặt túi xách của muội muội lên , lập tức nói một tiếng xin lỗi, lại tiếp tục đi tiếp .

Trương Sở Lăng thấy muội muội bị đụng phải cũng không có bị thương gì , hần yên lòng, chỉ là tràn ngập hoài nghi đối với nữ nhân kia , mặc dù bước không vững do uống say trong một yến hội như thế này là rất bình thường , chính là Trương Sở Lăng vẫn còn nhạy cảm phát hiện ra , lúc nữ nhân kia cúi người xuống nhặt túi xách , động tác của nàng lại rất nhanh nhẹn , bộ dạng căn bản là không giống người uống say .

Trương Sở Lăng nghĩ tới đây, hần không tự chủ được liền tìm nữ nhân đã đụng phải muội muội trong đám người , rất nhanh, hần liền đã phát hiện không đúng, lúc này người đàn bà kia đang thân thiết ý ới với tên thanh niên đeo kính bị muội muội cự tuyệt lúc này , bọn họ cười cười nói nói , hơn nữa thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía muội muội, trên mặt không có một chút say .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nữ Nhân Thông Đồng Với Người Khác

Mang theo nghi vấn trong đầu , Trương Sở Lăng đi tới bên cạnh muội muội , quan tâm hỏi thăm, "Nhược Nam , vừa rồi hần nói cái gì vậy ?" Lúc này Trương Sở Lăng đoán ra thanh niên đeo kính kia mười phần chính là Lý Hồng Khánh mà muội muội nói đến

Tuy rằng sắc mặt của Trương Nhược Nam tái nhợt , nhưng kiên cường lắc đầu, "Ca, chúng ta trở về đi, ta không muốn tiếp tục nán lại ở đây nữa ."

Thấy cảm xúc của muội muội có điểm sa sút , Trương Sở Lăng yêu thương sờ sờ đầu muội muội , "Không có gì , tất cả đều là quá khứ."

Lúc này con mắt Trương Sở Lăng nhìn thấy túi xách của muội muội , trong đầu của hần nhanh chóng hiện lên một ý niệm . Vừa rồi người đàn bà kia cố ý đụng phải muội muội , lại không có làm muội muội bị thương , mà lại có ý làm rơi túi xách , lẽ nào, người đàn bà kia đã động tay chân gì đó vào cái túi xách này ?

Nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng cũng nhìn không được nữa, nếu như người đàn bà kia động tay chân gì đó vào cái túi xách , như vậy khẳng định đang có một âm mưu nào đó đang chờ muội muội , bản thân hai người cũng không khả năng dễ dàng rời khỏi cửa biệt thự này .

Trương Sở Lăng nhẹ nhàng đi tới kéo cái túi xách của muội muội hơi nghiêng một chút , chăm chú dựa sát vào thân thể của muội muội, mượn thân thể yểm hộ , tay hần luồn vào túi xách của muội muội , bởi vì lúc muội muội đi chợ mua trang phục , Trương Sở Lăng đối với các đồ vật trong túi xách của muội muội đều rất rõ ràng , lúc này hần muốn tìm ra từ bên trong một vật không thuộc về đồ vật của nàng là rất dễ dàng .

Sở dĩ Trương Sở Lăng hành động bí mật như vậy , là bởi vì hần phát hiện Lý Hồng Khánh cùng nữ nhân xinh đẹp kia thỉnh thoảng lại liếc mắt quan sát muội muội của mình , mà hần phi thường tức giận việc Lý Hồng Khánh thông đồng với nữ nhân kia đối phó với muội muội của mình , ở trong lòng liền nghĩ ra một kế hoạch trả thù .

Rất nhanh, một vật cứng được Trương Sở Lăng tìm ra , Trương Sở Lăng nhanh chóng liếc mắt nhìn , phát hiện là một viên kim cương , viên kim cương này trong suốt , to bằng hạt đậu Hoà Lan , hơn nữa hình dạng chính tề , thoạt nhìn giống như một hình đa diện , hần biết màu sắc của kim cương càng sáng , hình dạng càng chính tề , đại biểu cho viên kim cương đó càng hiếm , giá trị tự nhiên cũng sẽ càng cao .

Thấy viên kim cương xa xỉ như vậy , Trương Sở Lăng dùng đầu ngón chân cũng biết là bọn Lý Hồng Khánh muốn vu oan cho muội muội . Lý Hồng Khánh này thật là lợi hại , không trở thành người yêu được thì liền trở mặt , cũng tốt thôi nhân tiện cho muội muội thấy được bộ mặt thật của hần (DG : Đoạn này chém gió , không bit có đúng hem)

"Nhược Nam, ta có chút khó chịu (nguyên lai là mắc tiểu) người chờ ta một chút a." Nói xong câu đó, Trương Sở Lăng lập tức hướng phía Lý Hồng Khánh cùng nữ nhân xinh đẹp kia mà vội vã đi đến , bởi vì tâm tình Trương Nhược Nam sa sút , cũng không có phát hiện ra hướng mà ca ca rời đi .

Bóng lưng của Trương Sở Lăng cùng Trương Nhược Nam chặt chẽ ý với nhau đều rơi vào trong mắt Lý Hồng Khánh , thần sắc trên mặt Lý Hồng Khánh trở nên hung dữ , ly rượu nhỏ nắm trong tay cũng run lên . Lúc này thấy Trương Sở Lăng hướng phía mình mà đi đến , hắn không khỏi nghi ngờ, người nam nhân này muốn làm gì, thay Trương Nhược Nam lấy lại công đạo, hay là tìm bản thân mình giảng đạo lý ?

Lý Hồng Khánh xem thường nhìn Trương Sở Lăng đến gần, đang chuẩn bị làm Trương Sở Lăng khó xử , nhưng Trương Sở Lăng cứ như không nhìn thấy hắn , mà là thân thiết đưa tay hướng về phía nữ nhân xinh đẹp bên cạnh hắn , ôn nhu nói , "Vị tiểu thư xinh đẹp, ta có thể may mắn nhảy với nàng một điệu được không ?"

Trang phục của Trương Sở Lăng ngày hôm nay là do Trương Nhược Nam tỉ mỉ lựa chọn , do đó lúc này vẻ đẹp trai của hắn cũng không có thua kém gì Lý Hồng Khánh , hơn nữa trên mặt của hắn còn hơn Lý Hồng Khánh về sự trưởng thành cùng chừng mực , trong ánh mắt của hắn tựa hồ tản ra một loại hào quang làm mê hoặc lòng người .

Lúc Trương Sở Lăng thân mật tiếp xúc với Trương Nhược Nam cũng lọt vào mắt nữ nhân này , lúc này thấy Trương Sở Lăng bỏ qua Trương Nhược Nam mà đến mời nàng khiêu vũ , nữ nhân này thoả mãn đến cực độ , trong tiềm thức , nữ nhân này xem Trương Sở Lăng chính là một công tử văn nhã của một đại gia tộc , chỉ thấy nàng thân nhiên cười, đem bàn tay trắng nõn của mình đưa cho Trương Sở Lăng .

Nhìn nữ nhân bên cạnh bị Trương Sở Lăng cướp đi, hơn nữa trên mặt lại còn dạt dào xuân ý , Lý Hồng Khánh tức giận đến nổi thiếu chút nữa làm rơi cái ly , nữ nhân này tuy rằng các phương diện điều kiện cũng không tệ , hơn nữa cũng rất thích hắn , nhưng chính là Lý Hồng Khánh cũng không có thích theo đuổi loại nữ nhân này , do đó cho tới nay Lý Hồng Khánh rất ít khi thân mật với nàng ta , thỉnh thoảng mới phát tiết lên thân thể của nàng ta một phen . Ngay cả như vậy, cũng không có nghĩa là Lý Hồng Khánh có thể dễ dàng tha thứ cho việc nàng cùng nam nhân khác thân thiết .

Nam nhân đều là một loại động vật ích kỷ , một khi nữ nhân có quan hệ cùng bản thân , cho dù nếu không yêu thích nữ nhân đó , hắn cũng đem nữ nhân đó trở thành vật riêng của mình , không cho phép nam nhân khác động vào nàng , mà lúc này Lý Hồng Khánh hiển nhiên là rất tức giận , trông thấy Trương Nhược Nam đứng cô đơn ở bên kia, cái miệng của hắn mím cười, "Người đã câu dẫn nữ nhân của ta, ta sẽ cho nữ nhân của người thấy bộ mặt thật của người ."

Lúc này Lý Hồng Khánh còn tưởng rằng Trương Sở Lăng cùng Trương Nhược Nam có quan hệ bạn trai bạn gái , cũng khó trách Lý Hồng Khánh sẽ cho rằng như thế , hắn đối với tình hình gia đình của Trương Nhược Nam cũng không có hiểu rõ lắm , chỉ là tìm thám tử tư để hiểu rõ một ít , mà hình của Trương Sở Lăng do thám tử tư cung cấp so với Trương Sở Lăng lúc này là hoàn toàn khác nhau .

"Nhược Nam, sao người lại ở đây một mình vậy , có phải bạn trai bỏ mặc người hay không ?" Lý Hồng Khánh đi tới bên cạnh Trương Nhược Nam , thậm chí trong lòng hắn còn có một tia hi vọng, Trương Nhược Nam nếu nhìn thấy Trương Sở Lăng thân thiết với nữ nhân khác thì lập tức sẽ trả thù hắn , ngược lại sẽ tốt với mình , như vậy hắn có thể không truy cứu trách nhiệm của Trương Nhược Nam .

Trương Nhược Nam nghi hoặc nhìn Lý Hồng Khánh , hiển nhiên không rõ hắn lại đến bên cạnh mình lần thứ hai , hơn nữa thái độ tựa hồ rất giống bạn bè .

Lý Hồng Khánh cho là mình nói đúng việc Trương Nhược Nam đang suy nghĩ , hắn "cắm giận bất bình" chỉ vào sàn nhảy giữa đại sảnh , "Người xem, bạn trai của người đang thân thiết khiêu vũ với tiểu yêu tinh kia kìa , hắn tại sao có thể đối với người như vậy ?"

Theo hướng ngón tay của Lý Hồng Khánh , Trương Nhược Nam thấy được ca ca của mình đang khiêu vũ cùng nữ nhân đã va vào mình lúc này , ánh mắt của nàng lý hiện lên một tia kỳ quái , ca ca từ lúc nào học được khiêu vũ , hơn nữa dáng người lại linh hoạt như vậy , còn có, hắn thế nào lại quyến rũ được nữ nhân kia dễ dàng như vậy ?

Nhân thân bất định của Trương Nhược Nam rơi vào trong mắt của Lý Hồng Khánh , hắn nhầm lẫn cho rằng Trương Nhược Nam sinh tức giận đối với bạn trai , không khỏi ở một bên đổ thêm dầu vào lửa , "Nhược Nam, nam nhân như vậy không nên quen biết , chỉ biết dụ dỗ nữ nhân , người đừng xem ta nhiều chuyện a , trong lòng ta vẫn chỉ có một mình người thôi ."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Trêu Đùa

"Nếu như ta nhớ không lầm , ‘ tiểu yêu tinh ’ kia hình như là nữ nhân của người a ?" Trương Nhược Nam thấy ca ca đang ôm một nữ nhân khiêu vũ ở trong sân nhảy , tâm tình nặng nề cũng nàng đã khá lên rất nhiều , đầu óc cũng trở nên linh hoạt hơn .

"Này... Đây là chuyện quá khứ , loại nữ nhân này làm sao có thể so với người , tôi đa chi có thể dùng để chơi đùa một chút thôi ." Lý Hồng Khánh không nghĩ tới Trương Nhược Nam lại biết đó là nữ nhân của mình , hần đầu tiên là sững sốt , sau đó nhanh chóng giải thích về người đàn bà kia .

Nghe được Lý Hồng Khánh nói , trên mặt Trương Nhược Nam hiện lên dáng vẻ tươi cười hài lòng , trong lúc nhất thời Lý Hồng Khánh cảm giác toàn bộ thế giới đều trở nên ấm áp , trên mặt hần cũng mỉm cười.

"Được rồi, người đàn bà kia tên gọi là gì ?" Trương Nhược Nam đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Nàng gọi là Phương Diệu Na, hai chúng ta đừng nói về nàng nữa , người đàn bà kia không có gì thú vị cả ." Lý Hồng Khánh cho rằng Trương Nhược Nam đang ghen, không ngừng chê bai bạn gái Phương Diệu Na của mình

"Nga, thế nào là không thú vị ?" Trương Nhược Nam hình như đột nhiên trở nên rất bất quá (ý nói nhiều chuyện) , từng bước mà hỏi thăm.

"Vóc người nàng không chuẩn , tính tình thì thất thường, ngoại trừ khuôn mặt miễn cưỡng chấp nhận được , lại hay bám theo người ngoài..." Lý Hồng Khánh thấy hiếm khi nào mà Trương Nhược Nam khơi mào đề tài , hơn nữa lúc này hần đang có tình muốn nói lại mối quan hệ với Trương Nhược Nam , nên xuất hết bản lĩnh của mình để làm vui lòng Trương Nhược Nam .

"Cảm tạ người đã nói chuyện với ta lâu như vậy , ta rất vui vẻ , bất quá hiện tại ta phải về nhà , bai bai ." Trương Nhược Nam nhìn thấy người đàn bà kia đứng sau Lý Hồng Khánh tức giận đến mức run lên , nàng mới nở nụ cười , khách khí vẫy vẫy tay về phía Lý Hồng Khánh .

"Nhược Nam, người làm sao nói đi là đi được , bữa tiệc còn chưa kết thúc a ." Đáng lẽ Lý Hồng Khánh cho rằng mình có cơ hội có thể xoay chuyển được nhưng không nghĩ đến Trương Nhược Nam lại đột nhiên phải về , vội vã lên tiếng .

"Ách..." Thấy Trương Sở Lăng đột nhiên xuất hiện, thanh âm của Lý Hồng Khánh dừng lại , bởi vì hình như thấy Trương Nhược Nam giống như chưa có chuyện gì phát sinh vậy , vẫn thân thiết ôm lấy cánh tay của Trương Sở Lăng như cũ , mà Trương Sở Lăng lại quay đầu lại mở hai mắt trừng với hần , giống như đang khoe khoang vậy .

Lý Hồng Khánh quay đầu, lại phát hiện bạn gái Phương Diệu Na của mình đứng bên cạnh với khuôn mặt tái mét , nhớ tới phản ứng khác thường vừa rồi của Trương Nhược Nam , trong đầu hiện lên một ý niệm xấu , chẳng lẽ lúc mình nói ra những lời kia , Phương Diệu Na đã đứng phía sau mình ? Sở dĩ Trương Nhược Nam có thái độ như vậy , chính là muốn gây xích mích giữa mình và Phương Diệu Na ?

Bất quá đối với Phương Diệu Na, Lý Hồng Khánh thật đúng là sẽ không quan tâm, bởi vì Phương Diệu Na luôn luôn bám lấy hần . Tuy rằng hần vừa mới nói không ít lời chê bai đối với Phương Diệu Na , chính là hần cũng nhớ lại rằng chính Phương Diệu Na dám trước mặt hần đáp ứng khiêu vũ cùng nam nhân khác .

"Thế nào, mùi vị của nam nhân khác so với ta có tốt hơn không ?" bình tĩnh nhìn khuôn mặt Phương Diệu Na bên cạnh, trong lòng Lý Hồng Khánh tức giận quở trách .

Trong lòng Phương Diệu Na uất nghen không chịu được , lúc đầu thấy vẻ đẹp trai anh tuấn của Trương Sở Lăng , y phục trên người cũng xa xỉ, hơn nữa trên người lại tỏa ra khí chất của một nam nhân trưởng thành , do đó liền đáp ứng lời mời của Trương Sở Lăng , nàng suy nghĩ , có tư cách tới tham gia yến hội ngày hôm nay , không phải chính là bằng hữu của Lý Hồng Khánh sao nên mới đáp ứng hần .

Sau khi vào sân nhảy , vũ kỹ ưu nhã mà thành thạo của Trương Sở Lăng càng khiến cho nàng say mê , giữa lúc nàng mê mẩn đến nỗi không kiềm chế được đối với Trương Sở Lăng , Trương Sở Lăng lại đột nhiên nói ra một câu , làm cho nàng bất chợt cảm thấy ngẩn ngơ , đồng thời liền rời khỏi sân nhảy .

"Tiểu thư, mùi nước hoa trên người nàng tựa hồ rất khó ngửi ." Lúc Trương Sở Lăng nói những lời này , hần bụng mũi, cau mày, đồng thời đưa một tay không ngừng phẩy phẩy trước mũi , tựa hồ như gặp phải mùi lạ .

Thấy Phương Diệu Na lại không để ý đến câu hỏi của mình , Lý Hồng Khánh tức giận, hần nắm lấy tóc của Phương Diệu Na , hung hăng nói , "Người có nghe ta hỏi không , có phải tên nam nhân kia đã lấy mất hồn vía của người rồi hay không ?"

Đầu đau nhức làm Phương Diệu Na hồi phục lại tinh thần , nàng tùy ý để Lý Hồng Khánh nắm lấy đầu , "Người nếu như không sợ mất mặt, vậy người cứ nói to lên đi , cả phòng sẽ chú ý vào người đó." Đối với tính tình vui buồn thất thường của Lý Hồng Khánh , Phương Diệu Na đã quen rồi .

Lý Hồng Khánh thấy quả nhiên có người nhìn về phía hần với ánh mắt khác thường , vội vã buông ra tóc của Phương Diệu Na ra , "Người nói ta mất mặt, chính người cũng không phải là mất mặt sao , người khác mới đưa tay ra , người liền bám lấy , trông giống như một con mèo khát tình vậy ..." Âm thanh la rầy của Lý Hồng Khánh đè thấp xuống.

Nghe được lời nhục mạ của Lý Hồng Khánh , trong lòng Phương Diệu Na bị phần không ngớt , chính là nàng chỉ có thể bất đắc dĩ chịu đựng , nàng biết, nếu như bản thân nhất thời tức giận mà tranh cãi , buổi tối phải lưu lạc đầu đường. Lăn lộn cuộc sống nhiều năm như vậy , nàng đã sớm nhận thức được cuộc sống đô thị chính là coi trọng vật chất .

Móc trong ví ra chiếc khăn tay , lau khô nước mắt , Phương Diệu Na lạnh lùng nói, "Nếu như người vẫn còn dự định đối phó với Trương Nhược Nam kia , hiện tại người nên bắt đầu hành động đi ." Lúc nói những lời này , trên mặt Phương Diệu Na không có một điểm cảm xúc gì , tựa hồ muốn nói đây là một chuyện nhỏ không đáng kể .

Lý Hồng Khánh nghe vậy cũng là cả kinh, hần tuy rằng không thích Phương Diệu Na này, chính là đối với chỉ số thông minh cùng sự nhẫn nại của nàng lại

rất bối phục , lúc này nghe được Phương Diệu Na nói, hần cuống quít nhìn về phía cửa , lại phát hiện Trương Nhược Nam kéo Trương Sở Lăng đã bước ra khỏi cửa .

"Trương Nhược Nam tiểu thư, xin dừng bước, người tạm thời không thể rời khỏi đây được ." Trông thấy Trương Nhược Nam thân mật cùng với nam nhân kia , trong mắt Lý Hồng Khánh tức giận , hần lớn tiếng hô to về cửa ra vào .

Bởi vì tiếng hô to của Lý Hồng Khánh , phòng khách nhất thời im lặng , sự chú ý của mọi người đều tập trung lên người của Lý Hồng Khánh , mọi người thấy sắc mặt không tốt lành gì của Lý Hồng Khánh , lại nhìn một chút đến đôi tuấn nam mỹ nữ ở cửa phòng khách , trong lòng đều phỏng đoán đag xảy ra chuyện gì .

"Ha hả, rốt cục nhìn không được sao." Trương Sở Lăng nghe vậy dừng bước, Trương Nhược Nam cũng nghi hoặc đứng ở cửa .

Lý Hồng Khánh đi nhanh đến bên cạnh Trương Nhược Nam , "Xin lỗi, bởi vì phòng khách vừa bị mất một viên kim cương , do đó người phải ở lại chỗ này một chút ."

Khi Lý Hồng Khánh nói những lời này , con mắt chăm chú nhìn vào túi xách của Trương Nhược Nam , hần mặc dù ở không có nói là Trương Nhược Nam lấy cắp kim cương , chính là không ít người đã nhìn ra, Lý Hồng Khánh hoài nghi là viên kim cương đang nằm trong túi xách của Trương Nhược Nam .

Lông mi Trương Nhược Nam dựng lên , liền hùng hồn lấy túi xách đang đeo trên vai xuống , chuẩn bị đưa cho Lý Hồng Khánh , lại bị Trương Sở Lăng nắm lấy .

"Người nói lời này là có ý gì ? Lẽ nào người nói mất một viên kim cương , liền đổ tội lên người chúng ta sao , nếu như ngày hôm nay không tìm ra kim cương , có phải tất cả mọi người ở đây đều không thể rời biệt thự hay không ?" Trương Sở Lăng chăm chú nhìn Lý Hồng Khánh , vẻ mặt phẫn nộ.

Đáng lẽ tất cả mọi người hoài nghi Trương Nhược Nam là kẻ trộm , chính là Trương Nhược Nam lại làm việc thẳng thắn như thế khiến cho nghi ngờ của mọi người giảm xuống , lúc này nghe được Trương Sở Lăng nói, người trong phòng khách cũng rối loạn lên , đúng vậy, vạn nhất không có trên người cô bé , có phải mọi người ở đây không thể rời đi hay sao ? Có thể nói, Trương Sở Lăng đã thành công khi đem Lý Hồng Khánh trở thành kẻ địch chung của mọi người .

Nguồn: Kiếm Giới (<http://kiemgioi.com>)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tự Ý Làm Bậy Không Thể Sống Được (Thượng)

Lý Hồng Khánh hiển nhiên không nghĩ tới lời nói của Trương Sở Lăng lại sắc bén như vậy , thoáng cái bản thân lại có nhiều kẻ thù đến như vậy , thấy trong đại sảnh mọi người nghị luận sôi nổi , rõ ràng không thể khờ khạo chế được sự ồn ào này , hần vội vã lớn tiếng nói , "Chúng ta tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ hoài nghi vị tiểu thư này lấy trộm kim cương , mà là có người thấy vị tiểu thư này lấy trộm kim cương của chúng ta ."

Khách và bạn của Lý Hồng Khánh trong địa sảnh đang ồn ào thì nghe Lý Hồng Khánh nói , bất quá lúc này bọn họ bắt đầu chỉ trỏ về phía Trương Nhược Nam .

Thấy mọi người dùng ánh mắt soi mói khác thường nhìn về phía mình, Trương Nhược Nam rốt cục nhìn không được , nàng chỉ vào Lý Hồng Khánh mắng, "Lý Hồng Khánh, người đừng cho rằng bày ra trò này ta sẽ khuất phục người." Nói xong lại kéo cánh tay Trương Sở Lăng , "Ca, người hãy đưa túi xách cho hần đi , xem hần có lục soát ra viên kim cương nào không ."

Trương Sở Lăng vỗ vỗ vai muội muội , ra hiệu nàng không nên kích động, sau đó mới quay sang nói với Lý Hồng Khánh , "Người khác nói thấy nàng lấy trộm đồ thì người liền tin à , vậy người khác nói người ăn phân thì người cũng làm theo sao , người có biết trong từ điển Hán ngữ câu " nói chuyện vô căn cứ " không ?"

"Người..." Lý Hồng Khánh bị lời nói của Trương Sở Lăng làm đỏ mặt tới mang tai , từ nhỏ đến lớn cha mẹ còn chưa có la mắng hần , chớ nói chi đến việc nhục mạ hần như vậy , bất quá thấy Trương Sở Lăng cao to hơn hần , hơn nữa mồm miệng của bản thân cũng không có bằng đối phương , hần hần chỉ vào túi xách của Trương Nhược Nam nói , "Nàng có lấy trộm đồ hay không , mở cái túi xách ra cho mọi người xem sẽ rõ ràng ."

"Người nói kiểm tra thì sẽ cho người kiểm tra sao , người cho là mình có thân phận gì , người có tư cách đó sao , có tin ta tố cáo người tội xâm phạm tự do cá nhân không ?" Lý Hồng Khánh càng tức giận đến phát điên, trong lòng Trương Sở Lăng như được trút giận , dám vu oan cho muội muội của mình , không giáo huấn hần không chừng lần sau hần lại tiếp tục ám chiêu gì đó để đối phó với muội muội .

Đáng lẽ mọi người cảm thấy việc kiểm tra túi xách mà Lý Hồng Khánh nói chính là biện pháp giải quyết tốt nhất , chính là lời nói của Trương Sở Lăng cũng có lý , trong lúc nhất thời mọi người cảm thấy khó xử .

Lý Hồng Khánh hiển nhiên là bị tức đến hồ đồ , hất vung tay lên, hai gã bảo vệ bên cạnh hấn lập tức đi đến "Đem bắt hai người bọn họ lại , mang túi xách của bọn họ lại đây ."

"Vâng, thiếu gia." Hai tên bảo vệ nghe vậy liền hướng phía Trương Sở Lăng và Trương Nhượng Nam mà đi đến , đồng thời bóp bóp bàn tay , nhìn về phía Trương Sở Lăng cùng Trương Nhượng Nam với ánh mắt giống như con mèo đang vờn con chuột vậy .

Trương Nhượng Nam thấy thế thì thân thể có chút run rẩy , nàng dù sao cũng là một nữ hài, mặc dù đã qua huấn luyện võ thuật ở trường học cảnh sát , chính là đối mặt với luyện tập là hai cái khác nhau , hơn nữa còn là hai tên nam nhân cao hơn cả nàng , nàng bây giờ còn không hiểu vì sao ca ca ngày hôm nay giống như đã trở thành một người khác vậy , mồm miệng trở nên sắc bén như vậy , trước đây ở cục cảnh sát bất kể người khác có nói gì đi nữa hấn đều nhìn nhục sao ? Chẳng lẽ là bởi vì thấy người khác khi dễ mình nên ca ca mới ra tay sao , nghĩ tới đây, lá gan của Trương Nhượng Nam cũng to ra rất nhiều , lực chú ý cũng tập trung lên trên người ca ca .

Trương Nhượng Nam kỳ quái phát hiện, lúc này trên mặt ca ca không có điểm sợ hãi, trái lại còn mỉm cười, lẽ nào hấn không biết mình đang đối mặt với nguy hiểm sao ?

Hai tên bảo vệ vốn định phân công nhau , mỗi người đối phó một người , chính là bị nhãn thần của Trương Sở Lăng liếc qua , trực giác nói cho bọn họ biết , Trương Sở Lăng mới là nhân vật nguy hiểm, liền trao đổi với nhau bằng mắt , bọn họ đồng loạt hướng về phía Trương Sở Lăng.

Thấy biểu tình của Trương Sở Lăng khi đối mặt với bọn họ không có chút sợ hãi chút nào , trái lại trong ánh mắt lại toát lên vẻ thương hại , hai cái bảo tiêu nhận thấy Trương Sở Lăng tuyệt đối là một cao thủ , trong lòng bọn họ nghĩ đến rất nhiều chiêu võ thuật lợi hại để chuẩn bị đối phó với Trương Sở Lăng , làm bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn chính là, bọn họ chưa kịp xuất ra chiêu gì , không phải bọn họ bị đánh bại , mà là bọn họ chỉ cần có một chiêu đã "khống chế" được Trương Sở Lăng .

Thấy Trương Sở Lăng bị bảo vệ khống chế một cách đơn giản , trên mặt Lý Hồng Khánh lộ ra dáng vẻ tươi cười , hấn nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Trương Sở Lăng , giơ một chân lên để chuẩn bị xuất ám chiêu lên người Trương Sở Lăng để trút giận , bất chợt hấn nghe được một tiếng gió, sau đó thấy chân của mình đã bị thân thể của hai tên bảo vệ đè lên , một lực rất lớn mang làm cho thân thể hấn ngã xuống mặt đất , trong khoảnh khắc, hấn thậm chí nghe thấy tiếng gãy của xương đùi mình .

Ngược lại mọi người xung quanh lại hít một ngụm khí lạnh , người nào cũng có thể thấy được chân của Lý Hồng Khánh sợ là đã bị phế hoàn toàn , chỉ là mọi người đối với Lý Hồng Khánh cũng không có đồng tình cho lắm , dù sao vừa rồi Lý Hồng Khánh nhân lúc Trương Sở Lăng bị khống chế xuất ám chiêu thì mọi người đều trông thấy , người ta đứng yên ở đó , người không có việc gì đến gần làm gì , hơn nữa ngay cả thân thể người người ta cũng chưa có chạm tới , vậy là do người nào ?

Chỉ là trong lòng mọi người đều nghi hoặc không ngớt , Trương Sở Lăng rõ ràng bị khống chế , hấn thế nào lại động thủ được , lẽ nào hai tên bảo vệ kia cố ý thả ra , chính là nhìn thấy bộ dạng thống khổ không chịu được của hai tên bảo vệ , liền biết việc Trương Sở Lăng động thủ là thật , trong lòng đối với thân thủ của Trương Sở Lăng có vài phần xem trọng .

Sự tình đột nhiên lại xảy ra biến cố như vậy , ai cũng dự liệu không được , trong lúc nhất thời phòng khách cực kỳ yên tĩnh , bầu không khí có điểm quý dị . Hai con người của Phương Diệu Na đảo qua đảo lại , trong lòng đang nghĩ bản thân nên ứng phó với chuyện này như thế nào đây .

"Ba ba ba" tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên trong đại sảnh, chỉ thấy có hai thân ảnh từ trên lầu đi xuống , người vỗ tay chính là một vị lão nhân , cũng chính là chủ nhân của căn biệt thự này, mà đờ hấn cũng chính là con của hấn, đáng lẽ đó chính là người thừa kế của gia tộc nhưng hấn lại kỳ quái không muốn thừa kế .

Nhìn thấy hai người kia xuất hiện, người trong đại sảnh cảm thấy đồ mờ hồ thay cho Trương Sở Lăng , bọn họ cũng đều biết cái lão nhân thoạt nhìn gần đất xa trời này , trong quan trường có năng lực kinh người , bọn họ ngày hôm nay sở dĩ tới tham gia yến hội này , chủ yếu vẫn là xem trọng thể diện của lão nhân này , hy vọng có thể có cơ hội tiếp xúc lão nhân này, về phần Lý Hồng Khánh ăn chơi trác táng như vậy , cho dù có quý xuống cầu xin bọn họ cũng chưa chắc tới .

Hai người vừa bước xuống lầu, lập tức có mười mấy người từ từ bên trong đám người đi ra đứng xung quanh bọn họ, song song nhìn chằm chằm về phía Trương Sở Lăng, hiển nhiên thân thủ của Trương Sở Lăng nằm ngoài dự đoán của mọi người làm cho bọn họ khản trương lên .

Trương Sở Lăng đã sớm phát hiện khí tức của mười mấy người bọn họ trong đám người , cũng đoán đại khái được thân phận của bọn họ , bất quá thực lực của mười mấy người này hấn không để vào mắt , mà làm hấp dẫn sự chú ý của hấn , chính là người trẻ tuổi đứng bên cạnh Lý lão đầu. Hấn thấy rõ ràng chính là A Bản, chỉ là lúc này hấn đang mặc âu phục , nên hấn cũng trở nên đẹp trai hơn rất nhiều , làm cho hấn có điểm không dám nhận là quen biết nhau , nếu không phải A Bản đột nhiên hướng về phía hấn nháy mắt , hấn thật đúng là đã nghi ngờ mình nhận lầm người.

A Bản tại sao lại ở đây , hấn cùng lão nhân này có quan hệ gì ? Cũng khó trách Trương Sở Lăng nghi hoặc , thân thể của Lý gia , nếu như A Bản có quan hệ mật thiết với Lý gia , tùy tiện an bài một công việc gì đó so với cảnh sát còn tốt hơn a .

Nhìn thấy bộ dạng của lão nhân không giận dữ mà uy , cùng với đội hình khủng bố của đối phương , Trương Nhượng Nam sợ mức mặt trắng bệch ra , nàng hiện tại rất hối hận việc đã lôi kéo ca ca đến tham gia yến hội này , hiện tại ca ca chọc đến đại họa , sợ rằng muốn rời đi cũng không phải là chuyện dễ dàng gì .

Trong lòng Trương Nhược Nam lo lắng muốn chết đi được , hai người Lý Hồng Khánh và Phương Diệu Na giống như thấy được cứu tinh , được Phương Diệu Na đỡ , Lý Hồng Khánh giãy dựa ngồi dậy, nghe rằng nhếch miệng hô to: "Cha, ta muốn người thay ta làm chủ a , người này không chỉ trộm đồ mà còn động thù đánh người ."

Nguồn: Kiếm Giới (<http://kiemgioi.com>)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tự Ý Làm Bậy Không Thể Sống Được (Trung)

"Lão gia, xương hai chân đều bị gãy nát ." Hai phút sau, người nọ đứng lên nói , trên mặt tràn đầy chấn động, đồng thời cũng đề cao cảnh giác với Trương Sở Lăng , dùng hai người để đập gãy xương đùi , xương đùi đều nát bấy mà không có ngoại thương nào , lực lượng như vậy thật là đáng sợ .

Lúc này trong đại sảnh phi thường yên tĩnh , do đó những lời này mọi người đều nghe rõ cả , ánh mắt mọi người hướng đến Trương Sở Lăng cũng có chút quái dị , đến địa bàn của người khác , lại còn dám hạ độc thủ như vậy , lá gan thật đúng là rất lớn a , lấy tính hay bênh vực người thân của Lý lão đầu , khẳng định ngày hôm nay người này sẽ không gặp tốt lành gì rồi.

Tất cả mọi người không cho là Trương Sở Lăng có thể đánh thắng mười mấy bảo vệ bên cạnh Lý lão đầu , dù sao mười mấy người này thoát nhìn có thể lợi hại hơn nhiều so với hai tên bảo vệ của Lý Hồng Khánh .

Lý Hồng Khánh nghe được xương ở hai chân mình đều bị gãy nát , đầu óc nhất thời có điểm choáng váng , hắn biết đời mình coi như đã xong rồi , phải ngồi xe lăn nửa phần đời còn lại , rất nhanh hắn nhìn Trương Sở Lăng bằng ánh mắt oán độc , sau đó lớn tiếng nói: "Cha, người nhất định phải thay ta làm chủ a, ta hiện tại bị người ta đánh gãy chân , về sau sẽ không có cách nào mà chiếu cố đến người nữa ..."

Không thể không nói, Lý Hồng Khánh nắm tâm lý của lão nhân rất tốt , nghe được lời của hắn, khuôn mặt của Lý lão đầu có chút tức giận , nhưng lại không có phản ứng , mà là hừ nhẹ một tiếng.

"Các ngươi đem hắn đến bệnh viện đi ." Lão đầu không kiên nhẫn nói một tiếng.

Hai tên bảo vệ nghe vậy , cũng không phản ứng với sự phản kháng của Lý Hồng Khánh, đỡ hắn dậy mang đi khỏi phòng khách .

"Cô bé này là gì của ngươi?" Lý gia lão nhìn lướt qua Trương Nhược Nam , hỏi Trương Sở Lăng .

Dù sao Trương Nhược Nam cũng chỉ là một nữ hài , tuy rằng bình thường miệng lưỡi của nàng lợi hại , nhưng cho tới bây giờ chưa từng trải qua tình cảnh như thế này , đặc biệt bị là ánh mắt sắc bén của Lý lão đầu liếc qua , thậm chí thân thể cũng núp sau lưng ca ca .

Câu hỏi của Lý lão đầu làm Trương Sở Lăng sững sốt , đồng thời Trương Sở Lăng cũng bội phục sự nhìn nhận của lão , con mình bị như vậy mà vẫn có thể nhẫn nhịn được thật là đáng bội phục a.

"Nàng là ai quan trọng lắm sao , quan trọng là, chuyện này là ai đã sai ." Trương Sở Lăng nhìn chằm chằm vào Lý lão đầu , mặt không đổi sắc nói .

Sắc mặt mọi người trong đại sảnh kỳ quái cùng nhìn về phía Trương Sở Lăng , đánh con của người ta gãy chân , mà hiện tại lại muốn nói chuyện phải trái sao , hơn nữa lại yếu thế hơn người ta , có thể nói đạo lý được sao ? Bất quá trong lòng bọn họ cũng buồn bực không ngớt , nghe nói Lý gia lão đầu là một người cực kỳ bênh vực người thân , ngày hôm nay sao lại có phản ứng kỳ lạ như vậy ?

Trương Nhược Nam thấy ca ca không vì cường quyền mà khuất phục , hơn nữa lại bảo hộ cho mình như vậy , sự sợ hãi trong nội tâm của nàng cũng giảm đi chút ít , đồng thời hình tượng của ca ca trong thâm tâm của nàng cũng lớn lên , chẳng bao lâu sau, nàng còn mơ mộng rằng ca ca chính là thân hộ mệnh của mình , chính là ca ca nhu nhược sợ phiền phức lần nào cũng làm cho nàng thất vọng , mà lúc này , tựa như đang nằm mơ vậy , ca ca đột nhiên vì mình mà ra tay , làm cho nàng kích động đến muốn khóc .

Cảm giác được thân thể của muội muội như đang run rẩy , Trương Sở Lăng quay đầu nhìn thoáng qua, lại phát hiện mắt của muội muội hồng hồng , hình như muốn khóc, Trương Sở Lăng thoải mái sờ sờ đầu của muội muội, nhẹ giọng nói, "Nhược Nam, không có việc gì , tất cả có ca ca xử lý."

"Ân!" Giờ khắc này, nội tâm của Trương Nhược Nam không có chút nào là không tin ca ca , thần sắc trên mặt nàng cũng trở nên kiên nghị .

Đáng lẽ khuôn mặt của Lý lão đầu vẫn bình tĩnh , nhưng sau khi nghe được Trương Sở Lăng nói với Trương Nhược Nam , trên mặt Lý lão đầu chợt mỉm cười , cái thái độ hoà nhã này , làm cho mọi người cảm thấy kỳ lạ .

Trương Sở Lăng cũng bị biểu hiện của Lý lão đầu làm cho mơ hồ, từ sau khi mình nói câu vừa rồi, mặc dù hắn không có tức giận, nhưng chính là từ trên mặt của hắn có thể nhìn ra được sự âm thầm bất định, nội tâm của hắn cũng không có bình tĩnh như vẻ bề ngoài, hiện tại sao hắn lại đột nhiên mỉm cười.

"Người chính là Trương Sở Lăng, A Bản nói với ta rất nhiều lần về người, mỗi lần đều là khen không dứt, phỏng chừng địa vị của người trong lòng hắn còn hơn cả kẻ làm cha như ta đây." Lý gia lão đầu đột nhiên mở miệng nói.

Nghe được lời nói của Lý lão đầu mọi người như rơi vào sương mù, bọn họ tự nhiên biết A Bản mà lão nhắc đến chính là thanh niên trẻ tuổi đứng bên cạnh lão, cũng là Lý Bản con trai độc nhất của lão, chỉ là Lý Bản này tính tình rất quật cường, vô luận chuyện gì đều rất có chủ kiến, cũng không có người theo hầu, tuy rằng sự thiên phúc của hắn về kinh doanh rất lớn, nhưng lại không thích kinh doanh, làm cho Lý lão đầu rất tức giận, thế nhưng Lý gia lão đầu lại rất yêu thương đứa con trai này, do đó cũng không có cưỡng ép hắn.

Mọi người không giải thích được chính là, Lý Bản là một người có tính cách kiêu ngạo quật cường như vậy, làm sao có thể đánh giá cao thanh niên trước mắt đến như vậy, bất quá nghĩ đến việc Trương Sở Lăng không kiêng nể gì dám đánh thương người của Lý gia ngay trong biệt thự của bọn họ, nội tâm của bọn họ choáng váng, trách không được vì sao lại kiêu ngạo như thế, nguyên lai là có nguyên nhân a.

Bọn họ không biết là, Trương Sở Lăng kiêu ngạo là có nguyên nhân, mà nguyên nhân này chỉ có Lý Bản là người hiểu rõ nhất, bởi vì muội muội Trương Nhược Nam bị người ta khi dễ, mà hắn lại có thực lực mạnh mẽ.

Nghe được lão nhân nói, Trương Sở Lăng liếc mắt nhìn Lý bản, "Bá phụ người khỏe, ta chính là Trương Sở Lăng, trước giờ Lý Bản chưa từng nói qua về gia đình của hắn, do đó này hôm nay có chỗ mạo phạm, xin hãy thứ lỗi."

Lời nói của Trương Sở Lăng lễ phép cùng thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh làm cho Lý lão gật đầu, hắn tự nhiên tin tưởng như từ của mình sẽ không nói lung tung thân thể của mình ở bên ngoài, nhi tử luôn luôn ghét việc gây phiền phức đến bản thân, ngay cả yên hoi của gia tộc, hắn có thể trốn thì liền trốn.

"Người đã cứu một đứa con của ta một mạng, lại phế đi chân của một đứa con khác, người nói việc này nên giải quyết thế nào?" Khuôn mặt của Lý lão đang mỉm cười chợt thay đổi, sắc bén hỏi thăm.

"Bá phụ, người nhất định phải thay Hồng Khánh làm chủ a, hai người kia không chỉ đầu lấy trộm quá sinh nhật mà người tặng cho Lý Hồng Khánh, lại còn phế đi hai chân của hắn..." Phương diệu na thấy nam nhân đã thương Lý Hồng Khánh lại là bằng hữu của Lý Bản, trong lòng nàng cảm giác có chút không ổn, cho rằng việc báo thù là vô vọng, dù sao nam nhân này đã vũ nhục nàng làm cho nàng rất khó chịu, hơn nữa nàng phải nắm chặt lấy Lý Hồng Khánh thì cuộc sống mới tốt đẹp được, lúc này nghe được lời răn dạy sắc bén của Lý lão đầu, nàng lập tức quỳ xuống mặt đất khóc lóc kể lể.

Trương Nhược Nam thấy sự phát triển của tình huống vượt qua sự dự liệu của mình, lòng nàng chùng xuống rồi lại nảy lên, nảy lên rồi lại chùng xuống, lúc này mắt thấy Phương diệu na vu oan việc mình lấy trộm kim cương, nàng cũng nhìn không được nữa, liền đoạt lấy túi xách của mình trong tay ca ca rồi ném đến trước mặt Phương diệu na, "Các người không chỉ vu oan việc chúng ta lấy trộm kim cương, lại còn ra tay đã thương người, thật là có lý a, hiện tại ta đưa túi xách của ta cho người kiểm tra, người hãy tìm cho ra viên kim cương đó a."

Phương diệu na thấy Trương Nhược Nam kiêu ngạo như vậy, nàng lặng đi một chút, lập tức cười nhạt một tiếng, sau đó mở túi xách của Trương Nhược Nam ra, nàng có vận phần nắm chắc rằng trong đó có viên kim cương, chính là rất nhanh mắt của nàng liền cứng đờ lại, sau đó đem túi xách đến trước mặt mình, vừa tìm vừa nói, "Không có khả năng, thế nào lại không có, không có khả năng..."

Thấy bộ dạng của Phương diệu na điên cuồng như vậy, Trương Sở Lăng nhẹ nhàng hỏi, "Không phải là người bỏ nhầm chỗ đó chứ?"

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Phương diệu na lập tức trả lời, "Ta rõ ràng đã bỏ vào bên trong túi của nàng ta mà, không có khả năng nhầm được." Khi nàng ý thức được là không đúng, sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên tái nhợt.

Bởi vì nàng thanh âm mà nàng vừa nghe chính là thanh âm của Lý Hồng Khánh, trong lúc tinh thần hoảng hốt nàng mới trả lời lại nhưng sau đó nàng chợt nhận ra Lý Hồng Khánh đã đi bệnh viện rồi, nàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lại, thấy Trương Sở Lăng đang nhìn mình cười cười.

"Người là không phải là đem viên kim cương làm của riêng đó chứ?" Vẫn là thanh âm của Lý Hồng Khánh, ngay cả sự châm chọc trong lời nói cũng y như vậy.

Nếu không tận mắt thấy là Trương Sở Lăng mở miệng nói, Phương diệu na còn cho rằng mình gặp phải quỷ a, theo bản năng, tay nàng tìm kiếm trong người, sau đó móc ra một viên kim cương vừa to vừa đẹp. "Là người làm, nhất định là người làm, người mời ta khiêu vũ chính là muốn bỏ viên kim cương vào trong người của ta." Phương diệu na đột nhiên điên cuồng hô to lên.

Đến lúc này, tất cả mọi người đều rõ ràng sự việc đã xảy ra, "thật là mất mặt, đem nàng ta ra ngoài." Lý Bản khinh thường nói một câu, lập tức có hai người đi đến, lấy viên kim cương trong tay nàng ta, sau đó mang nàng ta ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Tự Ý Làm Bậy Không Thể Sống Được (Hạ)

Bởi vì yến hội được tổ chức chủ yếu là chúc mừng sinh nhật của Lý Hồng Khánh, lúc này chủ nhân của yến hội là Lý Hồng Khánh lại không có ở đây, yến hội tự nhiên cũng sẽ không cần phải tiếp tục nữa. Lý lão đầu bày tỏ sự áy náy đối với mọi người trong đại sảnh, đồng thời mời bọn họ dự một buổi party trên du thuyền 3 ngày sau, những người đó vừa nghe được sẽ còn cơ hội tiếp xúc với Lý lão đầu, lập tức cao hứng rời đi.

Đuổi được mọi người trong đại sảnh, cha con Lý gia mời huynh muội Trương Sở Lăng lên lầu hai.

"Người làm như thế nào, người không phải là lần đầu tiên gặp A Khánh sao, thế nào lại có thể bắt chước được giọng nói của nó giống đến như vậy được?" Lý lão đầu quan sát Trương Sở Lăng, hiểu kỳ hỏi.

Ngày hôm nay Trương Sở Lăng đã làm cho hắn cực kỳ kinh ngạc, kỳ thực lúc Lý Hồng Khánh kêu Trương Sở Lăng đứng lại, lão cũng đã rời phòng, do đó mọi chuyện phát sinh tiếp theo hắn đều thấy hết, hắn thấy Trương Sở Lăng vì một cái nữ hài mà ra tay, trong mắt cũng có ý tán thưởng, cảm thấy tên nam tử này có trách nhiệm, không phải là kẻ khi gặp chuyện liền lùi bước, điều này cũng làm cho hắn ngấp trờ mong đối với hành động tiếp theo của Trương Sở Lăng; khi thấy hai tên bảo vệ của Lý Hồng Khánh không chế hai tay của Trương Sở Lăng, khi Lý Hồng Khánh chuẩn bị xuất ám chiêu, hắn lại thấy có điểm đáng tiếc, nhưng lại không thể can dự vào, thật sự là lỗi mẫn mà; giữa lúc hắn định sai nhĩ tử Lý Bản của mình xuống ngăn lại hành động can quấy của Lý Hồng Khánh, thì Trương Sở Lăng lại ném hai tên bảo vệ ra làm cho mọi người kinh ngạc, thân thủ của hai tên bảo vệ ấy cũng không hề kém nhưng lại không thể ra tay đánh trả lại Trương Sở Lăng, thực lực của Trương Sở Lăng làm cho hắn kinh ngạc há hốc cả miệng ra; chỉ là Trương Sở Lăng đem hai chân của mình đập gãy đi, điều này làm cho hắn thật mất mặt, cho dù Lý Bản ở một bên cầu xin, hắn vẫn còn cảm thấy nên giáo huấn Trương Sở Lăng một chút.

Theo sự quan sát của lão, Trương Sở Lăng cùng Trương Nhượng Nam là có quan hệ yêu đương, mà Lý Hồng Khánh con mình chính là muốn tranh giành người yêu với Trương Sở Lăng nên xảy ra tranh chấp, do đó mới xảy ra những chuyện không vui này, với hắn mà nói, chuyện trai gái này hắn không có coi trọng cho lắm, thế nhưng đối với người thân, hắn lại phi thường cố chấp, đó cũng chính là nguyên nhân vì sao sắc mặt của hắn biến đổi khi thấy Trương Sở Lăng đánh gãy chân Lý Hồng Khánh, đó cũng chính nguyên nhân hắn đột nhiên mỉm cười khi biết Trương Sở Lăng và Trương Nhượng Nam là huynh muội.

Nghe được câu hỏi của Lý lão đầu, Trương Sở Lăng cười, tính tình lão đầu này thật giống trẻ con a, tự nhiên lại hứng thú với kỹ thuật nhái giọng của ta, bất quá lần kỹ thuật nhái giọng này không thể giả thích một cách bả xạo được? Nếu đã muốn giải thích không rõ ràng, thì đánh lừa hắn một chút đi, nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng cười nói: "Đây chỉ là sở thích của tiểu chất mà thôi, ta từ nhỏ đã thích bắt chước giọng nói của người khác, một thời gian dài, đã có thể bắt chước giọng nói cùng thần thái nói chuyện của từng người."

"Sở thích của ngươi thật là đặc biệt a." Nghe Trương Sở Lăng giải thích Lý lão ngăn ra, Lý lão chậm rãi nói.

Nhưng Trương Nhượng Nam lại trợn mắt nhìn ca ca, trong lòng nghi hoặc không ngớt, từ lúc nào ca ca lại có sở thích như vậy, thế nào mà ta chưa từng nghe nói qua vậy, cũng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy ca ca có sở thích như vậy. Bất quá ngày hôm nay ca ca đã làm cho nằng kinh ngạc không ít, đủ để làm cho nằng không kịp tiêu hoá trong thời gian ngắn, sở dĩ lúc này có người ngoài, nằng cũng không chất vấn ca ca của mình.

"Tiểu cô nương, hình như bộ dạng của ngươi rất kinh ngạc khi thấy ca ca của ngươi có sở thích này, lẽ nào ngươi trước đây chưa thấy hắn thể hiện loại năng lực này sao?" Lý lão đều đã thành tinh khi thấy ánh mắt tò mò của Trương Nhượng Nam, không khỏi lên tiếng hỏi.

"Không... Không, gặp qua..." Trương Nhượng Nam không nghĩ tới Lý lão đầu lại đột nhiên hỏi mình, làm cho nằng có điểm khản trương.

"Bá phụ, ta giới thiệu với người một chút, đây chính là muội muội Trương Nhượng Nam của ta." Trương Sở Lăng kéo muội muội qua giới thiệu với cha con Lý Bản, sau đó lại giới thiệu Lý Bản với Trương Sở Lăng.

"Oa, thân hình của ngươi như vậy cũng có thể tham gia bộ đội cơ động (ý nói PTU) sao." Trương Nhượng Nam thẳng thắn nói khi thấy thân thể có phần thừa cân của Lý Bản, lúc nằng nghe được Lý Bản là bạn học của ca ca khi tham gia huấn luyện PTU, nằng không khỏi kinh ngạc lên tiếng, khi ý thức được lời nói của mình như vậy là không có lễ phép trước mặt người khác thì liền che miệng lại.

Trương Sở Lăng không khỏi trừng mắt với muội muội, chính lời nói của muội muội hắn đúng là quá thẳng thắn, hắn chỉ biết xấu hổ hướng về cha con Lý Bản xin lỗi.

"Ài, không có gì, ta cũng đã quen rồi." Lý Bản may mắn không thêm đề ý đến lời nói của Trương Nhượng Nam, dù sao cũng đã có rất nhiều người phản ứng khi lần đầu tiên thấy thân hình quá béo của hắn, chính là hắn cũng không có biện pháp hạ trọng lượng thân thể của mình.

"A bản, mọi người ở PTU đều trông thấy biểu hiện của ngươi, tuy rằng ngay từ đầu mọi người có kinh ngạc về hình dáng của ngươi, nhưng hiện tại không phải trong nội tâm mọi người đang dần dần chấp nhận ngươi đó sao, cảnh sát không phải nhất thiết phải có tố chất thân thể, mà chủ yếu phải có cái này." Trương Sở Lăng chỉ chỉ vào đầu của mình.

Đích thực ở trường học cảnh sát biểu hiện của Lý Bản không tồi, không chỉ có năng lực hoà nhập vào PTU rất xuất sắc, hơn nữa mỗi cuộc kiểm tra lý thuyết hầu như hắn đều hoàn thành, huấn luyện thân thể cũng rất cố gắng kiên trì.

Lý Bân nghe vậy nét mặt có điểm không được tự nhiên, nhưng có thể nhìn ra trong lòng hắn rất hài lòng. Hắn thích nhất chính là có được sự thừa nhận của đồng nghiệp

Làm Trương Sở Lăng cảm thấy kỳ quái chính là, Lý lão đầu rất nhanh đã đứng chúng một chỗ với muội muội mình, hắn tựa hồ đối với mình phi tồ mò, chuyện lớn nhỏ đều hỏi, mà Trương Nhược Nam tựa hồ cũng rất hưng phấn, không ngừng bán đứng bản thân mình @@, chỉ thấy hai người bọn họ vừa nói chuyện, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn mình, làm cho Trương Sở Lăng cảm thấy sợ hãi trong lòng.

"Uy, A Bân, ba ba của ngươi có chuyện gì vậy, ngày hôm nay ta thế nào lại cảm thấy bản thân khó chịu a?" Một lát sau, Trương Sở Lăng thực sự nhin không được, đem Lý Bân kéo sang một bên.

Bản thân đánh gãy chân Lý Hồng Khánh, hai cha con này lại không những không có đối phó với mình, mà lại còn khách khí với huynh muội mình như vậy, cũng khó trách lòng Trương Sở Lăng lại như vậy, nếu như là bởi vì là chuyện mình đã cứu Lý Bân, thì thực sự hắn không tin cho lắm. Lại suy nghĩ lại một chút, hai cha con Lý gia nói chuyện không ngừng, Trương Sở Lăng thực sự nhin không nổi.

"Ha ha, ta còn tưởng rằng ngươi vẫn có thể bình tĩnh a." Khó mà có thể thấy được bộ dáng sốt ruột của Trương Sở Lăng, Lý Bân cười nói."Ta biết ngươi đang nghĩ cái gì, là chuyện của đệ đệ ta đúng không?"

Thấy Trương Sở Lăng gật đầu, "Kỳ thực Lý Hồng Khánh cũng không phải là đệ đệ ruột của ta, mà là do cha mẹ ta nhận nuôi từ cô nhi viện, khi còn bé hắn rất biết điều, cũng rất nghe lời, chính là sau khi trưởng thành, hắn lại trở nên như vậy, ta sở dĩ thích công việc cảnh sát, cũng là bởi vì hắn cứ một mực truyền bá tư tưởng bên tai ta, bất quá điểm ấy ta cũng không trách hắn, chính là gần đây hắn thấy thân thể của cha ta không được tốt, hắn đột nhiên có điểm nôn nóng, sợ rằng cha ta không cho hắn là người thừa kế, luôn làm một ít chuyện mờ ám sau lưng..."

Nghe xong Lý Bân nói, Trương Sở Lăng rốt cuộc biết vì sao Lý gia lão đầu lại lạnh lùng đối với việc Lý Hồng Khánh bị thương đến như vậy, nguyên lai cho dù ngày hôm nay bản thân hắn không ra tay đối phó với Lý Hồng Khánh, thì Lý lão đầu cũng ra tay giáo huấn Lý Hồng Khánh, nói như vậy bant thân mình không phải giúp hắn một chuyện sao. Nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng chỉ có một câu để đánh giá hai người Lý Hồng Khánh và Phương Diệu Na là, "Tự ý làm bậy không thể sống được!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đời Vô Đối

Thuận lợi giải quyết xong phiền toái về Lý Hồng Khánh, tâm trạng của Trương Nhược Nam vô cùng vui vẻ, đối với năng lực cường đại của ca ca khi đánh nhau cũng khả năng nhai giọng, nàng càng vui vẻ không ngớt. Trước đây đích nàng vì gia đình đã hi sinh rất nhiều, nàng không được hưởng thụ các niềm vui khi làm nữ hải, mà hiện tại có ca ca che chở cho nàng, nàng tự nhiên thoải mái rất nhiều.

Trông thấy thân ảnh tung tăng vui vẻ của muội muội, trên mặt Trương Sở Lăng mỉm cười, chỉ cần người nhà vui vẻ, hắn không ngại bộc lộ thực lực của chính mình, đối với kẻ đe dọa đến hạnh phúc của người nhà mình, sẽ hung hăng giáo huấn bọn họ, đến khi bọn họ biết sợ mới thôi.

"Nhược Nam, ta thấy ngày hôm nay ngươi nói chuyện với A Bân rất vui vẻ, có dự định đưa hắn vào kế hoạch của ngươi hay không?" Trương Sở Lăng mỉm cười nói.

"Cái gì mà đưa vào kế hoạch, khó nghe muốn chết." Trương Nhược Nam tò mò trừng mắt nhìn ca ca, "Bất quá, hắn cũng vui tính dí dỏm, hơn nữa đầu óc rất linh hoạt, nếu như cái bụng bia của hắn có thể..."

"Nguyên lai như vậy a, ta sẽ nói lại với hắn, ngươi không được quên chúng ta hiện tại đang là bộ đội cơ động nha, chuyện gì cũng có thể phát sinh." Thấy bộ dạng nghiêm túc của muội muội, Trương Sở Lăng cười cười trêu chọc.

"Ngươi dám... Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm, ngươi hãy lo đối phó với chị dâu đi, miễn cho ba ba mỗi ngày lái nhai khi ăn cơm." Trương Nhược Nam hướng ca ca quơ quơ quả đấm nhỏ của nàng mà uy hiếp nói.

Nghe được lời của muội muội, Trương Sở Lăng có điểm đau đầu, hắn tuy rằng thích vẻ xinh đẹp của Điền ny, chính là cho dù hắn thích, thì vẫn còn có chút khoảng cách, đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn luôn trốn tránh Điền ny, không thể lo cho nàng, thì sẽ không tiếp nhận nàng.

"Ngươi làm sao vậy, sao lại ủ rũ, điều kiện của chị dâu không có kém a?" Trương Nhược Nam tự nhiên đã sớm thấy được Điền ny có ý đối với Trương Sở Lăng, chỉ là phản ứng của ca ca có điểm khác thường.

Đối mặt với nghi vấn của muội muội, Trương Sở Lăng lắc đầu, muội muội mới ra trường được có một năm, mà bản thân mình gần như đã trải qua hai lần 30 tuổi rồi, sự từng trải của hai người hoàn toàn bất đồng, cho nên đối với việc tình cảm cũng khó mà giả thích được.

"Không nói những việc này , chuyện tình cảm thì nên để cho nó thuận theo tự nhiên đi ." Trương Sở Lăng than thở.

"Ca ca, người có tâm sự gì sao? Ta sẽ phát hiện ra người thay đổi rất nhiều , tuy rằng người trước đây vẫn trầm mặc ít nói , nhưng người không có che giấu chuyện gì , có chuyện gì người cứ việc nói ra , mọi người trong nhà có thể giúp cho người !" Trương Nhược Nam quan tâm hỏi thăm.

"Ca ca có thể có chuyện gì chứ, chỉ là lo lắng muốn tìm cho người một người có năng lực a !" Trương Sở Lăng không muốn tâm tình của mình ảnh hưởng đến mọi người, lập tức thay đổi bộ mặt tươi cười nói .

"Người thật đáng ghét nha , ta nói chuyện nghiêm chỉnh mà người còn trêu chọc ." Khuôn mặt Trương Nhược Nam đỏ lên , cũng không có tiếp tục truy vấn nữa.

Trong phòng họp của tổng khu Tây Cửu Long , lúc này Quách Quân Vĩ đang làm một cái sơ kết về các thành viên PTU , nêu ra những người còn có khuyết điểm , cũng biểu dương một số người.

Kỳ thực trong khoảng thời gian này tổng khu Tây Cửu Long cũng không có sự việc gì lớn , do đó các thành viên PTU rất nhàn rỗi , mỗi ngày đều là tuần tra như thường lệ , nơi nào cần duy trì trật tự hoặc kiểm soát những nơi không cho đi đến , công tác vụn vặt cực kỳ buồn chán , do đó mọi người cảm thấy mơ hồ , bọn họ gia nhập PTU, chính là vì muốn lập nhiều công lớn a .

"... Mặt khác, sắp tới SDU khả năng chọn ra trong các người mười mấy người , hi vọng các người trong thời gian này hãy biểu hiện thật tốt ..." Quách Quân Vĩ chuyển đề tài, đột nhiên nhắc tới SDU (Special Duties Unit, tên gọi tắt SDU), tinh thần của mọi người đột nhiên hưng phấn lên .

Đội làm nhiệm vụ đặc biệt trên cả PTU, là tiếp thu huấn luyện đặc biệt để trở thành lực lượng đặc biệt . Phụ trách đối phó với các phần tử tội phạm sử dụng vũ khí có sát thương lớn . Bởi ngoại hình uy mãnh, được xưng là "Phi Hồ đội", là át chủ bài của cảnh sát Hồng Kông, cho tới bây giờ đã có hơn 30 năm lịch sử , chủ yếu đối phó với các sự kiện quốc tế trọng đại được tổ chức ở đây cùng với các vụ trọng án đặc biệt . Cảnh viên có thể nói là trong trăm có một, mọi người đều có võ nghệ cao cường , phẩm là cảnh viên có nhiệt huyết , luôn lấy việc gia nhập SDU làm vinh quang .

"A lăng, là Phi Hồ đội a , làm mọi người động tâm a, ta nhất định phải gia nhập Phi Hồ đội." Lưu Tuấn Hi kích động nói không ngừng .

"Ta van người, người đừng có quá kích động như thế nữa được không , không phải chỉ là một Phi Hồ đội sao , làm người kích động cả nửa ngày trời , nếu như người thực sự vào Phi Hồ đội, người kích động như thế cũng không muốn a ." Từ sau khi cuộc báo cáo kết thúc , miệng Lưu Tuấn Hi luôn lải nhải về Phi Hồ đội , hơn nửa thời gian tuần tra , hắn nói đi nói lại không dưới trăm lần . Trương Sở Lăng rất biết nhẫn nại , nhưng lúc này hắn cũng không chịu nổi nữa .

"A lăng, lẽ nào người không muốn gia nhập Phi Hồ đội sao ?" Đường Dũng hỏi, kỳ thực từ sau khi cuộc báo cáo kết thúc , trong lòng của hắn cũng rất kích động, chỉ là hắn thu liễm tâm tình, không có như Lưu Tuấn Hi luôn miệng nói về Phi Hồ đội . Hắn còn tưởng rằng Trương Sở Lăng cũng kích động giống như hắn , lúc này nghe được Trương Sở Lăng nói như thế, hơn nửa trên mặt lại nghiêm trang , cũng không như là đang nói đùa, hắn không khỏi có điểm hiếu kỳ.

"Nếu như mọi người chúng ta đều gia nhập Phi Hồ đội , thì ai sẽ dạy dỗ bọn lưu manh đây , hơn nữa, Hồng Kông có nhiều hoạt động khủng bố cùng các vụ án lớn đặc biệt sao , Phi Hồ đội có các người là đủ rồi, còn ta đi dạy dỗ bọn lưu manh trên đường là được rồi ." Trương Sở Lăng trả lời.

Trương Sở Lăng nói làm cho nhóm người Lưu Tuấn Hi cân nhắc lại , đúng vậy, Hồng Kông được cai trị bằng pháp luật tổ như vậy , làm sao có thể có nhiều hoạt động khủng bố hay các vụ án lớn đặc biệt được , nếu không Phi Hồ đội cũng không phải mất mấy năm mới bổ sung nhân sự một lần a . Nghĩ tới đây, mọi người không khỏi coi trọng Trương Sở Lăng vài phần, biết suy nghĩ a, chỉ là về việc này bọn họ thật sự thua kém Trương Sở Lăng rất xa .

"A lăng nói đúng a, đáng lẽ ta còn thật sợ rằng mình khó có thể đáp ứng được điều kiện để vào được Phi Hồ đội, nghe A Lăng nói như thế ta cũng thoải mái hơn nhiều ." Trầm mặc nửa ngày Lý Bản mới mở miệng nói .

"Các nhân viên tuần tra hãy chú ý, các nhân viên tuần tra hãy chú ý, ở vịnh Trường Sa phát hiện một nghi phạm mang theo súng , nghi phạm bắn bị thương một lão nhân sau đó nhanh chóng bỏ trốn , theo lời khai của lão nhân , nghi phạm có thể là một nam tử nước ngoài , da trắng, sau gáy có hình xăm, người cao khoảng 190 Cm, mặc áo phục màu xám , đang hướng phái Thạch Giáp Vĩ chạy trốn..."

Nghe được trung tâm đích gọi tin tức, Trương Sở Lăng trong lòng lộp bộp một chút , "Vịnh Trường Sai không phải là gần nhà mình sao , cái kia lão nhân không phải là cha của mình đó chứ ?"

Trương Sở Lăng biết phụ thân tuy rằng về hưu nhiều năm, thế nhưng lại vẫn tự cho mình là cảnh sát , nếu như thật hắn gặp phải tên nghi phạm mang theo súng này , hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua , nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng cũng cảm thấy nồn nóng , hắn cùng nhóm người Lưu Tuấn Hi nói một tiếng , lập tức chạy tới trạm điện thoại công cộng .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Tướng Quân Liễu Minh Cứu Chúa

Trương Sở Lăng rất nhanh liền bấm số điện thoại gọi về nhà mình, nhưng lại không có ai nghe máy, tiếng chuông điện thoại "Tích tích" làm cho hắn cảm thấy lo lắng, gọi điện thoại về nhà 3 lần mà không có ai nghe máy, tâm tình Trương Sở Lăng nặng nề, hắn lập tức bấm số điện thoại di động của Trương Nhược Nam.

"Nhược Nam, người biết ba ba hiện tại ở đâu không?" Trương Sở Lăng hỏi.

"Ca, người nhanh trở về một chút đi, cha bị thương, chúng ta hiện tại đang ở bệnh viện Bảo Huyết." Thanh âm của Trương Nhược Nam ở đầu kia điện thoại có vẻ rất lo lắng, nghe được là Trương Sở Lăng điện thoại đến lập tức lớn tiếng nói.

Nghe được phụ thân bị thương, con mắt của Trương Sở Lăng không kiềm chế được nháy nháy vài cái, trong lòng vừa cầu khẩn phụ thân sẽ không bị chuyện gì lớn, vừa hỏi rõ số phòng mà phụ thân đang điều trị, liền lập tức xin nghỉ chạy đến bệnh viện.

Khoảng hai mươi mấy phút sau, Trương Sở Lăng đã tới bệnh viện, khi hắn thấy trên ánh mắt đờ đẫn cùng sắc mặt tiêu tụy của phụ thân đang nằm trên giường, ánh mắt của hắn đều đỏ. Chỉ gần một buổi tối không gặp, hình như phụ thân già đi rất nhiều, không chỉ sắc mặt tái nhợt, tóc bạc cũng trở nên nhiều hơn.

"Cha, người vẫn khỏe chứ" Trương Sở Lăng quan tâm hỏi thăm.

"Tướng quân đã chết..." Trương phụ tựa hồ không có phát hiện Trương Sở Lăng đến, đầu cũng không cử động chút nào, trong miệng thì thảo nói.

Trương Sở Lăng nghe vậy trong lòng cảm thấy buồn bã, hắn tự nhiên biết phụ thân rất có tình cảm với "Tướng quân", "Tướng quân" theo phụ thân hai mươi mấy năm, hai mươi mấy năm ở chung, cũng đủ để tạo nên một sợi dây tình cảm thâm thiết, hơn nữa "Tướng quân" lại có linh tính phi thường, trợ giúp phụ thân phá không ít vụ án, đặc biệt sau khi phụ thân về hưu, nó càng hỗ trợ cho việc bắt mấy tên trộm vặt, làm cho mặt mày phụ thân vui vẻ.

Mặc dù biết phụ thân thương tâm, thế nhưng Trương Sở Lăng biết nếu như để phụ thân chìm trong loại cảm xúc đau thương này mãi, đối với thân thể của hắn sẽ có thương tổn rất lớn, hắn nhẹ nhàng đến ngồi cạnh bên người phụ thân, xoa bóp trên thân thể người, kỹ thuật xoa bóp cao siêu của hắn khiến cho nổi u buồn trong lòng Trương phụ giảm đi rất nhiều.

"A, người không phải ở tổng khu Tây Cửu Long sao, thế nào lại chạy tới đây?" Lão nhân tựa hồ rất thích việc xoa bóp của nhi tử, thay đổi một cái tư thế thoải mái rồi hỏi.

"Cha, người có thể nói cho ta tình hình lúc đó được không, ta sẽ đi báo thù cho "Tướng quân"."

Lời nói của Trương Sở Lăng đã thành công khi hấp dẫn được tâm trạng của phụ thân, ánh mắt hắn sáng ngời, nắm chặt lấy cánh tay của Trương Sở Lăng, kích động nói, "Được rồi, báo thù, phải báo thù cho "Tướng quân", nếu không có người phải chết chính là ta a..." Lời nói của lão nhân chợt nghẹn ngào, hai hàng lệ trên khuôn mặt chảy xuống.

Vốn là Trương phụ đang dắt chó đi dạo ở vịnh Trường Sa, lại đột nhiên phát hiện có một người ngoại quốc có hành tung khả nghi, thói quen nghề nghiệp khiến cho Trương phụ liếc mắt sang người nọ, chính là người nước ngoài này cũng không dễ chơi, rất nhanh đã phát hiện Trương phụ đang nhìn hắn, hung hăng trừng mắt với Trương phụ, tiếp tục đi con đường của mình, chỉ là lúc hắn đang trừng mắt, không nghĩ đến việc đụng phải một tiểu hài tử đang chạy đến, bị tiểu hài tử làm cho bị ngã, Trương phụ mới thấy được khẩu súng được giấu dưới áo của trên người nước ngoài này.

Ở Hồng Kông không phải người nào cũng có thể mang theo súng, cho dù là cảnh sát, sau khi hết giờ làm cũng phải nộp súng lại. Trương phụ nhìn thấy khẩu súng kia thì liền rút điện thoại ra để báo án, đáng tiếc là cái tên nước ngoài kia không để cho Trương phụ có cơ hội làm vậy, liền rút súng hướng về phía Trương phụ bắn một phát.

Chính là Trương phụ cho rằng mình sẽ dễ dàng né được phát súng của đối phương, chỉ là một chân của Trương phụ bị thương không giữ thăng bằng được cho thân thể, nên liền lao đảo té xuống đất, tên người nước ngoài kia cười một tiếng, lại hướng phía Trương phụ nổ thêm một phát súng, hắn tin tưởng rằng phát súng này nhất định sẽ bắn trúng lão nhân nhiều chuyện kia.

Thấy khuôn mặt dữ tợn của tên người nước ngoài, Trương phụ cố gắng nhớ rõ hình dạng của hắn trong đầu, chỉ là thân thể của Trương phụ cũng không dám nhúc nhích. Minh đã bị súng của đối phương chia vào, cho dù trong tình huống thân thể còn khỏe mạnh cũng không thể chắc chắn né được đạn của đối phương, hơn nữa mình lại tàn phế, trong lòng có cái ý nghĩ này, Trương phụ tự nhiên không dám lộn xộn.

Trong khoảnh khắc tên người nước ngoài kia bóp cò, Trương phụ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Hắn không thấy được chính là, lúc này có một đạo hắc sắc nhanh như thiểm điện đột nhiên xuất hiện trên không trung, khi hắn nghe được tiếng súng thì lại không có cảm giác đau đớn, hắn kinh ngạc nhìn thấy "Tướng quân" nhào vào tên người nước ngoài kia, trên người nó toàn màu đỏ tươi chói mắt.

Tên người nước ngoài kia cũng không ngờ tình huống này lại xảy ra, hắn kinh hoàng đến nỗi liên tục nổ súng vào "Tướng quân", chính là "Tướng quân" căn bản giống như không quan tâm đến đau đớn thân thể, sủa một tiếng liền há hàm răng sắc nhọn của mình hướng đến cổ đối phương mà cắn, tên người nước ngoài kinh hoàng xoay người bỏ chạy, do đó không có để ý "Tướng quân" đã ngã trên mặt đất phía sau hắn, lúc này "Tướng quân" đã thực sự chết.

Nghe xong câu chuyện cầu phụ thân, Trương Sở Lăng rất cảm động vì hành vi xả thân cứu chúa của "Tướng quân", đồng thời cũng cảm thấy may mắn là phụ thân không có chuyện gì lớn, căn cứ báo cáo của bác sĩ, phụ thân chỉ bị trầy da ở hai đầu gối, tâm tình quá xúc động, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là có thể xuất viện.

"Cha, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ tìm ra tên người nước ngoài kia." Trương Sở Lăng trịnh trọng hứa hẹn nói, dám nổ súng trên đường lúc ban ngày, là gan câu tên người nước ngoài cũng thật là lớn, trong lòng Trương Sở Lăng liền khẳng định trong vài ngày tới tên người nước ngoài kia sẽ có hành động lớn gì đó, nếu không hẳn sẽ không có ý định giết người diệt khẩu khi phụ thân thấy được hắn mang súng trong người.

Chỉ là cái tên người nước ngoài này hình như không biết suy nghĩ, dám dùng súng để giết người diệt khẩu, đây không phải là nói cho người khác biết trên người của người có súng sao? Bất quá cũng không ngoại trừ một khả năng, đó chính là đối phương căn bản là không quan tâm tới việc người khác biết chuyện hắn có súng, do đó việc hắn nổ súng với phụ thân, hoàn toàn chính là có ý khoe khoang, đồng thời cũng là muốn khiêu khích cùng trêu đùa cảnh sát Hồng Kông.

Thấy tâm tình phụ thân không tốt lắm, Trương Sở Lăng vừa xoa bóp cho phụ thân, vừa nói một ít chuyện lý thú khi tham gia huấn luyện PTU cho phụ thân nghe, việc này, Trương Sở Lăng trước đây chưa từng làm qua. Quả nhiên, lão nhân thấy Trương Sở Lăng chủ động nói về chuyện ở trường học cảnh sát, tinh thần phụ thân lập tức tỉnh táo, không hỏi Trương Sở Lăng một câu nào.

Chậm rãi, thấy tâm tình của phụ thân đã bình thường trở lại, Trương Sở Lăng mới lên tiếng: "Cha, ta biết người yêu thương "Tướng quân", chính là "Tướng quân" đã 20 tuổi, dựa theo tuổi thọ trung bình, nó cũng có thể về hưu, nó lựa chọn một kiểu chết như thế này, là một kiểu chết vinh quang dành cho nó, hẳn là người nên hài lòng với nó. Mặt khác, không có "Tướng quân", người vẫn còn 3 huynh muội chúng ta, người không nên suy sụp như vậy mà làm hại thân thể khiến cho huynh muội chúng ta lo lắng?"

Trương phụ cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, sở dĩ lúc đầu hắn cảm thấy đau khổ như vậy, là bởi vì tình cảm của hắn cùng "Tướng quân" quá sâu đậm, hơn nữa "Tướng quân" bởi vì hắn mà chết, lúc này nghe được con trai lớn giảng giải mọi chuyện, lý lẽ trong lời nói, hắn cũng đã thông, gật đầu nói, "A lăng, người yên tâm đi, cha đã nghĩ thông suốt rồi, người về đi làm đi, tập trung vào việc truy nã tên hung thủ đi, tạm thời vẫn không cần phiền đến sự quan tâm của người."

Thấy bộ dáng tươi cười của phụ thân lộ ra, Trương Sở Lăng cũng yên lòng, hắn cẩn thận tỉ mỉ căn dặn muội muội chăm sóc cho phụ thân, sau đó liền rời bệnh viện, trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, nhất định phải bắt được tên hung thủ đã giết chết "Tướng quân", mà muốn tìm được hung thủ kia, hiện tại hắn phải làm rất nhiều việc, căn cứ vào tin tức của trung tâm, tên người nước ngoài kia đã thoát khỏi phạm vi giám sát của cảnh sát, như vậy muốn tìm hắn phải dựa vào một ít đầu mối.

Mà lúc này đầu mối tốt nhất chính là viên đạn lưu lại trên người "Tướng quân" cùng ở hiện trường.

Thi thể của "Tướng quân" lúc này chắc đã được chuyển đến khoa pháp y của tổng khu Tây Cửu Long, mà đạn lưu lại ở hiện trường, lại bị khoa giám định vũ khí mang đi, việc kế tiếp Trương Sở Lăng cần phải làm, chính là chạy đến hai nơi này, nghĩ biện pháp xem được báo cáo khám nghiệm của "Tướng quân" cùng tin tức của viên đạn trên đó để tìm ra đầu mối về hung thủ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Điền Ny Dũng Mạnh

Việc thương lượng với khoa pháp y cùng khoa giám định vũ khí khiến cho Trương Sở Lăng thất vọng, đối phương thấy hắn chỉ là một cảnh sát, lại lạ mặt, hơn nữa không có quan hệ với vụ án, lấy lý do bảo mật nên cự tuyệt việc cung cấp tài liệu cho hắn.

Đối mặt với một cái kết quả như vậy, Trương Sở Lăng trong con tức giận muốn cướp lấy tài liệu, hoặc là đem mấy người không biết điều này bắt cóc để hỏi ra, bất quá suy nghĩ một chút nếu bản thân làm như vậy thì hậu quả sẽ rất lớn, Trương Sở Lăng đành phải thôi, dù sao bản thân đã hứa với phụ thân làm một cảnh sát tốt.

Nếu không hỏi được, thì đành phải nghĩ biện pháp khác, vụ án này đã được chuyển giao cho tổ trọng án, không thể lấy được gì từ khoa pháp y cùng như khoa giám định vũ khí, vậy chỉ có thể ở tổ trọng án mà thôi, nghĩ đến tổ trọng án, Trương Sở Lăng ngăn ra, Điền Ny không phải là ở tổ trọng án sao?

Lúc này Trương Sở Lăng cũng bất chấp việc tránh mặt Điền Ny, chạy thẳng đến khu vực tuần tra mà Điền Ny phụ trách.

Lúc Trương Sở Lăng tìm được Điền Ny, cảnh tượng hiện ra trước mặt hắn trọn vẹn.

Trên đường cái náo nhiệt, Điền Ny đang quyền đầm chân đá năm sáu thanh niên, mấy người thanh niên cũng không phản kháng, cả đám ngồi chồm hổm

ôm đầu , trong miệng hô to "Tha mạng a..." "Về sau cũng không dám ... nữa ..."

Một đám người vây xung quanh bọn họ , khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là , mấy người xung quanh hình như đã quá quen thuộc đối với chuyện này , chẳng những không có chỉ trích Điền Ny không đúng , trái lại còn chỉ trích mấy người thanh niên kia .

"Ai bảo các người không học theo gương tốt !"

"Ai bảo các người lừa gạt người khác , ngay cả người già cũng không bỏ qua !"

"Ai bảo các người chó không thể bỏ được việc ăn phân !"

"..."

Điền Ny đánh một cái , trong miệng sẽ trách cứ một câu , giống như là làm như vậy mới có thể thoải mái mà đánh đập được , có thể do đánh lâu , nàng có điểm không kịp thở , tóc cũng có chút rối loạn .

Mặc quân phục , mang mũ cối lúc này khuôn mặt Điền Ny đỏ bừng , bộ cảnh phục như làm tôn thêm vóc người hoàn mỹ với những đường cong mê người của nàng , thấy Điền Ny thờ hồng học , vẻ mặt ứng hồng , Trương Sở Lăng không tự chủ được nghĩ tới câu : đồng phục quyền rũ.

Nếu không thấy Điền Ny mỗi khi xuất quyền xuất cước đều dùng toàn lực , Trương Sở Lăng khẳng định sẽ cho rằng mấy tên kia đang thoải mái rèn ri dưới lòng bàn chân của nàng , mà không phải là đang bị đánh bầm dập .

"Dừng tay , người đánh người như vậy là trái với qui định của cảnh sát , cảnh sát có thể như vậy sao ? " Trương Sở Lăng bất lấy kịp thời một quyền của Điền Ny , nghiêm khắc khiển trách .

"Bà cô đánh người người cần được sao , mấy tên kia nếu có can đảm , thì cứ đi kiện ta đi ." Điền Ny không nghĩ tới sẽ có người to gan lớn mật dám ngăn hành động của bản thân , còn tưởng rằng là đồng nghiệp cùng tuần tra với mình , nàng tức giận quát.

Mấy tên thanh niên dưới đất thấy Điền Ny không quyền đâm chân đá nữa , giống như sức lực được khôi phục tức thì , liền bỏ chạy vào đám người để núp .

"Trốn à , lo mà chạy cho xa đi , lần sau nếu ta lại thấy các người lại làm chuyện xấu ..." cánh tay của Điền Ny bị người ta nắm không nhúc nhích được , nàng chỉ hướng phái mấy tên kia hung ác hô to.

Trương Sở Lăng sắc bén quan sát , thân thể của mấy thanh niên đang trốn vào trong đám người run rẩy một chút , có tên suýt chút nữa ngã xuống đất , xem ra Điền Ny ở trong lòng đã có ảnh hưởng rất lớn , khiến cho tâm lý của bọn họ bị ám ảnh nghiêm trọng .

"A , tại sao là người?" Điền Ny thấy mấy người kia đều chạy , "Đồng nghiệp" còn không chưa buông tay mình ra , nàng còn tưởng rằng đối phương cố ý ăn đậu hũ của mình , quay đầu lại phát hiện người nắm tay của mình chính là Trương Sở Lăng , cái miệng nhỏ nhắn liền mở thật to , suy nghĩ một chút về biểu hiện thô bạo của mình vừa rồi , khuôn mặt đỏ bừng của nàng chợt chuyển thành một mảng đỏ rực , đôi mắt to mẩy lệ chớp chớp nhìn xuống đất , cái trán như muốn vùi vào bộ ngực cao vút của mình .

"Nếu như lần sau lại thấy bọn họ làm chuyện xấu , người sẽ đối phó với bọn họ như thế nào ?" Nhìn thấy lúc này Điền Ny đột nhiên từ một con cọp mẹ biến thành một chú mèo ngoan ngoãn , Trương Sở Lăng muốn cười thầm trong lòng , sở dĩ Trương Sở Lăng nắm tay Điền Ny không thả ra , là bởi vì lần đầu tiên kiến thức được sự dũng mãnh , nhất thời có điểm không kịp phản ứng. Cảm thấy tay Điền Ny đang giãy dụa , Trương Sở Lăng vừa nói chuyện vừa buông lỏng tay của Điền Ny ra .

"Đương nhiên là sẽ đánh ... à không là sẽ bắt bọn họ về cục cảnh sát." Điền Ny hoảng loạn thiếu chút nữa nói là sẽ đánh bọn họ , nhưng đột nhiên nhớ người đang nói chuyện với mình , nàng lại vội vã sửa lại .

Hai người Trương Sở Lăng cùng Điền Ny không thấy được chính là , bọn họ không dứt khoát , mặt khác Điền Ny đã cộng tác với rất nhiều người khi mới bắt đầu , trải qua một thời gian ngắn tiếp xúc , bọn họ xem như là sử dụng Điền Ny một cách triệt để , bởi vì Điền Ny vốn là ở tổ trọng án Tây Cửu Long , lần này PTU đến Tây Cửu Long , Điền Ny lại trở về chỗ của mình . Đối với lưu manh ở khu vực Thanh Giáp Vĩ nàng rõ như lòng bàn tay , chỉ cần nhìn thấy không tuân thủ quy định , nàng liền đánh ngay tức khắc , mà bọn lưu manh này thấy nàng giống như là chuột thấy mèo vậy , không chỉ không dám khiêu nại nàng , trái lại ngay cả tâm tư phản kháng cũng không có .

Cứ như vậy , Điền Ny ở trường học PTU tối đa chỉ nghiêm khắc một chút thôi , nhưng tổng khu Tây Cửu Long lại chính là chỗ của nàng , khiến người ta hoàn toàn không dám nghĩ nàng có quan hệ với hình tượng trước đây , sự bạo lực cùng dã man của nàng nhanh chóng lan truyền , mà nàng cũng vẫn tự làm theo ý mình như cũ , giống như là một loại cảm giác hưởng thụ vậy .

Lúc này mọi người nhìn thấy Điền Ny ở trước mặt Trương Sở Lăng không có một chút nóng nảy , kết hợp với lời đồn ở trường học cảnh sát , bọn họ đều suy đoán xem rốt cuộc giữa Trương Sở Lăng và Điền Ny có chuyện gì .

"Người... Người tìm ta có chuyện gì?" Thấy người khác chỉ trích mình , Điền Ny có điểm không quen , chính là ở bên cạnh Trương Sở Lăng nàng không muốn nổi giận , đột nhiên nàng nhớ tới Trương Sở Lăng chưa từng chủ động tìm mình bao giờ , nàng liền vội vàng hỏi.

"Àn , là có một ít chuyện , người hiện tại có thể nói chuyện được không ?" Trương Sở Lăng cũng ý thức được mình và Điền Ny trở thành tâm điểm chú ý của mọi người , hần nhủ này nhẹ giọng nói .

Điền Ny thấy biểu tình của Trương Sở Lăng nghiêm túc, nàng quay đầu lại nói với đồng nghiệp hai câu, liền đã dẫn Trương Sở Lăng vào một phòng trà.

"Người muốn dùng gì?" Sau khi ngồi vào chỗ của mình, hai người lập tức hỏi đối phương, sau đó đồng thời nở nụ cười, nhận thấy cũng hơn nhiều tháng, mặc dù Điền Ny có vài lần mời Trương Sở Lăng đi ăn, nhưng lại chưa được đáp ứng, đây chính là lần đầu tiên hai người chính thức ngồi ăn cùng nhau.

"Một cà phê nóng, ít sữa."

"Một cà phê nóng, ít đường."

Sau khi hai người nhìn nhau, tựa như hô cùng một lúc.

Nhìn thấy hai người bọn họ gọi một cách ăn ý như thế, không gọi thì thôi, nếu gọi thì là cùng một lần, nhân viên phục vụ đứng bên cạnh nhìn không được cười thành tiếng, bất quá Điền Ny vừa trừng mắt, nhân viên phục vụ kia lập tức rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Hai Bút Cùng Vẽ

Sau khi khen ngợi lẫn nhau, hai người liền ngồi đối mặt với nhau, bầu không khí nhất thời có điểm nặng nề. Trong lòng Điền Ny đang suy nghĩ xem những hành động của bản thân trên đường lúc này có lưu lại ấn tượng xấu cho Trương Sở Lăng hay không, mà trong lòng Trương Sở Lăng lại suy nghĩ xem làm sao để mở miệng nói chuyện với Điền Ny về việc của phụ thân, dù sao hắn cũng chưa từng đi nhờ vả người khác.

"Ta nghĩ ngày hôm nay người đến đây nhất định là vì chuyện của bá phụ?" Trầm mặc một hồi sau, Điền Ny phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Trương Sở Lăng kinh ngạc tròn to mắt nhìn Điền Ny, bản thân hắn còn chưa kịp mở miệng thế nào nàng lại biết ý đồ của hắn khi đến đây, lẽ nào nàng có năng lực biết trước sự việc?

Nhìn thấy biểu hiện của Trương Sở Lăng, Điền Ny biến suy đoán của mình hoàn toàn đúng, nàng nở nụ cười ngọt ngào, trên má hiện lên hai cái lúm đồng tiền "Nếu như người có thể nói ra việc ta làm sao biết được người vì chuyện của bá phụ mà đến đây, ta sẽ giúp người tìm ra nơi ẩn trốn của tên người nước ngoài kia."

Lúc nói những lời này, Điền Ny tươi cười trong mắt nàng thoáng hiện một tia giao hoạt.

Nghe được Điền Ny trực tiếp vạch trần nguyên nhân cùng mục đích của việc hắn đến đây, Trương Sở Lăng không khỏi có vài phần xem trọng Điền Ny, cho tới nay hắn đều cho rằng Điền Ny gần như là dựa vào tính cách căm ghét cái ác cùng năng lực võ thuật xuất sắc để lập nhiều công lao, lại không nghĩ rằng nàng lại thông minh như vậy. Lúc Trương Sở Lăng nghe được Điền Ny có thể tra tìm ra nơi ẩn trốn của tên người nước ngoài kia, hắn thực sự vui mừng.

Kỳ thực trước đây Điền Ny luôn có biểu hiện lúng túng khi ở trước mặt hắn, là bởi vì Điền Ny cho tới bây giờ chưa từng gặp phải nam nhân nào đối xử với nàng như vậy, sau đó Trương Sở Lăng giúp nàng không ít rắc rối, trong quá trình giải quyết hắn đã thể hiện bản lĩnh thần kỳ, cũng làm cho trong lòng Điền Ny cảm thấy khác thường, cho nên hắn mới nhìn lầm nàng.

Nhưng sau khi trở về lại tổng khu Tây Cửu Long, nàng rất nhanh liền đã hoà nhập lại với cuộc sống vốn có của mình, sinh hoạt phạm vi lớn, công việc cũng bận bịu hơn, tự nhiên sẽ không có nhiều thời gian để suy nghĩ lung tung.

"Thế nào, không nói được sao? Thấy biểu tình Trương Sở Lăng quái dị nhìn mình, lúm đồng tiền trên mặt Điền Ny như bông hoa, giống như đang thực hiện một âm mưu, "Vậy cũng đừng trách ta không giúp đỡ nha."

Đôi mắt tràn ngập năng lực phân tích của Điền Ny làm cho Trương Sở Lăng có chút thất thần, so sánh Điền Ny trước mặt cùng với Điền Ny hay thích dùng bạo lực thì có điểm yêu thích hơn, Trương Sở Lăng hiển nhiên cảm thấy thích Điền Ny trước mặt hơn. Bất quá từ lúc quen biết Điền Ny cho tới nay, biểu hiện của nàng ở trước mặt mình hoàn toàn khác với mặt người khác, rốt cuộc cái nào mới thực sự là nàng đây?

"Ta đoán được rồi." chuyện Trương Sở Lăng thất thần chỉ xảy ra trong nháy mắt, rất nhanh mắt hắn xoay tròn có chủ ý, sau khi hắn nói xong câu đó hắn thấy được sự kinh ngạc trong mắt của Điền Ny, nàng còn khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn mê người, liền khẳng định đáp án của mình, "Người khẳng định là nghe được thông tin từ trung tâm gọi đến, sau đó lại thấy ta đột nhiên xuất hiện ở đây, do đó liền đưa ra suy đoán kia."

Dưới sự giải thích của Trương Sở Lăng, trên mặt Điền Ny hoàn toàn không có một điểm đắc ý, nàng không nghĩ tới Trương Sở Lăng lại nói ra đáp án nhanh đến như vậy, không khỏi có điểm nổi giận, "Người thật là, không nói ra đáp án sẽ ngủ không ngon sao, không thể nhường nhịn để ta vui vẻ hay sao."

"Ha ha, người thật ra cũng là lừa mình dối người. Người sớm nhắc nhở ta một chút, nói không chừng ta sẽ cân nhắc để người vui vẻ." Thấy Điền Ny bĩu môi như tiêu cô nương giống, Trương Sở Lăng hiểu ý cười cười, "Nói đi, khi nào thì người đưa cho ta tư liệu của tên người nước ngoài kia?"

Nếu Điền Ny có thể trực tiếp đưa tư liệu của tên người nước ngoài kia, Trương Sở Lăng tự nhiên sẽ không cần phải chạy đông chạy tây nữa. Dù sao trong biển người mênh mông tìm một người không phải dễ dàng gì, thông qua khoa pháp y cùng khoa giám định vũ khí cũng chỉ có thể tìm được vũ khí hấn sử dụng cùng thói quen khi nổ súng, nhưng không thể nào phán đoán tung tích của hắn, thế nhưng Điền Ny lại không giống như vậy, nàng ở tổ trọng án nhiều năm như vậy, mạng lưới liên lạc khẳng định rất rộng, cho dù trong tay nàng không có sẵn tư liệu, thì toàn bộ tổ trọng án cũng trợ giúp nàng a

"Ngày mai chỗ này ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục, được không?" Điền Ny nhủ cái mũi xinh xắn nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi trả lời.

"Àn, vậy ngày mai đi, tiền nước để ta trả, coi như là ta cảm tạ người hỗ trợ." Trương Sở Lăng thấy hai cái ly đều đã thấy đáy, Điền Ny cũng đến lúc phải trở về đi tuần tra, hấn vội vã móc ví ra thanh toán.

Khi Điền Ny nhìn thấy Trương Sở Lăng giành việc trả tiền, trên mặt hấn vẫn còn tràn đầy bộ dáng tươi cười, chính là sau khi nghe được câu nói của Trương Sở Lăng, nàng liền cao hứng không thôi. Nàng chỉ chỉ cái ly trên bàn, lại chỉ chỉ bản thân, "Ta giúp người, người báo đáp ta như vậy sao?"

"Àn, người có ý gì?" Trương Sở Lăng phát hiện mình hình như rất thích đấu võ mồm với Điền Ny, mỗi lần thấy Điền Ny bĩu môi tức giận, bộ dạng ngạc nhiên, trong lòng hấn lại đặc biệt thoải mái. Rất hiển nhiên, hấn lại khiêu khích thành công, vòng hai tay lại, Trương Sở Lăng cười hi hi hời.

"Ý kiến, bà cô ta ... Nga, không ý kiến..." Đáng lẽ Điền Ny chuẩn bị nổi giận lại thấy Trương Sở Lăng nhìn mình cười, không hiểu tại sao, nộ khí của nàng lại đột nhiên giảm xuống, thấp giọng nói.

"Không ý kiến là tốt rồi, nếu không ta còn nhớ có người nào đó mời ta ăn vịt quay Thâm Thủy a." Biểu hiện của Điền Ny làm cho Trương Sở Lăng nở nụ cười trên choker, "Được rồi, nói giỡn với người thôi, lần sau nếu người muốn ăn cái gì thì ta sẽ mời người ăn cái đó."

Tuy rằng rất kỳ quái vì sao vào thời khắc mấu chốt Điền Ny lại kiềm chế được sự tức giận của mình, Trương Sở Lăng vẫn cũng dừng lại việc trên choker của mình, mọi việc đều có mức độ của nó, dù sao hấn chỉ là rất yêu thích bộ dạng tức giận của Điền Ny, mà không phải muốn Điền Ny thực sự tức giận. (DG : mịa cái tg biến thái vãi hà, cái này giống câu đánh là thương mắng là yêu nè ^^)

Bởi vì đã xin nghỉ luôn cả buổi chiều, nên Trương Sở Lăng lập tức về nhà. Phụ thân cùng Đại muội ở bệnh viện, tiểu muội đi làm, đệ đệ đi học, cái nhà to như vậy trở nên vắng vẻ, Trương Sở Lăng nhìn cái ổ chó ở góc nhà, tâm tình có chút thương cảm.

Đi vào phòng ngủ của mình, Trương Sở Lăng không có giống trước đây lập tức chơi đùa với dụng cụ tập thể hình của hấn, mà là quăng mình lên giường, trong đầu thoáng hiện lên một đoạn cuộc sống trong khoảng thời gian này.

Phụ thân hiền lành, muội muội hiểu chuyện xinh đẹp, đệ đệ hiếu học ngoan ngoãn, còn có sự quan tâm của bằng hữu cùng đồng nghiệp, so với cuộc sống trước đây hoàn toàn khác nhau, bất tri bất giác, hấn phát hiện mình đã quen với cuộc sống bây giờ.

Sau khi ở trên giường miên man suy nghĩ như vậy, trong đầu Trương Sở Lăng lại nghĩ tới khuôn mặt cô đơn của phụ thân ở trong bệnh viện, hấn biết phụ thân cho dù trong lòng đã thông suốt, thế nhưng "Trưởng quân" ở trong nhà một thời gian lâu như vậy chợt rồi đi liền cảm thấy cô đơn tĩnh mịch.

Lúc mắt Trương Sở Lăng nhìn đến cái máy vi tính trong phòng, hấn không khỏi đập vào đầu mình, hiện tại đều là tin tức xã hội, tìm người bằng mạng trực tuyến không dễ dàng hơn sao? Nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng lập tức mở máy vi tính, trước tiên là hấn xâm nhập hệ thống của cục cảnh sát.

Chính là rất nhanh Trương Sở Lăng liền dừng việc đang làm, nếu như mình có thể tìm được tư liệu của tên người nước ngoài kia trong hệ thống của cục cảnh sát, như vậy Điền Ny tự nhiên cũng có thể tìm được những tư liệu kia, giả như Điền Ny tìm không được những tư liệu kia, bản thân đột nhập hệ thống của cục cảnh sát chẳng phải là không có tác dụng gì sao?

Ý thức được điểm này, Trương Sở Lăng lập tức rời khỏi hệ thống của cục cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tìm Hình Vẽ Cùng Thông Tin Về Chó Điên

Nếu như thông qua cục cảnh sát mà vẫn không tìm được tư liệu về tên người nước ngoài kia, vậy phải làm thế nào để tìm ra manh mối về hắn đây ? Trương Sở Lăng lâm vào trầm tư.

Thông qua tin tức truyền thông, kêu gọi lực lượng dân chúng để tìm ra tên hung thủ kia dường như là một biện pháp thích hợp nhất, đương nhiên loại trừ một khả năng, đó chính là ngoài tên người nước ngoài kia từng là một tên tội phạm cực kỳ tàn bạo, đối với vụ án liên quan đến quốc tế, có thể xin sự trợ giúp của cảnh sát quốc tế cũng như tư liệu liên quan.

Chính là không thể khẳng định suy đoán đó có chính xác hay không, khẳng định không có khả năng tùy tiện kinh động đến cảnh sát quốc tế, cũng không thể bởi vì người ta đánh chết một con chó mà người lại hoài nghi hắn là kẻ sát nhân ?

Trương Sở Lăng cũng không muốn sử dụng hai biện pháp trên, bởi vì như vậy thứ nhất là phải kinh động cảnh sát, mà Trương Sở Lăng không muốn cảnh sát bắt được hung thủ mà tên hung thủ đó chưa nhận được sự giáo huấn của hắn. Do đó Trương Sở Lăng chỉ có thể thông qua phương pháp khác để tìm nơi ẩn trốn của hung thủ mà thôi.

Trương Sở Lăng vừa tự hỏi, tay của hắn cũng không nhàn rỗi, hắn thông qua phần mềm đồ họa, đem hình ảnh của tên hung thủ ở trong đầu dùng máy vi tính vẽ ra (hình ảnh này là hắn tưởng tượng ra thông qua sự miêu tả của Trương phụ), sau khi thấy thực sự không cần chỉnh sửa gì nữa, hắn hình vẽ copy vào điện thoại di động của mình, sau đó đi thông qua dịch vụ thư màu gửi hình vẽ vào điện thoại di động của Trương Nhược Nam, muốn nàng cho phụ thân xem.

Một phút đồng hồ sau, điện thoại di động của Trương Sở Lăng vang lên, hắn thấy là của muội muội gọi liền nghe máy.

"A lăng, người gặp qua hung thủ sao, bắt được hắn không?" Đầu kia điện thoại, thanh âm của Trương phụ có điểm kích động.

Nghe được phụ thân nói, Trương Sở Lăng biết bức tranh của mình vẽ so với bộ dạng của hung thủ không có chênh lệch nhiều, nếu không phụ thân không có khả năng hỏi như vậy. "Cha, nặng tổ trọng án đang an bài, rất nhanh là có thể bắt được hung thủ rồi, cha cứ yên tâm đi."

Tắt điện thoại, Trương Sở Lăng nhìn hình ảnh trước mặt, không khỏi lắc đầu, kỹ thuật Inte ở thế kỷ 21 quá lạc hậu, nếu như là ở thế kỷ 30, chỉ cần có ảnh chụp của một người, là có thể tìm tư liệu tương ứng thông qua mạng trực tuyến, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người kia phải có hình ảnh trên mạng trực tuyến. Giống như là Google hay Baidu hiện tại vậy, biết một từ then chốt, là có thể tìm được tư liệu hay thông tin liên quan.

"Hình ảnh", "Google", "Tư liệu" ba từ càng không ngừng hiện lên trong đầu Trương Sở Lăng, mơ hồ, hắn tựa như nghĩ tới bất cứ cái gì, hơn nữa vật này rất then chốt, có khả năng tìm ra nơi ẩn trốn của tên người nước ngoài kia, chính là hắn nỗ lực thế nào cũng không tìm được đồ vật kia.

"Mình rốt cuộc không chú ý cái gì đây?" Trương Sở Lăng tắt máy vi tính, trở lại giường lần nữa

Trương Sở Lăng ép buộc bản thân bình tĩnh trở lại, không thêm nghĩ nữa việc vật vãn, chính là hắn vẫn còn không có biện pháp phát hiện mình rốt cuộc không chú ý cái gì đồ vật.

"Đình đình đang đình" tiếng chuông tin nhắn của điện thoại di động cắt đứt mạch suy nghĩ của Trương Sở Lăng.

Mở điện thoại di động nhìn, là của muội muội Trương Nhược Nam gửi đến, "Ca, thành thật khai báo, hình ảnh này không giống như là được chụp?" Khác với Trương phụ, Trương Nhược Nam đối với đồ họa máy tính hiểu rất rõ, cho nên nàng dễ dàng phát hiện được hình ảnh mà ca ca gửi qua thư màu không phải là ảnh chụp mà là do được vẽ ra.

"Người rất thông minh, bắt quả không có thưởng a, còn nữa, không nên đem việc này nói cho ba ba." Trương Sở Lăng nhanh chóng nhấn tin lại.

Trương Nhược Nam nhanh chóng gửi lại tin nhắn, đoạn đầu tin nhắn là hình ảnh một tiểu cô nương quơ quơ quyền đầu, sau đó là một đoạn ký tự: nếu như cục cảnh sát không bắt được hung thủ, ba ba sớm muộn cũng sẽ biết việc này. Ca, người nói nếu như trên mạng trực tuyến có thể tìm ra ảnh chụp của hung thủ thì thật là tốt a, như vậy là có thể tìm hiểu được gốc gác của hắn.."

Đọc tin nhắn của muội muội, đầu óc Trương Sở Lăng chợt như nổ tung ra, hắn rốt cuộc biết bản thân vừa rồi không chú ý cái gì, hắn lấy điện thoại đặt trên mặt đất, cũng bắt chước tin nhắn trả lời của muội muội, lập tức mở máy vi tính.

Ở thế kỷ 21 không có cách nào tìm kiếm hình ảnh bằng Inte được, chính là mình lại có thể a, hơn nữa cái chức năng tìm kiếm bằng hình ảnh này có trình độ khoa học kỹ thuật cũng không cao lắm, lấy trình độ kỹ thuật hiện tại hoàn toàn có thể sử dụng loại chức năng này. Kỳ thực sở dĩ hiện tại không có cách nào thông qua hình ảnh để tìm kiếm, cũng là bởi vì chưa giải quyết được vấn đề chèn hình ảnh vào.

Google hoặc là Baidu tiến hành tìm kiếm văn bản, chỉ cần nhập ký tự tương ứng vào cửa sổ là đủ rồi, chính là cửa sổ này không trợ giúp chèn hình ảnh. Mà bản thân chỉ cần giải quyết được vấn đề chèn hình ảnh vào, như vậy có thể dễ dàng giải quyết tất cả.

Ngón tay của Trương Sở Lăng như bay lượn trên bàn phím (giống mệnh :)), háms đang xây dựng một phần mềm, là một phần mềm trợ giúp cho việc chèn hình ảnh vào, kỳ thực xây dựng phần mềm này cũng không quá khó khăn, ở thế kỷ 30 đây chỉ là một phần mềm đơn giản nhất, Trương Sở Lăng cấu hình mỗi cái bên trong ăn khớp với nhau, hiện tại việc hắn phải làm duy nhất, chính là ngôn ngữ lập trình ở thế kỷ 30 đổi thành ngôn ngữ lập trình thông dụng ở thế kỷ 21.

Đại khái khoảng mười phút đồng hồ, một phần mềm khéo léo tinh xảo xuất hiện trên màn hình laptop của Trương Sở Lăng, Trương Sở Lăng đem phần mềm này kết nối với Google, sau đó thử đưa hình của tên người nước ngoài kia vào bên trong cửa sổ của phần mềm (ý nói là nơi chèn ảnh để tìm kiếm), tiếp theo ngừng thờ bấm cái nút "Tìm kiếm" một cái.

Làm Trương Sở Lăng thờ phào chính là , phần mềm hoạt động hoàn toàn bình thường , trông thấy bên trong màn hình vi tính đang tiến hành tìm kiếm , Trương Sở Lăng bắt đầu sốt ruột. (mình mà có phần mềm này , đem bán cho google thì sống sung sướng đến già)

Ba phút sau, hoàn tất quá trình tìm kiếm hình ảnh , trên Inte xuất hiện hơn 10 hình vẽ có liên quan đến tên người nước ngoài kia . Hơn 10 hình ảnh này đều là ở trên trang web nước ngoài . Trương Sở Lăng từ đó tùy ý chọn một hình ảnh , hình ảnh này dường như được đăng trên một tờ báo , tuy rằng chữ viết trên tờ báo này đều là chữ Ả Rập , nhưng Trương Sở Lăng lại xem không có chút trở ngại nào .

Xem xong bài báo , chân mày Trương Sở Lăng cau lại , trong bài báo này , người viết đã tiến hành trách cứ tên người nước ngoài này một cách căm phẫn , nói hấn cực kỳ vô nhân đạo ngay cả một tiểu cô nương cung bản chết , hơn nữa lúc người khác lên tiếng la mắng hấn , hấn liền giết chết người la mắng , ở cuối bài báo , người viết đặt biệt danh cho tên người nước ngoài kia là " Chó Điên " .

Hành động điên cuồng như vậy , có biệt danh " Chó Điên " ấy cũng thật không sai a . Trương Sở Lăng cười cười, tiếp đó lại mở hình ảnh còn lại , phát hiện ra những hình ảnh này đều thể hiện sự tàn bạo của " Chó Điên " . Đồng thời từ những thông tin có trong các hình ảnh này , Trương Sở Lăng còn hiểu được , tên "Chó Điên " này là một thành viên của tổ chức đánh thuê , hấn hành sự khoa trương , bắt nạt kẻ yếu, ở tổ chức không được ưa thích cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ôm Cây Đợi Thỏ

Nhanh chóng đem các hình ảnh có liên quan đến " Chó Điên " tải xuống máy tính của mình , cẩn thận tỉ mỉ sắp xếp lại , Trương Sở Lăng ra ngoài phòng khách , mở TV plasma trên tường theo thói quen.

Trương Sở Lăng đối với loại TV cổ này rất mực yêu thích , ở thế kỷ 30 , TV cũng không tồn tại , các tiết mục trên TV không thoả mãn yêu cầu tinh thần của mọi người , tất cả mọi người đều quen với việc tập trung tinh thần vào Inte . Thế nhưng Trương Sở Lăng khi tìm hiểu về đồ cổ , lại sinh ra hứng thú với TV trong lịch sử , nó xuất hiện rồi biến mất , từ cấu tạo đến nguyên lý vận hành của nó , đó cũng là nguyên nhân vì sao hấn từ lúc chuyển nhà đến giờ hấn luôn ở trong nhà .

"... Bây giờ là tin tức quốc tế ... thái tử của vương quốc Ả Rập sẽ đến Hồng Kông ..." Lúc Trương Sở Lăng không ngừng chuyển kênh để tìm chương trình mà mình thích , câu nói của người đưa tin tức khiến cho cái tay đang cầm điều khiển từ xa dừng lại .

"Ả Rập? Thái tử ?" Hai từ này thực sự quá nhạy cảm , đặc biệt vừa xem xong thông tin về " Chó Điên " cùng tổ chức đánh thuê của hấn , Trương Sở Lăng không muốn nghĩ về hai từ này cũng không được .

Trương Sở Lăng căn cứ vào tư liệu đã sắp xếp , tổ chức lính đánh thuê của "Chó Điên" tên là Cách Mạng Đỏ (có nghĩa là dùng máu để làm cách mạng) , hành vi của tổ chức đánh thuê này ở Ả Rập cực kỳ tàn bạo , cho nên bị quân đội của vương quốc Ả Rập đánh bắt ngờ và tiêu diệt , toàn bộ tổ chức trong một đêm bị tiêu diệt .

Sự tình đã qua 5 6 năm , đột nhiên lúc này lại xuất hiện một tên " Chó Điên " , có phải cuộc bao vây tiêu diệt Cách Mạng Đỏ năm đó không bắt được toàn bộ hay không ? Nếu như là như vậy , tên " Chó Điên " là một minh đến Hồng Kông , hay là đang bên cạnh hấn còn có đồng bọn ?

Trương Sở Lăng phát hiện, sự tình bắt đầu trở nên phức tạp hơn , tưởng chừng là vụ án người nước ngoài dung túng đã thương người đơn giản , bây giờ đột nhiên có thể trở thành một sự kiện khủng bố . Thái tử của vương quốc Ả Rập sẽ tới Hồng Kông vào cuối tuần , mà "Chó Điên" xuất hiện vào lúc này , không chừng là có liên quan với nhau , quý mới biết có phải tên " Chó Điên " muốn nhắm vào thái tử Ả Rập kia hay không ?

Bản thân có cần gọi điện thoại báo cho trung tâm biết hay không ? Trong lòng Trương Sở Lăng thầm thì, rất nhanh hấn bỏ qua quyết định này , dù sao đây chỉ là suy đoán của bản thân mà thôi , nếu như liệu lĩnh báo cáo , người ta không tin tưởng là một chuyện , hơn nữa mình cũng không cách nào giải thích lý do vì sao đưa ra kết luận này .

Mặt khác Trương Sở Lăng lại có ý nghĩ , thái tử Ả Rập kia đến Hồng Kông , nếu như hấn thực sự chú trọng sự an toàn của mình , khẳng định tiến hành xin sự bảo vệ của cảnh sát Hồng Kông .

"Không được, mình không thể ngồi ở chỗ này đợi sự việc diễn ra được , nhất định phải tìm ra được tên " Chó Điên " trước khi hấn chạm mặt với thái tử Ả Rập kia ." Sau khi biết được chân tướng sự việc rõ ràng , Trương Sở Lăng ngồi không yên, hấn tắt đi TV rồi đứng lên khỏi ghế sa-lon .

Căn cứ vào tài liệu đã sắp xếp , tính tình tên " Chó Điên " kia rất khoa trương , trời sinh là một kẻ khát máu , hai ba ngày là kiếm người để quyết đấu , hơn nữa đều sẽ là một người chết hai ta sống , nếu không thì cả người hấn sẽ rất khó chịu . Là người có tính cách bạo ngược như vậy , hấn đến Hồng Kông có thể ngồi một chỗ được sao ? Nghĩ tới đây, trên mặt Trương Sở Lăng mỉm cười dường như nắm chắc phần thắng trong tay , bởi vì hấn đã biết

một vài nơi mà "Chó Diên" có thể sẽ đến.

Phụ thân gặp phải tên "Chó Diên" kia ở vịnh Trường Sa, nói cách khác, "Chó Diên" vô cùng có khả năng đang ở tại Cửu Long, ít nhất là cũng không xa nơi này. Với tính cách của "Chó Diên", hẳn có thể tìm đến một võ quán nào đó khiêu chiến để phát tiết, Cửu Long lớn như vậy, nhưng võ quán có thực lực hùng mạnh chỉ có mấy nhà mà thôi, trong lòng Trương Sở Lăng nắm chắc.

Đương nhiên, "Chó Diên" ở tại Cửu Long chỉ là loại suy đoán mà thôi, có thể là hẳn có việc phải làm đi ngang qua vịnh Trường Sa nên mới gặp phải phụ thân, hiện tại việc Trương Sở Lăng phải làm chính là xác được phương hướng của "Chó Diên".

Bởi vì Trương Nhược Nam phải đưa phụ thân đi bệnh viện, nàng cũng không đi xe Halley, để thuận tiện cho hành động lần này Trương Sở Lăng quyết định. "Bản thân phải tăng tốc độ cho chiếc Halley, có thời gian phải tranh thủ ghé qua hỏi thăm Na tỷ, hơn nữa bản thân mình hình như từ sau khi huấn luyện xong cũng chưa có liên hệ với nàng, cũng không biết nàng có tức giận hay không nữa ..."

Nghĩ đến Lữ Na giống như là một đại tỷ luôn quan tâm từng li từng tí đến mình, Trương Sở Lăng cảm thấy trong lòng ấm áp, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp.

Trước tiên Trương Sở Lăng tìm một tiệm in, đem in hình khuôn mặt của tên "Chó Diên" ra, sau đó mới lên mô-tô đi hỏi từng nhà, làm hẳn cảm thấy kỳ quái chính là, hỏi toàn bộ khu vực Trường Sa, tất cả mọi người nói chưa thấy qua một người như thế. Roi vào đường cùng Trương Sở Lăng chỉ có thể quay lại khu vực Thâm Thủy.

Lúc Trương Sở Lăng đến khu vực tám, gần đến khu vực Tiêm Sa Nhai, công việc cũng có chút tiến triển. Căn cứ vào lời kể của một người gần võ quán, hai ngày trước từng gặp qua một người đàn ông giống như thế này vào võ quán, đánh cho những người trong võ quán phải nhập viện, chính là khi hỏi đến nơi ở của tên "Chó Diên" kia, người kia chỉ lắc đầu.

Trương Sở Lăng chưa từ bỏ ý định đi đến hai khu vực trực thuộc nữa, nhưng vẫn là không tìm được tin tức nào của "Chó Diên", Trương Sở Lăng thầm hồ bản thân quả là may mắn khi có chiếc xe máy, nếu không đi dò hỏi một đoạn đường như vậy, nếu như kêu taxi, không biết xài hết bao nhiêu tiền a.

Mặc dù không có tìm được nơi ở cụ thể của "Chó Diên", chỉ ít trong lòng Trương Sở Lăng xác định được hai chuyện, chuyện làm thứ nhất chính là "Chó Diên" đến Hồng Kông chưa lâu, có khả năng là sau khi nghe được thông tin thái tử Ả Rập đến Hồng Kông, liền đi đến Hồng Kông sớm hơn một chút; chuyện thứ hai chính là "Chó Diên" đích xác ở tại Cửu Long, hơn nữa có thể là ngay tại Tiêm Sa Nhai, dựa theo sự xuất hiện của hắn tại võ quán ở Tiêm Sa Nhai và việc chạm mặt với phụ thân tại vịnh Trường Sa có thể suy đoán ra được.

Về phần hắn vì sao chỉ đến quấy phá một võ quán rồi không xuất hiện nữa, có thể là bởi vì hắn đến Hồng Kông chưa lâu, mà lại có rất nhiều việc cần phải bố trí, mặt khác cũng có thể là bên cạnh hắn có quân sự, hạn chế sự tự do của hắn.

Vì để làm rõ được khúc mắc của bản thân, Trương Sở Lăng chạy xe đến các võ quán có tiếng tăm ở Hồng Kông, phát hiện "Chó Diên" không có xuất hiện ở đó, Trương Sở Lăng lúc này mới yên lòng.

Kế tiếp hắn cần phải làm, chính là mỗi ngày đến Tiêm Sa Nhai ôm cây đợi thỏ, tùy tiện mua chuộc được mấy phục vụ sinh trong võ quán, khi bọn họ thấy "Chó Diên" xuất hiện thì liền gọi cho mình, Trương Sở Lăng tuyệt đối nắm chắc, với tính cách của "Chó Diên", tuyệt đối không có khả năng ngồi yên một chỗ được.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Tàn Dư

Bên trong một khu nhà trọ ẩm ướt tối om rẻ tiền ở vịnh Trường Sa, bên trong làn khói lượn lờ, lò mờ có thể thấy vài người ngồi ở trong phòng, chỉ là ai cũng không nói gì, bầu không khí có điểm kiềm nén.

"Không được, ta thực sự nhìn không được, mỗi ngày đều phải ngồi trơ ra trong căn phòng ẩm ướt tối tăm này, quả thực là so với nhà giam còn khó chịu hơn, "Mèo Rừng", người chăm trước một lần đi, để cho ta ra ngoài một tiếng thôi." Một thân hình cao lớn đứng lên, nói tiếng Ả Rập một cách lưu loát, chỉ thấy vẻ mặt của hắn rất nóng, ánh mắt lộ ra sự khát khao vô cùng, nếu như Trương Sở Lăng ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra người này chính là "Chó Diên" mà hắn đang tìm kiếm khổ sở.

"Chó Diên, người muốn chết cứ việc nói thẳng, ta sẽ thành toàn cho người." "Mèo Rừng" lạnh lùng liếc mắt nhìn "Chó Diên", lên tiếng nói. Thanh âm của hắn lạnh lùng sắc bén, giống như là khiến cho không khí đông lại vậy.

Bị con mắt của "Mèo Rừng" liếc nhìn, toàn thân "Chó Điền" như không còn chút sức lực nào, thân thể của hắn mềm nhũn, một lần nữa ngồi xuống, đồng thời bắt đầu mở miệng thở dốc, khi hắn ý thức được trước mặt mình tựa hồ có điểm gì lạ, hắn cảm giác được thân thể mình chợt nhẹ đi, hai chân đột nhiên rời khỏi mặt đất, sau đó bay về phía bức tường rồi đập mạnh vào đó.

"Khái... Khái..." "Chó Điền" bị bất ngờ không kịp đề phòng bị đau không ít, bị quăng ngã giống như chó ăn phân (DG: tg tác giả thích câu này lắm @@), khi hắn đang chuẩn bị chửi ầm lên, lại phát hiện một cái tháp sắt đang đứng trước mặt mình, hắn hầu như có thể nghe được thanh âm của tiếng xương vang lên ở trên người đối phương. Giương mắt hắn không khỏi đỏ lên, cũng không dám có hành động khác thường gì.

"Chó Điền, xương trên người ngươi không phải là bị ngựa sao, cần ta gãi ngựa cho xương của mày không?" "Cái tháp sắt" đột nhiên lên tiếng, chỉ là giọng nói của hắn khàn khàn trầm trầm, hắn vừa nói vừa lắc lắc cái cổ, thanh âm "kéo kẹt" vang lên trong căn phòng, trên mặt của hắn hiện lên sự dữ tợn, nhìn "Chó Điền" với ánh mắt xem thường.

"Huyết... Huyết Hồ đại ca, hoàn toàn không cần phải làm vậy chứ... Nếu như ngươi cảm thấy khó chịu, ta sẽ giúp ngươi xoa bóp." Lúc "Chó Điền" nói, tuy rằng trên mặt hắn hiện lên sự khiêm tốn, nhưng hắn đang điều chỉnh thân thể ở trạng thái tốt nhất, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể chạy. Hắn biết rõ thực lực cùng tính cách của "Huyết Hồ", bản thân am hiểu nhất chính là kỹ thuật bắn súng, mà "Huyết Hồ" lại cổ máy chiến đấu bằng thịt, muốn đánh nhau với hắn, trừ phi là bản thân không muốn sống.

"Huyết Hồ" nghe vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười khó coi, giữa lúc "Chó Điền" nghĩ mình đã tránh được một kiếp nạn, đột nhiên bên tai hắn vang lên một câu nói làm cho hắn mất hồn mất vía, "Ta cảm thấy việc này phi thường cần thiết!"

Lúc "Huyết Hồ" nói ra những lời này, cánh tay đột nhiên trở nên linh hoạt, thoáng cái đã bắt được cái cổ của "Chó Điền", trực tiếp đem hắn nâng lên.

Nhất thời trong phòng không ngừng vang lên tiếng "bang, bang" cùng tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ, khi mấy người xung quanh nghi hoặc đến gõ cửa hỏi xem là chuyện gì, liền bị "Mèo Rừng" đã sớm đứng ở cửa đuổi đi.

"Miêu ca, Hồ ca, ta không dám nữa, các ngươi tha cho ta đi." mấy miếng xi-măng trên mặt đất, có mấy miếng dính máu, "Chó Điền" lúc này giống như một con chó bệnh, toàn thân loang lổ vết máu, không có một chỗ da thịt nào là hoàn chỉnh, y phục đều bị máu và mồ hôi làm ướt đi, gương mặt sưng lên như cái đầu heo, cho dù đi trên đường gặp phải Trương Sở Lăng thì cũng không lộ ra được thân phận của hắn.

"Huyết Hồ" đứng một bên với vẻ mặt hưng phấn, nghi hoặc hình thấy "Mèo Rừng" ra hiệu bảo hắn ngừng tay, hắn hiện tại đang đánh rất sảng khoái. Bất quá theo ánh mắt của hắn có thể nhìn ra được hắn đối với "Mèo Rừng" đặc biệt tôn kính, "Mèo Rừng" vung tay lên, tay của hắn liền lập tức ngừng làm việc, đem "Chó Điền" ném xuống đất.

"Ngươi biết bản thân đã sai chỗ nào chưa?" Mèo Rừng không để ý gì hỏi, lời nói bình tĩnh giống như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

"Ta không nên suốt ngày muốn ra ngoài." Chó Điền yếu ớt trả lời, vừa rồi "Huyết Hồ" đánh rất tàn nhẫn, hắn còn tưởng rằng cái mạng của mình sẽ xong ở nơi này rồi, bất quá lúc này cũng tốt không được bao nhiêu, tối đa chỉ còn nửa cái mạng, cho dù hiện tại "Mèo Rừng" để cho hắn ra ngoài, phỏng chừng hắn cũng không cách nào đi được.

"Mèo Rừng" đi tới trước mặt "Chó Điền", giúp hắn sửa sang lại quần áo, lại rút ra một cái khăn lau đi vết máu trên mặt hắn, thở dài nói, "Ngươi sai rồi, ta không phải không muốn cho ngươi ra ngoài, mà là lúc ngươi ra ngoài thực sự quá kiêu ngạo, luôn gây ra chuyện a." "Mèo Rừng" đem "Chó Điền" ngồi lên lên xong, tiếp tục nói, "Kỳ thực Cách Mạng Đồ diệt vong lâu như vậy, căn bản là không ai biết chúng ta còn sống, hơn nữa chúng ta luôn hoạt động ở Trung Đông, ở Hồng Kông không có khả năng biết được gốc gác của chúng ta. Thế nhưng, ngươi luôn đi sinh sự như vậy, cho dù cảnh sát Hồng Kông không biết gốc gác trước đây của ngươi, nhưng cũng có thể bắt ngươi vì tội danh khác!"

Nói đến đó, lời nói của "Mèo Rừng" đang nhẹ nhàng đột nhiên sắc bén hơn, đang ngồi vững trên ghế sa-lon thân thể của "Chó Điền" thiếu chút nữa ngã xuống đất. "Chó Điền" biết, tuy rằng thuật bắn súng của "Mèo Rừng" không có tốt hơn mình, đánh nhau cũng không lợi hại hơn "Huyết Hồ", chính là "Mèo Rừng" có một loại năng lực mà mọi người không thể có được, đó chính là có một năng lực tính toán không ai sánh bằng, dựa vào loại năng lực này, mỗi lần Cách Mạng Đồ gặp nguy hiểm thì liền biết thành bình an, mà trong đáy lòng của tất cả mọi người tự nhiên cũng bắt đầu sợ hãi hắn, tôn hắn làm người đứng đầu.

"Trong khoảng thời gian này ngươi hãy dưỡng thương cho thật tốt." "Huyết Hồ" sẽ chiều cố ngươi, ta ra bên ngoài bố trí một chút." Mèo Rừng nói xong câu đó thì rời khỏi phòng.

"Chiều cố ta, giám sát ta thì có." Trong lòng "Chó Điền" oán hận nói, kỳ thực đối với việc Cách Mạng Đồ diệt vong, nội tâm của hắn cũng không có xúc động cho lắm, cũng không nghĩ tới việc muốn báo thù, chính là nửa tháng trước "Mèo Rừng" cùng "Huyết Hồ" đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hơn nữa hai người bọn họ đưa cho hắn một ít đồ vật, làm hắn phải cùng đi theo đến Hồng Kông. Bởi vì mấy thứ kia chính là thứ mà hắn đưa cho vợ và con của hắn.

Trong buổi báo cáo ngày thứ hai, lúc Điền Ny gặp Trương Sở Lăng, nàng áy náy bày tỏ việc không có cách nào tìm được tư liệu liên quan đến tên người nước ngoài kia. Việc này hoàn toàn nằm trong dự liệu của Trương Sở Lăng, hơn nữa hiện tại hắn đối với tư liệu của "Chó Điền" rất chắc chắn, bắt được "Chó Điền" chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, do đó khi nghe được câu trả lời từ Điền Ny, hắn cũng không có thất vọng như Điền Ny tưởng tượng.

Chương 76: Quái Thúc Thúc , Người Muốn Làm Gì ?

Trước khi tan sở , Trương Sở Lăng nhiều lần muốn báo chuyện thái tử Ả Rập kia có thể bị nguy hiểm đến tính mạng , chính là cuối cùng hắn không có mở miệng được , phụ trách việc bảo vệ an toàn cho những nhân vật quan trọng cấp cao nước ngoài đến viếng thăm Hồng Kông chính là G4 . Bản thân chỉ là một tuần cảnh PTU bình thường , người nhỏ , lời nhẹ , (ý nói không có chức quyền) lại không có chứng cứ chính xác , nói ra thì ai tin đây?

Tuy rằng không muốn nói ra chuyện của " Chó Diên " , cũng không có nghĩa là Trương Sở Lăng buông tha cho " Chó Diên " , hành động ôm cây đợi thỏ không bắt được " Chó Diên " , Trương Sở Lăng đã biết hành động ôm cây đợi thỏ của mình đã hoàn toàn thất bại , hắn bắt đầu suy nghĩ về một vấn đề khác .

Nếu như suy đoán của bản thân là chính xác . Nói cách khác , " Chó Diên " đến Hồng Kông chính là do có sự xuất hiện của vị thái tử Ả Rập kia , như vậy hắn sẽ đối phó với vị thái tử kia như thế nào đây ?

Trương Sở Lăng bắt đầu giả dụ mình là " Chó Diên " , đứng ở góc độ của " Chó Diên " , Trương Sở Lăng rất nhanh đã nghĩ ra hơn chục cái biện pháp để đối phó với vị thái tử kia , loại trừ một vài khả năng không thể xảy ra , kế hoạch hành động của nhóm người của " Chó Diên " đã hiện lên rất rõ ràng .

Hiện tại chỉ tí Trương Sở Lăng cũng xác định được sau " Chó Diên " cũng còn tồn tại ít nhất một người khác , nếu không đối với tính cách của hắn sẽ không khó khả năng không ra ngoài hoạt động như vậy , nói cách khác , người kia có đủ thực lực để áp chế " Chó Diên " .

Vừa nghĩ như thế , đầu của Trương Sở Lăng như muốn to ra , nếu như một người như " Chó Diên " mà hành động , Trương Sở Lăng dựa vào tính cách của hắn , chắc chắn có thể khẳng định " Chó Diên " sẽ chọn một nơi nào đó để bắn tỉa (ý nói là sniper) thái tử Ả Rập , chính là nếu là một người khác , không biết được tình hình thực tế của đối phương , Trương Sở Lăng cũng không có cách nào xác định được biện pháp mà đối phương muốn đối phó với vị thái tử kia .

Khi Trương Sở Lăng đang đau đầu suy nghĩ , điện thoại của hắn vang lên , nhìn lên cái hình trên màn hình , là khuôn mặt tươi cười quyến rũ của Lữ Na , hắn lập tức đem mọi chuyện đang suy nghĩ trong đầu vứt sang một bên , giữ vững tinh thần ứng phó với Lữ Na , hắn biết nếu như bản thân đắc tội với Lữ Na , hậu quả sẽ phi thường nghiêm trọng .

"A lăng , tan sở chưa ?" Đầu kia điện thoại , thanh âm của Lữ Na trước sau đều tràn ngập sự mê hoặc .

"Na tỷ , mới vừa tan sở , đang chuẩn bị đến chỗ của người , hiện tại người rảnh rồi không ?" Nghe được trong thanh âm của Lữ Na hình như có chút vui mừng , trong lòng Trương Sở Lăng thầm hô may mắn , xem ra hôm nay có thể tránh được một kiếp nạn .

"Tiểu tử thôi , chỉ biết nói dối làm vừa lòng tỷ tỷ , người đều ra khỏi trường cảnh sát lâu như vậy , xem chừng đã quên ta mất rồi , ngay cả điện thoại cũng không gọi một cú a , nếu không phải ta gọi điện thoại cho người , không phải người đã quên mất na tỷ này rồi sao ?" Lữ Na tức giận quở mắng trong điện thoại , nhưng trong thanh âm tràn ngập sự quan tâm , hoàn toàn không thấy được một điểm có ý quở trách ."Hiện tại ta không có ở xưởng xe , nếu như người thực sự muốn gặp ta như đã nói , thì hãy đến Kim Thái đi ."

Trương Sở Lăng yên lặng nghe Lữ Na cảm râm trong điện thoại , trong lòng xuất hiện một trận ảm áp , khi hắn nghe được Lữ Na gọi hắn đi đến Kim Thái , mặt của hắn lập tức trầm xuống.

Quảng trường Kim Thái chính là trái tim của Hồng Kông , ở Kim có ga tàu điện ngầm . Quảng trường Thái là danh viện ở Hồng Kông , là nơi quy tụ những người tuổi trẻ tài cao , tinh túy ở lâu ba quảng trường , là nơi tập trung các của hàng trứ danh trên khắp thế giới , là nơi tập trung các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng quốc tế , đồ cổ quý giá cũng các xa xỉ phẩm cao cấp như LV , Gucci , Prada , Chanel , Cartier , Burberry , Tiffany&Co , Celine , Hermes Những người yêu thích hàng hiệu sợ mua nhầm đồ dỏm nên thường hay lựa chọn nơi này để mua sắm , trung tâm quảng trường rộng rãi thanh nhã với cửa hàng cà phê Cova , là nơi nghỉ ngơi sau khi đi dạo , mặt khác mỗi tầng của quảng trường đều có những cái đặc sắc riêng , dành cho việc lựa chọn thức ăn mỹ , pháp , ý , nhật , thái , việt , kinh .

"Thế nào , bồi tiếp tỷ tỷ đi dạo cửa hàng một hồi mà rắc rối như vậy sao , thế mà cái miệng lại luôn nói là muốn gặp tỷ tỷ ." Thấy Trương Sở Lăng không lên tiếng , Lữ Na trong lòng có điểm mất hứng , thanh âm rõ ràng cao mấy đề-xi-ben , ngôn ngữ giống như là đang làm nũng vậy , làm cho Trương Sở Lăng nghe xong cảm thấy không có cách nào cự tuyệt được .

"Tuyệt đối không thể nào , người nói địa chỉ đi , ta lập tức tới ngay ." Trương Sở Lăng sợ rằng nếu mình còn tiếp tục im lặng thì Lữ Na sẽ nổi bão tố lên , vội vã lên tiếng nói . Hắn cũng là rất chán việc đi dạo với Hướng Phi lần trước , hiện tại mắc chứng bệnh sợ đi dạo phố . Vừa nghe đến Lữ Na nói đang ở quảng trường Kim Thái , hai chân của hắn như nhũn ra , chuẩn bị rút lui có trật tự .

"Có thể đi cùng với Na tỷ không giống đi cùng với nữ sinh a ." Ôm cái tâm lý may mắn như vậy , Trương Sở Lăng nhanh chóng bắt một chiếc xe đến vị trí mà Lữ Na đang đợi.

Chỉ là khi hai người nhìn thấy nhau , đều là há to miệng giống như là không quen biết nhau vậy .

Lữ Na vẫn chính là Lữ Na, nhưng những nếp nhăn nơi khoé mắt đã hoàn toàn biến mất , trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng tràn đầy sức sống thanh xuân , nếu không biết rõ Lữ Na đã 30 tuổi , Trương Sở Lăng sẽ khẳng định rằng nữ nhân đứng trước mặt mình chưa đến 20 tuổi .

Ngày hôm nay Lữ Na mặc một bộ quần áo bó sát người , cả người trở nên cực kỳ quyến rũ gợi cảm , bộ ngực trắng nõn nà hiện ra trước mắt , bộ ngực cao ngất đó bị một cái nịt ngực màu phấn hồng trói chặt lại , như ẩn như hiện. Trương Sở Lăng đánh giá sơ qua một chút , ít nhất là 36E.

Mà đôi mắt của Lữ Na khi nhìn về phía Trương Sở Lăng cũng lộ ra vẻ khác thường , Lữ Na có thể rất khẳng định mà nói, người đứng trước mặt mình lúc này chính là Trương Sở Lăng , tướng mạo cũng không có thay đổi gì , chính là vì sao bản thân lại đột nhiên cảm thấy hân rất đẹp trai ? Lúc nàng nhìn thấy cặp mắt của Trương Sở Lăng đang chăm chú nhìn vào ngực của mình , Lữ Na luôn luôn lớn mật nhưng trên mặt cũng đỏ ửng lên , đôi mắt đẹp hung hăng trừng mắt với Trương Sở Lăng .

Lá gan của hân từ lúc nào trở nên lớn như vậy , trước đây nhìn mình cũng phải lén lút , bản thân đùa giỡn hân một câu , mặt hân sẽ đỏ nửa ngày , hiện tại lại dám to gan dùng ánh mắt lưu manh để đùa giỡn bản thân mình như vậy sao?

"Tiểu muội muội, xin hỏi muội muội người ở đâu a?" Bị Lữ Na vừa trừng mắt, Trương Sở Lăng lập tức phục hồi tinh thần lại, hân cười hi hi hỏi.

Lúc Trương Sở Lăng nói những lời này thì thanh âm rất nhẹ , ngữ khí rất ôn nhu, nhân thần đặc biệt ngây thơ, không giống với bộ dạng của một quái thú lúc khi lừa gạt một thiếu nữ thanh thuần trên đường .

Bộ dạng của Trương Sở Lăng mười phần lưu manh như vậy, lại nghe thấy hân trêu chọc , trong lòng Lữ Na dâng lên một cảm giác khác thường , nội tâm của nàng không không chế được , đập một quyền hữu khí vô lực lên người Trương Sở Lăng .

"Muốn chết, dám trêu cả tỷ tỷ của người ." Lữ Na trong miệng mặc dù đang trách cứ, nhưng trong lòng lại ngọt ngào giống như ăn mật vậy , dù sao Trương Sở Lăng cũng là khen nàng còn trẻ . Vì vậy nàng hất khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết lên , hồn nhiên nhìn Trương Sở Lăng , nhẹ nhẹ hỏi " Quái thú thú , người muốn làm gì ?"

Thấy Lữ Na hai tay ôm ngực, hai mắt "cảnh giác" nhìn mình, nhưng trên người lại toát lên một vẻ quyến rũ mê hoặc , Trương Sở Lăng ở trong lòng thờ dài, nếu là có một tiểu Laury kêu gọi như thế (ý nói là Lolita) , ta nhất định phải lừa gạt về đến nhà.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Rất Mềm.... Rất Co Dãn

Sau khi hai người thưởng thức các món ăn đặc sắc ở lầu ba của quảng trường cùng nhau , Trương Sở Lăng liền bị Lữ Na kéo vào một cửa tiệm trang phục có nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng , khi Trương Sở Lăng gọi điện thoại , lúc này Lữ Na đang mặc thử y phục .

Lúc ánh mắt Trương Sở Lăng nhìn thấy có hàng đồng nội y đang được bày bán đủ màu sắc , hân hoàn toàn tròn tròn mắt. Bản thân hình như đã bị Lữ Na kéo vào một tiệm bán nội y , đưa mắt nhìn xung quanh , cả phòng tất cả đều là nữ nhân.

Người dám vào một tiệm trang phục có nhãn hiệu nổi tiếng quốc tế này mua sắm , nếu không phải là người vẻ đẹp tuyệt trần , thì cũng là người thuần túy vào đây để giải tỏa phiền muộn . Vì vậy Trương Sở Lăng được xem là khá đặc biệt , một đôi mắt gian tà dán sát vào trên người nữ nhân gọi cảm một cách lộ liễu . Kỳ thực lúc Trương Sở Lăng nhìn những nữ nhân này , trong lòng cũng không có nổi lên sắc tâm gì , chỉ là thuần túy thưởng thức những đường cong hoàn mỹ của nữ nhân mà thôi , chứ không phải thấy một nữ nhân nào đó thì liền tưởng tượng đem nàng XXOO ...

Chính là ánh mắt " mê đắm " của hân trong con mắt của Lữ Na , thì lại không giống như vậy , "Tiểu tử thôi, có một đại mỹ nữ bên cạnh mà cũng không nhận ra , xem ta thu thập người như thế nào !" Lữ Na không có phát giác ra chính là, mình đã có chút phi thường để ý đến nhất cử nhất động của Trương Sở Lăng , nếu như đổi lại trước đây Trương Sở Lăng nhìn nữ nhân một cách " hèn mọn " như vậy (ý nói là với ánh mắt dâm tà như vậy) , nàng cũng chỉ khinh bỉ hân ở trong lòng mà thôi , sau đó rời xa hân, chính là hiện tại, trong lòng nàng lại có một chút cảm giác mất mát nào đó , đồng thời còn có điểm ghen tuông . (dính roài em ơi)

"A lăng, người rời trường học cảnh sát lâu như vậy lại không có liên lạc với ta , người nói việc này nên tính thế nào cho tốt đây ?" Đôi mắt Lữ Na đảo tròn , trong lòng đã có tính toán rồi .

"Nga, Na tỷ cứ quyết định đi ." Lúc này Trương Sở Lăng đang bị một cái móng tròn rất kêu gọi hấp dẫn sự chú ý , không để ý liền trả lời Lữ Na , đợi khi ý thức được , hân thầm mắng mình hồ đồ, lúc này tại sao có thể nói tùy tiện , vậy không phải để nàng chủ trì sao ?

Thấy Trương Sở Lăng chui vào trông như mình đã dự liệu, trong ánh mắt tươi cười của Lữ Na hiện lên vẻ giao hoát, đón lấy ánh mắt phần nộ của Trương Sở Lăng, Lữ Na mỉm cười nói, "Nhiệm vụ của ngươi hôm nay chính là phụ trách lựa chọn giúp một bộ nội y thích hợp." (nhiệm vụ sướng quá còn gì)

Lữ Na cười rất quyến rũ, mang theo một loại phong tình mê người tự nhiên, không mang theo bất cứ sự kịch cỡm nào cả, Trương Sở Lăng không khỏi bị mê hoặc bởi nụ cười như hoa mẫu đơn nở rộ của nàng.

Chỉ là, khi Trương Sở Lăng phản ứng trở lại thì càng đau khổ, trong lòng hần thẩn hô muốn chết, giúp một vụ vật như vậy mua nội y, đây không phải là muốn mê hoặc sao, trông thấy đôi mắt của Lữ Na chăm chú nhìn mình cười cười, giống như là đang thực hiện một âm mưu, Trương Sở Lăng biết, khẳng định vị "tỷ tỷ" này đang chuẩn bị làm khổ bản thân mình. Chỉ là, bản thân ngày hôm nay không phải là Trương Sở Lăng trước kia, rốt cuộc vì sao ngươi lại muốn trêu đùa làm khổ người khác? Trương Sở Lăng ở trong lòng hỏi Lữ Na.

Cùng với Lữ Na một chỗ, Trương Sở Lăng không có chịu bất luận sức ép gì cả, không giống cùng Lý Vũ Hàm hoặc Điền Ny ở cùng một chỗ liền cảm thấy tình hình lúc ấy có chút áp lực, dù sao nói đến chuyện nam nữ, Lữ Na đã là người từng trải. Nếu như nói Lý Vũ Hàm cùng Điền Ny vẫn còn một trái táo xanh, Lữ Na chính là một trái táo chín, đang chờ được hái.

Có ý đánh giá Lữ Na một vòng, hai mắt lướt qua thân thể cân đối thành thực của Lữ Na, trong miệng khen thành tiếng.

Không hiểu vì sao, trong lòng Lữ Na có chút khẩn trương, việc này là chuyện chưa từng xảy ra a, nàng cảm giác được ánh mắt Trương Sở Lăng giống như phóng ra điện vậy, làm cho thân thể của mình tê dại không ngớt, trong miệng không khỏi gất giọng, "Tiểu tử thôi, ta để ngươi giúp ta chọn nội y, ngươi lại nhìn ta như vậy có phải là muốn mù mắt không?"

"Na tỷ, ngươi rốt cuộc có để cho ta giúp ngươi chọn nội y không?"

Lúc này Trương Sở Lăng hoàn toàn bị vóc người của Lữ Na mê hoặc, cái cổ áo trắng để lộ ra nhũ cầu bên trong trắng nõn, bộ ngực căng tròn làm cho người ta dù chỉ nhìn thoáng qua cũng phải luyến tiếc không muốn rời đi, cái váy bó sát cái mông nhỏ tròn làm cho nó nhếch lên một đường vòng cung duyên dáng, hai chân thon dài cân xứng mang một đôi tất da dài, đi một đôi giày cao gót màu đen, càng phụ trợ lang cho vóc người lồi lõm của nàng càng thêm hoàn mỹ.

"Giúp ta chọn nội y có liên quan gì đến việc nhìn ta chăm chăm như vậy?" Ánh mắt của Trương Sở Lăng làm cho cả người Lữ Na nóng lên, nàng lấy lại tinh thần hỏi.

Trương Sở Lăng một bên dùng hai tay múa may trên không trung tạo là hình dạng giống như bộ ngực, vừa nói: "Việc chọn một bộ nội y thích hợp đâu phải chuyện dễ dàng gì, phải căn cứ vào vóc người, hình dáng, thói quen ăn mặc để làm yếu tố quyết định, nếu như ta tùy ý chọn cho ngươi một kiện nội y, phỏng chừng ngươi không những không thích, trái lại còn trách mắng ta không có lòng thành đúng không?"

"Tiểu tử thôi, muốn ăn đậu hũ cứ việc nói thẳng a, không nên tạo ra một lý do để thoái thác quang minh chính đại như vậy a." Sau khi nghe Trương Sở Lăng nói xong, Lữ Na ngẩn ra, trong lòng mắng thầm.

"Vậy ngươi nhìn lâu như vậy, có nhìn ra điểm gì hay không?" Lữ Na liếm liếm môi anh đào, mị nhãn như tơ mà hỏi thăm.

"Ách..." Trông thấy vậy cái lưỡi đình hương liếm cặp môi đỏ mọng ướt át một cách khéo léo như vậy, tim của Trương Sở Lăng lại càng liều mạng đập nhanh hơn, phát hiện "đồ vật" biểu hiện cho sự nam tính của mình đang phản ứng, "Cái kia của na tỷ, phải là cỡ 36E." Trương Sở Lăng nuốt nuốt nước miếng nói.

"Cái kia là cái nào a?" Lữ Na thích nhất chính là nhìn thấy bộ dạng cảm thấy khó xử của Trương Sở Lăng, lúc này thấy mục đích đã đạt được, nàng khóa trước từng bước, thân thể lúc này hoàn toàn dính sát vào người bên cạnh, Lữ Na cố ý cọ bộ ngực đầy đặn của mình vào cánh tay của Trương Sở Lăng, ôn nhu hỏi.

Cảm thụ được sự đàn hồi kinh người ở cánh tay truyền đến, Trương Sở Lăng càng khó hơn, tiểu đệ đệ phía dưới thoáng cái dựng như cái cuộn buồm, làm cho ả đồ đồ mặt đến mang tai lui lại vài bước, để tránh cái vật nhỏ kia chạm vào bản thân, "Cái kia chính là cái này." Trương Sở Lăng lấy tay chỉ vào bộ ngực của Lữ Na nói.

Lữ Na là người khôn khéo, nàng nhìn lướt qua thấy phía dưới Trương Sở Lăng phồng lên, hai gò má ửng hồng bước về phía trước, trực tiếp làm cho ngón tay của Trương Sở Lăng chạm phải bộ ngực của mình.

Ngoài dự liệu của nàng, tay của Trương Sở Lăng cũng không có lùi lại, dựa theo tính toán của Lữ Na, lúc này ngón tay của Trương Sở Lăng nhất định là như có điện giật thật về phía sau.

Ngón tay của Trương Sở Lăng chỉ vào Lữ Na từ chỉ biến thành chưởng, bao trùm toàn bộ bộ ngực hoàn mỹ của Lữ Na, cái tay còn lại thừa cơ đem vóc người là lướt của Lữ Na ôm vào trong lòng, sau đó nói nhỏ vào tai Lữ Na, "Tỷ tỷ, ta đột nhiên quên mất vật này tên gì, ngươi có thể nói cho ta biết không?" Lúc nói những lời này, bàn tay của Trương Sở Lăng bóp nhẹ cái vật mềm mềm kia, thấp phần co dãn a.

Thân thể mềm mại bị một cánh tay đầy sức sống ôm lấy, cái dụng cụ cường tráng nóng như lửa kia chạm vào thân thể của bản thân. Mùi mồ hôi nam nhân trên thân thể nam nhân như ả như hiện giống như là muốn trêu chọc thân kinh của mình, ma chưởng thì chà đạp lên vùng đất mặn cảm, càng làm cho tâm trạng của Lữ Na nhộn nhạo. Dưới tình huống như vậy, thân thể nếu là không có phản ứng kịch liệt gì, chẳng phải là mắc lỗi sao?

Lữ Na chỉ cảm thấy một dòng điện truyền từ ma chưởng của Trương Sở Lăng qua thân thể mình, nàng cảm giác thân thể mình giống như đang bốc cháy

vậy , hai gò má hồng đến độ như muốn chảy ra máu , đôi mắt càng mong nước , ý loạn tình mê nhìn Trương Sở Lăng rồi đôi mắt đột nhiên trở nên bá đạo mười phần , mũi không chịu thua kém phát ra một tiếng rên rỉ mê người

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Lý Luận Về Nội Y

"A lãg, buông, rất nhiều người đang nhìn chúng ta kìa ." Lữ Na nhẹ giọng nói. Tuy rằng thân thể Lữ Na đặc biệt miễn cảm, hơn nữa lúc này cũng có chút khó kìm lòng nổi, dù sao hiện tại lại giữa chốn đông người, mà nàng lại là người cực kỳ chú ý giữ gìn bản thân, thỉnh thoảng cũng có chút vui đùa nhưng cũng không có ảnh hưởng đến vấn đề gì, nhưng ở giữa đám đông lại thân thiết với một nam nhân như vậy thật là không có khả năng.

Trương Sở Lăng cũng hiểu được đạo lý khi nào thì phải dừng lại, nghe được Lữ Na nói, hần buông thân thể Lữ Na ra, đồng thời nhẹ nhàng lùi ra sau vài bước, cùng Lữ Na duy trì khoảng cách nhất định, trông thấy vẻ mặt đỏ bừng của Lữ Na, trong mắt của hần tất cả đều là tiếu ý.

Lữ Na giận dữ nhìn hần một cái, "Tiểu tử thôi, nhìn cũng đã nhìn rồi, sờ cũng đã sờ rồi, nếu như vẫn còn chưa chọn được một kiện nội y làm cho ta thoải mái, thì ngươi chuẩn bị đi làm thái giám đi." Lúc nói những lời này, mắt của Lữ Na cố ý nhìn lướt qua qua cái cột buồm đang dựng lên như cũ của Trương Sở Lăng.

Lữ Na vẫn không tin rằng Trương Sở Lăng có thể chọn được một kiện nội y thích hợp cho nàng, dù sao đến bây giờ nàng vẫn chưa hề nghe nói qua là Trương Sở Lăng có bạn gái, hơn nữa nàng cho rằng nội y là vật chỉ dành riêng cho nữ nhân, Trương Sở Lăng lại làm sao có thể nghiên cứu về cái này được. Cho nên trong đầu nàng đang tính toán kế tiếp sẽ hành hạ Trương Sở Lăng như thế nào, dù sao vừa rồi Trương Sở Lăng làm cho nàng thất bại rất lớn.

Trương Sở Lăng thuận tay chọn ra một kiện nội y, làm cho Lữ Na nhú mày, bởi vì kiện nội y này có màu da truyền thống, hơn nữa kiểu dáng bảo thủ, tuy rằng công năng đầy đủ, thế nhưng là một nữ nhân thời thượng, sẽ có rất ít người chọn loại nội y này, thế nhưng nàng cũng không có hé răng, mà là chờ để chế cười Trương Sở Lăng.

Làm cho nàng buồn bực chính là, Trương Sở Lăng cầm kiện nội y đó lên nhưng cũng không có dừng động tác, hần xoay người lại chọn một kiện nội y khác trên giá, kiện nội y này làm cho mắt của Lữ Na sáng lên, bởi vì ... đây đúng là kiểu mà nàng rất yêu thích - có dây buộc thấp

Tay trái Trương Sở Lăng cầm kiện nội y truyền thống, tay phải cầm kiện nội y có dây buộc thấp, giờ giờ trước mặt Lữ Na, "Na tỷ, ngươi thích kiểu dáng nào?"

Trong cửa hàng vốn tất cả đều là nữ nhân, bỗng nhiên lại có một nam nhân là Trương Sở Lăng, mà lúc này hai tay của hần cầm hai cái nội y có hai phong cách khác nhau, liền làm cho người ta càng chú ý.

Ngoài dự tính của Trương Sở Lăng, đã thành công hấp dẫn được sự chú ý của mọi người, một người tiếp xúc với xã hội nhiều như Lữ Na, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người cũng có chút khựng, nhưng bất quá trên mặt của nàng tràn đầy niềm vui, bởi vì tất cả mọi người ở đây đều ước ao tìm được một nam nhân tốt, một người có thể cùng nàng đi mua nội y.

"Ngươi cảm thấy cái nào thích hợp nhất với ta?" Lữ Na quẹo rừ liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng, nghĩ thầm tiểu tử này da mặt thế nào lại càng dày đến như vậy, trước đây nếu như bị nhiều nữ nhân nhìn như thế này, mặt của hần đã sớm chạm đến đỉnh quần rồi. Thế nhưng Lữ Na càng muốn thấy Trương Sở Lăng như hiện tại, trầm ổn mang theo tính khôi hài, có chút sắc tâm nhưng ở một mức độ nhất định, có thể tìm được một nam nhân tốt hơn nam nhân này sao?

Trương Sở Lăng cũng biết Lữ Na khẳng định sẽ cố ý làm khó mình, do đó hần cũng không có nghĩ đến việc hỏi được gì từ trong miệng Lữ Na, nên hần hắng giọng một cái rồi nói, "Ta cảm thấy tác dụng trọng yếu của nội y chính là bảo vệ bộ ngực, giảm bớt áp lực cho nữ nhân. Tránh cho bộ ngực bị xệ xuống. Khiến cho bộ ngực tròn đẹp hơn"

Nói đến đây, Trương Sở Lăng giờ giờ kiện nội y truyền thống bên tay trái lên, "Mà cái nội y này, lại được thiết kế vật liệu quá dày, như vậy nghiêm trọng ảnh hưởng đến việc hô hấp dưới da. Sử dụng trong thời gian dài, sẽ làm cho lỗ chân lông bị kín gió gây ra ngứa da, hoặc bị đỏ. Thứ hai là ở mặt trước, do nguyên nhân dùng vật liệu dư thừa, có thể làm cho nữ nhân khi mang nội y này mất đi vẻ đẹp tự nhiên, làm mất đi phần lớn sức hấp dẫn. Vấn đề quan trọng nhất là màu da, da của Na tỷ tương đối trắng, nếu như mặc loại có màu da này, khó có thể hiện rõ được sự đặc biệt ra bên ngoài, quả thực là lãng phí sự ưu ái của ông trời."

Trương Sở Lăng càng nói, càng cho thấy được sự thiếu hụt của nội y này, lại còn nhẹ nhàng tán dương làn da của Lữ Na, hơn nữa hần nói những câu có lý, những nữ nhân xung quanh thấy việc làm của hần, bắt đầu hướng Trương Sở Lăng tụ lại, nghe lý luận về nội y của hần. (DG : này vô đối rồi, chả có ai chém hơn này =.)

Lữ Na càng nghe thì đôi mắt của nàng như càng sáng lên, trong lòng tán thưởng Trương Sở Lăng không ngớt, không nghĩ tới con mọt sách còn có khả năng này, thoáng nhìn qua hai cái nội y, liền có thể chỉ ra nhiều vấn đề như vậy, Lữ Na cũng sẽ không cho rằng Trương Sở Lăng tận lực đi nghiên cứu những thứ này, chỉ là cho rằng sức quan sát của Trương Sở Lăng rất sắc bén.

Lúc Lữ Na đang cảm thán, Trương Sở Lăng lại giờ giờ kiện nội y có kiểu dây buộc thấp ở bên tay phải lên, "Nhưng kiện này thì hoàn toàn không giống như vậy, đầu tiên, vải của nó mỏng, hơn nữa tính chất lại mềm mại, sẽ không ảnh hưởng đến vấn đề thông khí, thứ hai, nó dùng ít vật liệu, kiểu dáng trang nhã dễ nhìn, người mặc nó sẽ có một sức quyến rũ chết người..."

"Nghe..." Khi Trương Sở Lăng vừa nói xong, xunh quang liền vang lên âm thanh thảo luận ồn ào, trực tiếp cắt đứt lời nói của hắn, Lữ Na thì mắc cỡ đến nỗi chịu không được, hai gò má giống như bị tô son vậy. Bởi vì ánh mắt mọi người đều hướng về phía nàng, giống như là nàng thường hay mặc nội y gọi cảm dề mê hoặc Trương Sở Lăng vậy.

Vội vã tiếp nhận cái nội y màu hồng nhạt có kiểu dây buộc thấp từ tay Trương Sở Lăng, sau đó liền chạy trốn chết.

"Tiểu tử thôi, thành thật khai báo, ngươi sao lại có thể hiểu biết nhiều như vậy?" Sau khi rời khỏi tiệm nội y, Lữ Na theo thói quen đưa tay nắm lấy lỗ tai của Trương Sở Lăng để "thăm vấn".

Hường thụ sự vuốt ve "nhẹ nhàng" của Lữ Na, Trương Sở Lăng không cảm thấy có chút đau đớn nào, trái lại cảm thấy ngón tay trắng nõn lạnh lạnh của nàng vuốt cái lỗ tai của mình là một loại hưởng thụ.

"Na tỷ, như vậy không tốt a, chúng ta đều đã 30 tuổi, người hờ một cái liền nhéo tai ta như vậy, khiến cho ta rất xấu hổ a."

Lữ Na nghe được thanh âm của Trương Sở Lăng tựa hồ có điểm nghiêm túc, cánh tay nhéo cái tai của Trương Sở Lăng liền thả xuống, nghĩ thầm đích xác là bản thân mình có chút quá phận đối với Trương Sở Lăng, nhưng khi ánh mắt của nàng thấy miệng của Trương Sở Lăng đang mỉm cười, nàng mới phát hiện bản thân bị lừa.

Bất quá lúc này Trương Sở Lăng không có cho nàng có cơ hội, hắn liền bỏ chạy.

Lữ Na cũng không suy nghĩ gì liền đuổi theo phía sau, rất nhanh nàng liền phát hiện ra mình không phải là đối thủ của Trương Sở Lăng, bởi vì do mang giày cao gót, nàng chạy được hai bước thì lao đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất.

"A lẳng thôi, người dừng lại cho ta, nếu không người đừng hòng có được chiếc Halley a."

Quả nhiên, những lời này liền có hiệu nghiệm, Trương Sở Lăng vừa nghe thấy những lời này thì thân hình liền dừng lại.

"Na tỷ, ta sai rồi, đại nhân không chấp tiểu nhân a, tiểu đệ đâm bóp cho người là được a..." Trên mặt Trương Sở Lăng liền hiện lên vẻ nịnh nọt, miệng nói những lời khép nép cầu xin.

"Hừ, coi như ngươi thức thời." Lữ Na cong môi lên nói, trải qua sự ồn ào với Trương Sở Lăng như thế, nàng phát hiện mình giống như trở về vài chục năm trước vậy, trong lòng hồ hởi thống khoái.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Lời Mời Từ Hãng Xe Halley

Lúc trở về từ xưởng bảo hành xe, trong nhà Trương Sở Lăng có nhiều hơn một chiếc Halley, làm cho Trương Sở Lăng cảm thấy ngoài ý muốn chính là, kèm theo chiếc xe Halley này, tất nhiên còn có một thư mời cùng với một số tiền thưởng, trong thư mời, công ty Halley ca ngợi kỹ thuật của Trương Sở Lăng rất chuyên nghiệp, đồng thời cất lực mời Trương Sở Lăng làm cố vấn kỹ thuật cho công ty của bọn họ, với lời hứa là thù lao sẽ rất cao.

Đối với lời mời từ Halley, Trương Sở Lăng cũng không quan tâm cho lắm. Thứ nhất, nếu như hắn muốn kiếm tiền, cơ hội còn nhiều mà, không cần phải đi làm thêm bên ngoài; thứ hai, kỹ thuật của thế kỷ 30 thực sự đi trước thế kỷ 21 quá xa, cho dù hắn chỉ biết một chút ít kỹ thuật, nhưng hiện tại thì không có biện pháp nào thực hiện được, hơn nữa hắn cũng không định dùng kỹ thuật của bản thân để thay đổi cái thế giới này.

Lúc Trương Nhược Nam về thì đột nhiên phát hiện trong gara nhà mình có thêm một chiếc Halley nữa, nàng rất là kinh ngạc, hơn nữa chiếc Halley này thoạt nhìn có điểm khác biệt, căn bản không có khí phách như chiếc Halley của mình.

"Ca, chiếc Halley mới trong gara nhà mình là của người sao?" Mang theo nghi vấn đầy mình, Trương Nhược Nam hỏi ca ca. Trong nhà chỉ có vài

người, trừ mình ra, cũng chỉ có ca ca là chủ nhân của chiếc halley mới này mà thôi.

Trương Sở Lăng gật đầu, "Có chuyện gì không?"

"Xe của người hình như có điểm kỳ quặc a, không phải là xe chỉnh sửa chứ?" Kỳ thực Trương Nhược Nam nói những lời này cũng là do tùy tiện mà thôi, căn bản là nàng không hi vọng là ca ca trả lời là có, nàng biết công ty Halley sẽ không tùy tiện chấp nhận xe bị thay đổi hình dạng, trừ phi bọn họ cảm thấy các phương diện trong phương án của người cải tạo đều hợp lý, hơn nữa tính năng rõ ràng không thua kém so với xe của bọn họ, chiếc xe trong gara, nàng nhìn thế nào cũng cảm thấy chưa từng thấy qua hình dáng này.

Làm Trương Nhược Nam bất ngờ chính là, ca ca lại gật đầu.

"Đưa chìa khoá cho ta, ta muốn thử xe." Vừa thấy ca ca nhận là xe đã chỉnh sửa, Trương Nhược Nam đầu tiên là sững sờ, tiếp theo hai mắt như phát sáng, phải biết rằng đối với xe cộ, có thể chính là niềm yêu thích lớn nhất của nàng, đối với xe đã được chỉnh sửa, trước đây nàng có nghe nói qua rất nhiều, nhưng lại không có cơ hội kiến thức qua, lúc này nghe được nhà mình có một chiếc xe được chỉnh sửa, tất nhiên là nàng phải chạy thử một vòng rồi.

Nghe được muội muội muốn thử xe, Trương Sở Lăng có điểm do dự, bởi vì chiếc xe được chỉnh sửa của mình có yêu cầu rất cao về đối với người điều khiển nó, không biết với tài lái xe của muội muội có thể không chế được chiếc xe hay không nữa?

"Ca, ta biết xe của người không được tốt lắm, bất quá cũng không sao, ta cam đoan sẽ không cười người đâu." Thấy trên mặt ca ca hiện lên sự bối rối, Trương Nhược Nam nhảm lẫn khi cho rằng hấn xấu hổ là do xe cầu hấn quá kém, do đó nàng liền vội vàng nói.

Trương Sở Lăng nghe vậy sững sờ, sau đó liền thấy được là muội muội đã hiểu lầm ý của mình, hơn nữa cũng biết vì sao nàng lại có ý nghĩ này, vì tránh phải nói thẳng ra, khi hấn cải tiến hình dáng của xe, đã cố ý thay đổi hình dáng bên ngoài, do đó trong con mắt của người đi đường, chiếc xe này tự nhiên là rất lạ mắt.

"Xe của ta tay lái đặc biệt linh hoạt, còn có..." Trương Sở Lăng một bên đưa chìa khoá cho muội muội, một bên dặn dò.

"Biết rồi, nói nhiều!" Đoạt lấy chìa khoá từ tay ca ca, Trương Nhược Nam liền chạy ra ngoài, ca ca càng nói nhiều, nàng càng cho rằng chiếc xe chính là đồ bỏ đi, nếu đã biết được một chút về sự khác nhau của xe cải tiến và xe thông thường, ngay cả việc thử xe Trương Nhược Nam cũng không muốn.

"Người đi chậm một chút, cẩn thận an toàn!" Nhìn thấy bóng lưng sắp biến mất, Trương Sở Lăng hô lớn.

Đối với Đại muội càng ngày càng dí dỏm, Trương Sở Lăng cũng là bất đắc dĩ, bất quá chỉ cần nàng mỗi ngày đều hài lòng, dù là chuyện gì thì Trương Sở Lăng cũng không quan tâm.

Lắc đầu, Trương Sở Lăng trở lại phòng ngủ của mình, mở laptop ra. Tuy rằng ngày hôm nay cùng Lữ na đi dạo cả nửa ngày, nhưng vẫn không bỏ qua chuyện chính, trong đầu vẫn nhớ đến chuyện của "Chó Diên". "Chó Diên" càng ẩn nấp kỹ, trong lòng Trương Sở Lăng càng lo lắng, hấn hiện tại chắc chắn khẳng định người đứng sau "Chó Diên" càng đáng sợ hơn "Chó Diên" rất nhiều.

Cứ như vậy, cái vị thái tử Á Rập kia càng bị nguy hiểm hơn, địch nhân trăm phương ngàn kế mưu tính việc đối phó với hấn, hấn rất khó có thể mà thoát chết được. Hơn nữa, nếu như thái tử Á Rập kia từ vong ngay tại Hồng Kông, như vậy chính phủ Hồng Kông sẽ phải chịu một thách thức rất lớn, ảnh hưởng của sự việc này không phải là việc mà chính phủ Hồng Kông có khả năng chống đỡ được, dù sao người ta lúc này đến Hồng Kông là để đàm phán đầu tư.

Trên màn hình máy vi tính của Trương Sở Lăng là bản đồ của toàn bộ Hồng Kông, phân tích một chút lộ tuyến mà thái tử Á Rập kia có thể đi sau khi rời khỏi sân bay quốc tế, bởi vì liên quan đến vấn đề an toàn, thông tin về địa điểm dừng chân của thái tử Á Rập kia cũng không được công bố ra, do đó sẽ làm tăng lên độ khó cho sự suy đoán của Trương Sở Lăng.

Trương Sở Lăng dựa theo suy đoán của bản thân, trên địa đồ đánh dấu mấy lộ tuyến có khả năng xảy ra, sau đó đem bản thân tưởng tượng là nhóm người của "Chó Diên", xác định được mấy vị trí có thể hạ thủ, làm Trương Sở Lăng đau đầu chính là, mấy cái lộ tuyến này không có bất cứ sự an toàn nào, nếu để cho hấn xuất thủ, có ít nhất là hơn một ngàn phương pháp để giết chết mục tiêu.

Nhìn mấy cái vị trí khoanh tròn màu đỏ chỉ chút mà mình đánh dấu trên lộ tuyến (những cái khoanh tròn màu đỏ đại biểu cho vị trí hạ thủ), Trương Sở Lăng bóp bóp trán của mình, từ khi đến thế kỷ 21, đây là lần đầu tiên bản thân hấn gặp phải một vấn đề khó như vậy, điều này cũng làm Trương Sở Lăng rất kích động, lần đầu tiên khiến cho hấn chăm chú đến như vậy.

Theo thời gian trôi đi, Trương Sở Lăng không ngờ, trong đầu của hấn hiện lên hình ảnh của một cuộc tập kích, một điểm gạch chéo trên lộ tuyến được vẽ lại bằng khoanh tròn (điểm gạch chéo đại biểu cho vị trí không có khả năng động thủ).

"Ai nha, một chết ta, ca, người là kẻ phá xe a, một điểm thương thức của không có." Trương Nhược Nam đi gần hai canh giờ mới có thể thích ứng được với chiếc xe được cải tiến của Trương Sở Lăng, thế nhưng xương toàn thân lại đau nhức, "Xe của người tuy rằng tính năng không tệ, nhưng quan trọng là chỗ phản thất lưng lại không thoải mái, không phải là tay đua xe chuyên nghiệp, cái tiến hình dáng xe thành như vậy làm cái gì?" Trương Nhược Nam một bên bóp vai mình một bên lầm bầm nói.

"Di, đây là cái gì?" Trương Nhược Nam thấy ca ca cứ chăm chú vào máy vi tính không quan tâm đến mình, đang chuẩn bínhem ca ca chăm chú cái gì, ánh mắt lại nhìn thấy cái thư mời mà Trương Sở Lăng tùy tiện ném trên bàn, thoáng cái lực chú ý liền bị hấp dẫn. "Ca, đây không phải là thư tình của nữ

hài nào đó viết cho người chứ , ta có thể xem được không ?"

Lúc này Trương Sở Lăng đang bị dấu gạch chéo với khoanh tròn làm cho đau cả đầu , cũng không có thời gian ứng phó với Trương Nhược Nam, thuận miệng nói một câu, "Người tùy tiện xem đi."

Nghe được ca ca trả lời sảng khoái như vậy , trong lòng Trương Nhược Nam có điểm thất vọng , nàng chắc chắn khẳng định là phong thư này không liên quan đến nữ hài nào , nhưng khi nàng xem nội dung của bức thư , cái miệng nhỏ nhắn của nàng càng lúc càng mở lớn , rồi cuối cùng là vẻ mặt ngạc nhiên , không tin tưởng mà hỏi thăm , "Ca, cái thư này thật sự là viết cho người sao , 300 vạn, lương một năm 300 vạn , lại còn là USD , quả thực không dám tưởng tượng... Còn có, ca, người thật sự có năng lực làm cổ vấn kỹ thuật sao , chiếc xe nhắc đến trong thư chính là chiếc xe được cải tiến mà ta vừa đi đó sao ..."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Một Từ Giúp Thoát Khỏi Ảo Mộng

Trương Nhược Nam đối với ca ca của mình càng ngày càng không nhìn thấu được , từ việc nổ súng bắt gọn 7 tên cướp có vũ trang , tựa như trên người hẳn xảy ra một ít thay đổi kinh người , như là đột nhiên sửa TV cùng đèn treo trong nhà một cách hoàn hảo , chẳng hiểu tại sao lại thắng được 500 vạn tiền cá ngựa , sau đó lại cùng Điền ny tiếp tục bắt một đám cướp liền được khen thưởng ngân tiểu tử (cái còi bằng bạc , một dạng phần thưởng danh dự) , ở trường học cảnh sát lại được khen thưởng là cảnh viên xuất sắc nhất , khiến cho nàng cảm động chính là , dũng cảm đứng ra bảo vệ nàng ở vịnh Thiên Thủy , hoàn mỹ thay nàng giải quyết một vụ việc phức tạp .

Đây chính là ca ca trước đây rất nhu nhược nhất gan không có tiền đồ của mình sao ? Trương Nhược Nam còn thậm chí hoài nghi ca ca của mình bị người khác giả mạo , do đó thỉnh thoảng nàng lại đột nhiên hỏi ca ca về chuyện khi còn bé , mỗi lần như vậy đều thấy ca ca không chút do dự mà trả lời , nàng mới thờ dãi một hơi. Mà lúc này, trong lòng nàng lại có chút áy náy, ca ca đã nỗ lực vì gia đình này , hơn nữa lại đối với mình tốt như vậy, mình tại sao có thể hoài nghi hẳn, như vậy có quá đáng không ?

Nếu như nói trước đây Trương Nhược Nam cảm thấy rất thỏa mãn với biểu hiện của ca ca , thì cái thư mời của công ty Halley càng làm cho nàng bội phục ca ca một cách triệt để hơn . Công ty Halley trả lương cao cùng phương thức làm việc thoải mái khiến cho nhiều người tài giỏi đều muốn chen nhau vào làm , mà hiện tại đối phương lại chủ động mời ca ca làm cổ vấn kỹ thuật . Cải tiến một chiếc xe không phải tùy tiện kêu mấy người thợ máy làm là được , mà phương diện này liên quan rất nhiều đến học vấn cùng tính chuyên môn cao , mà ca ca không chỉ cải tạo thành công , lại còn có thể khiến cho chuyên gia của công ty Halley khen ngợi nhiều như vậy , có thể thấy nó có ý nghĩa như thế nào ?

"Nhược Nam, người hỏi nhiều vấn đề như vậy , ta phải trả lời thế nào đây ?" Muội muội hỏi như súng máy khiến cho Trương Sở Lăng biết mình tạm thời là không có biện pháp suy nghĩ về chuyện của " Chó Điền " nữa , liền đem lực chú ý dời đi .

"Ách, ta đây sẽ hỏi từng câu một ." Trương Nhược Nam dí dõm thè lưỡi, trên mặt lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhàn nhạt , "Ca, người sẽ chấp nhận lời mời của công ty Halley chứ ?" Đây là vấn đề mà Trương Nhược Nam quan tâm nhất .

Trương Sở Lăng lắc đầu.

"Vì sao?" Thấy ca ca không chút do dự c lắc đầu, Trương Nhược Nam thất thanh hô, dù sao cơ hội làm việc tại Halley như vậy người khác cầu còn không được , vì sao ca ca lại kiên quyết từ chối như vậy ?

"Thứ nhất , nhà của chúng ta hiện tại đã rất rộng rãi , lại không có thiếu tiền , hơn nữa cũng làm ra tiền , ta rất vui vẻ khi được ở cùng với người nhà một chỗ ; thứ hai , ba ba luôn kỳ vọng ta sẽ là một cảnh sát tốt , ta không muốn người thất vọng ." Trương Sở Lăng chân thành nói , trong lòng hẳn đích xác cũng là nghĩ như vậy , thật vất vả mới có được một gia đình ấm áp như vậy , làm sao có thể bởi vì một cái lợi nhỏ như vậy mà bỏ rơi việc sum họp cùng người nhà được ?

Câu trả lời kiên định của Trương Sở Lăng làm cho Trương Nhược Nam ngẩn ra , tiếp theo nàng cũng cảm giác được cái mũi của mình có chút ề ẩm , trong nội tâm dâng lên một dòng nước ấm áp, con mắt không tự chủ được liền trở nên ướt , "Ca, người thật tốt. Ta nghĩ nếu để cho cha nghe được những câu này ,khẳng định sẽ làm người rất cao hứng ."

Vốn Trương Nhược Nam có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ca ca , nhưng lúc này có một loại cảm xúc trong bản thân đang bắt đầu khởi động , ngăn miệng của nàng lại , làm cho miệng của nàng không nói được gì , chỉ có thể lặng lẽ cảm nhận loại xúc động này .

Thấy muội muội bởi vì mình mà xúc động thành cái dạng này , Trương Sở Lăng cũng thờ dãi một hơi, lúc bắt đầu chiếm giữ cái thân thể này , trong lòng hẳn luôn luôn có một loại cảm giác tội lỗi , mặc dù mình lúc đó cũng là bất đắc dĩ, chính là với "Trương Sở Lăng" cùng người nhà của hắn mà nói dù sao đây cũng chính là một chuyện tàn nhẫn và không công bằng , thế nhưng trải qua nhiều sự việc như vậy , hối hận cũng không giúp được gì , hiện tại việc

duy nhất mà bản thân hắn có thể làm , chính là bảo vệ người nhà một cách tốt nhất , làm cho họ thật vui sướng hạnh phúc .

"Nhược Nam, đáp ứng ta, không nên nói chuyện này cho cha biết ." Trương Sở Lăng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lên tiếng nói.

"Vì sao?" Mạch suy nghĩ của Trương Nhược Nam bị cắt ngang, nghi hoặc hỏi, "Nếu để cho ba ba biết ngươi có tiền đồ , người khẳng định sẽ rất vui vẻ."

"Ta biết nếu cha biết chuyện này sẽ rất vui vẻ , thế nhưng ngươi có nghĩ tới việc , ba ba vẫn cho rằng là người ép buộc chúng ta làm cảnh sát , cảm thấy chúng ta làm cảnh sát đều là mới vui lòng cha , vì hoàn thành tâm nguyện của người lúc còn trẻ mà nỗ lực , do đó ta sợ khi cha biết chuyện này , trong lòng lại ngh..." Trương Sở Lăng trả lời .

"Ra là vậy , ba ba là người thích suy nghĩ lung tung , yên tâm đi, ta sẽ coi đây là bí mật của 2 chúng ta ." Trương Nhược Nam gật đầu, trong lòng rất là bội phục sự suy nghĩ tinh tế của ca ca , lại có thể nghĩ xa đến như vậy ."Ca , nhưng hình gạch chéo khoanh tròn trên máy tính của ngươi là gì vậy ? Lúc ta về đã thấy ngươi chơi với cái đó rồi."

Nghe được vấn đề của muội muội , mắt của Trương Sở Lăng sáng lên , muội muội không phải rất thông minh sao, có thể khiến cho nàng cùng suy nghĩ với mình , nói không chừng vấn đề có thể giải quyết nhanh hơn , bất quá Trương Sở Lăng cũng không dự định nói ra toàn bộ sự việc , mà là thay bằng một vấn đề mà bản thân hắn đưa ra .

"Nhược Nam, giả thiết hiện tại chúng ta có một vụ án ..." Trương Sở Lăng chỉ vào các tuyến đường trên máy vi tính , giải thích một chút về việc vì sao mình làm ra những tuyến đường đó ."Ngươi hiện tại nói một chút, giả như ngươi là hung thủ, ngươi sẽ chọn tuyến đường nào để động thủ , động thủ ở vị trí nào ?"

Trương Nhược Nam nhìn những điểm gạch chéo khoanh tròn chỉ chít trên màn hình máy vi tính, nàng nhún mày, "Ca ca, ngươi xác định là lý luận suông như vậy là hữu dụng sao ?"

"Lý luận suông?" Nghe được muội muội lại đánh giá mình như vậy , Trương Sở Lăng có điểm ủ rũ đồng thời cũng có chút không phục, "Ngươi nói một chút về cái nhìn của người đi ."

Trương Nhược Nam cho rằng đây chỉ là một vụ án giả thiết , cho nên nàng không có một chút áp lực tinh thần nào , chỉ thấy cái đầu nhỏ của nàng lắc lư , "Nếu như ta là hung thủ, ta sẽ tìm một nội ứng, nội ứng ngoại hợp liền có thể tiêu diệt được mục tiêu , do đó tuyến đường hay vị trí hạ thủ không có trọng yếu, quan trọng là ..., ta có thể tìm được một nội ứng thích hợp ."

"Nội ứng?" Trương Nhược Nam nói làm cho Trương Sở Lăng dở dấn cả ra , bản thân khổ cực suy nghĩ lâu như vậy, lại không thấy rõ bằng muội muội chỉ nhìn trong một phút , đích xác, chỉ cần nhóm người của "Chó Diên" tìm được một nội ứng , mình làm nhiều việc như vậy không phải là không có chút hữu dụng nào sao ?

"Ca ca, ngươi làm sao vậy?" Nhìn thấy phản ứng của ca ca , Trương Nhược Nam có điểm kỳ quái, chẳng lẽ là thái độ của mình làm tổn thương lòng tự trọng của ca ca .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Thông Suốt Sáng Tỏ

Lời nói của Trương Nhược Nam giống như một tia điện đánh vào đầu Trương Sở Lăng , làm cho suy nghĩ của hắn thông suốt sáng tỏ , nếu không phải cùng Trương Nhược Nam vô ý nói chuyện với nhau , Trương Sở Lăng cũng không biết bản thân mình còn phải lòng vòng trong ngõ cụt bao lâu nữa .

Sau khi tiễn muội muội ra khỏi phòng , Trương Sở Lăng một lần nữa lại ngồi trước máy vi tính , hắn đem toàn bộ suy nghĩ của mình trước đây bỏ đi , sau đó đem toàn bộ những chuyện có liên quan phân tích từng "chi tiết " nhỏ , đồng thời đánh dấu có nhân tố có khả năng liên quan đến .

Ngươi khoan hãy nói, Trương Sở Lăng như thế nào lại đi phân chia sự việc thành những "chi tiết " nhỏ , hắn đã đúng khi làm như vậy bởi vì hắn đã tìm ra được một ít "chi tiết " mà hắn không chú ý, tỷ như, nhóm người của "Chó Diên " làm sao biết được tin thái tử Ả Rập đi đến Hồng Kông ? Phía Hồng Kông sẽ tiếp đón đoàn người của thái tử Ả Rập như thế nào ? Mà phía Hồng Kông thì sẽ là ai có khả năng hợp tác cùng thái tử Ả Rập ?

Kỳ thực mấy vấn đề này có thể nói là không phải vấn đề , đó cũng nguyên nhân vì sao mà Trương Sở Lăng bỏ qua , phỏng chừng đối với đại đa số người khác , cũng có khả năng bỏ qua mấy vấn đề này, chính là mấy vấn đề này, hết lần này tới lần khác lại chính là mấu chốt để giải quyết vấn đề .

Để tìm kiếm đáp án của mấy vấn đề này thì cách tốt nhất chính là thông qua Inte .

Inte đối với Trương Sở Lăng mà nói thì giống như là sân sau của hắn , với Trương Sở Lăng mà nói căn bản là không đề phòng, Trương Sở Lăng rất nhanh liền đã biết được đáp án mà hắn cần thông qua Inte.

Sở dĩ nhóm người của " Chó Điền " lại biết tin thái tử Á Rập đến Hồng Kông , hơn nữa thời gian lại khớp như vậy , là bởi vì thư ký của thái tử Á Rập thực sự là quá sợ ý , hắn đem lộ trình của thái tử gửi qua Hồng Kông bằng thư điện tử , cũng không có xóa bức thư này đi sau khi gửi, do đó liền bị nhóm người của " Chó Điền " cùng Trương Sở Lăng lấy được , Trương Sở Lăng cũng thấy hòm thư có dấu vết của việc xâm phạm nên mới biết được chuyện này .

Trương Sở Lăng cần cần xóa đi dấu vết xâm phạm của mình , sau đó hắn lại lần theo dấu vết xâm phạm của nhóm người " Chó Điền " , liền phát hiện được đối phương rất cẩn thận , ngay cả một chút thông tin cũng không tìm ra được , địa chỉ IP thuộc thư viện của một trường đại học ở Mỹ , có thể nói việc lần theo dấu vết dừng lại ở đây . Bất quá Trương Sở Lăng xác nhận được một việc , trong nhóm người của " Chó Điền " có một cao thủ về Inte , hơn nữa suy nghĩ rất kỹ càng .

Sau khi giải quyết xong tâm tư , Trương Sở Lăng cuối cùng cũng là thở dài một hơi.

Sáng ngày thứ hai, Trương Sở Lăng chạy chiếc Halley đã cải tiến đến tổng khu Tây Cửu Long , xe lướt nhanh trên đường cao tốc , lần thứ hai Trương Sở Lăng cảm giác được sự sáng khoái này từ sau khi thoát khỏi cuộc sống luôn phải ở giữa ranh giới sự sống và cái chết trước kia . Trương Sở Lăng rất khoan khoái , nhưng cảnh sát tuần tra giao thông lại luống cuống tay chân , bọn họ tổ chức chặn lại hơn một lần , nhưng tốc độ luôn chậm hơn nửa nhịp, càng làm cho bọn họ tức muốn thổ huyết chính là , ngay cả camera đặt ven đường , cũng chỉ quay được một đoạn tàn ảnh , hoàn toàn không thể thấy rõ ràng người đang ngồi trên xe , khiến cho bọn họ không có cách nào tìm ra được .

Việc Trương Sở Lăng phóng nhanh như vậy không phải là ý nghĩ nhất thời , mà là từ trước đến giờ hắn luôn muốn như vậy , chỉ là ở không tìm được chiếc xe nào thích hợp mà thôi , tuy hắn biết kiềm chế bản thân , nhưng thử hắn theo đuổi chính là tốc độ , do đó những chiếc xe bình thường không có cách nào thỏa mãn hắn được , đó cũng là nguyên nhân vì sao trong một thời gian dài như vậy hắn không có đi xe .

Trương Sở Lăng là người có lý trí vô cùng bình tĩnh , tuy rằng hắn biết khả năng khiến hắn bị tổn thương ở thế giới này là cực kỳ nhỏ bé , thế nhưng hắn lại không thích chuốc lấy phiền toái không cần thiết , chỉ cần cuộc sống yên ổn là tốt rồi , không cần phải mỗi ngày đều sôi động .

Sau khi xe đi vào khu vực Thạch Giáp Vĩ, Trương Sở Lăng liền khởi động chức năng làm nhiễu tín hiệu trong điện thoại di động của mình , toàn bộ camera trên đường đều mất đi chức năng giám sát vĩ điều khiển , toàn bộ hệ thống giao thông bị hỗn loạn , bất quá thời gian duy trì cũng không có lâu , khoảng 2 phút đã khôi phục lại bình thường , khiến cho cảnh sát giao thông ở cục cảnh sát Thạch Giáp Vĩ thờ phào , nếu như chức năng giám sát và điều khiển của camera không khôi phục lại , cũng không biết cần phải tốn bao nhiêu thời gian để khắc phục sự cố nữa .

Trương Sở Lăng cũng biết việc mình làm sẽ gây ra một ít náo động , thế nhưng trong lòng hắn có một ý nghĩ , nếu làm một việc không mang lại bất cứ phiền phức nào cho bản thân , cũng không mang lại phiền phức lớn nào cho người khác , thì hắn sẽ lập tức làm điều đó , tinh thần chịu áp lực lâu như vậy , dù sao cũng cần phải vận động một chút để thả lỏng chứ .

Trương Sở Lăng thì thông thả , nhưng toàn bộ cục cảnh sát ở Tây Cửu Long thì loạn cả lên , mục tiêu xuất phát từ Thâm thủy , sau khi đến Thạch Giáp Vĩ thì biến mất , bởi vì đối phương có công cụ gây nhiễu tín hiệu , do đó căn bản sẽ không tìm được vị trí mà đối phương xuất phát cùng dừng lại .

"Tìm cho ta , tìm nhanh đi , làm bất cứ cái gì cũng phải bắt được người này cho ta ." tại phòng làm việc của trợ lý trưởng phòng cảnh sát của tổng khu Tây Cửu Long , trợ lý trưởng phòng Hác Hiểu Đông lớn tiếng quát tháo , cũng khó trách hắn kích động như thế , bởi vì buổi chiều hôm qua mấy người trợ lý bọn họ mới họp với nhau , được chỉ thị trong thời gian này phải giữ gìn an ninh trật tự bên trong Hồng Kông , diệt trừ tất cả các tai học ngầm , ngày hôm nay lại đột nhiên xuất hiện một việc ồn ào như vậy , làm đầu hắn muốn to ra .

Bên trong phòng báo cáo khẩn cấp của tổng khu Tây Cửu Long , Trương Sở Lăng phát hiện tình hình ngày hôm nay có chút quái dị , báo cáo khẩn cấp không phải thường bắt đầu rất sớm sao , sao ngày hôm nay sỹ quan huấn luyện lại chậm trễ như vậy ? (DG : ko phải do mĩ làm ra sao)

Các thành viên khác trong PTU cũng có ý kiến giống Trương Sở Lăng , đã quá thời gian một chút , bọn họ liền bắt đầu chụm đầu lại với nhau , thảo luận nguyên nhân vì sao các giáo quan chưa có xuất hiện , bởi vì báo cáo khẩn cấp ngày hôm qua sỹ quan huấn luyện có nói qua về việc tuyển chọn vào SDU(Special Duties Unit : đội làm nhiệm vụ đặc biệt) , do đó lúc này đại đa số bọn họ đều nghĩ đến chuyện tuyển chọn vào SDU .

Khoảng mười phút đồng hồ sau , "Phanh" một tiếng , cánh cửa của phòng báo cáo khẩn cấp bị đẩy mạnh ra , mấy sỹ quan huấn luyện vội vã đi đến bậc giảng , sắc mặt có điểm u ám , chỉ thấy một sỹ quan huấn luyện mở máy quay phim trong phòng lên , sau đó lấy một đĩa CD đặt vào trong đó . (DG : theo suy đoán của mình chắc là máy chiếu chứ không phải đầu đĩa)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Sự Khác Thường Của Chu Minh Cường

"... Ảnh hưởng thực sự quá lớn, ta hi vọng mọi người về sau khi đi tuần tra nên chú ý đến người này, khi cần thiết phải sử dụng mọi biện pháp bắt giữ người này lại ... Mặt khác, bởi vì phân đội 3 ở trường học cảnh sát có biểu hiện suất sắc, nên hiện tại tổng khu chuẩn bị giao phó cho một nhiệm vụ có yêu cầu rất cao cho phân đội 3 ..." Trên bục giảng, thanh âm của sỹ quan chỉ huy tối cao Hoàng Cảnh Ty vang khắp phòng, ở phía dưới có người vui vẻ buồn.

Sau khi nghe xong báo cáo khẩn cấp, người trong phân đội 3 đều nhìn nhau đều hiểu được thông qua nhiệm vụ mà tổng khu sắp giao phó, nếu như hoàn thành xuất sắc thì khả năng được chọn vào SDU là rất lớn.

Sau khi họp xong, người của phân đội 3 được Quách Quân Vĩ giữ lại, trong ánh mắt mọi người tràn ngập sự ước ao cùng đổ kỵ, bọn họ chậm rãi tập trung lại một chỗ.

Trương Sở Lăng cũng đang chìm đắm trong niềm vui đột ngột xuất hiện này, đối với nội dung của nhiệm vụ lần này, hẳn chắc chắn có thể khẳng định chính là bảo vệ sự an toàn cho thái tử Ả Rập kia, hẳn chỉ là không nghĩ tới bản thân mình lại có cơ hội tham gia nhiệm vụ bảo hộ lần này, cứ như vậy, hẳn cũng không cần động não để tìm cách tiếp cận nhóm người của "Chó Diên" nữa.

"Rốt cuộc là cục cảnh sát đã biết được tin tức gì, có tin tức gì mà mình còn chưa biết đây?" Nghĩ tới đây, trên mặt Trương Sở Lăng hiện lên nụ cười tự giễu, chỉ là đối với người ngoài cuộc, bởi vì có cơ hội tham gia nhiệm vụ lần này nên hẳn mới có bộ dáng tươi cười như vậy.

Lúc Trương Sở Lăng đang say sưa suy nghĩ, hẳn đột nhiên cảm thấy hai chân hai tay của mình đang bay trên không trung, sau đó là cả người bay lên không, đến khi hẳn kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, thì bên tai đã sớm vang lên thanh âm chúc mừng.

"Tránh ra..." Lúc tứ chi bị đồng nghiệp tóm lấy, Trương Sở Lăng sẽ động thủ đánh trả lại theo phản ứng có điều kiện, chính là hẳn rất nhanh liền ý thức được các đồng nghiệp không hề có ác ý với mình, do đó liền thả lỏng thân thể để người khác tung lên không, chính là khi thấy mọi người chuẩn bị tung mình lên không lần thứ hai, hẳn không khỏi lớn tiếng hô.

Người khác không biết cân nặng của hẳn, nhưng chính hẳn lại biết rất rõ, vì muốn đem thân thể của mình rèn luyện đến tiêu chuẩn cực hạn, nên cho tới bây giờ hẳn chưa có giờ xuống phụ trọng trên người, tròn 100 kg phụ trọng, lại thêm cân nặng của bản thân hẳn nữa cộng lại cũng gần 200 kg chứ ít gì, đồng thời trong quá trình thân thể rơi xuống, lực hướng xuống lại càng lớn, nếu như mọi người đưa ta ra đỡ hẳn phỏng chừng sẽ bị trọng lượng cơ thể của hẳn làm cho bị thương.

Chính là lúc này mọi người quá hưng phấn, mặc dù mọi người cũng cảm thấy được Trương Sở Lăng có điểm nặng, thể nhưng lại còn hiểu người, do có nhiều người cùng chia sẻ, mặc dù cảm thấy Trương Sở Lăng có điểm nặng, nhưng dù sao cảm giác cũng không có quá lớn.

Tuy rằng lời nói của Trương Sở Lăng mọi người đều nghe được, nhưng mọi người lại không có phản ứng gì, loại phản ứng này của Trương Sở Lăng thực sự là rất bình thường, nếu đổi lại là người khác khi bị tung lên không, cũng sẽ có phản ứng này, do đó mọi người cũng không có lập tức tránh ra, trái lại nét mặt lại càng thêm hưng phấn.

Trương Sở Lăng thấy thế, trong lòng lo lắng vạn phần, lúc này tình huống khẩn cấp, hẳn cũng không muốn giải thích, bắt đầu dĩ, hẳn phải chuẩn bị kiểm tra kết quả của việc rèn luyện thân thể từ trước cho tới nay.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thân thể của Trương Sở Lăng ở trên không bắt đầu co lại, giãn ra, thay đổi vị trí, giống như là không có trọng lượng vậy, dịch chuyển khỏi vị trí ban đầu hơn một bước, hơn nữa hai chân còn hướng xuống dưới.

Kỳ thực lúc này dưới chân của Trương Sở Lăng cũng có người, thể nhưng bọn họ lại không có tư tưởng chuẩn bị đón hẳn cho thật tốt, thấy Trương Sở Lăng trong giây lát sẽ hạ xuống từ trên không, liền cuống quýt tránh sang một bên.

Cho đến khi bản thân tiếp đất an toàn, Trương Sở Lăng mới thở dài một hơi, lúc này, trên mặt hẳn toàn mồ hôi, việc làm này có yêu cầu đến sự mềm dẻo của thân thể đặc biệt cao, nếu vừa rồi hẳn không làm động tác như vậy, hẳn cũng không có bị thương, mà chỉ là không muốn làm cho đồng nghiệp bị thương.

"A lăng, người không sao chứ?" Người khởi xướng là Lưu Tuấn Hi thấy sắc mặt Trương Sở Lăng trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng, trong lòng có chút lo lắng, trong lòng hẳn cũng cảm thấy kỳ quái, bản thân vừa rồi dùng lực rất chuẩn xác a, A Lăng như thế nào lại bay ra khỏi hướng đã dự liệu vậy?

Lúc này chỉ riêng Lưu Tuấn Hi trong lòng nghi hoặc, mấy người cùng tham gia hành động lần này cũng chảy mồ hôi lạnh, trong lòng cũng nghi hoặc không ngớt, sợ đi bọn họ lại hưng phấn tóm lấy Trương Sở Lăng ném lên không như vậy, chẳng qua là bởi vì bọn họ biết phân đội 3 trong lần diễn tập đạt thành tích xuất sắc nhất, cũng là do Trương Sở Lăng trong thời khắc mấu chốt xoay chuyển tình thế, do đó hành động của bọn họ lần này chính là muốn biểu đạt sự cảm kích của bọn họ đối với Trương Sở Lăng, lại không nghĩ rằng có thể xuất hiện vấn đề này.

Không tự chủ được, mọi người liền vây quanh Trương Sở Lăng, biểu hiện sự áy náy đối với hẳn.

Trương Sở Lăng mỉm cười lắc đầu, tỏ ý bản thân không bị gì đã khiến mọi người lo lắng.

Thấy Trương Sở Lăng thực sự không có việc gì, tất cả mọi người thở dài một hơi, bầu không khí một lần nữa lại đột nhiên trở nên vui vẻ, trong đám

người đột nhiên có một cái thanh âm đề nghị buổi tối sau khi tan sở thì mọi người nên cùng nhau ra ngoài vui vẻ một chút , coi như là cơ hội mà mọi người bày tỏ sự cảm kích đối với Trương Sở Lăng , đối với ý kiến này , mọi người đều vỗ tay tán thưởng .

"Buổi tối các người vui chơi vui vẻ , ta còn có chút việc , sẽ không tham gia cùng các người được ." Một thanh âm đột ngột vang lên bên tai mọi người , làm mọi người lặng đi một chút.

Chu Minh Cường nghe được trong thanh âm hô tránh ra của Trương Sở Lăng có sự lo lắng , đồng thời cũng thấy được việc lộn mình trong không trung của Trương Sở Lăng , tuy rằng hắn không rõ ràng vì sao Trương Sở Lăng lại đột nhiên thể hiện một việc làm yêu cầu kỹ thuật cao như vậy , thế nhưng trực giác nói cho Chu Minh Cường biết , Trương Sở Lăng rất nguy hiểm , nhớ tới nhiệm vụ gần đây , trong lòng hắn có điểm khó chịu , do đó hắn mới mở miệng cự tuyệt cơ hội cùng mọi người vui chơi .

"Chu Sir, chuyện buổi tối rất quan trọng sao , chúng ta hiếm khi nào có cơ hội vui vẻ cùng mọi người như vậy , đừng làm cho mọi người mất hứng ." Quách Quân Vĩ mọi người trong đội hoà hợp như vậy , trong lòng hắn cũng rất là vui vẻ , lúc này đột nhiên lại có một người từ chối không tham gia hoạt động tập thể , tự nhiên hắn phải theo lễ nghi mà tỏ vẻ quan tâm .

Lúc Chu Minh Cường lên tiếng , Trương Sở Lăng cũng đã bắt đầu chú ý đến hắn , mấy ngày nay đi làm gặp phải Chu Minh Cường, hắn có cảm giác Chu Minh Cường có vẻ kỳ lạ , nếu như trước đây hắn đụng tới bản thân , bao giờ cũng lấy ánh mắt địch ý ra , chính là mấy ngày nay, hắn tựa hồ làm chuyện gì đều không yên lòng , có lúc cùng hắn chạm mặt , hắn giống như là không thấy bản thân mình , mà vừa rồi mọi người nói muốn cùng nhau liên hoan vào buổi tối , Trương Sở Lăng phát hiện sắc mặt của Chu Minh Cường hiện lên vẻ luống cuống cùng nét mặt bất an .

"Xin lỗi mọi người , ta thật sự là có việc , lần sau ta nhất định sẽ tham gia cùng mọi người ." Chu Minh Cường bối rối trả lời .

Thấy sắc mặt của hắn như vậy , Quách Quân Vĩ cũng không có tiếp tục miễn cưỡng , "Vậy được rồi , mọi người ngồi xuống , ta sẽ nói cho mọi người biết một chút về nội dung của nhiệm vụ , đồng thời ta yêu cầu mọi người phải tuyệt đối giữ bí mật hành động lần này , cho dù là người thân nhất , cũng không được tiết lộ ra , nếu không sẽ bị xoá tên khỏi cục cảnh sát ..."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Báo Động Ở Sân Bay

Sau khi nghe Quách Quân Vĩ bố trí kỹ càng xong , lúc này Trương Sở Lăng mới biết nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ chính là kiểm tra và bảo vệ chung quanh , việc bảo vệ thái tử Ả Rập chủ yếu vẫn là do nhóm chuyên bảo vệ nhân vật quan trọng đảm nhiệm . Ngầm lại cũng đúng , nếu như việc bảo vệ thái tử Ả Rập là nhiệm vụ mà những người trong phân đội 3 của PTU được đảm nhận , chỉ ít bọn họ cũng được thông báo trước vài ngày , để cho bọn họ làm tốt việc chuẩn bị a .

Đối với kết quả này, Trương Sở Lăng cũng hoàn toàn có thể lý giải, cảnh sát cũng phải có giác ngộ cảnh sát , không phải bất cứ vụ án nào mình đều có khả năng đảm nhận được , thỉnh thoảng có thể gặp phải một hai vụ án lớn , có thể lập được công lớn thì đúng là đã gặp phải cầu thí vận a .

Lời nói của Quách Quân Vĩ nghiêm trang khiến cho bầu không khí có chút khẩn trương , đồng thời cũng có chút hưng phấn , tuy rằng lúc này chỉ là phụ trách bảo vệ phạm vi xung quanh thái tử Ả Rập , cũng không loại trừ khả năng có cơ hội để họ thể hiện .

Tiếp theo , Quách Quân Vĩ lại giao phó khu vực phụ trách cho phân đội 3 , mỗi cá nhân đều có một trách nhiệm riêng , trong lúc vô ý nhìn lướt qua Chu Minh Cường , Trương Sở Lăng phát hiện sắc mặt của hắn có điểm mất tự nhiên , đồng thời hai tay nhanh chóng ghi lại những gì mà Quách Quân Vĩ nói .

Sau khi thấy tất cả mọi người nhớ kỹ nhiệm vụ cùng vị trí của mình , Quách Quân Vĩ mới cười tuyên bố học kết thúc , đồng thời thông báo mọi người ai có việc riêng thì có thể đi xử lý , không có việc gì thì có thể đến tập trung ở quán bar sớm một chút .

Bởi vì ngày thứ hai có nhiệm vụ , tuy rằng buổi tối mọi người không thể uống rượu , thế nhưng lại được vui chơi vô cùng vui vẻ , vô luận là oán tù tù hay ca hát , tâm tình của tất cả mọi người đều rất vui vẻ .

Buổi tối về đến nhà , trong đầu Trương Sở Lăng lần thứ hai mô phỏng tình huống có thể xảy ra , lúc này câu nói của mọi người đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn , "Nếu như ta là hung thủ , ta sẽ tìm một nội ứng , nội ứng ngoại hợp liền hạ sát được mục tiêu , do đó , tuyến đường hay vị trí hạ thủ đều không quan trọng , quan trọng là ... , ta có thể tìm được một nội ứng thích hợp hay không thôi ."

"Nội ứng? Rốt cuộc đối phương có nội ứng hay không , nếu như có nội ứng , người này là ai đây?" Trương Sở Lăng tự hỏi mình , đột nhiên , hắn nhớ biểu hiện kỳ lạ của Chu Minh Cường hồi sáng , lẽ nào hắn là nội ứng , chính là rất nhanh Trương Sở Lăng liền phủ định suy đoán của mình , dù sao việc bảo vệ nhân vật quan trọng nước ngoài đều sẽ là do G4 đảm nhận không có khả năng PTU có thể tham gia vào , hoàn toàn là quyết định gần đây , trước đây, trước đây phòng chừng Chu Minh Cường cũng không biết bản thân sẽ tham gia nhiệm vụ này , dưới tình huống như vậy hắn làm sao có thể là nội

ứng được ?

"Dù sao mình cũng phải tham gia nhiệm vụ , không cần phải ở chỗ này suy đoán lung tung , đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được." Trương Sở Lăng thấy suy đoán của mình thực sự quá lung tung , hần lên giường nằm thẳng ra nhắm hai mắt lại .

Sáng ngày thứ hai, người của phân đội 3 đã tập hợp tại tổng khu Tây Cửu Long từ rất sớm, thành viên của tổ bảo vệ nhân vật quan trọng G4 cũng đến sớm đợi bọn họ , các thành viên trong G4 tự giới thiệu một chút , nói một chút về các công việc cần chú ý , sau đó tất cả cùng hướng về phía sân bay xuất phát .

Có thể thấy được những người trong G4 rất cao ngạo , bọn họ thậm chí có chút khinh thường những thành viên PTU này , từ đầu đến cuối , bọn họ cũng không có suy nghĩ sẽ quen biết với các thành viên PTU , hơn nữa khi giao tiếp với các thành viên PTU , tâm lý bọn họ tựa hồ có sự cao ngạo , giống như ở trên nhìn xuống vậy . Điều này làm cho sự hưng phấn của các thành viên PTU giảm đi rất nhiều , đồng thời cũng cố nhìn để xem biểu hiện của các thành viên trong tổ bảo vệ nhân vật quan trọng G4 .

Trương Sở Lăng chú ý tới một chi tiết nhỏ , đó chính là Chu Minh Cường tựa hồ quen thuộc các thành viên trong tổ bảo vệ nhân vật quan trọng G4 (DG: sau này gọi tắt là G4 cho khỏe) , sau khi gặp gỡ G4 , Chu Minh Cường liền đứng cùng với người trong G4 một chỗ , đặc biệt là rất thân thiết với Sáu Kiểm Cao .

Bởi vì khác thường , Trương Sở Lăng liền chú ý đến cảnh sát có tên là Sáu Kiểm Cao kia . Nếu như thật sự là có nội ứng , Trương Sở Lăng cảm thấy người này có khả năng lớn nhất , nhưng đây chỉ là Trương Sở Lăng suy đoán mà thôi, do đó hần cũng không có nói ra

Khoảng 10h, máy bay chờ thái tử Ả Rập đáp xuống sân bay quốc tế Xích Tịch Giác , mà cảnh sát Hồng Kông bố trí bảo vệ tầng tầng lớp lớp , chính là vì bảo đảm an toàn cho hần.

Đứng ở khu vực bảo vệ vòng ngoài Trương Sở Lăng nhìn về phía đường băng của sân bay , nhìn nơi mà máy bay đáp xuống , trong lòng bao giờ cũng có một loại cảm giác bất ổn , chiến đấu bị động thực sự quá khó chịu , không biết được thời gian nhóm người của " Chó Điền " động thủ , ngay cả địa điểm cũng phương thức cũng không nắm được , Trương Sở Lăng chỉ có thể luôn duy trì cảnh giác mà thôi .

"A lăng, người cảm thấy ngày hôm nay sẽ xảy ra chuyện ?" Có thể là nhìn thấu sự khẩn trương của Trương Sở Lăng , Lý Bản ở một bên hỏi.

Trương Sở Lăng gật đầu, "Người không phát hiện khí trời ngày hôm nay rất nặng nề sao , ta có một loại dự cảm, ngày hôm nay sẽ không yên ổn ." Có đôi khi, hay nói giỡn cũng có tác dụng thả lỏng tâm tình , nói xong câu đó, Trương Sở Lăng phát hiện trong lòng mình thư thái rất nhiều , giống như là đã được một cổ ức khí ra khỏi lồng ngực vậy .

Trương Sở Lăng nói làm mấy người Lưu Tuấn Hi cùng Lý Bản mỉm cười , "A lăng, người càng ngày càng hài hước , nếu như ngày hôm nay thực sự xảy ra chuyện , cẩn thận đến lúc đó ta xử lý người a." Lưu Tuấn Hi cười ha hả nói.

"Người xử lý A Lăng ra sao , nguyên rủa sao ?" Đường dừng hỏi.

Trông thấy trên mặt mấy người Lưu Tuấn Hi tràn đầy sự vui vẻ , nhưng trong lòng Trương Sở Lăng lại càng thêm áp lực , hần biết ngày hôm nay trách nhiệm của hần phi thường quan trọng , nếu như bởi vì bản thân sơ sẩy mà khiến cho thái tử Ả Rập bị tấn công , phòng chừng không chỉ G4 phải gánh trách nhiệm , ngày cả bản thân cùng những thành viên PTU cũng phải chịu trách nhiệm , lúc đó có thể mất đi cơ hội gia nhập vào SDU .

Lúc Trương Sở Lăng đang suy nghĩ như vậy , đột nhiên còi báo động ở sân bay vang lên bên tai mọi người , phá tan sự yên tĩnh vốn có ở sân bay , cũng làm cho tâm lý của mọi người trong sân bay khẩn trương .

"Lúc này sao lại có còi báo động vang lên , không phải chúng ta vừa kiểm tra tỉ mỉ một lần rồi sao , không có phát hiện ra vấn đề gì hết mà ?" Lý Bản nghĩ hoặc nói .

Công tác an toàn của sân bay luôn được làm tốt , có thể nói từ lúc sân bay bắt đầu hoạt động từ năm 1998 đến nay , cảnh báo an toàn chưa có vang lên , mà mấy ngày nay, nhân viên công tác ở sân bay càng cẩn thận hơn so với bình thường , kiểm tra từng góc nhỏ của sân bay, bảo đảm không có bất kỳ tai họa ngầm nào , sau bọn họ , G4 cùng các thành viên PTU cũng kiểm tra một lần , cũng không phát hiện bất cứ tai họa ngầm nào , lúc này còi báo động ở sân bay lại vang lên thực sự là không có đạo lý a .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Biến Cố Bất Ngờ

"Có chuyện bất thường xảy ra !" Thấy nhân viên công tác trong sân bay chạy loạn lên , nhưng Trương Sở Lăng lại nói ra một câu nhẹ nhàng như vậy , "A hi, từ bây giờ , người nhìn hãy quan sát Chu Minh Cường chặt chẽ , chú ý mọi hành động khác thường của hắn , Đường dừng, người đi cùng với A Hi , khi cần thiết hãy hỗ trợ hắn ; A bản, người đi theo ta."

Tại thời điểm khẩn trương ấy , mọi người đều bị tiếng còi báo động từ bốn phía làm cho sợ hãi , bọn họ cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra , các hành khách xung quanh chạy tứ tán , trên mặt nhân viên công tác cũng tràn đầy vẻ hoảng loạn .

Chính là Trương Sở Lăng đột nhiên phát hiện , bất cứ vào thời điểm nào thì đầu óc của hắn cũng cần phải bình tĩnh , tư duy cũng trở nên mạnh mẽ hơn , chẳng lẽ mình thực sự chỉ thích hợp với cuộc sống khẩn trương đầy kích động sao ? Nhớ tới chuyện cuộc sống có yên ổn thì đầu óc hắn cũng không đủ dùng , Trương Sở Lăng không khỏi cười khổ.

Tuy rằng không biết Trương Sở Lăng vì sao lại đột nhiên hạ một cái mệnh lệnh như vậy , thế nhưng ba người Lưu Tuấn Hi cũng không có hỏi nhiều , sống chung với nhau một thời gian dài , bọn họ đều tin tưởng Trương Sở Lăng một cách tuyệt đối , hơn nữa lúc này lời nói của Trương Sở Lăng thể hiện sự bình tĩnh làm cho mọi người không thể từ chối được , cũng làm cho bọn họ gạt đầu một cách vô thức .

Trong lúc hoảng loạn này , không ai chú ý tới, tổ tuần tra của Trương Sở Lăng đột nhiên rời khỏi lối ra của sân bay mà họ phụ trách , bình chia làm hai đường đều hướng đúng vị trí của đối phương mà đi đến .

"A lăng, chuyện gì xảy ra vậy, chúng ta vì sao phải rời khỏi khu vực mà mình phụ trách , vạn nhất vậy khu vực xảy ra chuyện gì , chúng ta cũng không gánh nổi cái trách nhiệm kia a ." Lý Bản tuy rằng lựa chọn nghe theo Trương Sở Lăng , cũng không đại biểu cho việc trong lòng hắn không có nghi hoặc , hơn nữa phương hướng của bọn họ lúc này chính hướng về phía G4, nếu như bị G4 trông thấy hai người họ tự ý rời khỏi khu vực phụ trách , không biết bọn họ sẽ chế giễu như thế nào nữa .

"Còi báo động của sân bay có thể là giả , nó chỉ có tác dụng gây ra hoảng loạn cùng phân tán sự chú ý của mọi người mà thôi . Nếu như ta là hung thủ , ta sẽ lựa chọn động thủ vào lúc này." Trương Sở Lăng cũng không có dừng lại , trong miệng nói rất nhanh .

Trương Sở Lăng nói khiến Lý Bản im lặng ,hắn cần có thời gian tiêu hao những gì mà Trương Sở Lăng nói , đối với sự hoài nghi của hắn , nếu như lúc này thật sự có hung thủ động thủ , có G4 đang bảo vệ , hai thành viên PTU đến đó để làm gì đây ? Lý Bản là người suy nghĩ rất giỏi, cũng không phải thích việc hỏi một tí là mở miệng hỏi , do đó hắn không có tiếp tục hỏi nữa , mà là chăm chú theo sát phía sau Trương Sở Lăng . Quen biết Trương Sở Lăng lâu như vậy Lý Bản cũng tin tưởng rằng Trương Sở Lăng nhất định sẽ không hành động nếu không có mục đích rõ ràng .

Ngược với sự khẩn trương của Lý Bản cùng Trương Sở Lăng , Lưu Tuấn Hi cùng Đường dừng thì có vẻ dễ dàng hơn, dù sao Chu Minh Cường cũng là phụ trách bảo vệ vòng ngoài , bọn họ cho dù gặp nhau cũng không có vấn đề gì cả , lúc này bọn họ đang theo luận sôi nổi .

"A hi, người nói A Lăng kêu chúng ta chú ý Chu Minh Cường là có ý gì , lẽ nào lúc này Chu Minh Cường có thể gây ra chuyện gì sao ?" Đường dừng nói ra sự nghi hoặc trong lòng .

"Cái này rất khó nói, năm đó người thiếu chút nữa bị Chu Minh Cường cài bẫy , người này tâm cơ quá sâu , hơn nữa có thù tất báo, tâm tư của hắn không phải chúng ta có thể nhìn thấu được ." Lưu Tuấn Hi mới vừa vào trường học cảnh sát để huấn luyện PTU , đã bị Chu Minh Cường chỉ đích danh, khiến trách hắn trước mặt mọi người, hắn há có thể dễ dàng tha thứ cho Chu Minh Cường .

Kỳ thực Trương Sở Lăng sở dĩ để hai người Lưu Tuấn Hi cùng Đường dừng đi chú ý Chu Minh Cường , trong đó đã tính toán thành kiến của bọn họ đối với Chu Minh Cường , đó cũng là nguyên nhân vì sao mà Trương Sở Lăng yên tâm giao nhiệm vụ này cho bọn họ .

Quả nhiên, Đường dừng sau khi nghe Lưu Tuấn Hi nói xong , trên mặt lập tức lộ ra thần sắc tức giận , "Đúng vậy, cái tên Chu Minh Cường kia dựa vào trong nhà có người là cảnh trưởng cục cảnh sát , mũi liền đã vênh lên trời, người này luôn bất hoà với chúng ta , hỏi một tí là dùng sự không ngoan để chơi đùa , mày mà có A Lăng , hắn thông minh , hơn nữa lại sống chung với mọi người rất hoà hợp..."

Lúc này tại sân bay mười mấy người trong G4 cũng rất khẩn trương , nhóm người bọn họ vừa gặp mặt thái tử Ả Rập , thì tiếng còi báo động của sân bay liền vang lên , tuy rằng người của bọn họ nhanh chóng vây quanh thái tử Ả Rập vào bên trong , chính là cũng phán đoán được chuyện gì sẽ xảy ra a , nếu như sân bay mà phát sinh ra hoạ hoạn , sẽ gây cản trở cho bọn họ rất nhiều .

"Mọi người đi theo ta, lui lại về phía kia , chú ý bảo vệ tốt thái tử ." Sáu Kiểm Cao kia không có hoảng loạn như người khác , trái lại giống như là hưng phấn vậy .

Quả nhiên không hổ là đội ngũ được trải qua huấn luyện lâu dài , dưới mệnh lệnh của Sáu Kiểm Cao , thần sắc hoảng loạn trên mặt mọi người đều biến mất , thay vào đó là sự bình tĩnh , bọn họ bảo hộ thái tử Ả Rập đầu vào đây liền đi theo hướng của Sáu Kiểm Cao kia mà lui lại , đôi mắt sắc bén thỉnh thoảng lướt qua hoàn cảnh xung quanh, hai tay tùy thời trong tư thế chuẩn bị rút súng, bọn họ nắm chắc rằng nếu như hung thủ xuất hiện sẽ bị bắn hạ ngay lập tức .

Tiếng còi báo động vẫn tiếp tục vang lên , đoàn người xung quanh cũng không có bỏ chạy hỗn loạn nữa , nhân viên công tác ở sân bay cũng được rèn luyện hàng ngày , mà thành viên phân đội 3 của PTU cũng phát huy hiệu quả của bọn họ , nhanh chóng trợ giúp nhân viên công tác khống chế đoàn người trong sân bay , mặt khác đặc công sân bay cũng phát huy tác dụng của bản thân , nhanh chóng ổn định đoàn người đang hỗn loạn ở đại sảnh .

Thấy nhân viên công tác ở sân bay cùng cảnh sát bình tĩnh giải quyết sự việc , những hành khách đang bỏ chạy tán loạn kia cũng yên lòng tiếp nhận sự an bài của nhân viên công tác cùng cảnh sát .

Tiếng còi báo động giống như chỉ để trang trí vậy, tất cả mọi người không hề vì âm thanh chói tai đó mà hoảng loạn , ngược lại , hiệu suất làm việc của

những nhân viên công tác lại được đề cao lên rất nhiều. Kỳ thực tiếng cải báo động vang lên lâu như vậy, nhưng vẫn không có phát sinh ra bất cứ tai nạn nào.

Người của G4 làm việc rất nhanh, chỉ trong khoảng 2 phút, bọn họ đã rời khỏi phòng khách trung tâm của sân bay, lúc này bọn họ đã đến khu vực vòng ngoài mà các nhân viên PTU phụ trách giải tán cùng khổng chế đoàn người.

Thấy đoàn người nhanh như vậy đã bị khổng chế, các thành viên của G4 đều lộ vẻ kinh ngạc, mà thần sắc của Sáu Kiểm Cao kia lại có chút hoảng loạn, khi ánh mắt của hắn gặp phải ánh mắt của Chu Minh Cường, thấy Chu Minh Cường gật đầu, tâm tình của hắn dường như bình tĩnh hơn.

"Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, đến nơi cần đến!" Đang tiếp tục dẫn đầu đội ngũ nhưng Sáu Kiểm Cao đột nhiên xoay người lại, vừa nói vừa tiến lại gần thái tử Ả Rập.

Toàn bộ nhân viên trong G4 cũng không có sinh nghi ngờ với tổ trưởng của mình, bọn họ tránh ra tạo thành một con đường để tổ trưởng đến gần thái tử Ả Rập, thành thạo hành động y như trong kế hoạch, khiến cho mọi người kinh ngạc chính là, lúc tổ trưởng cùng đoàn người của thái tử Ả Rập đang chuẩn bị lên chiếc xe có rèm che, đột nhiên trong lúc đó có vài tiếng súng vang lên, mấy người bảo tiêu của thái tử Ả Rập vừa lên tiếng thì đồng thời cũng ngã xuống.

Các thành viên của G4 đều tận mắt thấy tổ trưởng đột nhiên hướng đến bảo tiêu của thái tử Ả Rập nổ 2 phát súng, chính là bảo tiêu có bốn người, như vậy, còn 2 phát súng là do ai nổ đây, bọn họ vì sao lại đột nhiên nổ súng, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ cũng không biết làm sao, chính lúc này có một chiếc xe có rèm che đột nhiên tháo chạy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Hiện Uy

Tiếng súng bất chợt ấy khiến cho đoàn người vừa mới bình tĩnh trở nên rối loạn hơn, tiếng gào thét chói tai liên tiếp xuất hiện ở sân bay, bất quá lúc này vô luận là đặc công của sân bay (chắc là bảo vệ ngầm), hay là G4, bọn họ đều tạm thời không còn tâm tư để khổng chế đoàn người, chỉ còn hơn chục thành viên PTU đang duy trì trật tự mà thôi.

Thấy chiếc xe kia sắp biến mất trong mắt mọi người, trong lúc bất chợt chỉ nghe vài tiếng "Phốc phốc phốc phốc" vang lên, bốn cái bánh của chiếc xe kia liền bị nổ tung, mà thân xe bởi vì mất đi sự chống đỡ của lốp xe, theo quán tính trượt thêm được vài thước thì dừng lại.

Trương Sở Lăng đột nhiên nổ súng làm cho mọi người suýt rớt tim ra ngoài, về mặt của tất cả mọi người chấn động khi trông thấy hắn, bởi vì sự việc xảy ra quá đột ngột, hơn nữa xuất hiện sự việc bất ngờ, đối mặt sự phản bội của người phe mình, rất nhiều người nhất thời cũng không thể tiếp thu, càng không thể có khả năng phản ứng nhanh nhẹn được, mà Trương Sở Lăng vào lúc này liền phản ứng trở lại, hơn nữa thuật bắn súng như thần, thành công phá được âm mưu chạy trốn của chiếc xe có rèm che kia.

Sáu Kiểm Cao thấy chiếc xe dừng lại, hắn không khỏi sửng sốt, bất quá hắn quyết định rất nhanh, chỉ thấy hắn đã thái tử Ả Rập xuống khỏi xe, sau đó hắn cũng lên khỏi xe, nhanh chóng lấy thái tử Ả Rập làm con tin rồi chạy vào đại sảnh của sân bay, trong miệng lớn tiếng la to không được nổ súng, nếu không thái tử Ả Rập sẽ chết cùng hắn.

Lúc này người thuộc G4 cũng phản ứng trở lại, "Hung thủ" lại là tổ trưởng của bọn họ cùng với một người khác, mà bọn họ lại dung túng cho "Hung thủ" mang thái tử Ả Rập đi một cách dễ dàng, nghĩ tới đây, đầu bọn họ đều toát ra một hôi lạnh, đồng thời đối với việc Trương Sở Lăng ra tay chặn chiếc xe đang chuẩn bị chạy trốn đúng lúc làm bọn họ phi thường cảm kích, tuy rằng lúc này Trương Sở Lăng đang dùng súng nhắm vào tổ trưởng của bọn họ, không thêm liếc mắt đến bọn họ. Nếu không Trương Sở Lăng phản ứng nhanh, thuật bắn súng đủ chuẩn, phỏng chừng bọn họ đều phải bị xử phạt.

Người của G4 rất nhanh chạy tới một tên "Hung thủ", bởi vì bên cạnh tên "Hung thủ" ấy, còn có một người rất kiêu ngạo đang dùng súng nhắm vào "tổ trưởng" của bọn họ, mà tên "Hung thủ" kia lại bị khổng chế mất đi khả năng dùng súng.

Thấy người đang dùng súng nhắm vào "tổ trưởng" là hai thành viên PTU, nhóm người G4 giống như bị tát một cái vào mặt vậy, trên mặt rất đau rất, bản thân bọn họ từ trước đến giờ rất xem thường những cảnh sát này, không nghĩ tới trong thời khắc mấu chốt phản ứng của PTU so với bọn họ còn nhanh hơn.

Trương Sở Lăng đối với Sáu Kiểm Cao căn bản là kinh thường, nếu như mục đích của đối phương là đưa thái tử Ả Rập vào chỗ chết, bọn họ đã sớm trực tiếp nổ súng, không có chờ đến lúc này, hơn nữa thái tử Ả Rập có chết hay không cũng không có liên quan đến hắn, hắn chỉ muốn giáo huấn tên Chó Diên mà thôi. Đương nhiên, nếu có thể cứu được thái tử Ả Rập, vậy thì càng tốt hơn.

Bất quá thấy Sáu Kiềm Cao cùng Chu Minh Cường khi nổ súng đều cố ý không làm cho thái tử Ả Rập bị thương, trong lòng Trương Sở Lăng liền minh bạch, nhóm người của "Chó Điền" nhất định là muốn bắt sống thái tử Ả Rập, chứ không muốn một cỗ thi thể, nếu như chỉ cần giết chết, lấy thân thủ của lính đánh thuê bọn họ, căn bản là khó lòng phòng bị.

Tuy rằng Trương Sở Lăng đang dùng súng nhắm vào Sáu Kiềm Cao, thế nhưng ánh mắt của hắn vẫn chú ý đến những hành động khác xảy ra xung quanh, bởi vì cho tới bây giờ, còn không có xuất hiện bất cứ cái gì liên quan đến tổ chức "Cách mạng đỏ", chỉ có hai tên "nội ứng" xuất hiện ngoài ánh sáng mà thôi.

"Đối phương hẳn còn có người tiếp ứng, các người chú ý sự khác thường xung quanh!" Thấy sự chú ý của mấy người G4 đều tập trung lên người Sáu Kiềm Cao, Trương Sở Lăng nhắc nhở nói, "Còn có, chúng ta lập tức sơ tán đám người, ở đây bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh đầu súng giữa hai bên."

Câu nói sau của Trương Sở Lăng là nói với đặc công của sân bay cùng các thành viên PTU, tuy rằng thân phận của hắn lúc này không có quyền ra lệnh cho mọi người, nhưng vừa rồi nếu như hắn không nổ súng kịp thời, thái tử Ả Rập đã sớm bị bắt đi mất, bất tri bất giác, mọi người đều tín nhiệm Trương Sở Lăng, không ai có ý kiến gì, mọi người đều nghe theo sự chỉ huy của hắn.

Lúc này sắc mặt của Chu Minh Cường tái nhợt, hắn tưởng rằng bản thân trốn ở chỗ đông người thì lúc nổ súng sẽ không có ai phát hiện, nếu không bị phát hiện, hắn vẫn có thể làm tốt việc che giấu, nhưng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, bản thân mới vừa giờ súng lên, hai tay liền bị khống chế, hoảng loạn giữ lấy cò súng, cũng không biết "nhiệm vụ" có thể hoàn thành hay không nữa.

Lúc hắn nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dũng nhìn hắn, hắn hận không thể tìm một cái lỗ để chui, chẳng bao lâu sau, tinh thần của hắn cũng trở nên sa sút, ngay cả một tên lính mới mà cũng dám dùng ánh mắt ấy nhìn hắn, chỉ là trong lòng Chu Minh Cường còn nghi hoặc, nhóm người của Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dũng không phải là phục trách một cửa khác của sân bay sao, thế nào lại xuất hiện ở cửa mà mình phụ trách chứ?

Bất quá Chu Minh Cường biết, số phận của mình xem như xong rồi, kỳ thực lúc nam nhân thần bí kia tìm đến hắn, hắn cũng biết việc này có thể xảy ra, chỉ là không nghĩ tới có thể trở thành hiện thực, tâm lý cầu may của hắn đã huỷ đi tiền đồ của hắn.

Chu Minh Cường bị Lưu Tuấn Hi khống chế không còn khả năng dùng súng, hắn tro mắt nhìn Đường Dũng cùng Trương Sở Lăng nổ súng phá đi kế hoạch cướp người do người thần bí kia sắp xếp, bất quá hắn biết sự việc còn chưa có kết thúc, đây chỉ là kế hoạch A mà thôi, trong kế hoạch của người thần bí kia, đây là một kế hoạch liên hoàn, khả năng thất bại là cực kỳ nhỏ bé.

Chu Minh Cường không ngừng nháy mắt với Sáu Kiềm Cao, kỳ vọng hắn có thể cứu mình một mạng, hắn biết lúc này chỉ cần Sáu Kiềm Cao đưa ra yêu cầu, bản thân có thể thoát khỏi tay của Lưu Tuấn Hi, sau đó cùng Sáu Kiềm Cao ở chung một chỗ, cùng người thần bí kia đến tiếp ứng bọn họ. Bất quá lúc này hắn bị Lưu Tuấn Hi khống chế, cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể la lên ở trong lòng mà thôi.

Lo lắng đến các hành khách vô tội trong sân bay, Trương Sở Lăng ra hiệu Đường Dũng tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại hắn cần có thời gian, chờ các thành viên PTU, đặc công của sân bay cùng nhân viên công tác sơ tán xong tất cả hành khách rồi mới hành động tiếp.

"Thả hắn ra mau lên, nếu không ta sẽ giết chết thái tử." trong lúc Chu Minh Cường la lên ở trong lòng, nội tâm của Sáu Kiềm Cao tựa hồ nghe được sự kêu gọi của Chu Minh Cường, có thể là do bọn họ đồng mệnh tương lân, nên hắn quyết định ra tay cứu giúp.

Lưu Tuấn Hi nghe thấy Sáu Kiềm Cao la to như vậy, mắt liếc về Trương Sở Lăng để dò hỏi, nhưng ánh mắt của Trương Sở Lăng lại nhìn về phía Quách Quân Vĩ, đáng lẽ người phụ trách G4 là Sáu Kiềm Cao cùng Quách Quân Vĩ là người phụ trách chỉ huy cho lần hành động này, nhưng lúc này Sáu Kiềm Cao đã phản bội, cho nên chỉ huy cao nhất cho lần hành động này chính là Quách Quân Vĩ.

Trên mặt Quách Quân Vĩ như phủ một tầng sương lạnh, hắn không nghĩ đến việc Chu Minh Cường lại tiếp tay cho hung thủ mà bản thân lại luôn xem trọng Chu Minh Cường, việc làm của Chu Minh Cường giống như tát mạnh vào mặt hắn vậy, do đó khi Trương Sở Lăng kêu hắn sơ tán đám người, hắn cũng gạt đầu một cách vô ý thức.

Nhìn thấy biểu tình của Quách Quân Vĩ như vậy, Trương Sở Lăng cũng biết hắn tạm thời không thể quyết định được gì, ánh mắt của hắn lại nhìn một chút về phía Điền Ny cùng Phí Á Lâm, Điền Ny cùng Phí Á Lâm do dự một chút, rồi cả hai cùng gạt đầu.

Nhìn thấy Điền Ny cùng Phí Á Lâm gạt đầu, Chu Minh Cường thở dài một hơi, mặc dù ánh mắt của mọi người khiến hắn có cảm giác không thoải mái, bất quá lúc này hắn âm thầm vui vẻ vì bản thân vẫn giữ được một mạng, hiện tại hắn thậm chí nên thoát khỏi Hồng Kông, tìm một nơi thật xa để trốn.

Khi Chu Minh Cường lao đảo tiến gần đến gần Sáu Kiềm Cao, hành khách trong sân bay hầu như đã được sơ tán hết, làm mọi người nghi hoặc chính là, hung thủ mà Trương Sở Lăng nói vẫn chưa có xuất hiện. Vì vậy ánh mắt nghi hoặc của mọi người đều hướng về Trương Sở Lăng, dù sao vừa rồi khi Trương Sở Lăng ra lệnh, bất quá bọn họ phản ứng rất nhanh, Trương Sở Lăng tựa hồ không có quyền ra lệnh, chỉ có quyền đề xuất, hơn nữa đề xuất của hắn cũng hợp tình hợp lý, là cách làm thoải mái nhất, do đó mọi người cũng không có ý trách cứ hắn.

Ánh mắt của Trương Sở Lăng đối với việc này giống như là không thấy vậy, hắn vẫn khẩn trương chú ý sự khác thường xung quanh.

Sau khi kiểm tra thấy không có tai nạn nào trong sân bay, còi báo động của sân bay liền được tắt đi, mà lúc này hành khách cũng đã được sơ tán hết, do đó đại sảnh của sân bay hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nín thở quan sát thái tử Ả Rập đang nằm trong tay của Sáu Kiềm Cao.

"Phanh" tiếng súng vang lên xé tan sự yên tĩnh trong đại sảnh của sân bay, thiếu chút nữa khiến cho thần kinh của mọi người đứt ra, tiếng vang của tiếng súng xoay quanh đại sảnh, mọi người không thể đoán được tiếng súng xuất phát từ đây. Thế nhưng tất cả mọi người đều thấy Chu Minh Cường đang nằm trong vũng máu.

Đôi của Chu Minh Cường bị thương , máu tươi ào ào chảy ra từ miệng vết thương , cho thấy động mạch chủ của hắn bị bắn trúng , hai mắt của Chu Minh Cường lúc này đỏ lên , trong mắt tràn đầy sự oán hận cùng không cam lòng .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Kẻ Mang Bom

"Các người đều phải chết... Ha ha..." Một thanh âm đột nhiên vang lên trong đại sảnh của sân bay , chỉ là cái âm thanh này vang lên chung quanh đại sảnh của sân bay , khiến người ta không có cách nào tìm ra được nơi phát ra âm thanh .

Theo hướng của tiếng súng nổ rồi Chu Minh Cường ngã xuống , mọi người nhìn Trương Sở Lăng với ánh mắt khẩn trương , vừa rồi bọn họ còn đang hoài nghi việc Trương Sở Lăng nhận định rằng đối phương còn có tiếp ứng có thực hay không , không nghĩ tới chưa đến một phút đồng hồ sau sự việc xảy ra giống như Trương Sở Lăng đã nói .

Chu Minh Cường nằm trong vũng máu với sắc mặt tái nhợt , hô hấp dồn dập, nhãn thần của hắn lúc này cực kỳ phức tạp , có hối hận, có thỉnh cầu , còn có tuyệt vọng...

Chỉ là chưa thể không chế được hung thủ , ai cũng không để ý đến phản ứng của hắn . Hành vi phản bội của hắn là một nguyên nhân , mối nguy hiểm của hiện trường cũng là một nguyên nhân, mọi người ai cũng không muốn mạo hiểm đi cứu hắn mà bắt đầu của mình phải chịu một lỗ máu a.

Mọi người lúc này hoàn toàn tin tưởng lời nói của Trương Sở Lăng , Sáu Kiếm Cao cùng Chu Minh Cường chỉ là nội ứng mà thôi , đích xác còn có người tiếp ứng bọn họ , chỉ là kẻ tiếp ứng này thực sự quá điên cuồng , nổ súng với cả " người một nhà " , đồng thời mọi người đều rút súng ra , bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng vào hung thủ .

"Phế vật, lưu lại người cũng vô dụng." Theo lời chửi rủa này , là một tiếng súng đi kèm , cùng lúc đó, Chu Minh Cường đang nằm gầy dựa trên đất kêu lên một tiếng đau đớn , trực tiếp hôn mê bất tỉnh, chỉ thấy trên đùi của hắn nhiều hơn một lỗ máu .

Tất cả mọi người đều bị chấn động bởi sự điên cuồng cùng tàn nhẫn của hung thủ , tiếp tục nổ súng với " người một nhà " , lẽ nào bởi việc Chu Minh Cường thất thủ bị khống chế nên bị đối xử như vậy?

Mọi người đều nghĩ như vậy , trong lòng của Sáu Kiếm Cao cũng bắt đầu hoang mang hơn , dù sao hắn không có khả năng mang thái tử rời khỏi đại sảnh của sân bay thành công , trái lại vì mượn sự yểm hộ của đồng sự mà trở lại đại sảnh của sân bay , nghiêm khắc mà nói đây chính là sự thất bại của hắn. Hắn cùng chu minh cường có một cái khác nhau , đó là trong tay hắn đang giữ người , mà chu minh cường không có. Hắn rất sợ mục tiêu nổ súng tiếp theo của "hung thủ " chính là hắn , hai chân của Sáu Kiếm Cao bắt đầu lạnh run .

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mọi người hoảng sợ nhìn xung quanh đại sảnh của sân bay để tìm ra vị trí ẩn nấp của hung thủ , Trương Sở Lăng nháy mắt với Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dũng , hắn cũng không ngẩng đầu lên mà hướng súng ra phía sau lưng bắn một phát , tiếng súng của Trương Sở Lăng đã thu hút sự chú ý của mọi người , lúc mọi người thấy biểu hiện bình tĩnh của hắn , trong lòng nghi hoặc không ngớt, hắn sao lại đột nhiên nổ súng, chẳng lẽ là bởi vì khẩn trương mà bóp cò.

Cũng khó trách trong lòng mọi người sẽ có cái ý nghĩ này, bởi vì trước mặt Trương Sở Lăng là một mảnh trống trải , căn bản không có khả năng có người ẩn nấp . Chỉ nghe "Phanh" một tiếng rõ ràng là âm thanh của một vật nặng rơi xuống , mọi người phát hiện có một người rơi từ tầng hai của sân bay xuống .

Lúc ánh mắt của mọi người tập trung đến kẻ vừa rơi từ trên xuống, không khỏi hít một ngụm khí hàn khí , chỉ thấy trong tay người này có một cái bả thư (chả biết là gì chắc là ống nhôm), trên người y có mặc chống đạn , chỉ là trên trán của hắn có một lỗ máu , xem ra người này không biết vì sao mình lại chết . (nó bắn lên như vậy tránh được mới lạ)

"Chó Điên?" Sau khi thấy được khuôn mặt của người mà mình bắn hạ, Trương Sở Lăng ngạc nhiên, bản thân lại có vận khí tốt như vậy, tùy tiện nã một phát súng có thể đánh gục "Chó Điên" , rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

Trong khi tiếng súng của Trương Sở Lăng hấp dẫn sự chú ý của mọi người , Đường Dũng nhân lúc đó dùng bản lĩnh bắn súng của hắn bắn vào tay cầm súng của Sáu Kiếm Cao , Lưu Tuấn Hi cũng như chớp tiến đến gần Sáu Kiếm Cao , không chút khách khí đánh vào gáy cùng khuỷu chân của hắn , Sáu Kiếm Cao liền lập tức bị ngã xuống đất , mà Lưu Tuấn Hi cũng thuận lợi cứu được thái tử Á Rập trở về .

Lúc này mọi người cũng nhận ra kẻ nằm trên mặt đất chính là nghi phạm mà cảnh sát vừa phát lệnh truy nã mấy hôm trước , thấy nghi phạm xuất hiện ở sân bay lúc này, hơn nữa lại được trang bị vũ trang đầy đủ , cho dù là kẻ ngu si cũng biết hắn chính là hung thủ của lần hành động này (ta dùng mõng

cũng biết ^^). Chỉ là hung thủ này cũng quá xui xẻo, vừa vẫn còn kiêu ngạo như vậy, hiện tại lại bị một phát đạn vào đầu (headshot), nghĩ tới đây, mọi người nhìn Trương Sở Lăng với ánh mắt quái dị hơn, lẽ nào hắn có mất sau lưng sao, nếu không sao lại không cần quay đầu lại cũng có thể bắn vào trán hung thủ một cách chuẩn xác như vậy?

Lúc sự chú ý của mọi người trên người hung thủ rời đi, có một sự biến hoá khác làm mọi người mừng như điên, đồng thời cũng có điểm không thể tin được, thế nào trong nháy mắt thái tử đã được cứu về rồi? Trông thấy Sáu Kiểm Cao nằm trên mặt đất cùng về mặt hưng phấn của Lưu Tuấn Hi, trên mặt mọi người một mảng nghi hoặc, từ lúc nào thành viên PTU lại dũng mãnh như vậy?

Tất cả mọi người cảm giác giống như là đang nằm mơ vậy, trông thấy Lưu Tuấn Hi đưa thái tử về đội ngũ của PTU, mà Sáu Kiểm Cao đang nằm hôn mê trên mặt đất thì không ai chú ý đến, lúc này, ba người Trương Sở Lăng, Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dũng thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Nếu như không có phát xuất bất ngờ của Trương Sở Lăng làm hung thủ ngã xuống, có thể nói trong đại sảnh không ai dám nhúc nhích, do đó phát súng của hắn rất quan trọng, thần kỳ giống như linh dương quái súng (chả hiểu cái này là gì), mà nếu như không có phát súng của Đường Dũng, khó mà đảm bảo Sáu Kiểm Cao trong lúc hoảng loạn không nổ súng bắn bậy, như vậy sự việc sẽ trở nên phức tạp hơn, về phần phản ứng một cách nhanh nhạy của Lưu Tuấn Hi, động tác của hắn nhanh nhẹn cho thấy được sự xuất sắc của hắn.

Lúc này Quách Quân Vĩ cũng đã hồi phục lại tinh thần, liếc mắt tán thưởng Trương Sở Lăng, trên mặt của hắn cũng có chút ngượng ngùng, làm cho sự quan chỉ huy cao nhất cho lần hành động này, trong thời khắc mấu chốt lại không suy nghĩ được phải làm thế nào, hắn quả thực không dám tưởng tượng nếu không có biểu hiện xuất sắc của Trương Sở Lăng ngày hôm nay, sự việc sẽ phát triển thành cái gì nữa.

Sau khi Quách Quân Vĩ khôi phục lại tinh thần thì bắt đầu phân công lại công việc, mấy người bảo tiêu (cận vệ) của thái tử Á Rập bị Chu Minh Cường cùng Sáu Kiểm Cao bắn cũng không có mất mạng, do đó liền được đưa đi bệnh viện, mà đồng thời Chu Minh Cường cùng Sáu Kiểm Cao cũng được đưa đến bệnh viện.

Lúc này trên mặt của Trương Sở Lăng cũng không có hiện lên sự thoải mái, mà là vẫn như cũ chăm chú cảnh giác nhìn xung quanh, súng của hắn vẫn duy trì trong tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể bắn.

"Trương Sở Lăng, còn có cái gì không thích hợp sao?" Thấy Trương Sở Lăng cảnh giác như vậy, sắc mặt của Quách Quân Vĩ chăm chú hơn, theo biểu hiện trước đây của Trương Sở Lăng, Trương Sở Lăng tuyệt đối không phải là người hành động mà không có mục đích rõ ràng.

"Ta đang suy nghĩ, đối phương nếu có thể bố trí sự việc lớn như vậy, làm sao có thể kết thúc đơn giản như vậy?" Trương Sở Lăng cảm thấy sự tình có điểm đầu voi đuôi chuột, căn bản là không giống với tác phong của hung thủ.

Nghe được Trương Sở Lăng nói, sắc mặt của Quách Quân Vĩ cũng ngưng trọng, hắn đem sự việc của ngày hôm nay ra đánh giá từ đầu tới đuôi, phát hiện giống như lời của Trương Sở Lăng nói, đối phương đã có năng lực khiến cho tổ trưởng của G4 cùng một tiểu tổ trưởng của PTU làm nội ứng cho bọn họ, làm sao lại kết thúc sự việc một cách đơn giản như vậy?

Trương Sở Lăng cùng Quách Quân Vĩ nói chuyện thì mọi người cũng đều nghe thấy, đi cùng thái tử Á Rập là một ít chuyên gia khảo sát cùng thư ký lúc này bọn họ đang không ngừng trách cứ sự vô dụng của cảnh sát Hồng Kông, chính là khi nghe thấy dường như có một nguy hiểm lớn hơn đang chờ bọn họ, bọn họ liền ngậm miệng lại, cho dù Hongkong cảnh sát có vô dụng, lúc này cũng cần sự bảo vệ của bọn họ a.

Mà các thành viên PTU, người của G4 cùng các nhân viên và đặc công của sân bay khi nghe thấy Trương Sở Lăng nói vậy thì lập tức nâng cao cảnh giác, biểu hiện xuất sắc của Trương Sở Lăng ngày hôm nay, khiến cho bọn họ bất tri bất giác đối với Trương Sở Lăng sinh ra một sự tin tưởng, tuy rằng lúc này cũng không có phát sinh ra sự việc gì, bọn họ cũng không có hoài nghi lời nói của Trương Sở Lăng.

"Hình như có tiếng gì đó?" Lý Bân đột nhiên lên tiếng hỏi, "Không tốt, là bom, mọi người chạy mau!"

Sau lời nhắc nhở của Lý Bân, lúc này mọi người cũng nghe được tiếng "Tích tích..." âm thanh vang lên trong đại sảnh của sân bay, mà nơi phát ra âm thanh kia, chính là từ trên người hung thủ bị Trương Sở Lăng bắn, nhất thời sắc mặt của mọi người trắng bệch ra, nếu như vừa rồi Trương Sở Lăng không bắn trúng trán của người này, mà là bắn trúng người của hắn, vậy hậu quả... (mịa nó rớt từ lầu 2 xuống mà bom không bị nổ nhì)

Ánh mắt của mọi người nhìn Trương Sở Lăng một cách quái dị, Trương Sở Lăng đã sớm biết trên người hung thủ có bom, khi nổ súng đã cố ý tránh bom trên người hung thủ, không phải là do may mắn mà bắn trúng đầu đối phương chứ? Bất quá vô luận là như thế nào, Trương Sở Lăng trong lúc vô ý có thể giúp bọn họ tránh khỏi mối nguy hiểm lớn như vậy, trong lòng bọn họ thực sự cảm ơn Trương Sở Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Lòng Người Hư Hư Thật Thật

Sau khi nghe được tiếng kêu của Lý Bân , mọi người liền bắt đầu nhanh chóng rút khỏi đại sảnh , dù sao trên người hung thủ có khả năng chỉ là một quả bom hẹn giờ, nhưng không có chuyên gia phá bom ở đây , ai cũng không dám mạo hiểm tính mạng để ở đây lâu , cho dù là chuyên gia phá bom, cũng không có tuyệt đối nắm chắc về việc sẽ tháo bom thành công, có một số bom căn bản là không có cách nào phá được .

Tiếng " tích tích " trên người hung thủ vang lên giống như là đang đòi mạng vậy , khiến cho mọi người vội vã chạy ra khỏi đại sảnh , lúc này cho dù là nhân viên công tác cũng không ngoại lệ, lại không có người nào can đảm đến tiếp cận tên hung thủ để kiểm tra xem có phải là bom thật hay không cùng với thời gian còn dư lại nếu có bom thật .

"Trương Sở Lăng, người muốn làm gì?" lúc Quách Quân Vĩ đang tổ chức cho mọi người rút khỏi đại sảnh, khước mắt đột nhiên phát hiện Trương Sở Lăng không có đi ra ngoài cùng mọi người, mà là chậm rãi đến gần thi thể của hung thủ, hắn không khỏi lo lắng hô lớn một tiếng.

Lúc này trong đại sảnh của sân bay PTU cùng đặc công của sân bay cùng nhân viên công tác của sân bay rút lui khỏi đại sảnh , mà thái tử Á Rập cũng được G4 bảo vệ tầng tầng lớp lớp để rời đi, lúc này ánh mắt của bọn họ cũng chú ý tới phản ứng khác thường của Trương Sở Lăng .

Lẽ nào hắn ngời việc bắn súng rất lợi hại , kỹ năng phá bom cũng rất lợi hại ? Thấy biểu hiện trên mặt của Trương Sở Lăng rất thoải mái không nặng nề gì , tất cả mọi người đều nghĩ như vậy .

Trương Sở Lăng vén áo của hung thủ lên , sau đó thô bạo mà cắt đứt lung tung mấy sợi dây trên người hung thủ , động tác của hắn khiến cho mặt của những người chưa kịp rời khỏi đại sảnh trắng bệch ra , trong lòng bọn họ chỉ hiện một ý niệm , "Xong, cái này thực sự xong, đừng tới người điên rồi !"

Mặc dù không biết chuyên gia phá bom gỡ bom như thế nào, chính là mọi người đều biết mỗi chuyên gia phá bom khi phá bom đều rất cẩn thận chý ý từng tí một (chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy mà), nhất định là không giống như Trương Sở Lăng, không thèm nhìn màu sắc của các sợi dây đã cắt lung tung rồi . Việc làm của Trương Sở Lăng khiến cho mọi người đều nhắm hai mắt lại , bọn họ đang đợi từ vọng đến.

Quách Quân Vĩ há miệng thật to , trong lúc nhất thời hắn cũng quên việc hô ngưng lại ; mà Điền Ny lúc này càng không chịu đựng được , sắc mặt nàng tái nhợt , đôi mắt đẹp lo âu đến độ chảy cả nước mắt , ngây ngốc đứng ở đó , trong miệng nói ra một vài từ không có ý nghĩa ...

"Đây là bom giả !" thanh âm của Trương Sở Lăng nhẹ nhàng vang lên trong đại sảnh sân bay , tuy rằng thanh âm của hắn rất nhẹ, nhưng đều truyền vào lỗ tai của mọi người .

Lúc Trương Sở Lăng cắt lung tung mấy sợi dây trên người hung thủ , tiếng " tích tích " cũng ngưng lại , mà tiếng nổ theo như dự đoán cũng không có vang lên , mọi người muốn không tin Trương Sở Lăng cũng không được .

"Bom ở đâu? Bom ở đâu?" Tiếng bước chân của chuyên gia phá bom truyền đến , bọn họ vừa chạy đến , vừa lo lắng hô lớn , làm cho bọn họ buồn bực chính là , không ai đáp lại hắn, mọi người giống như hồn bay phách lạc , không có nghe thấy tiếng la của họ .

"Quách SIR, bom ở đâu?" Trong nhóm phá bom có một người nhận ra Quách Quân Vĩ , liền đẩy vai hắn hỏi .

Quách Quân Vĩ dùng sức lắc đầu , như muốn làm tan đi chấn động mà Trương Sở Lăng mang đến cho hắn , sau đó mới nhìn đến chuyên gia phá bom, hắn chỉ chỉ Trương Sở Lăng nói , "Bom ở nơi đó!"

Lúc này cho dù chuyên gia phá bom là người mù cũng biết là chuyện gì xảy ra (người mù thấy đc mới lạ), bọn họ kinh ngạc trông thấy Trương Sở Lăng đang mặc trang phục cảnh sát , nhưng trong lòng nghi hoặc không ngớt , từ lúc nào kỹ năng phá bom lại lộ hàng nhiều như vậy ?

Thấy bom là giả , tất cả mọi người thở dài một hơi, nhưng việc làm vừa rồi của Trương Sở Lăng khiến cho mọi người sợ không ít , lúc này thấy nguy hiểm đã qua , các thành viên PTU khác đều cười mắng hắn một câu , thần kỳ chính là , mọi người đều không có tức giận với hắn, ngược lại , nội tâm bọn họ xấu hổ không ngớt , đã không nhận ra là bom giả , lại còn hù cho ra thành như vậy , lẽ nào Trương Sở Lăng là người ngu, không có vài phần bản lĩnh cảm mà dám động vào bom như vậy ?

"Trương Sở Lăng, lần sau gặp phải loại tình huống này người phải báo cáo trước , sau đó mới được hành động a ." Quách Quân Vĩ mỉm cười với Trương Sở Lăng nói , trong thời khắc nguy hiểm sự bình tĩnh cùng quyết đoán của Trương Sở Lăng khiến hắn tán thưởng không ngớt , "Còn có, về sau đừng làm những việc nguy hiểm như vậy , an toàn là trên hết."

Nghe được nhưng lời nói quan tâm của Quách Quân Vĩ, nội tâm của Trương Sở Lăng rất cảm kích, chỉ là hắn cũng không đồng ý với lời nói của Quách Quân Vĩ, nếu như ta không động vào bom giả trước , ta nói bom trên người của hung thủ là bom giả thì ai mà tin ? Bất quá những lời này hắn cũng chỉ để trong lòng mà thôi, lại không có nói ra.

"Tiểu tử, biểu hiện không tồi a, trước đây có học đến cái này sao ?" Sau khi chuyên gia phá bom tỉ mỉ kiểm tra "bom" xong , xác nhận không có gì nguy hiểm, mới đứng lên nói với Trương Sở Lăng .

Trương Sở Lăng gật đầu nói , "Trước đây có xem qua một ít sách vở về phương diện này , nhưng là lần đầu tiên tiếp xúc ." Kỳ thực Trương Sở Lăng sở dĩ đoán được bom này là bom giả , không phải là do việc hắn có quan hệ với kỹ thuật cơ bản về phương diện này hay không , mà là chiếc máy dò xét năng lượng trong tay hắn nói cho hắn biết , trên người hung thủ căn bản không có bất cứ nguồn năng lượng gì , do đó hắn mới đoán được trên người hung thủ không có bom . Đối với hắn đây chỉ là một tiểu xảo ở thrsr kỷ 30 mà thôi , hắn tuyệt đối tin vào điều này .

"Ân, không sai, làm rất tốt, có cơ hội thì đến tổ trọng án , chúng ta có thể trở thành đồng sự a." Chuyên gia phá bom nghe Trương Sở Lăng nói là chỉ xem qua một ít sách vở mà có thể đoán được là bom giả , có chút kinh ngạc về thiên phú của hắn , không khỏi cổ vũ nói.

Nói xong những lời này, chuyên gia phá bom tự hồ có ý rời khỏi, nhưng lúc này Trương Sở Lăng lại mở miệng nói, "Các người tạm thời chưa thể rời đi được, ta nhận thấy chúng ta cần kiểm tra đại sảnh sân bay một lần nữa, kể cả trên lầu, dù sao vừa rồi lúc hành khách hỗn loạn hung thủ sẽ dễ dàng đặt vật gì đó trong đại sảnh."

Trương Sở Lăng sở dĩ nói những lời này, là bởi vì theo như biểu hiện của chiếc máy dò xét năng lượng trong tay hắn, trong chu vi 100 thước quanh hắn có một nguồn năng lượng rất lớn, nhưng lại không xác định được vị trí, lúc này nếu đã có chuyên gia phá bom ở đây, cũng nên nhanh chóng loại bỏ sự nguy hiểm này đi.

Quách Quân Vĩ nghe được Trương Sở Lăng nói như vậy, không chút do dự gật đầu, sau đó liền phân công cho các thành viên PTU, kêu họ lục soát kỹ càng từng góc.

"A, biểu hiện ngày hôm nay của người có thể nói là rất hoàn mỹ, nếu như không có người lần nữa nhắc nhở, ta cũng hoài nghi cái đầu của ta còn có thể hoạt động được hay không nữa." Thấy Trương Sở Lăng cũng không vì lập được công lớn mà suy nghĩ bị mê muội, bình tĩnh mà phân tích các nguy hiểm có khả năng còn tồn tại, Quách Quân Vĩ là càng ngày càng yêu thích Trương Sở Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Trò Chơi Chử Mới Bắt Đầu

Dưới sự tìm kiếm kỹ càng của các thành viên PTU cùng đặc công sân bay, rất nhanh đã tìm được 3 quả bom hẹn giờ, làm cho mọi người thở phào chính là, 3 trái bom này cũng không phải là bom tuần hoàn, rất nhanh đã được các chuyên gia phá bom phá bỏ.

Thế nhưng lúc thấy thời gian đang hiện trên bom khiến tim của mọi người như muốn ngừng đập, nếu không có Trương Sở Lăng nhắc nhở, không phát hiện ra những trái bom này đúng lúc, cũng không biết 3 trái bom này khi nổ sẽ khiến cho bao nhiêu nhân viên mất mạng cùng sự tổn thất về kinh tế nữa, theo đó mà tạo thành những tổn thất gián tiếp thì càng không phải nói.

Ngẫm lại những tổn thất này, nhìn lại thấy vẻ mặt của Trương Sở Lăng vẫn bình tĩnh như cũ, tất cả mọi người đều sinh ra sự cảm kích đối với Trương Sở Lăng, có thể nói, lần lập công này của Trương Sở Lăng, không chỉ có cứu được rất nhiều sinh mạng của nhân viên sân bay, đồng thời cũng giúp Hồng Kông tránh khỏi việc bị tổn hại về hình tượng.

Trên mặt của Trương Sở Lăng cũng không có biểu tình gì, không có một tia thay đổi nào. Sự suy đoán nói cho hắn biết, "Chó Diên" cũng không phải là một mình đi đến Hồng Kông, phía sau hắn còn có một kẻ lợi hại hơn hắn rất nhiều, chính là cho tới bây giờ tung tích của "Chó Diên" đã bại lộ, như vậy còn những người khác, bọn họ trốn ở địa phương nào, đang có âm mưu gì?

Sau khi Trương Sở Lăng bắn hạ "Chó Diên", nguyện vọng muốn giáo huấn "Chó Diên" của hắn coi như đã được thực hiện, chính là hắn cũng biết, biểu hiện xuất sắc của hắn có khả năng sẽ chọc đến một phiền toái lớn hơn, mà những phiền toái này, sẽ mang đến sự nguy hiểm về tính mạng cho bản thân hoặc người nhà của mình, nghĩ tới đây, hắn thở dài một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ u buồn.

Biểu hiện cực kỳ bình tĩnh của Trương Sở Lăng, khiến cho mọi người càng cảm thấy hắn thần bí khó lường, lúc này nếu là người khác lập công lớn như thế, phỏng chừng đã kích động đến không kiềm được, chính là Trương Sở Lăng hết lần này đến lần khác vẫn chưa có biểu hiện như vậy, vẫn còn bình tĩnh như vậy, bất quá mọi người suy nghĩ một chút về một loạt biểu hiện của hắn ngày hôm nay, trong lòng cũng sẽ thần nhiên, phỏng chừng tâm tình cũng giống như hắn vậy, mới có thể ung dung mà đưa ra những phán đoán chính xác như vậy.

"A, người hình như có tâm sự?" Sau khi Quách Quân Vĩ phá bỏ những quả bom được tìm ra, hắn hưng phấn vùng vằng lên, nói như thế nào hắn cũng là chỉ huy của hành động lần này, nếu như nhiệm vụ bảo hộ xảy ra vấn đề lớn, hắn nhất định phải gánh chịu không ít trách nhiệm, mà lúc này tuy rằng không thể tránh được một số chuyện nhỏ, tổng thể mà nói thì nhiệm vụ bảo hộ lần này có thể xem như là thành công. Mà lúc này sở dĩ nhiệm vụ thành công, hoàn toàn là do Trương Sở Lăng ra tay đúng lúc mới có được, do đó Quách Quân Vĩ luôn chú ý đến Trương Sở Lăng.

"Ta cảm thấy chuyện này vẫn chưa xong." Trương Sở Lăng nói, lúc này hắn phải nói như vậy, dù sao lực lượng của bản thân cũng có giới hạn, chỉ có dựa vào lực lượng của cảnh sát mới có thể bắt được những tên còn lại, thế nhưng hắn cũng không có nói ra đây là suy đoán của bản thân, mà nói đây là một cảm giác của bản thân.

"Vẫn chưa xong?" Sắc mặt hưng phấn của Quách Quân Vĩ bị đình trệ lại, "Người có cái gì để căn cứ không?" Hiện tại đối với lời nói của Trương Sở Lăng hắn cũng không có hoài nghi, thế nhưng hắn vẫn muốn nghe một chút về cái mà Trương Sở Lăng căn cứ vào để đưa ra nhận định.

"Nơi này có một cái đĩa CD!" Một người trong khoa khám nghiệm hiện trường đột nhiên la lớn.

Sau khi phát sinh sự việc đầu súng, thành viên PTU đã liên hệ với trung tâm, yêu cầu tổ trọng án đến, cùng với khoa pháp y cùng khoa khám nghiệm hiện trường đến, do đó lúc này đại sảnh sân bay một mảnh hỗn loạn.

"Mau mở lên xem nào." Khi Lưu Sư trong tổ trọng án thấy nhân viên khám nghiệm hiện trường tìm được một đĩa CD trên người hung thủ, hắn liền ý thức được đĩa CD này tuyệt đối không đơn giản, không khỏi lập tức hô, mà mệnh lệnh của hắn, cũng là tiếng lòng của mọi người.

Nhân viên công tác ở sân bay liền tiếp nhận đĩa CD từ nhân viên của khoa khám nghiệm hiện trường, chạy vào phòng làm việc, theo sau hắn, là Quách Quân Vĩ, người của G4, cùng mấy người chỉ huy của đặc công sân bay và tổ trọng án, Quách Quân Vĩ hạ quyết tâm, để Trương Sở Lăng cùng đi vào, tuy rằng thân phận lúc này của Trương Sở Lăng có điểm không thích hợp, thế nhưng lúc này mọi người cũng không có tự hỏi thân phận của hắn, mà là cảm thấy hắn theo sau cũng là chuyện đương nhiên.

Sau khi nhân viên công tác vào phòng làm việc liền mở máy, cẩn thận bỏ đĩa CD tìm được trên người "Chó Diên" vào máy.

Lúc nội dung của đĩa Chó Diên hiện lên, mọi người sửng sốt, bởi vì bọn họ thấy mười mấy người bị nhốt trong một nơi chật hẹp, hai chân của bọn họ đều bị cột lại, thậm chí cả miệng cũng bị bịt kín, mắt của bọn họ tràn ngập sự sợ hãi, bất an nhìn xung quanh, trong lỗ mũi có tiếng hừ hừ.

"Đây không phải là chị dâu sao?" Một thành viên trong G4 kinh ngạc hô lên, hắn chỉ vào một nữ nhân có khuôn mặt tiêu tụy trên màn hình, "Còn có, bên cạnh là con trai của nàng cùng phụ mẫu..."

Người trong phòng nghe vậy liền nheo mắt, lúc đầu bọn họ vẫn nghi hoặc nguyên nhân vì sao mà Sáu Kiểm Cao lại đột nhiên trở thành nội ứng, lúc này đều hiểu được, lão bà, nhi tử, phụ mẫu đều ở trong tay người khác, người muốn không khuất phục cũng không được a.

Lúc này Quách Quân Vĩ nhìn thấy trong mười mấy người đó có một người là đệ đệ của Chu Minh Cường, sự oán hận trong lòng hắn đối với Chu Minh Cường cũng giảm bớt, ngược lại, lúc này hắn cũng có điểm đồng tình với Chu Minh Cường. Thật ra hắn luôn thấy Chu Minh Cường vì chức vụ và quân hàm mà luôn nỗ lực, chính là bởi vì lựa chọn sai lầm của hắn lần này, không chỉ hủy đi tiền đồ của bản thân, lại còn bị thương 2 chân. (DG: nếu rơi vào hoàn cảnh đó ai không như vậy, vãi hà)

Lúc này Quách Quân Vĩ nhớ đến lời nói của Trương Sở Lăng, hắn bội phục liếc mắt nhìn Trương Sở Lăng, trong lòng thở dài, sự tình thật đúng là chưa có kết thúc a.

Sau khi hiện hình ảnh một chút, liền có một thân hình cao lớn bật mặt xuất hiện trước mặt mọi người, thân người hắn như một con gấu làm cho Trương Sở Lăng liên tưởng đến một người - "Huyết Hồ", trong tổ chức Cách mạng đỏ có một kẻ được mệnh danh là máy bay chiến đấu bằng thịt chính là "Huyết Hồ".

Trên mặt "Huyết Hồ" có đeo một mặt nạ hình con hổ, mặt hắn hướng về phía camera, lên tiếng nói r, "Mọi người hảo, các ngươi đã giành được phần thắng trong hiệp thứ nhất của trò chơi, chúc mừng các ngươi. Bất quá ta cũng không biết việc các ngươi dành được thắng lợi là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa, bởi vì khi các ngươi tìm được đĩa CD này, có nghĩa là một đồng bạn của chúng ta đã hy sinh trong tay các ngươi, để cúng tế cho hắn, chúng ta sẽ chọn một người từ trong những người ở đây, chậm rãi... Chậm rãi giết chết nàng ta..."

Lúc "Huyết Hồ" nói những lời này, mặt của hắn không có hướng về camera, mà là ngón tay chỉ đến mấy người phụ nữ, khiến cho một tiếng la hét chói tai vang lên, thanh âm của hắn trầm thấp mà khàn khàn, phảng phất giống như tạo ra một bầu không khí quỷ dị khi hiển tế.

"Được rồi, trò chơi vừa mới bắt đầu, chúc các ngươi may mắn!" Mọi người cho rằng lúc này "Huyết Hồ" sẽ thi bạo với phụ nữ đó, thế nhưng hắn lại đột nhiên xoay người chỉ về phía camera, lớn tiếng quát, sau đó màn hình tối sầm, đĩa CD cũng dừng phát hình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Chuyện Nhỏ, Phiền Toái Lớn

Sau khi thuận lợi hạ được "Chó Diên" cùng phá bom thành công, trong lòng mọi người đều trở nên nhẹ nhõm hơn, dù sao giành được thắng lợi trong một cuộc chiến ác liệt như vậy, tất cả mọi người cho rằng coi đó là chuyện đã qua, chính là sau khi thấy nội dung của đĩa CD kia, tâm tình của mọi người lại nặng trĩu hơn.

Hình ảnh của những người bị bắt cóc với ánh mắt tuyệt vọng cùng sắc mặt tái hợt không ngừng hiện lên trong đầu mọi người, tiếng cười điên cuồng của "Huyết Hồ" thỉnh thoảng lại vang lên bên tai mọi người.

"Trò chơi chỉ mới bắt đầu!" Giống như "Huyết Hồ" đã nói, tất cả chỉ là mới bắt đầu, muốn xả hơi còn rất sớm.

Bởi vì người nhà của Duẩn Văn Minh (tên thật của Sáu Kiểm Cao) cùng cmc đều bị bắt cóc , toàn bộ vụ án đều trở nên phức tạp hơn , vốn là chỉ cần bảo vệ tốt thái tử Ả Rập , hiện tại không chỉ bảo hộ thái tử , còn phải nghĩ cách cứu người nhà của Duẩn Văn Minh cùng cmc , đồng thời cảnh sát còn phải đề phòng các thủ đoạn của hung thủ .

"Đây là một sự kiện khủng bố nghiêm trọng , đây là sự khinh thường đối với cảnh sát chúng ta , đồng thời cũng là sự khiêu khích với chính phủ Hồng Kông , chúng ta nhất định phải nghiêm túc đối đãi..." Cảnh trưởng Quách thiên hồ lớn động viên , "Vì để đưa được hung thủ ra công lý , để duy trì an ninh trật tự một cách tốt nhất , chúng ta quyết định hành động lần này do tổ trọng án , kết hợp cùng SDU và PTU hành động , cảnh sát các khu vực khác tiến hành phối hợp cùng hỗ trợ với 3 đội ngũ trên ..."

Đối với sự khiêu khích của " Cách Mạng Đỏ " , cảnh sát Hồng Kông thực sự tức giận , từ trước tới nay đây là lần đầu tiên bị hung thủ chơi đùa như vậy . Trong vòng 3 ngày ngắn ngủi , Hồng Kông có ít nhất thêm 6 phần cảnh sát tham gia vào đợt hành động lùng bắt đại qui mô này .

Ba ngày sau , bên khoa pháp y truyền đến tin tức , qua so sánh ADN , phát hiện được tên hung thủ bị Trương Sở Lăng bắn hạ có ADN trùng với ADN của " Chó Diên " - một kẻ trong tổ chức đánh thuê " Cách Mạng Đỏ " nhiều năm trước ở Ả Rập , do đó xác định được thân phận của " Chó Diên " .

Cùng lúc đó , tổ trọng án thông qua sự giúp đỡ của khoa pháp y , tiến hành phân tích hình ảnh người mang mặt nạ hồ xuất hiện trong đoạn băng ghi hình , rất nhanh diện mạo của " Huyết Hồ " đã được phục hồi như cũ .

Xác định được thân phận của " Chó Diên " cùng " Huyết Hồ " , cũng tìm được nguyên nhân vì sao lại xảy ra vụ án . Tuy rằng việc Ả Rập tiến hành tấn công tổ chức " Cách Mạng Đỏ " rất lâu rồi , cũng không đại biểu cho việc mọi người đã quên đi sự việc đó , hung thủ xuất hiện là " Chó Diên " cùng " Huyết Hồ " đều là thành viên còn sót lại của tổ chức " Cách Mạng Đỏ " , trên cơ bản có thể xác định được đây là kế hoạch trả thù của " Cách Mạng Đỏ " .

Trong lòng mọi người nghi hoặc chính là , năm đó không phải nói là tổ chức " Cách Mạng Đỏ " bị tập kích bất ngờ nên toàn quân bị tiêu diệt sao , hiện tại sao lại xuất hiện nhiều người như vậy , nếu như thành viên của " Cách Mạng Đỏ " không bị tiêu diệt hoàn toàn , vậy đến tốt cùng có bao nhiêu người mà mấn đào thoát được , vậy vụ án bắt cóc này có phải đều là do thành viên của " Cách Mạng Đỏ " bày ra hay không ?

Vô luận là thế nào , tuy rằng vẫn chưa tìm ra được tung tích người nhà của Duẩn Văn Minh cùng cmc , nhưng cuối cùng sự tình cũng có một điểm đột phá , cũng làm cho trong lòng mọi người có một điểm thoải mái .

Chính là tâm tình thoải mái của bọn họ không có duy trì được bao lâu , liền lập tức có tin tức xấu truyền tới , người phiên dịch của thái tử Ả Rập đột nhiên " bốc hơi " , chuẩn xác mà nói thì không phải bốc hơi , mà là mất tích , bởi vì phiên dịch kia chỉ ra ngoài đi dạo một chút , sau đó không có quay lại . Lúc đó ở cửa chín hóc hai thành viên của tổ trọng án canh giữ , khi bọn họ cảm giác được sự việc có điểm không đúng , thì đã không nhìn thấy thân ảnh của phiên dịch kia .

Từ sau khi xảy ra vụ án bắt cóc ở sân bay , cảm xúc của thái tử Ả Rập rất không ổn , mỗi ngày trong khách sạn đều không ngừng kêu gào , mà hắn lại là khách quan trọng , cảnh sát phải nên giận mà trấn an tâm tình của hắn , đồng thời bảo hộ an toàn của hắn , chính là lúc này phiên dịch riêng của hắn lại biến mất , ai biết tính tình của hắn sẽ như thế nào , hơn nữa , ở không có phiên dịch , làm sao trao đổi với hắn được ?

Nghĩ đến tính tình cổ quái của thái tử kia , toàn bộ cảnh sát đều có chút đau đầu , hiện tại đang bận rộn với việc truy bắt trên qui mô lớn , còn phải rút ra một phần lực lượng chiếu cố cho hắn , trong lòng mọi người đã kiềm nén rất nhiều rồi , nếu không phải ngại thân phận của hắn , phỏng chừng đã sớm bắt hắn ném vào một góc .

"Mau chóng tìm tung tích của phiên dịch kia , nhất định phải tìm được phiên dịch kia trở về ." Luru Sir ở tổ trọng án xoa trán nói .

"Luru Sir , chúng ta tìm cho hắn một phiên dịch khác không tốt hơn sao , vì sao nhất định phải tìm được phiên dịch riêng của thái tử , vạn nhất tìm không được tên phiên dịch riêng của thái tử thì làm sao bây giờ ?" Một nữ cảnh sát không hiểu liền hỏi .

"Trời ơi , các người còn không hiểu rõ tính tình của tên đầu than củi kia hay sao , nếu như hắn đồng ý như vậy thì đã tốt rồi , phỏng chừng tùy tiện tìm cho hắn một phiên dịch , hắn có tư tưởng thù địch , việc khai thông sẽ càng thêm rắc rối hơn ..."

"Ách... Ta hiện tại cũng hoài nghi tên thái tử kia có phải có ham mê đặc biệt nào đó đối với phiên dịch của hắn hay không nữa ." Nữ cảnh bữu môi nói , đáng tiếc chính là , sự hài hước của nàng không có mang lại tiếng cười nào trong phòng làm việc .

Phiên dịch đột nhiên mất tích khiến cho cả cục cảnh sát trở nên hỗn loạn , mọi người ào ào nghĩ ra đối sách , làm thế nào để có thể qua được cửa của thái tử Ả Rập kia , vì thế chỉ huy cao nhất của tổ trọng án là Luru Ngạn Bác phải thương lượng với người phụ trách SDU là Cao Phi Xa cùng chỉ huy của PTU là Quách Quân Vĩ để tìm ra đối sách .

Vừa nghe sự việc như vậy , cao xa phi lập tức từ chối , nói nhiệm vụ của bọn họ chính là chống khủng bố , không có dư tình lực để quản mấy chuyện đó , làm cho Luru Ngạn Bác tức giận muốn đập vỡ cả bàn .

Bất quá ngẫm lại nhân thủ SDU đã ít , hơn nữa trọng trách trên người bọn họ lúc này cũng không nhẹ , Luru Ngạn Bác cũng chỉ đành nhượng bộ , tình thế này không thể cố chấp a .

"Lão Quách , chuyện này người thấy thế nào?" Luru Ngạn Bác đành phải xin sự giúp đỡ của Quách Quân Vĩ . Hiện tại toàn bộ gánh nặng đặt lên vai của tổ trọng án , SDU cùng PTU , SDU rõ ràng cho thấy không muốn quản chuyện này , do đó Luru Ngạn Bác cũng chỉ còn trông cậy được vào Quách Quân Vĩ để gây khó dễ mà thôi .

"Còn có thể làm sao bây giờ, tranh cãi làm gì, trước tiên hãy dốc sức đi, chúng ta nhanh chóng tìm ra tên phiên dịch kia, thực sự có giấu cũng không được, nên tìm một phiên dịch mới cho hắn." Quách Quân Vĩ đảo cặp mắt trắng dã nói.

Kỳ thật Quách Quân Vĩ nói vậy cũng là nói cho có, đây là vốn dĩ không phải là biện pháp, bất quá ngoại trừ như thế, mọi người cũng thực sự nghĩ không biện pháp nào cho tốt.

"Chúng ta chính là muốn kéo dài, nhưng không có ai có thể trao đổi được với hắn, nếu không lấy tính tình của cái tên đầu than củi kia, có quỷ mới biết chuyện gì sẽ xảy ra." Lưu Ngạn Bác đột nhiên nghĩ đến một vấn đề trọng yếu, hắn không khỏi lên tiếng hỏi.

Nghe được Lưu Ngạn Bác nói, trong lòng Quách Quân Vĩ cũng có cảm giác muốn phát điên, vào cái thời khắc mấu chốt như thế, một điểm nhỏ như vậy mà khiến đau cả đầu, gây ra đủ phiền muộn, "Ồ tổng khu Tây Cửu Long các người có ai nói được tiếng Ả Rập không?"

Lưu Ngạn Bác lắc đầu, hắn tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Quách Quân Vĩ, nếu như không tìm được tên phiên dịch riêng kai của thái tử, lại đột nhiên tìm một người xa lạ trao đổi của thái tử Ả Rập, khẳng định sẽ khiến đối phương hoài nghi, nếu đổi lại là sự trao đổi của cảnh sát cùng thái tử Ả Rập, hiệu quả thì sẽ tốt hơn rất nhiều. Chỉ là, ở cục cảnh sát Tây Cửu Long người nói tiếng Anh tiếng Việt rất nhiều, nhưng người nói tiếng Ả Rập, lại không tìm ra một mống a.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Các Người Chính Là Đồng Phân Chó

Ca, người có chuyện gì gạt chúng ta phải không?" Trương Nhược Nhân trừng mắt hỏi.

Cũng khó trách Trương Nhược Nhân lại có ý nghĩ như vậy, mấy ngày nay vô luận là từ ban trên xuống ban dưới, Trương Sở Lăng đều đưa đón nàng, hơn nữa luôn căn dặn nàng phải chú ý an toàn, có chuyện gì phải gọi điện cho hắn trước tiên, cái này cũng chưa tính là gì, Trương Sở Lăng còn hoà mình với đồng nghiệp của Trương Nhược Nhân, theo chân bọn họ để tạo quan hệ tốt, để bọn họ chiếu cố đến Trương Nhược Nhân nhiều hơn.

Bởi vì sợ việc bắt cóc ở sân bay sẽ gây ra ảnh hưởng tiêu cực, do đó chính phủ đem tin tức này phong toả rất nghiêm ngặt, sự tình chỉ giới hạn ở những người tham gia nhiệm vụ mà thôi, những người bình thường căn bản không rõ ràng lắm về sự việc lớn như vậy, do đó Trương Nhược Nhân tự nhiên sẽ suy đoán lung tung đối với việc làm của Trương Sở Lăng.

"A lăng, nếu là có chuyện gì, người hãy nói ra đi, đừng có để trong lòng." Sau hai ngày ở bệnh viện, Trương phụ thấy chân của mình cũng không có gì trở ngại, hắn liền không muốn ở lại nữa, hắn tình nguyện về nhà chứ không nguyện ý ngày nào cũng phải ngửi mùi thuốc đông y.

Thấy nhi tử mấy ngày nay về nhà có chút thay đổi, ngay cả một chút thân mật cũng không có, lão nhân tự nhiên cũng có chút lo lắng, dù sao lão nhân vẫn chờ Trương Sở Lăng gặp gỡ một cô gái nào đó, để mang con dâu về cho lão.

Trong lòng Trương Sở Lăng khẩn trương cũng là do lo lắng cho an toàn của người nhà, do đó mỗi ngày khi tan tầm liền chạy về nhà, thế nhưng bởi vì phải giữ bí mật, hắn không thể tiết lộ sự thật ra được, do đó chỉ có thể dặn người nhà nếu không có việc gì thì không nên đi ra ngoài, đồng thời hắn cũng lắp đặt trong nhà không ít các phương tiện bảo vệ.

"Cha, các người cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa, kỳ thực là không có chuyện gì cả, ta chỉ là trong lúc bất chợt cảm giác mình trước đây khi tan tầm luôn chạy đến trường học, dành quá ít thời gian đối với mọi người. Hiện tại chỉ muốn ở chung với mọi người nhiều hơn một chút mà thôi." Trương Sở Lăng thấy người nhà đều dùng ánh mắt khác lạ nhìn mình, hắn chỉ có thể nói như thế.

Tuy rằng lời này có điểm khác người, thế nhưng mọi người đều lựa chọn tin tưởng hắn, dù sao tất cả những biểu hiện gần đây của Trương Sở Lăng đều thể hiện sự chăm lo đối với gia đình, đặc biệt quan tâm đến mọi người.

"Không có chuyện gì là tốt rồi. Mọi người trong nhà đều khoẻ mạnh cuộc sống sung túc bình an là tốt rồi." Trương phụ nghe được nhi tử nói vậy, nhưng trong lòng nhớ tới việc mất đi "tướng quân" hắn không khỏi xúc động nói.

Trương phụ nói làm cho Trương Sở Lăng kích động rất nhiều, đồn gthời cũng thúc đẩy hắn hạ quyết tâm phải nhanh chóng bắt được nhóm người "Cách Mạng Đỏ" kia, chỉ có như vậy mới có thể trút được lo lắng trong lòng, trong khoảng thời gian này bởi vì sợ "Cách Mạng Đỏ" gây phiền phức cho người nhà của mình, Trương Sở Lăng cũng quan tâm đến không ít.

Chỉ là một thành viên PTU làm thế nào để có thể đến SDU hoặc tổ trọng án đây?

Trương Sở Lăng đang suy nghĩ biện pháp đến tổ trọng án cùng SDU, dù sao biểu hiện của Trương Sở Lăng ở trường học cảnh sát cũng có chút khả

năng. Hơn nữa một loạt các hành động xuất sắc của hắn ở sân bay, thử hỏi dưới tình huống nhân thủ thiếu thốn như lúc này, một nhân tài ưu tú như vậy thì ai mà không muốn tranh giành?

"... Các người ai có thể nói được tiếng Ả Rập?" Sau khi báo cáo vấn đề, Quách Quân Vĩ phân bổ nhiệm vụ trong ngày xong, thuận miệng hỏi.

Kỳ thực Quách Quân Vĩ cũng không có tin tưởng đối với các thành viên PTU. Tiếng Ả Rập không phải đứng đầu trong ngoại ngữ, do đó cũng không có nhiều người học nó, người bình thường không có việc gì cũng sẽ không nghiên cứu loại ngôn ngữ này. Hơn nữa là trước mắt lại là các tuần cảnh bình thường.

Quách Quân Vĩ vừa hỏi xong, bên dưới lặng ngắt như tờ.

Thấy cái phản ứng này, Quách Quân Vĩ thất vọng lắc đầu, hắn hô một tiếng giải tán, sau đó mọi người mà bắt đầu làm công việc được phân công hôm nay.

"Quách Sir, giả như là thiếu một phiên dịch tiếng Ả Rập, ta có thể đi thử xem." Sau khi mọi người giải tán hết, Trương Sở Lăng cũng không có lập tức rời đi, mà là cùng nhóm người Lưu Ngạn Bác nói chuyện một chút, sau đó liền đuổi theo Quách Quân Vĩ.

Quách Quân Vĩ đang ừ ừ chuẩn bị báo lại cho Lưu Ngạn Bác, trong lúc bất chợt nghe được có người có thể nói được tiếng Ả Rập thì không khỏi sững sờ, khi hắn quay đầu lại thì thấy là Trương Sở Lăng, trong lòng càng kinh ngạc hơn, "À, người vừa mới nói cái gì, người có thể nói được tiếng Ả Rập?"

"Àn, ta nghĩ ta là ta có thể." Thấy ánh mắt nghi hoặc của Quách Quân Vĩ, Trương Sở Lăng khẳng định trả lời, ở thế kỷ 30, phương pháp học các loại ngôn ngữ càng đơn giản hơn, mà Trương Sở Lăng lại đặc biệt hứng thú đối với ngôn ngữ, cho nên đối với toàn bộ ngôn ngữ hắn đều chăm chú nghiên cứu một phen. Lúc này vì muốn nhanh chóng bắt được thành viên của tổ chức "Cách Mạng Đỏ", hắn cũng bất chấp không ngại nói quá lên.

Sau khi nhận được đáp án rõ ràng như vậy, Quách Quân Vĩ trước tiên là vui vẻ không ngớt, chính là rất nhanh hắn liền nhủ mảy, bởi vì hắn nhớ tới chuyện Cao Xa Phi muốn mượn người từ bên hắn, hắn cảm thấy SDU càng thích hợp cho Trương Sở Lăng phát triển hơn, chính là lúc này bên phải thái tử Ả Rập cũng cần gấp một phiên dịch viên a.

"Quách Sir, có vấn đề gì sao?" Trương Sở Lăng thấy sắc mặt do dự của Quách Quân Vĩ, trong lòng buồn bực, vừa rồi nhìn thấy thần sắc lo lắng của hắn, không phải là cần gấp một người phiên dịch sao, nhưng sao khi thấy mình có thể nói được tiếng Ả Rập lại do dự như vậy.

Kỳ thực chuyện Quách Quân Vĩ muốn tìm một người có thể phiên dịch được tiếng Ả Rập thì Trương Sở Lăng cũng biết, mấy ngày nay chỉ cần thông báo một chút tin tức ra, lập tức sẽ lan ra trong đám người, đối với việc mất tích của tên phiên dịch riêng của thái tử, Trương Sở Lăng trước khi nghe báo cáo vấn đề cũng biết được chút ít.

Sở dĩ Trương Sở Lăng đứng ra nói mình có thể nói được tiếng Ả Rập, chính là vì tiếp xúc với thái tử Ả Rập, bởi vì mục tiêu cuối cùng của hung thủ tuyệt đối là thái tử, về việc người nhà của dvm và cmc bị bắt cóc, hung thủ chỉ là muốn phân tán lực lượng của cảnh sát mà thôi. Chỉ có đi theo bên cạnh thái tử, mới có thể có cơ hội quyết đấu cùng hung thủ được.

"Lão Quách, không tốt, cái tên đầu than củi lại gây âm ỉ..." Quách Quân Vĩ đang chuẩn bị muốn cũng Trương Sở Lăng trao đổi một chút, muốn hỏi hắn rốt cuộc muốn tham gia vào tổ trọng án hay SDU, thì Lưu Ngạn Bác đã vội vã chạy tới, nhìn thấy bộ dạng thờ hồn hồn của hắn, liền biết sự việc đang xấu đi.

Vóc người Lưu Ngạn Bác cũng không cao lắm, chỉ khoảng 170 cm, thân thể hơi mập, thế nhưng là người giỏi giang, nếu chọn lọc từ hắn ra thì tất cả đều là tinh hoa, làm thủ lĩnh của tổ trọng án mấy năm qua, năng lực của hắn đã chứng minh được những lời nói đó là hoàn toàn chính xác.

"Àn, làm sao vậy?" Quách Quân Vĩ từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy Lưu Ngạn Bác chột vật đến như vậy, không khỏi hiếu kỳ.

"Cái tên thái tử Ả Rập kia cũng đoàn chuyên gia của hắn đang gây âm ỉ cả lên, nói cái gì cũng không hiểu được, bên các người có tìm được người nói tiếng Ả Rập không, nếu tìm được thì mau chóng mang đến giúp đỡ đi." Sở dĩ Lưu Ngạn Bác lại vội vã như vậy, là bởi vì lúc này phi thường đặc biệt, bọn họ phải bảo hộ sinh mạng của thái tử Ả Rập an toàn, nếu như là lúc bình thường, thái tử Ả Rập phải đi căn bản là chuyện của hắn. Vấn đề hiện tại chính là, hắn biết rõ những hành động khủng bố vừa rồi là muốn trả thù thái tử, nhưng hắn vẫn không có cách nào nói cho đối phương biết được.

"Lưu Sir, người vận khí tốt, chúng ta sẽ để người chiều cổ cho hắn." Quách Quân Vĩ thấy bộ dạng gấp gáp của Lưu Ngạn Bác, biết hiện tại không có thời gian để trao đổi với Trương Sở Lăng, chỉ có chờ hắn giúp đỡ xong. Vì vậy đem Trương Sở Lăng đẩy đến trước mặt Lưu Ngạn Bác, có điểm không muốn dẫn đi dặn lại.

Lưu Ngạn Bác đã thấy vẻ hiện xuất sắc của Trương Sở Lăng lúc ở sân bay thì đã lưu ý đến Trương Sở Lăng rồi, lúc này thấy Quách Quân Vĩ không có giới thiệu cho hắn người có thể nói được tiếng Ả Rập, mà lại giới thiệu Trương Sở Lăng cho hắn, tuy rằng hắn cũng cần Trương Sở Lăng đi hỗ trợ cho tổ trọng án, nhưng lúc này hắn lại càng cần một người có thể nói tiếng Ả Rập hơn a, nhưng khi ánh mắt của hắn lưu ý đến sắc mặt đặc ý của Quách Quân Vĩ, hắn đột nhiên cảm thấy không tin được chỉ vào Trương Sở Lăng nói, "Lẽ nào Trương Sở Lăng nói được tiếng Ả Rập?"

Thấy Quách Quân Vĩ gật đầu khẳng định suy đoán của bản thân, Lưu Ngạn Bác không nói hai lời liền kéo Trương Sở Lăng chạy đi. Chỉ là hắn chỉ cao 170 cm còn Trương Sở Lăng lại cao đến 187 cm cho nên vóc dáng của hai người liền có điểm chênh lệch rõ ràng, hai người đi cùng nhau không thể nào cân xứng được. Sau khi Trương Sở Lăng lưu ý đến sự chênh lệch về chiều cao của hai người, hắn vội vã bước nhanh hơn, cùng với Lưu Ngạn Bác đi song song, chỉ ít như vậy thoát nhìn cũng không làm người khác cảm thấy mất tự nhiên.

Khi Trương Sở Lăng cùng Lưu Ngạn Bác đến căn phòng của thái tử, vừa lúc thấy thái tử không để ý đến mấy thành viên PTU đang ngăn cản mà cứ xông lên, đồng thời trong miệng hắn hô lớn đòi về nước. Bên cạnh hắn cũng có mấy người trong đoàn chuyên gia lớn tiếng chỉ trích cảnh sát Hồng Kông vô năng, nói ngay cả việc canh cửa cũng không làm tốt được, hiện tại đã để thất lạc phiên dịch viên của bọn họ.

Bất quá các đội viên của PTU cũng không hiểu được bọn họ đang nói cái gì, chỉ là theo biểu tình trên mặt bọn họ thì biết rằng bọn họ rất tức giận, toàn bộ thành viên của PTU cùng tổ trọng án đều cổ tay cười, kiên nhẫn dùng tiếng Trung hoặc tiếng Anh giải thích cho bọn họ.

Nhìn thấy bộ dạng tự cho mình là đúng của thái tử Á Rập, mà bản thân thấy bộ dạng lo lắng cùng bất đắc dĩ của các đồng nghiệp, trong lòng Trương Sở Lăng không khỏi tức giận.

Hắn liền đi đến trước mặt thái tử Á Rập nói, "*** chó, các người chính là một đồng *** chó, Hồng Kông bởi vì có các người nên mới có nhiều ruồi như vậy, nếu như có thể nói, chúng ta tình nguyện đem người ném xuống Thái Bình Dương, như vậy Hồng Kông sẽ sạch sẽ rất nhiều, cũng yên tĩnh hơn rất nhiều ..." (DG: câu chửi này ta thích ^^)

Âm thanh lưu loát bằng tiếng Á Rập vang lên khiến cho hai bên tranh cãi quyết liệt bất chợt im lặng, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Trương Sở Lăng. Tổ trọng án cùng PTU cảm thấy kinh ngạc chính là Trương Sở Lăng đang nói tiếng Á Rập, mà đám người của thái tử Á Rập càng kinh ngạc hơn, trong lúc bất chợt thái độ của bọn họ đối với cảnh sát Hồng Kông có thay đổi lớn.

Thái độ của Trương Sở Lăng khi dùng tiếng Á Rập mắng chửi đám người của thái tử một cách ác độc khiến cho bọn họ nhất thời ngây ngậy cả người, bọn họ đều trợn mắt nhìn Trương Sở Lăng, bọn họ thực sự không hiểu vì sao Trương Sở Lăng lại mắng bọn họ như vậy, thuật bắn súng cùng sự cơ trí của Trương Sở Lăng ở sân bay thì mọi người đều đã thưởng thức qua, thái tử Á Rập đối với Trương Sở Lăng còn có hảo cảm vì đã được hắn cứu mạng, chính là một người mà tất cả mọi người đều có hảo cảm như vậy lại đột nhiên đứng ra dùng ngôn ngữ ác độc như vậy để mắng bọn họ, khiến cho bọn họ trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng thế nào cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Như Vậy Cũng Có Thể Sao

Lợi hại, quả thực thật lợi hại." Mặc dù các thành viên của tổ trọng án cũng như PTU không biết Trương Sở Lăng đang nói cái gì, nhưng thấy bộ dạng oai vệ của Trương Sở Lăng, cùng sự uất tức của đám người kia ngay cả nửa ngày cũng không nói được tiếng nào, muốn không phụ cũng không được a. Truyện "Siêu Cấp Tuần Cảnh" Truyện "Siêu Cấp Tuần Cảnh"

Thấy Trương Sở Lăng chỉ nói vài câu mà khiến cho đám người của thái tử Á Rập đang cúi kinh liên im lặng, điều mà bản thân bọn họ đã nỗ lực cả nửa ngày vẫn không làm được, toàn thành viên của tổ trọng án cùng PTU cũng có điểm tức giận, thấy khẩu khí cùng thái độ của Trương Sở Lăng thì có thể nhìn ra những lời đó không có tốt đẹp gì, chính là hết lần này tới lần khác lại làm cho người Á Rập không nói lên được lời nào, bọn họ thậm chí có chút ác ý khi nghĩ đến việc, lẽ nào người Á Rập rất thích bị ngược đãi?

"Vị A Sir này, tuy rằng người đã cứu mạng ta, chính là người cũng không thể nhục mạ chúng ta như vậy ..." thái tử Á Rập nhìn về phía Trương Sở Lăng với ánh mắt sợ sệt, trông thấy vóc người cao to cùng thần sắc nghiêm nghị của Trương Sở Lăng, hắn không dám tức giận, mà là ở trong lòng nghĩ kỹ rồi mới mở miệng nói.

Đám người bên cạnh thái tử Á Rập thấy thái tử mở miệng nói chuyện, cũng phụ họa gật đầu, trong lỗ mũi phát ra âm thanh hừ hừ, giống như là đồng ý với lời nói của thái tử.

"Thế nào, các người đều đã cho ta là đang chửi sao, ta nói chính là sự thực, chú ý, là sự thực!" Trương Sở Lăng xem thường hừ một tiếng, lớn tiếng trách cứ, "Các người những người này đều thấy qua ta bắn hạ hung thủ kia ở sân bay, các người không nhận ra được thân phận của kia sao, các người còn nhớ rõ mấy năm trước ở quý quốc có một tổ chức là "Cách Mạng Đỏ" hoành hành không..."

Trương Sở Lăng tóm lại vấn đề, thanh âm càng lớn hơn, vang khắp phòng, nhất thời chỉ nghe được tiếng la hét của một mình hắn. Mà thái độ kiêu ngạo ương ngạnh của đám người thái tử lúc trước bây giờ lại cảm như hèn, chỉ là hai mắt nhìn chằm chằm vào Trương Sở Lăng.

Lưu Ngạn Bác thấy Trương Sở Lăng càng ngày càng kích động, trong lòng hắn thấp thỏm không yên, "Lão đại, ta là gọi người đến hỗ trợ. Không phải gọi người đến gây chuyện a, nếu như xảy ra chuyện gì. Ai tới gánh chịu trách nhiệm này a."

Khi mắt hắn nhìn về phía Quách Quân Vĩ, (DG: đoạn này bị lỗi convert chả dịch đc)

Nghe xong lời quát mắng của Trương Sở Lăng. Thần sắc của thái tử Á Rập bối rối, bất quá rất nhanh liền có một người ở phía sau hắn đứng ra ghé vào lỗ tai của hắn nói nhỏ. Sau đó sắc mặt của hắn hiện lên vẻ khiếp sợ, qua một lúc lâu, hắn tựa hồ xác nhận lời nói của Trương Sở Lăng là thật, hắn vội

Trương Sở Lăng cùng toàn bộ cảnh sát, thành khẩn nói với Trương Sở Lăng. "A Sir, ta hiện tại đại biểu cho toàn bộ đoàn người của chúng ta xin lỗi với các đồng nghiệp của người, xin tha thứ cho sự vô lễ của chúng ta lúc trước ...".

Nếu đã biết hung thủ là do bản thân đoàn người mang đến. Như vậy đoàn người bọn họ không có bất cứ lý do gì để trách tội cảnh sát Hồng Kông, ngược lại, người ta đã cố sức bảo hộ sự an toàn của bản thân, bản thân hẳn phải cảm kích cảnh sát Hồng Kông mới đúng. Sau khi thấy được sai lầm của mình, thái tử Á Rập rất thẳng thắn hướng đến đám người Trương Sở Lăng để xin lỗi.

Hành động đột ngột đó của thái tử Á Rập khiến cho các thành viên của tổ trọng án cùng PTU sững sờ, bọn họ cũng không biết Trương Sở Lăng nói gì với đám người Á Rập đó, bọn họ chỉ thấy là Trương Sở Lăng thô bạo mắng thái tử Á Rập một phen, sau đó đối phương cũng rất cung kính cúi đầu đối với bọn họ, đây cũng điều không thể tin được.

Lưu Ngạn Bác càng mở to mắt hơn để quan sát Trương Sở Lăng, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh, nhóm người của mình thì khúm núm, nhận hết tỳ khuất, nửa ngày không có lấy một điểm hiệu quả, người ta lại vênh vào tự đắc, thần khí hiện rõ, nói ba xạo liền giải quyết được vấn đề, so với nhau quả thật quá khác xa.

"Lão Quách, không phải người đã biết trước sẽ xảy ra tình huống này chứ?" Lưu Ngạn Bác trông thấy Quách Quân Vĩ bên ở bên cạnh đang mỉm cười, hẳn liền tiến sát lại hỏi, hiện tại đối với sự kỳ lạ của Trương Sở Lăng, hẳn thừa nhận là càng ngày càng nhiều.

Kỳ thực đối với biểu hiện vừa rồi của Trương Sở Lăng, trong lòng Quách Quân Vĩ của toát mồ hôi lạnh, chỉ là hẳn cảm thấy Trương Sở Lăng không phải là một người làm việc không suy nghĩ, cho nên mới không ngăn cản hành động của hắn, lúc này thấy Trương Sở Lăng trong nháy mắt đã có thành quả như vậy, trong lòng hắn cũng là vui sướng không ngớt, "Lưu Sir, ta đã nói Trương Sở Lăng là người giỏi nhất của PTU chúng ta mà."

Trông thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của Quách Quân Vĩ, trong lòng Lưu Ngạn Bác không có chút khó chịu nào, trái lại có điểm hâm mộ hắn, con người của hắn xoay tròn, tiến sát lại lỗ tai của Quách Quân Vĩ nói, "Lão Quách, thương lượng với người chuyện này, sau khi xong việc này người làm công tác cho Trương Sở Lăng một chút, để hắn đến tổ trọng án hỗ trợ một thời gian ngắn có được không?"

"Người nói để Trương Sở Lăng giúp người phiên dịch sao?" Quách Quân Vĩ làm bộ không hiểu được ý tứ của lb, nghiêng mắt hỏi lại.

Lưu Ngạn Bác thấy bộ dáng tươi cười xảo quyết cả Quách Quân Vĩ, trong lòng giật giật một chút, hung hăng cắn răng nói, "Buổi tối đi ăn mừng, ta mời khách!"

Quách Quân Vĩ cũng không có động tác gì, "Trương Sở Lăng nói được tiếng Á Rập, ta cũng mới biết được, về phần hắn có nguyện ý làm phiên dịch hay không, ta phải hỏi qua hắn mới biết được a."

Nghe được Quách Quân Vĩ nói, Lưu Ngạn Bác thiếu chút nữa muốn thổ huyết, "Tiểu tử này xem ra là không thấy thô thi ung không xoè cánh, thấy cái giá của mình đưa ra quá ít đây mà",

Suy nghĩ lại, hắn bắt đầu tăng giá lên, "Đi du thuyền Đức Khắc có được không?"

Quách Quân Vĩ biến sắc, mắt thấy hắn đã động tâm, chính là rất nhanh hắn liền đã bình tĩnh lại, "Ngạn Bác a, không phải ta không muốn nói giúp cho người, mà là ta không thể thay người nói chuyện a. Năng lực của Trương Sở Lăng người cũng đã thấy, một người có năng lực xuất chúng như vậy, cho nên cũng có khả năng đi xa hơn nữa, kỳ thực Cao Xa Phi cũng đã đề nghị với ta chuyện muốn Trương Sở Lăng qua hỗ trợ, lúc đó đã bị ta cự tuyệt. Nếu Trương Sở Lăng muốn tiếp tục phát triển ở đâu, ta cũng đồng ý với lựa chọn của hắn."

Khi Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác nói chuyện cùng nhau, Trương Sở Lăng đã cùng đám người thái tử Á Rập hào hiệp hàn huyên. Tuy rằng hiện tại thái tử Á Rập là đối tượng bảo vệ của cảnh sát Hồng Kông, thế nhưng bởi vì chính phủ của hắn đã từng tấn công tổ chức của hung thủ, cho nên đối với nắm giữ tư liệu về hung thủ cũng nhiều hơn so với chính phủ Hồng Kông. Lấy điểm này để quan sát, thì đám người thái tử có thể cung cấp cho cảnh sát Hồng Kông rất nhiều sự giúp đỡ.

Trương Sở Lăng đã tiết lộ sự thật của sự việc một cách thích hợp, nhấn mạnh tính nghiêm trọng của sự việc, đem đám người thái tử Á Rập cùng chính phủ Hồng Kông cột lại trên một thuyền, khiến cho bọn họ phải toàn lực phối hợp với chính phủ cùng cảnh sát Hồng Kông, như vậy mới có thể nhanh chóng bắt được hung thủ, giải trừ nguy hiểm.

Không thể không nói, Trương Sở Lăng nói chuyện với thái tử Á Rập phi thường thành công, mặt khác, dù sao Trương Sở Lăng cùng Lưu Tuấn Hi đã phối hợp cứu mạng thái tử Á Rập, khiến cho mọi người cảm thấy biết ơn đối với hắn, do đó đám người của thái tử Á Rập rất dễ đồng ý với lời nói của hắn, nếu như là một người khác đến đàm phán với họ, nói không chừng còn gây thêm mâu thuẫn cho bọn họ; về phương diện khác, biểu hiện xuất sắc của Trương Sở Lăng ở phi trường thì mọi người đều thấy, đối với cường giả, mọi người đều có một tâm lý cảm phục tự nhiên, đã để lại trong lòng của bọn họ một hình tượng Trương Sở Lăng cường hãn, cũng làm cho bọn họ bất tri bất giác nói ra những vấn đề mà Trương Sở Lăng hỏi; cuối cùng, Trương Sở Lăng lưu loát nói tiếng Á Rập khiến cho bọn họ không cảm giác ra được một điểm xa cách, ở phương diện giáp tiếp không có bất kỳ sự ngăn trở về ngôn ngữ cùng tư tưởng, nếu không thấy Trương Sở Lăng là mặt đen da vàng, bọn họ cũng hoài nghi Trương Sở Lăng là người Á Rập. Truyện "Siêu Cấp Tuần Cảnh"

Mọi người tuy rằng nghe không hiểu Trương Sở Lăng cùng đám người thái tử nói cái gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của đám người thái tử khi hỏi Trương Sở Lăng về các vấn đề, mà Trương Sở Lăng cũng là bình tĩnh ứng phó, bọn họ chỉ biết rằng hai bên nói chuyện rõ ràng là rất thoải mái.

"Lão Quách, Trương Sở Lăng không phải lớn lên ở Á Rập chứ, như thế nào mà nói tiếng Á Rập lưu loát như vậy, so với tiếng quốc ngữ của ta còn lưu loát hơn?" Lưu Ngạn Bác nhìn lại mình rồi nói với Quách Quân Vĩ, Trương Sở Lăng còn đang nói chuyện với mấy người Á Rập, sự kinh ngạc của hắn đối với Trương Sở Lăng càng ngày càng lớn, vốn nghe nói là Trương Sở Lăng biết về tiếng Á Rập, cho là hắn tối đa cũng sẽ phiên dịch ra vài câu khó

cần mà thôi , hiện tại xem ra người ta căn bản là đang nói chuyện a .

"Ta đã xem qua hồ sơ của Trương Sở Lăng , hần thuận túy là người Hồng Kông , cho đến bây giờ còn chưa có rời khỏi Hồng Kông a , phỏng chừng tiếng Ả Rập là do hần tự học ." Quách Quân Vĩ trông thấy bộ dạng bình tĩnh của Trương Sở Lăng , cũng có chút hoang mang , từ lúc nào đội ngũ cảnh sát Hồng Kông lại có chất lượng cao như vậy ?

"Tự học có thể trở thành như vậy, người hãy thử đi ." Lưu Ngạn Bác nghe được Quách Quân Vĩ nói như vậy liền cho là không đúng , bắt quá câu phản bác này hần không có dám nói ra , nếu hồ sơ đã viết như vậy , tám phần mười là không thể giả , chỉ là thứ nhất, đối với năng lực của Trương Sở Lăng thì thêm 3 phần xem trọng , "Không được, nhất định phải giữ được Trương Sở Lăng, bất cứ giá nào cũng phải giữ được Trương Sở Lăng!"

Lưu Ngạn Bác trong lòng nghĩ như vậy , ánh mắt nhìn về Trương Sở Lăng càng ngày càng sáng lên .

Đại khái khoảng 1 giờ sau , Trương Sở Lăng rốt cục cũng thoả thuận xong với đám người thái tử Ả Rập , lúc này tâm trạng của đám người thái tử đã hoàn toàn bình tĩnh , thấy bọn họ nhu thuận quay lại phòng ở giống như con mèo nhỏ dễ thương , toàn bộ thành viên PTU cùng tổ trọng án mới thở phào nhẹ nhõm , đồng thời nhìn về phía Trương Sở Lăng đầy cảm kích , bản thân từ sự cảm kích cùng bội phục , thậm chí có người còn truy hỏi Trương Sở Lăng vì sao lại nói tiếng Ả Rập giỏi như vậy .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Đầu Mối Bị Bỏ Qua

"Lưu Sir, đây là ta dựa vào những lời nói của đám người thái tử Ả Rập rồi chỉnh trang lại , có thể sẽ giúp cho việc phá án ." Mấy phút đồng hồ sau, Trương Sở Lăng đem mấy thứ mà mình thu thập được đưa cho Lưu Ngạn Bác . Truyện "Siêu Cấp Tuần Cảnh "

Tuy rằng ngay từ đầu đã đoán được bản ghi chép của Trương Sở Lăng rất quan trọng, nhưng dù sao cũng chỉ là suy đoán mà thôi , lúc này nghe được chính miệng Trương Sở Lăng nói ra , tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Lưu Ngạn Bác nghi hoặc tiếp nhận những trang giấy mà Trương Sở Lăng đưa tới .

Lưu Ngạn Bác cũng không có mong đợi lắm đối với bản ghi chép của Trương Sở Lăng , dù sao vừa rồi Trương Sở Lăng nói chuyện với đám người thái tử cũng là do tùy ý , hơn nữa trong lúc đó cũng không có nghiêm túc hỏi đối phương , như vậy tư liệu sau khi được chỉnh trang lại sẽ có bao nhiêu hữu dụng đây , trong lòng hần thậm chí còn hoài nghi rằng Trương Sở Lăng có điểm chém gió (nguyên văn là bốc phét) .

"Này..." Sau khi xem xong bản ghi chép của Trương Sở Lăng , miệng của Lưu Ngạn Bác há to ra , kích động đến độ nói không thành tiếng , thần sắc hoài nghi trên mặt hiện tại đã biến thành vui mừng . Bản ghi chép của Trương Sở Lăng thực sự quá hữu dụng cho việc bắt hung thủ , đây chính là tư liệu mà hần cần nhất nhưng không có cách nào có được a .

"Làm sao vậy?" Thấy những trang giấy của Trương Sở Lăng đưa đến khiến cho Lưu Ngạn Bác luôn luôn trầm ổn lại trở nên kích động như vậy , nội tâm của Quách Quân Vĩ cũng có chút hiếu kỳ , hần một bên hỏi Lưu Ngạn Bác một bên tiếp nhận những tờ giấy ấy . Kỳ thực trong lòng hần cũng nghĩ giống Lưu Ngạn Bác , không cho là Trương Sở Lăng có thể viết ra được cái gì trọng yếu cả .

Nhưng sau khi xem xong nội dung của những trang giấy , thần sắc trên mặt hần lập tức ngưng đọng , nghiêm túc suy tư một hồi, Quách Quân Vĩ nhìn Trương Sở Lăng với ánh mắt kỳ quái , lập tức hưng phấn mà móc điện thoại di động ra .

"Uy, Cao Xa Phi a, người lập tức đến đây một chuyến. Ta đây có chuyện quan trọng cần cho người thấy ... Ân, tới đây ngay ... Không có vật này người muốn bắt được hung thủ là cực kỳ khó khăn ." Thanh âm của Quách Quân Vĩ khi gọi điện gần như là la to lên , bởi vì âm thanh của điện thoại di động rất lớn , do đó nội dung của cuộc điện thoại giữa hần và Cao Xa Phi mọi người đều nghe được , cho dù là không muốn nghe cũng không có khả năng a .

Theo như trong cuộc điện thoại giữa Quách Quân Vĩ và Cao Xa Phi thì , bên Cao Xa Phi tựa hồ bề bộn rất nhiều công việc nên không muốn đến đây , bắt quá khi nghe thấy Quách Quân Vĩ nói có liên quan đến việc có thể bắt được hung thủ , hần liền lập tức cúp điện thoại chạy sang ngay . Truyện "Siêu Cấp Tuần Cảnh "

Sau khi cúp điện thoại , Quách Quân Vĩ hướng lên không tung một cái quyền đầu, rồi kích động vỗ vỗ vai Trương Sở Lăng nói , "A lăng. Rất tốt, biểu hiện của người phi thường tốt . Lúc này người đã lập được đại công a."

Lưu Ngạn Bác nghi hoặc nhìn Quách Quân Vĩ , từ lúc nào lão đầu tử này lại hào phóng như vậy , trước đây khó có khả năng nghe được hần khen người khác a , bắt quá suy nghĩ một chút về nội dung của những trang giấy mà Trương Sở Lăng đưa , hần rất nhạy bén khi không có mở miệng . Kỳ thực hần cũng rất muốn khích lệ Trương Sở Lăng, chỉ là hần cứng với người ta không cùng một đội ngũ , hơn nữa hai bên cũng không có quen biết . Ngay cả tư cách để khích lệ hần cũng không có .

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Lưu Ngạn Bắc, Quách Quân Vĩ mới phát hiện, trong khoảng thời gian này bản thân hắn tựa hồ liên tục khen ngợi Trương Sở Lăng, tổng số lần khen ngợi người khác của hắn trước đây cũng không có nhiều hơn số lần hắn khen ngợi Trương Sở Lăng trong khoảng thời gian này. Bất quá nội tâm hắn cũng rất cao hứng, có người có thể khiến cho hắn khen ngợi nhiều đến nỗi bằng cả tổng các lần khen ngợi những người khác của hắn, hơn nữa đối phương cũng miễn cưỡng được coi là học sinh do hắn dạy dỗ ra.

Đối mặt với sự khen ngợi của Quách Quân Vĩ, Trương Sở Lăng cũng không có biểu hiện sự đắc ý, hắn chỉ là làm việc mà mình muốn làm mà thôi, không có tư tưởng tranh công, nếu không phải vì muốn mượn lực lượng của cảnh sát, căn bản là hắn sẽ không mang nhưng thứ này ra. Mọi thứ hắn viết, cũng không phải đều là do đám người của thí tử cung cấp cho, trong đó còn có các tư liệu mà hắn tổng hợp được trên Inte nữa, hắn nhân cơ hội này viết ra luôn. Dù sao tất cả mọi người cũng rất tín nhiệm hắn, hơn nữa bản thân cũng đám người thái tử nói chuyện rất ăn ý, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ không phải mời phiên dịch khác.

Sự bình tĩnh của Trương Sở Lăng khiến cho Lưu Ngạn Bắc phải âm thầm gật đầu, hắn đi tới trước mặt Trương Sở Lăng, chân thành nói, "Trương Sở Lăng, ta đại biểu cho tổ trọng án cảm ơn ngài, nếu như không có sự giúp đỡ của ngài, phỏng chừng chuyện này khiến chúng ta đau đầu không ít thời gian a."

Đối với Lưu Ngạn Bắc, Trương Sở Lăng cũng có nghe nói qua một ít, biết hắn là một người rất ghét cái ác, vì phá án mà không từ thủ đoạn, do đó tuy rằng hắn lập không ít công lao, cũng làm mất lòng không ít người, lúc này thấy Lưu Ngạn Bắc chủ động bắt chuyện với mình, khiến hắn kinh ngạc đồng thời cũng cười cười nói, "Cảnh sát chúng ta không phải luôn chú ý tinh thần đoán kết sao, hơn nữa chuyện này cũng là bổn phận của ta, Lưu Sir quá khen."

Lưu Ngạn Bắc nghe vậy thì sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới Trương Sở Lăng lại khiêm tốn như vậy, thế nhưng cũng không có nói thêm cái gì, mà là gọi những người của tổ trọng án trở lại những nơi ẩn nấp bí mật, làm tốt công tác bảo vệ của mình. Quách Quân Vĩ cũng tiến hành bố trí các thành viên PTU tuần tra chặt chẽ, đề cao cảnh giác đối với sự xuất hiện của người lạ. Nếu đám người thái tử không có gây rối nữa, cũng không cần phải tất cả mọi người tập trung lại một chỗ để tạo cơ hội cho hung thủ.

"Lão Quách, có chuyện gì, ta đang bận bịu ngài kêu ta đến gấp như vậy để làm gì." Cao Xa Phi vừa vào cửa liền sốt ruột hỏi thăm, "Bên chúng ta đang bề bộn, đã tìm cả nửa Hồng Kông nhưng vẫn không tìm được nơi người nhà của Chu Minh Cường cùng Dẫn tổ bị nhốt." (tổ ở đây đây là tổ trưởng, dẫn văn mình là tổ trưởng của G4 nên gọi như vậy)

"Cao Sir, tính cách của ngài sao vẫn nóng nực như vậy a, để việc cứu người sang một bên đi, để ta cho ngài xem vật này." Quách Quân Vĩ giống như không thấy sự nóng nực của Cao Xa Phi, ung dung lấy ra những tờ giấy của Trương Sở Lăng, chậm rãi đưa cho Cao Xa Phi.

Tuy rằng trong lòng sốt ruột, nhưng hắn cũng Quách Quân Vĩ đều là cùng một lớp mà ra, do đó Cao Xa Phi cũng không dám có biểu hiện bất mãn gì đối với Quách Quân Vĩ, sau khi tiếp nhận những trang giấy, lúc đầu hắn không để ý nhìn lướt qua, chính là rất nhanh mắt của hắn mở lớn ra, thần sắc trên mặt cũng hiện lên sự kích động.

"Mọi thứ trong bản ghi chép này đều là thật sao, những tài liệu này là có từ đâu, đáng tin cậy không?" Sau khi xem xong mọi thứ trong tập giấy, Cao Xa Phi kích động nắm lấy tay của Quách Quân Vĩ nói.

Cũng khó trách Cao Xa Phi lại kích động như vậy, trong mấy trang giấy của Trương Sở Lăng đưa, đều có ghi chép tương mạo cũng thói quen của mỗi thành viên trong tổ chức "Cách Mạng Đỏ", cùng với lĩnh vực mà học am hiểu, đồng thời cũng nêu ra một ít các sở thích đặc biệt của các thành viên trong tổ chức, phải biết rằng năm đó chính phủ Á Rập vì muốn tiêu diệt cái tổ chức khủng bố này, cũng phải bỏ công sức không ít a, do đó bản ghi chép này của Trương Sở Lăng chính là một tư liệu rất quý giá, chỉ ít lấy đối với lực lượng của cảnh sát Hồng Kông đừng nghĩ mà tìm ra được, chưa nói đến bọn chúng lại cẩn thận như vậy.

Quách Quân Vĩ thấy Cao Xa Phi khẩn trương như vậy, hắn cùng Lưu Ngạn Bắc bên nhìn nhau cười, sau đó mới không nhanh không chậm mà hỏi thăm, "Người hiện tại nói là công việc của ngài rất quan trọng, hay đến đây mới là quan trọng?"

"Ai nha, Quách Sir, ngài cũng đừng có trêu chọc ta, cứu người là quan trọng, nhưng cái này vẫn quan trọng hơn, lần sau ngài bảo đi về hướng đông, ta tuyệt đối không dám đi về hướng tây." Cao Xa Phi thấy sự lạnh nhạt của Quách Quân Vĩ đối với mình, trong lòng cũng là rất khó chịu, nhưng lúc này hắn đang có việc cần cầu người, hắn phải ăn nói khép nép.

"Ha ha, những tài liệu này tin cậy đáng tin hay không, ta không có quyền nói a, ngài hỏi hắn một chút là biết." Quách Quân Vĩ biết tính tình của Cao Xa Phi rất nóng nực, thấy hắn bị bản thân trêu chọc đến như vậy, liền đem Trương Sở Lăng đẩy ra.

Đối với Trương Sở Lăng, Cao Xa Phi vẫn nhận ra, dù sao biểu hiện của Trương Sở Lăng lúc ở sân bay thực sự rất đẹp mắt, lúc này thấy Quách Quân Vĩ lôi Trương Sở Lăng ra, hắn nghi hoặc nhìn Trương Sở Lăng, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào, trong lòng thầm mắng lão Quách sống không có đức, đều lúc này vẫn còn muốn chơi hắn.

Trương Sở Lăng thấy bộ dạng chờ mong của Cao Xa Phi, liền biết hắn xấu hổ, mỉm cười lên tiếng nói, "Mấy thứ này là do ta chỉnh trang lại từ những thứ mà đám người thái tử cung cấp, chỉ cần bọn họ không có nói sáo, tư liệu này có độ tin cậy tuyệt đối." Truyện "Siêu Cấp Tuần Cảnh"

"Thái tử Á Rập? Trao đổi, lẽ nào ngài nói được tiếng Á Rập?" Cao Xa Phi thốt lên, rất nhanh hắn liền đã ý thức được mình đã nhầm, bởi vì Trương Sở Lăng giả bộ không có nghe thấy lời của hắn, mà Lưu Ngạn Bắc cùng Quách Quân Vĩ lại cười khúc khích nhưng lại vang lên thành tiếng.

Cao Xa Phi không khỏi xấu hổ gãi gãi đầu, hướng Trương Sở Lăng cười cười, sau đó lại hung hăng trừng mắt với Lưu Ngạn Bắc.

Biểu hiện thật thà của Cao Xa Phi khiến cho mọi người không nhịn được liền mở miệng cười .

"Nếu như tư liệu này là thật , vậy quả thực là quá tốt , lúc này hành động của hung thủ lại kín đáo như thế , chắc chắn là do " Mèo Rừng " trong tổ chức " Cách Mạng Đỏ " bày ra , cũng chỉ có hần mới có thể làm được như vậy , nếu hần không có thay đổi thói quen , hơn nữa lại thích đem con tin nhốt ở trong khoang thuyền , như vậy cũng sẽ có thể giải thích nguyên nhân vì sao trong ba ngày nay chúng ta không có biện pháp tìm ra cái nơi chật chội kia . Hiện tại xem ra , đối phương mười phần là đem con tin nhốt trong khoang thuyền , chỉ là khu vực biển xung quanh Hồng Kông lớn như vậy , chúng ta biết tìm như thế nào đây ?" Cao Xa Phi nghi ngờ nói.

Cao Xa Phi nói khiến cho Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác phait im lặng suy nghĩ , đích xác, Hồng Kông vốn là một hòn đảo , xung quanh hầu như đều là nước , nơi nào có nước thì nơi đó có thuyền , đối phương sẽ trốn ở nơi nào đây ? Mặc dù trong tư liệu có nêu lên phương hướng tìm kiếm , cũng rút phạm vi tìm kiếm xuống rất nhiều , thế nhưng một ngày con tin chưa được tìm ra , bọn họ vẫn không thể lơ là a .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Giấu Đầu Hở Đuôi

Ba người Quách Quân Vĩ đang im lặng suy nghĩ thì nghe được Trương Sở Lăng nói , bỗng nhiên thông suốt ngẩn đầu lên , đồng thời lên tiếng nói, "Người thực sự có thể căn cứ vào nội dung của đĩa CD để tìm ra nơi con tin bị nhốt sao ?"

Tuy rằng lúc bọn họ lên tiếng cũng không có sự ăn nhập gì , nhưng ý biểu đạt hoàn toàn giống nhau . Cũng khó trách bọn họ lại kích động như vậy , nội dung của đĩa CD thì bọn họ đã đều xem qua , không chỉ riêng lần họ cùng xem ở sân bay , sau này bọn họ cũng nghiên cứu rất nhiều lần , chính là mọi thứ bên trong được an bài rất kỹ , do đó không có cách nào tìm ra những chi tiết có ích cả .

Lúc này nghe được Trương Sở Lăng đột nhiên nói có thể tìm được vị trí của con tin bằng nội dung của đĩa CD , bọn họ tự nhiên cũng hoài nghi đồng thời cũng có chút kích động , dù sao ở sân bay Trương Sở Lăng mới chỉ xem sơ qua nội dung của đĩa CD , trong hoàn cảnh cấp bách như vậy thì hần nhớ được bao nhiêu nội dung trong đĩa CD ?

Bất quá bọn hần cũng biết lúc này có nói nhiều cũng vô ích , mà là trực tiếp để Lưu Ngạn Bác đến tổ trọng án mang đĩa CD đến đây , để bốn người cùng xem một lần nữa .

Trong quá trình phát đĩa CD , Trương Sở Lăng nghiêm túc quan sát , cũng không có lên tiếng , tuy rằng trong lòng ba người Quách Quân Vĩ rất sốt ruột , nhưng cũng không có lên tiếng , dù sao đã lãng phí nhiều thời gian rồi , bọn họ cũng không có gấp gáp , vạn nhất Trương Sở Lăng có thể tìm ra được điểm nào mới trong đĩa CD thì sao ?

Rất nhanh, đĩa CD đã chiếu xong , mắt của mọi người không tự chủ được đều nhìn về phía Trương Sở Lăng .

"Các người có thể nói ra ý kiến của mình trước kia về chuyện này không " Ánh mắt nhìn về phía ba người dò hỏi .

"Cái này..." Trong lòng Cao Xa Phi có điểm nghi ngờ , dù sao thân phận của Trương Sở Lăng cũng chưa đủ , có nhiều thứ là hần không có tiện tiết lộ ra , hần bối rối nhìn về phía Quách Quân Vĩ . Hiện tại Trương Sở Lăng cũng là người của Quách Quân Vĩ , ý kiến của Quách Quân Vĩ rất quan trọng .

Đối với sự do dự của Cao Xa Phi , Trương Sở Lăng cũng không có tỏ thái độ gì .

Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác liếc nhìn nhau , cơ hồ cả hai cùng gật đầu . Cao Xa Phi thấy thế cũng không có do dự nữa , liền đem đĩa CD chiếu lại một lần nữa . Tới mỗi chỗ mà chốt đều dừng lại để giải thích .

"Lúc đầu chúng ta cũng không có cách nào xác định được cái nơi nhỏ hẹp này rốt cục là cái gì , do đó chỉ có thể phán đoán phương hướng mà tổ chức tìm kiếm ." Cao Xa Phi chỉ vào hình ảnh đang dừng nói , "Người xem trên tay lão nhân này có đeo một cái đồng hồ , thời gian hiển thị là khoảng năm giờ , mà từ nơi nhỏ hẹp này có thể thấy được ánh sáng mặt trời chiếu vào qua khe hở là hướng tây , do đó chúng ta đoán nơi con tin bị nhốt có thể là phía đông của đảo . Do đó 3 ngày nay chúng ta tập trung tìm kiếm các nhà kho ở phía đông , nơi nhỏ hẹp kia có khả năng chính là thùng đựng hàng hoá ..."

Nghe được Cao Xa Phi giảng giải , Trương Sở Lăng thỉnh thoảng lại gật đầu . Việc này đều rơi vào mắt của Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác , khiến cho bọn họ có một loại cảm giác quái dị , giống như Trương Sở Lăng là cấp trên , còn bản thân ba người bọn họ lại giống như là đang báo cáo công việc cho hần vậy , chính là suy nghĩ một chút về hần trước khi hần gia nhập PTU thì hần chỉ là một tuần cảnh nhỏ ở cục cảnh sát Thâm Thủy mà thôi . Nội tâm bọn họ càng thấy điều này thực sự không đúng cho lắm .

Cao Xa Phi rất nhanh đã nói xong ý nghĩ cùng căn cứ dựa vào để phán đoán của hần , sau đó hai mắt nhìn chăm chú vào Trương Sở Lăng , muốn thấy hần đưa ra cái nhìn mới . Giống như lời nói của hần vậy -- có thể từ nội dung của đĩa CD mà tìm được vị trí của con tin .

Lúc này không riêng gì Cao Xa Phi chăm chú nhìn Trương Sở Lăng. Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác cũng nhìn Trương Sở Lăng với vẻ mặt đầy hi vọng, dù sao Trương Sở Lăng đã khiến cho bọn họ ngạc nhiên rất nhiều, cho dù thêm một cái nữa thì bọn họ cũng không cảm thấy kì quái.

"Phương hướng các người lòng bắt ngay từ đầu đã sai rồi, cho dù các người có đào 3 thước đất của phía đông đảo lên cũng không tìm ra được con tin." Trương Sở Lăng quả quyết nói, "Phương pháp phán đoán của các người không sai, vấn đề là đầu tiên chính là hung thủ đã cố ý khiến cho các người phán đoán được như vậy, do đó kết quả phán đoán làm sao có thể chính xác cho được?"

Lời nói của Trương Sở Lăng khiến Cao Xa Phi bị kích động, dù sao bất luận kẻ nào cũng không thích bị người khác nói là mình sai, hơn nữa lại là một kẻ có thân phận không có bằng mình, khuôn mặt đỏ gay đang muốn quát lại Trương Sở Lăng, thì hắn cảm giác được tay hắn đang bị Lưu Ngạn Bác kéo lại, đồng thời nửa câu nói sau của Trương Sở Lăng cũng bay vào tai của hắn, khiến cho hắn áp chế được sự kích động trong người.

"Dựa vào vào đâu nói chúng ta phán đoán sai, điều này sao có thể được?" Quách Quân Vĩ mở miệng hỏi, đó cũng là vấn đề mà Lưu Ngạn Bác cùng Cao Xa Phi muốn hỏi.

Trương Sở Lăng cười cười, chỉ vào hình ảnh lão nhân trên màn hình, "Đầu tiên không nói đến tia sáng chiếu vào có phải là ánh nắng hay không, hiện tại giả thiết nếu tia sáng đó chính là do ánh nắng chiếu vào, người có thể đảm bảo là thời gian trên đồng hồ của lão nhân đó có chính xác hay không?"

Lời nói của Trương Sở Lăng khiến cho ba người ngẩn ra, đồng thời bọn họ cũng sửng sốt, trong lòng cảm thấy đáng đáng.

Kỳ thực vấn đề mà Trương Sở Lăng nói bọn họ không phải không nghĩ đến.

Mà là không dám nghĩ đến, đối với sự quý quyết của hung thủ, thực chất bọn họ cũng biết, mục tiêu trả thù chính là thái tử Á Rập, do đó ngoại trừ từ đĩa CD mới có thể tìm ra được manh mối, thực sự bọn họ cũng không có cách nào tìm ra được hung thủ. Sau nhiều lần xem đĩa CD, bọn họ vất vả lắm mới phát hiện được hai đầu mối có khả năng dẫn đến được vị trí của con tin, bọn họ phán đoán ra dưới tình huống đang kích động như vậy, căn bản là sẽ không tự hỏi đầu mối đó là thật hay giả. Lúc này Trương Sở Lăng chỉ ra được hai cái đầu mối này khó có thể là thật, cho dù hắn chậm phát triển cũng biết được bản thân đã bị đối phương lừa dối.

Nghĩ đến việc mấy ngày này vì một phán đoán sai lầm mà điều động rất nhiều nhân lực cùng vật lực, mà hung thủ có thể đang trốn ở một nơi nào đó mà cười trộm, ba người Quách Quân Vĩ bị đá kích lớn, trên mặt đều có cảm giác thất bại.

"Phanh" một tiếng, Cao Xa Phi nện một quyền lên cái bàn, vết máu đỏ sẫm từ quả đấm của hắn chảy ra, hắn tựa hồ không có một chút đau đớn nào, đối với sự kích động của cậu, Lưu Ngạn Bác giật giật cái miệng, nhưng cũng không có nói gì, trong lòng hắn lúc này cũng không dễ chịu.

Chỉ có Quách Quân Vĩ rèn luyện tâm lý hằng ngày nên mới có thể vượt qua được, hắn chỉ hít một hơi sâu rồi thở ra, sau đó mới mở miệng hỏi, "À, lão ta nhớ kỹ là người nào có thể tìm ra được vị trí của con tin, điều này là thật sao?"

Ánh mắt của Quách Quân Vĩ sáng rực nhìn Trương Sở Lăng, cho dù người nào cũng có thể nhìn ra được trong mắt của hắn hừng hực lửa giận, lúc này đây, "Mèo Rừng" thực sự đã chọc giận cảnh sát Hồng Kông.

Thấy ba người Quách Quân Vĩ kích động như thế, Trương Sở Lăng có điểm băn khoăn, dù sao nếu như hắn nói ra ý nghĩ của mình sớm một chút, tình huống sẽ không ác liệt như vậy, thế nhưng suy nghĩ một chút về thân phận của mình, hắn cũng sẽ không làm.

Nghênh đón ánh mắt cực nóng của Quách Quân Vĩ, Trương Sở Lăng gạt đầu, hắn đem đĩa CD chiếu thêm một lần nữa, bấm dừng lại tại một hình ảnh.

"Các người nghe, đây là tiếng gì?" Trương Sở Lăng hỏi, nói xong hắn lại chiếu lần thứ hai.

"Là tiếng tạp âm, vừa nghe có thể biết được đây chính là do hung thủ cố ý làm ra để quấy rối thính giác của chúng ta." Cao Xa Phi không biết Trương Sở Lăng vì sao lại hứng thú với đoạn tạp âm này, hắn nghiêm túc nghe hai lần liền không đồng ý nên nói như vậy.

Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác lại không có nóng lòng trả lời, mà là nhún nhún, nếu Trương Sở Lăng cố ý đem đoạn tạp âm này phát lại đến hai lần, nhất định là hắn phát hiện được đầu mối gì đó, thế nhưng bọn họ cũng không có nghe được tiếng gì khác thường.

"Ta biết đây là tạp âm, chính là bọn họ chuẩn bị ra một đoạn tạp âm như thế để làm cái gì, chỉ là có một khả năng, bọn họ không có đủ các dụng cụ chuyên môn, nên không thể xóa đi hết âm thanh vốn có, do đó mới làm ra một đoạn tạp âm này, mà công dụng của đoạn tạp âm này chính là muốn che đi âm thanh thực sự của bối cảnh." Trương Sở Lăng chậm rãi nói.

Trương Sở Lăng nói xong câu đó lại phát đoạn tạp âm đó thêm một lần, ba người Quách Quân Vĩ sau khi nghe được Trương Sở Lăng giải thích xong, trong lòng bọn họ có cảm giác như được khai sáng rất nhiều, do đó khi nghe lần thứ hai, tận lực tranh đi tạp âm, đi chỉ nghe âm thanh phía sau tạp âm.

Đạo lý này kỳ thực rất đơn giản. Tựa như một người nhảy trong vũ trường, người không biết nhảy sẽ nghe được ý nghĩa của ca khúc rất tốt, mà rất ít để ý đến tiếng "ba ba", mà người vừa mới học nhảy sẽ nghe được tiếng "ba ba", trái lại về phần bài hát bọn họ cũng không có chú ý cho lắm.

Sở dĩ Trương Sở Lăng có thể nghe được mọi thứ dưới rất nhiều tiếng ồn như vậy, cũng là bởi vì hắn đặc biệt mẫn cảm với âm thanh, hơn nữa đã trải qua huấn luyện chuyên môn, cho dù có hơn trăm loại âm thanh bất đồng cùng vang lên bên tai hắn, hắn cũng có thể kể ra từng cái một, hơn nữa tạp âm lại đơn giản như vậy. Mà ba người Quách Quân Vĩ lại không giống như vậy, lỗi tai của bọn họ có một loại quán tính, năng lực phân biệt cũng thấp, do đó sẽ không chú ý đến âm thanh phía sau tạp âm.

"Ta hình như nghe được tiếng pháo ..."

"Ta hình như nghe được tiếng chiêng trống..."

"Ta hình như nghe được tiếng ca hát ..."

Bởi vì có Trương Sở Lăng ở một bên, hơn nữa thoát nhìn thì hình như hắn đã biết được đáp án, cho nên trong lòng ba người Quách Quân Vĩ của không có gánh nặng gì, do đó tùy tiện nói ra được âm thanh mà mình có khả năng nghe được. Khi bọn họ thấy đáp án của mỗi người đều không giống nhau, không khỏi có điểm xấu hổ, chẳng lẽ mình nghe lầm sao? Trong lòng mỗi người bọn họ đều có chung một suy nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tranh Giành Với Nhau

Lời nói tràn đầy tự tin của Trương Sở Lăng khiến cho ba người Quách Quân Vĩ ngẩn ra, rất nhanh khuôn mặt của bọn họ hiện lên thần sắc bừng tỉnh, miệng cùng nói ra, "Khu thương mại!"

Nếu hỏi nơi nào náo nhiệt nhất ở Hồng Kông trong mấy ngày nay, thì tất cả mọi người sẽ trả lời đó chính là khu thương mại. Khu thương mại mới khai trương một tuần trước, trong ngày khai trương, khu thương mại không ngừng vang lên tiếng pháo, đồng thời còn mời một dàn nhạc đến biểu diễn liên tục.

Tuy rằng Trương Sở Lăng cũng không nói đến nơi đó là nơi nào, thế nhưng trong lòng ba người Quách Quân Vĩ cũng hiểu rõ. Bọn họ không khỏi âm thầm bội phục sự tỉ mỉ cẩn thận của Trương Sở Lăng, nếu không phải là Trương Sở Lăng nghe được âm thanh bị che đi bởi tạp âm, phỏng chừng bây giờ bọn họ vẫn còn làm những việc tốn công vô ích, đồng thời bọn họ cũng tâm phục khẩu phục trí tuệ của hung thủ, nhiều nơi hẻo lánh như vậy không chọn, lại chọn một nơi náo nhiệt như vậy để giấu người, thật đúng là nơi càng nguy hiểm thì càng an toàn, nơi này có nhiều người qua lại, ai cũng sẽ không hoài nghi có một đám người lại bị nhốt ở đây.

Nhớ đến lời nói lúc đầu của Trương Sở Lăng thì bản thân còn có nóng nảy, nhưng bây giờ ngay cả nửa điểm nóng Cao Xa Phi cũng không có, con tin bị giấu ở phía tây đảo, nhóm người của mình lại tìm ở phía đông đảo suốt 3 ngày, thật đúng là có quật 3 tác đất lên cũng không có khả năng tìm được con tin a, nghĩ tới đây, hắn kích động nắm lấy tay của Trương Sở Lăng, "Trương Sở Lăng, ta đại diện cho các thành viên trong Phi Hồ đội cảm ơn người rất nhiều, nếu không có người, không biết chúng ta còn phải chịu bao nhiêu áp lực, làm bao nhiêu việc tốn công vô ích nữa."

"Cao Sir quá khách khí, tuy rằng hiện tại chúng ta đã biết được vị trí của con tin, thế nhưng xung quanh lại không ít thuyền bè, muốn tìm ra cũng phải gặp khó khăn a, hơn nữa thời gian trong đĩa CD này cũng đã qua được mấy ngày rồi. Hiện tại bọn họ cũng có khả năng dời đi chỗ khác rồi. Có thể tìm được người hay không còn chưa biết được a." Trương Sở Lăng cảm thấy tay mình bị Cao Xa Phi nắm chặt đến đau nhức, không khỏi thở than khí lực của người trong Phi Hồ đội thật là lớn, trong miệng lại phải vui vẻ trả lời.

Lời nói của Trương Sở Lăng khiến cho tâm tình hưng phấn của ba người tỉnh táo lại không ít, dù sao loại tình huống mà Trương Sở Lăng nói đến cũng có khả năng xuất hiện, bất quá tâm tình của bọn họ rất nhanh cũng đã bình tĩnh lại.

"Tuy là nói như vậy. Nhưng cuối cùng chúng ta cũng tìm được phương hướng chính xác, hơn nữa trong tư liệu không phải là viết rất rõ ràng sao. Tên "Mèo Rừng" kia là một người phi thường tự phụ, làm sao hắn có thể tùy tiện thay đổi nơi trốn được. Do đó ta đề nghị không nên tiếp tục truy bắt một cách lỗ lú như vậy, mà nên âm thầm tiếp cận thuyền của hắn, tốt nhất là lấy một thân phận hợp lý, không khiến cho đối phương hoài nghi..." Lư Ngạn Bác lên tiếng nói, lúc này Trương Sở Lăng đã cung cấp cho họ một đầu mối quan trọng nhất. Vô luận đối phương chuyển con tin đi hay không, cũng phải dốc toàn lực mà đối phó.

Nghe được Lư Ngạn Bác nói. Cao Xa Phi cùng Quách Quân Vĩ đều gật đầu. Đã có một đầu mối như vậy, tự nhiên phải dốc toàn lực tìm kiếm, cho dù đối phương thực sự có di chuyển con tin đi chỗ khác thì cũng phải tìm kiếm thử thì mới biết được, nói không chừng tìm có thể tìm được con tin. Phải biết rằng một ngày con tin chưa được cứu ra, thì cảnh sát Hồng Kông còn phải gánh trên người trọng trách nặng nề ngày đó.

"Trương Sở Lăng. Ta hiện tại trình trọng mời người gia nhập SDU" Con mắt của Cao Xa Phi không còn nhìn Trương Sở Lăng với sự hoài nghi như lúc đầu nữa, mà là giống như nhìn thấy bảo vật vậy, lư luyện không muốn rời đi.

Lư Ngạn nhìn xa trông rộng cũng không ngờ Cao Xa Phi lại xuống tay nhanh như vậy, do đó có điểm hối hận bản thân quá coi trọng mặt mũi, không sớm đưa ra lời mời đối với Trương Sở Lăng, lúc này thấy Cao Xa Phi đưa ra lời mời trước, hắn có chút khâm trương nhìn Trương Sở Lăng, sợ Trương Sở Lăng sẽ đáp ứng lời mời của Cao Xa Phi.

Khiến cho Lư Ngạn Bác thở phào một hơi chính là, Trương Sở Lăng cũng không có lập tức trả lời, mà là mỉm cười.

"Trương Sở Lăng, ta trân trọng mời người gia nhập tổ trọng án, với tài năng của người, chỉ có ở tổ trọng án thì người mới có không gian để phát huy, tham gia SDU sẽ rất vất vả, quanh năm suốt tháng khó toàn đặng đến sự kiện khủng bố." Thấy mình cũng có cơ hội, Lưu Ngạn Bác vội vã lên tiếng nói, lúc này hắn cũng bất chấp không cần mặt mũi, ở thế kỷ 21 thì cái gì là quan trọng nhất? Là nhân tài a. Tiếp xúc với Trương Sở Lăng từ trước đến giờ, biểu hiện cùng phương diện tố chất của Trương Sở Lăng đều cho thấy hắn là một cảnh sát có tố chất cao, theo cái nhìn của hắn, việc Trương Sở Lăng thăng chức chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, không có khả năng cứ làm một tuần cảnh nhỏ nhoi ở cục cảnh sát Thẩm Thủy mãi được.

"Lưu Ngạn Bác, người có ý gì vậy, người như vậy là muốn đào góc tường sao?" Nghe được Lưu Ngạn Bác nói SDU không tốt, khiến cho Cao Xa Phi trong lòng khó chịu, hắn rất sợ Trương Sở Lăng nghe xong thì sẽ chấp nhận lời mời của Lưu Ngạn Bác, vội vàng lên tiếng, "Điều kiện của tổ trọng án sao bằng SDU được, mỗi ngày ở SDU đều được rèn luyện thể lực đến cực hạn, thực lực sẽ tăng vọt như tên lửa, ở tổ trọng án mỗi ngày đều phải chạy tới chạy lui, do đó sẽ rất mệt nhọc a..."

Lưu Ngạn Bác nghe được Cao Xa Phi bịa đặt về tổ trọng án như vậy, hắn cũng sốt ruột, vội vã quở trách SDU khó khăn cùng buồn chán, mà tính tình nóng nảy của Cao Xa Phi cũng bốc lên chút ít, cứ như vậy, hai người người một lời ta một lời, bịa đặt công kích đối phương, tranh giành đến đỏ mặt tía tai, hoàn toàn quên mất rằng quyền quyết định là trong tay Trương Sở Lăng a, mà Trương Sở Lăng đối với việc này cũng không có thái độ gì.

"Các người cứ cãi cọ ầm ĩ như vậy làm gì, không có giữ một chút hình tượng nào, không phải khiến cho mọi người chê cười sao?" Thấy hai người cãi nhau như vậy, Quách Quân Vĩ rốt cục cũng không nhịn được, ho khan một tiếng, lớn tiếng khuyên can.

Lưu Ngạn Bác cùng Cao Xa Phi nghe vậy sùng sốt, lúc này mới ý thức được còn có người ngoài đang ở đây.

Thấy Trương Sở Lăng đang nhìn bọn họ cười, bọn họ đành phải thẹn thùng cười cười, người ta còn chưa đáp ứng, mà đã ồn ào như vậy, đây không phải là hạ thấp thể diện sao, về sau Trương Sở Lăng thực sự đáp ứng lời mời bản thân, như vậy còn mặt mũi đâu mà đứng trước Trương Sở Lăng?

Bất quá Trương Sở Lăng cũng không có dự định làm khó bọn họ, mà là cười lắc đầu, "Ta tạm thời chưa có dự định gì cả, do đó sẽ không gia nhập bất kỳ nơi nào, bất quá vụ án này ta muốn cùng tham gia, các người cho phép chứ?"

Nghe được câu trả lời của Trương Sở Lăng, trong lòng Cao Xa Phi cùng Lưu Ngạn Bác đều cảm thấy mát mát, đồng thời đều tưởng rằng vì mình bồi nhọ đối phương mà làm cho Trương Sở Lăng mất đi hứng thú gia nhập đội của mình, hung hăng trừng mắt với đối phương, bất quá Trương Sở Lăng không có gia nhập đội của đối phương, nên trong lòng bọn họ đều cảm thấy cân bằng.

"Người nguyên ý theo vụ án này, bọn họ cầu còn không được, làm sao có thể không muốn. A lăng, Đối với nguyên nhân vụ án này, người có đưa ý kiến gì hay không?" Quách Quân Vĩ thấy Cao Xa Phi cùng Lưu Ngạn Bác lưỡng bại câu thương, trong lòng hắn cũng buồn vì không giúp gì được, nhưng cũng không có gấp gáp gì. Khi hắn nghe được Trương Sở Lăng muốn theo vụ án này, hắn liền vui vẻ lên. Việc này về sau hãy nói đi, Trương Sở Lăng ở PTU có hơn một năm mà đã bắt được kẻ giết người về quy án.

Lời nói của Quách Quân Vĩ làm cho tinh thần của Cao Xa Phi cùng Lưu Ngạn Bác dao động, bọn họ cũng bất chấp sự mất mát, nhẫn thần đều tập trung lên người Trương Sở Lăng, dù sao ngay từ đầu vụ án xảy ra đã mang theo sự bị động, từ khi Trương Sở Lăng nghe ra được âm thanh bị che đi do tạp âm. Cảnh sát mới nắm được một chút chủ động, thế nhưng đối với toàn cục mà nói. Đó cũng chưa phải là phương án tốt, đó cũng là điều mà ba người bọn họ thảo suốt mấy ngày này.

Nghe được vấn đề của Quách Quân Vĩ, lại thấy tâm tình khẩn trương của Lưu Ngạn Bác cùng Cao Xa Phi, Trương Sở Lăng làm sao không biết tâm tư của ba người được, "Vốn là chuyện của ba người các người. Vốn không phải việc mà một tiểu binh như ta có thể đưa ra ý kiến được, trái lại các người lại biết nắm bắt cơ hội"

Bất quá những suy nghĩ như vậy Trương Sở Lăng cũng không có nói ra. Hơn nữa đối với nhóm người của "Mèo Rừng" hắn cũng có sự kiêng kỵ rất sâu, mặc dù mình không sợ nhóm người của "Mèo Rừng", nhưng là mình cũng không có khả năng lúc nào cũng bảo vệ được người thân trong gia đình, vạn nhất bọn họ đem sự chú ý đến người thân trong nhà, sự việc sẽ rất phiền phức. Do đó khi Quách Quân Vĩ hỏi ý kiến của Trương Sở Lăng về vấn đề này, hắn cũng sẽ nhân cơ hội này nói ra ý kiến của mình.

"Đầu tiên chúng ta cần xác minh lại một chút: mục tiêu lần này của hung thủ chính là thái tử Á Rập. Vô luận hắn làm chuyện xấu gì cũng được, đây chẳng qua là bọn họ tung hỏa mù mà thôi, đều là vì hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát, phân tán lực lượng cảnh sát, vì mục đích cuối cùng của bọn họ vẫn là thái tử Á Rập. Thấy được điểm này, chúng ta sẽ đưa ra hành động tiếp theo. Đầu tiên, chúng ta cần làm nhất chính là bảo vệ tốt thái tử Á Rập, bố trí bên cạnh hắn nhiều cảm tử, hung thủ không hiện ra thì thôi, bọn họ vừa xuất hiện, thì phải khiến cho bọn họ có đi mà không có về; thứ hai, chúng ta phải mau chóng cứu ra con tin, nếu không chúng ta vĩnh viễn sẽ ở trong thế bị động, hơn nữa vạn nhất chuyện này mà lộ ra ngoài, sẽ khiến cho dân chúng hoang mang; cuối cùng, gia tăng tuần tra ở các cục cảnh sát, đem hình của "Mèo Rừng" cùng "Huyết Hồ" dán khắp nơi, ra lệnh truy nã bọn hắn, khiến cho sinh hoạt của bọn hắn gặp phải trở ngại, làm cho bọn chúng không còn chỗ trốn..."

Trương Sở Lăng chậm rãi nói, ba người Quách Quân Vĩ nghe thấy thì liên tục gật đầu, trong mắt không ngừng hiện lên sự kinh ngạc. Trong nháy mắt này, trong lòng bọn họ sinh ra một loại ảo giác, phương pháp Trương Sở Lăng nói không phải là một cái ý kiến, mà là giống như đang thông báo phương án hành động vậy, bởi vì ý kiến của Trương Sở Lăng quá hoàn mỹ, hơn nữa tính thực tế vô cùng lớn, đây chính là điều mà ba người bọn họ thảo luận hoài mà không đưa ra được.

Sau khi Trương Sở Lăng nói xong, không khí trong phòng lâm vào sự trầm mặc.

"Làm sao vậy, đề nghị của ta có điểm không thích hợp sao?" Thấy sắc mặt kỳ quái của ba người đang chăm chú nhìn mình, Trương Sở Lăng nghi hoặc hỏi thăm.

"Không... Không thể nào, đề nghị của người tốt lắm." Lưu Ngạn Bác bị hỏi liền lúng túng, vội vã nói, "Cao Xa Phi, giải cứu con tin là chuyện của SDU các người, cứu người như cứu mạng, các người hành động nhất định phải cẩn thận, ngàn lần đừng có làm hỏng việc."

Cao Xa Phi cũng biết thời gian gấp gáp, dù sao thời gian trôi qua lâu như vậy, cho dù hung thủ không có gây tổn hại đến con tin, thì tâm lý của bọn họ cũng bị giày vò, do đó hắn thẳng thắn vỗ ngực nói, "Nếu như ta làm hỏng chuyện này, về sau sẽ không lẫn lộn ở Hồng Kông nữa."

"Ân, nhanh lên đi thôi, vỗ ngực mà làm hỏng cũng là vô dụng. Thái tử thì giao cho tổ trọng án chúng ta cùng PTU, ta dám cam đoan ngay cả con muỗi cũng đừng hòng lọt qua." Lưu Ngạn Bác vỗ vai Cao Xa Phi nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Một Cánh Tay Bị Chặt Đứt

"A Lăng, sau khi báo cáo vấn đề xong người đi đâu vậy", cả buổi trưa không gặp mặt nhau Lưu Tuấn Hi quan tâm hỏi thăm, Lưu Tuấn Hi là đội trưởng của tiểu đội tuần tra, đồng thời cũng là bạn tốt của Trương Sở Lăng, cho nên đối với nhất cử nhất động của Trương Sở Lăng, hắn đều rất chú ý.

Bởi vì Trương Sở Lăng bây giờ chỉ là nhân viên được điều tạm qua, Quách Quân Vĩ cũng không có bố trí nhiệm vụ mới cho hắn, do đó đang chuẩn bị cáo biệt nhóm người Quách Quân Vĩ, Trương Sở Lăng vẫn trở về tiểu đội tuần tra như cũ.

"Vừa có chút việc, do đó có chút chậm trễ, để mọi người lo lắng." Trương Sở Lăng cười cười nói, lại không hề nói ra chuyện bản thân đi tìm Quách Quân Vĩ, có một số việc người khác cũng sẽ biết, không cần phải bản thân phải nói ra, nếu như cố gắng tỏ vẻ, người ta sẽ cảm thấy người khoe khoang.

"Ha ha, ta còn tưởng rằng A Lăng biết tiếng Ả Rập, đi tìm Quách Sir báo danh chứ." Lý Bân nghe vậy ha ha cười nói.

Trương Sở Lăng nghe vậy ngẩn ra, đang muốn thừa nhận, nhưng Lưu Tuấn Hi lại cười ha ha nói "A Lăng cho tới bây giờ còn chưa ra nước ngoài, làm sao có thể nói tiếng Ả Rập được, nếu như hắn nói được tiếng Ả Rập, ta sẽ lấy nữ nhân Ả Rập a..."

Lời nói hùng hồn của Lưu Tuấn Hi làm mọi người cười ha ha, ở cùng một chỗ đã lâu, mọi người cũng biết miệng của Lưu Tuấn Hi chỉ là ba hoa mà thôi, kỳ thực chính là một đại nam hài mà thôi (ý nói một đứa trẻ có thể xác lớn mà thôi), ngoài miệng nói rằng tán gái rất lợi hại, nhưng khi bị nữ hài từ trên chọc hai câu, hắn sẽ đỏ mặt.

"A Lăng, người nói chúng ta lập được công lớn ở phi trường, chúng ta có thể có cơ hội thăng chức hay không?" Lưu Tuấn Hi đột nhiên nhớ tới biểu hiện dũng mãnh của mình ở sân bay, hưng phấn mà hỏi.

Kỳ thực Lưu Tuấn Hi đã sớm muốn cùng Trương Sở Lăng thảo luận vấn đề này, dù sao đây là biểu hiện hoàn mỹ nhất của hắn từ trước tới nay, đặc biệt là cùng với người bạn tốt của mình, chỉ là gần đây chuyện tốt khá nhiều. Làm hắn cân nhắc là không thời gian trao đổi cùng Trương Sở Lăng.

"A hi, người hiện tại đã là đội trưởng đội tuần cảnh, người phải biết thỏa mãn chứ." Với thân phận là đội trưởng đội tuần cảnh, xét về chức vụ và quân hàm thì cũng không khác gì so với cục trưởng cục cảnh sát cho lắm.

Mấy ngày nay phải nghe Lưu Tuấn Hi nhắc đến chuyện thăng chức hoài. Cái lỗ tai của Lý Bân như muốn ù đi, lúc này lại nghe Lưu Tuấn Hi nhắc lại vấn đề này nữa. Hắn rất cục nịnh không được liền chỉ trích lại.

"Chức quan này là do nhờ A Lăng mà có được, không có ý nghĩa gì, dựa vào năng lực của mình mới có ý nghĩa a." Lưu Tuấn Hi sờ dĩ nói như vậy cũng là có nguyên nhân, trong phân đội 3 thì có hắn và Trương Sở Lăng được đề cử trong đó Trương Sở Lăng được đề cử là người xuất sắc nhất, còn Lưu Tuấn Hi được đề cử là đội trưởng đội tuần tra. Lúc đó Quách Quân Vĩ còn tìm Trương Sở Lăng cùng Lưu Tuấn Hi nói chuyện, mà Trương Sở Lăng thì rộng lượng mà tỏ vẻ bản thân không có bất cứ ý kiến gì. Suy nghĩ một chút về sự bình tĩnh của Trương Sở Lăng lúc trước, còn có bản thân mình lúc đó thì tâm tình nôn nóng, Lưu Tuấn Hi đã cảm thấy bản thân giống như đã làm sai một chuyện gì đó.

"A hi, người nghĩ như vậy là không được rồi, tại sao có thể nói là do ta mà có được. Tất cả đều là do chính người phấn đấu mà có được, nếu người không có biểu hiện ưu tú, Chu Sir có thể đề cử người sao. Hơn nữa, đối với công việc người quản thực tế thì cẩn thận hơn ta." Trương Sở Lăng nghe được Lưu Tuấn Hi nói vậy, không có giận dữ mà chỉ nói.

Trương Sở Lăng không hy vọng bạn tốt của mình vì vậy mà phải chịu một tâm lý nặng nề, làm một đội trưởng của tiểu đội tuần tra tuy rằng miễn cưỡng có thể cũng coi là thăng chức, nhưng việc vất vả rất nhiều, Trương Sở Lăng cũng không thích, hơn nữa cho dù hắn muốn làm, thì Chu Minh Cường cũng phản đối mà thôi, do đó ở phương diện này căn bản là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Trương Sở Lăng biết, nội tâm Chu Minh Cường cũng không muốn đề cử Lưu Tuấn Hi làm tiểu đội trưởng vì mình rất thân với Lưu Tuấn Hi, thế nhưng phân đội 3 chỉ có hai người bọn họ là xuất sắc nhất mà thôi.

"Hắc hắc, không nói những việc này nữa, đều quá khứ." Lưu Tuấn Hi gãi gãi đầu, "A Lăng, phát súng người bắn vào đầu tên kia quả thực là rất đẹp nha, trực tiếp xuyên qua đầu tên "Chó Diên", lúc đó ta nhìn không chớp mắt. Dù là Đường Dũng cũng không làm được như vậy..."

"Đúng vậy, A Lăng, người làm chuyện đó như thế nào vậy, sao có thể bắn xuyên đầu tên kia, người là đã sớm phát hiện ra vị trí của hung thủ sao?" Phát súng kinh diên của Trương Sở Lăng vẫn còn sự hấp dẫn đối với Lý Bân, lúc này thấy Lưu Tuấn Hi nói vậy, cũng nhịn không được nữa liền hỏi.

Đường Dũng nghe vậy liền rầu rĩ không nói gì cũng không ngẩng đầu lên, cặp mắt nhìn thẳng về phía Trương Sở Lăng, phát súng của Trương Sở Lăng ở sân bay giống như chiếc sừng linh dương vậy, quá đẹp, căn bản là mình không có khả năng làm được.

Buổi tối sau khi trở về, hần nhớ tới việc bản thân tỷ thí kỹ thuật bắn súng với Trương Sở Lăng, biểu hiện của đối phương không có một chút kiêu ngạo hay tự ti cả, căn bản không có lấy một điểm mất bình tĩnh, hơn nữa lúc diễn tập một phát súng then chốt của Trương Sở Lăng có tác dụng hoá giải mọi sự nguy hiểm. Đường Dũng càng là nhớ lại càng cảm thấy không thích hợp, hần cảm thấy kỹ thuật bắn súng của Trương Sở Lăng so với hần còn cao hơn rất nhiều, nhưng không thể nào giải thích được cái cảm giác này từ đâu mà đến.

Trương Sở Lăng nhìn ba người Lưu Tuấn Hi một chút, hần rất nhanh liền lưu ý đến hần thần không được bình thường của Đường Dũng, trực giác nói cho Trương Sở Lăng, Đường Dũng là gặp phải tâm ma, nếu như không có giải quyết vấn đề này, kỹ thuật bắn súng của hần vĩnh viễn không có khả năng đạt được đến bình cảnh.

Có chí tiến thủ, nhưng lại nếu gặp trở ngại liền bỏ cuộc. Ở chung với Đường Dũng một thời gian, hần cảm thấy Đường Dũng mặc dù có thái độ làm người có điểm ngông cuồng, nhưng là người thành thật, hoàn toàn có thể kết giao, do đó trong đầu hần hiện lên ý nghĩ muốn giúp đỡ Đường Dũng.

"Ân, Lý Bân nói đúng, kỳ thực khi "Chó Diên" bắn vào đùi Chu Minh Cường, ta sẽ mơ hồ đoán được vị trí của hần, thế nhưng vì không muốn đã thảo kinh xà, ta không có quay đầu lại nhìn, mà là dựa vào sự phản chiếu của những vật trong sân bay để tìm vị trí của "Chó Diên", khi hần lộ diện lần thứ hai, ta sẽ hoàn toàn tập trung vào vị trí của hần, mà "Chó Diên" cũng cho rằng không có người nào phát hiện ra hần, do quá sơ suất, nên hần mới bị ta bắn xuyên đầu." Trương Sở Lăng không hề giấu diếm liền kể lại bí mật của phát súng xuyên qua đầu tên tội phạm kia.

Sau khi nghe Trương Sở Lăng kể lại xong, Lưu Tuấn Hi và Lý Bân cùng "Nga" một tiếng, Đường Dũng thì lộ ra thần sắc suy tư, trên biểu hiện trên mặt hần cũng trở nên tốt hơn, rất nhanh, trên mặt của hần liền lộ ra dáng vẻ tươi cười hài lòng, giống như đã giải đáp được khúc mắc trong lòng, về mặt hần nhìn Trương Sở Lăng đầy cảm kích, nhưng miệng không biết nói thế nào cho phải, cho đến khi Trương Sở Lăng nhìn hần gật đầu mỉm cười, hần mới ngượng ngùng gãi đầu.

Có một số việc khi không biết rõ chân tướng thì tất cả mọi người sẽ cảm thấy rất thần bí, giống như ảo thuật vậy, mọi người nhìn thấy nhà ảo thuật rất thần kỳ, nhưng sau khi nhà ảo thuật nói ra bí quyết của mình, mọi người sẽ cảm thấy không còn chút hấp dẫn nào, do đó đối với chuyện này mất đi hứng thú.

Đạo lý này cũng giống như việc Trương Sở Lăng bắn xuyên đầu tên "Chó Diên", khi không biết việc hần dựa vào sự phản quang của các vật kim loại để tìm ra vị trí của "Chó Diên", ba người Lưu Tuấn Hi đều cảm thấy phát súng của hần rất thần kỳ, thực sự là không thể tưởng tượng được, nhưng sau khi nghe Trương Sở Lăng giải thích xong, bọn họ cảm giác mình cũng có thể làm được như vậy.

"A Lăng, sau khi nghe người giải thích xong, việc bắn xuyên đầu như vậy chúng ta cũng có thể làm được, chính là vì sao ở đại sảnh sân bay lúc đó có nhiều người như vậy, nhưng chỉ duy nhất một mình người làm được, đây chính là sự chênh lệch của chúng ta với người a." Lý Bân là người suy nghĩ rất cẩn thận, do đó hần không cho rằng sự việc đơn giản như vậy, nên liền đưa ra giải thích của mình.

Trương Sở Lăng kinh ngạc liếc mắt nhìn Lý Bân, không nghĩ đến việc hần lại thông suốt vấn đề đến như vậy, kỳ thực tâm trạng bình tĩnh chính là mấu chốt của vấn đề này, thay đổi bất cứ người nào ở tình huống đó, làm sao có thể làm giữ được tâm tĩnh như nước đây? Bản thân năm đó chính là trải qua sự tồi tệ giữa sự sống và cái chết nên mới có được bản lĩnh đó a.

Bất quá Trương Sở Lăng không chấp nhận lời nói của Lý Bân, có nhiều thứ là cần phải có ngộ tính. Nếu như câu nói của Lý Bân có thể thực sự làm Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dũng tỉnh giấc, như vậy thu hoạch của hần quả thực rất lớn.

Lời nói của Lý Bân làm Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dũng lâm vào trầm tư, bọn họ phát hiện lời nói của Lý Bân quá đúng, dưới loại tình huống như vậy, bản thân căn bản không có khả năng chú ý đến vị trí của hung thủ được phản chiếu ở vật kim loại kia, ở tình huống tỉnh thần tập trung cao độ như vậy, càng không thể bắn ra được một phát súng chuẩn xác như vậy, nghĩ tới đây, bọn họ tựa hồ lĩnh ngộ được điều gì đó, về mặt bội phục liếc nhìn Trương Sở Lăng, nhưng lại không có nói gì.

Tuy rằng tiểu đội này trên danh nghĩa là do Lưu Tuấn Hi làm tiểu đội trưởng, nhưng trên thực tế mọi người lấy Trương Sở Lăng làm trung tâm, bốn người một lòng cùng đoàn kết, đó cũng là nguyên nhân vì sao tại đại sảnh sân bay Trương Sở Lăng chỉ cần nháy mắt một cái, Đường Dũng là có thể phối hợp nổ súng cùng với hần, mà Lưu Tuấn Hi cũng có thể đứng lúc cứu thái tử Ả Rập ra khỏi tay của Duẫn Văn Minh.

"Đốc đốc" trên mặt đất vang lên một thanh âm thanh thúy, bốn người bước đi rất chỉnh tề, chỉ là bọn họ đều cúi xuống mặt đường, nhưng lại không hề rằng nói tiếng nào, trang phục cùng động tác chỉnh tề, làm phong cảnh xung quanh tăng thêm một phần xinh đẹp, hấp dẫn không ít sự chú ý của người đi đường.

Tuần cảnh mặc dù trong ngành cảnh sát là thấp nhất, nhưng có số lượng nhiều nhất, hơn nữa là cùng cảnh sát tiếp xúc với dân chúng nhiều nhất, trong lòng người dân, tuần cảnh chính là thần hộ mệnh của bọn họ, khi có chuyện gì xảy ra, bọn họ bao giờ cũng chạy đến trước tiên, chỉ cần thấy tuần cảnh,

trong lòng bọn họ sẽ có cảm giác an toàn .

"Mọi người mau tới đây xem, đây là vật gì?" Khi đi ngang qua một cái đồng rác , cước bộ của Lý Bản đột nhiên dừng lại , lớn tiếng kêu lên, nghe được thanh âm của hắn có chút run rẩy , hơn nữa sắc mặt cũng tái nhợt đi .

Mấy người Trương Sở Lăng theo hướng ngón tay của Lý Bản chỉ mà nhìn lại , chỉ nhìn thấy một cái túi plastic lộ ra vết máu loang lổ , vật kia có thịt, còn có đầu khớp xương, khiến cho người ta có cảm giác sờn tóc gáy , đồng thời cũng cảm thấy chán ghét .

Thấy bộ dạng muốn nôn mửa của mấy người cùng đội , Trương Sở Lăng nhũn mảy, hắn đến gần cái túi plastic kia , khom lưng nhặt lên, khi hắn mở cái túi plastic nhìn vào bên trong , tim của hắn cũng không áp chế được sự kinh hoàng , đồng thời cũng có cảm giác buồn nôn .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Bắt Được Hung Thủ Trước Khi Trời Tối

Trông thấy cánh tay bị chặt đứt nhỏ bé kia , Trương Sở Lăng phát hiện tay của mình có chút run rẩy , nếu như đổi lại là bất cứ người nào , phỏng chừng đã sớm không còn cầm được cái túi plastic trên tay .

Khi thấy Trương Sở Lăng chậm rãi mở cái túi plastic kia ra để nhìn vào , ba người Lưu Tuấn Hi cũng ghé đầu vào nhìn theo , bọn họ cũng không cho rằng bên cạnh đồng rác sẽ không có bất cứ vật gì khác ngoài rác , bởi vì gần chỗ này có một chợ bán thức ăn , do đó thứ trong túi có khả năng là một cái chân heo bị hỏng .

Nhưng khi bọn họ vật bên trong túi plastic , bọn họ rốt cục nhìn không được phải nôn mửa dữ dội , thấy bọn họ nôn mửa dữ dội như vậy , Trương Sở Lăng phát hiện mình cũng bị lây nhiễm, axit dạ dày bắt đầu chuyển động trong bụng , bất quá hắn rất nhanh liền nghiêng đầu, móc ra bộ đàm bên hông .

"999 trung tâm, 465 cùng đồng đội phát hiện ở đồng rác gần chợ phía nam một cánh tay bị chặt đứt , yêu cầu trợ giúp."

"Các người quả thật không có tiền đồ gì cả, cả đám đều là đại nam nhân, lại bị một cánh tay bị chặt đứt làm cho thành bộ dạng này , về sau sao các người có thể vào SDU hay tổ trọng án đây , vào đó phải thường xuyên tiếp xúc với người chết a ." Sau khi báo cáo với trung tâm , Trương Sở Lăng phát hiện mấy người đồng đội của hắn vẫn còn nôn mửa không ngừng , hắn không khỏi tức giận mắng.

Trương Sở Lăng không nói đến cánh tay bị chặt đứt thì không sao , nhưng khi hắn nhắc đến , khiến cho Lưu Tuấn Hi cùng Đường Dũng đang cảm thấy tốt hơn lại xuất hiện dấu hiệu sắp nôn mửa , bọn họ lúc này đều tránh xa Trương Sở Lăng ra , rất sợ cánh tay bị chặt đứt trong tay Trương Sở Lăng sẽ đụng đến bọn họ .

"A lằng, ta xin người, đừng có nói đến nó được không, còn nữa, người có thể bỏ vật người đang cầm trong tay xuống được không , người cầm như vậy có thể sẽ phá hỏng hiện trường a , tốt nhất là để đứng vào vị trí ban đầu của nó đi ." Lý Bản cũng không quay đầu lại mà la lớn.

Thấy ba đồng đội của mình trở thành bộ dạng như vậy , Trương Sở Lăng bắt đầu đi lắc đầu. Nếu như giống mọi người không có trải qua huấn luyện từ vọng , bản thân tuy rằng giữ được bình tĩnh nhưng cũng không tránh được việc phải nôn mửa (đoạn này bị lỗi , nên chỉ dịch đại khái thôi ,các bạn thông cảm)

Nhìn thấy Trương Sở Lăng không có lấy một điểm sợ hãi , ba người Lưu Tuấn Hi dường như cũng được truyền sang , bọn họ tò mò nhìn Trương Sở Lăng, "A lằng, chúng ta vừa rồi có phải là nhìn lầm hay không ?" Lưu Tuấn Hi lên tiếng hỏi.

"Kỳ thực ta cũng không thấy rõ là vật gì, có muốn ta mở ra cho xem lại lần nữa hay không ?" Trương Sở Lăng nhìn thấy ba người hỏi mình như vậy . Hắn có điểm dở khóc dở cười, ba người này mới nhìn lướt qua còn chưa thấy rõ là vật gì thì đã nôn mửa dữ dội rồi .

"Không.. hay là quên đi!" Nhìn thấy khuôn mặt của Trương Sở Lăng cười cười không có ý tốt . Lưu Tuấn Hi vội vã khoát tay nói.

Người của tổ trọng án đến rất nhanh , bởi vì nhóm người Lưu Ngạn Bác cùng Quách Quân Vĩ đang bảo vệ sự an toàn của thái tử , nên những người của tổ trọng án này có một số rất lạ mặt , khi bọn hắn thấy Trương Sở Lăng cùng đồng đội đứng một bên , nhân thần bọn họ hiện lên một tia xem thường .

"Vừa rồi chúng ta nhận được thông báo của trung tâm . Nói ở đây phát hiện một cánh tay , xin hỏi là các người phát hiện sao?" Một nữ hải tử tóc ngắn trong đó vênh vác tự đắc hỏi thăm , Trương Sở Lăng dường như có chút ấn tượng với cô bé này . Hình như lần trước bản thân cùng Điền ny chế phục bọn cướp thì nàng ta cũng đến cùng một số thành viên tổ trọng án khác để trợ giúp , quan hệ của nàng với Điền Ny dường như cũng không tệ lắm, chỉ là xem thường bản thân mình .

Nhìn thấy cô bé này kiều ngạo giống như một con gà trống mới lớn, nhưng trong lòng Trương Sở Lăng cũng không có khó chịu, hần chỉ chỉ cái túi plastic bên cạnh đồng rác, nhàn nhạt nói, "Cánh tay là ở chỗ đó."

Nữ hài nhìn thấy thái độ của Trương Sở Lăng thì không khỏi ngẩn người ra, từ lúc nào cảnh sát tuần tra lại có khí thế như vậy, bắt quá thấy trong bốn nam tử cao to này chỉ có hai người Lưu Tuấn Hi và Đường Dũng là có tướng tá tiêu chuẩn, nàng cũng không nói gì, mà là theo hướng ngón tay của Trương Sở Lăng chỉ mà nhìn lại, trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng, người tiến đến bên cạnh đồng rác, đồng thời trong miệng vẫn lên tiếng, "Cái gì mà cánh tay bị chặt đứt a, chưa mở túi mà đã nói lung tung, không phải là báo án giả chứ?"

Trông thấy nữ hài bước nhanh đến gần đồng rác rồi cầm lấy cái túi plastic, ba người Lưu Tuấn Hi cũng không có lên tiếng, dù sao nhân thân của nữ hài nhìn bọn họ này khi vừa đến khiến họ có điểm khó chịu, bọn họ cũng muốn xem xem lá gan của cô bé kia rốt cục là lớn đến đâu, có nôn mửa như bọn họ lúc này hay không.

"A..." Một tiếng hét chói tai vang lên, cái túi plastic bay lên không, bay thẳng đến các thành viên của tổ trọng án, mặt khác vài người né tránh không kịp, bị cái túi plastic rơi trúng, còn nữ hài kia thì khuôn mặt bị dọa đến nỗi không nói lên được tiếng nào.

Chỉ thấy hai gò má của nữ cảnh sát kia trắng bệch, âm thanh nôn mửa không ngừng vang lên, nước mắt giống như trân châu không ngừng tuôn ra.

Khuôn mặt mấy người Trương Sở Lăng đang cố kìm nén không cười

Nhưng cũng không có tâm tư để cười a, người ta chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, chọc ghẹo nàng được nhưng nếu tiếp tục chê cười nàng ta, sẽ không giống nam nhân a, hơn nữa biểu hiện của bản thân lúc trước cũng đâu có thua kém người ta.

Lúc này mấy người trong tổ trọng án cũng nhìn thấy vật bên trong cái túi, sắc mặt của bọn họ rất khó coi, nhưng lại không hề nôn mửa, trong đó có hai người đem cánh tay lật đi lật lại đến quan sát, giống như là muốn tìm tòi cái gì đó. Trương Sở Lăng biết hai người kia nhất định là nhân viên pháp y, suốt ngày tiếp xúc cùng thi thể, phỏng chừng đoạn cánh tay này ở trong mắt bọn họ cũng là vật không xa lạ cho lắm.

Thấy đám người tổ trọng án lớn gan như vậy, ba người Lưu Tuấn Hi tuy rằng cánh tay kia rất khó coi, nội tâm có cảm giác chán ghét, nhưng lại không muốn xấu mặt nên không có nôn mửa nữa.

Không lâu sau khi tổ trọng án mang cánh tay kia đi, Trương Sở Lăng đã bị Quách Quân Vĩ kêu về.

Trong phòng báo cáo, Cao Xa Phi với vẻ mặt sa sút tinh thần đang ngồi trên ghế, nhìn thấy Trương Sở Lăng tiến đến, mắt của hắn chỉ liếc nhìn một chút, cũng không có lên tiếng.

Thấy bộ dạng của Cao Xa Phi như vậy, Trương Sở Lăng biết chắc mười mươi là hành động giải cứu con tin đã thất bại, "Hung thủ có lưu lại cái gì trên thuyền không?" Trương Sở Lăng lên tiếng hỏi.

Cao Xa Phi kinh ngạc nhìn Trương Sở Lăng, "Làm sao ngươi biết ta không giải cứu được con tin, hơn nữa lại biết hung thủ sẽ lưu lại vật gì đó trên thuyền?"

"Bộ dạng ủ rũ của ngươi cũng đã cho cả thế giới biết hành động của ngươi đã thất bại rồi, lẽ nào ta có thể nhìn không ra, về phần vì sao hung thủ lại lưu đồ vật lại ở trên thuyền thì càng đơn giản, bởi vì hung thủ cũng không muốn trực tiếp tiếp xúc với chúng ta, như vậy có khả năng sẽ lộ ra hành tung của bọn họ, thế nhưng bọn họ lại phải tiếp xúc với chúng ta, do đó khả năng lưu lại đồ vật trên thuyền là rất lớn." Nghênh đón ánh mắt nghi hoặc của Cao Xa Phi, Trương Sở Lăng giải thích.

Sau khi nghe Trương Sở Lăng phân tích xong, Cao Xa Phi gật đầu, "Ngươi nói đúng, hung thủ đưa cho cảnh sát chúng ta một lễ vật, đồng thời cảnh cáo chúng ta không nên xen vào việc của người khác, hãy mau đem thái tử Á Rập giao cho họ, nếu không bọn họ mỗi ngày đều gửi cho cảnh chúng ta một lễ vật như vậy, nga, được rồi, bọn họ của bọn họ ngươi hẳn là đã xem qua?" Sau khi Cao Xa Phi nói xong, mới đột nhiên Trương Sở Lăng nhớ tới việc đang đi tuần tra thì bị gọi về, không khỏi lên tiếng hỏi.

"Không phải là cánh tay của trẻ con kia chứ?" Khoé mắt của Trương Sở Lăng giật giật, do dự hỏi thăm.

Cao Xa Phi gật đầu, tâm tình trở nên dè dặt, "Đây chẳng qua là một đứa bé a, bọn họ thế nào lại nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy, tiểu tử là một hài tử rất thông minh, sau khi trải qua chuyện này, cuộc sống về sau của hắn sẽ ra sao đây?" Cao Xa Phi vừa nói đã khóc thành tiếng.

Cũng khó trách hắn sẽ kích động như thế, hắn có quan hệ thân thiết với dvm, đặc biệt rất yêu thích tiểu hài tử của dvm, hắn gần như cho rằng dvm chính là do tiểu hài tử này lớn lên, do đó khi nhìn thấy cánh tay kia, hắn liền nhận ra chủ nhân của cánh tay đó.

Nam nhân không rơi lệ, chỉ vì chưa cảm thấy thương tâm. Thấy Cao Xa Phi khóc rống lên như vậy, Trương Sở Lăng cũng không có khuyên can, vừa vào phòng báo cáo hắn đã thấy Cao Xa Phi giống như chịu đựng không nổi đã kích, hắn còn có chút coi thường Cao Xa Phi, cảm thấy tố chất tâm lý của người này quá kém, năng lực chịu đựng tâm lý quá kém, chính là sau chuyện của hài tử kia đã khiến cho Cao Xa Phi thống khổ cùng chán chường, nhưng Trương Sở Lăng lại lựa chọn thông cảm cho Cao Xa Phi.

Nhẹ nhàng mà vỗ vỗ cánh tay Cao Xa Phi, nhẹ giọng an ủi, "Mọi chuyện đã là quá khứ, ngươi không nên quá thương tâm, như vậy sẽ làm tổn hại đến thân thể, việc hiện tại ngươi phải làm chính là mau chóng phấn chấn lên, đem hung thủ ra ngoài công lý."

"Đúng vậy, xa phi, hung thủ làm như vậy là muốn tạo trời phạt đích, ngươi cũng không cần quá khó khăn qua." Quách Quân Vĩ ở một bên thờ dãi nói.

"Đều tại ta vô dụng, nếu như ta có thể phát hiện ra âm thanh ẩn dấu sau đầu mỗi kia sớm hơn, thì bây giờ đã bắt được hung thủ, chính là ta đã lãng phí ba ngày tổn công vô ích, để hung thủ ung dung mang con tin rời đi." Cao Xa Phi một bên tự trách một bên tự tát cho mình hai cái.

Khi hắn muốn tiếp tục đánh, lại phát hiện cánh tay của mình bị người khác giữ lại, đánh thế nào cũng không được, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên, thấy cặp mắt Trương Sở Lăng đang trừng trừng nhìn mình.

"Người tin tưởng ta không?" Trương Sở Lăng nhẹ giọng hỏi.

Không tự chủ được, Cao Xa Phi liền đã gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Bày Kế Nghi Binh

"Bắt được hung thủ trước buổi tối sao?" Nghe được Trương Sở Lăng nói, cặp mắt của Cao Xa Phi nhìn chằm chằm vào Trương Sở Lăng, bắt được hung thủ trước trời tối, làm sao có thể? Cao Xa Phi căn bản là không tin Trương Sở Lăng nói, chính là biểu hiện quá thần kỳ của Trương Sở Lăng lúc trước khiến cho Cao Xa Phi không dám nói ra nghi hoặc trong lòng.

"A lãng, người nói có thể bắt được hung thủ trước trời tối là thật sao?" Tuy rằng Quách Quân Vĩ đối với Trương Sở Lăng rất tín nhiệm, nhưng lúc này hắn cũng không tin tưởng Trương Sở Lăng cho lắm, SDU xuất trận nhiều lần như vậy mà vẫn không bắt được hung thủ, Trương Sở Lăng dựa vào cái gì mà nói mình có thể bắt được hung thủ trước khi trời tối cơ chứ, những lời này của qqv nói với Trương Sở Lăng có phần thoải mái hơn so với Cao Xa Phi, bất quá khi hắn thấy thần sắc kiên định trên khuôn mặt Trương Sở Lăng, hắn cũng nhịn không được mà lên tiếng hỏi.

Trương Sở Lăng gật đầu, "Hung thủ giao hoạt hơn so với ta tưởng tượng, theo suy đoán của ta, bọn họ không phải là mới đến Hồng Kông, đã sắp xếp rất nhiều việc, tho không không ở một hang, chứ nói chi là tên "Mèo Rừng" nổi tiếng xảo quyệt. Do đó chúng ta muốn tìm được bọn họ, thật là khó khăn vô cùng."

"Vậy sao người còn nói là có thể bắt được hung thủ trước trời tối?" Nghe được Trương Sở Lăng phân tích, Quách Quân Vĩ cảm thấy tình huống so với trong tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, hắn tức giận quở trách nói, mình cũng nói tìm hung thủ quả thật rất khó khăn, nhưng người vẫn nói với chúng ta là trước khi trời tối có thể bắt được hung thủ, đây không phải là lừa dối chúng ta hay sao?

"Tuy rằng tìm được bọn họ rất khó, thế nhưng chúng ta cũng không nhất định phải chủ động đi tìm bọn họ, chúng ta sẽ chuyển từ thế bị động thành chủ động, khiến cho hung thủ tự mình đến cửa!" Trương Sở Lăng bỗng nhiên chuyển đề tài, nói rằng, "Các người phải biết rằng, hung thủ đến Hồng Kông lúc này không phải là không có mục đích a..."

Trương Sở Lăng nói khiến cho cặp mắt của qqv sáng lên, Cao Xa Phi cũng bắt đầu chăm chú suy tư, chính là rất nhanh bọn họ liền lắc đầu, "Không được. Chúng ta không thể mang thái tử Ả Rập ra mạo hiểm được, nếu như thái tử không may xảy ra chuyện gì, chúng ta không có khả năng gánh trách nhiệm đó được đâu."

Nếu muốn đem hung thủ xuất hiện, chỉ cần thái tử Ả Rập xuất hiện trước công chúng một lần, khiến cho hung thủ cảm thấy mình có cơ hội hạ thủ. Như vậy có thể khiến cho hung thủ sa lưới, chỉ là làm như vậy thì độ mạo hiểm sẽ rất lớn - có khả năng nguy hiểm đến tính mạng của thái tử Ả Rập. Dù sao ai cũng không thể cam đoan được hung thủ sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với thái tử Ả Rập. Dù hung thủ dùng bất kỳ thủ đoạn gì để đối phó với thái tử Ả Rập, cảnh sát Hồng Kông cũng không có khả năng để bọn chúng dễ dàng thực hiện.

Do đó khi tsal chưa nói xong, Quách Quân Vĩ cùng Cao Xa Phi đã nghe được ý đó, cả hai cùng lắc đầu cự tuyệt Trương Sở Lăng.

Thấy Quách Quân Vĩ cùng Cao Xa Phi đều lắc đầu, Trương Sở Lăng trong lòng âm thầm gật đầu, bọn họ đều là cảnh sát tốt. Rất có tinh thần trọng nghĩa, kỳ thực Trương Sở Lăng nói ra điều này cũng chỉ là thăm dò mà thôi. Cũng không thật sự muốn mạo hiểm tính mạng của thái tử Ả Rập, thấy Quách Quân Vĩ cùng Cao Xa Phi đều có biểu hiện nghi ngại, Trương Sở Lăng nhịn không được tiếp tục nói đùa, "Các người cần phải nghỉ ngơi, hung thủ kiên trì hơn so với chúng ta. Các người cũng nhìn thấy, từ khi phát sinh ra sự việc bất cóc ở sân bay, hung thủ cũng không có xuất hiện thêm lần nào. Ta nghĩ nếu chúng ta còn ngày nào chưa tung ra mồi nhử. Thì ngày ấy hung thủ còn chưa xuất hiện, hơn nữa bất cứ lúc nào hung thủ cũng có thể đưa đến một ít "lễ vật" cho chúng ta..."

Khi Trương Sở Lăng nhắc đến hai chữ "lễ vật" kia, lông mày của Cao Xa Phi hơi nhíu một chút, thế nhưng sắc mặt của hắn rất nhanh đã trở nên bình tĩnh, "Trương Sở Lăng, người không cần phải nói nữa, tuy rằng an toàn của con tin là trọng yếu, nhưng chúng ta cũng không thể mạng tính mạng của thái tử Ả Rập ra mạo hiểm được, người còn có biện pháp nào khác không?"

"Ai, các người hiểu sai ý của ta rồi, ta vừa nãy có nói là mạng tính mạng của thái tử Ả Rập ra mạo hiểm sao?" Trương Sở Lăng thấy Cao Xa Phi cùng

Quách Quân Vĩ đều có khuôn mặt khó coi, hần cười cười nói, "Các người quá khẩn trương, như vậy thì không được, phải giữ được tâm tư thoải mái thì mới có thể giúp cho tên râu rậm kia a."

Dáng vẻ tươi cười tự tin của Trương Sở Lăng khiến cho Cao Xa Phi cùng qqv ngẩn ra, bọn họ giống như là bị cảm xúc của Trương Sở Lăng lây sang vậy, biểu tình trên mặt trở nên thoải mái hơn, đồng thời cũng nghi hoặc mà hỏi thăm, "Ý ý của người là gì?"

Lúc này qqv mới nhớ đến Trương Sở Lăng chưa từng nói qua việc phải mạo hiểm tính mạng của thái tử Á Rập, chỉ nói đến việc đưa ra mồi nhử mà thôi, hai người tự trách mình quá khẩn trương, có điểm suy đoán lung tung, hiện tại bộ dạng hai người chính là hiểu lầm ý Trương Sở Lăng.

"Chúng ta sẽ thông qua mạng lưới truyền thông tung ra tin tức, nói thái tử Á Rập vì có chuyên quan trọng ở trong nước, sẽ về nước trong ngày hôm nay. Song song chúng ta cũng bố trí để phù hợp với tin tức này, người nói làm như vậy hung thủ còn bình tĩnh được không?" Trương Sở Lăng mỉm cười hỏi.

Nghe được Trương Sở Lăng nói, Quách Quân Vĩ cùng Cao Xa liếc mắt nhìn nhau đồng thời hai mắt sáng ngời, đúng vậy, một chiêu dụ rắn rời hang đơn giản như vậy mà bọn họ lại không nghĩ ra được, xem ra phải làm như Trương Sở Lăng nói, phải giữ cho suy nghĩ được bình tĩnh a, nếu như vẫn bị hung thủ nắm mũi dẫn đi như vậy, sẽ vĩnh viễn bị đối phương đùa bỡn trong tay.

Quách Quân Vĩ cùng Cao Xa Phi so sánh một chút, cảm thấy kế hoạch của Trương Sở Lăng quả thực là rất hoàn mỹ, tuyệt đối thực hiện được. Chính phủ Hồng Kông phi thường can tâm tình nguyện công bố tin tức này, vấn đề chính là bàn bạc với thái tử Á Rập, để hoàn thành kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tại Nơi Không Quan Trọng Lại Phát Hiện Ra Vấn Đề Lớn

Khi Trương Sở Lăng cùng Cao Xa Phi đến hiện trường, đã thấy mười mấy cảnh sát đang bảo vệ hiện trường, thuyền bên trong thuyền, mấy nhân viên pháp y đang bận bịu, cũng không có bắt chuyện với Cao Xa Phi cùng Trương Sở Lăng.

Cao Xa Phi đem Trương Sở Lăng giới thiệu với từng nhân viên pháp y, nói rõ ý đồ mang Trương Sở Lăng đến.

Nghe được Trương Sở Lăng đến để tìm kiếm đầu mối, trong mắt mấy nhân viên pháp y hiện lên thần sắc xem thường, dù sao bọn họ ở chỗ này lục lọi cả ngày vẫn không tìm ra cái gì, một người bình thường có thể tìm ra được cái gì đây? Hơn nữa trang phục trên người Trương Sở Lăng cũng cho thấy hẳn là một cảnh sát tuần tra, do đó nhân viên pháp y khi đứng trước mặt Trương Sở Lăng thì luôn có tâm lý cảm thấy mình chiếm ưu thế hơn.

Bất quá có Cao Xa Phi ở bên cạnh, nhân viên pháp y này cũng không dám gây khó dễ, cũng không dám quá phận mà đi châm chọc Trương Sở Lăng.

Thấy mọi người nhìn mình chăm chú với ánh mắt không có gì tốt lành, Trương Sở Lăng cũng không có nói cái gì, mà là tùy ý bước vài bước vào khoang thuyền, hần xoay người quan sát dấu giày trên sàn nhiều lần, thậm chí có lúc lấy tay lau lau mặt sàn một chút, sau đó áp tai vào nghe ngóng một chút.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề thì xem trò vui, hành động của Trương Sở Lăng khiến cho mấy nhân viên pháp y phải nhìn hần với cặp mắt khác, trong tình huống không mượn được mấy dụng cụ chuyên môn, cách làm của Trương Sở Lăng phi thường chính xác, nếu đổi lại là bọn họ, cũng không nhất định là làm tốt hơn so với Trương Sở Lăng.

Một nhân viên pháp y đáng lẽ đang muốn nói Trương Sở Lăng không nên phá hoại hiện trường chột ngậm miệng lại không nói nữa, mà là thỉnh thoảng lại dùng con mắt liếc nhìn Trương Sở Lăng, trong miệng nói thầm không ngớt, nghĩ thầm tuần cảnh này không phải là cố tình muốn nghiên cứu pháp y chứ, nếu không sao lại

có thể chuyên nghiệp như vậy?

Thấy Trương Sở Lăng làm việc như vậy, Cao Xa Phi cũng thờ dãi một hồi, trước khi lên thuyền. Trong lòng hần còn có chút thấp thòm, rất sợ Trương Sở Lăng kiến thức về pháp y, sẽ bị nhân viên khoa pháp y chê cười.

"Có thể hỏi một vấn đề được không?" Trương Sở Lăng hướng về phía Viên Chấn hỏi.

"Àn, người cứ hỏi!" Viên Chấn là một nam nhân hơn 40 tuổi, thanh hình hơi gầy, mang theo một bộ kính đen, thoát nhìn chính là một người phi thường thần thẳng, Trương Sở Lăng lưu ý đến hần bởi vì hần có thái độ khá ôn hoà khi Trương Sở Lăng đến, do đó Trương Sở Lăng mới tìm hần để hỏi.

"Khi các người đến đây. Trong khoang thuyền này có bao nhiêu vết chân?" Trương Sở Lăng thấy đối phương quả nhiên rất thẳng thắn, hần cười hỏi.

Bởi vì dấu vết trong khoang thuyền quá lớn xộn , đây là việc duy nhất Trương Sở Lăng không có cách nào xác định được .

"Tổng cộng có 17 một vết chân." Viên Chấn trả lời ngắn gọn mà thẳng thắn.

"Như vậy, người xác định là không có vết chân của người mình ?" Trương Sở Lăng tiếp tục hỏi.

"Cái này..." Viên Chấn do dự một chút, khi hắn thấy Cao Xa Phi đứng ở phía sau Trương Sở Lăng gật đầu, hắn mới trả lời. "Đều nhận biết được vết chân của con tin ."

Khi Viên Chấn trả lời vấn đề này của Trương Sở Lăng, hắn âm thầm kinh hãi, bởi vì vấn đề mà Trương Sở Lăng hỏi là rất then chốt . Bọn họ bận rộn nửa ngày, thu hoạch duy nhất chính phân biệt được vết chân của hung thủ cùng các con tin, để làm được như vậy bọn họ phải chạy đến nhà Chu Minh Cường cùng Duẩn Văn Minh, đem toàn bộ giày của mọi người trong nhà đến đây, đối chiếu từng cái một, khó khăn lắm mới nhận biết được vết chân của con tin giữ đồng dấu vết lộn xộn này.

Nghe được câu trả lời của Viên Chấn, Trương Sở Lăng liền gật đầu thoả mãn, xem ra hiệu suất làm việc của những nhân viên pháp y nào vô cùng cao, hắn quay đầu lại nói với Cao Xa Phi, "Ta muốn xem dấu giày của hung thủ, có được không?"

Cao Xa Phi không có lý do cự tuyệt, dù sao hắn cũng đồng ý mang Trương Sở Lăng đến đây, nên sẽ không có ý định giữ bí mật gì đối với Trương Sở Lăng, hắn nói nhỏ với nhân viên pháp y phục trách, người nọ cũng cố gắng thẳng thắn, trực tiếp lấy từ vali điều tra pháp y ở hiện trường ra thứ mà Trương Sở Lăng muốn xem.

Sau khi chăm chú quan sát dấu giày vài lần, Trương Sở Lăng trong lòng đã có kết luận.

"Chúng ta không cần phải tiếp tục tìm dấu mới ở đây nữa, sẽ không tìm ra được thứ gì nữa đâu." Trương Sở Lăng trầm ngâm một hồi, lên tiếng nói.

"Cái gì?" Câu nói của Trương Sở Lăng khiến cho mọi người trong khoang thuyền ngẩn cả ra, bọn họ ngừng hết các công việc đang làm, trợn to mắt nhìn Trương Sở Lăng, trong mắt tràn ngập nghi hoặc, đều cho là hắn là nói giỡn, thậm chí có người còn nhếch miệng cười nhạo, người duy nhất bình thường trong đám người chính là Cao Xa Phi, nhãn thần của hắn hướng về Trương Sở Lăng hỏi dò, cũng không có biểu hiện sự kinh ngạc.

Cũng khó trách mọi người sẽ có phản ứng như vậy, Trương Sở Lăng không phải là một nhân viên pháp y, chỉ vào quan sát trong khoang thuyền khoảng 10 phút, liền đưa ra một kết luận như vậy, chẳng lẽ hắn cho rằng những nhân viên pháp y này đều là vô dụng sao?

"Cho tới bây giờ khả năng hung thủ xuất hiện ở không thuyền này khó có thể xảy ra, tuy rằng trong đoạn băng có xuất hiện hình ảnh của "Huyết Hồ", nhưng nơi ghi hình của đoạn băng trên không nhất định phải là cái khoang thuyền này, đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng "Huyết Hồ" có xuất hiện nhưng đã cẩn thận xóa đi dấu vết. Theo như dấu vết ở đây. Bất quá có thể khẳng định một điều là, người trông chừng con tin ở đây, không phải là bất kỳ tên hung thủ nào."

Thấy tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn mình, Trương Sở Lăng cũng không có để ý, mà là nhàn nhạt nói ra kết luận của bản thân.

Nghe được Trương Sở Lăng đưa ra một kết luận khác thường như vậy, trong khoang thuyền lập tức trở nên náo nhiệt, mọi người ào ào nghi vấn Trương Sở Lăng dựa vào cái gì mà đưa ra một kết luận như vậy.

Trông thấy bộ dạng của bọn họ kích động không ngừng, thanh âm càng ngày càng to hơn, Trương Sở Lăng nhin không được muốn cười, tuy rằng phải để ý đến thời gian, cũng không biết được thanh âm của ai là lớn nhất.

Trương Sở Lăng đi một vòng xung quanh khoang thuyền, chỉ vào chén trà cùng cái gạt tàn thuốc nói, "Không biết các người có chú ý đến chén trà trên bàn hay không, lá trà bên trong là loại chưa qua chế biến, hơn nữa từ đầu lọc của mẫu thuốc là bên trong gạt tàn cũng có thể nhìn ra, đây là thuốc là bản địa, thử hỏi một chút, một người Ả Rập mới đến Hồng Kông có hơn 10 ngày, có khả năng nhập gia tùy tục nhanh như vậy sao, hoàn toàn quên đi văn hóa của nước mình sao?"

Câu nói của Trương Sở Lăng khiến cho mọi người phải suy nghĩ, chính là vẫn còn có người không phục mà hỏi, "Kết luận của người là dựa vào lá trà cùng mẫu thuốc là, cũng không tránh khỏi việc quá khinh suất a, nếu như có khả năng hung thủ mang theo nhu yếu phẩm không đủ dùng cho 10 ngày ở Hồng Kông thì sao, cũng không phải là đi du lịch, do không có biện pháp nào nên phải sử dụng một chút hàng hóa bản địa ở Hồng Kông thì sao?"

Nghe thấy câu hỏi của một người chưa suy nghĩ về vấn đề này (ý nói tg này ngu mà tỏ ra nguy hiểm, chưa suy xét cẩn thận đã hỏi rồi), Trương Sở Lăng cũng lười trả lời, bất quá thấy ánh mắt mọi người đang chăm chú nhìn mình, hắn cũng không muốn biểu hiện thất lễ, liền giải thích, "Dù cho bọn họ thật sự không mang đủ thực phẩm, hiện tại thành phố có rất nhiều cửa hàng đại lý của các quốc gia khác nhau, bọn họ hoàn toàn có thể mua được những đồ vật mà bọn họ cần, chứ không cần phải ép buộc bản thân mình phải thích ứng với những hàng hóa bản địa, dù sao bọn họ cũng không có dự định sống lâu dài ở Hồng Kông..."

"Lẽ nào hung thủ làm như vậy để cố ý đánh lạc hướng mọi người thì sao?" Trong đám người lại xuất hiện thanh âm nghi vấn, Trương Sở Lăng theo thanh âm nhìn lại, phát hiện là chính tên vừa nãy mới hỏi xong.

"Đối phương là phần tử khủng bố, không phải là một tên trộm vặt, bọn họ cần gì phải che dấu nhiều như vậy, được rồi, cứ xem là vậy đi, vậy người giải thích thế nào về những dấu giày này, theo dấu giày này có thể thấy được, có 3 dấu giày không thuộc về dấu giày của các con tin mà các chiếc giày này đều được sản xuất ở Thâm Quyến, các người xem độ nông sâu của dấu giày đi, dụng lực rất cân đối a." Trương Sở Lăng đem dấu giày mà mình vừa mới xem đưa ra, chỉ vào dấu giày nói, "Nói rõ ra, bọn họ mang vào phi thường vừa chân, hơn nữa từ dấu giày này ta có thể nhìn ra được rất nhiều điểm, như là đây không phải giày mới, cũng như chủ nhân của đôi giày này hay ra vào những tụ điểm an chơi..."

Thanh âm của Trương Sở Lăng trong lúc giải thích có điểm hơi lớn, tâm tình cũng có chút kích động, điểm này chính hắn cũng không có ý thức được.

Mà lúc này nhân viên pháp y kia cũng không có lên tiếng, hắn nghẹn họng đứng im ở đó, cho dù hắn có ngu ngốc, cũng biết bản thân chất vấn lần nữa đã khiến cho Trương Sở Lăng tức giận, hơn nữa lúc này hắn cũng đích xác phát hiện việc mình hỏi cũng là do chưa suy nghĩ kỹ, tuy rằng lời nói của Trương Sở Lăng khiến cho hắn có điểm khó chịu, thế nhưng người ta nói đúng, do đó hắn không thể nói ra được lời nào nữa.

Kỳ thực Trương Sở Lăng bất chợt nóng nảy cũng là có nguyên nhân, chính là một người tính tình dù có tốt đến đâu, nếu như bị một hài tử không hiểu chuyện cứ hết hỏi đông lại hỏi tây, trong một thời gian dài như thế cũng sẽ phát điên thôi. Hiện tại Trương Sở Lăng cũng giống như vậy, bản thân hắn đến từ thế kỷ 30 nên có những chỗ cao siêu hơn người ở thế giới này, hắn có thể giữ được thái độ bình thản không thêm chú ý đến thế giới này, thế nhưng cuộc sống lại khiến hắn đối mặt với không ít sự tình, cho tới nay hắn đều cố gắng áp chế tâm tình của mình, chính là một thời gian dài như vậy cũng nên bạo phát một chút a.

Thấy bộ dạng đuối lý của nhân viên pháp y kia, Trương Sở Lăng rất nhanh liền đã ý thức được bản thân có điểm không đúng, hắn áy náy nhìn nhân viên pháp y kia cười cười, đồng thời âm thầm kinh hãi, từ lúc nào bản thân đã không thể khống chế được tính tình của mình nữa vậy?

Lời nói của Trương Sở Lăng khiến cho mọi người rơi vào trầm tư, ánh mắt mọi người đều tập trung lên ba dấu giày có độ nông sâu cân đối kia, đồng thời chậm rãi tiêu hóa những gì Trương Sở Lăng nói.

Nửa ngày sau, bọn họ rốt cục xác định kết luận của Trương Sở Lăng không thể chê vào đâu được, chỉ là mọi người lại không có lên tiếng, dù sao muốn thừa nhận bản thân không có bằng một người bình thường như Trương Sở Lăng, ai cũng không muốn mất mặt mũi a.

Thấy cán bộ pháp y cứ một mực im lặng, Cao Xa Phi liền ý thức được sự tình, hắn liền giơ ngón tay cái về phía Trương Sở Lăng, mỉm cười và hỏi: “A Lăng, theo suy đoán của người, những kẻ canh giữ con tin làm nghề gì?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Lấy Thân Thử Hiểm

"Ta nghĩ vấn đề này người nên hỏi các đồng nghiệp cảnh sát ở khu vực vịnh, bọn họ sẽ cho người đáp án chính xác." Nghe được vấn đề của Cao Xa Phi, Trương Sở Lăng cười đáp.

"Hỏi bọn hắn?" Suy nghĩ của Cao Xa Phi nhất thời có điểm không kịp phản ứng, bất quá suy nghĩ một chút về điều Trương Sở Lăng, chủ nhân của dấu giày kia có khả năng hay ra vào những chỗ ăn chơi, hắn dường như hiểu được gì đó, "Người nói những người canh giữ con tin, có thể là bọn lưu manh bản địa?"

Thấy Cao Xa Phi nhanh như vậy đã có phản ứng trở lại, Trương Sở Lăng gật đầu, "Theo dấu vết ot hiện trường cho thấy, việc di chuyển con tin rất gấp gáp, chứng tỏ bọn họ đã nghe được tin tức gì đó nên mới chuyển con tin đi, do đó nếu nói người hành động nhanh một chút, nói không chừng có thể đã cứu được con tin."

Biết trong lòng Cao Xa Phi đang lo lắng, Trương Sở Lăng hào tâm đưa ra gợi ý.

Nghe được câu trả lời rõ ràng của Trương Sở Lăng, sự căng thẳng như dây đàn trong đầu Cao Xa Phi đột nhiên được thả lỏng, con tin ở trong tay bọn khủng bố so với trong tay bọn lưu manh bản địa là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, bọn lưu manh bản địa tuy có hung hãn, nhưng cũng không có biến thái giống như bọn khủng bố, hờ một tí là giết người chặt xác, lại còn mang bản thân ra làm bom thịt.

Bọn lưu manh địa phương tuy rằng linh hoạt giống như cá chạch khiến cho cảnh sát khó có thể nắm được nhược điểm, nhưng chẳng qua là do cảnh sát mất nhắm mắt mở cho qua mà thôi, trong cục cảnh sát, hồ sơ của tất cả bọn lưu manh đều có đầy đủ, thực sự khi xảy ra một chuyện lớn nào đó, bọn họ có thể chạy trốn được sao? Theo nguyên tắc mà nói, cảnh sát dung túng cho bọn lưu manh cũng vì cả hai bên đều đạt được lợi ích, nước quá trong ắt không có cá, bọn họ mặc dù đang dung túng bọn lưu manh, nhưng lại có được rất nhiều đầu mối có giá trị từ đó, bởi vậy sự tồn tại của bọn lưu manh có lợi đến sự giữ gìn trật tự của Hồng Kông.

"A Lăng, chuyện ngày hôm nay thực sự rất cảm ơn người, bây giờ ta sẽ lập tức đến cục cảnh sát Phân Loạn một chuyến, người muốn đi cùng ta, hay muốn trở về tổng khu tây Cửu Long?" Cao Xa Phi có chút ngượng ngùng nhìn Trương Sở Lăng. Trương Sở Lăng vừa mới cho hắn một cái đại ân, nhưng trong nháy mắt lại muốn đem người ta đuổi đi. Ngẫm lại trong lòng cũng có điểm băn khoăn.

Trương Sở Lăng biết Cao Xa Phi chỉ là hỏi cho có mà thôi, hắn lơ đãng cười cười, "Ta còn quay về tổng khu tây Cửu Long, chúc người mã đáo thành công, được rồi, người tốt nhất nên an bài nhân thủ chú ý đến mấy tên lưu manh xung quanh có hành động khác thường nào không. Theo suy đoán của

ta , nhất cử nhất động của cảnh sát chúng ta đều bị đối phương quan sát rồi ."

"Ân. Ta đã biết, cảm ơn đã nhắc nhở ." Cao Xa Phi cảm kích nhìn Trương Sở Lăng , sau đó kêu mấy người bên cạnh cùng đến cục cảnh sát Phân Loan trao đổi một chuyện , rồi mới xoay người cáo từ Trương Sở Lăng .

Nhìn theo bóng lưng vội vã của Cao Xa Phi , ánh mắt của Trương Sở Lăng lại chuyển hướng nhìn về phía tiểu khu Thạch Vĩ . Hắn biết hung thủ tổn không ít tâm tư đối với con tin , mà mục tiêu chân chính của bọn họ chính là thái tử Ả Rập , con tin trong tay hung thủ chỉ là một loại dụng cụ mà thôi .

Khi hung thủ cố ý đem một cánh tay " giao " cho cảnh sát. Trương Sở Lăng liền đã nhìn ra được sự thiếu kiên nhẫn của hung thủ , bọn họ muốn thông qua thủ đoạn này bức bách cảnh sát lựa chọn , đồng thời khiến cho cảnh sát luống cuống, có thể nói là nhất tiễn song điêu.

Sự thật giống như Trương Sở Lăng suy đoán , canh giữ con tin đích thực là do một bang phái ở Phân Loan đảm nhiệm , bọn họ dưới sự dụ dỗ cường bức của "Mèo Rừng " rất nhanh liền khuất phục .

Chỉ cần canh giữ mười mấy người này , bọn họ sẽ có hơn 10 vạn tiền mặt , mà nếu như không nghe theo , sẽ đối mặt với sự nguy hiểm đến tính mạng , sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, bọn họ rất sáng suốt chọn việc canh giữ con tin , theo cái nhìn của bọn họ , chỉ là canh giữ mười mấy người , không có khó khăn gì , lại được một số tiền lớn , sinh ý tốt như vậy biết tìm ở đâu ra a .

Trong lúc bọn lưu canh trông coi con tin , " Mèo Rừng " cảnh cáo bọn họ không được đem chuyện này nói lung tung , nếu không sẽ mất một cánh tay , do đó dưới tình huống phương tiện truyền thông không có công bố thông tin , khiến cho bọn lưu manh không biết được thân phận của những người mà bọn hắn đang canh giữ , chỉ biết là mỗi ngày cho bọn họ ăn qua loa , ba người thay phiên nhau canh giữ trong khoang thuyền , mười mấy người canh chừng bên ngoài , mấy ngày đầu , bọn họ còn có chút khẩn trương , nhưng lại thấy " Mèo Rừng " không có xuất hiện , bọn họ cũng có phần thoải mái , muốn nghe nhạc thì nghe nhạc , muốn chơi đùa thì chơi đùa, không thiếu cái gì , chỉ là nhiệm vụ canh giữ con tin , bọn họ một điểm cũng không dám nơi lỏng .

Chính là vào sáng sớm hôm nay " Mèo Rừng " đột nhiên hạ lệnh cho bọn họ chặt một cánh tay của một tiểu hài tử , lúc đó bọn họ mới ý thức được bản thân chộp vào một đại phiền toái , dưới tình huống đối phương dí súng vào đầu , bọn họ không muốn nghe theo cũng không được .

Sau khi xảy ra sự việc chặt cánh tay kia , bọn lưu manh đột nhiên trở nên khẩn trương , bọn họ cũng không có ra ngoài vui chơi , mà là khẩn trương canh gác bên phía ngoài , rất sợ cảnh sát tìm tới cửa . Do đó khi thấy có người giống như là đến lục soát khoang thuyền , bọn họ liền đem con tin dời đi , đồng thời để lại một chiếc thuyền trống trơn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Biến Cố Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người

Sau khi bản thân cùng một huynh đệ cuối cùng rời đi , ánh mắt của " Mèo Rừng " không khỏi trầm xuống , hắn biết " Huyết Hồ " đi chuyến này , tuyệt đối không có khả năng sống sót trở về , hiện tại cảnh sát Hồng Kông đã xem nhóm người bọn họ là kẻ địch lớn nhất , khẳng định sẽ bố trí rất nhiều cạm bẫy chết người .

Nghĩ tới đây , " Mèo Rừng " cũng không có đặc ý với việc những tính toán trong lòng đã thành công , nhớ tới đám huynh đệ nhiều năm xa cách mình như vậy , hắn cũng cảm thấy xấu hổ cho hành động của mình , đến lúc này , còn suy nghĩ đến việc giữ an toàn cho bản thân , lợi dụng huynh đệ, người như vậy sống còn có ý nghĩa sao ? Đột nhiên trong lúc đó , " Mèo Rừng " dường như đưa ra một quyết định mới , đó chính là không cho " Huyết Hồ " chết một cách vô ích , mình nhất định phải báo thù cho các huynh đệ đã chết , hoàn thành tâm nguyện bao năm qua của bọn họ .

Mười phút sau , " Mèo Rừng " bước ra khỏi phòng với một bộ trang phục mới , chỉ thấy bộ dạng của hắn khoảng chừng 40 tuổi , vóc người cao gầy , bộ dạng thoát nhìn rất nhã nhặn , thế nhưng đôi mắt trũng sâu cùng với cái mũi chim ưng khiến cho vẻ nhã nhặn của hắn lộ ra nét âm hiểm . Nhìn về phía " Yên Hoà " đang nằm quần quai trong phòng không chút lưu luyến , " Mèo Rừng " nhưng chống bước về phía vịnh , nơi này chính là chỗ dựa cuối cùng của hắn , nói không chừng còn có thể dùng để cứu mạng mình cùng " Huyết Hồ " .

Nhưng khi hắn chạy tới vịnh , cảnh tượng trước mắt khiến cho hắn tròn tròn , chỉ thấy đám lưu manh mà bản thân khổng chế đang bị cảnh sát áp giải lên xe , con tin thì ôm lẫn nhau , bọn họ vui mừng vì đã có cơ hội lại được nhìn thấy ánh mặt trời .

Nhìn đám cảnh sát với ánh mắt oán độc không cam lòng , " Mèo Rừng " nhanh chóng biến mất trong đám người , phảng phất giống như là chưa từng xuất hiện qua .

Tổng khu tây Cửu Long , Quách Quân Vĩ đã chính thức tuyên bố việc Trương Sở Lăng cùng lb được điều tạm thời sang tổ trọng án , cùng lúc đó , lưu tuần hi cùng Đường dừng tạm thời bị điều tới SDU. Ngoài hắn ra thành viên của PTU cũng bị điều đến các bộ phận khác , tất cả mọi người đều bị vụ việc

của thái tử Ả Rập làm cho bận rộn cả lên .

"A Lăng, vừa rồi Cao Xa Phi mới gọi cho ta, ta rất cảm ơn người, toàn bộ con tin đã được cứu. Hẳn hiện tại đang đưa tiểu Tuấn đi bệnh viện." Với việc lập công cho tổ trọng án, Quách Quân Vĩ vui vẻ nhìn Trương Sở Lăng cười nói.

Khi nhận được điện thoại của Cao Xa Phi. Phản ứng đầu tiên của Quách Quân Vĩ chính là cảm thấy khó tin, sau đó là tận lực bồi tiếp không ngừng, bọn họ hưng phấn mà cúp điện thoại, rất nhanh liền truyền cái tin tốt này đi, mà Trương Sở Lăng cũng là người biết cuối cùng.

Tuy rằng đã sớm biết con tin chắc chắn sẽ được cứu ra, lúc này khi nghe được tin. Trong lòng của Trương Sở Lăng mới thở phào, nếu có thể cứu con tin ra một cách dễ dàng như vậy. Chỉ ít có thể chứng minh một việc, đó chính là nhân thủ của hung thủ không nhiều, có khả năng chỉ là mấy thành viên còn sót lại của tổ chức "Cách Mạng Đỏ".

"Người của chúng ta không có tổn thất gì chứ?" Trương Sở Lăng thân nhiên hỏi, biểu hiện sự quan tâm của bản thân.

"Ân, Cao Xa Phi cảm thấy kinh ngạc chính là. Không có xuất hiện xung đột giống như trong dự đoán, hung thủ thủy trung không có xuất hiện, mà đám lưu manh kia vừa mới thấy cảnh sát đã cuống cả lên. Căn bản là không dám phản kháng, do đó việc cứu con tin cũng trở nên dễ dàng hơn." Quách Quân Vĩ vui vẻ nói.

Bất quá khi hắn chú ý đến vẻ mặt tươi cười của Trương Sở Lăng, Quách Quân Vĩ cười xấu hổ, việc cứu con tin thực sự dễ dàng sao, vậy tại sao cảnh sát tìm suốt 3 ngày mà vẫn không thu hoạch được gì, nếu không có Trương Sở Lăng ra tay, phỏng chừng bây giờ cảnh sát tìm kiếm trong sương mù, nghĩ tới đây, Quách Quân Vĩ rất sáng suốt chuyển đề tài.

"A Lăng, người cảm thấy kế hoạch hành động của chúng ta thế nào, hung thủ có tự chui đầu vào lưới hay không?" Kỳ thực toàn bộ kế hoạch hành động đã được trải qua nhiều lần thảo luận của các quan chức cấp cao trong tổ trọng án và PTU, Quách Quân Vĩ sở dĩ hỏi Trương Sở Lăng, cũng chính là muốn trong lòng có một sự bình ổn mà thôi, dù sao Trương Sở Lăng cũng đã có biểu hiện xuất sắc ngoài sự dự đoán của mọi người.

Trương Sở Lăng nghe qua thấy toàn bộ hành động lần này được an bài rất tỉ mỉ, tuy rằng kế hoạch không tính là hoàn mỹ, với tình huống hiện tại mà nói thì cũng là tốt nhất rồi, do đó sau khi nghe Quách Quân Vĩ nói xong, hắn cũng không có đưa ra ý kiến gì khác, mà chỉ gật đầu.

"Có một việc chúng ta cần phải chú ý chính là, do hung thủ đích thân động thủ, có khả năng là bọn họ thiếu nhân thủ, nên có thể sẽ sử dụng xã hội đen của địa phương làm pháo hôi, tốt nhất chúng ta nên tăng cường giám sát đám xã hội đen." Trương Sở Lăng suy nghĩ một chút rồi nói ra phán đoán của bản thân.

Quách Quân Vĩ nghe vậy ngẩn ra, bất quá cũng hiểu được ý của Trương Sở Lăng, hắn cười cười vỗ vai Trương Sở Lăng, sau đó nhanh chóng đi về phòng làm việc của mình, có thể thấy được là hắn đi bố trí nhân thủ.

Tất cả nhân viên, được chia ra làm hai tổ, một tổ hộ tống "thái tử Ả Rập" đi sân bay, tổ còn lại vẫn ở chỗ cũ bảo vệ an toàn cho thái tử Ả Rập.

Vì không để hung thủ nhìn ra được sự thực, lực lượng cảnh sát bố trí ở sân bay không thể tùy ý, tuy rằng việc "thái tử Ả Rập" ra sân bay cũng chỉ là một cái bẫy, nhưng cũng có khả năng xuất hiện giao tranh bằng súng đạn, do đó đại đa số nhân viên hộ tống đều là người giàu kinh nghiệm chiến đấu của SDU.

Lực lượng bảo vệ an toàn của thái tử Ả Rập càng không được sơ suất, dù sao dưới tình huống này, việc phân tán cảnh lực cũng có nghĩa độ mạo hiểm sẽ cao hơn.

Quách Quân Vĩ suất lĩnh đại đa số thành viên PTU đi bảo vệ "thái tử Ả Rập" ra sân bay, vì để sự việc càng giống thật, bọn họ phải làm như thế, mà Trương Sở Lăng cùng với tổ trọng án của Lưu Ngạn Bác, lại trấn giữ chỗ này, nhận trọng trách bảo vệ thái tử Ả Rập.

Vốn Lưu Ngạn Bác cảm thấy có điểm áp lực khi nhận nhiệm vụ này nhưng sau khi nghe Trương Sở Lăng sẽ được điều đến, tâm tình của hắn liền trở nên thoải mái hơn, có Trương Sở Lăng cùng bản thân hắn trấn thủ, thành công tự nhiên sẽ lớn hơn rất nhiều, chính hắn cũng không biết loại tự tin này từ đâu mà có.

Thời gian từ từ trôi qua, mắt thấy sắp đến thời gian ăn tối, mà hung thủ lại không có lộ diện, mà lúc này "thái tử Ả Rập" lại sắp lên máy bay, Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác vẫn luôn giữ liên lạc, trong lòng bọn họ cũng không khỏi có chút nghi ngờ, lẽ nào hung thủ lại quên đi việc mình cần làm sao?

Bất quá sau khi cứu được con tin, tương đương với là việc cảnh sát đã thắng một ván, trong lòng bọn họ cũng không có áp lực giống như lúc trước, do đó mọi người đều chấp hành nhiệm vụ của mình đau vào đấy, cũng không có biểu hiện bất an cùng buồn bực gì, bọn họ phi thường rõ ràng, bản thân phải đối mặt với loại người gì, một khi bản thân sơ ý, liền có thể sẽ mất mạng a.

Quách Quân Vĩ nghe thấy âm thanh thông báo của sân bay, lại nhìn thấy đại sảnh sân bay vẫn tĩnh mịch như cũ, hắn bắt đầu do dự, trong suy đoán của cảnh sát, bản thân nhóm người khi trên đường đến sân bay sẽ lọt vào ổ mìn phục của hung thủ, vì thế bọn họ trên đường đi đã chuẩn bị tinh thần, chính là trên đường đến sân bay, không có gặp phải hung thủ, điều này thực sự vượt qua sự mong đợi.

Mà sau khi xảy ra vụ việc bắt cóc thái tử Ả Rập ở sân bay, đặc công sân bay được tăng cường nhiều hơn, đặc biệt là đối với hành động lần này, lực lượng bảo vệ sân bay nhiều hơn bình thường gấp bội, hiện tại căn bản là hung thủ không có khả năng trà trộn vào được, bởi vì bất luận là hành khách nước có quốc tịch nước ngoài nào bị tình nghi, đều bị nhân viên sân bay "nhiệt tình" giúp đỡ lên máy bay rồi khỏi Hồng Kông.

Thời gian trôi qua càng lâu, trong lòng Quách Quân Vĩ lại càng bất an, hiện tại hẳn bắt đầu lo lắng tổ trọng án bên kia sẽ xảy ra chuyện, chính là sau khi nói chuyện cùng với Lư Ngạn Bắc, biết được tổ trọng án bên kia không có xảy ra chuyện gì.

"Quách Sir, đã đến lúc phải đăng ký, người xem chúng ta có đăng ký hay không?" Quách Quân Vĩ đang suy nghĩ xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một người đến hỏi.

Quách Quân Vĩ nghe vậy cả kinh, đã đến lúc đăng ký sao? Cái miệng của hắn chợt hiện lên một tia cười khổ, thái tử Á Rập thật không có xuất hiện ở đây, đăng ký làm gì a, lẽ nào đi Á Rập du lịch sao?

Hắn phát phát tay, ra hiệu đợi một chút, dù sao sân bay cũng đầy thời gian đăng ký sớm nửa giờ, hiện tại mình còn có nửa giờ để kéo dài thời gian.

Tổng khu tây Cửu Long, Lư Ngạn Bắc lo lắng đi tới đi lui trong phòng làm việc, Trương Sở Lăng cũng ngồi ở trong phòng làm việc, thế nhưng hắn lại giống như một nhà sư đang ngồi thiền, cũng không có nhúc nhích, trên mặt thủy chung một mảnh bình tĩnh, nếu ánh mắt của Lư Ngạn Bắc không thấy thân hình cao lớn của Trương Sở Lăng, hẳn cũng hoài nghi việc Trương Sở Lăng có đứng trong phòng làm việc hay không nữa.

Lúc này Lư Ngạn Bắc cũng có điểm tức giận, bất quá khi thấy hiện tại Trương Sở Lăng không có chút biểu hiện nóng nảy nào, hắn cũng chịu thua.

Kỳ thực sự việc hiện tại cũng hợp với ý của hắn, ai thiếu kiên nhẫn, người đó sẽ thua. Đạo lý này trong lòng Lư Ngạn Bắc cũng rất rõ ràng, chính là sự thật bao giờ cũng khó khăn hơn.

Nhìn sắc trời đã chuyển thành màu đen, Lư Ngạn Bắc rốt cục nhìn không được đành lên tiếng, "A Lăng, thời gian trôi qua lâu như vậy, lão Quách bên kia hẳn là muốn lên máy bay, nhưng hung thủ lại không có xuất hiện, người nói là có chuyện gì xảy ra không?"

Trương Sở Lăng nghe thấy trong lời nói của Lư Ngạn Bắc có chút nóng nảy, mỉm cười nói, "Nguyên nhân hung thủ không xuất hiện có rất nhiều, có thể là bọn hắn nhìn ra được kế hoạch của ta; cũng có thể là bọn họ xảy ra chuyện gì đó, căn bản là không có biện pháp xuất hiện; cũng có thể là bọn họ đã quên kế hoạch muốn báo thù rồi..."

Nghe được Trương Sở Lăng phân tích vài khả năng có thể xảy ra, miệng Lư Ngạn Bắc há to ra, nhưng cũng không có lên tiếng phản đối, chính xác, hung thủ cũng không phải là người biểu diễn, không phải phải dựa vào kịch bản để biểu diễn a, hiện tại kịch bản là do cảnh sát tự biên tự diễn, hung thủ chỉ là người ngoài mà thôi, bọn họ dựa vào cái gì để yêu cầu cảnh sát phối hợp?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Thời Điểm Động Thủ Thích Hợp Nhất

"Đại ca, người lại cứu Huyết Hồ một mạng." Huyết Hồ đứng bên cạnh Mèo Rừng gầm gào yếu ớt nói.

Kỳ thực trong khoảnh khắc bước ra khỏi cửa, hắn đã tin chắc rằng mình phải chết, do đó cả người hắn buột đầy thuốc nổ, hơn nữa trên người mang theo rất nhiều súng, chuẩn bị để thay đổi khi hết đạn, tiết kiệm thời gian nạp đạn, theo cái nhìn của hắn, bản thân cho dù có chết, cũng phải kéo theo mấy người đi cùng, khi nhìn thấy đội cảnh sát hộ tống "thái tử Á Rập" đến cầu Đại Mã, Huyết Hồ liền lấy súng ra, nhưng trong thời khắc mấu chốt lại bị cuộc điện thoại của Mèo Rừng chặn lại.

Mèo Rừng chỉ nói một câu, Huyết Hồ lập tức chấm dứt hành động của bản thân. "Hủy bỏ hành động, thái tử Á Rập không có đến sân bay."

Huyết Hồ cũng không có hỏi vì sao Mèo Rừng lại biết thái tử Á Rập lại không có đến sân bay, hắn chỉ là lựa chọn tin tưởng vô điều kiện.

Đến địa điểm gặp mặt mà Mèo Rừng đã thông báo, khi Huyết Hồ thấy phiên dịch viên của thái tử Á Rập, ánh mắt của hắn sáng ngời, rốt cuộc hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Trước mặt Huyết Hồ, Mèo Rừng lấy điện thoại di động từ phiên dịch viên của thái tử Á Rập, tuy rằng ở đâu kia thái tử Á Rập nói mình đang ở phi trường, thế nhưng theo Mèo Rừng đã nhanh chóng phát hiện tín hiệu của điện thoại di động mà thái tử dùng đang còn ở Thạch Vĩ.

Đối mặt với vô số tuyệt chiêu của Mèo Rừng, trong lòng Huyết Hồ càng bội phục Mèo Rừng hơn, "Đại ca, chúng ta hiện tại nên làm gì?"

Con mắt Mèo Rừng hơi khép lại một chút, nửa ngày sau mới chậm rãi nói, "Nếu này cảnh sát muốn chơi đùa, chúng ta sẽ chơi đùa cùng bọn họ."

Khi thấy đã qua thời gian đăng ký, mà hung thủ vẫn không có xuất hiện, Quách Quân Vĩ biết, mưu kế của cảnh sát khẳng định đã bị hung thủ phát hiện, hắn phát phát tay. Đem tất cả triệu tập lại một chỗ, chuẩn bị trở về tổng khu tây Cửu Long.

Lúc này ở tổng khu tây Cửu Long, Lưu Ngạn Bác cũng biết hành động lần này của cảnh sát đã thất bại hoàn toàn, nhìn về mặt bình tĩnh của Trương Sở Lăng, Lưu Ngạn Bác rất muốn hỏi hắn một câu, "Người không phải nói trước khi trời tối có thể bắt được hung thủ sao. Hiện tại hung thủ ở nơi nào?"

Chính là Lưu Ngạn Bác lại không có đem nhưng lời này nói ra, hung thủ không có xuất hiện. Chỉ có thể nói hung thủ quá giỏi hoạt, Trương Sở Lăng cũng nói mưu kế của bản thân không có vấn đề gì, hơn nữa hắn dự đoán trong lòng Trương Sở Lăng cũng không có để chịu chút nào.

Bầu không khí trong phòng có điểm áp lực, khiến cho người ta khó thở, thế cho nên khi cửa phòng làm việc bị người ta mở ra, Lưu Ngạn Bác bị giật mình.

Trông thấy vẻ mặt lo lắng của thư ký. Lưu Ngạn Bác tức giận nói, "Ta không phải có gọi thức ăn nhanh. Tại sao lại mang vào?" Hắn sờ đi hỏi như vậy, là bởi vì vài giờ trước thư ký này có vào hỏi hắn là mọi người trong cục cảnh sát theo từng nhóm đã chỉ định sẽ ra ngoài ăn cơm, hay là sẽ gọi thức ăn nhanh.

"Lưu sir, thái tử Á Rập vừa mới nhận một cuộc điện thoại, người có cần qua xem một chút hay không?" Nữ thư ký xinh xắn khi thấy bộ dạng tức giận của cấp trên mình. Sở hãi rụt cổ lại, do dự một chút rồi cũng nói ra nguyên nhân mà mình đến.

Lời nói của nữ thư ký khiến cho Lưu Ngạn Bác cùng Trương Sở Lăng bật dậy, bọn họ không nói câu nào liền chạy như bay đến gian phòng mà thái tử Á Rập đang ở.

Khi bọn họ chạy đến phòng của thái tử Á Rập. Lại phát hiện thái tử Á Rập đã cúp điện thoại, nhìn thấy Trương Sở Lăng đến, biểu hiện của thái tử Á Rập vô cùng nhiệt tình.

"Trương, người đã đến rồi à, ta muốn nói cho người biết một tin tốt, phiên dịch viên của ta không xảy ra chuyện gì, hắn lập tức sẽ trở về." Có thể thấy được sự hưng phấn trong lời nói của thái tử Á Rập.

"Thái tử, chúc mừng người, về sau người sẽ không cần một người phiên dịch kém cỏi như ta nữa." Trương Sở Lăng cười cười, biểu đạt sự chúc mừng của bản thân.

"Không, trương, người là phiên dịch tốt nhất, nga, ta nói sai rồi, người là bằng hữu tốt nhất, về sau khi có điều kiện ta sẽ mời người đến quốc gia của ta chơi." Thái tử Á Rập nghe Trương Sở Lăng nói thế, rất sợ Trương Sở Lăng hiểu lầm, hắn vội vã biểu đạt tấm lòng của mình đối với Trương Sở Lăng.

"Cảm ơn người, có thể cho ta biết người và phiên dịch kia nói về chuyện gì không?" Trương Sở Lăng liền đi vào vấn đề chính.

"Trương, việc này rất quan trọng sao, người yên tâm đi, ta nhớ rất kỹ những gì người nói với ta, ta nói ta đang ở sân bay, phải trở về nước ngay lập tức, kêu hắn nhanh chóng trở lại" Thái tử Á Rập kêu gọi nói.

"Sau đó, người còn nói gì khác không, hắn còn nói gì nữa không?" Trương Sở Lăng tiếp tục hỏi.

"Ta không nói gì thêm à, ta chính là rất nghiêm túc dựa theo sự giao phó của người, phối hợp với hành động của cảnh sát các người. Phiên dịch của ta nói hắn sẽ lập tức đến, sau đó liền cúp điện thoại... Ta nghĩ hắn là các đồng sự của người ở sân bay có lẽ đã gặp được hắn, kêu bọn họ mau chóng mang phiên dịch của ta tới đây đi." Lời nói của thái tử Á Rập như muốn tranh công vậy.

Trương Sở Lăng nghe vậy, có điểm dở khóc dở cười, xem ra sự phản ứng đầu óc của thái tử Á Rập có điểm chậm chạp, phiên dịch viên của hắn xảy ra chuyện mà còn chưa phát hiện ra.

Miệng đáp ứng yêu cầu của thái tử Á Rập, Trương Sở Lăng cùng Lưu Ngạn Bác rời phòng của hắn. Trương Sở Lăng đem đoạn đối thoại giữa thái tử Á Rập cùng phiên dịch kia nghe lại một lần, mới lên tiếng nói, "Phiên dịch kia khẳng định là đang nằm trong tay hung thủ, nếu không sẽ không có biểu hiện dị thường như vậy, ngay cả đi chuyển bay nào cũng không hỏi, liền đã nói bản thân sẽ đến ngay lập tức."

"Việc này cũng không thể chính xác được, vạn nhất phiên dịch kia quen thuộc với các chuyến bay từ Hồng Kông đến Á Rập thì sao?" Lưu Ngạn Bác nghe vậy liền đưa ra một ý kiến khác.

Trương Sở Lăng chỉ chỉ thời gian trên tường, "Đây không phải là vấn đề quen thuộc hay không quen thuộc à, mấu chốt chính là phiên dịch kia không có nói mình đang ở nơi nào, cũng không có nói thái tử Á Rập chờ hắn, càng không giải thích nguyên nhân hắn đột nhiên biến mất, người cảm thấy việc này bình thường sao?"

Lưu Ngạn Bác vừa nghe như vậy liền sáng tỏ, hai người đó có thân phận gì, nếu như là hai bằng hữu phi thường thân nhau, nói một câu "Ta lập tức tới" khẳng định sẽ không có vấn đề gì, nhưng đây một là thái tử, một là người phiên dịch, giữa họ toàn tại rất nhiều lễ tiết à.

Nghĩ tới đây, Lưu Ngạn Bác nhìn Trương Sở Lăng đầy bội phục, hắn thật cẩn thận à, từ nơi này sao có thể phát hiện ra nhiều chi tiết như vậy.

"Vậy theo ý người, phiên dịch kia sẽ đến chỗ chúng ta, hay là sẽ đi đến sân bay quốc tế?" Lưu Ngạn Bác nhìn không được đưa ra nghi vấn trong lòng.

"Nếu có thể khẳng định phiên dịch kia xảy ra vấn đề, mà phiên dịch kia lại thông qua phương thức bí mật ám chỉ cho chúng ta, có thể nhìn ra được phiên dịch kia mất tích hai ngày nay là chuyện ngoài ý muốn, hắn rơi vào tay hung thủ cũng là do ngẫu nhiên mà thôi." Trương Sở Lăng nhìn về mặt kỳ vọng của Lưu Ngạn Bác một chút, hắn cười cười, nói, "Do đó hiện tại phiên dịch kia không phải muốn đi đâu là đi, mà là hung thủ muốn hắn đi chỗ nào thì hắn đến chỗ ấy."

Nghe xong Trương Sở Lăng nói, mặt Lưu Ngạn Bác chợt đỏ lên, đạo lý dễ hiểu như vậy mà bản thân mình không nghĩ ra, không nghĩ tới việc đứng cạnh Trương Sở Lăng đã khiến cho mình có tâm lý ý lại, vấn đề gì cũng nhìn không được điều hỏi Trương Sở Lăng trước, đều là do lão Quách gây ra, không có việc gì lại bảo bản thân mình cùng Trương Sở Lăng thương lượng làm gì.

Bất quá rất nhanh thần sắc của Lưu Ngạn Bác bỗng trở nên nghiêm túc hơn, nếu hung thủ biết việc phiên dịch viên kia gọi điện cho thái tử Á Rập, nói cách khác hẳn hoàn toàn nhìn thấu được kế hoạch của cảnh sát, như vậy nhóm của lão Quách ở sân bay đã không còn chút tác dụng nào cả, nghĩ tới đây, hắn lấy điện thoại di động ra để chuẩn bị gọi Quách Quân Vĩ trở về.

Chính là không đợi đến Lưu Ngạn Bác bấm số điện thoại, điện thoại của hắn đã đổ chuông, nghe thấy đã qua thời gian đăng ký, Quách Quân Vĩ đang trở về tổng khu tây Cửu Long, lúc này Lưu Ngạn Bác mới phát hiện bản thân không để ý đến thời gian, hắn nói với Quách Quân Vĩ một chút về suy đoán của Trương Sở Lăng, sau đó liền cúp máy.

Sau khi cúp máy, trong lúc nhất thời Lưu Ngạn Bác cảm thấy cảnh sát đã tốn công vô ích, nếu hung thủ nhìn thấu được cái bẫy do bọn họ bố trí, bọn họ chắc chắn sẽ không áp dụng việc này được thêm lần nào nữa.

Quay đầu thấy Trương Sở Lăng giống như chưa có chuyện gì xảy ra, Lưu Ngạn Bác thật muốn đập một cái vào đầu hắn, rốt cuộc trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì, thế nào lại không có một chút tâm tình không bình ổn như vậy.

"À lẽ, chúng ta hiện tại lại trở về thế bị động." Lưu Ngạn Bác cười khổ nói, "Nếu ngày hôm nay không có gì chuyện, mọi người hãy giải tán đi, ngày mai sẽ nghĩ biện pháp."

"Phải nói chúng ta từ trước đến giờ chưa từng nắm thế chủ động, đương nhiên, người đã muốn chúng ta bố trí một cái bẫy để dụ hung thủ vào để cho chúng ta nắm thế chủ động, coi như ta chưa nói gì. Bất quá, người cảm thấy bị động và chủ động có sự phân chia giới hạn rõ ràng sao, chỉ cần chúng ta bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng, như vậy chúng ta sẽ luôn luôn chủ động." Trương Sở Lăng tự nhiên nhìn thấu sự sa sút tinh thần của Lưu Ngạn Bác, liền an ủi.

Bất quá suy nghĩ nghiêm túc một chút, tình cảnh hiện tại của cảnh sát quả thực không tốt chút nào, lúc này đây đối phó với hung thủ quá khó khăn, lẽ nào hung thủ một ngày còn chưa xuất hiện, cảnh sát vẫn phải bảo hộ thái tử Á Rập sao? Phải biết rằng nhân thủ của tổ bảo vệ nhân vật quan trọng G4 không đủ a, chính là các lực lượng cảnh sát khác cũng rất căng thẳng.

"Không cần người an ủi ta, mấy phần từ khủng bố đó chưa là gì đối với ta đâu, nói như thế nào ta cũng đã trải qua mưa bom bão đạn." Lưu Ngạn Bác cười cười, tinh thần thoát nhìn cũng tốt hơn nhiều.

Trương Sở Lăng kéo rèm cửa nhìn ra ngoài một chút, "Ta không phải đang an ủi người, mà là nói hiện tại người không nên thả lỏng tinh thần, nếu như ta à hung thủ, hiện tại chính thời điểm động thủ tốt nhất."

Lưu Ngạn Bác nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của Trương Sở Lăng, hắn cảm giác là lạ, đó chính là Trương Sở Lăng tựa như không giống với người khác, lúc mọi người khẩn trương, lại giống như người không thấy chuyện gì xảy ra, lúc tất cả mọi người buông lỏng, thế nhưng hắn lại trở nên khẩn trương, chỉ là, lời nói của hắn lúc này có thể tin được không?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Sự Biến Mất Thần Bí Của Thái Tử Á Rập

"Đã có thức ăn, Lưu Sir, người muốn ra ngoài ăn cùng mọi người, hay muốn ta đem vào?" Nữ thư ký xinh xắn lại mở cửa tiến vào một lần nữa, nàng lễ phép hướng Trương Sở Lăng cười cười, giống như là chào hỏi, sau đó mới hỏi Lưu Ngạn Bác.

Lưu Ngạn Bác nhìn Trương Sở Lăng một chút, thấy hắn không có ý kiến gì, liền mở miệng đáp, "Ra ngoài ăn đi, có thể cùng mọi người nói chuyện, thả lỏng tâm tình một chút."

Trương Sở Lăng nghe vậy liền đứng lên, cùng Lưu Ngạn Bác đi đến phòng khách phía bên ngoài, chỉ thấy mọi người trong tổ trọng án đã dọn xong đồ ăn lên bàn, đang cười nói hi ha, thấy Trương Sở Lăng cùng Lưu Ngạn Bác tới, bọn họ cùng lên tiếng chào, sau đó ào ào nhường chỗ cho Lưu Ngạn Bác cùng Trương Sở Lăng.

Trương Sở Lăng mỉm cười cảm ơn, ánh mắt lại trong lúc vô ý đảo qua người đưa thức ăn, trực giác nói cho Trương Sở Lăng, người đưa thức ăn kia tuyệt đối không đơn giản, bởi vì truy cầu cuộc sống thông thường, hoặc là do cuộc sống bức bách, hoặc là không có bản lĩnh gì, chính là người đưa thức ăn này lại khiến cho hắn có cảm giác nhìn không thấu.

"Người đưa thức ăn này , các người có biết không ?" Thấy người đưa thức ăn đi ra ngoài , Trương Sở Lăng mới lên tiếng hỏi.

"Quán ăn này bình thường vẫn đưa thức ăn cho chúng ta , bắt quá người này rất lạ , hẳn nói hẳn là người làm mướn mới được quán ăn thuê ." Một thành viên trong tổ trọng án nghe vậy liền lên tiếng trả lời .

"Các người chờ đã , trước tiên không nên ăn , cơm này có khả năng có vấn đề !" Trương Sở Lăng vừa nghe là người mới , hẳn lập tức lên tiếng ngăn mọi người lại .

Mọi người đáng lẽ đều đã mở hộp ra để chuẩn bị ăn , nghe được Trương Sở Lăng nói đều ngừng lại .

"Lão huynh, đừng đùa như vậy được hay không , sẽ chết người đó ." Một thành viên trong tổ trọng án cười cười nói . Không có nghe theo liền húp cần một nửa thìa canh bỏ vào miệng , đồng thời khen, "Thức ăn hôm nay ngon quá , mọi người nhanh động đũa đi a ."

Nhưng khi thấy tất cả mọi người đều chăm chú nhìn hẳn , trong tay cũng không có động tác gì . Thành viên của tổ trọng án kia cảm thấy là lạ , hẳn nhìn Trương Sở Lăng một chút . Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trương Sở Lăng , "Uy, lão huynh, chúng ta đều đói bụng đã nửa ngày, không nên lấy chuyện này ra đùa được không , không ăn cơm thực sự sẽ..."

Lời của hẳn còn chưa nói xong . Người đã "phanh" một cái ngã xuống . Hẳn không biết là , mọi người sợ dĩ nhìn hẳn mà không có động đũa . Là bởi vì mọi người phát hiện thần sắc nghiêm túc cùng khẩn trương của Trương Sở Lăng , do đó hoài nghi lời nói của Trương Sở Lăng là thật , dù sao bây giờ là thời kịc đặc biệt , thế nhưng hẳn vẫn cúi đầu , nên xem những lời nói của Trương Sở Lăng là những lời nói đùa .

Nhìn đồng sự của mình vừa mới húp một ngụm canh , chưa kịp nói được đến hai câu . Người đã ngã gục xuống, người của tổ trọng án liền cảm thấy sự việc không đúng .

"Khai Minh , Hải Đào, hai người các người lập tức đưa Sáu tử đi bệnh viện. Còn lại theo ta ." Lưu Ngạn Bác vào lúc này liền đưa ra quyết định của người lãnh đạo , an bài hành động của mọi người đầu vào đây , đối với Trương Sở Lăng, hẳn cũng không có an bài chuyện gì , hẳn biết Trương Sở Lăng lúc này hẳn là phải biết làm gì hơn so với hẳn .

Thấy hung thủ lại hạ thủ nhanh như vậy , hơn nữa là lại dụng thủ đoạn này , Trương Sở Lăng cũng bắt đầu nghiêm túc hơn , bản thân nhóm người trăm phương ngàn kế bày mưu với hung thủ , làm sao hung thủ không hao tổn tâm cơ để tìm tòi thông tin về cảnh sát được chứ , đối phương ngay cả quán ăn mà cảnh sát có khả năng gọi thức ăn cũng biết , bọn họ rốt cuộc còn biết những gì về cảnh sát đây ?

Sau khi rời phòng khách , Lưu Ngạn Bác lại an bài mọi người chia làm hai đường, một nhóm hướng đến các phòng tìm kiếm tung tích hung thủ , nhóm còn lại nhanh chóng hướng đến phòng của thái tử Á Rập .

Đương nhiên Trương Sở Lăng chọn hướng đi đến phòng của thái tử Á Rập , dù sao mục đích chính của hung thủ chính là thái tử Á Rập , hơn nữa đối phương còn gặp được một cái kỳ ngộ rất tốt -- lúc này lực lượng cảnh sát đang phân tán , Quách Quân Vĩ cùng nhân viên SDU đang ở sân bay , lực lượng bảo vệ thái tử , cũng chỉ còn có tổ bảo vệ nhân vật quan trọng G4 cùng người của tổ trọng án .

"Hi vọng tất cả còn kịp!" Trông thấy Lưu Ngạn Bác suất lĩnh mười mấy người chạy về phía trước , Trương Sở Lăng theo sau với một loại cước bộ quỷ dị , thân thể không tuân theo quy luật vận động để hung thủ không có cách nào tập trung vào thân thể của mình , đây một loại cước bộ mà Trương Sở Lăng luyện được từ chiến trường giữa sự sống và cái chết .

Khi trông thấy mọi người muốn lên lầu , Trương Sở Lăng đột nhiên thấy trần trần hành lang có một vật thể nhỏ màu đen , hơn nữa nó còn bốc lên hơi nước , Trương Sở Lăng trong nháy mắt liền hô lớn , "Năm xuống!"

Khi Trương Sở Lăng hô hai tiếng này , cũng là lúc khoả bom kia rơi từ trần nhà xuống , vừa lúc rơi trúng vào đám người

Trông thấy mọi người sẽ bị trái bom rơi trúng , thời khắc mấu chốt Trương Sở Lăng bỏ qua bộ đàm của bản thân , lúc này, khi mọi người nghe được thanh âm của Trương Sở Lăng thì không có năm xuống , mà là nghi hoặc nhìn

Nhìn lại , sau đó nghe thấy trọng bộ đàm Trương Sở Lăng nói trên đầu mình đang có bom rơi xuống , trong lúc nhất thời, mọi người chợt hoảng sợ , cả đám sững sờ không có một chút phản ứng nào , hơn nữa tất cả mọi người đang chen chúc nhau trên một hành lang chật hẹp , hai bên lại đều là tường, căn bản là không có chỗ để trốn .

Sự tuyệt vọng hiện lên trong lòng mọi người, lẽ nào cứ như vậy mà chết sao ?

"Năm xuống!" Trương Sở Lăng hô to một tiếng , đồng thời móc súng của mình ra hướng lên trên nổ một phát súng .

"Ba" một tiếng tiếng súng dường như khiến cho mọi người giật mình tỉnh giấc , lúc này bọn họ cũng bất chấp mệnh lệnh của Trương Sở Lăng có đúng hay là sai đi nữa , đều lựa chọn làm theo , thế nhưng đầu bọn họ vẫn ngẩng lên , mắt nhìn thấy một cái bộ đàm bay về phía quả bom , sau đó quả bom bị cái bộ đàm đập trúng bay đến cuối hành lang

Giờ khắc này, mọi người cảm giác mình giống như vừa từ quỷ môn quan trở về , thân thể mọi người đều đầm mồ hôi .

Nghe thấy một tiếng "ầm" thật lớn , bọn họ mới xoa xoa cái tai , bò dậy từ mặt đất , nhìn thấy cái tường bị sụp cùng đồng thủy tinh nát bấy kia , trong lòng mọi người đều khiếp sợ , tánh mạng con người thật đúng là yếu đuối a, vừa rồi nếu không có Trương Sở Lăng ra tay cứu giúp , bản thân bọn họ

phòng chừng đã chết hết rồi .

Tất cả mọi người trong tổ trọng án đều nhìn Trương Sở Lãng đầy cảm kích , trong đó có nhiều người lúc trước vẫn khinh thường Trương Sở Lãng , cùng với đó kị Trương Sở Lãng may mắn gặp phải cầu thi vận nên mới có thể được điều tạm thời đến tổ trọng án , nhưng lại có thể thân cận đi cùng với cấp trên của họ như vậy .

Trương Sở Lãng lúc này lại không có thời gian đi trấn an mọi người , mà là nhanh chóng hướng về căn phòng của thái tử mà chạy đến .

Thấy Trương Sở Lãng đi chuyển , mọi người trong tổ trọng án mới nhớ đến nhiệm vụ của mình , đồng loạt chạy theo Trương Sở Lãng .

Khi Trương Sở Lãng lên hết cầu thang thì thấy một cỗ thi thể , cũng không có xem qua . Từ lúc hung thủ mới nhô đầu ra , hắn liền đã nhìn thấu hung thủ này chính là Huyết Hồ , Huyết Hồ có mái tóc vàng giống với Lạc Tai Hồ , do đó Trương Sở Lãng mới không do dự liền nổ súng , khiến cho hắn không nghĩ tới chính là, tên Huyết Hồ này lại phản ứng chậm đến như vậy , liền bị bắn thân bắn trúng , bất quá suy nghĩ một chút về tình cảnh lúc đó , trong lòng Trương Sở Lãng cũng biết Huyết Hồ chết như vậy cũng có chút oan uổng , phòng chừng hắn cho rằng tất cả mọi người đã bị trái bom làm cho hoảng loạn , không có khả năng chú ý tới sự xuất hiện của hắn .

Trương Sở Lãng không nhìn qua thi thể cũng không đại biểu cho việc người của tổ trọng án không quan sát thi thể , khi Trương Sở Lãng vượt qua cỗ thi thể , Lưu Ngạn Bác an bài hai người canh giữ hiện trường , đồng thời thông báo đến khoa pháp y, sau đó mới tiếp tục đuổi theo Trương Sở Lãng.

Trương Sở Lãng cảm thấy quái dị chính là, khi hắn chạy đến phòng thái tử Ả Rập , thành viên của G4 lại canh giữ rất chặt chẽ , giống như là không có phát sinh ra việc gì vậy , khi thấy Trương Sở Lãng xông đến , bọn họ cùng hỏi, "Chuyện gì xảy ra?"

Hiển nhiên, bọn họ cũng nghe thấy tiếng súng cùng tiếng bom, chẳng qua là bởi vì trên người còn có nhiệm vụ , bọn họ không dám tùy tiện rời khỏi vị trí của mình mà thôi .

Trương Sở Lãng quan sát về mặt của thành viên G4 , trong lòng âm thầm cảm thán tố chất của bọn họ quá tốt , "Hung thủ xuất hiện , thái tử có sao không ?"

"Sau khi chúng ta nghe thấy tiếng súng , lập tức có đồng nghiệp tiến vào , thái tử hẳn là không sao , nếu như thái tử có chuyện gì thì đồng nghiệp của chúng ta hẳn đã thông báo rồi ." Một thành viên G4 lên tiếng trả lời , cả ngày thấy Trương Sở Lãng cùng nhóm người Quách Quân Vĩ ở một chỗ , cho dù là người mù thì bọn vẫn thấy được tiền đồ của Trương Sở Lãng là vô hạn , do đó hiện tại bọn họ không vì việc việc trang phục tuần cảnh mà coi thường hắn .

"Người xác nhận đồng nghiệp của người vào bên trong ?" Nhân thân của Trương Sở Lãng quái dị hỏi thăm .

Thấy thành viên của G4 đều gật đầu , trong lòng Trương Sở Lãng hiện lên cảm giác bất an , nếu như thái tử không có chuyện gì xảy ra , đồng nghiệp của hắn chỉ cần vào hỏi thăm một tiếng sẽ trở ra liền , chính là hiện tại tiếng bom đã vang lên trước đó hơn hai mươi mấy giây , tên đồng nghiệp đi vào kiểm tra thái tử còn chưa có địa , như vậy là sao ?

Nghe được Trương Sở Lãng nói , sắc mặt của thành viên G4 chợt biến đổi , bọn họ tựa hồ cũng ý thức được sự việc không đúng . Vì vậy đồng thời phá cửa mà vào.

Trước mặt mọi người chỉ có hai đồng nghiệp nằm trong vũng máu , mà bóng dáng của thái tử lại không thấy đâu , sắc mặt mọi người đều biến đổi .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Đầu Mối Bất Đồng

Trong gian phòng phía trong , được phân ra thành hai gian , gian ngoài không nhìn thấy điểm gì khác biệt nhưng khi vào gian trong lại phát hiện ra vấn đề , gian trong có một đường thông , có thể giúp cho một người chui qua gian phòng khác một cách vừa vặn , mọi người liền lập tức chạy vào đường thông đó , phát hiện thấy gian phòng này một mảnh hỗn loạn , người khách trong phòng run rẩy nằm dưới sàn , khi nhìn thấy cảnh sát ào ào tiến vào phòng , hắn chỉ biết lấy tay chỉ về phía cửa sổ .

Khi mọi người chạy đến cửa sổ , chỉ thấy một sợi dây dài đang lắc lư trên không trung , phía cuối dây còn có một một ròng rọc , bóng dáng của hung thủ cùng thái tử thì không thấy đâu , có thể thấy được hung thủ đã ép thái tử cùng đào tẩu nhờ vào cái ròng rọc này .

Đầu tiên Lưu Ngạn Bác cầm bộ đàm bên hông lên gọi , xin sự trợ giúp của trung tâm . Cùng lúc đó, hắn nhanh chóng bố trí nhân thủ đến khách sạn phụ cận để tiến hành tìm kiếm diện rộng .

Bởi vì khách sạn là dùng riêng cho chính phủ, do đó khách đều có thân phận nhất định, nếu hung thủ kia có thể trà trộn được vào khách sạn, nhất định là phải nhờ đến một người khác trong khách sạn.

Trương Sở Lăng cũng không có đi theo các đồng nghiệp ở tổ trọng án để tìm kiếm hung thủ, mà là tiếp tục quay lại phòng của thái tử Ả Rập để tìm kiếm manh mối. Ánh mắt của hắn rất nhanh liền chú ý đến hai thành viên trong G4 mất mạng ở gian trong cùng gần cánh cửa gian ngoài.

Theo tư thế bọn họ nằm trên mặt đất có thể thấy được, hai người này là vừa đi vào gian trong đã bị súng bắn xuyên đầu, có khả năng súng của hung thủ có gắn ống giảm thanh, hiệu quả cách âm của tường trong khách sạn tương đối tốt, khiến cho các thành viên của G4 ở bên ngoài không nghe được một tiếng động nào.

Khiến Trương Sở Lăng cảm thấy kinh ngạc chính là, trong phòng chỉ tìm được một cái vỏ đạn, nhưng lại có hai thành viên G4 bị trúng đạn mà chết. Điều này làm cho trong lòng hắn tràn ngập nghi hoặc.

Trương Sở Lăng cũng không nói lời nào, hắn tỉ mỉ quan sát gian phòng, sau đó ngồi xuống bên cạnh hai cỗ thi thể, hắn phát hiện trong hai người bị trúng đạn, trên đầu một người có hai vết thương, nhưng người khi chỉ có một vết thương.

Trương Sở Lăng phát hiện có chung quanh hai cái vết thương của đồng nghiệp kia có dấu vết cháy xém của đạn, và lại màu sắc rất đậm. Trên cơ bản vết thương không có chảy máu, một cái vết thương lớn, một cái vết thương nhỏ; còn người chỉ có một vết thương kia lại chảy máu rất nhiều.

"Súng trong tay hung thủ có tính xuyên thấu rất mạnh, hơn nữa hắn hạ thủ rất nhanh, chỉ một phát súng đã hạ được hai người." Sau khi Trương Sở Lăng kiểm tra xong hai đồng nghiệp ở G4 kia, hắn rút cuộc cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Một phát hai mạng? Làm sao có thể. Người cho là đồng sự của ta là người ngu sao?" Nghe thấy kết luận của Trương Sở Lăng, thành viên của G4 cũng không nhịn được phải lên tiếng. Dù sao cũng là đồng nghiệp với nhau nhiều năm, cứ như vậy mà ra đi, khiến cho trong lòng bọn họ không thể tiếp nhận được.

Ánh mắt lạnh lùng của Trương Sở Lăng nhìn sang thành viên vừa lên tiếng kia của G4, khi thấy vẻ mặt bị thương của hắn, ánh mắt của Trương Sở Lăng mới trở nên nhu hoà hơn. "Ta biết dưới tình huống như vậy đồng nghiệp của các người khẳng định sẽ phân công cho nhau, không có khả năng hai người cũng tiến vào gian trong, chính là vận nhất thái tử ở gian trong gọi bọn họ vào khi có chuyện gì thì sao?"

Thấy người của khoa pháp y cùng khoa pháp chứng chậm chạp chưa đến (pháp chứng ở đây có lẽ là dàn dựng lại hiện trường vụ việc). Rất sợ bởi vì bọn họ mà khiến cho thời cơ tốt nhất để phá án bị bỏ lỡ, Trương Sở Lăng suy nghĩ một chút rồi quyết định bản thân sẽ làm nhiệm vụ dựng lại hiện trường một chút.

Trương Sở Lăng nói tiếp, "Chúng ta dựng lại hiện trường một chút, các người cùng phối hợp một chút nào." Trương Sở Lăng hướng đến đám người G4 nói, kêu hai người đến, "Hiện tại người tới đóng vai thái tử, ta đóng vai hung thủ, mặt khác hai vị đồng nghiệp kia sẽ đóng vai hai đồng nghiệp bị sát hại..."

Tuy rằng thái tử Ả Rập đã mất tích, chính là những nhân viên đi theo hắn cũng cần phải được vào vệ, do đó người của G4 cũng không có tham gia hành động cùng với người của tổ trọng án, lúc này nghe được Trương Sở Lăng trình trọng giải thích mọi chuyện, bọn họ cũng bán tín bán nghi phối hợp hành động cùng với Trương Sở Lăng.

"... Hung thủ chỉ bắn một súng vào đầu đồng nghiệp mà thôi, bởi vì sau khi bắn vào đầu, sẽ lưu lại vết cháy xém xung quanh vết đạn, và lại màu sắc xung quanh cũng đậm hơn. Đồng thời vết đạn khi tiến vào nhỏ hơn vết đạn khi đi ra, máu cũng có điểm ít hơn..." Trương Sở Lăng một bên không ngừng giảng giải cho các thành viên G4 tình hình lúc đó, một bên phối hợp với bọn họ dựng lại hiện trường.

Sau khi diễn đi diễn lại nhiều lần, mới miễn cưỡng dựng lại được hiện trường, lúc này người trong tổ G4 rút cuộc cũng tin những lời nói của Trương Sở Lăng là thật.

Mà lúc này Trương Sở Lăng lại bị một cái bình thuốc nhỏ trên sàn hấp dẫn sự chú ý của hắn, vị trí của bình thuốc nhỏ kia bị che khuất, nếu không phải do Trương Sở Lăng vì muốn dựng lại hiện trường mà lui đến vị trí đó, căn bản là không thể nào thấy được bình thuốc nhỏ đó, trông thấy bình thuốc nhỏ nằm nghiêng, lại muốn nghĩ đến vai mà mình đóng, Trương Sở Lăng hiểu kỳ nhất cái bình thuốc kia lên.

"Điều trị chứng hen suyễn?" Trương Sở Lăng sau khi xem xong hướng dẫn sử dụng trên mặt bình thuốc, trong lòng nghi hoặc, bản thân không có nghe nói thái tử Ả Rập bị bệnh này à, lẽ nào bình thuốc này là của hung thủ sao?

Nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng trở nên hưng phấn lên, là một bệnh nhân hen suyễn, hung thủ làm sao có thể rời xa khỏi bình thuốc được, nếu như hung thủ không có phát hiện bình thuốc của mình bị mất, đó chính là hắn nên chết đi là vừa, nếu như hắn đột nhiên phát hiện bình thuốc của mình bị mất, khẳng định việc đầu tiên hắn làm sẽ là đến tiệm thuốc mua một bình thuốc mới.

Sau khi Trương Sở Lăng nghĩ thông suốt về điểm này, trước tiên là gọi điện cho Lưu Ngạn Bác, theo thói quen thì hắn sẽ gọi qua bộ đàm, nhưng sờ bên hông lại không thấy, lúc này hắn mới nhớ tới bộ đàm của bản thân đã bị bom nổ nát bấy rồi còn đâu, rơi vào đường cùng hắn chỉ còn cách lấy điện thoại trong phòng gọi mà thôi (điện thoại của nó đâu nhỉ =.=).

Bởi vì đột nhiên xảy ra rất nhiều chuyện, nên người của khoa pháp y cùng khoa pháp chứng tựa hồ là không đến được, khi bọn hắn vất vả đến phòng của thái tử Ả Rập, lại phát hiện hiện trường bị đảo lộn hết cả, mà Trương Sở Lăng với bình thuốc trong tay chính là đầu sở gây nên.

Người phụ trách của khoa pháp y cùng pháp chứng lạnh lùng nhìn các thành viên của G4, sau đó lại nhìn đến Trương Sở Lăng, "Ai cho các người tùy tiện phá hư hiện trường, các người phá hoại hiện trường như vậy chúng ta sau thu thập chứng cứ được, trách nhiệm này các người gánh được không..."

Người phụ trách này khoảng ba mươi mấy tuổi, hơi đầu, thân thể hơi mập, mặt tròn. Hắn nhìn thấy người của G4 cùng Trương Sở Lăng không nói tiếng nào, còn tưởng rằng bọn họ biết mình đã sai, đã bắt đầu sợ, do đó thanh âm của hắn càng lúc càng lớn, cảm thấy rất đã ghiền.

Trương Sở Lăng ngay từ đầu chỉ là thẹn thùng đứng ở đó, cũng không có lên tiếng.

Sở dĩ Trương Sở Lăng không có lên tiếng, là bởi vì hắn cảm thấy mình có chút vượt quá quyền hạn, dù sao đây là chuyện do khoa pháp y cùng pháp chứng phụ trách, nhưng bản thân hắn lại làm thay, nhưng khi nghe thấy âm thanh càng lúc càng lớn cùng nước miếng văng tung toé của đối phương, Trương Sở Lăng rốt cục nhận không được phát hỏa.

Hai nhân viên pháp chứng khi ở vịnh đã gặp qua Trương Sở Lăng liền ra sức kéo ống tay áo của thủ trưởng đang hăng say, hi vọng hắn có thể dừng lại, bởi vì bọn họ biết Trương Sở Lăng tuyệt đối không phải là loại người dễ đùa cợt, hơn nữa kiến thức về chuyên môn pháp chứng của Trương Sở Lăng cũng khiến cho hai người bọn họ phải thẹn thùng.

Chính là, thủ trưởng của bọn họ không có nhận thức được ý tứ của bọn họ, mà là lắc lắc tay khó chịu, tiếp tục chỉ vào Trương Sở Lăng.

"Người nói xong chưa?" Trương Sở Lăng lên tiếng nói, "Nói xong rồi thì làm việc đi, chúng ta còn có chuyện, không có thời gian ở đây đâu."

Trương Sở Lăng vốn có dự định sẽ xin lỗi, lại phát hiện thấy miệng của tên phụ trách khoa pháp y cùng pháp chứng này không được tốt cho lắm, hắn ngay cả tâm tư cùng nói chuyện với tên này cũng không có.

"Người... Người là có ý gì, phá hủy hiện trường còn muốn đi sao, ta phải xem số hiệu cảnh sát của người, ta phải khiếu nại người!" Thấy một kẻ mặc trang phục tuần cảnh mà có thái độ như vậy đối với mình, thái độ của tên phụ trách khoa pháp y cùng pháp chứng đầu tiên là sùng sốt, tiếp theo là nổi giận, hắn đi tới trước mặt Trương Sở Lăng, con mắt nhìn về bảng tên của Trương Sở Lăng, lớn tiếng hô.

Đáng tiếc chính là, thân thể hắn có điểm hơi thấp, mà thân thể Trương Sở Lăng lại có điểm hơi cao, do đó cho dù hắn muốn nhìn bằng tên của Trương Sở Lăng, cũng phải ngẩng đầu lên, mà khi hắn cảm giác được làm như vậy ở trước mặt Trương Sở Lăng thì hình như là không có khí thế, Trương Sở Lăng cũng không để ý xoay người đi, lên tiếng nói, "Số hiệu cảnh sát của ta là PC31465, cứ khiếu nại đi".

Đối với một người không có phẩm hạnh như vậy, chỉ có cái miệng là lợi hại, nhưng lại không chú ý đến công việc, Trương Sở Lăng thực sự rất ghét, cho dù là người ngu khi đứng gần hắn cũng cảm thấy khó chịu, do đó hắn mới áp dụng một phương thức cực đoan như vậy để đối xử.

Người của khoa pháp y cùng pháp chứng thấy bóng lưng tiêu sái rời đi của Trương Sở Lăng, lại nhìn thấy vẻ mặt bị tức đến đỏ mặt tía tai của thủ trưởng, trong lòng bọn họ dường như có chút vui vẻ, bởi vì tuy rằng thủ trưởng bọn họ có kiến thức chuyên môn vô cùng phong phú, nhưng thái độ làm người phi thường hà khắc, hơn nữa lại rất thích răn dạy bọn họ như cơm bữa, giống như răn dạy Trương Sở Lăng ngày hôm nay vậy, thế nhưng bởi vì có quan hệ thân thích, bọn họ cũng không dám tranh luận, hơn nữa cho dù khiếu nại hắn, cũng không giải quyết được gì, do đó đối với hành vi tranh luận của Trương Sở Lăng với thủ trưởng của bọn họ, lại phát ra từ nội tâm.

Chỉ là bọn họ vui vẻ nhưng đồng thời cũng có chút lo lắng, Trương Sở Lăng chỉ là một tuần cảnh nhỏ nhoi đã phạm lỗi lại còn đắc tội với một đơn đốc cao cấp như vậy, liệu hắn có mất đi cơ hội thăng chức hay không?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Lưới Trời Lòng Lòng

Sau khi Trương Sở Lăng rời khỏi gian phòng của thái tử, khoa pháp y cùng pháp chứng mới bắt đầu làm việc, chỉ là bọn họ làm việc so với Trương Sở Lăng cẩn thận hơn, toàn diện hơn. Khiến cho bọn họ cảm thấy kỳ quái chính là, mấy nhân viên G4 đều nhìn bọn họ với ánh mắt khác lạ, theo quan sát của mấy nhân viên G4 này, công việc mà người của khoa pháp y cùng pháp chứng đang làm căn bản là không khác với việc Trương Sở Lăng làm lúc này là mấy, hơn nữa hiệu suất cũng không có cao bằng Trương Sở Lăng, do vậy, bọn họ liền xem thường người cả khoa pháp y cùng pháp chứng.

Bởi vì Trương Sở Lăng đã cung cấp một đầu nối cực kỳ có giá trị, do đó chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, toàn bộ các hiệu thuốc trên toàn Hồng Kông đều bị theo dõi, bất cứ người nào vào hiệu thuốc để mua các dược phẩm có liên quan đến bệnh hen suyễn, đều được đưa vào diện nghi vấn và bị theo dõi. Có thể nói Mèo Rừng trong lúc vô ý làm rơi bình thuốc đã khiến cho sinh mạng của hắn đi đến đường cùng rồi.

"A lằng, nhờ có người phát hiện được một đầu mối giá trị như thế, nếu như không có lời của người, cảnh sát chúng ta phỏng chừng là phải mò kim đáy

bể mắt thôi ." Lúc này Lưu Ngạn Bác cùng tổ trọng án đã trở về , vốn là sau khi thấy hung thủ trốn thoát , hắn liền lập tức suất lĩnh các thành viên tổ trọng án đuổi theo, tìm kiếm trên diện rộng mà vẫn chưa phát hiện được dấu vết của hung thủ , trong lòng đang lo lắng , đột nhiên nhận được điện thoại của Trương Sở Lăng .

"Mẫu chốt là phát hiện đúng lúc, chỉ trong vài phút đồng hồ đã tìm được sơ hở trí mạng của hung thủ , phỏng chừng bây giờ hung thủ còn chưa phát hiện ra mình đã làm rơi mất bình thuốc . Nếu để cho người của khoa pháp y cùng pháp chứng chậm chạp tìm kiếm đầu mối , phỏng chừng đối phương đã sớm mua bình thuốc mới ." Quách Quân Vĩ ở bên n bỗ sung .

Có thể thấy được bọn họ rất tức giận với hiệu suất làm việc của khoa pháp y cùng pháp chứng , cho nên khi Trương Sở Lăng cung cấp đầu mối này bọn họ rất tán thưởng .

"Hiện tại ta chỉ lo lắng một vấn đề, chỗ ở của hung thủ có xa chỗ này hay không , vạn nhất chỗ ở của hắn có thuốc dự phòng thì sao . Nếu mà như vậy thì cảnh sát lại trắng tay ." Trương Sở Lăng cũng không có lạc quan quá mức , mà là nghĩ tới tình huống xấu nhất có thể xảy ra .

Nhưng Quách Quân Vĩ nghe vậy lại cười to hơn , mà Lưu Ngạn Bác thì sa sút tinh thần mọc ra một vọn đồng đưa cho Quách Quân Vĩ , Trương Sở Lăng cũng nghĩ không ra bọn họ sao lại làm như vậy , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"A lăng. Cảm tạ những lời này của người a , giúp ta thắng được một vọn đồng . Tối nay ta sẽ mời người đi chơi ." Quách Quân Vĩ mặt mày hồng hào, thần thái hào hứng.

Nghe được Quách Quân Vĩ nói, Trương Sở Lăng mơ hồ đoán được bọn họ có khả năng mang mình ra đánh cược , hắn nhìn về phía Lưu Ngạn Bác , thấy hai mắt của đối phương tràn ngập u oán nhìn mình , thấy Trương Sở Lăng nhìn thì kinh hãi . Lập tức quay đầu.

"Ta nói Quách Sir, Lưu Sir. Các người mang ta ra cá cược còn chưa tính , chí ít cũng phải nói ra nguyên nhân a ." Thấy hai người bọn họ một đắc ý vui vẻ , một phiền muộn ủ rũ , Trương Sở Lăng hoàn toàn mờ mịt .

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Trương Sở Lăng , Quách Quân Vĩ cũng cười được . Hắn thu lại bộ dạng tươi cười , "A lăng, kỳ thực tình huống người lo lắng căn bản là không có xảy ra . Vào thời điểm trưa nay , tại khu vực đảo Trường Sa xảy ra một vụ hoả hoạn , bởi vì cứu hoả kịp thời , do đó đồ vật trong phòng cũng không có bị hư hại nhiều , khi các đồng nghiệp ở khoa pháp y cùng pháp chứng đến hiện trường , phát hiện được ở đó có rất nhiều đầu mối có giá trị , mấy phút trước , đồng nghiệp bên khoa pháp y cùng pháp chứng đã thông báo cho ta kết quả giám định , nói gian phòng đó có thể là do ba người Á Rập ở , hơn nữa lúc nà cảnh sát đang đối phó với hung thủ , lúc đầu chúng ta còn đang rất buồn bực vì sao trong gian phòng kia lại có được phẩm chữa bệnh hen suyễn , sau khi nhận được tin tức của người , chúng ta liền minh bạch ."

"Hắn vừa rồi sờ đi lại cười khoái trá như thế , cũng là bởi vì chúng ta đánh cược rằng người có lo lắng về vấn đề chỗ ở của hung thủ hay không , hắn nói người tuyệt đối sẽ chu đáo , ta thì cá rằng người sẽ không chú ý về điều đó . A lăng, người hại ta thua tiền, buổi tối người phải mời ta ăn a ." Lưu Ngạn Bác với vẻ mặt cầu xin nhìn Trương Sở Lăng nói .

Nghe được Lưu Ngạn Bác bắt đầu cùng mình đùa giỡn , Trương Sở Lăng biết hắn đã hoàn toàn thoát khỏi tâm trạng buồn chán vì thua tiền , Trương Sở Lăng cũng không hài lòng ên tiếng , "Lưu Sir, phải là mời người mời ta ăn mới đúng , các người không được sự đồng ý của ta , lấy ta ra đánh cược , còn có, người không tín nhiệm ta khiến cho ta bị tổn thương sâu sắc ..."

Trương Sở Lăng nói còn chưa nói xong , Quách Quân Vĩ cười đến đau cả bụng , Lưu Ngạn Bác càng xấu hổ ở bên cạnh không nói được lời nào , hắn vốn cho rằng Trương Sở Lăng cả ngày giống như một cái đầu gỗ không nói không cười , còn tưởng rằng lời lẽ của Trương Sở Lăng không được tốt , lại không nghĩ rằng lời nói của Trương Sở Lăng cũng không có thua kém bản thân mình .

Ba người nói đùa một hồi , tâm tình đều trở nên thoải mái hơn , sự khẩn trương cùng uể oải trong mấy ngày nay thoáng cái liền biến mất .

"Quách Sir, người vừa mới nói là hung thủ có ba người sao ?" Sau khi đùa giỡn xong , Trương Sở Lăng lại trở nên nghiêm túc , hung thủ còn một ngày chưa bị bắt , thì giống như cái gai trong đầu hắn , khiến cho hắn cả người khó chịu.

"Đúng vậy, theo dấu vết sinh hoạt trong phòng thì chỉ phát hiện có ba người , hơn nữa đều tìm ra thân phận của bọn họ , theo thứ tự là Mèo Rừng , Huyết Hồ cùng Chó Diên ." Nói đến đây, Quách Quân Vĩ dừng một chút, nhãn thần quái dị nhìn về Trương Sở Lăng , rồi tiếng nói, "Mà Chó Diên cùng Huyết Hồ đều bị người bắn xuyên đầu (headshot ==), hiện tại cũng chỉ còn lại có Mèo Rừng mà thôi ."

Lúc này Quách Quân Vĩ hoài nghi nhìn Trương Sở Lăng , tiểu tử này khi thì kiểm tra về huấn luyện súng đạn ở trường học cảnh sát thì thành tích chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn , mình sờ đi có ấn tượng sâu sắc đối với hắn , hoàn toàn là bởi vì biểu hiện xuất sắc về khả năng chỉ huy của hắn trong đợt diễn tập , hiện tại chỉ mới rời trường học cảnh sát có một tháng , thuật bắn súng liền tốt như vậy , một lần bắn xuyên đầu có thể nói là vận khí, lẽ nào lần thứ hai cũng có thể giải thích là do vận khí sao ?

"A lăng, thuật bắn súng của người rất tốt a , lúc nào chúng ta cùng đến bãi tập bắn để luyện tập đi ?" Lưu Ngạn Bác cũng bội phục thuật bắn súng của Trương Sở Lăng không ngớt , mặc dù chưa có thấy quan Trương Sở Lăng nổ súng , nhưng hai tên hung thủ đều bị bắn xuyên đầu , cái này có thể nói rõ vấn đề.

Nhưng Trương Sở Lăng giống như là không có nghe thấy Lưu Ngạn Bác nói , mà là lâm vào trầm tư.

Hai chữ Mèo Rừng làm cho Trương Sở Lăng kích động , trong lúc hắn sưu tầm tư liệu , miêu tả về Mèo Rừng khá dài , giới thiệu về Mèo Rừng cũng vô cùng tường tận , khi Trương Sở Lăng xem tư liệu của Mèo Rừng , hắn trực tiếp liệt Mèo Rừng vào loại nhân vật cực kỳ nguy hiểm , không nghĩ tới lúc này hắn chính là kẻ đối đầu với cảnh sát , thảo nào có thể đùa bỡn cảnh sát như trong lòng bàn tay .

"A lãg, ngươì lại thấy có chỗ nào không ổn sao ?" Thấy Trương Sở Lãg vẫn trầm tư không nói, Lưu Ngạn Bác cũng không có tiếp tục nói về chuyện muốn tí thí thuật bắn súng , mà là khăn trương hỏi thăm, hãh bây giờ là bị Mèo Rừng làm cho sợ hãi, theo như tư liệu mà Trương Sở Lãg đưa cho hãh , hãh cũng là biết rõ sự lợi hại của Mèo Rừng , lẽ nào Mèo Rừng còn có hậu chiêu gì mà cảnh sát còn chưa chú ý đến sao ?

Trương Sở Lãg nghe vậy lắc đầu, "Các ngươì biết bệnh hen suyễn nếu chậm trễ dùng thuốc sẽ thế nào không ? Phương thuốc dân gian có khả năng khống chế bệnh hen suyễn hay không ?"

Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác nghe vậy đều lắc đầu, đối với bệnh hen suyễn, bọn họ cũng không hiểu rõ, chỉ là biết bệnh hen suyễn gây khó thở, không thể hít không khí vào, trong ngườì phi thường khó chịu, nếu không dùng thuốc kịp thời có thể sẽ tử vong.

Trương Sở Lãg tỉ mỉ nhớ một ít tư liệu về bệnh hen suyễn, chậm rãi nói rằng, "Bệnh hen suyễn là một bệnh mãn tính, ngườì bệnh trong một ngày có khả năng phát bệnh nhiều lần, sau khi thân thể vận động mạnh thì càng nghiêm trọng hơn, nếu như dùng thuốc chậm trễ, sẽ gây tử vong. Từ bình thuốc trên ngườì Mèo Rừng có thể thấy được, bệnh hen suyễn của hãh không phải là ngày một ngày hai (ý nói là mới bị bệnh), khẳng định là tình trạng đã rất nghiêm trọng rồi ... Mèo Rừng bắt cóc thái tử chạy trốn, đã vận động không ít, do đó trong khoảng thời gian ngắn, bệnh hen suyễn của hãh khẳng định sẽ phát tác, cho dù hãh biết điều chế phương thuốc dân gian cũng không có thời gian, do đó hãh ngoại trừ đến tiệm thuốc thì chỉ còn cách chờ chết mà thôi."

"Theo như lời ngườì nói, Mèo Rừng sẽ nhanh chóng sa lưới ?" Lưu Ngạn Bác cùng Quách Quân Vĩ đều thờ dãi một hơi, cùng lên tiếng hỏi thăm.

Sự thật cũng không sai biệt lắm so với phán đoán của Trương Sở Lãg, Mèo Rừng sau khi mang thái tử trốn thoát thì lên một chiếc xe mà hãh đã chuẩn bị sẵn, xe của hãh còn chưa có chạy ra khỏi Thạch Vĩ, thì ngực đã thấy khó chịu, hô hấp dồn dập, tiếp đó hai tay cũng bắt đầu run, sau đó sức lực dần dần biến mất, làm hãh căn bản là không có cách nào lái xe được, hãh gian nan đưa tay vào túi áo của mình, muốn lấy ra bình thuốc để dùng, nhưng sờ soạng hoài mà không thấy.

Thuốc bình bị mất làm hãh cuống cả lên, hãh biết bệnh hen suyễn của hãh rất nghiêm trọng, tiệm thuốc căn bản là không có bán loại thuốc mà hãh cần, cảm giác được sức lực của thân thể đang nhanh chóng biến mất, hãh biết mình lúc này đây là triệt để khả năng sẽ đem mạng cấp ở lại Hongkong liêu. Lúc này hãh nhớ đến thái tử Ả Rập bị mình ném cốp xe phía sau, vốn hãh định mang thái tử Ả Rập đến một nơi để từ từ hành hạ, sau đó sẽ giết chết, mà hiện tại bệnh hen suyễn của hãh đột nhiên lại phát tác làm cho hãh ngay cả mở cửa xe cũng khó khăn, càng không nói đến việc muốn mở cốp xe để đối phó với thái tử.

Chiếc xe có rèm che này đậu giữa đường thì bị một tuần cảnh nhanh chóng phát hiện, khi hãh phát hiện ngườì lái xe có tướng mạo giống với tên Mèo Rừng đang bị truy nã, hãh lập tức thông báo với trung tâm yêu cầu được trợ giúp, đồng thời mở cốp xe cứu thái tử Ả Rập ra.

Tin Mèo Rừng sa lưới cùng với việc thái tử Ả Rập được cứu nhanh chóng truyền đi khắp các cục cảnh sát, mọi cảnh sát đều thờ dãi nhẹ nhõm, bọn họ không nghĩ tới hung thủ nguy hiểm như vậy, lại bị bắt một cách nhanh chóng, có điểm đầu voi đuôi chuột a.

Bất quá cảnh sát cũng biết, có thể bắt được Mèo Rừng nhanh chóng như vậy cũng là do may mắn, nếu không phải do bệnh hen suyễn của Mèo Rừng đột nhiên phát tác, cùng với việc bình thuốc của hãh không bị rớt ở gian phòng của thái tử, phòng chừng cảnh sát cũng không có bắt được hãh nhanh đến như vậy. Có thể nói việc Mèo Rừng sa lưới hoàn toàn là ngoài ý muốn, không phải công lao của cảnh sát, mà là do ông trời giúp đỡ, ngay cả như vậy, cảnh sát vẫn phi thường hưng phấn, quyết định tổ chức một bữa tiệc nội bộ để ăn mừng.

Khi nghe được tin Mèo Rừng bị bắt, rốt cục Trương Sở Lãg cũng thờ dãi nhẹ nhõm, không cần phải lo lắng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Xuân Tình Lai Lãng

Sau khi toàn bộ hung thủ bị sa lưới, tuy rằng cảnh sát thật cao hứng, thế nhưng đoàn ngườì của thái tử Ả Rập còn cao hứng hơn. Sau khi biết mình bị nhóm ngườì còn lại của tổ chức "Cách Mạng Đỏ" theo dõi, bọn họ cảm thấy ăn không ngon, ngủ không yên, mỗi ngày trôi qua giống như là một năm vậy, tuy rằng cảnh sát Hồng Kông bố trí lực lượng bảo vệ bọn họ tầng tầng lớp lớp, thế nhưng vì bị khắc sâu về sự khủng bố của tổ chức "Cách Mạng Đỏ" đoàn ngườì của thái tử Ả Rập vẫn sống trong lo lắng.

Trong phòng bệnh, sau khi thái tử Ả Rập tỉnh lại, hãh hét lên một tiếng, thân thể càng không ngừng run lên, trong miệng kêu to "Không nên", sắc mặt trắng bệch, hai mắt rã rời, có thể thấy được hãh đang bị ám ảnh bởi một loại sợ hãi sâu sắc.

Thấy bộ dạng sợ hãi của thái tử Ả Rập, Trương Sở Lãg lắc đầu, nhưng trong lòng cũng đồng tình với hãh.

Sau khi Mèo Rừng lợi dụng xong phiên dịch viên của thái tử, cũng không có buông tha tên phiên dịch kia, mà là tàn nhẫn chặt đứt tứ chi, sau đó đem cây còn thịt ấy đặt vào cốp xe phía sau, khi Mèo Rừng ném thái tử vào cốp xe phía sau, thái tử Ả Rập vẫn còn tỉnh táo, khi hắn thấy phiên dịch viên của mình đã là một cây còn thịt, hắn sợ hãi đến nỗi toàn thân mềm nhũn, Mèo Rừng ném hắn vào cốp xe nhốt chung với phiên dịch viên kia cùng một chỗ, không gian tối đen cùng mùi huyết tinh nồng nặc làm cho hắn vô cùng sợ hãi, sau đó bởi vì tâm lý chịu đựng không được tốt cho lắm nên liền hôn mê.

"Thái tử, không có chuyện gì đâu." Hai tay Trương Sở Lăng giữ lấy vai của thái tử, "Chúng ta đã cứu được người rồi, Mèo Rừng, Huyết Hồ, Chó Diên đều chết hết, về sau không còn cái gì uy hiếp đến an toàn của người nữa đâu."

Hai mắt Trương Sở Lăng chăm chú nhìn thái tử, âm thanh nói chuyện hết sức ôn nhu, chậm rãi, cảm xúc của thái tử Ả Rập bắt đầu ổn định lại. Chỉ là hai mắt của hắn vẫn tràn ngập sợ hãi như cũ.

"Quá khứ, tất cả đều quá khứ, người bây giờ là tuyệt đối an toàn, có chúng ta bảo hộ, bất luận kẻ nào cũng không thể đe dọa được người..." Nhân thân của Trương Sở Lăng càng trở nên nhu hòa. Thanh âm của hắn cũng càng ngày càng nhẹ.

Thấy nhân thân của Trương Sở Lăng giống như một dòng suối đang chảy, ánh mắt của thái tử Ả Rập dần dần mất phương hướng. Nghe thấy thanh âm của Trương Sở Lăng bên tai, hai mắt thái tử chậm chậm khép lại, ngủ thiếp đi. (nó còn biết cả thôi miên nữa ==)

Thấy thái tử Ả Rập đã ngủ say, Trương Sở Lăng mới thở một hơi, đã lâu không có sử dụng qua thuật thôi miên, hắn còn sợ là không thành công. Cũng may trạng thái tinh thần của thái tử còn suy yếu, làm cho mình dễ dàng thôi miên được hắn.

Sau khi Trương Sở Lăng ra khỏi phòng bệnh. Lập tức thì có một đám người xông tới, những người này đại bộ phận là đoàn người đi theo thái tử, còn có bộ phận là các thương nhân muốn hợp tác cùng thái tử Ả Rập, Trương Sở Lăng biết bọn họ đến vì ý đồ gì, do đó mỉm cười nói. "Thái tử đã khá hơn rồi, tin tưởng rất nhanh có thể hoàn toàn bình phục."

Nghe được câu trả lời của Trương Sở Lăng, toàn bộ mọi người đều thở dài nhẹ nhõm.

"A Lăng, mấy ngày nay khổ cực cho người." Quách Quân Vĩ trông thấy vẻ mặt mệt mỏi của Trương Sở Lăng khi đi ra, biết hắn tổn không ít công sức, không khỏi quan tâm an ủi nói.

Trương Sở Lăng bắt đầu dĩ nhiên vai, hắn sẽ không nghĩ tới bản thân sẽ coi đó là chuyện công việc, bản thân chiếu cố đến một đại nam nhân lâm vào tình cảnh như vậy, ngẫm lại cũng có chút phiền muộn. Bất quá hắn cũng không có biện pháp, từ khi thái tử tỉnh lại ba ngày trước, tinh thần liền vô cùng bất ổn, thấy người là đánh, mặc cho bác sĩ kiểm tra thế nào, đều không tìm ra được bất cứ căn bệnh nào, ngay khi mọi người đều lo lắng rằng thái tử Ả Rập bị bệnh tâm thần, kỳ tích đột nhiên xảy ra.

Khi Trương Sở Lăng vô ý đến gần thái tử, thái tử lại không có công kích Trương Sở Lăng, tuy rằng tinh thần vẫn còn chút bất ổn định, nhưng so với khi tiếp xúc với người khác thì khá hơn, bệnh viện vui mừng quá đổi, mãnh liệt yêu cầu cảnh sát tạm thời điều Trương Sở Lăng đến chiếu cố cho thái tử Ả Rập.

Khi các thành viên của tổ chức "Cách Mạng Đỏ" bị bắt hết thì nhiệm vụ đã hoàn thành, Quách Quân Vĩ suy đi nghĩ lại nhiều lần về việc điều tạm thời Trương Sở Lăng ra khỏi PTU, cuối cùng quyết định điều Trương Sở Lăng đến chiếu cố cho thái tử Ả Rập.

Dù sao thái tử Ả Rập khi đến Hồng Kông đã gặp không ít phiền toái, không chỉ bị bắt cóc hai lần, mà nhân viên phiên dịch riêng còn bị chết thảm, chính phủ Hồng Kông cũng không muốn đem những chuyện mà thái tử Ả Rập gặp phải ở Hồng Kông công bố ra ngoài, đây là một sự kiện được liệt vào loại có độ cơ mật cao của chính phủ, toàn bộ những người liên quan đều phải có nghĩa vụ giữ bí mật, không được để lộ sự tình này ra bên ngoài. Thế nhưng, đối với người của mình thì có dễ dàng, còn muốn đám người của thái tử Ả Rập giữ bí mật về chuyện này thì cũng có không ít khó khăn, do đó chính phủ Hồng Kông tìm mọi cách nịnh bợ đoàn người của thái tử Ả Rập.

Căn cứ vào tư liệu mà cảnh sát cung cấp, Trương Sở Lăng cùng với đoàn người thái tử Ả Rập có quan hệ không tệ, Vì vậy, chính phủ Hồng Kông quyết định trước khi thái tử Ả Rập rời khỏi Hồng Kông, thì Trương Sở Lăng phải làm "thiếp thân hộ vệ" cho thái tử Ả Rập, cũng kiêm luôn chức phiên dịch viên cho thái tử. Khi Trương Sở Lăng nhận được mệnh lệnh điều động về việc này, tuy rằng trong lòng biết rõ thiếp thân hộ vệ chỉ là giả, cẩn thận tí mĩ chiếu cố mới là thật, bất quá hắn lại không có cách nào cự tuyệt, ai biết bản thân hắn là một tiểu binh?

"A Lăng, nhẫn nại vài ngày nữa, chờ đoàn người thái tử Ả Rập rời khỏi Hồng Kông. Phải biết rằng tuy rằng sự tình về thái tử Ả Rập đều được giữ kín, nhưng công lao của người lập được trong vụ án này là rất lớn không thể bỏ qua được, một khi kết thúc huấn luyện PTU, người khẳng định sẽ thăng chức." Thấy bộ dạng đăm chiêu ủ dột của Trương Sở Lăng, Quách Quân Vĩ cho là hắn chán ghét công việc này, liền không ngừng làm công tác tư tưởng.

Trương Sở Lăng nghe vậy cười cười, hắn nhìn Quách Quân Vĩ với vẻ mặt hồ thẹn, nói, "Quách Sir, việc ta chiếu cố thái tử Ả Rập tự đầu chí cuối đều không có một chút phản nản nào a, chỉ là trong lòng ta vẫn luôn nhớ mong bữa cơm mà người thiếu ta, đã qua ba ngày rồi, có hay không cũng phải trả lời chứ."

Quách Quân Vĩ nghe được câu đầu tiên của Trương Sở Lăng thì ngẩn ra, tiếp theo là cười to, tức giận nói, "Thái tử người hiện tại càng ngày càng tùy tiện, không biết tôn trọng người lớn tuổi gì cả."

"Quách Sir, người rất già sao, sao ta lại thấy người so với ta cũng không có sai biệt lắm." Trương Sở Lăng đi chung quanh Quách Quân Vĩ hai vòng, giả vờ kinh ngạc than thở.

Cùng Quách Quân Vĩ ở chung đã lâu, Trương Sở Lăng liền đã phát hiện bề ngoài của Quách Quân Vĩ tuy lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng nội tâm là một người đầy nhiệt huyết, Trương Sở Lăng dần dần tiếp nhận vị lãnh đạo này vừa là thầy vừa là bạn.

Trương Sở Lăng nói khiến cho tâm trạng của Quách Quân Vĩ trở nên cao hứng hơn, không có người lớn tuổi nào mà không thích người khác khen bản thân mình trẻ cả, hân hoan vỗ tay lên nhìn đồng hồ, nói, "A Lăng, cũng sắp đến thời gian tan tầm rồi, chúng ta gọi điện thoại cho Ngạn Bác, buổi tối đến Giấy Phút Vui Vẻ tụ họp (có lẽ là tên một quán bar), ta biết tuổi trẻ các người đều thích nhảy nhót mà."

"Cái gì mà tuổi trẻ chúng ta đều thích nhảy nhót chứ, Quách Sir người không phải là cũng rất muốn đi sao, xem ra người cũng không có già a." Trương Sở Lăng khoái trá lên tiếng, sau đó điện thoại cho Lưu Ngạn Bác, nói với hắn chuyện buổi tối cùng tụ tập đi giải trí.

Lưu Ngạn Bác ở điện thoại đầu kia nghe có người mời đến Giấy Phút Vui Vẻ, vui vẻ nhảy dựng lên, còn hỏi đến việc có được mang theo người nhà hay không nữa.

"Quách Sir, Lưu Sir hỏi có được mang theo người nhà không?" Phát hiện Quách Quân Vĩ lúc này vẫn còn hăng hái cao độ suốt chút nữa ngả nhào xuống.

Quách Quân Vĩ một tay đoạt điện thoại của Trương Sở Lăng, hướng về Lưu Ngạn Bác ở đầu kia điện thoại quát, "Nếu như người không sợ con cộp mẹ của người ghen, thì hãy mang theo tình nhân cùng tiểu mật của người theo cùng đi..."

Nghe được Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác chỉ trích nhau trong điện thoại, trong lòng Trương Sở Lăng cũng xấu hổ đến toát mồ hôi, tuổi tác đã lớn như vậy, mà vẫn còn bát nháo như vậy. Bất quá trong nội tâm của Trương Sở Lăng cũng cực kỳ ước ao có được tình bạn như Quách Quân Vĩ và Lưu Ngạn Bác, hắn phát hiện trong khoảng thời gian cùng với Quách Quân Vĩ và Lưu Ngạn Bác ở một chỗ, thói quen cô độc của hắn hình như dần dần bị bọn họ cảm hoá, tâm tình rõ ràng trở nên thoải mái hơn.

Sau khi cúp điện thoại, Quách Quân Vĩ mới phát hiện Trương Sở Lăng đứng bên cạnh nhìn mình, trên mặt vẫn còn ẩn hiện bộ dáng tươi cười, hắn không khỏi xấu hổ cười, "A Lăng, người có bạn gái không, gọi nàng cùng đi cho vui."

Trương Sở Lăng lắc đầu, biểu thị bản thân không có bạn gái.

Quách Quân Vĩ trêu đùa hai câu, cũng không nhiều lời, liền lái xe mang theo Trương Sở Lăng chạy tới Giấy Phút Vui Vẻ ở Tiềm Sa Trố.

Tuy rằng thời gian còn sớm, nhưng lại ở trung tâm của khu vực giải trí náo nhiệt nhất, lúc này bên trong Giấy Phút Vui Vẻ đầy huyền ảo, tiếng nói chuyện ồn ào, ánh sáng chiếu mập mờ, trai thanh gái lịch đều có thần sắc khác nhau, bầu không khí bên trong Giấy Phút Vui Vẻ đầy mập mờ.

Trương Sở Lăng cùng Quách Quân Vĩ tìm một chỗ ngồi đại sảnh, kêu phục vụ mang lên một ít đồ ăn, sau đó ngồi xuống ghế nghe nhạc.

Trông thấy những thanh thiếu niên đang nhảy nhót ở sàn nhảy, trên mặt Quách Quân Vĩ tràn đầy ước ao, "Tuổi còn trẻ thật là tốt a, A Lăng, người cũng xuống nhảy một chút đi, nói không chừng tìm được bạn vào buổi tối thì sao?"

Những lời này của Quách Quân Vĩ chính là để trêu chọc Trương Sở Lăng, cũng không có thật lòng, làm hắn cảm thấy kinh ngạc chính là, Trương Sở Lăng ngó ngau khi nghe hắn nói xong, trực tiếp đi đến sàn nhảy ở trung tâm.

Con mắt của Trương Sở Lăng nhìn chăm chú vào một nữ nhân, người đàn bà kia rất lạnh lùng, cũng rất xinh đẹp, mầu chốt nhất chính là, vẻ mặt nàng lúc này ửng hồng, chóp mũi có rất nhiều mồ hôi hạt tinh mịn, đôi môi mỏng tinh tế, đôi mắt quyến rũ hiện lên một tầng hơi nước.

Quách Quân Vĩ không nghĩ tới bản thân tùy tiện chỉ đùa một chút, Trương Sở Lăng lại hành động thực sự, không khỏi có điểm cảm khái người trẻ tuổi khó kiềm chế, nhưng khi hắn thấy Trương Sở Lăng đi tới sàn nhảy trung tâm liền ôm lấy một nữ nhân khiêu gợi lạnh lùng, miệng của hắn mở lớn đến nỗi có thể nhét cả quả trứng gà. (các bạn đoán xem là ai đi)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Nam Nhân Mạnh Mẽ

Tiếng nhạc dập dình đi kèm với ánh sáng lấp loè của ngọn đèn, thân thể mềm mại của nàng lắc lư theo tiếng nhạc nhịp nhàng, cô ta lắc lư thân thể không theo một quỹ đạo nào, vóc dáng lồi lõm khiến những người xung quanh như phát điên lên.

Bảy tám thanh niên với mái tóc nhuộm đủ màu vây quanh nữ nhân kia thành một vòng tròn, không cho người khác tiếp cận, ánh mắt của bọn họ tham lam nhìn chăm chú vào vóc người phong mặn của nữ nhân kia, thỉnh thoảng lại nuốt nước miếng, chỉ là bọn hắn giống như đang cố kị cái gì đó, tuy

ràng hành động của nữ nhân kia ngày càng nóng bỏng , càng ngày càng có sức dụ hoặc, nhưng bọn họ lại không có dám khinh bạc .

Dưới tình huống như vậy Trương Sở Lăng liền bước nhanh về phía nữ nhân kia , nhân thần của Trương Sở Lăng tình tường thấy được sự dâm dăng của mấy tên thanh niên kia , nếu như mà bản thân không ra tay , nữ nhân kia chắc chắn không thoát khỏi sự xâm phạm của mấy thanh niên kia .

Trương Sở Lăng cũng không phải là người muốn xen vào chuyện của người khác , chỉ là tâm tư của hắn không muốn thấy một nữ nhân bị tùy tiện kinh phụ mà không ra tay giúp đỡ , chính là hiện tại Trương Sở Lăng không thể mặc kệ được , bởi vì hắn phát hiện nữ nhân nóng bỏng kia , chính là người lãnh đạo trực tiếp của hắn , chính là Lâm Tịnh mà ngày thường có tác phong nghiêm túc bảo thủ . (thì ra là Lâm Tịnh , đoán sai mất oai)

Tuy rằng không biết vì sao Lâm Tịnh lại xuất hiện ở đây , chính là theo Trương Sở Lăng quan sát thì có thể thấy được Lâm Tịnh đang buồn bã , việc đến nơi này không phải là ý muốn của cô ta . Hơn nữa khuôn mặt của nàng ửng hồng cùng hành động có chút mê loạn khẳng định là ăn phải loại thuốc nào đó , tất cả chuyện này khiến cho Trương Sở Lăng đến bên cạnh nàng .

Hành động của Lâm Tịnh bắt đầu trôi chảy hơn , động tác của nàng càng điên cuồng phơi bày vóc người hoàn mỹ mềm mại của nàng , có thể là do áp lực trong lòng được giải tỏa , cũng có thể là sự tác động của thuốc . Động tác của nàng biên độ càng lúc càng lớn, hành động cũng trở nên mê người hơn , những người bên cạnh nàng dần dần ngừng lại động tác của mình , ngược lại bắt đầu thường thức sự lác lư của nàng , có người còn ngả ngón huyệt sáo. Tiếng tâm trở khen ngợi càng to hơn , nếu không bị bảy tám thanh niên ngăn cản . Nói không chừng đã có người nhân cơ hội đó giờ trò lưu manh . (còn gọi là sàm sỡ)

Có thể thấy được bảy tám thanh niên kia có lực chấn nhiếp rất lớn trong sân nhảy này , bởi vì rất nhiều người tới gần bị bọn họ trừng mắt , cũng không dám sinh sự . Đáng tiếc chính là, lực chấn nhiếp của bọn họ chỉ có tác dụng với mọi người trong sân nhảy , còn đối với Trương Sở Lăng thì hoàn toàn không có chút tác dụng nào .

Dựa vào gắng sức lực mạnh mẽ , Trương Sở Lăng thô bạo chen chúc tách những người chắn đường phía trước ra . Trực tiếp đi xuyên qua đám người , mấy người thanh niên thấy không ổn lập tức muốn nhân cơ hội Trương Sở Lăng . Lại bị Trương Sở Lăng nhẹ nhàng đẩy ngã vào đám người .

"Tiểu tử, ngươi đừng có gây rối , mở mắt to ra mà nhìn đi , nơi này là địa bàn của Cửu gia ." Thấy mục tiêu của Trương Sở Lăng là Lâm Tịnh , sắc mặt của bảy tám thanh niên kia đều biến đổi . Bọn họ tự nhiên thân phận của Lâm Tịnh , chính là bởi vì như vậy, bọn họ tuy rằng đám vây quanh Lâm Tịnh nhưng cũng không có dám làm gì quá đáng , bọn họ rất sợ Trương Sở Lăng xem Lâm Tịnh là vũ nữ mà làm xằng làm bậy .

Trương Sở Lăng không thêm đề lời nói của tên kia vào mắt , mà là vững vàng không chế cánh tay của Lâm Tịnh đang khua loạn trên không , hắn tuy rằng không biết Lâm Tịnh vì sao lại xuất hiện tại ở đây, thế nhưng hắn lại biết rất rõ, một khi nàng ở vũ trường nhảy nhót nóng bỏng như vậy sẽ bị người khác lợi dụng , đối với nàng tiền đồ công việc của nàng không thể tránh khỏi ảnh hưởng , đối với người một lòng muốn vươn lên như Lâm Tịnh mà nói , đây tuyệt đối là một đá kích trí mạng .

Hiển nhiên thần trí của Lâm Tịnh đã mê man , hoàn toàn không biết mình đang làm gì , chỉ là giãy dụa một cách vô thức , hai tay muốn thoát khỏi sự ràng buộc , chỉ là nàng hành động yếu ớt của nàng đối với Trương Sở Lăng không có một chút hiệu quả nào .

Nhìn thấy Lâm Tịnh bị người ta hạ thuốc biến thành cái dạng này , Trương Sở Lăng không khỏi thương xót cho thân thể đáng thương của Lâm Tịnh , đồng thời đối với người hạ thuốc nàng thì càng tức giận . Hắn dùng ngón tay dò xét trên mũi Lâm Tịnh một chút , sau đó đưa lên mũi của mình ngửi ngửi một chút , lại dùng đầu lưỡi liếm một chút, tiếp theo một tay không chế lấy thân thể Lâm Tịnh , tay kia tự do di chuyển trên thân thể nàng , hoặc nhẹ hoặc nặng, hoặc quỳ hoặc chườm, mà chườm của Trương Sở Lăng khiến cho Lâm Tịnh rất nhanh đã rên rỉ thành tiếng , thân thể mềm mại của nàng không ngừng dẫy dụa , mồ hôi trên cổ tuôn ra nhễ nhại .

Trương Sở Lăng biết Lâm Tịnh bị trúng phải một loại xuân dược có dược tính rất mạnh, nếu như không được giải đúng lúc , sẽ bị ảnh hưởng đến thần kinh não , mà Trương Sở Lăng lại biết Lâm Tịnh là một nữ hải tử bảo thủ , cho dù ở trước dược lực mạnh mẽ như vậy , nàng cũng không có đi tùy tiện ôm lấy một nam nhân mà thân thiết , mà là dựa vào việc nhảy múa điên cuồng để bản thân mất đi phương hướng .

Trương Sở Lăng cũng dùng qua một vài thủ đoạn vật lý , khiến cho thuốc trong cơ thể Lâm Tịnh nhanh chóng phát ra , đồng thời kích thích thần kinh của nàng , làm cho nàng tỉnh táo trở lại .

Trong lòng Trương Sở Lăng từ đầu đến cuối không có một chút tà niệm gì , hơn nữa trong lúc hắn giúp Lâm Tịnh cũng không có bất cứ ý muốn trên chộc nào . Chính là trong mắt mọi người xung quanh lại không phải như vậy .

Theo cái nhìn của mọi người , mỗi hành động của Trương Sở Lăng đều mười phần khí thế , ngay từ đầu đã xô đẩy bất cứ người nào ngăn cản hắn , tiếp theo chẳng coi địa bàn của người khác ra gì liền đã bá đạo ôm nữ nhân kia vào lòng , càng làm cho mọi người trợn mắt há mồm chính là hắn ngang nhiên trước mặt mọi người " giờ trò sàm sỡ " .

Mọi người đều bị hành động của Trương Sở Lăng làm cho chấn động .

Lưu Ngạn Bác không biết từ lúc nào đã đến Giây Phút Vui Vẻ , hắn cùng Quách Quân Vĩ ngồi một chỗ , "Học" Quách Quân Vĩ há to miệng khi nhìn thấy Trương Sở Lăng triển khai sự mạnh mẽ của nam nhân ở dưới sân nhảy , trong mắt tràn đầy thần sắc không thể tin .

"Lão Quách, ngươi xác nhận nam nhân rất có phong cách kia chính là Trương Sở Lăng sao ?" Lưu Ngạn Bác nuốt nuốt nước miếng, lấy khẩu khí vô cùng hoài nghi nói .

"Ta già rồi , nhìn cái gì cũng không rõ , ngươi đừng hỏi ta a." Quách Quân Vĩ cũng không có chạy đi đâu , hắn không nghĩ tới bản thân tùy tiện đùa Trương Sở Lăng một câu , liền thấy được một cảnh tượng nóng bỏng như vậy , hắn thậm chí đang suy nghĩ, có phải Trương Sở Lăng xem câu nói đùa

của hắn là một mệnh lệnh hay không nữa , hắn bây giờ là đang chấp hành mệnh lệnh tán gái , chỉ là chấp hành mệnh lệnh này quá ư là hoàn mỹ . (giống trong Cực Phẩm Gia Đình , phụng chỉ tán gái ^^)

"Lão Quách, người cùng đến với A Lăng , nhanh lên nói cho ta biết , A Lăng thế nào lại dụ dỗ được một nữ nhân nóng bỏng như vậy ?" Tại chốn ăn chơi như thế này , một nam nhân bình thường nghiêm chỉnh cũng lộ ra bản tính của bản thân , Lưu Ngạn Bác mang dáng vẻ tươi cười bí ối , thấp phần bắt quát nhìn về Quách Quân Vĩ .

"Gi chứ, người cũng muốn thử ?" Quách Quân Vĩ nghe vậy quay đầu lại nhìn Lưu Ngạn Bác đang chảy nước miếng , trừng mắt nghiêm túc hỏi .

"Không.. Không thể nào..." Bị Quách Quân Vĩ trừng mắt , Lưu Ngạn Bác không tự chủ được thụt cổ vào , trong lòng mắng thầm, cái lão bất tử này , bây giờ còn giả đứng đắn, "Ta chỉ là nghĩ, A Lăng bình thường là một người chất phác như vậy , thế nào lại đột nhiên trở nên hào phóng như thế?"

"Cái gì gọi là chất phác, người xem hành động hiện tại của A Lăng , quả thực như nước chảy mây trôi a, một người có tính cách chất phát sao lại có động tác thành thạo như vậy , người ta gọi khi nào cần xuất thủ liền xuất thủ , hào phóng cũng phải có tính lựa chọn a , muốn hắn hào phóng với người như vậy cũng rất khó khăn a ?" Sắc mặt căng thẳng của Quách Quân Vĩ khi lên tiếng chợt trở nên nhu hoà , đồng thời cười ha ha lên .

Lúc này Lưu Ngạn Bác mới biết bản thân mình bị Quách Quân Vĩ đùa giỡn , hắn nhìn đôi bàn tay của Trương Sở Lăng đang còn sờ tới sờ lui trên người nữ nhân kia một chút , nhớ tới nếu như hắn đối với mình cũng hào phóng giống như vậy , không tự chủ được liền rung mình một cái , "Người là lão bất tử , nói chuyện càng ngày càng lưu manh ..."

"Có khả năng A Lăng sẽ gặp phiền phức a." Quách Quân Vĩ không để ý tới Lưu Ngạn Bác, hắn mặc dù đang cùng Lưu Ngạn Bác nói chuyện, nhưng ánh mắt lại thủy chung không có rời khỏi Trương Sở Lăng , khi hắn thấy bên trong sân nhảy xảy ra chuyện , hắn đột nhiên nhủ mảy.

Vốn mấy thanh niên kia thủy chung thấy Trương Sở Lăng không có để ý đến bản thân mình , lúc mới đầu còn kiêng kỵ lực lượng của hắn mà không dám động thủ , chính là trông thấy hành động của Trương Sở Lăng ngày càng không có chút kiêng nể gì , hơn nữa thỉnh thoảng lại nhìn mình với ánh mắt xem thường cùng tức giận , điều này làm cho bọn họ nộ khí tận trời, sau khi nhận tín hiệu động thủ , bọn họ đều đưa mắt ra hiệu cho nhau , đồng thời đến gần Trương Sở Lăng, chuẩn bị lấy nhiều đánh ít , nhanh chóng khống chế Trương Sở Lăng.

Nhìn thấy mấy tên thanh niên kia chuẩn bị động thủ , những người xem náo nhiệt sợ gặp phải tai bay vạ gió , liền tản ra phía sau ,mà Quách Quân Vĩ vẫn ngồi trên ghế như cũ không có hành động gì còn Lưu Ngạn Bác thì lại có điểm nhìn không được muốn đứng lên , theo bọn họ thấy , Trương Sở Lăng có điểm cao , nhưng cũng không khoẻ mạnh , có khả năng không địch lại bảy tám thanh niên kia .

"Chậm đã, quan sát tình huống một chút đã , chờ A Lăng thực sự không chống lại được thì chúng ta mới động thủ , đừng quên ở đây còn đồng nghiệp của chúng ta a , A Lăng sẽ không bị thiệt thòi đâu ." Quách Quân Vĩ chỉ chỉ tuần cảnh ở bên ngoài cửa , rồi kéo cánh tay Lưu Ngạn Bác nói .

Nhạc của vũ trường không biết đã bị tắt khi nào , ánh sáng của những ngọn đèn nhấp nháy cũng không còn nữa , hiện tại sân nhảy được đèn thủy tinh ở giữa chiếu sáng như ban ngày , mà những người nhảy nhót trong sân nhảy lúc trước vì để tránh khỏi việc bị thương , cũng né sang một bên ,ở chính giữa sân nhảy , chỉ còn lại bảy tám thanh niên kia cùng Trương Sở Lăng và Lâm Tịnh đang ở trong lòng của hắn .

Chỉ thấy bảy tám tên thanh niên kia giống như mãnh hổ xuất chuồng , thoáng cái đã đến bên cạnh Trương Sở Lăng , bọn họ đều đồng thời xuất thủ , trong miệng cũng không nhân rồi, la to lên, giống như là trợ uy cho bản thân vậy , mắt thấy vô số quyền cước sẽ trúng người Trương Sở Lăng , mà Trương Sở Lăng lại không có chút hành động nào , có người nhát gan hét lớn lên một tiếng , có thậm chí nhắm hai mắt lại, bọn họ thậm chí có thể tưởng tượng được kết quả bi thảm của Trương Sở Lăng .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Kiêu Đồn Gọi Cảm

Lúc này tâm trạng của Trương Sở Lăng đều đặt lên người Lâm Tịnh , chỉ còn năm huyết vị nữa là xong , được lực trong cơ thể Lâm Tịnh sẽ bài tiết ra ngoài cơ thể theo đường mồ hôi , như vậy hắn cũng không còn phải ôm nữ thủ tướng trong trạng thái xấu hổ này nữa .

Trương Sở Lăng sờ đi cảm thấy xấu hổ , là bởi vì hắn không nghĩ tới nữ thủ tướng ngày thường có tính tình như vậy lại có thân thể mềm mại cảm đến như thế , theo sự di chuyển của bàn tay , hắn có thể rõ ràng cảm giác được sự run rẩy thích thú của thân thể Lâm Tịnh khi hắn động chạm , nhìn mỹ nhân ôn nhu đang nằm trong lòng mình , nội tâm Trương Sở Lăng càng rung động kịch liệt hơn .

Ôm trong lòng một thân thể mềm mại phong mẫn tuyệt luân , cánh tay no đủ đầy đặn , trắng mịn động nhân , đặc biệt bộ ngực cao chót vót , làm nội tâm hắn rung động . Hơn nữa kiêu đồn ưỡn ra ở phía dưới ,thật là mê hoặc lòng người . Trương Sở Lăng phát hiện mình có điểm động tâm . (DG : kẻ nào ko động tâm chắc chắn bị liệt dương .=)

Đang ở lúc này, hần nghe thấy tiếng gió thổi bên tai, sau đó mắt liền thấy bảy tám thanh niên tung quyền đánh tới, trong lỗ mũi hửi nhẹ một tiếng, Trương Sở Lăng khéo tay ôm chặt Lâm Tịnh, cước bộ thay đổi một chút, đồng thời xung cánh tay đang nhàn rỗi kia lên nhanh như thiểm điện, giống như hồ điệp mặc hoa, trên không trung lưu lại một chuỗi huyền ảnh.

"Bang bang phanh..." Hợp với tám tiếng nổ vang lên, là tám thân thể đang nằm trên mặt đất với khuôn mặt thống khổ, mà bởi vì động tác của Trương Sở Lăng quá nhanh, khiến cho tất cả mọi người không thấy được hần rốt cục đã làm cái gì, chỉ nhìn thấy hần vẫn còn ôm Lâm Tịnh đứng tại chỗ, tiếp tục xâm phạm nữ nhân nóng bỏng kia.

Thấy cảnh tượng trong tưởng tượng không có xuất hiện, mọi người nhìn không được tròn tròn con mắt, điều này sao có thể? bảy tám thanh niên trẻ tuổi như vậy mà địch không lại một người cào gậy đang ôm một nữ nhân trong lòng sao, đây cũng là điều không thể tưởng tượng nổi? Trong lòng mọi người đều khó mà chấp nhận được kết quả này.

Ánh mắt của Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác đều sáng lên, kỹ thuật chiến đấu (còn gọi là đấu kỹ) xuất sắc của Trương Sở Lăng thực sự khiến cho họ đại khai nhãn giới. Lưu Ngạn Bác kéo kéo ống tay áo Quách Quân Vĩ hỏi, "Lão Quách, người có phải là biết Trương Sở Lăng có thể địch lại nên mới không cho ta xuất thủ phải không?"

Quách Quân Vĩ thành thật lắc đầu, "Người cũng thấy đấy, đấu kỹ của Trương Sở Lăng so với những gì ở trường học cảnh sát dạy là hoàn toàn khác nhau. Càng thêm súc tích, cũng dứt khoát hơn. Tất cả tựa hồ là rất tàn nhẫn, mấy người tên côn đồ sợ phải chịu khổ rồi."

Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác ở bên cạnh kinh ngạc không ngớt, trong đại sảnh có một người đag lặng lẽ quan sát, hai mắt gắt gao nhìn Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh, hần đại khái khoảng năm mươi mất tuổi, trên đầu chỉ còn lơ ngơ vài cọng tóc. Khuôn mặt tràn đầy sự hung ác cùng nham hiểm.

"Cửu gia, việc này muốn giải quyết e rằng hơi khó khăn. Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Một người bên cạnh nhẹ giọng hỏi, vẻ mặt nhợt nhạt vừa nhìn là biết kẻ chuyên đi vuốt mông ngựa rồi.

"Trước tiên không cần động đến hần, tìm mấy người lanh lợi, theo sát hần, xem hần rốt cuộc có lai lịch gì. Nếu như vì trượng nghĩa mà xuất thủ, coi như xong, còn nếu có quan hệ với nhà đầu họ Lâm kia. Chúng ta sẽ chậm rãi nghĩ biện pháp." Con mắt của Cửu gia vẫn nhìn chăm chăm vào tám thủ hạ đang nằm la liệt trên sàn nhảy, chậm rãi nói.

Trương Sở Lăng cũng không có chút phản ứng với ánh mắt nghi hoặc hay sờ hời của người khác, hai tay của hần nhanh chóng di chuyển trên người Lâm Tịnh, rất nhanh mười mấy huyết vị được đã thông xong, nương theo động tác kết thúc cuối cùng của Trương Sở Lăng, Lâm Tịnh ưm một tiếng, thần trí hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Thần trí Lâm Tịnh sau khi thanh tỉnh lại, nàng quay đầu nhìn xung quanh một chút, tựa như muốn nhớ lại những sự việc đã xảy ra, cuối cùng nàng mới phát hiện bản thân mình đang bị một nam nhân ôm.

Do chưa từng bị bất kỳ nam nhân nào ôm thân mật như thế nên thân thể Lâm Tịnh không tự chủ được run lên một cái, khuôn mặt chợt đỏ bừng lên như muốn xuất huyết, khi đôi mắt trong suốt nhìn thấy rõ ràng nam nhân đang ôm mình là ai, trong lòng nàng không khỏi kinh ngạc, Trương Sở Lăng tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, hần không phải luôn luôn không thích náo nhiệt sao?

Thấy Trương Sở Lăng quan tâm nhìn mình. Một cỗ khí tức nam nhân đập vào mặt, trần trần tê dại kéo dài xuống tận chân, hai gò má Lâm Tịnh chợt ửng hồng lên khiến nàng đẹp đến mê người, không khỏi lên tiếng trách cứ nói: "Còn không buông!"

Trương Sở Lăng thấy Lâm đã không có việc gì, hần nghe vậy buông lỏng cánh tay đang ôm Lâm Tịnh ra, nhẹ giọng hỏi, "Madam, người tại sao lại ở chỗ này, người bị người ta hạ thuốc, bọn họ là người như thế nào vậy?" Trương Sở Lăng vừa nói chuyện vừa lấy tay chỉ tám tên côn đồ đang nằm mê mị không nhúc nhích ở trên đất.

Khi Lâm Tịnh nghe thấy mình bị hạ thuốc, sắc mặt của nàng trở nên tái nhợt, thế nhưng nàng rất nhanh liền phát hiện mình cũng không có ăn cái gì, mặc dù thần trí đang cố nhớ lại xem khi mình bị hạ thuốc đã là những hành động gì, thế nhưng khi nhìn thấy tình trạng thân thể cùng những ánh mắt kinh sợ xung quanh nàng liền phán đoán được..

"Là người đã cứu ta sao? Cảm ơn người!" Lâm Tịnh giống như không nghĩ đến chuyện của mình, mà là nhàn nhạt trả lời đồng thời ánh mắt của nàng nhìn khắp quán rượu, trong mắt tràn đầy sự oán hận cùng không cam lòng.

Theo ánh mắt của Lâm Tịnh, Trương Sở Lăng cũng nhìn thấy có một đám người đang đi về phía hai người, dẫn đầu chính là một lão đầu năm mươi mấy tuổi, tóc đã bạc hơn nửa, thế nhưng cước bộ cũng rất mạnh mẽ, hơn nữa toàn thân lộ ra một cỗ tà khí, làm cho Trương Sở Lăng có cảm giác khó chịu dị thường, bên cạnh hần còn có mười mấy người to con, bọn họ nhìn hần đầy cảnh giác, thân thủ tựa hồ cũng không tệ lắm.

Nhìn thấy lão đầu kia đến gần, sắc mặt Lâm Tịnh có vài phần khó nhìn, vô ý thức, thân thể của nàng tiến đến gần Trương Sở Lăng vài phần, Trương Sở Lăng thấy thế không khỏi cười khò, nữ nhân chung quy vẫn là nữ nhân a, nữ nhân bình thường kiên cường nhưng cũng có mặt nhu nhược a, Trương Sở Lăng vươn một cánh tay nắm lấy cánh tay Lâm Tịnh, đồng thời nhàn thần khích lệ Lâm Tịnh, ra hiệu nàng không cần sợ hãi.

Trông thấy bộ dạng tự tin mười phần của Trương Sở Lăng, trong lòng Lâm Tịnh dâng lên một cảm giác kỳ lạ, đó chính là nhận thức của bản thân về sự nhu nhược của nam nhân này dường như đã thay đổi, khiến người ta cảm thấy có cảm giác an toàn hơn.

"Lão đầu kia gọi là Cửu gia, cái này quán bar này là địa bàn của hần, cha ta bởi vì đánh bạc thiếu hần rất nhiều tiền, mỗi ngày đều bị người của hần truy

tìm, vì để hoãn mấy ngày để trả nợ, ta đáp ứng uống bia với hân , chuyện kế tiếp người có khả năng biết rõ hơn ta." Thấy Trương Sở Lăng bị mình làm phiền , Lâm Tịnh phải kể cho hân tóm tắt về sự tình của bản thân .

Tuy rằng chỉ là mấy câu đơn giản , nhưng trong lòng Trương Sở Lăng giống như đang có bão nổi lên vậy ,sau khi đến thế giới này , việc Trương Sở Lăng để ý nhất chính là tình thân , quý trọng nhất cũng là tình thân. Lần trước xâm nhập vào máy tính của Lâm Tịnh , trong lúc vô ý Trương Sở Lăng đã biết được những bất hạnh về gia đình mà nàng đã trải qua , nữ thủ trưởng này nỗ lực tất cả là vì phụ thân , khiến cho hân bội phục từ đáy lòng , hân không nghĩ tới chính là lúc này đây nàng lại dính đến phiền phức do cha nàng gây ra , lại thiếu chút nữa là bị lãng nhục .

Lâm Tịnh nói rất nhẹ, rất bình tĩnh, giống như à không mang theo chút cảm tình nào , nhưng Trương Sở Lăng lại nghe ra trong thanh âm của nàng có sự mệt mỏi cùng bi thương , xem ra, gánh nặng gia đình mà nàng mang trên vai là không nhẹ a , ngẫm lại nàng bình thường cục cảnh sát là một nữ nhân có dáng vẻ mạnh mẽ, lại nhìn thấy dáng vẻ mềm yếu không nói nường tự của nàng lúc này , trong lòng Trương Sở Lăng chợt dâng lên cảm giác muốn bảo vệ nữ nhân của một nam nhân

Coi như là báo đáp cho việc nàng đã từng chiếu cố cho mình , trong lòng Trương Sở Lăng đang tìm một cái cớ cho mình .

Sau khi xảy ra sự việc ẩu đả trong quán rượu , sớm có người gọi điện cho cảnh sát , lúc đám người Cửu gia đến gần Trương Sở Lăng , hai tuần cảnh gần đó cùng chạy đến, bọn họ nhìn mấy người đang nằm rên rĩ không ngừng trên mặt đất , lại nhìn một chút về phía hai người Trương Sở Lăng cùng đám người Cửu gia , trong lòng có điểm nghi hoặc, hai bên cũng không có mùi thuốc súng như trong dự liệu a .

"Hai vị tiền sinh, xin hỏi có cần chúng ta hỗ trợ không ?" Một tuần cảnh trong đó lễ phép hỏi Trương Sở Lăng , hân tuy rằng chỉ hỏi hai người một câu hỏi bình thường , ánh mắt lại là quan tâm nhìn Trương Sở Lăng, trực giác cho rằng Trương Sở Lăng có khả năng cần sự hỗ trợ từ cảnh sát .

Thấy hai cái tuần cảnh nói như vậy , trong mắt Cửu gia chợt hé lên hung quang , đồng thời có chút lo lắng nhìn về Trương Sở Lăng, rất sợ Trương Sở Lăng nói ra cái gì không đúng khiến cho hân phải gặp phiền lức , tuy rằng hân không có nhược điểm nào để cảnh sát bắt được , nhưng cũng không đại biểu hân cho việc hân thích đến cục cảnh sát để thăm vấn .

"Cảm tạ hai vị , chúng ta cũng không cần cảnh sát hỗ trợ , chỉ là bằng hữu xảy ra hiểu lầm nho nhỏ mà thôi ." Trương Sở Lăng mỉm cười hồi đáp, hân rất là cảm kích sự giúp đỡ của đồng nghiệp mình , đồng thời đối với hiệu suất làm việc của bọn họ cũng rất hài lòng , chỉ là hiện tại hai đơn đốc cấp cao đang ở trong quán rượu còn chưa có ra tay , phải giải quyết phiền phức cũng không tới phiên hai tiểu tuần cảnh nho nhỏ này a.

Hơn nữa Trương Sở Lăng cũng biết dựa vào cảnh sát căn bản là không giải quyết được vấn đề, người ta cũng không phải là cướp tài đoạt của , chỉ là cho vay nặng lãi mà thôi , giấy vay tiền vẫn còn đó , người muốn bắt người ta thế nào đây ? Trương Sở Lăng muốn dùng phương pháp của bản thân để giải quyết vấn đề .

Câu trả lời của Trương Sở Lăng nằm ngoài dự liệu của hai tuần cảnh, cũng ngoài dự liệu của Cửu gia , hai tuần cảnh này nghiêm túc quan sát Trương Sở Lăng , xác nhận là hân không có chút ép buộc nào , bọn họ mới chậm rãi đi qua một bên , muốn quan sát sự tình sẽ tiếp tục như thế nào .

Thấy không có xuất hiện phiền phức nào , cửu gia kiêu ngạo cười một tiếng , lớn tiếng kêu "Không có việc gì không có việc gì ", đồng thời giờ lên đầu, tiếng nhạc lại vang lên bên tai mọi người

Mọi người thấy hai tuần cảnh kia vẫn ngồi ở bên trong quán rượu, cũng biết ngày hôm nay dù rằng không thể xảy ra sóng gió gì , vốn mấy nam nữ thanh niên đang có điểm mất hứng khi nghe thấy tiếng nhạc lại điên cuồng nhảy nhót , quán rượu bình thường vẫn xảy ra đánh nhau , bọn họ dường như đã quen rồi , hơn nữa biểu hiện cùng lời nói bình tĩnh của Trương Sở Lăng cũng khiến cho bọn họ cho rằng Trương Sở Lăng thực sự quen biết với Cửu gia này

Cửu gia nhìn Trương Sở Lăng với ánh mắt tán thưởng , sau đó lại nhìn một chút về phía Lâm Tịnh đang bị hân ôm trong lòng , trong lòng tràn đầy nghi hoặc, chưa nghe nói qua nhà đầu họ Lâm này có bạn trai nhà , bọn họ thế nào lại thân thiết như vậy ?

"Lâm nha đầu, có thể giới thiệu với ta về vị đẹp trai này được không ?" Cửu gia thăm dò hỏi thăm

Lâm Tịnh còn chưa kịp trả lời, Trương Sở Lăng liền nhíu mày, cướp lời nói, "Cửu gia đúng không, người không cảm thấy nơi này quá ồn ào để nói chuyện sao , nếu muốn nói chuyện với nhau thì cũng nên kiếm một nơi yên tĩnh chứ , người nói có phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuần Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Ôm Ấp Mập Mờ

Biểu hiện mạnh mẽ của Trương Sở Lăng khiến cho Lâm Tịnh cùng Cửu gia đều sửng sốt.

Lâm Lâm Tịnh kinh ngạc chính là, một nam nhân bình thường ở cục cảnh sát vẫn không có lên tiếng nói chuyện như thế nào trong lúc này lại lớn mật như vậy, phải biết rằng ở cục cảnh sát khi bị đồng nghiệp khinh miệt, hấn cũng chỉ là mặt đỏ tới mang tai chứ không có lên tiếng a; Cửu gia kinh ngạc hơn là, bản thân Trương Sở Lăng lại có thể chuyển từ thể bị động sang chủ động ngay ở địa bàn của hấn, trong lòng nghi hoặc rốt cuộc Trương Sở Lăng dựa vào cái gì, hay là nghe con không sợ cộp.

"Hào, hào, nếu như hai vị không chê, không ngại theo ta lên phòng giải trí ở lầu ba ngồi một chút chứ?" Lúc Cửu gia nói hai tiếng hào, ánh mắt hấn sáng rực nhìn Trương Sở Lăng hỏi.

Lâm Tịnh nghe vậy liền biến sắc, Trương Sở Lăng có thể không biết phòng giải trí ở lầu ba là gì, nhưng Lâm Tịnh lại biết rất rõ ràng, bởi vì phụ thân của nàng bị thua hơn trăm vạn ở một phòng đánh bạc bên cạnh phòng giải trí ở lầu ba ấy, mà cái phòng giải trí kia căn bản người thường không có tư cách để vào, có thể thấy bên trong chính là toàn kẻ vong tiền như rác.

Lâm Tịnh khăn trường kéo vạt áo của Trương Sở Lăng, ám chỉ hấn không nên đáp ứng dễ dàng như vậy, làm cho nàng thất vọng chính là, Trương Sở Lăng giống như không để ý đến động tác của nàng, mà là nhẹ nhàng gật đầu, nói rằng, "Không thành vấn đề, người chờ một chút, ta nói với bằng hữu một tiếng đã."

Nghe được Trương Sở Lăng đáp ứng lời mời của bản thân, trên vẻ mặt tươi cười của Cửu gia hiện lên một tia âm hiểm, hấn rộng lượng cười cười, đáp ứng yêu cầu của Trương Sở Lăng.

Kéo cánh tay Lâm Tịnh, Trương Sở Lăng đi tới trước mặt Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác, "Quách Sir, Lưu Sir, ta hiện tại có chuyện cá nhân cần phải xử lý, có khả năng không thể tiếp tục vui chơi được rồi."

Quách Quân Vĩ vui vẻ nhìn thoáng qua Lâm Tịnh đang ở trong lòng Trương Sở Lăng, lúc này hấn liền biết mình và Lưu Ngạn Bác đã hiểu lầm Trương Sở Lăng, quan sát biểu hiện của Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh. Rõ ràng có thể thấy được, hai người hấn không phải là loại nam nữ có tình cảm mập mờ. Hấn cân nhắc nhìn sang Trương Sở Lăng, vừa cười vừa nói, "A lăng, người có việc thì cứ xử lý đi. Nhớ kỹ có việc gì thì cứ tùy thời gọi cho ta."

Lưu Ngạn Bác cũng ở một bên nháy mắt nói, "A lăng. Không cần lo cho bọn ta, phải bảo vệ cho tốt mỹ nhân trong lòng người nha."

Thấy hai người Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh dựa sát vào nhau, hai người càng làm hiểu lầm Lâm Lâm Tịnh là bạn gái của Trương Sở Lăng, chỉ là công việc lại bề bộn như vậy, lúc này bọn họ cũng không có trêu chọc gì Trương Sở Lăng, mà chỉ nói hai câu ngắn gọn. Sau khi thấy được biểu hiện của Trương Sở Lăng lúc này bọn họ cũng không lo lắng về vấn đề an toàn của Trương Sở Lăng, nói về đầu trí cùng dũng khí. Bọn họ không tin có người có thể đối phó được với Trương Sở Lăng.

Ánh mắt của hai người Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác nhìn bản thân có vẻ mập mờ khiến cho Lâm Tịnh đỏ mặt, nàng cũng không có nghĩ Trương Sở Lăng lại lớn mật như vậy, lại còn ôm bản thân, càng làm cho nàng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi chính là, nàng bị Trương Sở Lăng ôm lâu như vậy mới phát hiện ra là bản thân mình đang bị ôm. Nhưng mà trong lòng nàng cũng không có chút khó chịu nào, mình sao lại có thể như vậy, trong lòng Lâm Tịnh tự hỏi.

Bất quá rất nhanh Lâm Tịnh liền tìm được cho bản thân một lý do. Ở vũ trường nam nữ ôm nhau là chuyện bình thường, hơn nữa còn làm nhiều việc lớn mật hơn, Trương Sở Lăng ôm mình cũng là do lo lắng cho mình mà thôi, hấn không phải là muốn ăn đậu hũ của mình, hơn nữa có khả năng là do tình thế bất buộc, nên mới bất đắc bị làm như vậy.

Thấy hai người Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh xử lý xong chuyện cá nhân, Cửu gia cười cười, liền đi trước dẫn đường, mang theo Trương Sở Lăng đi lên lầu ba, khi đi lên lầu ba thấy rất nhiều phòng giải trí (toàn các trò đánh bạc), trong lòng Trương Sở Lăng mơ hồ đoán được cái gì đang chờ mình rồi, trên mặt của hấn không khỏi hiện lên sự xem thường, nói tới đánh bạc, ngành cờ bạc ở thế kỷ 21 làm sao có thể phát triển bằng ở thế kỷ 30, phải biết rằng bản thân năm đó cũng đánh bạc không ít a.

Nhưng phản ứng của Lâm Tịnh hoàn toàn khác với phản ứng của Trương Sở Lăng, phòng này thực sự khiến cho nàng nhớ đến những hồi ức thống khổ, từ nhỏ đến lớn, nàng không biết mình đến nơi này bao nhiêu lần để tìm phụ thân nàng, mà khuôn mặt phụ thân bao giờ cũng bình tĩnh, căn bản là không thăm nhìn mình, thỉnh thoảng làm phiền hấn, hấn sẽ thô bạo đem mình đẩy ra, một bên trong miệng mắng "đồ đen đủi", một bên tiếp tục đánh bạc.

Hiện tại trong lòng Lâm Tịnh cực kỳ hối hận, bản thân vừa rồi miên man suy nghĩ, quên nói cho Trương Sở Lăng biết phòng giải trí ở lầu ba là gì, suy nghĩ đến việc Trương Sở Lăng có khả năng sẽ bị thua giống như phụ thân, sắc mặt của nàng đột nhiên thay đổi, vô ý thức, nàng nắm lấy tay của Trương Sở Lăng, "A lăng, không nên vào đi, đi vào sẽ không đi ra được đâu."

Lâm Tịnh run rẩy nắm lấy tay Trương Sở Lăng, nàng bình thường cục cảnh sát luôn làm ra vẻ lạnh lùng mà nét mặt bây giờ của nàng hấn chưa thấy bao giờ, nàng bình thường biểu hiện tanh cách mạnh mẽ, mà lúc này, chỉ là một tiểu cô nương đang lúng lúng sợ hãi mà thôi.

Cảm giác được cánh tay có chút đau nhức, Trương Sở Lăng có chút kinh ngạc về khí lực của Lâm Tịnh, hấn nhìn sắc mặt Lâm Tịnh một chút, mới phát hiện trong mắt nàng đầy sợ hãi cùng bất lực, nghe thanh âm của Lâm Tịnh run như vậy, nội tâm của Trương Sở Lăng không hiểu vì sao lại run rẩy một chút, lẽ nào, đây mới đích thực là Lâm Tịnh sao?

Sợ Trương Sở Lăng nghe theo Lâm Tịnh sẽ đổi ý, Cửu gia nặng nề mà "Hừ" một tiếng, "Nếu như hiện tại người có thể đem tiền nợ của phụ thân người trả xong, ta sẽ không ngăn các người đi."

Những lời này của Cửu gia mang mùi phẫn uý hiếp, Lâm Tịnh nghe vậy liền run lên, muốn nàng trả một trăm vạn, nàng không có cách nào làm được, "Người đã nói, chỉ cần ta uống hết một tá bia, có thể hoàn tiền nợ của cha toàn mấy ngày còn gì."

Thanh âm của Lâm Tịnh sắc bén như chim ưng , như cắt đứt không gian , khiến cho màng nhĩ của Trương Sở Lăng có cảm giác bị đau , đồng thời tim của hắn cũng đau như bị đâm vào , có thể thấy được , những lời này quả thật là do Lâm Tịnh kích động không kiềm chế được nên nói ra , Trương Sở Lăng thực sự không có cách nào tưởng tượng được Lâm Tịnh có một cuộc sống như thế này mà trong lúc làm việc vẫn thể hiện được nghị lực mãnh liệt .

"Người cũng nói a, quy củ là do ta định , ta cho người thời gian một ngày , ngày mai người mang tiền đến cho ta được không ?" Cửu gia tựa hồ thích bộ dạng bị hành hạ của người khác , đặc biệt khi thấy một nữ cảnh sát bình thường hiên ngang oai hùng bị hành hạ thành cái dạng này , trong tim của hắn dường như có cảm giác đạt được một thành tựu nào đó .

Trương Sở Lăng hung hăng trừng mắt nhìn Cửu gia , ánh mắt ấy khiến cho nụ cười của Cửu gia nhanh chóng bị đông cứng lại .

"Yên tâm, không có việc gì đâu , tin tưởng ta." Nhéo nhéo bàn tay đầy mồ hôi lạnh của Lâm Tịnh , Trương Sở Lăng ôn nhu nhìn Lâm Tịnh nói , "Ta cam đoan với người , tuyệt đối sẽ không có chuyện gì ."

Cửu gia không rõ ràng lắm chính là, việc hắn kêu ngao không cho người khác lối thoát khiến cho Trương Sở Lăng thật sự nổi giận , hiện tại cho dù hắn không tìm biện pháp đối phó với Trương Sở Lăng , Trương Sở Lăng cũng sẽ không đơn giản buông tha hắn. Hắn tội nghiệp vẫn còn xem Trương Sở Lăng là một kẻ còn non , cho rằng Trương Sở Lăng chịu không nổi việc bản thân nói khích nên bị lừa , vốn lòng cảnh giác với lời đáp ứng của Trương Sở Lăng cũng không quá cao .

Bị Trương Sở Lăng nhẹ nhàng nhéo bàn tay một chút , Lâm Tịnh phát hiện cảm xúc của mình đột nhiên bình tĩnh , thấy ánh mắt tự tin mười phần của Trương Sở Lăng cùng sự quan tâm trong ánh mắt của hắn , Lâm Tịnh không tự chủ được liền gật đầu. Nàng phát hiện mình không hiểu vì sao lại tin tưởng Trương Sở Lăng như vậy , căn bản là tim không ra bất cứ lý do gì .

"Cửu gia, nếu muốn ta đánh bạc thì cứ nói thẳng là được , không cần cứ úp úp mở mở , lẽ nào người muốn làm một người không hiểu chuyện sao ?" Thấy cảm xúc của Lâm Tịnh đã bình tĩnh , trong lòng Trương Sở Lăng thở phào một hơi , hắn ngừng đầu, hỏi Cửu gia với vẻ xem thường .

Mấy người to con đi bên cạnh Cửu gia nghe vậy liền biến sắc , bọn họ từng bước tiến về phía trước , chuẩn bị giáo huấn Trương Sở Lăng, tuy rằng biết rõ có thể không phải là đối thủ của Trương Sở Lăng , thế nhưng thân là tiểu đệ bọn họ cũng không có cách nào để chọn .

Cửu gia giờ tay ngăn hành động của mấy tên to con , hắn không nghĩ tới lời lẽ của Trương Sở Lăng lại sắc bén như vậy , vô hình trung Trương Sở Lăng đã chiếm thế thượng phong , làm cho hắn thua một trận , chỉ thấy trên thần tình trên mặt hắn co giật một chút , cười ha ha nói, "Người trẻ tuổi, rất sáng khoái, hi vọng lúc người ở trên bàn bài cũng sáng khoái như vậy ."

Nói xong câu đó, Cửu gia cũng không quay đầu lại liền đi vào phòng giải trí, Trương Sở Lăng ngừng đầu nhìn ba chữ " Vạn phú đường " trên cửa phòng giải trí , trong mắt hiện lên một tia tiếu ý , rồi ôm Lâm Tịnh đi theo Cửu gia vào bên trong .

Sau khi vào phòng giải trí, Trương Sở Lăng mới phát hiện nơi này không giống so với tưởng tượng của bản thân , phòng giải trí không phải chỉ là một phòng , mà là gian phòng lớn có phong cách cổ được chia thành sáu bảy gian phòng nhỏ , được cách ly với nhau bằng gỗ đàn hương , bên trong từng phòng đều có một cái bàn bài , hơn nữa chỗ ngồi bên trong đều kín hết.

Trong lỗ mũi ngửi mùi thơm của gỗ đàn hương, tai lại nghe âm thanh du dương của tiếng nhạc , mắt lại thấy mấy nhân viên phục vụ xinh đẹp kêu gọi đi tới đi lui trong phòng, Trương Sở Lăng không khỏi có điểm thần phục , chất lượng phục vụ của gian phòng giải trí này thực sự cao , thật là một nơi đáng để nghỉ ngơi a , các phòng giải trí bên ngoài cũng không có khả năng bằng được như thế này .

Trông thấy lúc này Trương Sở Lăng vẫn còn nhàn nhã thoải mái quan sát bố trí của căn phòng , trong lòng hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng , ta sẽ khiến cho người muốn khóc cũng không được .

Nhìn thấy Cửu gia tiến đến, phục vụ lập tức mở một phòng riêng ra , nhanh chóng kêu người mang trà lên , "Cửu gia, xin hỏi ngày hôm nay muốn chơi cái gì ?"

Cửu gia cũng không có trả lời tên phục vụ , mà là cân nhắc nhìn về phía Trương Sở Lăng , "Hiện tại chỗ này cũng đủ yên tĩnh , không biết bằng hữu rốt cuộc là ở địa bàn nào vậy ?"

Cũng khó trách Cửu gia lại nói như thế , bởi vì từ đầu đến cuối trên người Trương Sở Lăng toát ra một loại sát khí nhân nhạ , hơn nữa khi xuất thủ đã thương tám thủ hạ của bản thân lại thần nhàn như vậy , Cửu gia biết người có loại khí thế này , nhất định là từng giết người , lúc này hắn còn tưởng rằng Trương Sở Lăng là ở một bang phái nào đó , do đó những lời này có ý thăm dò .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Không Thể Thua (Thượng)

"Ta chỉ là người qua đường không đáng để được xem trọng, Cừu gia chỉ cần biết ta với người không giống nhau là được." Nếu đã dự định làm Cừu gia mất hết mặt mũi, Trương Sở Lăng cũng không chút khách khí nói.

Khuôn mặt hùng hục của Cừu gia giống như úp vào cái mông lạnh ngắt vậy, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, hắn thậm hạ quyết tâm ngày hôm nay nhất định không cho Trương Sở Lăng vui vẻ mà rời khỏi chỗ này, "Vậy người muốn chơi cái gì đây?"

Trương Sở Lăng nhìn sắc mặt âm trầm của Cừu gia một chút, biết hắn việc chọc giận của bản thân đã thành công, trong lòng mừng thầm, đối phương càng lo lắng, bản thân càng có lợi. Nghe được câu hỏi của Cừu gia, hắn đột nhiên lại trở nên thẹn thùng, bối rồi sờ sờ cái gáy, "Chơi cái gì đơn giản nhất nhĩ, chơi cái gì không quá phức tạp ấy!"

Nghe được Trương Sở Lăng nói, tay của Lâm Tịnh không tự chủ được nắm chặt lấy tay của Trương Sở Lăng, lòng tin của nàng với Trương Sở Lăng cũng dao động, Trương Sở Lăng thành thật như vậy thì làm sao có thể đánh bạc được, càng buồn cười chính là, bản thân vừa rồi lại có một loại tin tưởng không hiểu được đối với hắn, cũng không biết là cái loại tin tưởng này ở đâu mà ra nữa. Lúc này, Lâm Tịnh đã thành công khi ám chỉ của nàng giúp cho tâm lý của Trương Sở Lăng tỉnh táo trở lại, trên mặt của nàng lần thứ hai lại hiện lên sự lo lắng cùng sợ hãi, chỉ là lúc này tên đã lên dây không bắn không được, nàng cũng không mở miệng ngăn cản nữa.

Mắt thấy được phản ứng của hai người Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh, nụ cười trên mặt Cừu gia ngày càng xáng lạn.

"Vậy chơi đồ xúc xúc đi, chúng ta đồ lớn nhỏ?" Cừu gia hỏi.

Trương Sở Lăng nghe được đối phương muốn đồ xúc xúc, trong lòng hắn liền cười thành tiếng, nói đến năng lực phán đoán âm thanh, có ai lợi hại hơn so với mình đây? Cái gọi là nghe xúc xúc chính là dùng lỗ tai để nhận biết điểm của xúc xúc, xúc xúc luôn luôn có sáu mặt theo thứ tự phân biệt là một hai ba bốn năm sáu, trong lúc đồ xúc xúc do những mặt này có diện tích tiếp xúc khác nhau, do đó âm thanh sinh ra khi ma sát cũng khác nhau, lúc mặt cuối cùng tiếp xúc với mặt bàn, căn cứ vào âm thanh dao động của nó trong không khí, mà đoán được điểm ở mặt tiếp xúc với mặt bàn từ đó suy ra được điểm của mặt đối diện của nó. Thanh âm này rất trầm. Người bình thường khó có thể mà phân biệt được sự khác nhau của các thanh âm này, chính là đối với Trương Sở Lăng mà nói. Loại này chênh lệch này lại thực sự phân biệt rất dễ dàng.

"Nếu Cừu gia thích đồ xúc xúc, ta sẽ bồi Cừu gia chơi đùa một chút là được, chỉ là người phải nói rõ qui tắc của trò chơi, miễn cho ta không hiểu mà tạo thành hiểu lầm." Tuy rằng trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt Trương Sở Lăng lại không có bất cứ biểu hiện gì, hắn thỉnh giáo với bộ dạng non nớt cực kỳ thành khẩn.

"Như vậy được rồi. Chúng ta cùng đồ xúc xúc, tính tổng điểm của 3 hạt xúc xúc. Thế nào?" Thấy phản ứng của Trương Sở Lăng, trong lòng Cừu gia vui vẻ như hoa, thân thủ của ta lợi hại như thế nào, sẽ cho người vĩnh dự được quan sát.

Sau khi Cừu gia nói xong câu đó Trương Sở Lăng liền gật đầu, kêu phục vụ mang khí cụ đến.

"Người muốn ta cầm cái hay người cầm cái?" Cừu gia mỉm cười nhìn Trương Sở Lăng. Khách khí mà hỏi thăm.

Trương Sở Lăng thầm mắng một câu âm hiểm, cũng không có hỏi bản thân mình có muốn kiểm tra khí cụ hay không mà đã bắt đầu đồ xúc xúc rồi, khi dễ mình là gà con không hiểu những qui định này sao. Trong lúc nhất thời Trương Sở Lăng không khỏi xem thường Cừu gia vài lần, ngay cả điểm ấy cũng muốn chơi đùa, chẳng lẽ là muốn thua đến nỗi không dậy nổi sao?

"Chậm đã, chúng ta còn chưa có xem khí cụ, làm sao biết người có gian lận hay không?" Trương Sở Lăng đang chuẩn bị gật đầu để đối phương cầm cái trước, Lâm Tịnh vẫn trầm mặc ngồi cạnh hắn này giờ chợt liên tiếng.

Câu nói của Lâm Tịnh làm Cừu gia sững sốt, hắn thậm mắng Lâm Tịnh nhiều chuyện, xấu hổ cười cười, "Người xem ta đáng trí quá, người già nên trí nhớ không được tốt ngay cả những qui định như vậy cũng quên." Nói xong câu đó, Cừu gia đem khí cụ đưa cho Trương Sở Lăng, hắn cũng không cho rằng Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh có thể nhìn ra được điểm gì.

Trương Sở Lăng ha ha cười, tiếp nhận khí cụ của Cừu gia đưa qua, đưa cho Lâm Tịnh ở bên cạnh, để nàng kiểm tra hộ. Hành động của Trương Sở Lăng khiến cho Lâm Tịnh nhất thời lúng túng, nàng ghé sát vào tai Trương Sở Lăng, dùng thanh âm tương đối nhỏ nói, "Ta cũng không hiểu, người hãy làm bộ dạng chăm chú một chút đi a, phải giả vờ cho giống như thật nói không chừng có thể hù dọa được đối phương a."

Đáng lẽ bởi vì bị Lâm Tịnh bóc trần một trò nhỏ như vậy khiến cho hắn xấu hổ nhưng lúc này thấy hai người Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh ghé đầu vào nhau thì thậm gì đó, tâm tình của hắn lập tức trở nên hào hứng hơn, hắn thấy rõ ràng động tác giả bộ của Trương Sở Lăng cùng với sự lúng túng của Lâm Tịnh.

Khi nghe được thanh âm nhỏ nhẹ của Lâm Tịnh, Trương Sở Lăng thiếu chút nữa cười thành tiếng, đồng thời trong lòng âm thầm bội phục Lâm Tịnh nhanh trí, tâm tình đối với nàng lúc này cũng có chút vui vẻ.

Vì để Lâm Tịnh an tâm, Trương Sở Lăng tiếp nhận khí cụ của Lâm Tịnh đưa đến, rồi nghiêm túc kiểm tra.

Kỳ thực với Trương Sở Lăng mà nói thì việc kiểm tra khí cụ là không cần thiết, chỉ cần để Cừu gia thua đậm hai lần, hắn là có thể tìm được một nguyên nhân để rời đi, do đó hắn mới không vạch trần tiểu thủ đoạn kia của Cừu gia. Nếu hiện tại khí cụ đã tới tay mình rồi, bản thân nếu như không kiểm tra một cách nghiêm túc thì sẽ có lỗi với một phen khổ tâm của Lâm Tịnh, nghĩ tới đây, Trương Sở Lăng tự nhiên sẽ không khách khí.

Cao thủ đồ xúc xắc kiểm tra khí cụ bằng cách phân tích trọng lượng cùng độ nảy lên của các mặt xúc xắc , căn cứ vào đó để phán đoán được âm thanh phát ra của các mặt xúc xắc , cuối cùng là khả năng phân biệt xúc xắc này rốt cuộc có mặt gì , từ đó đoán được điểm của xúc xắc .

Xúc xắc này có gian lận hay không , để sau hãy nói , hân trả lại xúc xắc cho Cửu gia .

"Người xác nhận các mặt của xúc xắc không có bất cứ vấn đề gì chứ , bây giờ chúng ta nói về vấn đề đặc cược đi , không biết người muốn đặt bao nhiêu đây ?" Cửu gia thấy Trương Sở Lăng chỉ là tùy tiện quan sát khí cụ một chút , càng khẳng định hân chỉ là một thái điều (ý nói là còn gà đó mà) , không khỏi cười gian hời.

"Tiền đặt cược? Cửu gia, con người của ta tương đối nghèo, dường như không có cái gì đáng để đánh cược a , người xem ta lấy cái gì để đặt cược đây ?" Trương Sở Lăng hỏi rất thông minh , bởi vì ngay từ đầu hân đã nhìn thấu ý đồ của Cửu gia đối với hân , nếu không tuyệt đối sẽ không lừa hân cùng đánh bạc .

Câu trả lời của Trương Sở Lăng nằm trong dự liệu của Cửu gia , hân đầu tiên là làm bộ trầm ngâm một hồi, sau đó mới lên tiếng, "Vấn đề này có điểm khó a, người không có tiền cược , việc đánh bạc của chúng ta sẽ rất khó tiến hành a ." Cửu gia vừa nói chuyện vừa quan sát sắc mặt của Trương Sở Lăng , khi thấy vẻ mặt của Trương Sở Lăng vui vẻ giống như là được giải thoát , mới tiếp tục nói, "Bất quá , thấy người muốn đánh bạc như thế , chúng ta có thể cho người mượn trước một trăm vạn để đánh , được không ?"

"Một trăm vạn ?" Trương Sở Lăng trầm ngâm một chút, "Chính là nếu ta thua hết , ta nói trước là ta không có tiền trả đâu a ." Trương Sở Lăng nói .

"Thua cũng không cần người trả , người chỉ cần giúp ta giải quyết một chuyện là được ." Cửu gia rộng lượng nói .

Một trăm vạn giúp một chuyện , lão đầu này thật đúng là không tiếc tiền bạc , hân rốt cuộc có vấn đề gì khó khăn cần minh phải xuất thủ đây , Trương Sở Lăng trong lòng nghi hoặc không ngớt.

Cửu gia căn bản là không lo lắng Trương Sở Lăng không đáp ứng , bởi vì hân vẫn còn nắm lá bài tẩy là phụ thân của Lâm Tịnh , sự quan tâm của Trương Sở Lăng đối với Lâm Tịnh Cửu gia đã sớm nhìn ra , mà Cửu gia càng nhìn trúng thân thủ của Trương Sở Lăng .

Khi Lâm Tịnh nghe thấy tận một trăm vạn , trái tim kích động không ngừng đập nhanh hơn , tiền lương một tháng của nàng chỉ có hơn hai vạn , không ăn không uống tích cóp từng chút một cũng phải hơn 5 năm mới trả có được số tiền này , hơn nữa chi tiêu ở Hồng Kông lại cao như vậy , phụ thân lại mỗi ngày đánh bài uống rượu , trong nhà căn bản là không có dư dả gì , do đó khi nghe được ba chữ một trăm vạn , nàng đã nghĩ tới việc mình mang trên người cái phiếu nợ một trăm vạn rồi .

Lúc này Lâm cũng không dám lên tiếng , mà là khẩn trương nhìn Trương Sở Lăng, lúc này Trương Sở Lăng ở trong mắt nàng càng trở nên thần bí hơn , hoàn toàn khác hân với tiểu tuần cảnh vô năng mà mình quen biết ở cục cảnh sát kia

Giống như trải qua một phen đấu tranh tâm lý , Trương Sở Lăng do dự rất lâu mới gật đầu, đáp ứng yêu cầu của Cửu gia .

Thấy Trương Sở Lăng ngay cả việc mình sẽ yêu cầu hân làm chuyện gì cũng không có hỏi qua , trong lòng càng khẳng định Trương Sở Lăng là đồng đạo , một người bình thường làm sao có thể không hiểu kỳ với vấn đề này đây ?

Cửu gia sáng khoái mang một trăm vạn tiền mặt giao cho Trương Sở Lăng , đồng thời để Trương Sở Lăng ký vào một tờ giấy mượn tiền , Trương Sở Lăng nhìn lướt thoả thuận về lãi tức , không chút nhíu mày liền ký tên , khiến cho Lâm Tịnh gấp gáp tới độ muốn bóp chết hân .

Thấy Trương Sở Lăng đã ký vào giấy mượn tiền , Cửu gia cười đến híp cả mắt lại .

"Người xem như vậy được chưa , chúng ta đồ hai ván , mỗi một ván đặt năm mươi vạn , cho đến khi tiền của người thua sạch thì thôi , chúng ta sẽ không đồ nữa ." Cửu gia cười tùm tùm xin ý kiến .

"Cửu gia nói những lời này không phải là đang muốn rửa ta đó chứ ? Nếu như ta không thua , ta là không phải phải tiếp tục đồ sao ?" Trông thấy bộ dạng mười phần chắc thắng của Cửu gia , Trương Sở Lăng mỉm cười hỏi.

Bộ dạng tươi cười của Cửu gia chợt cứng đờ , hân lúc này mới ý thức được bản thân quá vênh vào đắc ý , vội vã nói , "Àn, nếu như người thắng , tự nhiên có thể tiếp tục đồ , còn không người cũng có thể đổi tiền , chúng ta trước hết bắt đầu đi, người muốn ta làm cái hay người làm cái ?"

Trương Sở Lăng nhìn thấy sắc mặt khó xử cùng sự tức giận trong mắt hân , không khỏi nhéo nhéo cánh tay nhỏ bé trắng mịn của Lâm Tịnh , cùng nàng nhìn nhau cười, đồng thời miệng lên tiếng , "Ta cho tới bây giờ chưa có chơi đồ xúc xắc, do đó Cửu gia là cái đi , ta đặt cược là được rồi , nếu ta đoán đúng điểm của xúc xắc thì ta thắng , nếu không thì ta thua, người thấy thế nào ?"

Nghe được Trương Sở Lăng đột nhiên thay đổi quy tắc trò chơi , Cửu gia đầu tiên là sững sốt, tiếp theo trên mặt của hân liền hiện lên sự xem thường , nêu đề cho Trương Sở Lăng đồ xúc xắc, hân có thể không đoán được hoàn toàn các mặt của xúc xắc , chính là hiện tại bản thân chỉ là cầm cái mà không đoán , vậy không có nghĩa là bản thân không thể thua sao , toàn bộ Thời Gian Vui Vẻ người nào cũng biết mình có tài đồ xúc xắc xuất thần nhập hoá , ai có thể so sánh được ?

Nghĩ tới đây, Cửu gia nhìn về phía Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh với ánh mắt tràn ngập sự thương hại .

Chương 110: Không Thể Thua (Hạ)

Câu nói của Trương Sở Lăng khiến cho Lâm Tịnh khẩn trương lên , tuy rằng nàng không biết khả năng cầm cái của Cửu gia như thế nào , thế nhưng nàng lại rất minh bạch một đạo lý đơn giản , khả năng nghe xúc xúc so với việc đồ xúc xúc thì có yêu cầu rất cao , đồ xúc xúc có thể tùy tiện đồ , đồ xúc xúc cũng không có liên quan đến vận may , dù sao chỉ cần đồ là được , chính là nghe xúc xúc thì không thể tùy tiện nói , một khi nói sai điểm , chính là mất năm mươi vạn đô la Hồng Kông đó a .

Lẽ nào Trương Sở Lăng thực sự muốn dùng vận khí để đánh bạc sao , trong lòng Lâm Tịnh bắt đầu lo lắng , nàng cho tới bây giờ chưa từng tin tưởng vào vận khí , chính là sự tự tin của Trương Sở Lăng từ đâu mà tới , hẳn dựa vào cái gì mà ngồi trấn tĩnh như vậy , nhưng lại có thể để ý chiếu cố cho tâm trạng của mình đây ?

"Chúng ta đây cứ định như vậy đi , người hãy nghe cho kỹ a ." Lúc này Cửu gia đã nắm chắc phần thắng , trên mặt hẳn hiện lên bộ dáng hài lòng tươi cười , cầm lấy xúc xúc bỏ vào trong chén lắc đều .

Chỉ thấy Cửu gia cầm cái chén mà tùy tiện lắc đều , việc làm ấy thoát nhìn dường như rất đơn giản , nhưng Trương Sở Lăng lại tình huống phát hiện , cổ tay cùng ngón tay của Cửu gia lại phi thường linh hoạt , hẳn trước sau lợi dụng lực lượng của cổ tay cùng ngón tay , khống chế xúc xúc ở bên trong chén theo ý của mình .

Cửu gia một bên lắc cái chén , một bên quan sát Trương Sở Lăng , khi hẳn phát hiện Trương Sở Lăng căn bản không có chú tâm nghe âm thanh của xúc xúc , trong lòng hẳn thở dài một hơi , hẳn hiện tại đã xác nhận Trương Sở Lăng là một thái độ không hơn không kém .

Khi Cửu gia thả chén xuống , ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Trương Sở Lăng , bởi vì câu nói của hắn có giá tới năm mươi vạn a , hơn nữa mọi người cũng rất muốn biết Trương Sở Lăng rốt cuộc là giả trừ ăn cộp , hay thực sự là một thái độ .

Khiến cho mắt của bọn họ như muốn nhảy ra ngoài chính là , Trương Sở Lăng cũng không có lập tức nói điểm , mà là đưa ngón tay của mình lên . Sau đó lại hỏi Lâm Tịnh , "Ta sợ ngón tay của mình không hoạt động được , giúp ta một chút được không ?"

"Loảng xoảng " một tiếng , Cửu gia thiếu chút nữa ngã từ trên ghế ngã xuống , đến lúc này còn quan tâm đến ngón tay . Người muốn làm cái gì thế ?

Lâm Tịnh thấy Trương Sở Lăng hướng về bản thân nháy mắt , tuy rằng không biết Trương Sở Lăng đang làm cái quỷ gì . Bất quá thấy bộ dạng bình tĩnh của Trương Sở Lăng , nàng dường như cũng bị nhiễm phải , không hề khẩn trương , chỉ là nội tâm có điểm tức giận về sự không đứng đắn của Trương Sở Lăng , lúc này mà người vẫn còn đùa được , đây không phải là cố ý treo thức ăn trước miệng sao ? Bất quá Lâm Tịnh cũng tràn ngập tò mò với việc Trương Sở Lăng sẽ làm cái gì kế tiếp .

Mấy người to con luống cuống tay chân nâng Cửu gia ngồi dậy . Cửu gia tức giận nhìn Trương Sở Lăng , hẳn hiện tại thực sự là không biết nên bội phục dũng khí của Trương Sở Lăng . Hay là nên cười nhạo bộ dạng ghé con không sợ cộp của hắn , lẽ nào hẳn không ý thức được bản thân lúc này sẽ thua năm mươi vạn sao .

"Cửu gia , người không sao chứ , có cần đổi cái ghế khác hay không ?" Trương Sở Lăng cố nén tiểu ý ở trong lòng , nhìn về phía Cửu gia lên tiếng hỏi . Đồng thời hẳn cũng làm bộ kiểm tra cái ghế của mình một chút , làm cho Cửu gia tức giận đến râu mép cũng dựng lên , mà Lâm Tịnh ngồi ở bên cạnh thì cố nhịn cười .

"Không cần . Người nhanh nói ra điểm đi , chúng ta còn phải đồ tiếp ván nữa ." Cửu gia thấy Trương Sở Lăng lại hoài nghi cái ghế ở sòng bạc mình có vấn đề , trong lòng tức giận muốn thổ huyết , mỗi đồ gia dụng trong phòng này , không phải làm từ gỗ lim thì cũng làm từ đàn hương , hơn nữa là được làm theo yêu cầu chuyên môn , làm sao có thể xuất hiện vấn đề về chất lượng được .

Bất quá ồn ào như vậy , trong lòng Cửu gia cũng có chút đề phòng đối với Trương Sở Lăng , hẳn mơ hồ cảm thấy thanh niên thật thà này cũng không có quá ngu như mình đã tưởng tượng , ngược lại , hẳn còn có chút khó chơi .

"Nếu như vậy ta cũng không làm mất thời gian nữa , đến sòng bạc , tất cả mọi người đều muốn phát tài , ta cũng muốn như vậy , ân , là 8 điểm ." Trương Sở Lăng dứt khoát nói .

Khi Trương Sở Lăng vừa nói xong , sắc mặt Cửu gia không khỏi biến đổi , chính hắn rất rõ ràng số điểm mà hắn lắc ra được , hẳn xòe bàn tay muốn mở cái chén , khi chuẩn bị muốn làm việc mờ ám đó , lại bị Trương Sở Lăng ngăn cản .

"Loại chuyện mờ chén nhỏ nhặt này cho phục vụ làm là được , sao có thể làm phiền Cửu gia được , đúng không?" Hai mắt Trương Sở Lăng chăm chú nhìn Cửu gia , trong mắt hẳn hiện lên một tia giảo hoạt , cũng là trong nháy mắt này , Cửu gia mới hiểu được bản thân bị đối phương chơi sỏ , hẳn không nghĩ tới lại đen đủi như vậy , gặp phải một người là cao thủ về việc nghe xúc xúc , khiến cho bản thân phiền muộn chính là , bản thân còn không nhìn ra

được đối phương là một cao thủ a .

Nhìn thoáng qua phục vụ viên đang rụt rè trong phòng , Cửu gia căn bản cũng không ra hiệu với hắn , hắn biết cho dù phục vụ viên gian lận , cũng khẳng định sẽ lộ ra sơ hở , như vậy danh tiếng của sông bạc sẽ mất hết .

Khi nắp chén được phục vụ viên mở ra , mấy người chăm chú nhìn vào xúc xắc bên trong chén , mặt trên của xúc xắc khiến cho mấy người muốn đỏ cả mặt , 2, 3, 3, vừa vặn đúng 8 điểm

Khi thấy số điểm xúc xắc hiện lên là 8 như Trương Sở Lăng nói , Lâm Tịnh ở bên cạnh mắt tròn tròn lên , đến sông bạc ai không muốn phát tài a , cũng phải mỗi lần đổ xúc xắc đều được 8 điểm a , bất quá khi nàng thấy số điểm của xúc xắc thực sự là 8 , nàng nhìn không được hét âm lên , sau đó lập tức bịt cái miệng nhỏ của mình lại , chỉ là sự vui vẻ trên mặt nàng cũng cho thấy nội tâm nàng lúc này hưng phấn đến cỡ nào .

Trương Sở Lăng là một cao thủ đánh bạc , trong lòng Lâm Tịnh liền chắc chắn như vậy , tuy rằng không biết Trương Sở Lăng thế nào lại có kỹ năng đánh bạc vô cùng kỳ diệu như vậy , nhưng ngẫm lại từ đầu cho đến lúc mở điểm của xúc xắc thần sắc của hắn đều rất bình tĩnh thoải mái , như vậy là đủ để Lâm Tịnh đưa ra kết luận này .

Mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn Trương Sở Lăng , sau đó lại có vẻ mặt hoài nghi nhìn về phía bản thân , Cửu gia hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào , từ khi mở sông bài cho đến nay , số lần hắn thất thủ chỉ có vài lần , không nghĩ tới hiện tại bản thân lại thất thủ trước thanh niên vô danh này , căn cứ vào giọng nói cùng quần áo thì rất dễ dàng đoán được hắn là người Hồng Kông chính cống , Cửu gia cũng có thể xác nhận mình ở trong giới đánh bạc chưa từng nghe nói qua có một người như vậy .

"Cửu gia, ngươi có thể tiếp tục đổ xúc xắc không ." Nhìn thấy Cửu gia dờ người ra , Trương Sở Lăng biết Cửu gia hoàn toàn tiêu rồi , nếu như hắn không có biện pháp thắng bản thân mình , về sau hắn cũng không còn khả năng tiếp tục phát huy tài đồ xúc xắc cao siêu của hắn nữa .

Cửu gia trong lúc thất thần cũng ý thức được vấn đề này , tuy rằng hắn tạm thời thua năm mươi vạn , bất quá ở Hồng Kông đích xác không có cao thủ đồ kỹ như Trương Sở Lăng (đồ kỹ : kỹ thuật đổ xúc xắc hoặc đánh bạc) , trong lòng của hắn bắt đầu hiện lên một tia may mắn , nói không chừng Trương Sở Lăng là do Đồ Thần lén lút bồi dưỡng truyền thụ . Lúc này đây có lẽ là muốn làm tăng thêm sự từng trải ?

Nghĩ tới đây , ý chí chiến đấu của Cửu gia lại tăng lên , hắn không tin bằng đồ kỹ của bản thân trong vài thập niên lại bị một văn bối mang ra chơi đùa , chỉ thấy hô hấp của hắn bình tĩnh lại , một lần nữa cảm xúc xúc lên lúc đầu . Cái chén trong tay Cửu gia xoay nhanh như gió . Rất nhanh xúc xắc ở trong chén thành linh di chuyển , có thể nghe thấy tiếng ma sát vang lên xung quanh . Sinh ra một loạt âm thanh ong ong .

Thấy ánh mắt nghiêm túc chuyên tâm của Cửu gia , sắc mặt của Cửu gia cũng trở nên nghiêm túc hơn , theo động tác của Cửu gia , người sáng tạo ra kỹ năng này , là một cao thủ , tạo ra âm thanh ma sát dễ dàng khiến thính giác của đối phương . Có tiếng ma sát . Bản thân muốn nghe rõ càng khó hơn , bất quá sắc mặt của Trương Sở Lăng nghiêm túc hơn không phải là do hắn không nghe được thanh âm của xúc xắc . Mà là tôn trọng với loại đồ kỹ này , Trương Sở Lăng dám khẳng định, nếu muốn luyện tập kỹ năng đồ xúc xắc này , không phải là người có tâm chí kiên định thì không có khả năng làm được .

Thấy thần sắc trên mặt của Trương Sở Lăng trở nên chăm chú hơn , trong lòng Cửu gia cũng thờ phào một hơi . Nếu như Trương Sở Lăng vẫn biểu hiện sự thoải mái , hắn cũng hoài nghi không biết trình độ của Trương Sở Lăng cao đến đâu nữa .

Khi Trương Sở Lăng nghiêm túc lắng nghe , Cửu gia lập tức đem chén đặt lên bàn . Tiếng chén chạm vào bàn vang lên . Âm thanh ma sát trong không khí đã khiến cho Trương Sở Lăng thêm một phần khó khăn khi nghe , loại phương pháp này chỉ có phong phạm cao thủ mới biểu hiện ra bên ngoài .

Khi cái chén được để chắc chắn lên bàn , Trương Sở Lăng chăm chú nhìn cái chén , đợi nửa ngày cũng không nói ra điểm của xúc xắc , nhất thời tất cả mọi người đều lo lắng nhìn Trương Sở Lăng , đồng thời nhìn Cửu gia với vẻ mặt bội phục .

Nguyên lai chỉ là một tên dựa vào vận khí nên mới đoán đúng , còn tưởng rằng ngươi lợi hại , trong lòng mọi người đều có ý nghĩ như vậy , chính là Lâm Tịnh , bởi vì thần sắc nghiêm túc của Trương Sở Lăng mà khẩn trương hơn , hắn đúng là vẫn còn nghiệp dư a , kỹ thuật cho dù tốt , làm sao có thể so với loại người quanh năm suốt tháng đều ở sông bạc như Cửu gia đây

"Ngươi vừa rồi không phải rất kiêu ngạo sao , bây giờ mau nói ra điểm đi ?" Thấy Trương Sở Lăng trầm mặc , mấy người to con bên cạnh Cửu gia cho rằng Trương Sở Lăng không nghe ra được xúc xắc có bao nhiêu điểm , không khỏi lớn tiếng nói .

Cửu gia cười cười , cũng không có ngăn cản bọn tiểu đệ lên tiếng , mà là nói với Trương Sở Lăng , "Vẫn muốn phục vụ viên mở chén sao ?"

Phục vụ viên nghe vậy , lập tức đi tới bên cạnh bàn , đưa tay chuẩn bị mở chén , dù sao Cửu gia cũng là ông chủ của hắn , hắn cho dù dấn động , cũng quyết định bảo vệ cho tốt chén cơm của mình a .

"Chậm đã, Cửu gia, chúng ta nên thay đổi tiền cược một chút , ngươi xem hiện tại ta có một trăm năm mươi vạn , chúng ta liền đánh một trận định thắng thua đi , dù sao ngươi cũng dự định chỉ chơi có hai ván thôi mà ." Mắt thấy thay phục vụ viên chuẩn bị mở chén , Trương Sở Lăng đột nhiên lên tiếng nói.

Cửu gia nghe vậy ngẩn ra , lẽ nào đối phương nhìn ra được điểm gì ? Mà lúc này mấy tên to con lớn tiếng đều ngậm miệng lại , bọn họ quan sát thần tình của Trương Sở Lăng cùng Cửu gia , tình huống tựa hồ có điểm gì là lạ .

"Thế nào, Cửu gia sợ sao, nếu như sợ thì chúng ta vẫn chơi tiếp năm mươi vạn đi ." Trương Sở Lăng thấy Cửu gia do dự chưa quyết định , hắn khinh thường nói .

"Hảo, một trăm năm mươi vạn thì một trăm năm mươi vạn." Cửu gia cắn răng nói, kỳ thực cược nhiều tiền hay ít tiền đối với Cửu gia không quan trọng, chính là nếu như danh tiếng bị hạ thấp thì không tốt chút nào, do đó bị Trương Sở Lăng nói khích một câu, Cửu gia liền lập tức đáp ứng.

Thấy Cửu gia đáp ứng cược một trăm năm mươi vạn, Trương Sở Lăng nói với Lâm Tịnh ở bên cạnh, "Người đi mở chén đi, nhớ kỹ không cần khăn trương nha, nếu như người khăn trương có thể xúc xúc không phải là 3,5,6, như ta sẽ thua đậm a."

Nghe Trương Sở Lăng nói, tay của phục vụ viên đang chuẩn bị mở chén đành phải tức giận rút lại, thấy Cửu gia hướng bản thân gật đầu, hẳn mới đi sang một bên, mà Lâm Tịnh thì kinh ngạc nhìn Trương Sở Lăng, sau khi xác định là bản thân không có nghe lầm, không thể làm gì khác hơn là mở cái chén để cổ vũ cho Trương Sở Lăng.

3,5,6. Miệng của mấy tên to con la to lên, mà khuôn mặt của Cửu gia liền biến sắc

Cửu gia đã sử dụng tất cả kỹ xảo của bản thân, kết quả vẫn thua trong tay đối phương, hẳn còn có thể làm gì được nữa đây?

Lâm Tịnh lúc này hoàn toàn ngây dại, niềm vui bất ngờ này khiến cho nàng ngây như phỗng, đứng ở đó cảm nắp chén bất động, cái miệng anh đào nhỏ nhắn há thật to, một trăm năm mươi vạn a, chỉ đơn giản mở một cái, chính là một trăm năm mươi vạn a, chính là vừa rồi vẫn còn sợ vì mình khăn trương mà động đến xúc xúc.

"Cửu gia, người xem hiện tại ta có ba trăm vạn, trừ việc trả lại người một trăm vạn, còn hai trăm vạn, ta nghĩ chừng đó cũng đủ trả tiền nợ cho phụ thân của Lâm Tịnh chứ?" Trương Sở Lăng khẽ cười nói.

Cửu gia hai mắt vô thần gật gật đầu, lúc này hẳn đã hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu, kỳ thực phụ thân Lâm Tịnh chỉ thiếu hẳn có tám mươi vạn mà thôi, cho dù cộng với tiền lãi cũng chỉ có một trăm vạn, lúc này Trương Sở Lăng cho hẳn hai trăm vạn, ngay cả tiền vốn ban đầu cũng dư rồi, hẳn cũng không dám nhiều lời. Hẳn hiện tại chỉ ước ao tên ôn thần Trương Sở Lăng này nhanh chóng rời khỏi sông bạc của hẳn, nếu không còn không biết bị hẳn thắng bao nhiêu tiền nữa, dù sao lúc đầu mình cũng đã nói với Trương Sở Lăng nếu như hẳn thắng thì có thể xuống phía dưới tiếp tục đánh bạc.

Thấy Trương Sở Lăng lại không có ý muốn xuống dưới đánh bạc tiếp, Cửu gia vạn phần vui vẻ, trong lòng vừa rồi còn cân nhắc xem nếu Trương Sở Lăng muốn xuống dưới đánh bạc tiếp thì hẳn phải nghĩ biện pháp mạnh mẽ giữ Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh lại mới được, lúc này thấy Trương Sở Lăng đang muốn rời đi, hẳn tự nhiên là cầu còn không được.

Cửu gia liền điện thoại, khoảng hai phút sau, giấy vay tiền của phụ thân Lâm Tịnh được mang đến gian phòng Trương Sở Lăng đang ngồi, Trương Sở Lăng cũng không có xem qua, trực tiếp đưa cho Lâm Tịnh.

Nhìn thấy tờ giấy vay tiền đã giầy vò bản thân cả tháng nay, viên mắt Lâm Tịnh đỏ lên, vẻ mặt cảm kích nhìn Trương Sở Lăng, cũng không có lên tiếng.

Trương Sở Lăng vỗ vỗ vai Lâm, cũng có lên tiếng, mà là tiếp tục ôm bả vai nàng rời khỏi phòng giải trí.

"Cửu gia, muốn chúng ta ra tay không?" Phía sau hai người Trương Sở Lăng, một tên to con bên cạnh Cửu gia thể hiện động tác muốn giết người, nhưng chỉ thấy Cửu gia lắc đầu, trong mắt của hẳn hiện lên một tia hung ác nam hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ân Nhân Cứ Mạng

Khi xuống đến lầu dưới của quán bar, thấy Quách Quân Vĩ cùng Lưu Ngạn Bác đã không còn ở đó uống rượu nữa nên Trương Sở Lăng mới lấy đi động của mình ra, hẳn kinh ngạc khi phát hiện ra tin nhắn của bọn họ, Trương Sở Lăng lập tức gửi mỗi người bọn họ một cái tin nhắn để cho bọn họ yên tâm.

"A Lăng, đồ kỹ của người dường như rất lợi hại, thế nào trước đây lại không có nghe nói qua vậy?" Bởi vì đã mất đi gánh nặng tâm lý cở trong lòng, tâm tình của Lâm Tịnh trở nên hưng phấn hơn, nàng mỉm cười nhìn Trương Sở Lăng hỏi. Trải qua lần gặp nhau ngẫu nhiên này, Lâm Tịnh phát hiện Trương Sở Lăng đã cho mình một ấn tượng hoàn toàn mới, nếu như nói trước đây Trương Sở Lăng không cam lòng khuất phục số phận mà nỗ lực không ngừng, mà Trương Sở Lăng lúc này đã thay da đổi thịt rồi.

Ngay lúc Trương Sở Lăng đi ra khỏi quán bar hẳn liền buông lỏng cánh tay đang ôm vai Lâm Tịnh ra, hẳn sờ dĩ ở trong Thời Gian Vui Vẻ vẫn ôm Lâm Tịnh, chỉ là vì tạo cho Cửu Gia một loại cảnh báo, bản thân có quan hệ thân mật với Lâm Tịnh, như vậy sẽ tạo cho hẳn một cảm giác kinh sợ.

Thấy khuôn mặt tươi cười của Lâm Tịnh, nội tâm của Trương Sở Lăng cũng vui vẻ, có thể làm cho nữ thủ trưởng đang có tâm trạng đau khổ vui vẻ lên,

hắn cảm giác mình làm như vậy rất có ý nghĩa, "Bản lĩnh lợi hại đương nhiên phải giấu kỹ, nếu như rêu rao khắp nơi nói không chừng mọi người sẽ nghi ngờ người."

Trương Sở Lăng nói làm cho Lâm Tịnh ngẩn ra, tỉ mỉ suy nghĩ một chút thì sự việc thật sự giống như vậy, người mỗi ngày đều nói mình là cao thủ, tuyệt đối không phải cao thủ thực sự, nghĩ tới đây nàng ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Trương Sở Lăng, nhưng thấy được bộ mặt tươi cười bốn cọt của hắn, giờ mới hiểu được bản thân bị Trương Sở Lăng đùa giỡn.

"Ha ha, người sẽ không tin lời ta nói là thật chứ?" Trương Sở Lăng nhìn thấy Lâm Tịnh hướng về phía mình với ánh mắt tròn tròn, rốt cục nhịn không được cười to hơn.

Lâm Tịnh thấy Trương Sở Lăng dám trêu chọc mình, tự nhiên không bỏ qua. Vươn cổ tay trắng như tuyết của nàng đánh Trương Sở Lăng. Ánh đèn neon chớp chớp xung quanh, hai thân ảnh ló ló kéo kéo dán vào nhau, để lại một tràng cười vui vẻ.

"A Lăng, đồ kỹ của người lợi hại như vậy, người nói một người nghiện cờ bạc có thể bỏ được không?" Hai người truy đuổi nhau nửa ngày. Tựa hồ cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, liền ngồi xuống nghỉ ngơi ngay bên đường.

Bởi vì một lần gặp gỡ ngẫu nhiên. Bất tri bất giác cự ly giữa trsl cùng Lâm Tịnh trở nên gần hơn, nếu như nói trước đây là Lâm Tịnh chiếu cố Trương Sở Lăng, để hắn tránh khỏi việc bị khai trừ khỏi cục cảnh sát, thì hiện tại là Trương Sở Lăng chiếu cố Lâm Tịnh, để cho nàng tránh khỏi việc vì gánh nặng cuộc sống mà suy sụp.

Có đôi khi suy nghĩ một chút thì cảm thấy số phận thật thần kỳ, Lâm Tịnh nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nam nhân trước mặt một chút. Trong lòng nàng cân nhắc, người trong lúc vô tình giúp người khác một chuyện tốt. Ngày nào đó sẽ có báo ứng tốt rồi xuống đầu người, chỉ là, hắn có biết việc mà mình đã làm cho hắn không? Lâm Tịnh không phải là loại nữ nhân ép người khác phải báo đáp mình, đặc biệt hiện tại dù Trương Sở Lăng có yêu cầu, nàng cũng không có nói ra.

Nghe trong lời nói của Lâm Tịnh xen lẫn một chút ưu thương. Trương Sở Lăng biết nàng đang nghĩ tới chuyện của cha mình, nhìn ánh mắt lo lắng hỗn loạn của Lâm Tịnh, trong đầu Trương Sở Lăng có ý muốn giúp nàng.

"Kỳ thực đánh bạc cũng không phải là toàn bộ cuộc sống. Không người nào nguyện ý cả đời sa vào đánh bạc, người có nghĩ tới việc bá phụ vì sao lại thích đánh bạc như vậy không? Có phải cuộc sống có cái gì kích động hay không, ta nghĩ nếu có thể tìm ra được nguyên nhân vì sao bác phụ đánh bạc, việc giải quyết vấn đề cũng rất dễ dàng."

Trương Sở Lăng nói khiến Lâm Tịnh lâm vào trầm tư, dù sao đồ kỹ của Trương Sở Lăng đã khiến cho nàng chấn động tương đối lớn, như Trương Sở Lăng có loại đồ kỹ lợi hại như vậy lại không có sa vào cờ bạc như mọi người, cũng chính là sự thực chứng minh cha mình sa vào cờ bạc không phải là do sự hấp dẫn của cờ bạc, mà là phụ thân muốn tự gây tê mình để trốn tránh khỏi cuộc sống thực tại.

"Ta cũng không biết vì sao phụ thân lại yêu thích cờ bạc như vậy, theo hiểu biết của ta lúc trước, trong trí nhớ hắn đã thích đánh bạc, mặc cho người thân khuyên bảo, tựa hồ sau khi mẫu thân của ta mất thì hắn liền có bộ dạng như bây giờ..."

Từ trước đến nay Lâm Tịnh chưa từng mở rộng nội tâm như đối với Trương Sở Lăng lại từ từ rộng mở, từng chuyện chưa xốt trong lòng nàng từ từ được nói ra, làm cho Trương Sở Lăng nhận thức được hoàn chỉnh về phụ thân của Lâm Tịnh, đồng thời cũng đồng tình với cuộc sống tràn ngập đau khổ của Lâm Tịnh lúc nhỏ, lớn lên trong một gia đình thiếu sự yêu thương cùng hạnh phúc, Lâm Tịnh lại có thể đạt được thành tích như ngày hôm nay, đã là một chuyện phi thường rồi.

Trông thấy nước mắt lặng lẽ chảy xuống trên khuôn mặt Lâm Tịnh, Trương Sở Lăng trầm mặc, hắn không biết nữ hài kiên cường này đã giấu những chuyện chưa xốt này trong lòng đã bao lâu nữa, ngày hôm nay nếu không phải cơ duyên xảo hợp, có thể cả đời này nàng cũng sẽ không nói hết cho người khác sao?

Trương Sở Lăng cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới một đại tỷ bình thường ở cục cảnh sát kiên cường mạnh mẽ như thế, lại có một mặt yếu đuối như vậy, không tự chủ được, trong lòng của hắn hiện lên một tia rung động.

Về đẹp cùng với sự kiên cường và hiếu thuận của Lâm Tịnh, khiến cho Trương Sở Lăng nảy sinh một loại tình cảm kỳ lạ đối với nàng, nhẹ nhàng đưa cho Lâm Tịnh cái khăn để lau nước mắt, ôn nhu nói, "Những chuyện đau khổ như vậy nếu đã là quá khứ, thì đừng có nghĩ về nó nữa, hạnh phúc phía trước người phải nhanh chóng nắm lấy mới được."

Hạnh phúc, bản thân có khả năng hạnh phúc sao? Khi nghe thấy Trương Sở Lăng nhắc đến hai từ hạnh phúc, Lâm Tịnh run lên một chút, bản thân có một phụ thân ham mê đánh bạc như vậy, làm sao có thể nói là hạnh phúc được, nếu nói nàng rời bỏ phụ thân, nàng không thể nào làm được, vô luận phụ thân có xấu xa như thế nào, mình cũng phải luôn ở cùng hắn.

Nhìn thấy một đại nam hài đột nhiên trở nên trưởng thành như vậy, Lâm Tịnh giống như tìm được người giúp đỡ, nàng nắm lấy cánh tay Trương Sở Lăng, kích động nói, "A Lăng, người nhất định có thể cứu được phụ thân ta đúng không, có phải như vậy không?"

Trông thấy những người trong quầy hàng đang nhìn mình và Lâm Tịnh với ánh mắt kinh ngạc, Trương Sở Lăng không khỏi cười khổ, hắn biết tới nay Lâm Tịnh kích động rất lớn đối với chuyện vừa trải qua, nên mới xuất hiện tình huống không thể khống chế bản thân như thế này. Nếu là bình thường, căn bản không có khả năng thấy được sự mềm yếu trên một người kiên cường như nàng.

"Madam... Lâm..." Trương Sở Lăng muốn trấn an Lâm Tịnh một chút, lại phát hiện bản thân không biết nên gọi đối tượng như thế nào nữa, gọi Madam tựa hồ quá khách sáo, gọi tên đầy đủ thì lại có điểm xa lạ, nghĩ tới đây hắn trực tiếp bỏ qua cách xưng hô, "Biện pháp không phải không có, bất quá

ta cần phải gặp qua bá phụ mới quyết định dùng phương pháp nào để giúp bá phụ."

Khi học nghiên cứu tâm lý tội phạm ở kiếp trước. Trương Sở Lăng đem toàn bộ các chương trình liên quan đến tâm lý học nghiên cứu một cách triệt để, hẳn cũng không tin không giúp được một người có thói quen cờ bạc.

Lời nói của Trương Sở Lăng đầy bình tĩnh, khiến cho Lâm Tịnh nhanh chóng ổn định lại, thấy ánh mắt của những người xung quanh đang kỳ quái nhìn mình, ngón tay thon dài của Lâm Tịnh liền đưa lên trán rồi lên tiếng nói, "Bạn thân của ta đều gọi tên ta. Nếu như người đồng ý, thì cứ gọi tên ta cũng được."

Sau khi nói những lời này, trên mặt Lâm Tịnh chợt ửng hồng, bởi vì nàng đột nhiên nhớ đến bạn thân của mình chỉ có một vài người mà thôi, hơn nữa còn là nữ hài, chưa có nam hài nào gọi tên nàng một cách vô cùng thân thiết như vậy.

"?" Trên trán Trương Sở Lăng chợt nhú lại. Xưng hô như thế nào cũng có cảm giác không được tự nhiên a, "Ta thấy gọi tên của người cũng được a. Ta gọi như vậy có điểm thuận miệng hơn." Thấy Lâm Tịnh đã coi mình là một người bạn tốt, Trương Sở Lăng cứ theo như vậy mà tiến tiếp.

Sau khi nghe Trương Sở Lăng nói xong, khuôn mặt của Lâm Tịnh ngày càng đỏ hơn, trán của nàng lập tức cúi xuống mặt bàn, so sánh việc gọi tên. Mà xưng hô thế này có vẻ càng thêm vô cùng thân thiết, đồng thời cũng có điểm mập mờ, "Nếu như người muốn vậy thì cứ như vậy đi... Bất quá trước mặt người ngoài không nên xưng hô như vậy."

Ma xui quỷ khiến thế nào. Lâm Tịnh liền đáp ứng yêu cầu của Trương Sở Lăng, sau đó nàng liền suy nghĩ lại, bổ sung thêm một câu.

Bầu không khí lúc này càng mập mờ, sau khi Trương Sở Lăng cùng Lâm Tịnh dùng ăn xong, hai người liền đi về nhà của Lâm Tịnh, rên sất khi còn nóng, Trương Sở Lăng nói với Lâm Tịnh như vậy, sau khi thoả thuận xong về vấn đề xưng hô với Lâm Tịnh, nàng đột nhiên trở nên nghe lời của Trương Sở Lăng hơn, tựa hồ Trương Sở Lăng nói cái gì đều là đúng cả.

Nhà của Lâm Tịnh ở Tiêm Sa Trố, khi hai người đi gần đến nhà, đột nhiên thấy trong nhà Lâm Tịnh xuất hiện nhiều làn khói dày đặc, hơn nữa những người hàng xóm xung quanh đang chỉ trỏ.

"Ba ba..." Lâm Tịnh hét lên một tiếng, liền bất tỉnh nhân sự, Trương Sở Lăng kêu người hàng xóm chiếu cố Lâm Tịnh một chút, đồng thời nhanh chóng lấy chìa khoá nhà ở trên người nàng.

"Vạn lần đừng có chết người a!" Trương Sở Lăng một bên mở cửa một bên cầu khẩn. Suy nghĩ về khoản nợ lớn của phụ thân Lâm Tịnh, lại suốt ngày bị người ta truy đuổi, lại không có ai để nhờ cậy, khả năng tự sát là rất lớn, nghĩ tới đây, hành động của Trương Sở Lăng không chút chậm trễ.

Khi Trương Sở Lăng tiến vào trong nhà, mới phát hiện sự tình cũng không có mình nghiêm trọng như mình tưởng tượng, tuy rằng cả phòng đều đầy đặc khói, nhưng cũng không nhìn thấy lửa, hơn nữa mùi khói của những vật dụng trong nhà bị đốt, mà là mùi của một loại tiền giấy.

Bất quá mọi cửa sổ trong nhà đều bị đóng chặt, phòng chường trong đầu của phụ thân Lâm Tịnh đã có ý định tự sát. Trương Sở Lăng liền lập tức mở hết tất cả các cửa sổ ra, sau đó nhanh chóng ôm lấy phụ thân của Lâm Tịnh đang hôn mê chạy ra ngoài, khi ôm phụ thân Lâm Tịnh, Trương Sở Lăng mở mắt thấy trong tay hắn đang cầm một cái di ảnh.

"Mọi người ai có khăn ướt thì cho mượn với." Trương Sở Lăng một bên nhấn vào huyệt nhân trung của Lâm phụ, một bên hướng những người hàng xóm đang vây xung quanh hô lớn.

Thấy không có ai thiết mạng, hàng xóm xung quanh đều thờ phào, sau khi nghe tiếng hô của Trương Sở Lăng, tất cả mọi người nhiệt tình tiến đến giúp đỡ.

Kỳ thực Lâm Tịnh cũng là do tinh thần mệt mỏi quá độ, lại thêm mấy ngày hôm nay trên người nàng xảy ra nhiều chuyện, khi nhìn thấy nhà mình đầy khói, nàng nhất thời chịu không nổi liền hôn mê bất tỉnh, lúc này dưới sự chỉ dẫn của Trương Sở Lăng, mọi người học theo, bốp bốp người của nàng, nàng rất nhanh liền đã tỉnh lại.

"Cha của ta không có sao chứ." Lâm Tịnh vừa tỉnh lại liền nghĩ đến phụ thân mình.

"Nha đầu, không có việc gì, chuyện gì cũng không có, ba của người sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi, nha đầu, bạn trai của người thật lợi hại a, gặp nguy không loạn, ngày hôm nay đều dựa vào hắn..." Người lên tiếng hình như là một hàng xóm bát quái, một bên len lén đánh giá Trương Sở Lăng, một bên không ngừng lên tiếng.

Sau khi Lâm Tịnh thấy phụ thân không có xảy ra chuyện gì, nàng thở dài một hơi, ánh mắt nhìn lại, thấy Trương Sở Lăng đang dùng khăn ướt lau mặt cho phụ thân nàng, đột nhiên trong lúc đó, nàng đã bị việc làm của đại nam hài này làm cho cảm động, ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt của Trương Sở Lăng, trong lúc nhất thời hai mắt của nàng trở nên mơ màng.

Dưới nỗ lực của Trương Sở Lăng, Lâm phụ cũng dần dần khôi phục được thần trí, "Thủy... Khái khái..." Mắt Lâm phụ cũng không có mở, nhưng trong miệng lại lẩm bẩm.

Trương Sở Lăng thấy thế, vội vã đem nước mà hàng xóm mang đến cho hắn uống, mà lúc này Lâm Tịnh cũng phản ứng trở lại, đi tới bên cạnh phụ thân, cùng Trương Sở Lăng nâng thân thể phụ thân lên, đồng thời cầm cái khăn ướt trong tay của Trương Sở Lăng lau những vết bẩn trên mặt phụ thân, vừa nói vừa khóc, "Cha, người không sao chứ, người khả vạn lần đừng làm ta sợ, ta không thể không có người."

Chậm rãi, Lâm phụ mở mắt, thấy đôi mắt sưng đỏ của nữ nhi, hần yếu ớt nói, " Là ba ba không đúng, muốn đi đoàn tụ với mẹ của người, người cần phải chiều cố cho tốt bản thân mình, ba ba hiện tại chỉ là hối hận một việc, ở trước khi lại để cho người một khoản nợ lớn như vậy ..."

Thanh âm của Lâm phụ yếu ớt vô lực, trông thấy khuôn mặt không chút huyết sắc cùng mái tóc rối loạn của hần, trong lòng Trương Sở Lăng có điểm thương cảm cho nam nhân này, hiện tại rốt cục cũng hối hận sao ?

Lâm Tịnh thấy trong lời nói của phụ thân đầy sự hối hận, nội tâm của nàng càng đau khổ, một câu nói kia, nàng phải đợi 20 năm mới nghe được, ngay cả trong mơ nàng cũng muốn phụ thân bỏ đi thói quen cờ bạc, hiện tại nàng rốt cục cũng nghe được, Lâm Tịnh cực kỳ vui mừng nói, "Cha, không có việc gì, tất cả đều quá khứ, A Lăng đã giúp chúng ta trả hết nợ rồi, chỉ cần người không có việc gì, cái gì cũng sẽ tốt hơn ..."

Nghe được nữ nhi nói, Lâm phụ kinh ngạc nhìn Trương Sở Lăng, trên mặt liền mỉm cười, chính là lúc này ngay cả việc gât đầu cũng không thể, trong cổ họng nghẹn ngào một chút, nhưng cũng không thể lên tiếng được.

"Chúng ta được lập tức đưa hần đi bệnh viện." Nhìn thấy thân thể của Lâm phụ suy yếu như vậy, Trương Sở Lăng quả thực không dám tưởng tượng hần phải trải qua những gì trong hai ngày này, lúc này cho dù Lâm phụ có phạm sai lầm lớn như thế nào đi nữa, Trương Sở Lăng cũng quyết định tha thứ cho hần, hướng về phía Lâm Tịnh lên tiếng, hần nhanh chóng ôm lấy Lâm phụ hướng dưới lầu chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Vấn Đề Khó Giải Quyết

Chờ bên ngoài hành lang, Lâm Tịnh lo lắng đi tới đi lui, vừa thấy cửa phòng cấp cứu mở ra, nàng liền chạy đến muốn hỏi thăm một phen.

Nửa giờ sau, cuối cùng bác sĩ cũng từ trong đi ra, biết được phụ thân không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là cần phải tĩnh dưỡng mà thôi, Lâm Tịnh kích động ôm chặt lấy Trương Sở Lăng, nước mắt không ngừng chảy dọc theo hai gò má.

Tuy cảm nhận được sự đàn hồi kinh người trước ngực mình, nhưng trong lòng Trương Sở Lăng lại không có một chút tà niệm, ngón tay của hần đầu nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Lâm Tịnh, trầm ngưng một hồi, mới vỗ vỗ bả vai của nàng, ôn nhu nói, "Được rồi, tất cả đều đã quá khứ."

Nhưng Lâm Tịnh lại giống như không nghe thấy gì, nàng vẫn tiếp tục khóc, dựa vào vai Trương Sở Lăng, trọng lượng toàn thân đều đặt lên người của Trương Sở Lăng.

Khi Trương Sở Lăng nói muốn đưa phụ thân đến bệnh viện, trong phút nhất thời, nàng sợ rằng phụ thân sẽ bỏ nàng mà đi, nhiều năm như vậy, phụ thân mặc dù bạc đãi đối với nàng, nhưng dù sao cũng đã nuôi nàng lớn, hơn nữa cũng là người thân duy nhất của nàng, do đó tuy rằng nàng hận cha mình, nhưng trong lòng vẫn khó mà quên được loại tình cảm ruột thịt này.

Khóc được một lúc lâu, Lâm Tịnh giống như trút hết được nhưng đau khổ dồn nén trong lòng nàng bấy lâu, khuôn mặt nàng bây giờ lại tươi cười, cảm kích nói, "A lăng, cảm tạ người, ngày hôm nay nếu không có người, cha ta có khả năng sẽ không cứu được a."

Trông thấy nước mắt vẫn còn trên khuôn mặt của Lâm Tịnh, nhưng lúm đồng tiền lại hiện lên, Trương Sở Lăng đột nhiên cảm thấy trên người Lâm Tịnh tản ra một sự xinh đẹp chấn động lòng người, mỉm cười lắc đầu, Trương Sở Lăng biểu thị không có gì, "Nếu bá phụ không có gì chuyện gì, ta về nhà trước đây. Hôm nào ta trở lại vẫn an bá phụ, người cũng phải chú ý bảo trọng thân thể."

Nhìn thấy sắc trời đã tối, Trương Sở Lăng đột nhiên nhớ tới phụ thân mỗi ngày đều chờ đợi hần trở về nhà, trong lòng dâng lên một trận ảm áp, giờ khắc này. Trong lòng hần muốn nhanh chóng về nhà.

"Người muốn đi sao?" Nghe được lời nói của Trương Sở Lăng, trong mắt Lâm Tịnh hiện lên một tia mất mát. Nàng cho rằng tối nay Trương Sở Lăng sẽ ở lại bệnh viện cùng với nàng, ở cùng một chỗ với Trương Sở Lăng trong nấp tiếng đồng hồ, Lâm Tịnh phát hiện ra Trương Sở Lăng khiến cho nàng có cảm giác yên tâm vào hần.

"Người còn có việc sao?" Vì Trương Sở Lăng nóng lòng muốn về nhà nên không phát hiện ra sự biến hoá trên khuôn mặt Lâm Tịnh, nghi hoặc hỏi Lâm Tịnh.

"Không... Không có việc gì, đi đường cẩn thận." Ánh mắt Lâm Tịnh tránh né một chút, rồi nhanh chóng hồi đáp.

Thấy Lâm Tịnh mười phần quan tâm. Về mặt của Trương Sở Lăng tươi cười, hướng về Lâm phát phát tay. Hần liền xoay người rời khỏi bệnh viện, sau lưng hần, vẫn có một ánh mắt chăm chú nhìn theo, cho đến khi thân ảnh của hần hoàn toàn biến mất.

Khi Trương Sở Lăng về đến nhà , phát hiện phụ thân quả nhiên không ngủ. Hơn nữa cả hai muội muội cũng không ngủ , bọn họ ngồi ở phòng khách , TV đang chiếu quảng cáo . Nhưng ánh mắt mọi người lại nhìn chỗ khác, chứ không có nhìn về phía TV.

Thấy Trương Sở Lăng trở về, bọn họ đồng thời nhìn Trương Sở Lăng , sau đó lại rất có ẩn ý dời ánh mắt đi chỗ khác .

Làm sao vậy? Thấy trong nhà không có không khí ám áp như trước , trái lại toàn mùi thuốc súng , trong lòng Trương Sở Lăng nghi hoặc không ngớt , loại tình cảnh này như thế nào lại xuất hiện trong nhà mình , hẳn quả thực không dám tưởng tượng. Trong ấn tượng của bản thân , quan hệ của những người trong nhà đều vô cùng hoà hợp a .

Lẽ nào bọn họ phát hiện ra cái gì, bản thân chả lẽ bị lộ? Thấy người nhà nhìn mình với ánh mắt là lạ , trong lòng Trương Sở Lăng trầm xuống , hiện tại hẳn đã hoàn toàn hoà nhập vào thân thể này , tình cảm đối với người nhà , hẳn cũng không có phân biệt gì cả , nếu như trong lúc nhất thời bắt hắn bỏ đi loại tình cảm này , vậy so với việc lấy mạng hắn còn nghiêm trọng hơn .

"Cha, xảy ra chuyện gì sao?" Trương Sở Lăng ngồi bên cạnh phụ thân , nhẹ nhàng bóp vai phụ thân , cẩn thận hỏi thăm .

"Người hỏi nàg đi !" Trương phụ tức giận nói.

Tuy rằng trong lời nói của phụ thân mang theo sự tức giận , Trương Sở Lăng cũng thở phào một hơi , bởi vì hắn phát hiện phụ thân cũng không có cự tuyệt việc xoa bóp của mình , nói cách khác, trong nhà xuất hiện loại tình huống này, vấn đề cũng không phải là xuất hiện trên người mình, nghĩ tới đây, tâm tình của hắn trở nên thoải mái hơn , một bên ra sức giúp phụ thân bóp vai , một bên dùng ánh mắt hỏi đại muội Trương Nhược Nam xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì .

Thấy ánh mắt của ca ca nhìn về phía mình hỏi thăm , Trương Nhược Nam vội vã xoa tay múa chân nói sự tình không liên quan đến mình , mà là quan hệ đến muội muội Trương Nhược Nhân .

Tiểu muội nhu thuận như vậy , làm sao lại có thể khiến cho phụ thân tức giận như vậy ? Sau khi thấy hành động của Trương Nhược Nam , trong lòng Trương Sở Lăng nghi hoặc không ngớt , bất quá khi ánh mắt của hắn nhìn qua Trương Nhược Nhân thì thấy trên khuôn mặt của nàng đầy nước mắt cùng sự kiên quyết , sự tình quả đúng là liên quan đến nàng.

"Cha, muội muội tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, người không cần tức giận với nàng , nàng làm sai việc gì , bảo nàng sửa là được rồi , người cũng biết trong bốn huynh muội chúng ta thì muội ấy là nhu thuận nhất mà ." Trương Sở Lăng ghé vào bên tai của phụ thân nhẹ nhàng nói , hắn phát hiện việc bóp vai của mình , khiến cho phụ thân cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn

"Nàng nếu như chịu sửa chữa thì tốt rồi , ta cũng không phải tức giận đến như vậy ." Trương phụ dưới sự dẫn dắt từng bước của Trương Sở Lăng , rốt cục cũng mở miệng nói chuyện .

"Nhược Nhân, người phạm phải sai sót gì , nhanh chóng nhận lỗi với cha , cha sẽ tha thứ cho người , người xem cha đã vì chúng ta vất vả nhiều năm như vậy , người sẽ không làm cha mệt mỏi thêm chứ ?" Trương Sở Lăng hướng về Trương Nhược Nhân nói .

Trương Nhược Nhân nghe thấy lời nói của ca ca , ánh mắt của nàng liếc nhìn khuôn mặt già nua của phụ thân , tựa hồ động tâm một chút , nhưng sắc mặt lại trở nên kiên quyết hơn , "Ca, ta..." Lời của nàng còn chưa nói xong, nước mắt đã không ngừng tuôn ra .

Trương Nhược Nam thấy thế, vội vã rút khăn ra đưa cho muội muội , song song hướng ánh mắt về phía ca ca , ra hiệu hắn không nên nói loạn.

Lẽ nào tiểu muội không sai, người sai lại là cha sao ? Nhìn thấy biểu tình của hai muội muội , Trương Sở Lăng nhìn thoáng qua vẻ mặt cô đơn của phụ thân, trong lòng nghi hoặc không ngớt. Hẳn biết tính tình tiểu muội cực kỳ giống với tính tình " bản thân " trước đây , tuy rằng nhu thuận hiểu chuyện, thế nhưng một khi bản thân quyết định chuyện gì , sẽ kiên trì cho tới cùng , chỉ là, lúc này đây rốt cuộc là chuyện gì , khiến cho phụ thân tức giận đến như vậy .

"Cha, muội muội cũng đã lớn , có một số việc nặng nề , bản thân nàng hẳn đã có quyết định rõ ràng . Người cũng nên để nàng tự quyết định một lần đi , như vậy cho dù sau này nàng hối hận , cũng sẽ trách cứ người a..." Trương Sở Lăng thấy không thể nào làm công tác tư tưởng với muội muội được .

Nên bắt đầu làm công tác tư tưởng với phụ thân

Nghe Trương Sở Lăng nói , Trương Nhược Nam thiếu chút nữa cười thành tiếng . Nàng cho tới bây giờ sẽ không có nghĩ tới ca ca của mình lại có thiên phú trong việc làm công tác tư tưởng , vừa rồi còn nói tiểu muội tuổi còn nhỏ. Không hiểu chuyện và vân vân, một phút sau liền nói muội muội đã trưởng thành , biết phân biệt được cái nào nặng cái nào nhẹ , đây không phải là tự tát vào mồm mình sao ?

Nhưng Trương Nhược Nhân sau khi nghe thấy ca ca nói , trong mắt liên tục phát sáng , nàng nhìn ca ca đầy cảm kích . Sau đó lại nhìn phụ thân với ánh mắt u oán , không nói tiếng nào liền cúi đầu ..

Trên mặt Trương phụ hiện lên vẻ trầm tư . Một lúc lâu, hắn mới thở dài một hơi, "A lăng, không phải lúc ba ba cố chấp, mà là nha đầu Nhược Nhân kia không hiểu chuyện a . Nàng thích ai không thích , lại đi thích nhi tử của cừu nhân , hơn nữa còn muốn cho ta một niềm vui bất ngờ nữa chứ . Ta thiếu chút nữa bị cái niềm vui bất ngờ đó làm tức chết a ."

"Cha..." Sau khi nghe phụ thân nói , Trương Nhược Nhân luôn luôn nhu thuận hiểu chuyện rốt cuộc cũng không nhịn được hô lên một tiếng , sau đó nhào vào trong lòng phụ thân , "Ta trước đây không biết cha của a Tài với người là cừu nhân , hơn nữa lại là ân oán đời trước , ta cùng a Tài cũng không có để ý a ..."

Có thể thấy được , tuy rằng trong lòng Trương Nhược Nhân rất yêu thương phụ thân , nhưng nàng cũng không muốn rời bỏ người mình yêu , đồng thời đang cùng phụ thân thoả hiệp , nàng nỗ lực tranh thủ , hi vọng phụ thân hiểu được và ủng hộ mình .

Nghe đến đó, Trương Sở Lăng rốt cuộc cũng hiểu được đầu đuôi sự việc , bất quá hẳn đã có điểm không biết làm sao . Đối với những chuyện yêu đương này , hẳn là nghe xong liền đau đầu , hẳn có điểm không hiểu hiện tại vì tình yêu mà cả nam lẫn nữ đòi sống chết có nhau .

Trương phụ tuy rằng rất yêu thương nữ nhi của mình ,thế nhưng hẳn lại không định thoả hiệp, "Có nhiều thứ các ngươi không có để trong lòng ,hơn chục năm trước , ta bắt phụ thân hẳn vào trại giam , phụ thân của hẳn cũng chặt đứt ngón chân của ta , hủy đi mơ ước cả đời của ta , đây đều là sự thật , ngươi hãy nói cho ta nghe , hai nhà chúng ta có thể ở cùng một chỗ sao ?"

Trương phụ càng nói càng kích động, rất hiển nhiên, việc bị chặt đứt ngón chân đã dập tắt ước mơ cả đời của hẳn , đối với cừu nhân kia , hẳn vẫn canh cánh trong lòng.

Nghe được phụ thân nói, Trương Sở Lăng cũng là im lặng, loại chuyện thế này như thế nào lại xảy ra trong nhà mình vậy , hẳn đau đầu nhìn về phía muội muội Trương Nhược Nam, hi vọng nàng có thể đưa ra chủ ý , chính là rất hiển nhiên, đối với loại tình huống này Trương Nhược Nam cũng không có cách nào , thấy ánh mắt xin giúp đỡ của ca ca , nàng chỉ là biểu thị sự bất lực .

Xem ra sự tình cuối cùng vẫn phải do mình giải quyết a. Trương Sở Lăng trong lòng thở dài, ai kêu mình là con trưởng trong nhà , hiện tại chuyện phụ thân cùng tiểu muội đang lâm vào bế tắc, bản trong lúc này không có cách nào giải quyết được mâu thuẫn của bọn họ , lẽ nào tùy ý để loại mâu thuẫn này âm ỉ tồn tại đợi ngày bùng phát sao ?

Loại tình huống là Trương Sở Lăng tuyệt đối không cho phép xảy ra , vào khoảng khắc thay thế cho " Trương Sở Lăng " trước kia , trong lòng hẳn đã từng thế , nhất định phải thay hẳn chiều cô tốt cho người nhà , khiến cho người nhà được hạnh phúc vui vẻ , mà về sau Trương Sở Lăng rất nghiêm túc thực hiện lời thề của bản thân , từ hành động thực hiện lời thề từ từ chuyển thành hành động tự giác trong nội tâm , bởi vì hẳn này sinh một tình cảm sâu đậm đối với gia đình này , cũng như đối với mỗi người trong gia đình này .

Thấy sắc trời đã tối, mà chuyện này hiển nhiên không thể giải quyết trong lúc nhất thời được , Trương Sở Lăng bảo Trương Nhược Nam trước tiên hãy mang muội muội về phòng , hẳn cũng sẽ vào phòng phụ thân để khuyên giải , sau đó Trương Sở Lăng mới trở lại phòng ngủ của mình.

Ngồi ở trên giường, Trương Sở Lăng không biết phải giải quyết vấn đề đầu đuôi này như thế nào nữa . Sau khi suy nghĩ, Trương Sở Lăng cảm thấy không có cách nào lý giải được khái niệm về tình yêu , cũng chưa kết hôn , vì đối phương mà bất kể sống chết sao , bất quá theo về mặt kiên cường của muội muội có thể thấy được , bản thân nếu muốn khuyên muội muội bỏ cái a Tài kia , độ khó khẳng định không ít.

Nhưng mà nhớ tới tình hình của phụ thân , Trương Sở Lăng cũng lắc đầu, hẳn cũng hiểu được chỗ khó xử của phụ thân , phụ thân cũng bởi vì ngón chân bị hủy đi mà mất đi sự nghiệp , lúc này bảo hẳn ngậm đắng nuốt cay gả nữ nhi cho con của cừu nhân làm vợ , tựa hồ có điểm không chấp nhận được ..

Không tự chủ được , Trương Sở Lăng liền đã mở máy tính lên , tìm kiếm về vụ án xảy ra hai mươi mấy năm trước .

Dáng dấp đầy uy vũ của phụ thân với cái còi dây đỏ nhanh chóng xuất hiện trong mắt Trương Sở Lăng , phía dưới là câu chuyện kể về sự tích anh hùng của hẳn , cùng với những lời động viên khen thưởng từ cục cảnh sát .

Có thể nhận ra tuy rằng trong mắt phụ thân tràn ngập sự hưng phấn , nhưng đồng thời trong mắt của hẳn cũng có một tia mất mát , bởi vì dùng mảnh ra tay bắt cướp , khiến cho hẳn được vinh danh , nhưng cũng vì hành động kia , khiến cho hẳn mất ngón chân cái , do đó mất đi khả năng tiếp tục được vinh danh .

Trương Sở Lăng phát hiện, lúc này đây bản thân gặp phải đích vấn đề khó giải quyết như vậy , làm hẳn căn bản có cảm giác lực bất tòng tâm , bởi vì vấn đề nay đồng thời liên quan đến tình thân và tình yêu , mà tình yêu lại là tử huyệt của hẳn , vô luận đối với hẳn , hay là đối với "Trương Sở Lăng", trải qua vài thập niên sinh tử , tình yêu luôn đi cùng sự mù quáng .

Một bên xem kỹ quá khứ của phụ thân , một bên quan sát khuôn mặt của phụ thân khi được vinh danh , trong lòng Trương Sở Lăng chậm rãi có một kế hoạch , tuy rằng chỉ mới nghĩ ra , không biết là có được hay không , thế nhưng hẳn quyết định nên thử một lần .

Với lại bản thân đối với tình yêu dốt đặc cán mai , vậy nên bắt đầu với tình thân là tốt nhất, trong đầu hẳn liền có ý nghĩ này , hẳn nhanh chóng tìm hết mọi ảnh chụp cùng tin tức liên quan đến phụ thân , sau đó chỉnh lý phân loại, cũng xuất hiện bản sao . Biện pháp Trương Sở Lăng nghĩ rất đơn giản , oan gia nên giải không nên kết, hẳn dự định một bên coi bỏ khúc mắc trong lòng phụ thân có thái độ hiện tại đối với phụ thân như thế nào , nếu có khả năng hoà nọp , vậy sẽ làm cho bọn họ bắt tay với nhau .

Càng then chốt chính là, Trương Sở Lăng hiện tại cực kỳ tò mò , tình yêu rốt cuộc có ma lực gì , có thể làm cho một muội muội luôn luôn nhu thuận nghe lời lại trở nên kiên cường như vậy , hẳn quyết định bỏ qua rắc rối của phụ thân để thanh toán cho muội muội một lần .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Tuân Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

